

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 93

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

9 marca 2016

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od 9 do 12 września 2013 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 357 E z 6.12.2013.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 10 września 2013 r.

2016/C 093/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wspierania europejskiej strategii w dziedzinie technologii transportu w służbie przyszłej zrównoważonej mobilności w Europie (2012/2298(INI))	2
2016/C 093/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie uruchomienia wewnętrznego rynku energii (2013/2005(INI))	8
2016/C 093/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wdrożenia środków efektywności energetycznej i ich wpływu w ramach polityki spójności (2013/2038(INI))	21
2016/C 093/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie strategii na rzecz rybołówstwa w regionie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego (2012/2261(INI))	31
2016/C 093/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. „Dążenie do zwiększenia wydajności i opłacalności usług tłumaczenia ustnego w Parlamencie Europejskim” (2011/2287(INI))	37
2016/C 093/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego (2012/2322(INI))	42

PL

Środa, 11 września 2013 r.

2016/C 093/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie języków europejskich zagrożonych wymarciem oraz różnorodności językowej w Unii Europejskiej (2013/2007(INI))	52
2016/C 093/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie praw przysługujących Parlamentowi w procedurze mianowania przyszłych dyrektorów wykonawczych Europejskiej Agencji Środowiska – zmiana art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (2013/2089(INL))	58
2016/C 093/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wdrażania strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010–2012 (2013/2073(INI))	61
2016/C 093/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie walki z bezrobociem osób młodych: możliwe rozwiązania (2013/2045(INI))	70
2016/C 093/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wewnętrznego rynku usług: stan prac i dalsze działania (2012/2144(INI))	84
2016/C 093/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. zawierająca projekt zalecenia dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Malesją (2013/2052(INI))	89

Czwartek, 12 września 2013 r.

2016/C 093/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie promowania europejskiego sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia (2012/2302(INI))	95
2016/C 093/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie mikrogeneracji – wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej na małą skalę (2012/2930(RSP))	105
2016/C 093/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn za taką samą pracę lub pracę o jednakowej wartości (2013/2678 (RSP))	110
2016/C 093/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie strategii bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń (2013/2606(RSP))	112
2016/C 093/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie agendy cyfrowej na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia: pora przyspieszyć (2013/2593(RSP))	120
2016/C 093/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji w Syrii (2013/2819 (RSP))	125
2016/C 093/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji w Egipcie (2013/2820(RSP))	127
2016/C 093/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie morskiego wymiaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (2012/2318(INI))	131
2016/C 093/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie struktur wojskowych UE: stan obecny i przyszłe perspektywy (2012/2319(INI))	144
2016/C 093/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie nacisku, jaki Rosja wywiera na kraje Partnerstwa Wschodniego (w kontekście zbliżającego się szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie) (2013/2826(RSP))	152

2016/C 093/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (2013/2636(RSP))	154
2016/C 093/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2013/2685(RSP))	159
2016/C 093/25	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie transgranicznych rokowań zbiorowych i ponadnarodowego dialogu społecznego (2012/2292(INI))	161
2016/C 093/26	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE (2012/2263(INI))	165
2016/C 093/27	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga (2013/2822(RSP))	173
2016/C 093/28	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej (2013/2823(RSP))	178
2016/C 093/29	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Bahrajnie (2013/2830(RSP))	182

ZALECENIA

Parlament Europejski

Czwartek, 12 września 2013 r.

2016/C 093/30	Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. dla Rady Europejskiej, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie polityki UE wobec Białorusi (2013/2036(INI))	186
---------------	--	-----

Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 10 września 2013 r.

2016/C 093/31	P7_TA(2013)0336 Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (COM(2012)0432 – C7-0211/2012 – 2012/0208(COD)) P7_TC1-COD(2012)0208 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich	196
2016/C 093/32	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich (COM(2011)0127 – C7-0094/2011 – 2011/0060(CNS))	202
2016/C 093/33	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych (COM(2011)0126 – C7-0093/2011 – 2011/0059(CNS))	251

2016/C 093/34	<p>P7_TA(2013)0340</p> <p>Prawo dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawo do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawa do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu (COM(2011) 0326 – C7-0157/2011 – 2011/0154(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0154</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności . . . 294</p>
2016/C 093/35	<p>Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi (COM(2011)0142 – C7-0085/2011 – 2011/0062(COD)) ⁽¹⁾ 295</p>
2016/C 093/36	<p>P7_TA(2013)0342</p> <p>Wykorzystywanie informacji poufnych i manipulacji na rynku ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (COM(2011)0651 – C7-0360/2011 – 2011/0295 (COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0295</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE . 360</p>
2016/C 093/37	<p>P7_TA(2013)0343</p> <p>Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych (COM(2012)0591 – C7-0332/2012 – 2012/0285(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0285</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych 361</p>
2016/C 093/38	<p>Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie propozycji powołania Luigiego Berlinguera do komitetu ustanowionego na mocy art. 255 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (2013/2161(INS)) 364</p>
Środa, 11 września 2013 r.	
2016/C 093/39	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 2/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja (11693/2013 – C7-0245/2013 – 2013/2056(BUD)) 365</p>

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

2016/C 093/40	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 3/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja (11694/2013 – C7-0246/2013 – 2013/2070(BUD)) 367</p>
2016/C 093/41	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2013)0259 – C7-0116/2013 – 2013/2085(BUD)) 368</p>
2016/C 093/42	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 5/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja (11697/2013 – C7-0248/2013 – 2013/2086(BUD)) 369</p>
2016/C 093/43	<p>P7_TA(2013)0357</p> <p>Dyrektywa w sprawie jakości paliw i dyrektywa w sprawie energii ze źródeł odnawialnych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (COM(2012)0595 – C7-0337/2012 – 2012/0288(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0288</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾ 371</p>
2016/C 093/44	<p>P7_TA(2013)0358</p> <p>Środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego (COM(2012)0413 – C7-0202/2012 – 2012/0201(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0201</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego 395</p>
2016/C 093/45	<p>P7_TA(2013)0359</p> <p>Unijny kodeks celny ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny kodeks celny (przekształcenie) (COM(2012)0064 – C7-0045/2012 – 2012/0027(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0027</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ustanawiającego unijny kodeks celny 401</p>

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

2016/C 093/46	<p>P7_TA(2013)0360</p> <p>Zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1217/2009 ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych we Wspólnocie Europejskiej (COM(2011)0855 – C7-0468/2011 – 2011/0416(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0416</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1217/2009 ustanawiającego sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych we Wspólnocie Europejskiej 402</p>
2016/C 093/47	<p>P7_TA(2013)0361</p> <p>Zmiana dyrektyw w sprawie bezpieczeństwa żywności w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego dyrektywy 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE oraz 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji (COM(2012)0150 – C7-0089/2012 – 2012/0075(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0075</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego dyrektywy 1999/4/WE i 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy Rady 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji 403</p>
2016/C 093/48	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka w sprawie ułatwień w wydawaniu wiz krótkoterminowych obywatelom Republiki Zielonego Przylądka i Unii Europejskiej (05674/2013 – C7-0110/2013 – 2012/0271(NLE)) 404</p>
2016/C 093/49	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka o readmisji osób przebywających nielegalnie (14546/2012 – C7-0109/2013 – 2012/0268(NLE)) . . . 405</p>
2016/C 093/50	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 4/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja, sekcja 4 – Trybunał Sprawiedliwości (11696/2013 – C7-0247/2013 – 2013/2084 (BUD)) 406</p>
Czwartek, 12 września 2013 r.	
2016/C 093/51	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sprawozdania rocznego z działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r. (2013/2051(INI)) 408</p>

2016/C 093/52

P7_TA(2013)0370

Państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych UE ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (COM(2011)0290 – C7-0135/2011 – 2011/0138(COD))

P7_TC1-COD(2011)0138

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu 414

2016/C 093/53

P7_TA(2013)0371

Europejski Urząd Nadzoru i nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do jego powiązania z rozporządzeniem Rady (UE) nr .../... powierzającym Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (COM(2012)0512 – C7-0289/2012 – 2012/0244(COD))

P7_TC1-COD(2012)0244

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 415

2016/C 093/54

P7_TA(2013)0372

Szczególne zadania EBC w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (COM(2012)0511 – C7-0314/2012 – 2012/0242(CNS))

P7_TC1-CNS(2012)0242

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 12 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi 417

2016/C 093/55

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski dnia 12 września 2013 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów w Unii (COM(2012)0576 – C7-0322/2012 – 2012/0278(COD)) 419

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od 9 do 12 września 2013 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 357 E z 6.12.2013.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 10 września 2013 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0339

Europejska strategia w dziedzinie technologii transportu w służbie przyszłej zrównoważonej mobilności w Europie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wspierania europejskiej strategii w dziedzinie technologii transportu w służbie przyszłej zrównoważonej mobilności w Europie (2012/2298(INI))

(2016/C 093/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Badania i innowacje w służbie przyszłej mobilności w Europie – Opracowanie europejskiej strategii w dziedzinie technologii transportu” (COM(2012)0501),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany: „»Horyzont 2020« – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji” (COM(2011)0808),
 - uwzględniając białą księgę Komisji z 2011 r. zatytułowaną „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM(2011)0144),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego w Europie w latach 2011-2020 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0241/2013),
- A. mając na uwadze, że Komisja stwierdziła słabości w europejskim systemie innowacji w sektorze transportu;
- B. mając na uwadze, że nakłady na badania i innowacje w sektorze transportu są jednocześnie inwestycjami w gospodarkę i tworzenie miejsc pracy, a tym samym mogą wywołać potrójny efekt;
- C. mając na uwadze, że innowacje są niezbędne, aby stworzyć bardziej intuicyjny, bezpieczny i inteligentny system transportu dla obywateli, sprostać wyzwaniom środowiskowym, wobec jakich staje sektor transportu, oraz przejść na gospodarkę niskoemisyjną;

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 54.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- D. mając na uwadze, że określone w strategii „Europa 2020” cele z zakresu zmiany klimatu i energii są ściśle powiązane z innowacjami w sektorze transportu: niższe o 20 % emisje gazów cieplarnianych w porównaniu z 1990 r., 20 % energii ze źródeł odnawialnych oraz wzrost efektywności energetycznej o 20 %, jak również zmniejszenie o 50 % liczby zgonów w wypadkach drogowych w porównaniu z 2001 r.;
- E. mając na uwadze, że prawdziwa zmiana nastawienia użytkowników i poziomu ich oczekiwań jest nieodzownym bodźcem, jakiego potrzebują liczne przedsiębiorstwa i wielu usługodawców, aby zmodyfikować swe paradygmaty i wykorzystać możliwości innowacyjności, jakie niosą ze sobą twórcza spójność i nieszablonowe myślenie, opisane w punkcie 5.3 komunikatu Komisji (COM(2012)0501);
- F. mając na uwadze, że z zadowoleniem przyjmowane są inicjatywy określone w białej księdze w sprawie transportu, a szczególnie te wymienione w sekcji 3.2 (zatytułowanej „Innowacje na przyszłość – technologia i zachowanie”) oraz w punkcie 7 („Multimodalny transport towarów: e-Freight”) i punkcie 22 („Niezakłócona podróż »od drzwi do drzwi«”);
- G. mając na uwadze, że w celu stworzenia jednolitego, intermodalnego, połączonego, zintegrowanego oraz efektywnego w gospodarowaniu zasobami europejskiego systemu transportu strategia europejska powinna zapewnić równowagę między wysiłkami zmierzającymi do zmniejszenia wpływu sektora transportu na środowisko oraz wysiłkami na rzecz zapewnienia swobody przemieszczania na obszarze Unii Europejskiej;
- H. mając na uwadze, że w 2012 r. w wypadkach drogowych w Unii Europejskiej zginęło jeszcze ponad 31 000 ludzi, a ponad 1 500 000 osób odniosło, niekiedy ciężkie, obrażenia;
- I. mając na uwadze, że obecnie istnieją już technologie ułatwiające zrealizowanie celu, jakim jest „Europejski obszar bezpieczeństwa ruchu drogowego”, jednak nie zostały jeszcze wprowadzone na rynek;

Zasady ogólne

1. podkreśla, że europejska strategia w dziedzinie technologii transportu w służbie przyszłej zrównoważonej mobilności w Europie w pierwszym rządzie musi zachęcać do jakości świadczenia usług, komfortu pasażerów i przedsiębiorstw oraz zrównoważonej mobilności, a to w oparciu o unijne cele i prawodawstwo w zakresie ograniczenia zużycia energii, hałasu powodowanego przez ruch, czynników zanieczyszczenia powietrza, surowców oraz emisji gazów cieplarnianych do 2020 r., 2030 r. i 2050 r., jak również poprawy zdrowia i jakości życia, podnoszenia jakości usług, dostarczania rozwiązań coraz lepiej dostosowanych i zadowalających potrzeby użytkowników oraz zwiększania bezpieczeństwa;
2. wzywa Komisję i Radę, aby ze względu na ważkość badań naukowych i innowacyjności dla całej ekonomii europejskiej uznać znaczenie inicjatywy „Horyzont 2020” i zapewnić jej wystarczające finansowanie;
3. potwierdza zamiar Komisji dotyczący dostosowania w większym stopniu badań naukowych i innowacji w sektorze transportu do celów europejskiej polityki transportowej i planów działania w poszczególnych dziedzinach, uważa jednak, że podejście zaproponowane w komunikacie Komisji należy dostosować zgodnie ze zdefiniowanymi dalej priorytetami;
4. uważa, że skuteczna strategia w dziedzinie technologii transportu powinna obejmować wszystkie regiony UE, aby usprawnić przemieszczanie się ludzi i transport towarów, a tym samym osiągnąć prawdziwie jednolity rynek europejski;
5. uważa, że bardziej efektywne, spójne i ukierunkowane wykorzystanie badań naukowych i innowacji przy opracowywaniu i realizacji polityki transportowej ma kluczowe znaczenie, jeżeli chodzi o reagowanie na nowe okoliczności, odchodzenie od myślenia konwencjonalnego i koncentrowanie się na pionierskich pomysłach w celu zaoferowania użytkownikom pionierskich rozwiązań w zakresie transportu, odpowiadających ich potrzebom oraz spełniających wymogi dostępności, opłacalności, rzetelności, jakości oraz ciągłości;
6. zachęca Komisję do opracowania ram korzystnych dla badań naukowych i innowacji poprzez ustanowienie sprawiedliwych, efektywnych i innowacyjnych systemów cen dla wszystkich rodzajów mobilności i transportu, w szczególności poprzez internalizację kosztów zewnętrznych, z uwzględnieniem zasad „zanieczyszczający płaci” i „użytkownik płaci”;
7. podkreśla użyteczność systemu monitorowania i informacji dotyczącego badań i innowacji w dziedzinie transportu (TRIMIS), zaproponowanego przez Komisję Europejską, a jednocześnie utrzymuje, że należy do niego włączyć punkt widzenia użytkowników, gdyż zaoferowałby on doskonałe narzędzie do wykrywania ograniczeń w innowacjach narzucanych przez przyzwyczajenia, do wskazywania okazji i rozpowszechniania nowych możliwych usług, jakie mogą zapoczątkować i propagować zmiany w społecznym nastawieniu do zrównoważonego transportu;

Wtorek, 10 września 2013 r.

8. podkreśla, że ustalenia technologiczne uniemożliwiają pełną realizację potencjału innowacji w dziedzinie transportu i mogą utrudniać swobodny rozwój innowacyjnych idei; podkreśla, że unijne strategie polityczne powinny być technologicznie neutralne w odniesieniu do alternatywnych technologii („neutralność pod względem technologicznym”), natomiast decyzje dotyczące priorytetów i finansowania należy podejmować na podstawie wyników uzyskiwanych w ramach całego cyklu życia w konkretnych obszarach transportu oraz że wysiłki związane z harmonizacją nie mogą stanowić przeszkody w opracowywaniu pionierskich i alternatywnych rozwiązań w sektorze transportu, zróżnicowaniu form energii ani wdrażaniu inteligentnych technologii komunikacyjnych;

9. podkreśla, że aby pomóc przedsiębiorstwom i organom publicznym we wdrażaniu nowych rozwiązań i innowacyjnych technologii, niezbędna jest większa efektywność w ramach łańcucha innowacji oraz zwiększone inwestycje w środki takie, jak zachęty ekonomiczne do pokonywania barier wdrożeniowych oraz barier przy wprowadzaniu na rynek („działania obejmujące cały cykl”); w związku z tym umacnia Komisję w jej przekonaniu, że w celu uwolnienia całego potencjału innowacji w sektorze transportu oraz w celu umocnienia innowacyjnych przedsiębiorstw wsparcie powinno być wykorzystane także na działania mające na celu wprowadzenie nowych rozwiązań na rynek, ich prezentację oraz pełną realizację, a także że odpowiednie instrumenty zarządzania i finansowania mogą zagwarantować szybkie wykorzystanie wyników badań;

10. uważa, że wszystkie regiony europejskie i ich odpowiednie zasoby siły roboczej powinny odnosić korzyści z takiej strategii, oraz podkreśla, że należy uwzględniać regionalne uwarunkowania i potencjał, zwłaszcza przy opracowywaniu bardziej ekologicznych sposobów transportu; zachęca władze na poziomach pomocniczości do utworzenia wraz z zainteresowanymi stronami partnerstwa na rzecz innowacji w zakresie zrównoważonej mobilności;

11. wzywa do większego wsparcia działalności małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w obszarze badań naukowych i innowacji, szczególnie poprzez łatwiejszy dostęp do funduszy UE i zmniejszanie obciążeń administracyjnych, a także wskazuje na znaczenie tworzenia i utrzymywania miejsc pracy oraz zrównoważonego wzrostu gospodarczego dzięki badaniom naukowym i innowacjom;

12. stwierdza, że inwestycje ze środków pochodzących z unijnych funduszy strukturalnych i inwestycyjnych stwarzają w regionach europejskich duże możliwości rozwoju inteligentnej specjalizacji w zrównoważonej mobilności;

13. zachęca władze krajowe i regionalne do opracowania strategii w zakresie badań i innowacji w oparciu o inteligentną specjalizację w celu lepszego wykorzystania funduszy strukturalnych oraz poprawy synergii między inwestycjami w sektorze publicznym i prywatnym;

14. w związku z tym przypomina, że strategię dotyczącą innowacyjnej technologii należy opracować na podstawie cech charakterystycznych i specyfiki danych obszarów, ponieważ w tym kontekście ujednoczone podejście nie sprawdzi się; uważa na przykład, że regiony borykające się ze szczególnymi trudnościami terytorialnymi, takie jak regiony wyspiarskie, górskie, najbardziej oddalone i słabo zaludnione mają szczególne rodzaje potencjału gospodarczego i innego, które – aby były wykorzystane – wymagają odpowiednich i innowacyjnych rozwiązań w zakresie mobilności; w związku z tym podkreśla, że należy przeznaczyć odpowiednie zasoby na infrastrukturę dla zrównoważonego transportu;

15. kładzie nacisk na potrzebę dalszego upraszczania procedur administracyjnych dla finansowania badań i innowacji na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym, lokalnym i transgranicznym, tak by ustanowić jasne i przejrzyste ramy prawne;

16. podkreśla, że nie wolno osłabić starań mających na celu redukcję liczby zabitych i rannych w ruchu drogowym; nalega, aby Komisja Europejska rozpatrzyła i zrealizowała przyjęte znaczącą większością wniośki Parlamentu mające na celu poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

17. jest zdania, że zmiany w technologii transportu są słuszne i ważne; podkreśla jednak, że zmiany te nie mogą być skutkiem zakazów, lecz raczej bodźców dla rozwoju nowych zasobooszczędnych technologii;

18. podkreśla, że dopuszczalne są wszelkie innowacje w zakresie nowoczesnych rozwiązań transportowych oraz przy zastosowaniu wyselekcjonowanych i sprawdzonych procedur w nowych kombinacjach;

Wtorek, 10 września 2013 r.

Środki ogólne

19. uważa, że badania naukowe i innowacje w dziedzinie zrównoważonej mobilności powinny bazować na zasadzie integracji, szczególnie dzięki likwidacji luk w połączeniach transgranicznych (wzajemne połączenia), zwiększonej kompatybilności między systemami i w ramach systemów (interoperacyjność) oraz celowi, jakim jest realizacja przejścia na kombinację środków transportu najbardziej stosownych i zrównoważonych dla danej trasy (intermodalność);

20. przypomina, że UE powinna opracować rzeczywistą wspólną politykę transportową, zapewniającą znaczenie transportu w ramach regionów europejskich i między nimi, a także jego spójność na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim; wzywa państwa członkowskie oraz regiony, by sprawiły, że mieszanka wzorców zagwarantuje dążenie do urzeczywistnienia bardziej zrównoważonej mobilności;

21. podkreśla, że strategia ta musi opierać się na integracyjnym modelu, w którym najważniejsze znaczenie przypisuje się połączeniom międzyregionalnym i brakującym połączeniom transgranicznym, m.in. w regionach cechujących się brakiem ciągłości geograficznej, a innowacyjne rozwiązania na rzecz transportu multimodalnego mogą zmniejszyć różnice regionalne, stymulować mobilność siły roboczej i wzmocnić spójność terytorialną; uwzględnia fakt, że w tym momencie istnieją znaczne różnice w sieciach transportowych między regionami i zwraca uwagę na inwestycje w zakresie zrównoważonych technologii i rozwiązań transportowych w regionach o szczególnie niekorzystnej sytuacji, także przy uwzględnieniu potencjału instrumentu „Łącząc Europę”;

22. podkreśla, że badania naukowe i innowacje muszą także koncentrować się na rozwoju zrównoważonych elementów infrastruktury we wspieraniu przejścia na wykorzystywanie surowców odnawialnych, takich jak drewno lub materiały kompozytowe jako elementów infrastruktury kolejowej (np. słupy do sieci trakcyjnej lub sygnalizacyjnej, materiały do budowy peronów lub wiaduktów); podkreśla, że dotyczy to również działań w dziedzinie badań naukowych i innowacji mających na celu wynalezienie substancji impregnującej do drewnianych podkładów kolejowych będącej alternatywą dla kreozotu, którego stosowanie na mocy ustawodawstwa UE zostanie zakazane w 2018 r.;

23. podkreśla, że nie da się wymusić korzystania z nowych koncepcji mobilności oraz że dla wsparcia bardziej zrównoważonego zachowania konieczne jest zintensyfikowanie wysiłków badawczych w obszarze wiedzy ekologiczno-społecznej, planowania miejskiego i przestrzennego oraz technologii w dziedzinie popytu na mobilność i zmiany behawioralnej ukierunkowanej na lepszą kontrolę przepływów transportowych, między innymi dzięki innowacyjnym instrumentom zarządzania mobilnością, łańcuchom niezakłóconej podróży „od drzwi do drzwi” zgodnym z wymaganiami użytkowników, ekologicznym i inteligentnym systemom kierowania pojazdami oraz wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych przekazujących informacje w czasie rzeczywistym;

24. uznaje za konieczne zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w europejskie zarządzanie polityką innowacyjności, ponieważ ma ona zastosowanie do transportu i mobilności; uznaje doświadczenie i wiedzę, jakie w tym obszarze mogą wnieść organy administracji publicznej – zarówno w odniesieniu do integracji technologii, infrastruktury, pojazdów i osób, jak również w zakresie promowania nowych społecznych nawyków mających związek z mobilnością; zauważa, że organy lokalne i regionalne mogą identyfikować najbardziej palące problemy mobilności i są odpowiedzialne za rozwiązywanie ich, nieustannie testują i wprowadzają w życie dobre praktyki oraz innowacyjne pomysły, zaś ze względu na różnorodność sytuacji, z jakimi muszą się zmierzyć, szczególnie mocno przywykli do innowacyjności;

25. podkreśla potrzebę prowadzenia badań naukowych dotyczących uczciwej intra- oraz intermodalnej konkurencji w sektorze transportu oraz barier wynikających z interesów związanych z obecnymi modelami biznesowymi w branży, w tym zwłaszcza narzędzi technologicznych na rzecz poprawy spójnego i skutecznego wdrażania i kontroli przepisów w dziedzinie przewozów kabotażowych, przepisów socjalnych w ruchu drogowym, a także warunków pracy pracowników tej branży;

26. podkreśla, że istnieje pilna potrzeba opracowania innowacyjnych rozwiązań, mających na celu redukcję hałasu powodowanego przez wszystkie rodzaje transportu, w szczególności u źródła, w celu ochrony zdrowia i jakości życia obywateli UE oraz zapewnienia akceptacji społecznej; z naciskiem odsyła w tym kontekście do swojej rezolucji w sprawie jednolitego europejskiego obszaru transportu, nawołującej do zmniejszenia hałasu i wibracji oraz zużycia energii przez pojazdy szynowe o 20 % do 2020 r. (w porównaniu z wartościami referencyjnymi z 2010 r.) oraz ponownie podkreśla, że kwestia emisji hałasu powinna od samego początku stanowić jeden z priorytetów przy opracowywaniu nowych technologii, koncepcji i infrastruktury w sektorze transportowym;

27. wyraża przekonanie, że innowacyjne technologie zajmujące się interakcją między infrastrukturą oraz pojazdami odgrywają znaczącą rolę, jeżeli chodzi o ograniczenie liczby wypadków, hałasu i wibracji, zużycia energii, emisji gazów cieplarnianych oraz wpływu na klimat;

Wtorek, 10 września 2013 r.

28. potwierdza, że wysiłki na rzecz uzyskania czystszej energii dla transportu oraz rozwoju technologii w dziedzinie mobilności należy powiązać z bardziej efektywnymi koncepcjami, jak również z doskonalszym projektowaniem pojazdów; podkreśla potencjał innowacyjnych metod oszczędzania energii poprzez wykorzystywanie takich innowacyjnych pomysłów, jak procesy odzyskiwania energii, które czerpią korzyści z możliwości oferowanych przez energie odnawialne i paliwa alternatywne;

29. podkreśla konieczność brania pod uwagę przy tworzeniu koncepcji badań i rozwoju nie tylko tworzenia nowej infrastruktury transportowej, lecz także uwzględniania kwestii naprawiania, utrzymywania i udoskonalania (np. wyposażania w komponenty inteligentnego kierowania ruchem czy technologii „car to infrastructure”);

30. wzywa państwa członkowskie i Komisję do inwestowania w badania związane z inteligentnymi systemami transportowymi (ITS) oraz postęp w ich realizacji, co przyczyni się do zmniejszenia zatłoczenia, do zwiększenia efektywności transportu europejskiego i zwiększenia jego bezpieczeństwa;

31. wzywa Komisję Europejską do przeanalizowania możliwości ujednoczenia kontenerów i innych pojemników transportowych, a także wymiarów pojazdów we wszystkich rodzajach transportu w celu propagowania interoperacyjności oraz intermodalności;

32. wzywa Komisję Europejską do udostępnienia państwom członkowskim podręcznika ze sprawdzonymi praktykami ułatwiającymi przestrzeganie limitów przewidzianych w dyrektywie w sprawie jakości powietrza;

Środki szczególne

33. uznaje istotę badań naukowych i innowacji w dziedzinie mobilności indywidualnej i podkreśla, że zachowanie użytkowników środków transportu ma decydujące znaczenie; apeluje o tworzenie zachęt do wybierania zrównoważonych, związanych z aktywnością fizyczną, bezpiecznych i zdrowych środków transportu i sposobów poruszania się, aby rozwijać innowacyjne podejścia promujące przyjazne dla środowiska transport publiczny, jazdę rowerem i chodzenie pieszo, z uwzględnieniem potrzeb i specyfiki obszarów miejskich, podmiejskich, międzymiejskich oraz wiejskich; uznaje za ważne polepszenie interoperacyjności między usługami transportowymi, a także jest przekonany, że konieczne będzie rozpatrywanie przez właściwe organy odpowiedzialne za homologację ze szczególną troską i szybkością problemów, jakie mogą się pojawić w zakresie administracyjno-technicznym, w celu wprowadzenia na rynek nowych alternatywnych rozwiązań transportowych o takich cechach;

34. podkreśla, że instytucje UE powinny dawać przykład dobrych praktyk w ramach swoich własnych usług zarządzania mobilnością, a także zarządzać koniecznymi działaniami i ich wynikami w przejrzysty sposób, czyniąc je znakiem rozpoznawczym instytucji unijnych;

35. podkreśla, że należy upowszechniać sprawdzone wzorce w dziedzinie zrównoważonego transportu oraz nasilić współpracę i wymianę sprawdzonych wzorców między regionami o podobnym potencjale rozwojowym; zaleca władzom lokalnym opracowanie przykładów dobrych praktyk poprzez realizację zrównoważonych planów mobilności miejskiej w ścisłej konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim;

36. uznaje, że europejskie systemy nawigacji satelitarnej, takie jak Galileo, będą stanowiły główny filar do opracowania inteligentnego i wydajnego transportu w Europie;

37. popiera badania i innowacje, które mogą przyczynić się do przejścia z posiadania pojazdów na niekonwencjonalne zachowania użytkowników oraz nowe formy usług związanych z transportem, takie jak dzielona własność samochodów i rowerów; zachęca Komisję do intensywniejszego propagowania bardziej skolektywizowanych form indywidualnej mobilności oraz bardziej zindywidualizowanych publicznych i masowych systemów transportowych;

38. zachęca, aby badania objęły również obszar fiskalny i administracyjny, wspierając tworzenie zachęt w postaci podatków, opłat i cen publicznych, skierowanych zarówno do osób prywatnych, jak i producentów i dostawców towarów, usług lub treści, w celu promowania korzystania z rowerów, pieszego przemieszczania się oraz połączenia tych sposobów z transportem publicznym i innymi formami mobilności zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju;

39. ponownie wskazuje na konieczność usprawnienia i wsparcia transportu multimodalnego dzięki zintegrowanym elektronicznym systemom informacyjnym i biletowym oraz systemom e-biletów opartym na rozwiązaniach wykorzystujących wolny przepływ danych; wskazuje, że badania i innowacje w tym zakresie powinny mieć na celu przede wszystkim likwidację barier, interoperacyjność, przystępność cenową, przejrzystość cen, wygodę użytkowania oraz efektywność;

Wtorek, 10 września 2013 r.

40. podkreśla potrzebę tworzenia innowacyjnych trwałych rozwiązań infrastrukturalnych – w tym intensywniejszego rozwoju systemów informacyjnych, płatniczych i rezerwacyjnych – uwzględniających w szczególności dostęp bez barier dla wszystkich pasażerów, a zwłaszcza osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej, takich jak osoby na wózkach inwalidzkich, osoby z wózkami dziecięcymi, rowerami lub ciężkim bagażem;
41. wzywa do udostępniania danych związanych z rozkładami jazdy i ewentualnymi opóźnieniami środków transportu publicznego, co umożliwi osobom trzecim opracowywanie różnorodnych aplikacji telematycznych z myślą o dalszej poprawie komfortu podróżnych, takich jak informacje w czasie rzeczywistym na określonej trasie podróży z wykorzystaniem różnych środków transportu lub porównanie śladu ekologicznego różnych środków transportu na określonej trasie;
42. jeżeli chodzi o rozwój innowacji dotyczących transportu oraz mobilności na obszarach miejskich i mieszkalnych, kładzie nacisk na kwestie zdrowia i jakości życia, w tym na sprawiedliwy podział przestrzeni między wszystkich, ograniczenia hałasu oraz czystsze powietrze;
43. przypomina Komisji o pilnej potrzebie zwiększenia bezpieczeństwa wszystkich użytkowników dróg, przede wszystkim tych szczególnie zagrożonych, takich jak dzieci, osoby starsze, piesi, rowerzyści czy osoby niepełnosprawne lub o ograniczonej sprawności ruchowej; popiera projekty w dziedzinie badań naukowych i innowacji, w ramach których łączy się rozwiązania technologiczne z inteligentnymi kierowcami oraz ich podejściem behawioralnym
44. uważa, że w celu zmniejszenia natężenia ruchu na obszarach miejskich i w zatłoczonych regionach oprócz poprawy efektywności istniejących środków transportu ważne jest, aby za pośrednictwem postępu technologicznego znaleźć sposoby alternatywnego transportu i zachęcić do korzystania z nich;
45. zachęca Komisję do intensywnego promowania innowacji w dziedzinie konstrukcji statków o zerowej emisji spalin, w szczególności promów, wycieczkowych statków pasażerskich i statków żeglugowych, wykorzystujących energię odnawialną z siły wiatru, słońca, fal, w połączeniu z technologiami ogniw paliwowych;
46. wzywa Komisję do skoncentrowania wysiłków badawczych na dalszym ograniczaniu skutków zdrowotnych i klimatycznych różnych emisji z wszelkiego rodzaju środków transportu;
47. jest zdania, że spójna i skuteczna europejska strategia dotycząca technologii transportu musi być zgodna ze strategią „Europa 2020” (COM(2010)2020) oraz z określonymi w 1990 r. celami dotyczącymi ograniczenia, a także wykazywać pełną zgodność z białą księgą z 2011 r. zatytułowaną „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM(2011)0144) z punktu widzenia spójności terytorialnej i zrównoważonego rozwoju; uważa, że strategia ta powinna umożliwić ograniczenie zużycia energii, hałasu powodowanego przez ruch drogowy, potrzeb transportowych, czynników zanieczyszczenia powietrza oraz emisji gazów cieplarnianych; podkreśla, że Unia Europejska powinna wyznaczyć służące temu, konkretne cele na rok 2020, 2030 i 2050;
48. podkreśla potrzebę zintensyfikowania badań naukowych i innowacji w dziedzinie nawigacji śródlądowej, mianowicie w celu rozwijania czystych ekologicznie statków oraz technologii przystosowanych do nawigacji tzw. niskiego zanurzenia, jak na przykład statków przystosowanych do żeglugi rzecznej w ramach zrównoważonej nawigacji śródlądowej (RASSIN), co umożliwiłoby oszczędności w dziedzinie infrastruktury śródlądowych dróg wodnych;
49. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie ustanowienia systemu monitorowania i informacji dotyczącego badań i innowacji w dziedzinie transportu (TRIMIS); podkreśla znaczenie udzielania regularnych, bezpłatnych, łatwo dostępnych i wiarygodnych informacji regionalnym decydom politycznym; ubolewa, że w dalszym ciągu bardzo trudno uzyskać informacje dotyczące finansowania przez UE projektów w dziedzinie transportu.
50. zaleca Komisji Europejskiej rozwijanie inicjatyw, które identyfikują i nagradzają projekty zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, takich jak nagrody RegioStars;
51. podkreśla, że całościowa strategia europejska musi uzyskać wsparcie oddolne w postaci należycie opracowanych przez lokalne i regionalne władze oraz rządy krajowe strategii zintegrowanego transportu; jest zdania, że opracowanie takich strategii powinno uzyskać wsparcie z funduszy europejskich;
52. jest zdania, że wszelka pomoc publiczna powinna być udzielana zgodnie z obowiązującymi przepisami europejskimi w zakresie pomocy państwowej, w tym z uregulowaniami dotyczącymi badań naukowych i rozwoju oraz działalności innowacyjnej, a także finansowania działalności i infrastruktury transportowej; z drugiej strony jednak uważa, że unijne przepisy w zakresie pomocy państwowej powinny również w należyty sposób uwzględniać niekorzystne warunki panujące w niektórych regionach;

Wtorek, 10 września 2013 r.

53. podkreśla potrzebę udoskonalenia działań Komisji przy przekazywaniu wiedzy pochodzącej z badań naukowych i innowacji zainteresowanym stronom (takim jak MŚP czy instytuty naukowe) poprzez utworzenie połączonych baz danych, zapewniających jasny i sklasyfikowany przegląd wszystkich projektów w dziedzinie badań naukowych i innowacji finansowanych przez UE;
54. podkreśla znaczenie nowych inicjatyw, takich jak współużytkowanie zdolności przewozowych i logistycznych z myślą o bardziej wydajnym przewozie towarów; wzywa Komisję do usunięcia możliwych przeszkód dla tego typu inicjatyw;
55. podkreśla znaczenie norm emisji dla niektórych środków transportu, np. samochodów; jest zdania, że podobne podejście powinno zostać zbadane w odniesieniu do transportu lotniczego i żeglugi;
56. wspiera dalsze badania naukowe i innowacje w dziedzinie rozwiązań z zakresu bezpieczeństwa w sektorze transportu, pod warunkiem poszanowania zasad proporcjonalności, niedyskryminacji i ochrony danych;
57. potwierdza i wspiera zaproponowaną przez Komisję koncepcję działań w ramach europejskiej strategii w dziedzinie technologii transportu; nalega jednak, aby nie dało to podstawy prawnej do przyjmowania aktów prawnych delegowanych lub podobnych, lecz aby Komisja proponowała środki przyjmowane w ramach procedury współdecyzji;
58. wzywa Komisję do uwzględnienia priorytetów określonych w niniejszym sprawozdaniu przy opracowywaniu europejskiego strategicznego planu dotyczącego technologii transportowych oraz opcji dalszych działań;

o

o o

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0344

Uruchomienie wewnętrznego rynku energii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie uruchomienia wewnętrznego rynku energii (2013/2005(INI))

(2016/C 093/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Uruchomienie wewnętrznego rynku energii” oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (COM(2012)0663),
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i uchylającego decyzję nr 1364/2006/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Tekst przyjęty, P7_TA(2013)0061.

⁽²⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 1.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2009/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 714/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 715/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005,
- uwzględniając dyrektywę 2012/27/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądowego obiektów jądowych ⁽⁵⁾;
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając decyzję nr 994/2012/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” (COM(2011)0885),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Akt o jednolitym rynku II – Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” (COM(2012)0573),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2012 r. zatytułowany „Energia odnawialna: ważny uczestnik europejskiego rynku energii” (COM(2012)0271),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. zatytułowaną „W kierunku nowej strategii energetycznej dla Europy na lata 2011-2020” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przemysłu hutniczego UE ⁽⁹⁾,
- uwzględniając zalecenia uzgodnione w dniu 12 lutego 2013 r. podczas obrad okrągłego stołu na wysokim szczeblu w sprawie przyszłości hutnictwa,

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94.

⁽³⁾ Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 172 z 2.7.2009, s. 18.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 299 z 27.10.2012, s. 13

⁽⁷⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 64.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0238.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0509.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje przyjęte w dniu 21 listopada 2012 r.: w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów gazu łupkowego i olei łupkowych ⁽³⁾ oraz w sprawie wpływu działalności wydobywczej gazu łupkowego i oleju łupkowego na środowisko ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0262/2013),
- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie zobowiązały się do przestrzegania jednoznacznych terminów ukończenia wewnętrznego rynku energii do 2014 r. i likwidacji tzw. wysp energetycznych w UE do 2015 r.;
- B. mając na uwadze, że ukończony wewnętrzny rynek energii jest niezbędny dla ogólnego bezpieczeństwa energetycznego Unii i zrównoważonego wykorzystania energii, i jest zasadniczą wartością dla globalnej konkurencyjności Unii, wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy, co zostało uznane w Akcie o jednolitym rynku II i strategii Europa 2020;
- C. mając na uwadze, że strategia energetyczna Komisji Europejskiej na rok 2020 opiera się na szacunkach dotyczących niezbędnych potrzeb inwestycyjnych w sektorze energii, które wynoszą 1 bilion EUR do 2020 r., z czego 540 mld EUR na wytwarzanie energii, a 210 mld EUR na sieci elektryczne i gazowe o znaczeniu europejskim;
- D. mając na uwadze, że plan działania w dziedzinie energii na rok 2050 podkreśla, że pełna integracja europejskich sieci energetycznych i otwarcie rynków to najważniejsze czynniki utrzymania równowagi między bezpieczeństwem energetycznym, konkurencyjnością, opłacalnością, zrównoważoną gospodarką i interesem konsumentów; mając na uwadze, że w planie działania w zakresie energii do roku 2050 stwierdzono, iż efektywność energetyczna, energia odnawialna i infrastruktura energetyczna są opcjami nienasuwanymi obaw;
- E. mając na uwadze, że udział energii odnawialnej w koszyku energetycznym Europy zwiększa się w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej; mając na uwadze, że włączenie na dużą skalę odnawialnych źródeł energii wymaga dostosowania sieci i usprawnienia elastyczności;
- F. mając na uwadze, że jednolity rynek energii upoważni Unię do mówienia jednym głosem w stosunku do partnerów zewnętrznych i zapewni równe warunki wszystkim przedsiębiorstwom unijnym i pozaunijnym, przy jednoczesnym zapewnieniu norm społecznych i środowiskowych i działaniu na rzecz wzajemności w państwach trzecich;
- G. mając na uwadze, że należy utworzyć system, który umożliwi państwom członkowskim wymianę informacji dotyczących zawartych z krajami trzecimi porozumień o dostawach energii;
- H. mając na uwadze, że europejski wewnętrzny rynek energii i odnośne krajowe rynki energii muszą być konkurencyjne i oferować wszystkim konsumentom, którzy zajmują centralne miejsce na rynku energii, rzeczywisty wybór oraz przejrzyste informacje, mając na uwadze, że urzeczywistnienie wewnętrznego rynku energii jest istotne dla obniżenia kosztów i cen energii do przystępnego i konkurencyjnego poziomu w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej; mając na uwadze, że obniżone ceny na rynkach energii często nie znajdują przełożenia na konsumentów;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0086.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0088.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0444.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0443.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- I. mając na uwadze, że Europejska Wspólnota Energetyczna, stosując wspólnotową metodę, musi opierać się na silnym wspólnym rynku energii, koordynacji zakupu energii poza UE i wspólnym europejskim finansowaniu nowych zrównoważonych technologii energetycznych, zwłaszcza w dziedzinie badań i innowacji;
- J. mając na uwadze, że osiągnięto pewien postęp w kierunku lepszej współpracy transgranicznej, częściowej likwidacji wysp energetycznych i zapobieganiu przerw w dostawach;
 1. z zadowoleniem przyjmuje istotny komunikat i towarzyszący mu plan działania, który streszcza osiągnięte dotychczas postępy i czekające nas wyzwania związane z ukończeniem wewnętrznego rynku energii;
 2. przyjmuje do wiadomości, że prawdopodobnie utrzyma się tendencja wzrostu cen energii, ponieważ są one obecnie powiązane – w przypadku gazu – z cenami baryłki ropy, a w przypadku energii elektrycznej – z cenami paliw kopalnych, a ponadto dodatkowo oddziałuje na nie uzależnienie Europy od importu ropy i gazu, wpływ środków interwencyjnych, niewystarczające działania mające na celu wspieranie efektywności energetycznej oraz brak inwestycji niezbędnych do utrzymania i modernizacji systemów energetycznych (w tym przesyłów w obie strony i połączeń wzajemnych), w celu utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa dostaw i ułatwienia integracji odnawialnych źródeł energii; dlatego opowiada się, przy jednoczesnym poszanowaniu swobody wymiany handlowej, za oddzieleniem mechanizmu ustalania cen gazu od indeksacji ropy na rzecz bardziej elastycznych alternatyw;
 3. podkreśla, że rozwój zasobów własnych doprowadzi do powstania nowych węzłów wymiany handlowej w UE oraz rynków spot dla gazu i energii elektrycznej, tym samym zapewniając UE i państwom członkowskim rzeczywistą możliwość ustalania swych własnych cen energii, także na szczeblu regionalnym i lokalnym;
 4. uznaje europejską wartość dodaną lepszej koordynacji polityki energetycznej i współpracy państw członkowskich, w duchu solidarności, a także tworzenia skutecznych i bezpiecznych transgranicznych systemów energetycznych, w ten sposób budując synergię poprzez usprawnione zarządzanie popytem i podażą energii, ułatwione dzięki inteligentnym technologiom na szczeblu systemu dystrybucyjnego;
 5. zwraca uwagę na znaczenie rynków regionalnych oraz współpracy między państwami członkowskimi w odniesieniu do usuwania barier, przyspieszania procesu integracji i poprawy wydajności sieci;
 6. przypomina o swym poparciu dla utworzenia Europejskiej Wspólnoty Energetycznej państw członkowskich i zwraca się do Komisji i Rady Europejskiej o przedstawienie sprawozdania na temat postępów w jej tworzeniu;

Rynek zorientowany na konsumenta

7. podkreśla, że końcowi odbiorcy energii – zarówno osoby prywatne, MŚP, jak i przemysł – znajdują się w centrum przyjaznego użytkownikom i przejrzystego wewnętrznego rynku energii; zauważa, że dlatego muszą być oni odpowiednio chronieni oraz dokładnie informowani, a także mieć łatwy dostęp do informacji, tak by byli w stanie w pełni korzystać ze swoich praw, a jednocześnie być zachęceni do odgrywania aktywniejszej roli w pobudzaniu konkurencji na rynku, przechodząc z pozycji biernych odbiorców do aktywnych, dobrze poinformowanych konsumentów i prosumentów;
8. podkreśla znaczenie zapewnienia konkurencyjnego, łatwego w zarządzaniu i przejrzystego rynku energii, oferującego rzeczywisty wybór i konkurencyjne ceny konsumentom oraz dostarczającego wszystkim obecnym i przyszłym odbiorcom energii w UE bezpiecznych, zrównoważonych, dostępnych cenowo i niezawodnych sposobów wytwarzania energii, uwzględniającego interesy przyszłych pokoleń;
9. jest zdania, że większy udział ze strony konsumentów będzie ułatwiony dzięki lokalnym spółdzielniom na rzecz energii odnawialnej, inicjatywom na rzecz zbiorowej zmiany operatora, agregatorom lub innym elementom umożliwiającym działanie, takim jak zdecentralizowane magazynowanie i inteligentne urządzenia; uważa, że takie elementy umożliwiające działanie pomogą konsumentom w lepszym zrozumieniu i zarządzaniu zużyciem energii, a tym samym staną się bardziej elastyczne i reagujące (zarówno z perspektywy popytu, jak i podaży), i że mogą poprawić dostęp do energii odnawialnej i tworzyć niezbędne inwestycje finansowe;

Wtorek, 10 września 2013 r.

10. przypomina o korzyści, jaką przynosi zastosowanie zmiennych opłat za korzystanie z sieci, tak by zachęcić konsumentów do zużywania energii poza okresami dużego obciążenia sieci gwoi promowania zrównoważonego wykorzystywania energii;

11. jest przekonany, że inteligentne technologie muszą dostarczać konsumentom dokładnych, zrozumiałych i przyjaznych dla użytkownika informacji oraz muszą umożliwiać im kontrolę swego zużycia i produkcji energii; uważa dlatego, że inteligentne technologie musi uzupełniać dynamiczne, internetowe zarządzanie siecią przesyłową i dystrybucyjną integrujące takie usługi, jak usługi wspierania sieci, dobrowolne reagowanie strony popytowej, usługi w zakresie efektywności energetycznej, mikrogeneracja i rozwiązania w zakresie magazynowania energii oraz lokalne lub domowe pośrednictwo; podkreśla jednak, że należy gruntownie skontrolować poziom zużycia energii wymagany w przypadku inteligentnych liczników do zapewnienia korzyści ekonomicznych, a od konsumentów ilości energii poniżej tego poziomu nie należy wymagać nabywania inteligentnych liczników;

12. wyraża zaniepokojenie z powodu sytuacji, w której firmy telekomunikacyjne są zachęcane do zarządzania danymi sieci dystrybucyjnych, ponieważ przejęcie przez nie takiej odpowiedzialności wzbudza poważne wątpliwości co do ochrony danych, a także zawiera ryzyko, że operatorzy będą musieli nabywać dane techniczne niezbędne do wypełniania swej funkcji jako operatorzy systemu dystrybucyjnego;

13. przyznaje, że ubóstwo energetyczne stanowi poważne wyzwanie dla państw członkowskich; zwraca uwagę, że jednakowe dla wszystkich podejście nie uwzględnia zróżnicowania realiów krajowych; uważa dlatego, że szczególnie narażeni konsumenci wymagają specjalnej i skutecznej ochrony, i że w tym celu należy wprowadzić odpowiednie mechanizmy, unikając jednocześnie zakłóceń rynku; podkreśla, że istnieją już konkretne środki, zgodnie z wymogami trzeciego pakietu energetycznego;

14. zauważa, że rewolucja związana z gazem łupkowym w USA zmniejszyła emisje CO₂, jednocześnie dając przemysłowi USA znaczną przewagę konkurencyjną;

Bieżące wyzwania towarzyszące tworzeniu wewnętrznego rynku energii

15. podkreśla, że wewnętrzny rynek energii nie został jeszcze utworzony i że krajowe rynki energii nie zaspokajają potrzeb ani oczekiwań odbiorców, ponieważ w niektórych państwach członkowskich nadal są oni narażeni na wysokie ceny, ograniczony wybór dostawców, producentów i taryf, ogólnie niską jakością usług, często zbyt słabą ochroną konsumentów oraz trudności przy zmianie dostawcy; dlatego podkreśla potrzebę budowania rynku bardziej przyjaznego użytkownikom, gdzie konsumenci mogą odgrywać aktywną rolę i stać się prosumentami na ogólnounijnym rynku, na którym dysponują oni informacjami na temat warunków oferowanych przez poszczególnych dostawców w sposób umożliwiający ich łatwe porównanie; w tym kontekście odnotowuje rolę zbiorowej zmiany operatora przy wzmocnieniu pozycji konsumentów i zapewnieniu niższych cen energii;

16. jest przekonany, że brak pełnego wdrożenia przepisów dotyczących wewnętrznego rynku energii pozostaje jedną z głównych przeszkód w ukończeniu tego rynku; uważa, że niezbędna konsolidacja rynku wewnętrznego obejmuje rozszerzenie infrastruktury przy jednoczesnym wdrożeniu przepisów w zakresie rynku wewnętrznego i egzekwowaniu przepisów dotyczących konkurencji;

17. podkreśla, że modernizacja istniejącej infrastruktury oraz budowa nowej, inteligentnej i elastycznej infrastruktury wytwarzania, przesyłu (zwłaszcza transgranicznych gazowych i elektrycznych linii międzysystemowych), dystrybucji i magazynowania energii to najważniejsze czynniki stabilnego, dobrze zintegrowanego i dobrze połączonego rynku energii, gdzie unika się jakichkolwiek negatywnych skutków, jak np. nieplanowanych przepływów energii, i gdzie zapewnione są dostawy po przystępnych i konkurencyjnych cenach, potencjał wszystkich zrównoważonych źródeł energii, mikrogeneracji, kogeneracji i wydajności, zarządzania strony popytowej i magazynowania jest w pełni wykorzystany, a do 2015 r. należy zrealizować to, by żadne państwo członkowskie nie pozostawało w izolacji od europejskich sieci gazowych i elektrycznych, np. poprzez synchroniczne zintegrowanie odizolowanych systemów energetycznych z europejskimi sieciami kontynentalnymi; podkreśla, że inwestycje na dużą skalę powinny być realizowane równolegle z inwestycjami w sieci regionalne lub nawet lokalne, ponieważ wytwarzanie energii w coraz większej mierze odbywa się na szczeblu regionalnym/lokalnym;

18. zauważa w związku z tym, że zdecentralizowane dostawy energii odnawialnej zmniejszają potrzebę budowy nowych linii przesyłowych, a tym samym związanych z tym kosztów, ponieważ zdecentralizowane technologie – które można bezpośrednio zintegrować w domach, miastach i oddalonych obszarach – są znacznie bliżej użytkowników końcowych;

Wtorek, 10 września 2013 r.

19. przyjmuje do wiadomości, że umożliwienie wzrostu produkcji energii odnawialnej bez współmiernego rozwoju niezbędnej infrastruktury może prowadzić do nieskoordynowanych transgranicznych przepływów pętlowych, a tym samym nieoptymalnych cen energii;
20. przypomina, że cel państw członkowskich polegający na osiągnięciu poziomu połączeń międzysystemowych energii elektrycznej i gazu wynoszącego co najmniej 10 % ich zainstalowanych mocy produkcyjnych, który został uzgodniony na szczycie Rady Europejskiej w 2002 i 2007 r., nie został do tej pory zrealizowany;
21. przyjmuje z zadowoleniem nacisk, jaki Komisja kładzie na to, by przyszłe systemy energetyczne Europy charakteryzowały się elastycznością; zauważa, że dla wszystkich ram czasowych sprawnie funkcjonujące transgraniczne rynki hurtowe stanowią łatwo dostępne źródło elastyczności; apeluje o podjęcie dalszych starań na rzecz stymulowania przyszłego wdrożenia technologii magazynowania energii oraz zdolności reagowania strony popytowej, co zaoferuje dodatkowe źródła elastyczności;
22. uważa, że efektywność energetyczna jest jednym z najbardziej zrównoważonych i opłacalnych sposobów na zmniejszenie rachunków za energię, zwiększenie bezpieczeństwa dostaw, zmniejszenie zapotrzebowania na import paliw kopalnych oraz unikanie emisji dwutlenku węgla; przyznaje, że każdy środek wspierający efektywność energetyczną musi odpowiadać potrzebom konsumentów, być opłacalny i wspierany właściwymi zachętami;
23. podkreśla, że zgodnie z ustaleniami Międzynarodowej Agencji Energetycznej bardziej energiczne działania w zakresie efektywności energetycznej mogą zmniejszyć import gazu do UE o jedną trzecią do 2035 r., co odpowiada 100 mld metrów sześciennych gazu;
24. przypomina, że synergia pomiędzy rozwojem, wdrażaniem i utrzymywaniem infrastruktury telekomunikacyjnej i energetycznej będą odgrywały kluczową rolę w realizacji celów Unii Europejskiej w zakresie efektywności energetycznej;
25. podkreśla potrzebę dalszego rozdziału europejskich rynków energii w celu zapewnienia konkurencji oraz dostaw energii elektrycznej po możliwie jak najniższej cenie;
26. wyraża przekonanie, że należy zachęcać do inwestycji w infrastrukturę poprzez stabilne, sprzyjające innowacjom i przewidywalne ramy regulacyjne, które nie zakłócają funkcjonowania rynku wewnętrznego, oraz że należy pozwolić funduszom emerytalnym i inwestorom instytucjonalnym inwestować w przesył, uznając że nie można tego osiągnąć inaczej niż w oparciu o rynek; jednocześnie jest jednak przekonany, że w niektórych szczególnych przypadkach transformacja infrastrukturalna jest trudna do zrealizowania bez zapewnienia środków publicznych wspierających kluczowe projekty infrastrukturalne, które mogą nie być opłacalne; podkreśla w związku z tym rolę instrumentu „Łącząc Europę” i ubolewa, że jego budżet w części „Energia” jest niższy w stosunku do propozycji Komisji Europejskiej;
27. zwraca się o zbadanie możliwości ustanowienia europejskiego funduszu inwestującego w sieci energetyczne;
28. podkreśla, że uproszczenie procedur wydawania zezwoleń w państwach członkowskich przyczyni się do rozwinięcia sieci infrastruktury oraz do odblokowania inwestycji; podkreśla, że władze lokalne i regionalne powinny odgrywać ważną rolę w tym zakresie, upraszczając procedury planowania i integrując infrastruktury energetyczne z lokalnymi i regionalnymi planami;
29. zauważa, że brak otwartego i niedyskryminacyjnego dostępu do infrastruktury przesyłowej ciągle powstrzymuje w niektórych przypadkach nowe podmioty przed podłączeniem się do sieci, a nawet konkurowaniem na rynku na równych zasadach z dominującymi przedsiębiorstwami; podkreśla potrzebę zajęcia się strukturalnymi zakłóceniami rynku, które prowadzą do wysokiego poziomu koncentracji mającego miejsce w szeregu państw członkowskich;
30. podkreśla w związku z tym, że przepisy trzeciego pakietu energetycznego powinny być stosowane w pełnym zakresie w stosunku do przedsiębiorstw europejskich i zagranicznych; uważa, że należy ograniczyć wszelkie przyznane przez Komisję odstępstwa od tych przepisów w zakresie i czasie ich stosowania oraz że powinny one podlegać przeglądowi Parlamentu i Rady;

Wtorek, 10 września 2013 r.

31. podkreśla, że brak przejrzystości i występowanie antykonkurencyjnych praktyk na hurtowych rynkach energii podważa zaufanie klientów; uważa, że istnieje pilna potrzeba zrozumienia powstawania kosztów na rynkach hurtowych, a także ich wpływu na rachunki konsumentów;

32. w pełni popiera środki podjęte w celu zapewnienia równych warunków działania, poprzez tworzenie bardziej zdecentralizowanych i konkurencyjnych modeli rynkowych, biorąc pod uwagę, że stwarzają one więcej możliwości lokalnym producentom energii i nowym podmiotom przemysłowym;

33. przypomina, że aby zapobiec ograniczaniu otwarcia rynku przez podmioty posiadające pozycję dominującą, ważne jest umożliwienie rozwoju nowych modeli biznesowych, takich jak możliwość zawierania umów jednocześnie z kilkoma dostawcami.

34. zauważa, że stabilne ramy regulacyjne – dla producentów, organów regulacyjnych, operatorów sieci, dostawców energii, dostawców usług powiązanych z popytem oraz, co najważniejsze, odbiorców końcowych i prosumentów – są bardzo ważne dla dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego i przyciągania długoterminowych inwestycji w rozwój infrastruktury; podkreśla, że rozwój kodeksów sieci obejmujących rozsądne, niedyskryminacyjne i racjonalne zasady powinien prowadzić do harmonizacji zarządzania siecią, struktury rynku i interoperacyjności; podkreśla, że istotne jest, by umowy dotyczące rozdziału sieci przesyłowych, produkcji i dostaw, w tym umowy w sprawie niezależnej pozycji organów regulacyjnych energetyki oraz wymogi dotyczące ochrony konsumentów, były respektowane w całej UE; z tego względu podkreśla konieczność wspierania i dalszego rozwoju roli unijnej Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), szczególnie jej kompetencji w zakresie kontroli krajowych decyzji regulacyjnych oraz rozstrzygnięcia sporów;

35. zauważa, że istnieją obawy, iż niektóre państwa członkowskie już stosują lub zamierzają stosować krajowe mechanizmy wynagradzania zdolności wytwórczych, aby zapewnić dostawy energii elektrycznej bez należytego zbadania wszystkich możliwych rozwiązań alternatywnych, w szczególności w zakresie rozwiązań transgranicznych i elastyczności zasobów; zaznacza, że choć mechanizmy te są niezbędne w niektórych okolicznościach, mogą one ingerować w strukturę rynku hurtowego i ją zakłócać, a także – jeżeli są one skonstruowane w niewłaściwy sposób – ewentualnie tworzyć efekty blokady; wzywa Komisję do zapewnienia lepiej skoordynowanego podejścia na szczeblu UE, aby zapewnić, że wszelkie takie mechanizmy wynagradzania zdolności wytwórczych są konieczne, skuteczne, przejrzyste i niedyskryminacyjne;

36. ubolewa nad faktem, że do tej pory nie zastosowano mechanizmów współpracy wprowadzonych dyrektywą 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych; powołuje się na ustalenia Komisji, według których lepsze wykorzystywanie istniejących możliwości współpracy mogłoby przynieść znaczne korzyści, takie jak pobudzenie handlu; wzywa zatem państwa członkowskie, by w stosownych przypadkach lepiej wykorzystywały mechanizmy współpracy i ponadto zintensyfikowały komunikację pomiędzy sobą;

37. podkreśla, że – bez uszczerbku ani dla prawa państw członkowskich do wybierania własnego koszyka energetycznego, ani dla potrzeby lepszej koordynacji w całej UE – UE jako całość musi w pełni wykorzystać potencjał wszystkich zrównoważonych źródeł energii, jakimi dysponują państwa członkowskie UE, z pełnym poszanowaniem trzech celów polityki energetycznej całej UE, jakimi są w szczególności konkurencyjność, zrównoważony charakter i bezpieczeństwo dostaw;

38. zauważa, że niektóre państwa członkowskie będące wyspami energetycznymi wciąż są całkowicie odizolowane od europejskich sieci gazowych i elektrycznych, i nadal płacą wyższe ceny za zasoby energetyczne, co pogarsza ich konkurencyjność; podkreśla, że bez znacznych inwestycji w infrastrukturę te państwa członkowskie nie będą w stanie zrealizować ponowionego przez Radę Europejską zobowiązania, że od 2015 r. żadne państwo członkowskie nie powinno pozostawać w izolacji od europejskich sieci; uważa, że Komisja powinna na wniosek tych państw brać udział w negocjacjach dotyczących cen energii prowadzonych z dostawcami energii spoza UE np. przy zakupie gazu;

39. podkreśla, że solidarność pomiędzy państwami członkowskimi, do której wzywa Traktat UE, powinna mieć zastosowanie zarówno do codziennych wysiłków, jak i do zarządzania kryzysowego w wewnętrznej i zewnętrznej polityce energetycznej; zwraca się do Komisji o podanie jasnej definicji „solidarności energetycznej”, by móc dopilnować, że jest przestrzegana przez wszystkie państwa członkowskie;

Wtorek, 10 września 2013 r.

40. podkreśla, że należy zająć się przewidywanym wzrostem importu gazu i energii elektrycznej z państw trzecich do UE w krótkiej i średniej perspektywie, aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii, podział obciążenia oraz sprawiedliwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego; podkreśla, że dla wielu państw członkowskich wyzwaniem to ma ścisły związek z uzależnieniem od importu gazu i ropy z jednego kraju trzeciego oraz aby sprostać temu wyzwaniu, należy podjąć środki mające na celu zróżnicowanie dostawców energii, korytarzy i źródeł dostaw; przyznaje, że strategicznym celem w tym zakresie jest budowa południowego korytarza gazowego, w tym rurociągu Nabucco, oraz ewentualne połączenie go z Europą Środkową i Wschodnią, a także budowa korytarzy, którymi będzie można dostarczać do UE ok. 10-20 % europejskiego zapotrzebowania na gaz do 2020 r., w celu zapewnienia, by każdy region europejski miał fizyczny dostęp do co najmniej dwóch różnych źródeł gazu;

41. jest przekonany, że otwarty i przejrzysty rynek wewnętrzny, na którym wszystkie przedsiębiorstwa unijne i pochodzące z państw trzecich przestrzegają *acquis communautaire* w obszarze energii może wzmocnić pozycję negocjacyjną dostawców energii z UE wobec konkurentów zewnętrznych, co jest szczególnie ważne dla potencjału dalszej koordynacji zewnętrznych zakupów energii na szczeblu UE; wzywa UE do rozważenia możliwości utworzenia wspólnej agencji zajmującej się zakupem gazu oraz niezbędnych w tym celu mechanizmów, tak by utworzyć przeciwwagę w stosunku do monopolistycznej pozycji, jaką zajmują główni dostawcy zewnętrzni; zauważa, że stosunkami z dostawcami energii z UE i z krajów trzecich musi kierować zasada wzajemności; nalega na konieczność uwzględnienia przez Komisję – w ramach jej stosunków z dostawcami energii z państw trzecich – konsekwencji podejmowanych przez nią decyzji dotyczących cen płaconych przez konsumentów i informowania o tych konsekwencjach;

42. jest przekonany, że należy udzielić Komisji mandatów do prowadzenia negocjacji nad projektami infrastruktury o strategicznym znaczeniu, dotyczących bezpieczeństwa dostaw dla całej UE, i że należy rozważyć możliwość udzielenia takich mandatów również w przypadku innych umów międzyrządowych, o których uważa się, że mają one znaczący wpływ na długoterminowe cele unijnej polityki energetycznej, w szczególności niezależności energetycznej UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w ramach prowadzonych przez Komisję negocjacji w sprawie umowy między UE a Azerbejdżanem i Turkmenistanem, dotyczącej budowy transkaspjskiego systemu rurociągów;

43. podkreśla, że stopniowa konwergencja zachęt związanych z odnawialnością i efektywnością oraz harmonizacja dodatkowych kosztów energii we wszystkich państwach członkowskich na okres po 2020 r. jest bardzo ważna dla dobrego i efektywnego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii, zarówno na szczeblu hurtowym, jak i detalicznym, oraz dla tworzenia warunków sprzyjających długoterminowemu rozwojowi i szerokiej akceptacji odnawialnych źródeł energii;

44. uważa, że w krótkoterminowej perspektywie należy zachęcać regionalne ugrupowania sąsiadujących ze sobą państw członkowskich do zastąpienia planów krajowych ujednoczonym lub jednym regionalnym systemem wsparcia dla sektora energii odnawialnej;

45. zachęca państwa członkowskie do regularnego przeprowadzania przeglądów taryf gwarantowanych lub innych taryf wsparcia, i w sposób transparentny, który pozwoli dostosować je do malejących cen technologii i dostaw;

46. zauważa czasami niewystarczające wykorzystanie wspólnych projektów badawczych UE wspieranych z programów ramowych i inicjatyw takich jak plan EPSTE w perspektywie rozwoju nowych technologii pozwalających na poprawę efektywności, źródeł energii odnawialnej, bezpieczeństwa elektrowni jądrowych, niskoemisyjnego korzystania z paliw kopalnych, a także sieci inteligentnych, z których wszystkie są niezmiernie ważne dla rynku energii;

47. uważa, że należy poczynić większe postępy na drodze ku realizacji przyszłych autostrad elektroenergetycznych, a w szczególności autostrady elektroenergetycznej Południowy Wschód – Północ (SENEH), co pomogłoby również dostosować przesył energii wytwarzanej w parkach fotowoltaicznych, takich jak projekt Helios, z Europy południowo-wschodniej do Europy północnej i zachodniej;

Potrzebne są pilne działania

Dobrze zintegrowany, otwarty i dobrze regulowany konkurencyjny wewnętrzny rynek energii

48. wzywa państwa członkowskie do pełnej transpozycji i pełnego wdrożenia w trybie pilnym wszystkich odpowiednich aktów prawnych UE, a w szczególności trzeciego pakietu energetycznego; wzywa Komisję do podjęcia działań w stosunku do tych państw członkowskich, w których wdrożenie zostało zbyt opóźnione; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja rozpoczęła już oficjalne postępowanie w celu zbadania naruszeń przepisów unijnych;

Wtorek, 10 września 2013 r.

49. podkreśla potrzebę zajęcia się strukturalnymi zakłóceniami rynku oraz brakiem przejrzystości rynku; apeluje do Komisji o zwiększenie wysiłków na rzecz egzekwowania wdrożenia trzeciego pakietu energetycznego;

50. zwraca się do Komisji o ściśle monitorowanie skutecznego wdrożenia przepisów Unii dotyczących energii, w szczególności ustanawiających zasadnicze prawa odbiorców, a także tych, które dotyczą operatorów systemu, krajowych organów regulacyjnych i zasad konkurencji, w tym pomocy państwa, oraz przepisów zmierzających do zmniejszenia zjawiska przepływów pętlowych na wewnętrznym rynku energii elektrycznej, które stanowią znaczne, lecz wykonalne wyzwanie dla wewnętrznego rynku energii, ponieważ osłabiają bezpieczeństwo systemu energetycznego przez zmniejszenie możliwości magazynowania i potencjału sieci; nalega na Komisję, by użyła najwłaściwszych środków leżących w jej dyspozycji w celu zaradzenia wszelkim przedłużającym się z niezgodnościami z odpowiednimi przepisami UE;

51. zauważa, że do tej pory przerwy w dostawie energii elektrycznej wynikały z awarii w funkcjonowaniu, a nie z braku zdolności; przyznaje, że w wyniku recesji gospodarczej wysokie ceny gazu ziemnego oraz rosnąca część wytwarzania odnawialnej energii, które charakteryzuje się brakiem ciągłości, inwestorzy w UE borykają się ze sporą niepewnością przy rozwijaniu zdolności do elastycznego wytwarzania energii elektrycznej; wzywa Komisję, aby przeprowadziła wszechstronną ocenę wystarczalności mocy wytwórczych, opartą na ujednoliconej metodologii, i aby zaproponowała wytyczne w sprawie sposobów zwiększenia elastyczności i utrzymania bezpieczeństwa dostaw;

52. nalega na Komisję i państwa członkowskie, by lepiej koordynowały projekty infrastrukturalne, tym samym zapewniając pełną ogólnounijną spójność systemu i opłacalność poprzez wykorzystanie synergii w wymiarze transgranicznym i wydajniejszą sieć infrastruktury; podkreśla, że należy wspierać zintegrowane podejście obejmujące operatorów systemów dystrybucyjnych; w tym celu zachęca Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia szybkiej oceny, wyboru, wydawania zezwoleń i wykonania projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania, szczególnie w odniesieniu do elektrycznych i gazowych transgranicznych linii międzysystemowych, w tym mechanizmów odwrotnego przepływu, skroplonego gazu ziemnego, infrastruktury magazynowania energii oraz inteligentnych sieci przesyłowych i dystrybucyjnych, które mają zasadnicze znaczenie dla dobrze zintegrowanego i dobrze funkcjonującego rynku energii;

53. zaleca Komisji, aby w ramach przyznawania środków z instrumentu „Łącząc Europę” w dziedzinie energii przyznawała pierwszeństwo projektom mającym największy wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając w ten sposób konkurencyjność, szybkie zapewnienie dużego udziału energii ze źródeł odnawialnych, utworzenie niezbędnych połączeń transgranicznych i bezpieczeństwo dostaw;

54. wzywa Komisję do przeprowadzenia nowego przeglądu istniejących planów dotyczących przedsięwzięć energetycznych, zwłaszcza w odniesieniu do budowy nowych terminali odbiorczych skroplonego gazu ziemnego, których planowane ukończenie potrwa ponad 10 lat, do oceny ich korzyści ekonomicznych – z uwzględnieniem nowych terminali odbiorczych skroplonego gazu ziemnego będących w budowie lub w fazie planowania w poszczególnych państwach członkowskich, i które w niedalekiej przyszłości przyczynią się do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii w państwach członkowskich określanych jako wyspy energetyczne – a także do przyczynienia się do finansowania takich projektów;

55. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznego systemu zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, aby promować wydajne wykorzystanie istniejącej zdolności przesyłu gazu i energii elektrycznej, zmniejszając koszt związany ze zwiększaniem zdolności sieci, oraz aby zwiększyć połączenie źródeł energii odnawialnej z siecią elektryczną;

56. wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego powstrzymania się od ograniczania cen lub regulowania detalicznych cen energii, określanych na szczeblu krajowym poniżej ponoszonych kosztów, ponieważ takie środki poważnie zagrażają przyszłym inwestycjom w potencjał i infrastrukturę w sektorze energetycznym; podkreśla jednak, że strategię polityczną w tym zakresie powinny uwzględniać uzasadnione interesy konsumentów znajdujących się w trudnej sytuacji, którym prawdziwa konkurencja na rynku energii nie zawsze przynosi korzyści;

Wtorek, 10 września 2013 r.

57. z zadowoleniem przyjmuje determinację Komisji do wzmocnienia przepisów antymonopolowych i o pomocy publicznej w stosunku do całego sektora przedsiębiorstw energetycznych i ich filii działających na terytorium Unii Europejskiej, przepisów zapewniających równe szanse z równymi warunkami dostępu dla wszystkich uczestników rynku; wzywa Komisję do wydania wytycznych dotyczących sposobów oceniania nadużywania przez jakiegokolwiek przedsiębiorstwo dominującej pozycji na rynkach gazu i energii elektrycznej, a także zapewnienia wytycznych dotyczących najlepszych praktyk i doświadczeń zdobytych w ramach systemów wsparcia dla sektora energii odnawialnej;

58. zwraca się do Komisji, aby zmieniła zasady dotyczące pomocy państwa w odniesieniu do krajowych środków zwiększania efektywności energetycznej, a także projektów energetycznych współfinansowanych w ramach polityki spójności, aby więcej takich działań mogło otrzymać finansowanie państwa, co spowoduje, że projekty te będą kompletne;

59. zaleca, aby Komisja wykorzystała swoje uprawnienia do kontroli nad pomocą państwa, aby wspierać rozwój infrastruktury transgranicznych; uważa, że takie linie międzysystemowe miałyby ogromne znaczenie dla zwiększenia zdolności do korzystania z dostaw sąsiedniego kraju w nagłej sytuacji energetycznej lub w przypadku braku równowagi energetycznej, a także dla stopniowego zmniejszenia dotacji;

60. zdecydowanie popiera wysiłki Komisji w oparciu o skoordynowane prace prowadzone przez ENTSO, zmierzające do wprowadzenia do 2014 r. zharmonizowanych kodów sieci i zasad zgodnie z planem i do zapewnienia stabilności i większej otwartości na inwestycje ram regulacyjnych wewnętrznego rynku energii;

61. zdecydowanie popiera środki regulacyjne podjęte przez Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki i władze krajowe w celu propagowania, usprawniania i upraszczania transgranicznego handlu energią, w tym na rynkach dnia bieżącego, rynkach dnia następnego i rynkach bilansujących, oraz zbliżania systemów energetycznych różnych państw członkowskich poprzez promowanie przejrzystego korzystania z połączeń międzysystemowych; podkreśla potrzebę dysponowania przez Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki i organy krajowe odpowiednią liczbą pracowników o niezbędnych kwalifikacjach, doświadczeniu i wiedzy fachowej do prowadzenia zadań związanych z monitorowaniem transakcji hurtowych oraz wykrywaniem praktyk handlowych opartych na poufnych informacjach i prób manipulowania rynkiem;

62. w odniesieniu do wewnętrznego rynku energii wzywa Komisję, aby w trybie pilnym przedstawiła dogłębną analizę dotyczącą wystarczalności systemu i elastyczności krajowych mocy wytwórczych w perspektywie krótko-, i długoterminowej, z pełnym uwzględnieniem potencjalnego wpływu wszystkich elastycznych środków, takich jak reakcje popytu, magazynowanie energii i połączenia międzysystemowe, a także do przedstawienia sprawozdania na temat wpływu stosowanych środków krajowych związanych z oceną możliwości i planowaniem rozwoju na wewnętrzny rynek energii i przepisy dotyczące konkurencji, uwzględniając konsekwencje pod kątem bezpieczeństwa dostaw oraz transgranicznych aspektów tej uzupełniającej polityki kształtowania struktury rynku; wzywa w związku z tym do podejmowania dalszych wysiłków w zakresie wprowadzania w przyszłości technologii magazynowania energii i reakcji popytu, które to aspekty stanowią dodatkowe źródła elastyczności;

63. wzywa Komisję, aby przygotowała wytyczne dotyczące stosowania i wdrażania zasobów elastyczności, takich jak zarządzanie stroną popytową, magazynowanie i fizyczna infrastruktura, w tym transgraniczna, aby państwa członkowskie mogły opracować i wprowadzić w życie na swoim terytorium krajowe strategie wdrażania zasobów elastyczności;

64. wzywa Komisję i ENTSO-E do opracowania spójnej i ujednoliconej metodologii zapewniania wystarczalności mocy wytwórczych w Europie, w tym pozytywnego wkładu odnawialnych źródeł energii, a w szczególności zmiennych źródeł energii odnawialnej;

65. wzywa Komisję do zbadania przyszłych form rynku energii, które w przeciwieństwie do obecnych krajowych mechanizmów zdolności mogłyby stworzyć dodatkowe niedyskryminacyjne strumienie dochodów dla inwestorów we wszystkich rodzajach wytwarzania energii elektrycznej i zapewnić najbardziej opłacalne świadczenie usług w ramach elastyczności w sektorze energetycznym;

66. wzywa Komisję, aby ustaliła zasady wspierające dalszy rozwój rynku usług pomocniczych, otwartego na udział wszystkich źródeł energii, w tym odnawialnych;

Wtorek, 10 września 2013 r.

67. wzywa Komisję, państwa członkowskie i odpowiednie podmioty do zapewniania zachęt i wspierania regionalnych inicjatyw i partnerstw mających na celu ściślejszą integrację rynku, poprzez ustanawianie regionalnych giełd energii i ośrodków handlu gazem, i poprzez bardziej ujednolicone przepisy dotyczące handlu gazem i mechanizmy łączenia rynków we wszystkich ramach czasowych, a także poprzez przyjęcie odpowiedniego poziomu płynności i przejrzystości rynku;

68. podkreśla, że środki rynku wewnętrznego powinny propagować zróżnicowanie źródeł energii, zarówno rodzimych, jak i zewnętrznych, i nie powinny koncentrować się przede wszystkim na dalszym rozwoju lub rozszerzaniu istniejących tras i dostaw;

69. zwraca uwagę na zewnętrzny wymiar rynku energii, którego celem jest ułatwienie wszystkim państwom członkowskich uzyskania dostępu do zróżnicowanych źródeł energii; wzywa Komisję do korzystania, w porozumieniu z ESDZ, z instrumentów polityki zagranicznej do propagowania zasad i norm wewnętrznego rynku energii wobec państw trzecich, w szczególności wobec sąsiedztwa UE; nalega na Komisję, by w drodze dialogów dwustronnych z odpowiednimi państwami trzecimi rozwiązała zagadnienie jasnych zasad zarządzania ograniczeniami przesyłowymi w transgranicznych połączeniach elektrycznych i gazowych oraz dostępu stron trzecich do sieci przesyłowych; zdecydowanie wzywa Komisję do podjęcia środków mających na celu zapobieganie praktykom antykonkurencyjnym ze strony przedsiębiorstw z państw trzecich, które mogą prowadzić do ograniczenia konkurencji, wyższych cen lub obniżenia bezpieczeństwa dostaw energii; wzywa Komisję do zapewnienia w jej stosunkach z partnerami zewnętrznymi, by przedsiębiorstwa z UE były w stanie konkurować globalnie na równych zasadach; wzywa Komisję do nasilenia współpracy w zakresie bezpieczeństwa jądowego z państwami graniczącymi z UE; wzywa Komisję do poinformowania o wszystkich elementach, które sprawiają wciąż trudności w odniesieniu do wprowadzania w życie trzeciego pakietu energetycznego, oraz do przedstawienia klarownych liczb dotyczących ich wpływu na ceny płacone przez konsumentów;

70. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o zwiększenie politycznego i finansowego poparcia dla Wspólnoty Energetycznej oraz podjęcie dodatkowych środków w celu wsparcia rozszerzenia zasad rynku wewnętrznego na Europę Południowo-Wschodnią i Wschodnią;

71. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, w związku z utworzeniem mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do międzyrządowych umów o polityce energetycznej zawieranych między państwami członkowskimi UE a krajami trzecimi, o wykazanie większych ambicji i zadbanie o to, aby umowy sprzeczne z ustawodawstwem dotyczącym rynku wewnętrznego nie były zawierane; uważa, że Komisja powinna móc sprawdzać projekty umów pod kątem ich zgodności z unijnym dorobkiem prawnym oraz, jeżeli zajdzie taka potrzeba, brać udział w negocjacjach;

72. przypomina Komisji, że rynek wewnętrzny nie jest niezależny od rynku światowego; zwraca się do Komisji, aby w pełni uwzględniła zalecenia Parlamentu dotyczące zewnętrznego wymiaru polityki energetycznej⁽¹⁾ podczas planowania swych działań w zakresie rynku wewnętrznego; potwierdza swoje poparcie dla idei, że jedynie w pełni funkcjonujący rynek wewnętrzny umożliwi UE przemawianie jednym głosem w skali globalnej; zwraca się do Komisji o dalsze opracowywanie kolejnych działań w dziedzinie zewnętrznej polityki energetycznej;

73. uważa, że przyszła umowa o wolnym handlu między UE a Stanami Zjednoczonymi powinna zawierać rozdział poświęcony kwestiom związanym z energią, które mogłyby wpływać na rynek wewnętrzny, m.in. takim jak: handel hurtowy energią, handel surowcami, zasady transportu energii morskiej, systemy handlu emisjami, normy bezpieczeństwa paliw, praktyki księgowo- państwowe dotacje do energii oraz transfer własności intelektualnej w odniesieniu do poszukiwania źródeł energii, jej produkcji, przetwarzania i produktów końcowych;

74. popiera mandat udzielony Komisji przez Radę Europejską dotyczący przedstawienia przed końcem 2013 r. analizy składników cen i kosztów energii oraz czynników kosztotwórczych w poszczególnych państwach członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem skutków dla gospodarstw domowych, MŚP i sektorów energochłonnych, a także szerzej – w odniesieniu do konkurencyjności UE wobec jej globalnych partnerów gospodarczych; wzywa również Komisję do stałego monitorowania cen i kosztów energii w państwach członkowskich;

75. wzywa Komisję i państwa członkowskie, w odniesieniu do wewnętrznego rynku gazu, do przeprowadzenia przeglądu wszystkich umów gazowych opartych na przestarzałych mechanizmach ustalania cen, w szczególności na zasadzie indeksacji cen ropy, które narzucają wysokie ceny na konsumentów, oraz wzywa Komisję, aby pomogła w zbadaniu możliwości renegotjacji tych umów, nie tylko w kontekście ich przedłużenia; podkreśla konieczność

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0238.

Wtorek, 10 września 2013 r.

opracowywania i wspierania wszystkich produktów i mechanizmów mających na celu wzmocnienie krótkoterminowych zdolności handlu gazem; podkreśla, że powyższe środki mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia rzeczywistej konkurencyjności w odniesieniu do cen dostaw gazu do wszystkich konsumentów na wewnętrznym rynku gazu;

Skuteczna ochrona i wspieranie konsumentów

76. wzywa Komisję, państwa członkowskie i odpowiednie podmioty do poprawienia jakości i dostępności informacji przedstawianych konsumentom, oferowania konsumentom jasnych i przejrzystych metod naliczania opłat oraz do ustanowienia porównywarek cen umożliwiających konsumentom dokonywanie świadomych wyborów i zapoznających ich ze sposobami kontroli zużycia, możliwościami oszczędności energii i efektywności energetycznej oraz produkcji na małą skalę; wzywa państwa członkowskie do wdrożenia dyrektywy w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz rozporządzenia w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji ustanowienia platformy informacyjnej o prawach konsumentów; zaleca Komisji i państwom członkowskim prowadzenie przyjaznych dla konsumenta kampanii informacyjnych, w których aktywnie powinny uczestniczyć władze rządowe oraz organizacje społeczeństwa obywatelskiego;

77. zwraca uwagę, że choć ceny energii spadły na świecie na hurtowych rynkach energii, konsumenci nadal płacą wysokie ceny; wzywa Komisję, państwa członkowskie i urzędy regulacyjne państw członkowskich do zapewnienia, by konsumenci mogli bezpośrednio i odpowiednio korzystać ze zmian cen na hurtowych rynkach energii;

78. zachęca państwa członkowskie i Komisję do opracowania kompleksowej strategii mającej na celu zachęcanie konsumentów i prosumentów do aktywnego uczestnictwa w rynku energii, m.in. poprzez istniejące przepisy oraz przez wdrażanie odpowiednich przepisów dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej; zachęca do regularnego dostosowywania sygnału taryfowego korzystania z sieci w celu odpowiedniego informowania obecnych i przyszłych użytkowników oraz dla wypracowania w ten sposób spójności sieci i pojedynczych decyzji;

79. wzywa Komisję do zachęcania sektorów energii i technologii komunikacyjnych i informacyjnych do dalszej współpracy, a także zachęca do przejrzenia istniejących ram regulacyjnych w celu pobudzenia innowacji dotyczących energii, tak by korzyść odnieśli wszyscy konsumenci i by ułatwić rozwój sieci inteligentnych w sposób przyjazny dla użytkownika, bezpieczny i pewny, który nie nakłada na konsumentów obciążeń finansowych i uwzględnia prywatność ich danych; wzywa do współpracy w rozwijaniu inteligentnych sieci na szczeblu europejskim, krajowym i regionalnym oraz opracowaniu europejskich norm w zakresie inteligentnych sieci energetycznych;

80. nalega na państwa członkowskie oraz na władze regionalne i lokalne, by propagowały i tworzyły zachęty finansowe dla inwestycji w rozwiązania z zakresu technologii informacyjnych i komunikacyjnych w sieciach inteligentnych oraz by zmierzały w kierunku rynku prosumenta, prowadzącego do większej elastyczności, efektywności energetycznej i oszczędności energii oraz dobrowolnego udziału strony popytowej;

81. oczekuje na wytyczne Komisji w celu wsparcia ustanawiania ambitnych celów politycznych wobec konsumentów szczególnie narażonych, które będą pomagać państwom członkowskim w lepszym określaniu ich podejścia do tej kategorii konsumentów; wzywa Komisję do przygotowania tych wytycznych z należytym uwzględnieniem istniejących krajowych mechanizmów i instrumentów ochrony takich konsumentów, tak by osiągnąć spójniejsze i całościowe podejście na szczeblu UE, pozostawiając państwom członkowskim wybór najodpowiedniejszych instrumentów zapewniających takie wsparcie; nadmienia, że kompleksowe doradztwo oferowane tej kategorii konsumentów oraz wymiana najlepszych praktyk mogą odegrać ważną rolę;

82. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedzianą przez Komisję analizę ubóstwa energetycznego w UE; uważa, że w jednej z części tej analizy Komisja powinna ująć działania, które mają sprawić, że zwalczanie ubóstwa energetycznego stanie się elementem społecznego koszyka usług w Europie, np. za pośrednictwem funduszu społecznego i Funduszu Spójności; stwierdza, że istniejące i nowe programy efektywności energetycznej powinny w każdym przypadku obejmować działania ukierunkowane na grupy o niskich dochodach;

83. nakłania Komisję, aby opracowała i rekomendowała właściwą, ukierunkowaną na dostawcę strukturę rynku detalicznego w celu harmonizacji europejskich rynków detalicznych, a tym samym złagodzenia obciążeń administracyjnych konsumentów przez zezwolenie dostawcom na ujmowanie wszystkich opłat bezpośrednio w rachunku za energię elektryczną;

Wtorek, 10 września 2013 r.

Wspieranie przysłych wyzwań energetycznych i klimatycznych

84. wzywa państwa członkowskie, Komisję i odpowiednie podmioty do przekształcenia, tak szybko jak jest to możliwe, niezbędnych systemów wsparcia dla wszystkich producentów energii elektrycznej w przejrzyste, przewidywalne i zbieżne mechanizmy, wynikające z czynników rynkowych, tak by stworzyć wspólny rynek dla wymaganych elementów wsparcia, takich jak efektywność energetyczna, prosumenci, kogeneracja, energia odnawialna i usługi wspierania sieci, w sposób zapewniający ich współoddziaływanie i zapobiegający powielaniu się działań; wzywa Komisję do przedłożenia wytycznych dotyczących skutecznych i opłacalnych systemów wsparcia dla energii odnawialnej;

85. wzywa Komisję, państwa członkowskie i krajowe organy regulacyjne do dokonania przeglądu wskaźników używanych do pomiaru stopnia konkurencji na rynkach energii oraz włączenie takich wskaźników jak: odsetek konsumentów korzystających z najtańszych taryf, zdolność nowych przedsiębiorstw do wejścia na rynek oraz poziomy obsługi klienta i innowacji, gdyż wszystkie z nich pomogą w stworzeniu rzeczywistego obrazu poziomu konkurencji na rynku;

86. w odniesieniu do wewnętrznego rynku energii elektrycznej wzywa Komisję do dokładnego zbadania skutków integrowania rosnącego udziału niskoemisyjnych źródeł odnawialnych z sieciami energetycznymi w odniesieniu do wsparcia finansowego, ogólnosystemowych wymagań technicznych i struktury rynku; podkreśla, że dotychczas brak skoordynowanego podejścia do tych źródeł energii utrudniał ich integrację z europejskimi systemami energetycznymi; podkreśla fakt, że obecne europejskie sieci energetyczne i infrastruktura magazynowania muszą zostać dostosowane do udziału wytwarzania rozproszonego z odnawialnych źródeł energii; podkreśla znaczenie gazu jako paliwa alternatywnego umożliwiającego zmienność produkcji energii odnawialnej i zwraca się do Komisji o dokonanie oceny niezbędnego poziomu elastyczności w systemie energetycznym (inteligentne sieci, zarządzanie popytem, magazynowanie i elastyczne zdolności rezerwowe); uważa, że magazynowanie za pomocą zbiorników pompowych musi odegrać istotną rolę w magazynowaniu energii elektrycznej;

87. zwraca się do Komisji, aby w następnym okresie nadal wykorzystywała fundusz rozwoju regionalnego, Fundusz Spójności i inne fundusze strukturalne UE na wspieranie tworzenia inteligentnych sieci gazowych i elektroenergetycznych, aby lepiej zintegrować nowe rodzaje i źródła energii oraz na modernizację wszystkich regionów Europy; uważa, że należy również zachęcać operatorów systemów dystrybucyjnych do akceptacji zmian w ich sieciach;

88. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania zachęt mających na celu uwolnienie niewykorzystanego potencjału mikrogeneracji oraz do zwracania uwagi na potrzebę dalszego rozwoju kogeneracji jako najefektywniejszego sposobu produkcji energii elektrycznej i ciepła, oraz do oparcia tej możliwości na szerokim zastosowaniu systemów ciepłowniczych i chłodniczych;

89. podkreśla potencjał kogeneracji/systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia, jeśli chodzi o włączenie rosnącego udziału nieciąglej energii elektrycznej przez uzupełnienie rynku energii o elastyczność i odporność oraz zapewnienie ekonomicznego magazynowania energii w przypadku nadwyżki energii elektrycznej; wzywa Komisję, aby zajęła się tym tematem i doceniła te zdolności w przyszłej inicjatywie dotyczącej ram mechanizmów wynagradzania zdolności oraz wsparła taki rodzaj integracji międzysektorowej i zrównoważenia w ramach programu „Horyzont 2020”;

90. wzywa Komisję, aby zainicjowała studium analizujące nowe i racjonalne pod względem kosztów struktury rynku w odniesieniu do europejskiego rynku energii elektrycznej w celu dopilnowania, aby konsumenci otrzymywali energię elektryczną po rozsądnych cenach oraz w celu zapobiegania ucieczce emisji;

91. z zadowoleniem odnosi się do prac, jakie zrealizowano w celu uczynienia badań w dziedzinie energii priorytetem programu Horyzont 2020, i zwraca się do państw członkowskich, aby w pełni wykorzystywały tę dziedzinę planowania; zachęca Komisję i państwa członkowskie do wspierania i rozwijania badań nad innowacyjnymi technologiami energetycznym, a także do udoskonalenia istniejących technologii, które nie są objęte programem „Horyzont 2020” ani projektami Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia synergii między unijnymi i krajowymi programami badawczymi, uznając fakt, że badania stanowią jedyny sposób, by zmniejszyć emisje, zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne, poprawić pozycję konkurencyjną przemysłu UE na rynku globalnym, zachować czołową pozycję UE w technologii oraz wnieść wkład w europejski program na rzecz wzrostu i zatrudnienia; podkreśla potrzebę zapewnienia przemysłowi pewności prawa w okresie wykraczającym poza rok 2020;

Wtorek, 10 września 2013 r.

92. nalega na Komisję, aby udostępniła wystarczające środki finansowe na rozwój inteligentnych sieci dystrybucyjnych, które zapewniają najbardziej opłacalny sposób upowszechnienia na szeroką skalę wytwarzania rozproszonego z odnawialnych źródeł energii, a jednocześnie zapewniają bezpieczeństwo dostaw i w jak największym stopniu wykorzystują potencjał oszczędności energii;

93. zauważa, że obecny system, charakteryzujący się rozdrobnionym rynkiem wewnętrznym, stawia wyzwania związane ze stabilnością przedsiębiorstw i inwestorów w perspektywie długoterminowej, które mogą doprowadzić do zamykania zakładów oraz niepewności w odniesieniu do zatrudnienia i zdolności wytwórczych; zwraca się do Komisji o podjęcie niezależnej oceny przyszłości rynku wewnętrznego energii elektrycznej i gazu, w której centralne miejsce zajmą kwestie dotyczące inwestycji, zatrudnienia w sektorze, środowiska i ochrony konsumentów; wnosi, aby ocenę tę zakończyć do marca 2014 oraz aby była ona wszechstronna dzięki uwzględnieniu opinii zainteresowanych podmiotów, takich jak partnerzy społeczni, przedstawiciele gospodarstw domowych o niskich dochodach, organizacje ochrony środowiska i MŚP;

o
o o

94. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0345

Wdrażanie środków efektywności energetycznej i ich wpływ w ramach polityki spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wdrożenia środków efektywności energetycznej i ich wpływu w ramach polityki spójności (2013/2038(INI))

(2016/C 093/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 37 Karty praw podstawowych UE,
- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1164/94,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmieniającą dyrektywy 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylającą dyrektywy 2004/8/WE i 2006/32/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków,

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 18 kwietnia 2013 r. zatytułowane „Wsparcie finansowe na rzecz efektywności energetycznej budynków” (COM(2013)0225),
- uwzględniając rozdział 5 („Podział Europy pod względem czystej energii i ubóstwa energetycznego”) sprawozdania Europejskiego Instytutu Związków Zawodowych (EIZZ) dotyczącego sytuacji społecznej w Europie („Benchmarking Working Europe 2013”, Bruksela 2013),
- uwzględniając dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/76/EWG,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie mieszkalnictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Rady z dnia 4 marca 2013 r. zatytułowane „Realizacja europejskiego semestru – Sprawozdanie podsumowujące” (6754/13),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0017),
- uwzględniając mały rocznik statystyczny Komisji z 2012 r. zatytułowany „Energia UE w liczbach” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Polityka spójności: inwestowanie w realną gospodarkę” (COM(2008)0876),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału” (COM(2006)0545),
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 21/2012 zatytułowane „Opłacalność inwestycji w efektywność energetyczną w ramach polityki spójności”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie europejskiego planu naprawy gospodarczej ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Wpływ na budżety publiczne programów promocyjnych KfW w ramach »Efektywności energetycznej w nowo budowanych i odnawianych budynkach«” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie roli polityki spójności UE i jej podmiotów we wdrażaniu nowej europejskiej polityki energetycznej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie Europy efektywnie korzystającej z zasobów ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 18 kwietnia 2013 r. zatytułowane „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2013 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2013)0210),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/energy/publications/doc/2012_energy_figures.pdf.

⁽³⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 98.

⁽⁴⁾ <https://www.kfw.de/migration/Weiterleitung-zur-Startseite/Homepage/KfW-Group/Research/PDF-Files/Energy-efficient-building-and-rehabilitation.pdf>.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0017.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0223.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 4 maja 2012 r. zatytułowaną „Efektywność energetyczna w miastach i regionach – różnice między obszarami wiejskimi i miastami” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 14 grudnia 2011 r. zatytułowaną „Efektywność energetyczna” ⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES) zatytułowaną „Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie efektywności energetycznej” ⁽³⁾,
 - uwzględniając dokument programowy MARIE/ELIH-MED zatytułowany „Ulepszenie transgranicznej współpracy w zakresie programu MED rozwiązaniem problemów związanych z efektywnością energetyczną w budynkach”,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan na rzecz efektywności energetycznej z 2011 r.” (COM(2011)0109),
 - uwzględniając zalecenia projektu SF Energy Invest (fundusze strukturalne i Fundusz Spójności na rzecz inwestycji w zrównoważoną gospodarkę energetyczną) zatytułowane „Praktyczne zalecenia mające na celu zwiększenie udziału inwestycji w energię zrównoważoną w nadchodzącym okresie programowania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności 2014–2020” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie przekazane Komisji przez Ismeri Europa zatytułowane „Analiza polityki opracowana przez sieć ekspertów ds. oceny na temat polityki spójności 2007–2013 – podsumowanie sprawozdań krajowych za 2011 r.– energia odnawialna i efektywność energetyczna budynków mieszkalnych”,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowaną „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),
 - uwzględniając ekspertyzę Copenhagen Economics zatytułowaną „Liczne korzyści inwestowania w efektywne energetycznie odnawianie budynków” ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając dokument Komisji przygotowany na posiedzenie Rady Europejskiej w dniu 22 maja 2013 r. zatytułowany „Wyzwania i polityka w zakresie energii”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0271/2013),
- A. mając na uwadze, że poprawa efektywności energetycznej (EE) oznacza wykorzystywanie mniejszej ilości doprowadzanej energii przy jednoczesnym utrzymaniu niezmiennego poziomu aktywności gospodarczej lub usługi ⁽⁶⁾;
- B. mając na uwadze, że kwestia propagowania EE została określona w art. 194 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w kontekście ustanawiania i funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz potrzeby zachowania i poprawy stanu środowiska naturalnego;
- C. mając na uwadze, że osiągnięcie EE jest jednym z najwyższych priorytetów Komisji i państw członkowskich, co zostało odzwierciedlone w jednym z celów UE na rok 2020, jakim jest zwiększenie EE o 20 %;

⁽¹⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 52.

⁽²⁾ Dz.U. C 54 z 23.2.2012, s. 49.

⁽³⁾ Dz.U. C 24 z 28.1.2012, s. 134.

⁽⁴⁾ <http://www.sf-energyinvest.eu/fileadmin/Dateien/Downloads/May2012-Recommendations.pdf>.

⁽⁵⁾ http://www.renovate-europe.eu/uploads/Multiple%20Benefits%20Study_Key%20Messages%20Brochure.pdf.

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji – Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału (COM(2006)0545).

Wtorek, 10 września 2013 r.

- D. mając na uwadze, że zmniejszenie zużycia poprzez EE jest najbardziej zrównoważonym sposobem zmniejszenia zależności od paliw kopalnych, pozwalającym na zmniejszenie importu o około 25 %;
- E. mając na uwadze, że znaczna część produkowanej energii nadal pochodzi ze spalania węglowodorów, co prowadzi do uwalniania gazów cieplarnianych;
- F. mając na uwadze, że inwestowanie w EE może przynieść europejskim regionom ekonomiczne, społeczne i środowiskowe zwroty z inwestycji;
- G. mając na uwadze, że terminowe i opłacalne wdrażanie dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej może przyczynić się do zmniejszenia zużycia energii, ograniczenia importu paliw kopalnych, stworzenia nowych miejsc pracy, zapewnienia ochrony socjalnej i zwalczania ubóstwa energetycznego;
- H. mając na uwadze, że w obecnym okresie programowania 2007–2013 w ramach budżetu polityki spójności na poprawę efektywności energetycznej, kogenerację i zarządzanie energią przeznaczono 5,5 mld EUR;
- I. mając na uwadze, że według ostatniego sprawozdania Komisji ⁽¹⁾, do końca 2011 r. niemal 3,8 mld EUR przeznaczono na określone projekty EE, w tym na fundusze odnawialne, co stanowi wskaźnik wykonania o wartości 68 %; mając na uwadze, że w sprawozdaniu tym odnotowano również, że wartości wskaźnika wykonania w poszczególnych państwach członkowskich Unii były nierównomierne;
- J. mając na uwadze, że Rada, w swoim sprawozdaniu podsumowującym z marca 2013 r. ⁽²⁾, wśród czynników negatywnie wpływających na rozwój EE wskazała brak stosownych informacji i zachęt finansowych, niewielki zasięg stosowanych działań na rzecz efektywności energetycznej oraz niewłaściwą realizację obowiązującego ustawodawstwa, zwracając uwagę na to, że wspomniane czynniki mają charakter raczej praktyczny niż regulacyjny;
- K. mając na uwadze, że minimalna kwota finansowania projektu dostępna w ramach europejskiego wsparcia energetyki na poziomie lokalnym (ELENA) wynosi 50 mln EUR, zaś w ramach programu Inteligentna Energia dla Europy minimalna kwota wynosi ponad 6 mln EUR, czyli więcej niż w przypadku wielu projektów realizowanych w małych i wiejskich społecznościach;

Uwagi ogólne

1. podkreśla, że w czasie obecnego kryzysu i w czasie, kiedy Unia opiera ponad 50 % swojego zapotrzebowania na energię na imporcie, zwiększenie EE w oszczędny sposób może znacząco przyczynić się do zwiększenia konkurencyjności Unii, tworzenia miejsc pracy i rozwoju na szczeblu lokalnym i regionalnym, a także stanowić korzystne dla wszystkich zaangażowanych stron rozwiązanie w walce ze zmianą klimatu i bardzo dużymi wydatkami na energię;
2. popiera zaangażowanie UE w osiągnięciu celu polegającego na zwiększeniu EE o 20 % do roku 2020; zauważa, że terminowe i prawidłowe wdrażanie dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i jej instrumentów, dostosowane do konkretnych warunków krajowych, pozwoliłoby państwom członkowskim powrócić na ścieżkę prowadzącą do osiągnięcia tego celu; z tego względu namawia państwa członkowskie do podejmowania dalszych kroków w celu osiągnięcia celu UE na rok 2020 oraz utworzenia drogi dla dalszych oszczędności po tym terminie;
3. zauważa, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne mogłyby pomóc w zachęcaniu do inwestycji prywatnych w produkty, rodzaje transportu, budynki, branże, roboty i usługi charakteryzujące się efektywnością energetyczną, w tym usługi w zakresie efektywności energetycznej, oraz pomóc ograniczyć koszty energii ponoszone przez organy publiczne, pozwalając uzyskać więcej za publiczne pieniądze; z zadowoleniem przyjmuje propozycję uznania efektywności energetycznej za priorytet w dziale dotyczącym badań w zakresie energetyki programu „Horyzont 2020”;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 kwietnia 2013 r. zatytułowane „Wsparcie finansowe na rzecz efektywności energetycznej budynków” (COM(2013)0225).

⁽²⁾ Sprawozdanie podsumowujące Rady 6754/13 z dnia 4 marca 2013 r. zatytułowane: „Realizacja europejskiego semestru”.

Wtorek, 10 września 2013 r.

4. podkreśla znaczenie doświadczeń zebranych w trakcie bieżącego okresu finansowania, z których wynika, że funduszy na efektywność energetyczną wydzielonych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych nie można w pełni wykorzystać; podkreśla zatem, że w ramach finansowych na lata 2014–2020, w których odsetek funduszy przeznaczonych na efektywność energetyczną jest większy niż kiedykolwiek wcześniej, należy zadbać o ułatwienie dostępu władz lokalnych i regionalnych do tych funduszy;
5. podkreśla, że państwa członkowskie powinny postrzegać europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne na cele EE jako szansę na inwestowanie środków finansowych z uzyskaniem znaczącego efektu dźwigni, a nie jako wydatek; wzywa Komisję do dalszego przeglądu zasad pomocy państwa w celu umożliwienia finansowania działań związanych z EE w większym stopniu na szczeblu krajowym obok inwestycji europejskich;
6. podkreśla wagę polityki spójności oraz przeznaczonych na nią środków finansowych w kontekście pełnego rozwoju inteligentnej infrastruktury i inteligentnych sieci przyczyniających się do powstawania efektywniejszych systemów energetycznych we wszystkich regionach oraz do mniejszego zużycia i strat energii;
7. podkreśla, że organy lokalne i regionalne muszą mieć odpowiednie kompetencje i obowiązki nie tylko w zakresie dostaw i wykorzystania energii, ale także realizacji celów związanych z efektywnością energetyczną;
8. wzywa Komisję do zwiększenia pewności prawa w odniesieniu do zasad regionalnej pomocy państwa w zakresie budowy mieszkań socjalnych, które spełniają normy efektywności energetycznej, oraz w zakresie inwestowania w zrównoważone budownictwo i zrównoważoną energię;
9. przypomina, że według wyników badań naukowych blisko 9 % obywateli UE, Norwegii i Szwajcarii (52,08 mln osób) nie było w 2010 r. w stanie dostatecznie ogrzać swoich mieszkań; zauważa, że ubóstwo energetyczne jest szczególnie dotkliwe w nowych państwach członkowskich i w większości przypadków jest spowodowane słabym ociepleniem domów; wzywa Komisję do szczegółowego zbadania powiązania pomiędzy propagowaniem EE, ubóstwem energetycznym i konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji; podkreśla, że oszczędności dokonane dzięki środkom EE muszą znaleźć odzwierciedlenie w niższych rachunkach konsumentów;
10. przypomina, że potencjał EE nie został jeszcze skutecznie wykorzystany w pewnych obszarach gospodarki, m.in. w budownictwie i transporcie, oraz że środki z funduszy strukturalnych bądź z Funduszu Spójności czy też inne formy inwestycji mające na celu poprawę efektywności energetycznej powinny przyczynić się do zwiększenia oferty zatrudnienia w tych obszarach;
11. podkreśla potrzebę zapewnienia, by budowa i renowacja mieszkań socjalnych miały na celu realizację założeń i spełnienie norm efektywności energetycznej; pamiętając o zasadzie pomocniczości, wzywa państwa członkowskie i ogół zainteresowanych stron do uwzględnienia kwestii mieszkań socjalnych w krajowych programach reform i w kształtowaniu strategicznych priorytetów na mocy umów o partnerstwie w okresie programowania 2014–2020; w tym kontekście przypomina państwom członkowskim o przepisach określonych w art. 20 dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej;
12. przyznaje, że jedną z największych przeszkód na drodze do realizacji oszczędności energii na poziomie lokalnym i regionalnym stanowi potrzeba wcześniejszych inwestycji; dlatego też uznaje, że wszelkie kroki podejmowane na szczeblu UE powinny w sposób adekwatny uwzględniać konsekwencje dla gmin miejskich i regionów, a także ich ograniczenia budżetowe; w związku z tym zaleca konsultacje z przedstawicielami lokalnymi i regionalnymi podczas ustalania kierunków rozwoju w obszarze energetyki oraz finansowanie programów użytkowania istniejących źródeł energii opracowanych na poziomie regionalnym i lokalnym;
13. przypomina, że Parlament przyjął już sprawozdanie w sprawie roli polityki spójności UE i jej podmiotów we wdrażaniu nowej europejskiej polityki energetycznej, w którym uwzględniono również kwestie dotyczące efektywności energetycznej;

Okres programowania 2014–2020 i zmiany w ustawodawstwie

14. stwierdza, że głównym celem polityki spójności pozostaje zmniejszenie rozbieżności gospodarczych, społecznych i terytorialnych pomiędzy regionami, oraz uważa, że polityka w zakresie efektywności energetycznej nie powinna być sprzeczna z tym celem; podkreśla, że priorytety niektórych najuboższych regionów UE mogą być odmienne i regiony te mogą w pierwszej kolejności wymagać inwestycji w innych obszarach; podkreśla, że siła polityki spójności tkwi w jej elastyczności i zdecentralizowanym zarządzaniu funduszami na szczeblu lokalnym;

Wtorek, 10 września 2013 r.

15. przypomina o zmianie rozporządzenia w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) z 2009 r. w zakresie efektywności energetycznej, która to zmiana spowodowała zakwalifikowanie mieszkań do wsparcia we wszystkich częściach UE z górną granicą 4 %; zauważa, że w wyniku późnej zmiany przepisów, a mianowicie modyfikacji programów operacyjnych już podczas okresu programowania, w wielu państwach członkowskich wspomniane działanie prowadzone w ramach polityki nie przyniosło znacznego zwiększenia funduszy przekazanych na ten cel; zauważa, że ponieważ zmianie tej nie towarzyszyło przyznanie dodatkowych funduszy UE, niektóre państwa członkowskie odrzuciły tę możliwość, podczas gdy w innych odnotowano istotny związek pomiędzy niskim wykorzystywaniem funduszy a słabym wypełnianiem funkcji administracyjnych; podkreśla znaczenie przejrzystości prawnej odnośnie do kroków podjętych w ramach EE przed rozpoczęciem nowego okresu programowania 2014–2020 oraz w jego trakcie;

16. z zadowoleniem przyjmuje nowe możliwości oferowane przez EFRR i Fundusz Spójności oraz ważniejszą rolę w realizowaniu celów EE przypisaną im w okresie programowania 2014–2020; wspiera w szczególności przyszłą rolę funduszy w ramach polityki spójności w całym sektorze budownictwa, w tym mieszkaniowego;

17. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia za pośrednictwem programów operacyjnych prostych, niezbiurokratyzowanych formalności, których należy dopełnić w celu wykorzystania funduszy przeznaczonych na poprawę EE mieszkań;

18. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia gminom miejskim bezpośredniego dostępu do funduszy przeznaczonych na poprawę EE mieszkań w ramach zdecentralizowanego systemu;

19. uznaje wynik negocjacji na temat rozporządzenia w sprawie EFRR dotyczących wyznaczonych minimalnych odsetków funduszy, jakie mają zostać wykorzystane na określone cele tematyczne dla każdej kategorii regionów, co ma zagwarantować zwiększenie funduszy przeznaczonych na EE i na zasoby energii odnawialnej; przypomina, że udziały minimalne na wysokim poziomie mają istotne znaczenie dla łatwiejszej mobilizacji podmiotów lokalnych oraz pomagają stworzyć stabilne, długoterminowe programy;

20. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą rozszerzenia zakresu stosowania innowacyjnych instrumentów finansowych w okresie programowania 2014–2020 na wszystkie cele tematyczne, w tym EE;

21. popiera propozycje Komisji w sprawie uproszczenia struktury europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w okresie programowania 2014–2020; uważa, że zakończenie negocjacji nad rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów (RWP) powinno skutkować pomyślną realizacją procesu wykorzystania wielu funduszy, co przyniosłoby znaczącą korzyść projektom EE;

22. z zadowoleniem odnosi się do postępów w negocjacjach w sprawie RWP w odniesieniu do umów o partnerstwie; wzywa tym samym wszystkie państwa członkowskie i organy zarządzające do współpracy ze specjalistami z dziedziny efektywności energetycznej w celu dobrego wykorzystania tego mechanizmu przy przygotowywaniu programów operacyjnych (PO);

23. zachęca państwa członkowskie do umacniania relacji pomiędzy poszczególnymi krajowymi planami działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii i PO w celu zapewnienia, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne będą częścią spójnej strategii, podczas gdy wciąż będą odpowiadały na potrzeby na szczeblu terytorialnym; podkreśla fakt, że główny cel strategii EE powinno stanowić osiągnięcie niezależności energetycznej na poziomie regionalnym i lokalnym;

24. uważa, że środki UE powinny wspierać efektywność energetyczną na etapie produkcji, dystrybucji i zużycia energii; stwierdza, że choć obecne finansowanie energii w ramach polityki spójności koncentruje się głównie na odnawialnych źródłach energii ⁽¹⁾, należy osiągnąć lepszą równowagę, w której większą część środków przeznaczanych będzie na projekty z zakresu efektywności energetycznej;

⁽¹⁾ Sprawozdanie przekazane Komisji przez Ismeri Europa zatytułowane „Analiza polityki opracowana przez sieć ekspertów ds. oceny na temat polityki spójności 2007–2013 – podsumowanie sprawozdań krajowych za 2011 r. – energia odnawialna i efektywność energetyczna budynków mieszkalnych”, http://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/evaluation/pdf/eval2007/expert_innovation/2011_synt_rep_en.pdf

Wtorek, 10 września 2013 r.

25. podkreśla, że zbyt szczegółowa specyfikacja oraz cele wiążące w zakresie realizowania celów efektywności energetycznej mogą przyczynić się do zwiększenia wydatków organów regionalnych i lokalnych na wdrażanie wspomnianych środków oraz do nałożenia dodatkowych kosztów na konsumentów;

26. podkreśla znaczenie włączenia wymiaru efektywności energetycznej do strategii badań i innowacji na rzecz inteligentnej specjalizacji, jaką państwa członkowskie i regiony będą musiały opracować, aby móc korzystać ze środków na innowacje w ramach przyszłej polityki spójności;

27. przypomina państwom członkowskim po raz kolejny o znaczeniu, jakie odpowiedni budżet ma dla wieloletnich ram finansowych 2014–2020, w których polityka spójności może i powinna być elementem napędzającym naprawę gospodarczą;

Zwiększanie świadomości i znaczenia rozpowszechniania informacji

28. wzywa Komisję do zwiększenia jakości praktycznych informacji na temat kwestii związanych z EE i usprawnienia ich rozpowszechniania wśród organów lokalnych i regionalnych, w szczególności informacji dotyczących korzyści, jakie można uzyskać z inwestowania w EE, najlepszych metod, norm i zachęt finansowych, a także dostawców danych usług, w tym umów mających na celu poprawę efektywności energetycznej; zauważa, że brak przedsięwzięcia usług energetycznych w wielu regionach i państwach członkowskich może mieć wpływ na wykorzystanie funduszy na EE;

29. podkreśla, że brak szczegółowych informacji o cechach zasobów mieszkaniowych na szczeblu regionalnym stanowi jedną z głównych przeszkód dla organów krajowych i regionalnych przy tworzeniu strategii i planów; stwierdza, że wymagania dotyczące wykazu takich informacji zostały określone w dyrektywie 2012/27/UE, i apeluje o przygotowanie na szczeblu regionalnym oraz o publiczne udostępnienie wspomnianego wykazu;

30. zachęca organy zarządzające do zwiększania zauważalności PO oraz możliwości dla potencjalnych beneficjentów w zakresie projektów dotyczących zrównoważonej energii; sugeruje, że zostanie to dokonane poprzez tworzenie krajowych stron internetowych, platform lub baz danych dla potencjalnych beneficjentów i zainteresowanych stron, organizowanie warsztatów i imprez informacyjnych dla grup docelowych oraz podjęcie kroków mających na celu zwiększenie zauważalności i dostępności istniejących zasobów internetowych (takich jak portal Build Up i podręcznik SF Energy Invest);

31. zachęca organy zarządzające, aby w okresie programowania 2014–2020 promowały projekty zintegrowane przez przyjmowanie holistycznego podejścia do EE na szczeblu terytorialnym, w szczególności do wykorzystania nowych narzędzi do programowania strategicznego, takich jak zintegrowane inwestycje terytorialne, oraz przez wykorzystanie istniejących inicjatyw, takich jak Porozumienie Burmistrzów, do pomocy w opracowywaniu zintegrowanych planów; zachęca Komisję i państwa członkowskie do stosowania „procedury przyspieszonej” wobec wniosków o przydział środków złożonych przez organy będące sygnatariuszami Porozumienia Burmistrzów i w pełni wdrażające jego postanowienia;

32. z zadowoleniem odnosi się do corocznej konferencji „Dni Otwarte” i szeregu paneli poświęconych projektom dotyczącym efektywności energetycznej na szczeblu lokalnym i regionalnym; sugeruje, aby Komisja, państwa członkowskie i organy zarządzające korzystały z osiągnięć tej imprezy w celu stworzenia platformy wymiany informacji służącej promowaniu potrzebnego dialogu i wymiany najlepszych praktyk na rzecz wdrażania projektów EE finansowanych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz zarządzania nimi;

Budowanie zdolności i pomoc techniczna

33. wzywa państwa członkowskie do stosowania się do zaleceń Komisji⁽¹⁾ i zwiększonego budowania zdolności przy wykorzystaniu budżetu na pomoc techniczną, aby zwiększyć skuteczny udział podmiotów lokalnych i regionalnych oraz podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w opracowywaniu regionalnych i lokalnych strategii energetycznych;

⁽¹⁾ Komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0017).

Wtorek, 10 września 2013 r.

34. przyznaje, że przejście na technologie energooszczędne wymaga nowych umiejętności, kształcenia zawodowego i specjalnych szkoleń z uwzględnieniem aspektu środowiskowego zarówno w budownictwie, jak i w innych branżach; tym samym zachęca państwa członkowskie do dalszego wykorzystywania funduszy w celu zapewniania pomocy technicznej na wszystkich szczeblach (np. za pośrednictwem instrumentu ELENA); ponadto wzywa państwa członkowskie do wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych do przeszkolenia i podniesienia kwalifikacji pracowników w nowo powstających miejscach pracy w ramach gospodarki niskoemisyjnej oraz do zapobieżenia deficytowi wykwalifikowanej siły roboczej w tej dziedzinie;

35. podkreśla korzyści, jakie mogą oferować inicjatywy JESSICA (wspólne europejskie wsparcie na rzecz trwałych inwestycji w obszarach miejskich) i ELENA pod względem inwestycji w zrównoważoną energię na szczeblu lokalnym, z myślą o wspieraniu miast i regionów w realizacji rentownych projektów inwestycyjnych w dziedzinie efektywności energetycznej, i wzywa do promowania tych inicjatyw;

36. opowiada się za dalszym udzielaniem wsparcia administracyjnego organom lokalnym i regionalnym, ułatwiającego im tworzenie grup małych i średnich projektów z zakresu efektywności energetycznej, które same znajdowałyby się poniżej minimalnych progów finansowych umożliwiających dostęp do finansowania w ramach programów ELENA, JESSICA i Inteligentna Energia dla Europy; zwraca uwagę państw członkowskich i Komisji na fakt, że w małych i średnich miastach oraz społecznościach wiejskich często brakuje potencjału administracyjnego niezbędnego do pełnego wykorzystania nowych instrumentów finansowych;

37. podkreśla, że biurokracja i brak jasności proceduralnej utrudniły dostęp do funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności oraz zniechęciły podmioty, które najbardziej potrzebują tych funduszy, do ubiegania się o nie; opowiada się zatem za uproszczeniem zasad i procedur, wyeliminowaniem biurokracji i zwiększoną elastycznością w przyznawaniu tych środków, zarówno na szczeblu UE, jak i na poziomie krajowym; uważa, że uproszczenie przyczyni się do sprawnego przydziału funduszy, wyższego wskaźnika absorpcji środków, zmniejszenia liczby błędów i skrócenia okresów płatności oraz umożliwi najuboższym państwom członkowskim i regionom pełne skorzystanie z instrumentów finansowych mających na celu zmniejszenie dysproporcji między państwami i regionami; jest zdania, że trzeba osiągnąć równowagę między uproszczeniem a stabilnością zasad i procedur;

Rola instrumentów finansowych

38. podkreśla, że połączenie dotacji i instrumentów finansowych może stanowić udane i innowacyjne podejście mające na celu wsparcie finansowania ze środków prywatnych, stworzenie nowych modeli partnerstwa publiczno-prywatnego oraz zwiększenie innowacyjności; podkreśla znaczenie przyciągnięcia inwestorów prywatnych w obszarze EE – zarówno z UE, jak i z państw trzecich;

39. zauważa, że wysiłki zmierzające do zdobycia środków finansowych na inwestowanie w projekty w zakresie efektywności energetycznej są często utrudniane przez przeszkody związane z rynkiem, regulacjami czy zaufaniem, takie jak wysokie koszty początkowe dla inwestorów czy trudny do przewidzenia dokładny potencjał w zakresie oszczędności energii; zaleca państwom członkowskim identyfikację adekwatnych metod wspierania w kwestii EE na poziomie gospodarstw domowych;

40. podkreśla z zaniepokojeniem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy sprawił, iż znacznie trudniej jest państwom członkowskim znaleźć środki finansowe potrzebne do współfinansowania programów polityki spójności w zakresie EE; tym samym stwierdza, że znalezienie nowych innowacyjnych sposobów finansowania projektów EE, również przez sektor prywatny, ma kluczowe znaczenie;

41. dostrzega, że Komisja zmierza do wzmocnienia roli nowych i innowacyjnych instrumentów finansowych w okresie programowania 2014–2020; podkreśla, że niedotrzymywanie terminów realizacji oraz brak przejrzystości prawa stanowi znaczne utrudnienie zarówno dla państw członkowskich, jak i dla innych zainteresowanych stron zaangażowanych w zarządzanie takimi instrumentami; nakłania Komisję do przedstawienia bez zwłoki wniosków o udostępnienie gotowych instrumentów finansowych w celu wsparcia środków EE;

42. wzywa państwa członkowskie do dzielenia się najlepszymi praktykami w zakresie tworzenia krajowych funduszy na rzecz efektywności energetycznej, w ramach których europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne mogą być wykorzystane jako wkład na poczet kapitału własnego lub w podobny sposób oraz powiązane z dodatkowymi źródłami finansowania z sektora prywatnego;

Wtorek, 10 września 2013 r.

43. wzywa Komisję do dalszego usprawniania ukierunkowanego wsparcia finansowego Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR), Banku Rozwoju Rady Europy oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Efektywności Energetycznej (EFEE) udzielanego projektom EE; wzywa EBI, Bank Rozwoju Rady Europy oraz EBOR do stworzenia wspólnej grupy roboczej do badania alternatyw dla nowych instrumentów finansowych, które będzie można udostępnić państwom członkowskim wraz z ich krajowymi funduszami na rzecz efektywności energetycznej lub za ich pośrednictwem w celu stymulowania dodatkowych inwestycji w sektorze prywatnym;

44. podkreśla, że przydział funduszy musi opierać się na zasadach proporcjonalności, opłacalności i efektywności ekonomicznej oraz nie może przyczyniać się do zwiększenia obciążeń administracyjnych;

Warunki klimatyczne i geograficzne oraz sytuacja w zakresie konkurencyjności

45. podkreśla znaczenie regularnej oceny, czy środki i wymogi EE w dalszym ciągu odpowiadają zarówno warunkom klimatycznym, jak i wpływowi na konkurencyjność przemysłu i MŚP, a także oddziaływaniu na ceny energii w różnych państwach członkowskich i regionach; wzywa Komisję do starannego rozważenia tej kwestii przy przygotowywaniu zbioru wskaźników skuteczności;

46. podkreśla konieczność uwzględnienia również specyfiki geograficznej regionów najbardziej oddalonych w kwestii efektywności energetycznej, tak aby lepiej wykorzystywać zasoby naturalne znajdujące się na ich terytorium i związane z ich wyspiarskim charakterem (źródła geotermiczne, energia słoneczna, wiatrowa i morska);

47. popiera rozwój programu MARIE w opracowywaniu strategii zwiększania efektywności energetycznej w budownictwie śródziemnomorskim; tym samym wzywa państwa członkowskie z obszaru Morza Śródziemnego do podzielenia się najlepszymi praktykami w celu stworzenia optymalnego pod względem kosztów modelu dla południowej Europy; wzywa także do utworzenia podobnych programów w pozostałych regionach Europy, w szczególności w Europie Środkowej; uważa, że możliwe jest zastosowanie podobnego instrumentu wobec regionów najbardziej oddalonych, zwłaszcza przy uwzględnieniu specyfiki tropikalnej, która charakteryzuje większość z nich, choć nie wszystkie;

Wskaźniki i kryteria

48. wzywa państwa członkowskie do wyznaczenia ambitnych celów, pozwalających zagwarantować, że budynki publiczne i budynki służące innym celom będą spełniać najwyższe normy w zakresie efektywności energetycznej przewidziane w dyrektywie 2010/31/UE, oraz do regularnego poddawania ich procesowi certyfikacji energetycznej;

49. wzywa Komisję do objaśnienia wspólnych wskaźników EE w ramach polityki spójności, aby mogły one być stosowane i wykorzystywane przez państwa członkowskie w okresie programowania 2014–2020;

50. wzywa Komisję do właściwego uwzględnienia sytuacji ekonomicznej, geograficznej i społecznej przy określaniu kosztów inwestycji potrzebnych do zaoszczędzenia 1 kWh dla poszczególnych państw członkowskich lub regionów;

51. wzywa Komisję do bezzwłocznego opracowania w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi i regionami wytycznych w zakresie oceny projektów EE, które mogłyby stanowić podstawę przy tworzeniu mechanizmów oceny, monitoringu i weryfikacji projektów oraz oceny ich opłacalności;

52. wzywa państwa członkowskie do stosowania przy projektach w zakresie EE wskaźników rezultatu, określonych w załączniku do rozporządzenia w sprawie EFRR, oraz przejrzystych kryteriów wyboru, a także standardowych, możliwych do zaoszczędzenia kosztów inwestycyjnych w przeliczeniu na jednostkę energii, określając maksymalny dopuszczalny prosty okres zwrotu nakładów;

53. zwraca uwagę na ostatnie sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego dotyczące opłacalności inwestycji polityki spójności w EE; podkreśla zalecenie Trybunału dotyczące stosowania przejrzystych i bardziej surowych kryteriów wyboru projektów zarówno na szczeblu UE, jak i państw członkowskich; zgadza się z wnioskiem Trybunału, że kryteria oceny wykorzystywane do podejmowania decyzji w sprawie inwestycji muszą być bardziej przejrzyste i precyzyjne odnośnie do sposobu rozpatrywania aspektów EE;

Wtorek, 10 września 2013 r.

54. zauważa jednak, że ocena Trybunału jest raczej restrykcyjna w odniesieniu do okresów próby i okresów zwrotu nakładów; podkreśla, że polityka spójności jest polityką zintegrowaną i że przy przeprowadzaniu oceny projektów należy przyjąć całościowe podejście oparte na analizie kosztów cyklu życia;

Znaczenie sektora budownictwa

55. zauważa, że w 2010 r. zużycie energii w budynkach stanowiło największy – 40 % – odsetek całkowitego końcowego zużycia energii w UE, z czego 26,7 % obejmowało zużycie energii w gospodarstwach domowych, oraz że zużycie to stanowiło 36 % emisji CO₂ Unii; żąda, że większość państw członkowskich nie spełnia oczekiwań w zakresie pełnego wykorzystania potencjału w zakresie oszczędności energii w budynkach; wzywa Komisję do znalezienia sposobów na zapewnienie wykorzystania tego największego potencjału w zakresie oszczędności energii poprzez przedstawienie propozycji jasnych celów w zakresie zużycia energii w budynkach w państwach członkowskich;

56. przypomina, że budynki mają naturalny cykl renowacji wynoszący 40 lat, technologie energooszczędne wykorzystywane w tym sektorze są dobrze rozwinięte, a większość ograniczeń uniemożliwiających pełne wykorzystanie potencjału w zakresie oszczędności energii jest natury pozatechnicznej; wskazuje zatem, że ze względu na naturę projektów EE w zakresie renowacji, które często są mniej widoczne, mniejsze i trudniej dokonać ich zestawienia, europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne mają do odegrania znaczącą rolę w zapewnianiu środków niezbędnych do pokonania tych barier;

57. zauważa, że potencjał w zakresie oszczędności energii, który w głównej mierze zależy od stanu istniejących budynków, nie rozkłada się równo między państwami członkowskimi; wzywa państwa członkowskie do dopracowania definicji „przychylnych warunków mieszkaniowych” i uwzględnienia w niej standardów efektywności energetycznej;

58. podkreśla, że inwestycje publiczne w EE w budynkach są niezbędne w szczególności w najsłabiej rozwiniętych regionach i w państwach członkowskich – beneficjentach funduszy polityki spójności, w których istnieje znaczny potencjał w zakresie redukcji zużycia energii poprzez zastosowanie środków racjonalnych pod względem kosztów;

59. zachęca państwa członkowskie do maksymalnego wykorzystywania programów krajowych i regionalnych, aby zapewnić wysoki poziom efektywności energetycznej w nowych budynkach i jego podniesienie w istniejących budynkach poprzez ich modernizację, również w przypadku budynków zamieszkiwanych przez osoby o niskich dochodach;

60. zauważa, że obszary wiejskie i oddalone dysponują idealnymi warunkami do rozmieszczenia efektywnych form zdecentralizowanej produkcji energii, przez co zmniejszyłyby się straty energii związane z przesyłem energii elektrycznej na duże odległości;

61. wzywa właściwe organy publiczne do przyspieszenia procesu renowacji posiadanych przez nie budynków z wykorzystaniem funduszy polityki spójności, aby osiągnąć efekt dźwigni i stać się wzorem do naśladowania;

62. wzywa państwa członkowskie do przywiązywania szczególnej wagi do trudności, z jakimi borykają się współwłaściciele wielorodzinnych budynków mieszkalnych, co stanowi trudny do rozwiązania problem zwany efektem „gapowicza”;

63. wzywa Komisję do zwiększania świadomości w zakresie rzeczywistego potencjału gruntownej i stopniowej renowacji budynków poprzez wspieranie państw członkowskich i regionów w przygotowaniu swoich strategii w zakresie renowacji; zaleca, aby wspomniane strategie były opracowywane równolegle z wnioskami o PO oraz aby koncentrowały się na uwzględnianiu wykorzystania innowacyjnych instrumentów finansowych oraz obejmowały orientacyjne cele pośrednie w celu zwiększenia zaufania inwestorów;

Wtorek, 10 września 2013 r.

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Komitetowi Regionów.

P7_TA(2013)0346

Strategia na rzecz rybołówstwa w regionie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie strategii na rzecz rybołówstwa w regionie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego (2012/2261(INI))

(2016/C 093/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając komunikat Komisji pt.: „Strategia morska dla Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego” (COM(2012) 0713),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego, zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1626/94 ⁽¹⁾ wraz z jego późniejszymi zmianami („rozporządzenie dotyczące Morza Śródziemnego”),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2008/56/WE oraz zobowiązanie państw członkowskich do przedsięwzięcia niezbędnych środków na rzecz osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska morskiego najpóźniej do 2020 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2012 r. w sprawie ewolucji strategii makroregionalnych UE: obecne praktyki i przyszłe perspektywy, szczególnie w regionie Morza Śródziemnego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej – ocena dokonanych postępów i nowe wyzwania ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną (COM(2013)0133),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju akwakultury ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę siedliskową ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11; Dz.U. L 36 z 8.2.2007, s. 6; Dz.U. L 196 z 28.7.2011, s. 42

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0040.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0461.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0269.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 193.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 70.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 132.

⁽⁸⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając deklarację wydaną dnia 7 października 2012 r. przez ministrów europejskich odpowiedzialnych za zintegrowaną politykę morską oraz przez Komisję Europejską w sprawie agendy morskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia („Deklaracja z Limassol”),
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Niebieski wzrost – szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” (COM(2012)0494),,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 23–24 czerwca 2011 r.,
 - uwzględniając Konwencję o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniami i protokoły do niej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając opinię z inicjatywy własnej Komitetu Regionów z dnia 12 października 2011 r. na rzecz utworzenia nowego makroregionu adriatycko-jońskiego ⁽²⁾,
 - uwzględniając deklarację z Ankony przyjętą dnia 5 maja 2010 r. podczas 12. posiedzenia Rady Adriatycko-Jońskiej,
 - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.,
 - uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, przyjęty dnia 31 października 1995 r.,
 - uwzględniając zalecenie nr 199 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczące pracy w sektorze rybołówstwa,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0234/2013),
- A. mając na uwadze, że siedem państw ma dostęp do Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego ⁽³⁾, w tym cztery państwa członkowskie (Włochy, Grecja, Chorwacja i Słowenia), jedno państwo kandydujące (Czarnogóra) i dwa potencjalne kraje kandydujące (Albania oraz Bośnia i Hercegowina);
- B. mając na uwadze, że aby można było poczynić uzgodnienia w sprawie wspólnego zarządzania działalnością połowową i zapewnić zrównoważoną eksploatację zasobów rybnych, konieczna jest współpraca transgraniczna;
- C. mając na uwadze, że pomimo iż niektóre kraje leżące nad Morzem Adriatyckim utworzyły specjalne obszary, znaczną część basenu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego nadal stanowią wody międzynarodowe;
- D. mając na uwadze, że Parlament w swojej niedawnej rezolucji w sprawie rozwoju unijnych strategii makroregionalnych podkreślił, że adriatycko-jońska strategia makroregionalna jest ważnym elementem starań podejmowanych na rzecz pojednania krajów Bałkanów Zachodnich i może wspomóc te kraje w dążeniu do członkostwa w UE, umożliwiając w ten sposób prowadzenie całościowej polityki na rzecz całego basenu Morza Śródziemnego;
- E. mając na uwadze, że państwa sygnatariusze deklaracji z Ankony zwróciły się do Komisji o opracowanie strategii makroregionalnej na rzecz regionu Morza Adriatyckiego i Jońskiego na wzór strategii makroregionalnych już zaproponowanych przez nią dla regionu Morza Bałtyckiego (2009 r.), dla regionu Dunaju (2010 r.) i na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego (2011 r.) ⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0128.

⁽²⁾ Opinia COTER-V-016, sprawozdawca G. M. Spacca (ALDE/IT), październik 2011 r.

⁽³⁾ Zgodnie z definicją Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej (IHO) południową granicę Morza Jońskiego wyznacza linia łącząca Capo Passero (Sycylia) i Capo Tenaron (Grecja).

⁽⁴⁾ COM(2009)0248, COM(2012)0128, COM(2010)0715 i COM(2011)0782.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- F. mając na uwadze, że Rada Europejska w swojej rezolucji z dni 23–24 czerwca 2011 r. wezwała państwa członkowskie „do kontynuowania we współpracy z Komisją prac nad ewentualnymi przyszłymi strategiami makroregionalnymi, w szczególności na rzecz regionu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego”;
- G. mając na uwadze, że w jednej ze swoich ostatnich opinii Komitet Regionów wezwał Parlament do udzielenia wsparcia w tworzeniu strategii UE na rzecz makroregionu adriatycko-jońskiego uwzględniającej wielkie wyzwania, przed którymi stoi ten basen, w szczególności w sektorze rybołówstwa i akwakultury;
- H. mając na uwadze, że rybołówstwo jest tradycyjnie ważnym sektorem dla większości regionów leżących nad Morzem Adriatyckim i Morzem Jońskim i że zarządzaniem działalnością połowową na tym obszarze zajmuje się obecnie Generalna Komisja Rybołówstwa Morza Śródziemnego (GFCM) i Międzynarodowa Komisja ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT);
- I. mając na uwadze, że z punktu widzenia geofizycznego basen Morza Adriatyckiego, a zwłaszcza jego część północna, charakteryzuje się głównie płytkim i piaszczystym dnem morskim, osiągającym duże głębokości jedynie w odległości wielu mil od wybrzeża oraz że ukształtowanie basenu Morza Jońskiego ma podobne cechy, jak ukształtowanie pozostałych części zdecydowanie głębszego basenu Morza Śródziemnego, w szczególności w GSA 18 i GSA 19 (podobszary geograficznie GFCM), które osiągają głębokość 2 000 metrów;
- J. mając na uwadze, że połowy w basenie Morza Adriatyckiego i Jońskiego mają charakter wielogatunkowy, a działalność połowowa odbywa się przy zastosowaniu różnych narzędzi, od tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego na małą skalę po połowy z zastosowaniem dennych włoków rozprzowych, od połowów włokami pelagicznymi po połowy rekreacyjne;
- K. mając na uwadze, że Morze Adriatyckie jest obszarem, na którym występuje wiele endemicznych gatunków ryb; mając na uwadze jednak, że zwiększenie nakładu połowowego i/lub poziomu zanieczyszczenia środowiska doprowadziło do poważnych problemów dla zasobów rybnych i ogólnie dla sektora rybołówstwa, zwłaszcza na włoskim wybrzeżu południowej części Morza Adriatyckiego;
- L. mając ponadto na uwadze, że w ostatnich latach również w basenie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego nastąpił znaczący rozwój sektora akwakultury, pomimo poważnych ograniczeń środowiskowych i przestrzennych, jakim region ten musi stawić czoła oraz pomimo faktu, że nie na wszystkich obszarach możliwe jest zakładanie hodowli offshore, oraz/lub że takie obiekty nie zawsze są zgodne z innymi rodzajami działalności;
- M. mając na uwadze, że podjęto już kilka cennych inicjatyw w zakresie współpracy regionalnej w celu promowania współpracy naukowej na rzecz odpowiedzialnego rybołówstwa na Morzu Adriatyckim, takich jak Adriamed⁽¹⁾;
- N. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich UE brakuje szczegółowego planu zagospodarowania przestrzennego na szczeblu krajowym lub regionalnym, który regulowałby tworzenie infrastruktury w rejonach przybrzeżnych i morskich i który w przejrzysty sposób określałby obszary, na których można prowadzić działalność w sektorze akwakultury, co pozwoliłoby uniknąć łatwo przewidywalnych konfliktów interesów z innymi sektorami gospodarki, takimi jak turystyka, rolnictwo czy połowy przybrzeżne;
- O. mając na uwadze istnienie sieci morskich i przybrzeżnych obszarów chronionych Morza Adriatyckiego (AdriaPAN), będącej inicjatywą na rzecz poprawy skuteczności zarządzania i zdolności projektowania w odniesieniu do tych obszarów na zasadach partnerskich;
- P. mając na uwadze, że opracowywaniu zintegrowanego podejścia do polityki morskiej na Morzu Adriatyckim i Morzu Jońskim musi towarzyszyć proces dialogu i partnerstwa ze wszystkimi państwami nadbrzeżnymi z uwagi na transgraniczny charakter działań na morzu i współdzielone zasoby;

Aspekty ogólne

1. zwraca uwagę, że wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony Parlament stał się pełnoprawnym współustawodawcą odnośnie do sektora rybołówstwa i akwakultury i zamierza w pełni odgrywać swoją rolę w tworzeniu wytycznych dla rybołówstwa na szczeblu UE, jak również na poziomie regionalnym i transregionalnym;

⁽¹⁾ Adriamed jest programem regionalnym FAO finansowanym przez włoskie ministerstwo odpowiedzialne za politykę w zakresie rolnictwa, żywienia i leśnictwa (MiPAAF) oraz przez Komisję, mającym na celu promowanie współpracy naukowej między krajami adriatyckimi (Albania, Chorwacja, Włochy, Czarnogóra i Słowenia), zgodnie z kodeksem odpowiedzialnego rybołówstwa UN-FAO.

Wtorek, 10 września 2013 r.

2. jest przekonany, że w strategii dotyczącej Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego należy w szczególności odnieść się do zrównoważonego rozwoju i wzrostu sektora rybołówstwa i akwakultury, w tym zwiększania zatrudnienia;
3. jest przekonany, że w ramach strategii dotyczącej Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego powinno się dążyć do zachowania i ochrony środowiska,
4. gratuluje Komisji przyjęcia komunikatu z dnia 3 grudnia 2012 r. stanowiącego ważną podstawę do przyjęcia ram prawnych pełniących rolę katalizatora dla zacieśnienia współpracy między krajami i regionami leżącymi nad Morzem Adriatyckim i Morzem Jońskim na rzecz odpowiedzialnych i ekonomicznie opłacalnych dla społeczności przybrzeżnych połowów;
5. jest przekonany w tym kontekście, że zintegrowana polityka morska powinna odgrywać kluczową rolę w opracowywaniu długoterminowej polityki strategicznej dotyczącej Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, mającej na celu zrównoważony rozwój mórz i obszarów morskich oraz zachowanie ekosystemów morskich dla przyszłych pokoleń;
6. jest ponadto przekonany, że planowanie przestrzenne obszarów morskich – jako otwarty proces analizy oraz planowania przestrzennego i czasowego rozłożenia składników działalności człowieka na obszarze Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, w szczególności na północy Morza Adriatyckiego – jest kluczowe dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa w przyszłości w odniesieniu do innych powiązanych działań;
7. potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz wdrożenia strategii makroregionalnej dla tego ważnego basenu morskiego w celu stawienia czoła wspólnym wyzwaniom i problemom, z jakimi borykają się obywatele z odnośnych regionów przybrzeżnych, oraz wspierania rozwoju gospodarczego i integracji europejskiej tych regionów;
8. uważa, że wszystkie programy i instrumenty finansowe UE⁽¹⁾ dotyczące regionów basenu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, w tym Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA), muszą być wzajemnie zgodne i należy z nich korzystać w możliwie najbardziej efektywny sposób, tak aby stanowiły one rzeczywistą wartość dodaną dla rybaków i podmiotów działających w branży połowowej;
9. jest zdecydowanie przekonany, że każdy wysiłek podjęty na rzecz odpowiedzialnego i zrównoważonego rybołówstwa wewnątrz basenu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego może służyć jako katalizator dla rozwoju obszarów przybrzeżnych i wiejskich w zainteresowanych krajach i przyczynić się do rozwoju dodatkowej działalności produkcyjnej, takiej jak połowy turystyczne, wykonywane przez zawodowych rybaków i polegające na zabieraniu na pokład statków rybackich osób w celach turystyczno-rekreacyjnych lub naukowych, w całkowitej zgodności z zasadami zrównoważonego rybołówstwa, które odbywa się przy pełnym poszanowaniu ekologii i różnorodności biologicznej basenu;
10. uważa, że konwencja barcelońska i ustanowiony w jej ramach Protokół dotyczący zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, który wszedł w życie w marcu 2011 r., może służyć jako model obowiązkowego stosowania zintegrowanej polityki przez państwa członkowskie leżące nad Morzem Adriatyckim i Morzem Jońskim;
11. uważa, że dostępne informacje dotyczące zasobów rybnych w basenie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, ich przemieszczeń i rozmieszczenia, jak również rybołówstwa rekreacyjnego, nie są wystarczające, wzywa w związku z tym właściwe organy i instytuty badawcze do podjęcia niezwłocznych działań w celu wypełnienia istniejących luk;
12. wzywa Komisję do zintensyfikowania promocji programów badawczych związanych ze środowiskiem morskim i rybołówstwem oraz do wspierania stosowania i upowszechnienia wyników takich badań;
13. uważa, że skuteczne systemy współpracy w dziedzinie handlowej pomiędzy organami administracyjnymi z różnych regionów⁽²⁾ można uznać za przykłady „najlepszych praktyk” do stosowania w innych regionach, tak aby zapewnić lepszą identyfikowalność, rentowność i wprowadzanie do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, w szczególności produktów lokalnych;
14. wspiera udział wszystkich zainteresowanych stron na rzecz rozwoju zrównoważonego i produktywnego sektora rybołówstwa w tym regionie;

⁽¹⁾ Fundusze strukturalne (EFRR, Fundusz Spójności, EFS, Europejski Fundusz Rybacki/Europejski Fundusz Morski i Rybacki) a także 7. program ramowy i LIFE+.

⁽²⁾ Np. Obserwatorium Społeczno-Gospodarcze ds. Rybołówstwa i Akwakultury nad Adriatykiem Północnym.

Wtorek, 10 września 2013 r.

15. uważa, że dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa i akwakultury w całym basenie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, jak również dla zwiększenia zatrudnienia wśród społeczności przybrzeżnych, zasadnicze znaczenie ma uznanie kluczowej roli pracy kobiet w sektorze rybołówstwa, promowanie ich kwalifikacji zawodowych oraz ich włączenia w skład przybrzeżnych grup działania i organizacji producentów;
16. apeluje o ustanowienie zachęt, które przyciągnęłyby młodych ludzi do sektora rybołówstwa i akwakultury w tym regionie i które zachęciłyby ich do zaangażowania się tego rodzaju działalności;
17. zauważa, że Parlament już w przeszłości zwrócił uwagę na potrzebę prostszego, bardziej spójnego i przejrzystego ustawodawstwa w dziedzinie akwakultury, pozwalającego na wyeliminowanie przeszkód, które dotychczas uniemożliwiały rozwój pełnego potencjału sektora akwakultury w UE, i że potrzebne są w tym zakresie jasne i niesprzeczne przepisy na szczeblu UE i krajowym, a także wyraźnie określone przez państwa członkowskie „morskie plany urbanistyczne”, zgodne z niedawno przyjętymi przez GFCM wytycznymi ⁽¹⁾;
18. przypomina, że ukierunkowany rozwój sektora akwakultury mógłby zapewnić regionom przybrzeżnym basenu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, w wysokim stopniu zależnym od letniego ruchu turystycznego, miejsca pracy nie podlegające wahaniom sezonowym, a zatem w sposób znaczący przyczynić się do zatrudnienia w tych regionach;
19. podkreśla, że rozszerzenie działalności w zakresie akwakultury nie może zagrozić osiągnięciu dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą 2008/56/WE i powinno przebiegać w sposób w pełni zgodny z obowiązującym ustawodawstwem środowiskowym Unii;
20. przypomina, że ochrona zasobów rybnych i środowiska morskiego przed zanieczyszczeniami, przeławianiem i/lub nielegalnymi połowami jest możliwa jedynie poprzez stworzenie zintegrowanej sieci systemów informowania i nadzoru działalności morskiej, w ścisłej współpracy z zainteresowanymi państwami i regionami przybrzeżnymi;

Uwagi szczegółowe

21. wzywa państwa nadbrzeżne basenu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego do wspólnego opracowania ogólnego opisu szczególnych cech geomorfologicznych i batymetrycznych tego regionu, występowania i rozmieszczenia poszczególnych gatunków morskich i rozmaitych technik połowów, w celu uzyskania całościowego obrazu, który służyłoby jako podstawa lepszego zarządzania działalnością połowową oraz pomoc we wzmocnieniu działalności połowowej w ramach wszelkich przyszłych strategii makroregionalnych;
22. wzywa zatem Komisję do przyjęcia w możliwie jak najkrótszym czasie i nie później niż do 2013 r. odnośnego planu działania w celu konkretnego zastosowania morskiej strategii makroregionalnej w odniesieniu do Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego oraz zauważa, że sektor rybołówstwa powinien być jednym z priorytetów w ramach tej strategii, przy uwzględnieniu specyfiki ukształtowania geofizycznego i połączeniu tego planu działania z polityką regionalną, ze zintegrowaną polityką morską Unii oraz z instrumentem „Łącząc Europę”, aby zmaksymalizować efekt dźwigni odnośnego planu.
23. wzywa Komisję do przedstawienia w możliwie jak najkrótszym czasie wniosku w sprawie rozporządzenia określającego wspólne środki techniczne dla rybołówstwa w basenie Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego, dopuszczalny nakład połowowy, okresy połowów, narzędzia dozwolone do połowów oraz inne odpowiednie środki zarządzania;
24. wyraża ubolewanie, że państwa członkowskie nie wykorzystały w większym stopniu tych indywidualnych planów zarządzania, które pozwalają na uchYLENIE określonych przepisów ogólnych w celu dostosowania ich do szczególnych warunków; wyraża przekonanie, że w znacznym stopniu ułatwiłoby to zarządzanie na poziomie lokalnym i dostarczyłoby cennych danych na temat sytuacji w różnych regionach, umożliwiając wprowadzenie odpowiednich zmian; w związku z tym apeluje do nadbrzeżnych państw członkowskich o konstruktywną współpracę między sobą i z Komisją na rzecz aktualizacji i ciągłego dostosowywania środków zarządzania działalnością połowową;
25. wzywa Komisję do nawiązania stałego dialogu z państwami trzecimi basenu Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego dążącego do zawarcia specjalnych umów dwustronnych lub wielostronnych mających na celu dalszą harmonizację i normalizację przepisów dotyczących zarządzania połowami w celu osiągnięcia celów wspólnej polityki rybołówstwa UE na Morzu Śródziemnym i przy pełnym wykorzystaniu ram współpracy zapewnianych przez międzynarodowe i regionalne organizacje ds. rybołówstwa; zauważa, że strategia dotycząca Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego może wyłącznie stanowić wartość dodaną, jeśli uwzględni się wszystkie państwa, zarówno należące do UE jak i spoza UE, leżące nad ich brzegami;

⁽¹⁾ Rezolucja GFCM/36/2012/1 w sprawie wytycznych dotyczących stref przeznaczonych na działalność z zakresu akwakultury, przyjęta w ramach 36. sesji GFCM (maj 2012 r.).

Wtorek, 10 września 2013 r.

26. wzywa Komisję do promowania celów WPRyb, w szczególności celu, jakim jest osiągnięcie poziomu przekraczającego maksymalny podtrzymywalny połów w odniesieniu do wszystkich stad ryb najpóźniej do 2020 r., i do zachęcania do stosowania podejścia ekosystemowego wobec państw spoza UE;

27. wzywa Komisję, aby wraz z krajami przybrzeżnymi zwiększyła wymianę najlepszych praktyk w zakresie ochrony oraz aby wspierała tworzenie morskich obszarów chronionych mających na celu odbudowę najbardziej zagrożonych gatunków;

28. wzywa Komisję do promowania celów dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej w odniesieniu do państw spoza UE położonych nad Morzem Adriatyckim i Morzem Jońskim, a mianowicie do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska morskiego najpóźniej do 2020 r.;

29. wzywa w związku z tym Komisję do zachęcania państw członkowskich leżących nad Morzem Adriatyckim i Morzem Jońskim do opracowywania i wdrażania strategii morskich opartych na podejściu ekosystemowym i zapewniających włączenie problematyki ochrony środowiska do różnych strategii politycznych, które mają wpływ na środowisko morskie, z uwzględnieniem transgranicznego wpływu sąsiednich państw trzecich na jakość wód morskich;

30. przypomina, że zarówno w przyszłym Europejskim Funduszu Morskim i Rybackim (EFMR) – poprzez projekty mające na celu gromadzenie danych – jak i w ramach różnych unijnych programów badawczych przewidziane jest finansowanie projektów, których celem jest pogłębianie wiedzy na temat środowiska morskiego, w tym gatunków wodnych, oraz zwiększenie innowacyjności i stosowanie lepszych praktyk w działalności połowowej; wzywa zatem państwa członkowskie do przedstawiania projektów w tym zakresie oraz wyraża przekonanie, że wcześniejsza współpraca różnych krajów nadbrzeżnych – zarówno państw członkowskich, jak i krajów spoza UE – może stać się źródłem wyjątkowo cennych inicjatyw, z których, dzięki projektom państw członkowskich, będzie mógł skorzystać cały basen Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego;

31. wzywa Komisję do oceny możliwości utworzenia – w porozumieniu z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym (EBI) oraz w oparciu o doświadczenia zdobyte w ramach FEMIP⁽¹⁾ – specjalnej linii budżetowej na rzecz realizacji środków i celów ustanowionych w tej strategii, tak aby uniknąć dodatkowych komplikacji związanych z przyjęciem nowych instrumentów budżetowych; wzywa także Komisję do oceny możliwości skorzystania z pożyczek obligacyjnych oraz partnerstwa publiczno-prywatnego jako preferowanych narzędzi finansowania;

32. wzywa Komisję, aby zaproponowała powołanie, wewnątrz już istniejącego Komitetu ds. Oceny Ryzyka ds. Morza Śródziemnego, specjalnych organów doradczych, zarówno dla Morza Adriatyckiego jak i Morza Jońskiego, w oparciu o pozytywne doświadczenia „dzielnic morskich” utworzonych na terytorialnych wodach włoskich⁽²⁾ (jak na przykład Północnoadriatycki obszar połowowy utworzony w 2012 r. w celu współdzielonego i skoordynowanego zarządzania sektorem rybołówstwa na północnym Adriatyku na szczeblu politycznym, gospodarczym, społecznym i środowiskowym);

33. wzywa Komisję, aby do przyszłego wniosku ustawodawczego w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich dołączyła przepisy zobowiązujące państwa członkowskie do sporządzenia wykazów obowiązujących na ich terytoriach przepisów w zakresie ochrony środowiska i turystyki, oraz – w przypadku obszarów nieobjętych ograniczeniami – przyjęła plany przestrzenne obszarów morskich i przybrzeżnych, w których określona będzie dopuszczalność i kompatybilność zajęcia tych obszarów i korzystania z nich, mające na celu ułatwienie dostępu do obszarów odpowiednich do zakładania przedsiębiorstw w sektorze akwakultury;

34. wzywa Komisję do sporządzenia konkretnego planu prac na rzecz Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego określającego przyszłe cele dotyczące tego regionu, jak to ma obecnie miejsce w przypadku Morza Śródziemnego (projekt IMP-MED); podkreśla, że niniejszy plan prac należy uważać za projekt kwalifikujący się do uzyskania finansowania w ramach EFMR;

⁽¹⁾ Instrument eurośródziemnomorskiego partnerstwa i inwestycji

⁽²⁾ Celem „dzielnic morskich” jest wzmocnienie współpracy między państwem i regionami na rzecz rozwoju i wspierania sektora rybołówstwa i akwakultury, promowanie partnerstw z rybakami i z podmiotami działającymi w sektorze rybołówstwa.

Wtorek, 10 września 2013 r.

35. wzywa Komisję do stworzenia zestawu sankcji w celu zapewnienia możliwości nakładania sankcji na państwa członkowskie, które nie wywiązują się ze swoich obowiązków dotyczących gromadzenia danych i ich przekazywania lub nie są w stanie rozwiązać problemu nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN) na swoich wodach lub połowów NNN prowadzonych przez swoją flotę rybacką;

o
o o

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0347

Bardziej wydajne i opłacalne usługi tłumaczenia ustnego w Parlamencie Europejskim

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. „Dążenie do zwiększenia wydajności i opłacalności usług tłumaczenia ustnego w Parlamencie Europejskim” (2011/2287(INI))

(2016/C 093/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 września 2006 r. w sprawie sprawozdania specjalnego nr 5/2005 Trybunału Obrachunkowego dotyczącego kosztów tłumaczeń ustnych ponoszonych przez Parlament, Komisję i Radę ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 5/2005 Trybunału Obrachunkowego pt. „Koszty tłumaczeń ustnych ponoszonych przez Parlament, Komisję i Radę” wraz z odpowiedziami instytucji ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat dla członków Prezydium pt. „Pełna wielojęzyczność przy wydajnym korzystaniu z zasobów – tłumaczenie ustne – wykonanie decyzji w sprawie budżetu Parlamentu Europejskiego na 2012 r.”,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 9 kwietnia 2013 r. pt. „Jak przygotować się na złożone wyzwania – Parlament Europejski w 2025 r. – Odpowiedzi”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0233/2013),
- A. mając na uwadze, że wielojęzyczność jest jedną z kluczowych cech Parlamentu Europejskiego i Unii jako całości oraz mając na uwadze, że dzięki niej możliwe jest poszanowanie różnorodności kulturowej i językowej oraz zapewnienie równego traktowania obywateli UE wywodzących się z różnych krajów i różnych środowisk;
- B. mając na uwadze, że zasada wielojęzyczności w Parlamencie Europejskim stanowi podstawę działalności politycznej, współustawodawczej i komunikacyjnej tego organu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. C 291 z 23.11.2005, s. 1.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- C. mając na uwadze, że zasada wielojęzyczności w Parlamencie Europejskim chroni przed niepotrzebnym ograniczaniem prawa obywateli europejskich do kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego;
- D. mając na uwadze, że wielojęzyczność gwarantuje prawo obywateli do komunikowania się z Parlamentem w każdym z języków urzędowych UE, umożliwiając im tym samym wykonywanie prawa do demokratycznej kontroli;
- E. mając na uwadze, że służby językowe Parlamentu ułatwiają komunikację, a dzięki temu Parlament pozostaje otwarty na wszystkich obywateli europejskich, przez co zagwarantowana jest przejrzystość w ramach tej unikalnej instytucji unijnej, która opiera się na 24 językach urzędowych;
- F. mając na uwadze, że Regulamin Parlamentu stanowi, iż posłowie mogą wypowiadać się w wybranym przez siebie języku urzędowym oraz że istnieje obowiązek zapewnienia tłumaczenia ustnego na pozostałe języki urzędowe, zgodnie z demokratycznym prawem wyboru na posła do PE niezależnie od umiejętności językowych;
- G. mając na uwadze, że w wyniku kolejnych rozszerzeń wyzwanie wielojęzyczności osiągnęło całkowicie nowy wymiar, jeśli chodzi o rozmiary, stopień złożoności i znaczenie dla polityki, a także mając na uwadze, że szeroko zakrojona wielojęzyczność oznacza oczywiście znaczne i coraz większe koszty dla Parlamentu, a zatem dla obywateli Unii;
- H. mając na uwadze, że w budżecie Parlamentu na rok 2012 konieczne były znaczne oszczędności, w tym redukcja kosztów usług tłumaczenia ustnego w wysokości 10 mln EUR w skali roku, aby ograniczyć wzrost budżetu do 1,9 % w porównaniu z poprzednim rokiem;

Ramy tłumaczenia ustnego w Parlamencie Europejskim

1. przyznaje, że Unia Europejska jest jedynym podmiotem na świecie, który prowadzi oficjalną politykę wielojęzyczności opartą na 24 językach urzędowych, co przekłada się na łącznie 552 kombinacje językowe, które trzeba obsłużyć; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym bardzo wysoką jakość usług tłumaczenia ustnego w Parlamencie, ale jest zdania, że należy poszukiwać sposobów zmniejszenia obciążenia spowodowanego złożoną strukturą wielojęzyczności oraz jej znacznymi i coraz większymi kosztami;
2. zauważa, że spośród wszystkich języków używanych podczas obrad plenarnych w Strasburgu i Brukseli w okresie od września 2009 r. do lutego 2013 r. w języku angielskim mówiono przez 26 979 minut (29,1 %), w języku niemieckim przez 12 556 minut (13,6 %), w języku francuskim przez 8 841 minut (9,5 %), w języku estońskim przez 109 minut (0,1 %) oraz w języku maltańskim przez 195 minut (0,2 %);
3. podkreśla, że zarówno sesje plenarne, jak i posiedzenia komisji są powszechnie dostępne za pośrednictwem webstreamingu lub wideo na żądanie – nowych środków przekazu, dzięki którym obywatele UE mogą w sposób bardziej przejrzysty śledzić działalność Parlamentu Europejskiego – oraz że ich dostępność we wszystkich językach urzędowych uwytłumacza demokratyczny i wielokulturowy charakter Parlamentu Europejskiego;
4. zauważa, że niektóre organizacje międzynarodowe, jak Organizacja Narodów Zjednoczonych i Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego, działają jedynie na szczeblu międzyrządowym i nie pełnią funkcji ustawodawczej; zwraca w związku z tym uwagę, że ONZ, zrzeszająca 192 krajów członkowskich, prowadzi politykę językową obejmującą sześć języków urzędowych, a NATO, zrzeszające 28 krajów członkowskich, posługuje się głównie językiem angielskim, mimo iż ma dwa języki urzędowe;
5. podkreśla jednak, że Parlament jest organem politycznym wybieranym w wyborach bezpośrednich, a posłowie do PE są wybierani niezależnie od ich umiejętności językowych; ponownie potwierdza zatem, że prawo każdego posła do wypowiedzania się w wybranym przez siebie języku urzędowym jest kluczową zasadą funkcjonowania Parlamentu;
6. zauważa, że praktyczne implikacje stosowania języków urzędowych w Parlamencie Europejskim ujęto w Kodeksie postępowania w kwestii wielojęzyczności, zaktualizowanym w 2008 r.; zauważa, że wyłożona w tym kodeksie koncepcja „kontrolowanej i pełnej wielojęzyczności” zakłada równość posłów do PE i obywateli; zauważa, że realizacja pełnej wielojęzyczności, choć opiera się na zasadzie tłumaczenia ustnego na żądanie, w dłuższej perspektywie będzie zależała od pełnego uświadomienia osobom korzystającym z usług językowych kosztów ich świadczenia, a zatem od ich odpowiedzialnego podejścia do jak najlepszego wykorzystywania tych usług;

Wtorek, 10 września 2013 r.

7. uważa, że zasada należytego zarządzania finansami musi mieć zastosowanie również do tłumaczenia ustnego, a z myślą o zapewnieniu najkorzystniejszego gospodarowania pieniędzmi europejskich podatników należy nieustannie przeprowadzać krytyczną analizę, aby ustalić, w jakich obszarach i w jaki sposób można zwiększyć wydajność i kontrolować lub ograniczyć koszty;

Wydajne korzystanie z zasobów tłumaczenia ustnego

8. zauważa, że podjęta przez Prezydium w 2011 r. decyzja w sprawie pełnej wielojęzyczności przy wydajnym korzystaniu z zasobów w zakresie tłumaczeń ustnych zwiększa wydajność usług tłumaczenia ustnego i ogranicza ich koszty strukturalne w następujący sposób:

- (i) dostosowanie potrzeb związanych z wyjazdami służbowymi Parlamentu do dostępnych zasobów finansowych i ludzkich,
- (ii) udzielenie pierwszeństwa tłumaczeniom ustnym na posiedzeniach trójstronnych w tygodniach przeznaczonych na prace komisji,
- (iii) bardziej równomierne rozłożenie posiedzeń komisji w ciągu tygodnia,
- (iv) ściślejsze przestrzeganie przepisów dotyczących czasu posiedzeń w godzinach wieczornych;

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w wyniku powyższych działań zasoby budżetowe przeznaczane na usługi tłumaczenia ustnego w Parlamencie zaczęły spadać; zauważa, że w 2010 r. kwota wykonania budżetu wyniosła 54 990 000 EUR, w 2011 r. wyniosła 56 964 283 EUR, a w 2012 r. wynosi na dzień dzisiejszy 47 000 000 EUR, chociaż ostateczna kwota wykonania za 2012 r. będzie znana dopiero po 31 grudnia 2013 r. i może okazać się wyższa;

10. zauważa, że prognozowana kwota środków przeznaczonych na DG ds. Tłumaczeń Ustnych w budżecie na 2013 r. wynosi 58 000 000 EUR, z czego 53 000 000 przypada bezpośrednio na tłumaczenie ustne; zwraca się o szczegółowe i regularne informowanie go o konkretnym wpływie inicjatywy dotyczącej pełnej wielojęzyczności przy wydajnym korzystaniu z zasobów na budżet w 2013 r., zwłaszcza o oczekiwanych ograniczeniach lub wzroście kosztów;

11. zauważa ponadto, że mimo iż usługi tłumaczenia ustnego w Parlamencie kosztowały 157 954 283 EUR w trzyletnim okresie zakończonym pod koniec 2012 r., to osiągnięto 17-procentowe oszczędności, jeśli zestawimy kwoty wykonania budżetu w 2010 r. i 2012 r.; zauważa, że osiągnięte inteligentne oszczędności dotyczące tłumaczeń ustnych nie wpłynęły na przestrzeganie zasady wielojęzyczności i stwierdza, że należy zapewnić posłom równy dostęp do usług językowych oraz że należy utrzymywać odpowiednie warunki pracy odnośnych służb;

12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że preliminarz dochodów i wydatków Parlamentu na rok budżetowy 2014 zakłada ograniczenie kosztów tłumaczeń ustnych o 23 % w roku wyborczym w porównaniu z kwotą 58 000 000 EUR ujętą w budżecie na rok 2013; zwraca się o przedstawienie mu szczegółowych informacji potwierdzających, że proponowane cięcia są wykonalne oraz że możliwe będzie utrzymanie doskonałej jakości tłumaczeń ustnych;

13. podkreśla, że realizacja strategii pełnej wielojęzyczności przy wydajnym korzystaniu z zasobów doprowadziła do znacznych oszczędności dzięki bardziej równomiernemu rozłożeniu posiedzeń komisji w tygodniu, bez ograniczania ogólnej liczby posiedzeń komisji; zauważa, że wskutek tego łączna liczba dni tłumaczeniowych spadła ze 105 258 (107 047 386 EUR) w 2011 r. do 97 793 (100 237 825 EUR) w 2012 r., co przyniosło oszczędności w kwocie 6 809 561 EUR;

14. zauważa z zaniepokojeniem, że według sprawozdań na temat Kodeksu postępowania w kwestii wielojęzyczności wskaźnik późnego odwoływania składanych przez komisje, delegacje i grupy polityczne zamówień na usługi tłumaczeniowe był wciąż wysoki i stale wzrastał, co zilustrowano w poniższych tabelach;

Wtorek, 10 września 2013 r.

Komisje	2009	2010	2011	2012
Zamówienia	984	1 712	2 213	2 448
Późne odwoływanie	76	172	238	359
%	7,72 %	10,05 %	10,80 %	14,70 %
Delegacje	2009	2010	2011	2012
Zamówienia	624	813	836	832
Późne odwoływanie	116	93	102	171
%	18,59 %	11,44 %	12,20 %	20,60 %
Grupy polityczne	2009	2010	2011	2012
Zamówienia	1 922	2 310	2 297	2 146
Późne odwoływanie	285	378	266	292
%	14,83 %	16,36 %	11,60 %	13,60 %

15. z zaniepokojeniem zauważa, że potencjalne koszty poniesione w wyniku późnego odwoływania stanowiłyby – o ile niektórzy tłumacze ustni nie zostaliby w ostatniej chwili przeniesieni do innych zadań – znaczny odsetek ogólnego budżetu przeznaczanego na tłumaczenia ustne; zauważa w związku z tym, że w 2011 r. 4 350 000 EUR (7,6 % budżetu przeznaczanego na tłumaczenia ustne), a w 2012 r. 5 480 000 EUR (11,9 % budżetu przeznaczanego na tłumaczenia ustne) wydano by na usługi tłumaczenia ustnego, które zostały udostępnione, a następnie odwołane po upływie terminów przewidzianych w Kodeksie postępowania w kwestii wielojęzyczności; wzywa Prezydium do przedstawienia Komisji Kontroli Budżetowej szczegółowej analizy rosnącej tendencji w zakresie późnego odwoływania oraz do wprowadzenia mechanizmu zwiększania wiedzy na temat utraconych środków z powodu późnego odwoływania, jak również do istotnego zmniejszenia liczby i odsetka takich odwołań;

16. powtarza, że przy utrzymywaniu wysokiej jakości pracy konieczne jest również bardziej wydajne wykorzystywanie zasobów językowych i kontrola ich kosztów poprzez przyjrzenie się łącznemu obciążeniu pracą każdego działu językowego i zapewnienie obniżenia kosztów wynikających z późnego (tj. z przekroczeniem terminów określonych w kodeksie postępowania) odwoływania wniosków o organizację posiedzeń i wizyt delegacji wymagających tłumaczenia ustnego; utrzymuje, że należy powiadomić komisje, delegacje i grupy polityczne o zasadach ustanowionych w kodeksie postępowania;

17. wzywa Prezydium do opracowania systemu obejmującego dalsze środki na rzecz przeciwdziałania późnemu odwoływaniu rezerwacji usług tłumaczenia ustnego;

18. wzywa administrację do pełnego i wydajnego wykorzystywania aktualizowanych profili językowych posłów przy organizacji obsługi językowej na potrzeby komisji, delegacji i grup politycznych w trzech miejscach pracy, jak i poza nimi; nalega, by co roku aktualizowano profile językowe posłów; zauważa ponadto, że należy przekazywać kopie zaktualizowanych profili sekretariatom komisji, delegacji, grup politycznych i grup roboczych;

19. nalega, by – zgodnie z decyzją Prezydium Parlamentu z grudnia 2011 r. w sprawie pełnej wielojęzyczności przy wydajnym korzystaniu z zasobów – w czasie wyjazdów delegacji usługi tłumaczenia ustnego na język urzędowy były świadczone tylko na wyraźny złożony na piśmie wniosek posła do Parlamentu Europejskiego uczestniczącego w delegacji; podkreśla, że w czasie wyjazdów delegacji liczba tłumaczy ustnych powinna być bezwzględnie jak najmniejsza, zgodnie z właściwymi przepisami;

Wtorek, 10 września 2013 r.

20. przypomina propozycję sekretarza generalnego dotyczącą wprowadzenia działań uświadamiających dla osób, które korzystają z usług tłumaczeń ustnych, w tym komisji, delegacji i grup politycznych, oraz oczekuje na dalsze szczegółowe propozycje dotyczące zwiększenia świadomości na temat kosztów późnego odwoływania;

21. wzywa administrację do dopilnowania, by szef zespołu tłumaczy ustnych w porozumieniu z sekretariatem danego posiedzenia nadal sporządzał na koniec każdego posiedzenia listę zawierającą zamówione usługi tłumaczenia ustnego, które nie zostały wykorzystane; zauważa, że kopię tej listy należy przekazywać sekretariatowi danego posiedzenia; uważa, że na tej liście należy również uwzględnić użytkowników webstreamu i VOD (wideo na żądanie);

22. odnotowuje nową oferowaną posłom usługę indywidualnego tłumaczenia ustnego (IAP), utworzoną w następstwie projektu pilotażowego rozpoczętego w 2010 r.; zauważa, że w związku z tą nową usługą poniesiono koszty w wysokości 157 000 EUR w 2011 r. i 115 000 EUR w 2012 r.; uważa, że należy przeprowadzić przegląd tej usługi, aby zastanowić się nad sposobami jej udoskonalenia;

Tłumaczenie ustne w Parlamencie Europejskim: dalsze działania

23. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie wydajności i ograniczenie kosztu usług tłumaczenia ustnego w ostatnich latach przy jednoczesnym utrzymaniu doskonałej jakości pracy; podkreśla fakt, że wydatki na tłumaczenie ustne i pisemne nadal stanowią znaczną część budżetu Parlamentu, uważa zatem, że wyzwaniem, jakim jest utrzymanie kosztów wielojęzyczności na rozsądnym poziomie, wymaga stałej uwagi Parlamentu;

24. uważa, że należy regularnie informować Komisję Kontroli Budżetowej o ewolucji kosztów tłumaczenia ustnego; apeluje o udostępnianie członkom tej komisji sprawozdania rocznego na temat kodeksu postępowania przygotowywanego przez służbę tłumaczeń ustnych i wysyłanego sekretarzowi generalnemu;

25. jest zdania, że należy w miarę możliwości unikać sytuacji, kiedy udostępnia się tłumaczenie ustne na dane języki, a potem z niego nie korzysta; podkreśla konieczność wprowadzenia środków służących ograniczeniu kosztów zbędnego tłumaczenia ustnego na posiedzeniach, apeluje zatem o opracowanie i pilne wdrożenie systemu zapobiegającego sytuacjom, kiedy udostępnia się tłumaczenie ustne na języki, które nie są używane na danym posiedzeniu lub nie są ujęte w zamówieniu złożonym przez użytkowników webstreamu;

26. oczekuje, że sekretarz generalny przed końcem roku przedstawi szczegółową analizę języków, w których realizowane jest tłumaczenie ustne na wszystkich posiedzeniach grup (roboczych), komisji i delegacji, oraz języków, które są faktycznie używane na tych posiedzeniach, jak też przegląd odstępstw od ogólnych zasad tłumaczenia ustnego przyjętych przez Prezydium w dniu 12 marca 2012 r.⁽¹⁾, o które to odstępstwa występowano i które przyznano w przypadku wyjazdów delegacji;

27. wzywa Prezydium do przyjęcia do końca roku kolejnej decyzji w sprawie wielojęzyczności, dotyczącej konkretnie możliwych scenariuszy realizacji usługi tłumaczenia ustnego na żądanie oraz oczekiwanego wzrostu wydajności, jaki powinien zostać w związku z tym osiągnięty;

28. zwraca się zatem do Trybunału Obrachunkowego o przedstawienie Parlamentowi w rozsądnym terminie i najpóźniej do końca marca 2014 r. sprawozdania specjalnego dotyczącego kosztów tłumaczeń ustnych i pisemnych ponoszonych przez Parlament, Komisję i Radę, obejmującego ocenę tego, czy zarządzanie odnośnymi finansami jest należyte, a także weryfikujące z aktualną sytuacją ustalenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym nr 5/2005; zauważa ponadto, że sprawozdanie takie można by przedstawiać regularnie i wykorzystywać na potrzeby procedury udzielania absolutorium; powtarza, że wspomniane sprawozdanie powinno dostarczać informacji na temat tego, czy odnośne instytucje dysponują właściwymi narzędziami i procedurami, które umożliwiają zagwarantowanie, że:

— świadczone usługi nie wykraczają poza faktyczne potrzeby,

⁽¹⁾ Postanowiono w szczególności, że delegacje będą nadal korzystać na mocy Kodeksu postępowania w kwestii wielojęzyczności z pełnych uprawnień do tłumaczenia ustnego na maksymalnie pięć języków w tygodniach przeznaczonych na zewnętrzne działania parlamentarne (tygodnie zielone), natomiast delegacje występujące o odstępstwa na wyjazdy w czasie tygodni przeznaczonych na posiedzenia komisji będą otrzymywały jedynie ograniczony zakres tłumaczenia ustnego, obejmujący tłumaczenie tylko na jeden język.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- można zapewnić wszystkie potrzebne usługi,
- usługi są świadczone najniższym możliwym kosztem,
- świadczone usługi mają wysoką jakość;

29. zauważa ponadto, że wspomniane sprawozdanie powinno zawierać drobiazgowo porównanie opłacalności usług tłumaczeń ustnych świadczonych w Parlamencie z takimi usługami świadczonymi w Radzie i Komisji oraz porównanie rzeczywistych kosztów usług tłumaczeń ustnych w tych trzech instytucjach z kosztami tych usług w okresie referencyjnym objętym kontrolą;

30. nalega ponadto, by Parlament w pierwszej kolejności zajął się kwestią znacznej liczby przypadków późnego odwoływania oraz zwraca się do Prezydium o przedstawienie szczegółowego planu działania w celu obniżenia tej liczby;

31. powtarza, że współpraca międzyinstytucjonalna jest niezbędna, aby prowadzić wymianę najlepszych praktyk, które sprzyjają wydajności i umożliwiają oszczędności; uznaje, że należy usprawnić współpracę międzyinstytucjonalną w dziedzinie tłumaczenia ustnego; apeluje o przeprowadzenie kompleksowego przeglądu, który powinien skupiać się przede wszystkim na bardziej wydajnym dzieleniu się dostępnymi zasobami przez wszystkie instytucje oraz na konkretnych działaniach w dziedzinie tłumaczenia ustnego świadczonego przez podmioty zewnętrzne;

32. podkreśla znaczenie oprogramowania komputerowego jako narzędzia zarządzania oraz domaga się przeznaczania większych środków na ten cel w przyszłorocznym budżecie; zauważa, że można uzyskać większą wydajność, jeśli udostępni się służbom administracyjnym Parlamentu właściwe informacje dotyczące zarządzania; uważa za godne ubolewania, że niektóre DG nadal odnotowują opóźnienia we wprowadzaniu dostępnego oprogramowania, pomimo udoskonaleń w branży komputerowej od 2010 r.;

33. apeluje do właściwych służb o ocenę tego, czy znaczne podniesienie wydajności w dziedzinie tłumaczenia ustnego może być użytecznym przykładem dla innych DG;

o
o o

34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0348

Hazard online na rynku wewnętrznym

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego (2012/2322(INI))

(2016/C 093/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2012 r. zatytułowany „W stronę kompleksowych europejskich ram dla hazardu online” (COM(2012)0596),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 stycznia 2011 r. zatytułowany „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu” (COM(2011)0012),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie ustawiania wyników meczów i korupcji w sporcie ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0098.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie europejskiego wymiaru sportu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie uczciwości gier hazardowych online ⁽³⁾,
 - uwzględniając deklarację nikozyjską z dnia 20 września 2012 r. w sprawie walki z ustawianiem wyników sportowych,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. oraz sprawozdania francuskiej, szwedzkiej, hiszpańskiej i węgierskiej prezydencji z postępu prac dotyczących ram prawnych w zakresie gier losowych i zakładów w państwach członkowskich UE,
 - uwzględniając działanie przygotowawcze zatytułowane „Europejskie partnerstwa na rzecz sportu”, a w szczególności zbiór projektów koncentrujących się na zapobieganiu przypadkom ustawiania wyników zawodów sportowych dzięki edukowaniu i informowaniu odpowiednich podmiotów,
 - uwzględniając art. 51, 52 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając Protokół w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączony do TFUE,
 - uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym w przypadku organizacji gier losowych Trybunał uznaje w szczególności ochronę konsumentów oraz zapobieganie oszustwom i procederowi zachęcania do nadmiernego wydawania pieniędzy na gry, a także ogólną potrzebę zachowania porządku publicznego za przyczyny związane z nadrzędnym interesem ogólnym, które mogą uzasadniać ograniczenie swobody świadczenia usług ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 maja 2012 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Prawnej (A7-0218/2013),
- A. mając na uwadze, że hazard nie jest zwykłą działalnością gospodarczą ze względu na jego potencjalnie negatywny wpływ na zdrowie i na społeczeństwo, który obejmuje: uzależnienie od hazardu, którego skutki i koszty trudno ocenić, przestępczość zorganizowaną, pranie pieniędzy oraz ustawianie wyników zawodów sportowych; mając na uwadze, że hazard online może wiązać się z większym ryzykiem uzależnienia niż tradycyjny hazard oferowany poza internetem ze względu między innymi na łatwiejszy dostęp oraz brak kontroli społecznej, jednak niezbędne są dalsze badania i dane w tym zakresie; zauważa na tej podstawie, że określone reguły rynku wewnętrznego, w tym swoboda przedsiębiorczości oraz swoboda świadczenia usług, a także zasada wzajemnego uznawania, nie uniemożliwiają państwom członkowskim określenia własnych dodatkowych środków służących ochronie graczy;
- B. mając na uwadze, że art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ustanawia obowiązek ochrony ludzkiego zdrowia przy określaniu i realizowaniu wszystkich polityk i działań Unii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0025.

⁽²⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 35.

⁽³⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 30.

⁽⁴⁾ Zob. sprawa C 275/92 Schindler, pkt 57–60; sprawa C 124/97 Läära i in., pkt 32 i 33; sprawa C-67/98 Zenatti, pkt 30 i 31; sprawa C-243/01 Gambelli i in., pkt 67; sprawa C-42/07 Liga Portuguesa, pkt 56; sprawy połączone C 316/07, C 358/07 do C 360/07, C 409/07 i C 410/07, Markus Stoß i in., pkt 74; sprawa C 212/08, Zeturf Ltd, pkt 38; sprawa C-72/10 Costa, pkt 71; sprawa C 176/11 Hit Larix, pkt 15; sprawy połączone C 186/11 i C 209/11 Stanleybet i in., pkt 44.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- C. mając na uwadze, że art. 169 TFUE zobowiązuje UE do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów;
- D. mając na uwadze, że ze względu na szczególny charakter sektora hazardu online ochrona zdrowia ludzkiego i konsumentów powinna stanowić naczelną zasadę, jaką należy kierować się w zaleceniach na poziomie unijnym oraz w przepisach krajowych;
- E. mając na uwadze, że – z należyтым uwzględnieniem zasady pomocniczości – państwa członkowskie mają prawo decydować o sposobie organizacji i regulacji usług hazardowych online zgodnie z własnymi wartościami i wytyczonymi celami interesu ogólnego oraz z zachowaniem zasad prawa unijnego;
- F. mając na uwadze, że ze względu na szczególny charakter świadczenia usług hazardowych online oraz zgodnie z zasadą pomocniczości dostarczanie tych usług nie podlega regulacji sektorowej na szczeblu UE i jest wyłączone z zakresu dyrektywy usługowej i dyrektywy w sprawie praw konsumentów, lecz mimo to pozostaje objęte szeregami aktów ustawodawczych prawa wtórnego UE, takich jak dyrektywa o ochronie danych, dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej i dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych;
- G. mając na uwadze, że sektor hazardu online różni się od pozostałych rynków z powodu zagrożeń związanych z ochroną konsumentów i zwalczaniem zorganizowanej przestępczości, co niejednokrotnie stwierdził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- H. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości potwierdził, iż oferowanie gier losowych lub hazardowych stanowi działalność gospodarczą o szczególnym charakterze, który może uzasadniać ograniczenia podyktowane nadrzędnymi względami interesu publicznego, takimi jak ochrona konsumentów, zapobieganie oszustwom, przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz zachowanie porządku publicznego i zdrowia publicznego; mając na uwadze, że wszelkie ograniczenia nakładane na tę działalność muszą być zgodne z tymi ustanowionymi w TFUE, tzn. muszą być proporcjonalne do zamierzonych celów i nie mogą być dyskryminujące;
- I. mając na uwadze, że państwa członkowskie – teraz bardziej niż kiedykolwiek w przeszłości – dzielają powszechne zaniepokojenie negatywnym wpływem nielegalnego hazardu online na szczeblu krajowym na ich społeczeństwa i gospodarki, a ich obawy dotyczą głównie ochrony nieletnich i szczególnie narażonych członków społeczeństwa oraz przeciwdziałania uzależnieniu, przestępczości i oszustwom podatkowym;
- J. mając na uwadze, że transgraniczny charakter hazardu online, istniejące zagrożenia, jeśli chodzi o ochronę konsumentów, zapobieganie oszustwom i egzekwowanie prawa w zakresie nielegalnej działalności, takiej jak pranie pieniędzy i ustawianie wyników zawodów sportowych, a także konieczność zwalczania nielegalnej działalności związanej z hazardem wymagają lepszego skoordynowanych działań pomiędzy państwami członkowskimi i na szczeblu UE;
- K. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma wprowadzenie mechanizmów kontroli zawodów sportowych i przepływów finansowych obok mechanizmów nadzorczych;
- L. mając na uwadze, że obecnie potrzebny jest wszechstronny przegląd sektora hazardu online pod względem informacji i danych dotyczących oferty krajowej i transgranicznej, wewnętrznej i globalnej, autoryzowanej i nieautoryzowanej;
- M. mając na uwadze, że forma reklamy hazardu online jest w państwach członkowskich regulowana w różny sposób lub nie jest regulowana w ogóle;

Szczególny charakter sektora hazardu online a ochrona konsumentów

1. uważa, że w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności konsumentów najbardziej narażonych, uczciwa i legalna oferta usług hazardowych określonych przez każde państwo członkowskie zgodnie z prawem Unii mogłaby zmniejszyć koszty społeczne i szkodliwe skutki działalności hazardowej;
2. ostrzega, że hazard może prowadzić do groźnego uzależnienia, w związku z czym należałoby zająć się tą kwestią w każdym wniosku ustawodawczym, ze względu zarówno na konsumentów;

Wtorek, 10 września 2013 r.

3. apeluje do Komisji i państw członkowskich o podjęcie działań w celu zwalczania nielegalnych usług hazardowych oferowanych z terytorium tych państw; nalega w związku z tym na Komisję, by w planowanych zaleceniach dotyczących ochrony konsumentów i reklamy zwróciła się do państw członkowskich o przyjęcie środków egzekucyjnych wobec ofert nielegalnych usług hazardowych;

4. uważa, że istnieje niebezpieczny związek między poważnymi trudnościami ekonomicznymi a wysokim poziomem hazardu; zwraca uwagę, że obecny wyjątkowo trudny klimat społeczny i gospodarczy przyczynił się do ogromnego rozpowszechnienia się hazardu, zwłaszcza wśród najuboższych warstw społeczeństwa, a zatem uważa, że konieczne jest uważne i ciągłe monitorowanie poziomu uzależnienia od hazardu i problematycznych zachowań hazardowych;

5. stwierdza, że hazard online to jedna z form komercyjnego wykorzystania sportu oraz że – wobec stałego wzrostu sektora hazardu online dzięki nadążaniu za innowacjami technicznymi – państwa członkowskie mają trudności z kontrolowaniem tego sektora ze względu na specyfikę internetu, która stwarza ryzyko naruszenia praw konsumentów i poddania sektora dochodzeniom w kontekście walki z przestępczością zorganizowaną;

6. podkreśla, że bez względu na to, w jaki sposób państwa członkowskie decydują się organizować i regulować oferty usług hazardowych online na szczeblu krajowym, trzeba zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego i konsumentów; apeluje do Komisji, aby nadal badała środki na szczeblu UE służące ochronie najbardziej narażonych konsumentów, w tym sformalizowaną współpracę między organami regulacyjnymi w państwach członkowskich; podkreśla, że grupa ekspertów powinna dopilnować tego, by osoby niepełnoletnie nie miały dostępu do usług hazardowych online; zachęca państwa członkowskie do zobowiązania operatorów posiadających licencję danego państwa członkowskiego do umieszczania logo, znaku zaufania organu regulacyjnego w widocznym stałym miejscu na stronie internetowej operatora;

7. zwraca się do Komisji, by zbadała, jakie działania można podjąć w celu uniemożliwienia przedsiębiorstwom z siedzibą w jednym państwie członkowskim obrotu usługami hazardowymi online, na przykład za pośrednictwem telewizji satelitarnej lub kampanii reklamowych, w innym państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwa te nie posiadają licencji na oferowanie takich usług;

8. domaga się, by operatorzy byli zobowiązani do eksponowania jasnych, wyraźnych i dobrze widocznych ostrzeżeń skierowanych do nieletnich, że uprawianie przez nich hazardu online jest nielegalne;

9. uważa, że należy zadbać o to, aby osoby w trudnej sytuacji socjalnej nie pogarszały jeszcze bardziej swoich warunków egzystencji w wyniku uprawiania hazardu;

10. jest przekonany, że do oszacowania zakresu uzależnienia od hazardu oraz zagrożenia związanego z poszczególnymi formami hazardu potrzebne są dodatkowe badania i dane; wzywa wszystkie państwa członkowskie i Komisję do prowadzenia w skoordynowany sposób dalszych analiz, aby zrozumieć problematyczne zachowania hazardowe; zauważa, że operatorzy gier hazardowych mają obowiązek przyczynić do zapobiegania uzależnieniu do hazardu;

11. wzywa Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi – w stosownych przypadkach za pośrednictwem grupy ekspertów – zbadała możliwość interoperacyjności na szczeblu UE krajowych rejestrów samowykluczenia obejmujących między innymi samowykluczenie, osobiste straty i ograniczenia czasowe i dostępnych dla organów krajowych i licencjonowanych operatorów gier hazardowych, tak aby każdy klient, który postanowił zamknąć sobie dostęp do jednego operatora gier hazardowych lub przekroczył ograniczenia hazardowe, mógł automatycznie zrezygnować z usług wszystkich innych licencjonowanych operatorów gier hazardowych; podkreśla fakt, że wszelkie mechanizmy wymiany danych osobowych problematycznych graczy muszą podlegać rygorystycznym przepisom ochrony danych; podkreśla znaczenie, jakie ma praca grupy ekspertów na rzecz ochrony obywateli przed uzależnieniem od hazardu; podkreśla, że w celu uświadomienia konsumentom ich własnej aktywności na polu hazardu rejestr powinien przed rozpoczęciem gry wyświetlać konsumentowi wszystkie informacje związane z jego udziałem w grach hazardowych w przeszłości;

Wtorek, 10 września 2013 r.

12. zaleca jasne rozróżnienie między działalnością hazardową a innymi formami rozrywki oferowanymi online; usługi posiadające charakterystyczne cechy hazardu muszą być objęte odpowiednimi przepisami dotyczącymi hazardu, a w ramach ich świadczenia należy bezwzględnie stosować mechanizmy weryfikacji wieku i tożsamości;

13. zauważa, iż inicjatywy samoregulujące mogą w znacznej mierze pomóc w określaniu treści wspólnych norm; potwierdza swój pogląd, że w dziedzinie tak delikatnej jak hazard samoregulacja może być jedynie uzupełnieniem prawa krajowego, ale nie może go zastąpić;

14. wzywa Komisję, by rozważyła wprowadzenie obowiązkowej kontroli tożsamości stron trzecich w celu wykluczenia z gry osób niepełnoletnich lub osób używających fałszywej tożsamości; sugeruje, że kontrola ta mogłaby polegać między innymi na sprawdzeniu numeru ubezpieczenia społecznego, danych konta bankowego lub niepowtarzalnego identyfikatora i zauważa, że taka identyfikacja powinna mieć miejsce przed rozpoczęciem jakichkolwiek działań hazardowych;

15. uważa, że należy zapewnić większe bezpieczeństwo oprogramowania używanego do usług hazardowych online oraz ustalić wspólne minimalne wymogi w zakresie certyfikacji, aby zapewnić stosowanie jednakowych parametrów i standardów;

16. mając na uwadze gwałtowny rozwój środowiska online, zwraca uwagę na konieczność opracowania skutecznych metod nadzoru nad zakładami, ale podkreśla również znaczenie ochrony danych osobowych użytkowników przed nadużyciami;

17. uważa, że wspólne normy w zakresie hazardu online powinny ustalać prawa i obowiązki zarówno usługodawcy, jak i konsumenta, a także zapewniać obywatelom i konsumentom wysoki poziom ochrony, zwłaszcza nieletnim i innym najbardziej narażonym osobom, oraz zapobiegać wprowadzającej w błąd i nadmiernej reklamie; zachęca europejskie stowarzyszenia operatorów gier hazardowych do opracowania i przyjęcia samoregulacyjnych kodeksów postępowania;

18. wzywa Komisję, aby w zaleceniach przewidziała obowiązek aktywnego promowania przez operatorów gier hazardowych stosowania samoograniczeń w momencie rejestracji oraz w przypadku powtarzających się przegranych;

19. zaleca wprowadzenie jednolitych ogólnoeuropejskich wspólnych norm bezpieczeństwa w zakresie identyfikacji elektronicznej i transgranicznych usług e-weryfikacji; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący dyrektywy w sprawie elektronicznej identyfikacji i uwierzytelniania, która pozwoli na interoperacyjność krajowych systemów identyfikacji elektronicznej, jeżeli takie istnieją; postuluje w związku z tym usprawnienie procedur rejestracji i identyfikacji oraz poprawienie ich skuteczności, głównie po to, aby zapewnić skuteczne mechanizmy identyfikacji i uniemożliwić posiadanie przez jednego gracza wielu kont oraz zapobiegać dostępowi niepełnoletnich użytkowników do stron internetowych oferujących hazard online; zaleca wymianę między państwami członkowskimi najlepszych praktyk w zakresie środków egzekucyjnych, takich jak sporządzanie czarnych i białych list nielegalnych stron internetowych oferujących usługi hazardowe, określenie wspólnie bezpiecznych i możliwych do przesłania metod płatności oraz rozważenie możliwości blokowania transakcji finansowych, aby chronić konsumentów przed nielegalnymi operatorami;

20. wzywa państwa członkowskie i operatorów do promowania odpowiedzialnego reklamowania hazardu online; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą przyjęcia zalecenia w sprawie odpowiedzialnego reklamowania hazardu; zwraca się do Komisji o uwzględnienie wspólnych minimalnych norm gwarantujących wystarczającą ochronę najbardziej narażonych konsumentów; zaleca, żeby reklama była odpowiedzialna, zawierała wyraźne ostrzeżenia o zagrożeniu uzależnieniem od hazardu oraz aby nie była nadmierna ani eksponowana w treściach skierowanych konkretnie do nieletnich lub tam, gdzie istnieje wyższe ryzyko dotarcia do nieletnich, jak ma to miejsce zwłaszcza w przypadku reklamy w mediach społecznościowych;

21. wzywa do określenia i realizacji działań mających na celu wyrobienie i wzmocnienie u dzieci i młodzieży umiejętności cyfrowych; uważa, że wprowadzenie szkolnych kursów skierowanych do młodzieży i poświęconych rozsądnemu korzystaniu z internetu mogłoby pomóc użytkownikom skuteczniej chronić się przed uzależnieniem od usług hazardowych online;

Wtorek, 10 września 2013 r.

22. podkreśla istotną rolę edukacji, poradnictwa i rodziców w uświadamianiu problematyki i konsekwencji hazardu online u nieletnich;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznych środków w celu podniesienia poziomu wiedzy, szczególnie młodych ludzi, o zagrożeniu uzależnieniem od hazardu;
24. postuluje, aby społecznie odpowiedzialne reklamowanie hazardu online było dozwolone jedynie w przypadku legalnych produktów hazardowych; uważa, że w żadnym przypadku nie powinno być dozwolone reklamowanie usług hazardowych online, w którym przedstawia się wyolbrzymione prawdopodobieństwo wygranej, co stwarza złudne wrażenie, że hazard stanowi rozsądną strategię poprawy sytuacji finansowej jednostki; wyraża przekonanie, że reklama powinna zawierać jasne informacje dotyczące konsekwencji uzależnienia od hazardu;
25. podkreśla, że zdefiniowanie nieszkodliwej formy reklamy i zasad jej upowszechniania ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania hazardowi wśród osób poniżej 18 roku życia, a także zwalczania problematycznych zachowań hazardowych i uzależnienia od hazardu;
26. podkreśla, że środki ochrony konsumentów należy stosować w połączeniu z prewencyjnymi i zaradczymi środkami egzekucyjnymi w celu zmniejszenia styczeńności obywateli z operatorami nieposiadającymi stosownych zezwoleń; podkreśla znaczenie wspólnego opracowania definicji legalnych operatorów usług hazardowych, aby państwa członkowskie, zgodnie z prawem UE, wydawały zezwolenia tylko tym operatorom, którzy spełniają co najmniej poniższe kryteria, a tym samym uznawani są za legalnych operatorów:
- operator musi posiadać licencję uprawniającą do prowadzenia działalności w państwie członkowskim gracza;
 - operator nie został uznany za nielegalnego operatora na mocy prawa obowiązującego w jakimkolwiek innym państwie członkowskim;
27. uważa, że gracz musi być zobowiązany podczas procedury rejestracji do samodzielnego określenia i zdefiniowania maksymalnego limitu przegranych w danym okresie czasu; jako minimalny wymóg opcja ta powinna się znajdować w grach o wysokiej częstotliwości;

Zgodność z prawem UE

28. podkreśla, że z jednej strony operatorzy oferujący gry hazardowe online powinni w każdych okolicznościach przestrzegać krajowych przepisów państw członkowskich, w których działają, a z drugiej strony państwa członkowskie powinny zachować prawo do nakładania ograniczeń, jakie uznają za niezbędne i uzasadnione do przeciwdziałania nielegalnemu hazardowi online, w celu wdrażania przepisów krajowych i uniemożliwienia nielegalnym operatorom dostępu do rynku;
29. uznaje, że zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie mają prawo określić, w jaki sposób oferta usług hazardowych online ma być zorganizowana i regulowana na szczeblu krajowym, jak również prawo do egzekwowania wszelkich środków, jakie uznają za niezbędne do zwalczania nielegalnych usług hazardowych, z zachowaniem podstawowych zasad Traktatu UE; uznaje, że takie przepisy muszą być proporcjonalne, spójne, przejrzyste i niedyskryminujące; zauważa potrzebę zapewnienia spójniejszej polityki UE w celu uwzględnienia transgranicznego charakteru hazardu online;
30. zauważa, że Komisja skierowała do kilku państw członkowskich pisma z prośbą o udzielenie szczegółowych informacji na temat obowiązujących w tych państwach przepisów w zakresie hazardu; wzywa Komisję do kontynuacji dialogu z państwami członkowskimi; odnotowuje działania Komisji dotyczące przypadków uchybienia zobowiązaniom i skarg wniesionych przeciwko niektórym państwom członkowskim; wzywa Komisję do dalszego monitorowania i egzekwowania zgodności krajowych przepisów i praktyk z prawem UE oraz – we współpracy z państwami członkowskimi – do wszczynania postępowań o uchybienie zobowiązaniom przeciwko tym państwom członkowskim, co do których zachodzi podejrzenie naruszenia prawa UE; szanuje decyzję państw członkowskich w zakresie ustanawiania monopolu w tej branży, pod warunkiem że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości podlegają one rygorystycznej kontroli państwa i zapewniają szczególnie wysoki poziom ochrony konsumentów, że ich działalność jest zgodna z celami interesu ogólnego oraz że w konsekwentny sposób ograniczają możliwości hazardu;

Wtorek, 10 września 2013 r.

31. wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz grupę ekspertów ds. usług hazardowych do opracowania skoordynowanych środków i strategii, obejmujących wymianę najlepszych praktyk, w celu badania i zwalczania zjawiska unikania opodatkowania przez upoważnionych operatorów, którzy świadczą usługi hazardowe online na rynku UE, ale mają swoją siedzibę w rajach podatkowych na terytorium UE lub poza nim;

32. zauważa zagrożenia, jakie może stwarzać dostęp konsumentów do nielegalnych usług hazardowych online; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w ramach pracy grupy ekspertów ds. usług hazardowych omówiły koszty społeczne zezwolenia na regulowaną działalność hazardową w porównaniu ze szkodliwymi skutkami korzystania przez konsumentów z usług nielegalnych operatorów;

33. podkreśla, że te państwa członkowskie, które decydują się na otwarcie swojego sektora hazardu online muszą przewidzieć przejrzyste i pewne pod względem prawa procedury składania wniosków o licencję oparte na obiektywnych i niedyskryminujących kryteriach, w pełnej zgodności z prawem UE i przy zapewnieniu wystarczającej i rygorystycznej ochrony obywateli i konsumentów;

Współpraca administracyjna

34. wzywa grupę ekspertów ds. usług hazardowych i Komisję do ułatwienia, na ile jest to możliwe, przepływu danych między organami regulacyjnymi w państwach członkowskich, aby umożliwić wymianę najlepszych praktyk i informacji, co ułatwi stworzenie wspólnego systemu identyfikacji graczy, egzekwowanie środków wobec nielegalnych operatorów, zwiększenie ochrony konsumentów, odpowiedzialne reklamowanie, opracowanie białych i czarnych list, zapobieganie ustawianiu wyników zawodów sportowych oraz wprowadzenie mechanizmów samowykluczenia obejmujących między innymi osobiste ograniczenia czasu i środków pieniężnych, które miałyby zastosowanie w całej UE; wzywa Komisję, by umożliwiła grupie ekspertów korzystanie podczas pracy w jak najszerszym zakresie z wiedzy specjalistycznej, nakłania państwa członkowskie do wznowienia dialogu na temat usług hazardowych online na forum grupy roboczej Rady ds. przedsiębiorczości i usług;

35. wzywa Komisję, aby do grup ekspertów oraz do konsultacji zawsze powoływała specjalistów w dziedzinie problematycznych zachowań hazardowych i hazardu patologicznego;

36. jest zdania, że należy nasilić na poziomie europejskim współpracę i wymianę najlepszych praktyk pomiędzy krajowymi ekspertami w zakresie spraw socjalnych i zdrowia, specjalizującymi się w dziedzinie hazardu patologicznego oraz problematycznych zachowań hazardowych;

37. podkreśla, że o ile sprawna wymiana informacji między organami ścigania ma istotne znaczenie dla skutecznego egzekwowania prawa, to przeciwdziałanie ustawianiu wyników zawodów sportowych musi odbywać się zgodnie z krajowymi i unijnymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi w zakresie ochrony danych;

38. zachęca państwa członkowskie, aby w ramach grupy ekspertów współpracowały ściśle z Komisją i wzajemnie ze sobą w celu skoordynowania działań mających na celu przeciwdziałanie bezprawnemu świadczeniu transgranicznych usług hazardowych oraz wdrożenie planu działania zawartego w komunikacie Komisji w sprawie hazardu online;

39. uznaje, że współpraca między państwami członkowskimi ma zasadnicze znaczenie, ale podkreśla, że bardzo ważna jest również ścisła współpraca grup ekspertów ds. hazardu ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym z branżą hazardową i z organizacjami konsumentów;

40. podkreśla znaczenie, jakie ma praca grupy ekspertów na rzecz bardziej przejrzystych i uproszczonych procedur eliminujących zbędne obciążenia administracyjne państw członkowskich, które mogą niepotrzebnie zwiększać koszty działalności legalnych operatorów online w krajach decydujących się otworzyć swoje rynki; zauważa, że usunięcie obciążeń administracyjnych nie może odbywać się kosztem ochrony konsumentów;

41. uważa, że należy podjąć działania zmierzające do zbliżenia krajowych systemów podatkowych dotyczących usług hazardowych, aby uniknąć sytuacji, gdy nieproporcjonalne ulgi podatkowe przyczyniają się do rozprzestrzeniania się i koncentracji usług hazardowych online;

Wtorek, 10 września 2013 r.

42. zachęca krajowe organy regulacyjne w tych państwach członkowskich, które postanowiły wprowadzić systemy licencjonowania, do wymiany najlepszych praktyk, które ułatwiłyby stosowanie krajowych licencji na usługi hazardowe, w tym technicznych standardów dotyczących sprzętu do gier; zachęca właściwe krajowe organy regulacyjne do zezwalania na działanie przedsiębiorstwa hazardowego w ich jurysdykcji jedynie wtedy, gdy to przedsiębiorstwo nie działa z naruszeniem prawa w innym państwie członkowskim, którego przepisy nie zostały uznane przez Trybunał Sprawiedliwości za niezgodne;

Pranie pieniędzy

43. wskazuje na fakt, że hazard online odbywa się w otoczeniu bezgotówkowym oraz że – z uwagi na zależność od dostawców usług finansowych będących stroną trzecią – potrzebne są dodatkowe zabezpieczenia przed praniem pieniędzy; podkreśla konieczność ścisłej współpracy między krajowymi organami ds. hazardu, policją krajową i krajowymi organami ścigania na rzecz zapobiegania działalności przestępczej;

44. wzywa Komisję, państwa członkowskie i grupę ekspertów do pojęcia skutecznych działań przeciwko praniu pieniędzy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie rozszerzenia zakresu przepisów dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy i objęcia nimi wszystkich rodzajów hazardu oraz wzywa właściwe organy krajowe do zadbania o to, by wszelkie transakcje, co do których istnieje podejrzenie, że mogą być powiązane z praniem pieniędzy lub inną działalnością przestępczą były zgłaszane zgodnie z tą dyrektywą;

45. wzywa Radę do szybkiego i ambitnego kontynuowania negocjacji w sprawie wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (COM(2013)0045), aby rozwiązać problem wszystkich rodzajów hazardu, w tym hazardu online, i zapobiec wykorzystywaniu działalności w zakresie zawierania zakładów sportowych online przez środowisko przestępcze w celu prania pieniędzy;

46. podkreśla, że solidny system rejestracji i jednoznaczny system weryfikacji to kluczowe narzędzia służące zapobieganiu nadużyciom związanym z hazardem online, takim jak pranie pieniędzy; zauważa, że do weryfikacji tożsamości można wykorzystać już istniejące i rozwijające się struktury online, takie jak systemy weryfikacji online stosowane przez banki i do obsługi kart kredytowych;

47. jest zdania, że wszystkie przedsiębiorstwa oferujące usługi hazardowe online na terenie UE muszą być zarejestrowane jako legalne podmioty w UE;

48. podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie muszą określić i wyznaczyć odpowiedni organ publiczny odpowiedzialny za monitorowanie hazardu online; podkreśla, że organ ten będzie także upoważniony do interwencji, jeśli pojawi się jakikolwiek podejrzan rodzaj hazardu online; przedsiębiorstwa hazardowe powinny także spełniać wymóg informowania organu o wszelkiej podejranej działalności hazardowej;

Uczciwość w sporcie

49. podkreśla, że z uwagi na ponadnarodowy charakter zjawiska ustawiania wyników zawodów sportowych zwalczanie go wymaga skuteczniejszej współpracy między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym organami publicznymi, organami ścigania, branżą sportową, operatorami usług hazardowych, organami regulacyjnymi ds. hazardu, sportowcami i sponsorami, a jednocześnie należy kłaść nacisk na działania edukacyjne i prewencyjne w tym zakresie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawne działania przygotowawcze Komisji w 2012 r. wspierające ponadnarodowe projekty edukacyjne mające na celu zwalczanie ustawiania wyników zawodów sportowych; zauważa, że ustawianie wyników zawodów sportowych występuje na rynkach hazardowych zarówno online, jak i poza internetem oraz że w większości przypadków ustawianie wyników zawodów sportowych związane z zakładami sportowymi online odbywa się za pośrednictwem operatorów usług hazardowych działających na nieregulowanych rynkach poza UE;

50. wzywa do przyjęcia – w ramach inicjatywy na rzecz samoregulacji – kodeksu postępowania obejmującego powszechny zakaz obstawiania własnych meczów lub wydarzeń przez wszystkich uczestników (w szczególności graczy, trenerów, sędziów, pracowników medycznych i technicznych, właścicieli i menedżerów klubów) zaangażowanych w wydarzenia sportowe, którzy mogą mieć bezpośredni wpływ na wynik; w tym kontekście podkreśla również potrzebę bezwzględnych i wiarygodnych systemów weryfikacji wieku i tożsamości na szczeblu państw członkowskich; apeluje do organizacji sportowych, by za pomocą kampanii edukacyjnych i kodeksów postępowania uświadamiały sportowcom od najmłodszych lat, a także sędziom i działaczom nielegalny charakter manipulowania wynikami zawodów sportowych;

Wtorek, 10 września 2013 r.

51. dostrzega, że wysiłki podejmowane w celu zwalczania uczestnictwa organizacji sportowych w nieuczciwej działalności, takiej jak ustawianie wyników zawodów sportowych czy pranie pieniędzy, których wyrazem są kodeksy postępowania, muszą być kierowane do wszystkich zainteresowanych stron (działaczy, właścicieli, menedżerów, pośredników, graczy, sędziów i sponsorów) oraz do wszystkich organizacji (klubów, lig, federacji itp.);

52. wzywa państwa członkowskie, aby bardziej priorytetowo traktowały zapobieganie korupcji w sporcie i podkreśla potrzebę większego nacisku na skuteczne egzekwowanie prawa w tym zakresie; wzywa do przyjęcia na szczeblu krajowym skutecznych środków zapobiegania konfliktom interesów, zwłaszcza poprzez niedopuszczanie do sytuacji, w której podmioty z kręgów sportowych obstawiają wyniki zawodów, w które są zaangażowane; wzywa wszystkie organy zarządzające sportem do zobowiązania się do stosowania dobrych wzorców zarządzania w celu zmniejszenia ryzyka stania się ofiarą procederu ustawiania wyników zawodów sportowych; apeluje w związku z tym do Komisji, aby uwzględniła prace Rady Europy analizujące zagrożenia wynikające z niektórych rodzajów zakładów i oceniła możliwe zagrożenia powodowane przez zakłady cząstkowe umożliwiające obstawianie niektórych wyników w czasie trwania zawodów, oraz aby podjęła stosowne działania;

53. wzywa federacje sportowe i operatorów usług hazardowych do uwzględnienia w kodeksie postępowania zakazu zawierania zakładów na tzw. zdarzenia negatywne, takie jak żółte kartki, rzuty karne lub rzuty wolne podczas meczu lub imprezy sportowej; wzywa państwa członkowskie i operatorów usług hazardowych do wprowadzenia zakazu wszelkich form obstawiania wydarzeń sportowych na żywo, gdyż okazały się one nader podatne na ustawianie wyników zawodów sportowych i stanowią tym samym zagrożenie dla uczciwości w sporcie;

54. wzywa do wprowadzenia obowiązku współpracy i wymiany informacji na szczeblu krajowym i europejskim między organami sportowymi, organami publicznymi, Europelem i Eurojustem na temat podejrzanej działalności w celu zwalczania transgranicznej działalności przestępczej związanej z hazardem online;

55. z zadowoleniem przyjmuje, iż Komisja zamierza promować szerszą wymianę dobrych praktyk w zakresie walki z ustawianiem wyników wydarzeń sportowych; podkreśla znaczenie wsparcia Unii Europejskiej dla trwających w Radzie Europy prac na rzecz wynegocjowania międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony i promowania uczciwości w sporcie; podkreśla, że ustawianie wyników zawodów sportowych nie zawsze jest związane z zakładami sportowymi oraz że ten aspekt ustawiania wyników, niezwiązany z zakładami, ale także stanowiący zagrożenie dla uczciwości w sporcie, również wymaga uwagi; podkreśla potrzebę wzmocnienia współpracy na szczeblu unijnym i globalnym w walce z ustawianiem wyników zawodów sportowych; wzywa Komisję do objęcia przywództwa w zakresie tworzenia globalnej platformy wymiany informacji i najlepszych praktyk oraz koordynowania wspólnych działań prewencyjnych i wykonawczych między organami regulacyjnymi, organizacjami sportowymi, policją, organami sądowymi oraz operatorami usług hazardowych;

56. uważa, że spójna polityka w zakresie sankcji karnych ma zasadnicze znaczenie dla ogólnoeuropejskiego podejścia do uregulowania sektora hazardu online oraz z tą myślą wzywa państwa członkowskie, by zagwarantowały zakaz nielegalnego manipulowania wynikami w celu uzyskania korzyści finansowych lub innych korzyści poprzez uznanie za przestępstwo każdego zagrożenia uczciwości rozgrywek sportowych, w tym związanego z zakładami bukmacherskimi; wzywa Komisję do podjęcia na szczeblu unijnym działań przeciwko nieuregulowanemu hazardowi online i do wsparcia walki z ustawianiem wyników zawodów sportowych;

57. dostrzega, że w niektórych państwach członkowskich wpływy z hazardu i loterii stanowią istotne źródło przychodów, które mogą zostać przeznaczane na wsparcie celów społecznych i dobroczynnych, dzieł kultury, sportu masowego oraz wyścigów konnych i hodowli koni; podkreśla ponadto znaczenie tego równoważonego wkładu oraz jego szczególnie rolę, którą należy uwzględnić w dyskusjach na szczeblu europejskim; potwierdza swoje stanowisko, że zakłady sportowe stanowią formę komercyjnego wykorzystywania zawodów sportowych; zaleca, w pełni szanując kompetencje państw członkowskich w tej sprawie, aby współzawodnictwo sportowe podlegało ochronie przed wszelkimi niedopuszczonymi formami komercyjnego wykorzystania, zwłaszcza przez uznanie prawa własności organizatorów wydarzeń sportowych, nie tylko w celu zapewnienia sprawiedliwego zwrotu nakładów z korzyścią dla sportu zawodowego i amatorskiego na wszystkich poziomach, lecz także jako sposób na wzmocnienie walki z oszustwami w sporcie, przede wszystkim ustawianiem wyników zawodów sportowych;

Wtorek, 10 września 2013 r.

58. wzywa do intensywniejszej współpracy na szczeblu europejskim, koordynowanej przez Komisję, w celu identyfikowania operatorów zakładów sportowych online zaangażowanych w nielegalną działalność, taką jak między innymi ustawianie wyników zawodów sportowych czy obstawianie zawodów juniorów z udziałem nieletnich, i zakazania im takiej działalności oraz oczekuje od branży hazardu online przestrzegania tego zakazu w drodze samoregulacji;
59. zachęca państwa członkowskie do rozważenia zakazu obstawiania wszelkich form pojedynczych wydarzeń, takich jak rzuty różne, rzuty wolne, wrzuty z autu i żółte kartki, gdyż okazało się, iż w przypadku tych wydarzeń nader łatwo o ustawianie wyników;
60. wzywa Komisję do wprowadzenia europejskiego systemu alarmowego dla organów regulujących zakłady sportowe w celu szybkiej wymiany informacji o wydarzeniach sportowych, w których może dojść lub doszło do ustawiania wyników;
61. z zadowoleniem przyjmuje ponadnarodowe projekty edukacyjne na rzecz zwalczania praktyki ustawiania wyników zawodów sportowych na szczeblu globalnym;
62. podkreśla, że sportowcy potrzebują skutecznych mechanizmów ochrony przed wpływami korupcyjnymi, w tym również zabezpieczających ich integralność moralną i fizyczną, odpowiednich warunków pracy, a także zabezpieczenia płac lub wynagrodzeń, a organizacje sportowe notorycznie niespełniające tych warunków w stosunku do sportowców powinny mieć zakaz udziału w zawodach sportowych różnych szczebli;
63. podkreśla, że zarzuty dotyczące ustawiania wyników zawodów sportowych są często rozstrzygane przed sądami powszechnymi i przez sportowy sąd arbitrażowy oraz że w przypadku obu tych procedur należy przestrzegać minimalnych międzynarodowych norm proceduralnych, określonych w art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka;
64. wzywa do restrykcyjnej regulacji lub zakazu niebezpiecznych form hazardu po przeprowadzeniu oceny zagrożenia na szczeblu każdego państwa członkowskiego;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 11 września 2013 r.

P7_TA(2013)0350

Zagrożone języki europejskie i różnorodność językowa w Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie języków europejskich zagrożonych wymarciem oraz różnorodności językowej w Unii Europejskiej (2013/2007(INI))

(2016/C 093/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 oraz art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 21 ust. 1 oraz art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając badanie EUROMOSAIC Komisji Europejskiej, które potwierdza, że języki europejskie zanikają, gdyż aktualnie obowiązujące regulacje nie zapewniają ich ochrony,
- uwzględniając Konwencję Unesco w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego z dnia 17 października 2003 r., która uwzględnia tradycje i przekazy ustne, w tym język jako nośnik niematerialnego dziedzictwa kulturowego,
- uwzględniając Konwencję Unesco z dnia 20 października 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego,
- uwzględniając atlas języków zagrożonych wymarciem Unesco,
- uwzględniając rezolucję Kongresu Władz Lokalnych i Regionalnych Rady Europy z dnia 18 marca 2010 r. pt. „Języki mniejszościowe – atut dla rozwoju regionalnego” (301/2010) ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Rady Europy nr 12423/2010, rezolucję nr 1769/2010 oraz zalecenie nr 1944/2010,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 września 2008 r. zatytułowany „Wielojęzyczność: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie” (COM(2008)0566),
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów „Ochrona i rozwój historycznych mniejszości językowych zgodnie z Traktatem z Lizbony” ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz wielojęzyczności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy z dnia 5 listopada 1992 r.,
- uwzględniając powszechną deklarację dotyczącą praw językowych (1996),
- uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych (1995),

⁽¹⁾ <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1671947&Site=DC>

⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 259 z 2.9.2011, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 1.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie zachowania i wspierania różnorodności kulturowej: rola regionów Europy i organizacji międzynarodowych takich jak UNESCO i Rada Europy ⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 4 września 2003 r. w sprawie europejskich języków regionalnych i rzadziej używanych – języków mniejszości w UE – w kontekście rozszerzenia i różnorodności kulturowej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie roli regionalnych i lokalnych władz w integracji europejskiej ⁽³⁾ oraz zawarte w tej rezolucji odniesienie do różnorodności językowej w Europie,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wielojęzyczności: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie mediów społecznych w Europie ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0239/2013),
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony kładzie jeszcze większy nacisk na cel ochrony i wspierania dziedzictwa kulturowego i językowego Unii Europejskiej z pełnym uwzględnieniem różnorodności;
- B. mając na uwadze, że różnorodność językowa i kulturowa stanowi jedną z zasad podstawowych Unii Europejskiej, potwierdzoną w art. 22 Karty praw podstawowych: „Unia szanuje różnorodność kulturową, religijną i językową.”;
- C. mając na uwadze, że różnorodność językowa jest prawem przyznanym obywatelom w art. 21 i 22 Karty praw podstawowych, co oznacza, że próba wprowadzenia wyłączności danego języka stanowi ograniczenie i naruszenie podstawowych wartości Unii;
- D. mając na uwadze, że języki zagrożone wymarciem należy postrzegać jako część europejskiego dziedzictwa kulturowego a nie jako narzędzie służące do osiągnięcia politycznych, etnicznych lub geograficznych celów;
- E. mając na uwadze, że wszystkie języki europejskie posiadają taką samą wartość i godność, że stanowią integralną część kultur i cywilizacji, do których należą, oraz że prowadzą do wzbogacania ludzkości;
- F. mając na uwadze, że spójne społeczeństwa wielojęzyczne, które zarządzają swoją różnorodnością językową w sposób demokratyczny i zrównoważony, zwiększają pluralizm, są bardziej otwarte i są w stanie w większym stopniu przyczynić się do bogactwa związanego z różnorodnością językową;
- G. mając na uwadze, że wszystkie języki, w tym także te zagrożone wymarciem, odzwierciedlają wiedzę historyczną, społeczną i kulturową oraz sposób myślenia i tworzenia, które stanowią część bogactwa i różnorodności Unii Europejskiej oraz podstawę tożsamości europejskiej; w związku z tym różnorodność językową oraz obecność w państwie języków zagrożonych wymarciem powinno się postrzegać jako atut a nie obciążenie i dlatego należy je wspierać i promować;
- H. mając na uwadze, że UNESCO w swoim atlasie języków zagrożonych wymarciem wskazuje, że język jest zagrożony wymarciem, jeśli nie spełnia jednego lub kilku z następujących kryteriów naukowych: proces przekazywania języka następnym pokoleniom; liczba osób posługujących się danym językiem w stosunku do całej populacji; zakres użycia języka w różnych dziedzinach życia publicznego i prywatnego; reakcja na nowe media; istnienie materiałów służących do nauki i nauczania języka; postawa i polityka językowa na poziomie władz państwowych i instytucji – posługiwanie się językiem i jego oficjalny status; nastawienie użytkowników do swojego języka; rodzaj i jakość sporządzonej dokumentacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, s. 322.

⁽²⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 374.

⁽³⁾ Dz.U. C 38 E z 12.2.2004, s. 167.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 59.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 75.

Środa, 11 września 2013 r.

- I. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją UNESCO z 2005 r. w sprawie różnorodności kulturowej państwa członkowskie mogą podjąć stosowne kroki w celu ochrony działań, dóbr i usług związanych z kulturą, w tym także języka używanego do realizacji tych działań, dóbr i usług, celem promowania różnorodności form wyrazu kulturowego na swoim obszarze, a także w ramach umów międzynarodowych;
- J. mając na uwadze, że Europejska karta języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy, ratyfikowana przez 16 państw członkowskich UE, służy za punkt odniesienia w sprawie ochrony języków wymierających oraz stanowi mechanizm ochrony mniejszości określonych w kryteriach kopenhaskich, które muszą spełnić państwa przystępujące do UE;
- K. mając na uwadze, że według UNESCO we wszystkich krajach europejskich, w europejskich terytoriach zamorskich oraz wśród społeczności wędrownych istnieją języki, które są przekazywane wyłącznie ustnie z pokolenia na pokolenie, i które należy uznać za zagrożone; mając na uwadze, że niektóre zagrożone wymarciem języki europejskie, którymi posługują się społeczności przygraniczne, są objęte ochroną w różnym stopniu w zależności od państwa członkowskiego lub regionu, w którym zamieszkują posługujące się nimi osoby;
- L. mając na uwadze, że w niektórych krajach i regionach są zagrożone wymarciem lub wymierają takie języki mniejszościowe lub regionalne, które w innych – sąsiadujących – krajach uznawane są za język urzędowy czy większościowy;
- M. mając na uwadze, że różnorodność języków i kultur europejskich stanowi, podobnie jak naturalna różnorodność biologiczna, część żywego dziedzictwa, niezbędnego do trwałego rozwoju naszych społeczeństw, i że z tego powodu należy je chronić i strzec przed ryzykiem wymarcia;
- N. mając na uwadze, że poszanowanie różnorodności językowej ma pozytywny wpływ na spójność społeczną, wzmacniając wzajemne zrozumienie, poczucie własnej wartości i otwartość, a także mając na uwadze, że ułatwia ono dostęp do kultury oraz wzmacnia kreatywność i zdobywanie kompetencji interkulturowych oraz przyczynia się do zacieśnienia współpracy pomiędzy krajami i narodami;
- O. mając na uwadze, że art. 167 Traktatu z Lizbony wyraźnie stanowi, że „Unia przyczynia się do rozkwitu kultur Państw Członkowskich, w poszanowaniu ich różnorodności narodowej i regionalnej” oraz że zachęca się w nim do podejmowania działań zmierzających nie tylko do zachowania i ochrony bogactwa unijnego dziedzictwa językowego stanowiącego część jego różnorodności, lecz również do poczynienia dalszych kroków we wzmacnianiu i promowaniu tego dziedzictwa w uzupełnieniu do polityki państw członkowskich;
- P. mając na uwadze, że pojęcie różnorodności językowej Unii Europejskiej obejmuje zarówno języki urzędowe, jak i języki współurzędowe, języki regionalne oraz języki, które nie są oficjalnie uznane na terenie państw członkowskich;
- Q. mając na uwadze, że kategorią języków zagrożonych wymarciem objęte są także języki zagrożone wymarciem jedynie na danym obszarze, na którym znacząco zmniejsza się liczba osób w danej społeczności posługujących się takim językiem, jak również przypadki, w których statystyki pochodzące z kolejnych spisów pokazują drastyczny spadek liczby osób posługujących się danym językiem;
- R. mając na uwadze, że języki urzędowe państw członkowskich mogą być na terenie Unii zagrożone wymarciem;
- S. mając na uwadze pilny charakter sytuacji, w jakiej znajdują się te języki, należy zwrócić szczególną uwagę na języki zagrożone wymarciem, uznając wielokulturowość i wielojęzyczność, wprowadzając środki polityczne służące zwalczaniu istniejących uprzedzeń wobec zagrożonych wymarciem języków, a także przyjmując podejście antyasymilacyjne na szczeblu krajowym i europejskim;
- T. mając na uwadze, że proces nauczania jest najbardziej efektywny w języku ojczystym;
- U. mając na uwadze, że opanowany naturalnie język ojczysty i poznany dodatkowo język urzędowy dają dziecku naturalną zdolność do późniejszej nauki wielu języków obcych i że pluralizm językowy jest atutem dla młodych Europejczyków;

Środa, 11 września 2013 r.

- V. mając na uwadze, że zagrożenie dla języków zagrożonych wymarciem w Europie można zmniejszyć, stosując zasadę, zgodnie z którą w działalności publicznej i wymiarze sprawiedliwości dany język traktuje się proporcjonalnie w oparciu o zasadę równości oraz w interesie różnorodności;
- W. mając na uwadze, że zachowanie i przekaz danego języka często odbywa się kanałami edukacji nieformalnej i pozaformalnej i że należy uznać rolę stowarzyszeń i środowisk artystycznych, podobnie jak rolę artystów;
- X. mając na uwadze, że w polityce wielojęzyczności Komisji nie poświęcono szczególnej uwagi kwestii dotyczącej języków zagrożonych wymarciem; mając na uwadze, że w czasie obowiązywania dwóch ostatnich wieloletnich ram finansowych (2000–2007 i 2007–2013) znacznemu zmniejszeniu uległy środki europejskie przyznawane tym językom, co spowodowało wzrost ich trudności, a także mając na uwadze, że należy czuwać nad tym, aby sytuacja nie powtórzyła się w przypadku kolejnych wieloletnich ram finansowych 2014–2020;
1. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do zwracania większej uwagi na ekstremalne zagrożenie, jakie dotyczy wielu europejskich języków zakwalifikowanych do kategorii języków zagrożonych wymarciem, a także do pełnego zaangażowania się w ochronę i propagowanie niepowtarzalnej różnorodności dziedzictwa kulturowego i językowego Unii, wdrażając ambitną politykę czynnego ożywienia odnośnych języków i przeznaczając racjonalne środki na jej realizację; zaleca, by ta polityka miała również na celu wspieranie wzrostu świadomości obywateli UE związanej z bogactwem językowym i kulturowym reprezentowanym przez te społeczności; zachęca państwa członkowskie do opracowania planów działania mających na celu wspieranie języków zagrożonych wymarciem w oparciu o wspólne dobre praktyki obecnie dostępne w wielu europejskich wspólnotach językowych;
 2. wzywa rządy państw członkowskich do potępienia wszelkich praktyk, które poprzez dyskryminację językową lub poprzez narzuconą bądź ukrytą asymilację zwracały się lub zwracają przeciwko językowi, tożsamości oraz instytucjom kulturalnym wspólnot językowych zagrożonych wymarciem;
 3. wzywa te państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania i wdrożenia Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych; zauważa, że karta ta stanowi wzorzec porównawczy do celów ochrony języków zagrożonych wymarciem oraz jeden z mechanizmów ochrony mniejszości określonych w kryteriach kopenhaskich, które muszą spełnić państwa pragnące przystąpić do UE;
 4. wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do przestrzegania zobowiązań powziętych wraz z przystąpieniem do Konwencji UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego zarówno na swoim terytorium, jak i w umowach międzynarodowych;
 5. wzywa władze Unii do ustanowienia skutecznego poszanowania różnorodności językowej, w szczególności ochrony najbardziej zagrożonych języków europejskich, jako warunku wymaganego od wszystkich państw, które starają się o uzyskanie statusu państwa członkowskiego UE;
 6. wzywa Komisję Europejską, rządy państw członkowskich i władze regionalne do zainicjowania programów, które będą służyć tolerancji wobec wspólnot językowych lub etnicznych zagrożonych wymarciem, promować poszanowanie ich wartości kulturalnych i językowych oraz zwiększać uznanie społeczne dla nich;
 7. zwraca uwagę rządów państw członkowskich i władz regionalnych na to, że przetrwanie języka zagrożonego wymarciem jest jednoznaczne z przetrwaniem i rozwojem wspólnoty posługującej się tym językiem i w związku z tym przy kształtowaniu polityki ochrony należy wziąć pod uwagę nie tylko aspekty kulturowe i oświatowe, lecz także wymiar gospodarczy i społeczny;
 8. zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych środków w ramach polityki mającej na celu ochronę języków zagrożonych wymarciem; zwraca się również do Komisji i Rady, aby w ramach swoich kompetencji określonych w Traktacie dostosowały politykę i opracowały programy UE w celu wspierania zachowania zagrożonych języków i różnorodności językowej za pomocą instrumentów wsparcia finansowego UE na lata 2014–2020, w tym: programów w dziedzinie dokumentowania tych języków, a także edukacji i szkolenia, włączenia społecznego, młodzieży i sportu, badań i rozwoju, programu na rzecz kultury i mediów, funduszy strukturalnych (Funduszu Spójności, EFRR, EFS, Europejskiej Współpracy Terytorialnej, EFRROW), a także wszystkich instrumentów i platform wymiany otwartych na

Środa, 11 września 2013 r.

nowe technologie, media społecznościowe i platformy multimedialne, obejmujące wsparcie w tworzeniu treści i aplikacji; jest zdania, że narzędzia te powinny skupiać się na programach i działaniach uwzględniających pozytywny, szerzej zakrojony plan, czy to pod względem kulturowym, czy ekonomicznym, swoim zakresem sięgający dalej niż ich wspólnota i region; zwraca się do Komisji o zainicjowanie refleksji nad przeszkodami natury administracyjnej i ustawodawczej, na jakie napotykają projekty dotyczące języków zagrożonych wymarciem ze względu na małą liczebność wspólnot językowych, których te zagadnienia dotyczą;

9. mając na uwadze brak możliwości przedłużenia działania, wnosi, aby finansowanie na rzecz ochrony języków zagrożonych wymarciem było łatwo dostępne i możliwie jak najprostsze, tak aby podmioty, które będą chciały z niego skorzystać, mogły rzeczywiście w ustalonym przedziale czasowym wspomóc języki zagrożone wymarciem;

10. uznaje, że UE powinna wspierać i promować państwa, które stosują podejście do nauki języków umożliwiające już w najmłodszym wieku przyswajanie języka zagrożonego jako języka ojczystego; wskazuje, że taka polityka promowania dwóch lub więcej języków niesłaby korzyści i sprzyjałaby nauce przez dzieci kolejnych języków w przyszłości, co jest naukowo potwierdzone, wspierając jednocześnie językowy przekaz pokoleniowy, oraz stanowiłaby konkretne wsparcie dla osób posługujących się językami zagrożonymi wymarciem przy ożywianiu przekazu pokoleniowego, tam gdzie jest on zagrożony;

11. wspiera intensywniejsze nauczanie języków zagrożonych wymarciem wśród uczniów w każdym wieku przy zastosowaniu odpowiednich metod, w tym nauczania na odległość, na rzecz wzmocnienia prawdziwego obywatelstwa europejskiego opartego na wielokulturowości i pluralizmie językowym;

12. odnotowuje programy Komisji w dziedzinie wielojęzyczności; uważa, że promotorzy projektów powinni móc korzystać z oferowanych przez nie możliwości i – przypominając, że wspólnoty posługujące się językiem zagrożonym walczące o ochronę języków zagrożonych wymarciem są często mało licznymi społecznościami – kładzie nacisk na fakt, że Komisja ma czuwać nad nieblokowaniem kwalifikowalności programów ich dotyczących ze względu na niski poziom zaangażowania finansowego, małą liczbę beneficjentów lub nieznaczny obszar zasięgu oraz nad ułatwianiem dostępu do tych programów i nagłaśnianiem ich, dostarczając wytycznych dotyczących ich kwalifikowalności do finansowania; wzywa państwa członkowskie do działania w charakterze pośredników i zwolenników wspólnot językowych, które mają otrzymać wsparcie finansowe pochodzące ze środków unijnych oraz przypomina, że nie należy przekierowywać środków unijnych przeznaczonych na wspieranie różnorodności językowej ani też wykorzystywać ich w celu wspierania działań, w których języki zagrożone wymarciem wykorzystuje się jako narzędzie do realizacji szerzej zakrojonych celów politycznych;

13. jest zdania, że polityka ożywienia językowego jest zadaniem długoterminowym, które musi opierać się na zaplanowaniu zróżnicowanych i skoordynowanych działań na wielu płaszczyznach, w szczególności takich jak edukacja, w tym edukacja przedszkolna i szkolna, które stanowią prawdziwy atut, wraz z nauczaniem języka przez samych rodziców, administracja, programy medialne (również z możliwością instalowania i odbierania stacji radiowych i telewizyjnych), twórczość kulturalna, i musi obejmować wszystkie formy życia publicznego, co wiąże się z udostępnieniem długoterminowych środków; uważa, że należy wspierać opracowanie takich programów, wymianę dobrych praktyk pomiędzy wspólnotami językowymi oraz zastosowanie procedur oceny;

14. przypomina znaczenie wspierania starań zmierzających do standaryzacji języków mających głównie charakter ustny;

15. zwraca się do państw członkowskich o poświęcenie wzmożonej uwagi szkolnictwu wyższemu i badaniom koncentrującym się szczególnie na językach zagrożonych wymarciem oraz o ich wsparcie;

16. jest zdania, że nowa technologia może być narzędziem wspierania wiedzy, rozpowszechniania, nauki i ochrony języków europejskich zagrożonych wymarciem;

17. kładzie nacisk na znaczenie przekazu pokoleniowego języków zagrożonych wymarciem w obrębie rodzin oraz na znaczenie wspierania, w razie konieczności, nauczania języków zagrożonych wymarciem w ramach poszczególnych systemów edukacyjnych; zachęca państwa członkowskie i władze regionalne do opracowywania polityki edukacyjnej i materiałów dla nauczycieli;

Środa, 11 września 2013 r.

18. jest zdania, że z punktu widzenia polityki ożywienia językowego równie ważne jest, by języki zepchnięte na margines, używane głównie w zamkniętym kręgu rodzinnym mogły być powszechnie stosowane;
19. wzywa Komisję do współpracy z organizacjami międzynarodowymi opracowującymi programy oraz inicjatywy mające na celu ochronę i promocję języków zagrożonych wymarciem, w szczególności z UNESCO i Radą Europy;
20. zaleca, aby państwa członkowskie monitorowały rozwój języków najbardziej zagrożonych, które powinny być wspierane zarówno przez władze państwowe, jak i władze z obszarów, na których używane są języki własne bez względu na to, czy są one urzędowe, czy nie;
21. jest zdania, że media, w szczególności nowe media, mogą odegrać ważną rolę w ochronie języków zagrożonych wymarciem, zwłaszcza na rzecz przyszłych pokoleń; podkreśla ponadto, że do realizacji tych celów można wykorzystać nowe technologie;
22. mając na uwadze, że śmierć ostatniego użytkownika języka jest zwykle równoznaczna z wyginięciem tego języka, pilnie wzywa w szczególności władze lokalne do podjęcia działań rewitalizacyjnych, które mogą zmienić ten stan rzeczy;
23. zauważa, że jednym ze sposobów na powstrzymanie wymierania języków może być digitalizacja, zachęca w związku z tym władze lokalne do gromadzenia i umieszczania on-line książek i nagrań w tych językach oraz wszelkich innych form dziedzictwa językowego;
24. sugeruje, że społeczność międzynarodowa i państwa członkowskie powinny uświadomić wspólnotom posługującym się językami zagrożonymi wymarciem, że używanie i zachowywanie ich własnego języka stanowi atut zarówno dla samych wspólnot, jak i dla całej Europy;
25. wzywa Komisję do wspierania w sposób ciągły i poprzez swoje różne programy ponadnarodowych sieci współpracy oraz inicjatyw i działań o wymiarze europejskim, mających na celu promocję języków zagrożonych wymarciem, i podkreśla konieczność aktywnego działania na rzecz uzupełnienia i utrwalenia atlasu języków zagrożonych wymarciem na świecie opracowanego przez UNESCO oraz rozbudowania zestawu jednorodnych wskaźników, który umożliwi monitorowanie stanu każdego języka i wyników strategii politycznych stosowanych w celu zapobieżenia jego wymarciu;
26. wzywa Komisję do kontynuowania badań rozpoczętych w ramach projektu Euromosaic oraz do zidentyfikowania przykładów działań podjętych na szczeblu krajowym, które przyczyniły się do znaczącego zmniejszenia poziomu zagrożenia wymarciem języków europejskich; zaleca, by w celu wspierania wymiany wiedzy, wiedzy specjalistycznej i najlepszych praktyk między poszczególnymi wspólnotami językowymi, europejskie sieci językowe przeprowadzały ocenę polityki prowadzonej przez państwa członkowskie z myślą o zachowaniu, ochronie i promocji języków zagrożonych wymarciem, a także by Komisja wydała stosowne zalecenia;
27. wzywa Komisję do wspierania badań w zakresie przyswajania i ożywiania języków zagrożonych wymarciem oraz kognitywnych i społecznych korzyści, jakie reprezentują dwu- i wielojęzyczni obywatele europejscy;
28. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do podpisania i ratyfikowania Europejskiej karty języków regionalnych i mniejszościowych (1992) oraz Ramowej konwencji na rzecz ochrony mniejszości krajowych (1995);
29. wzywa Komisję do rozważenia możliwych działań dotyczących ochrony języków zagrożonych wymarciem w Unii;
30. wzywa Komisję do wspierania projektów pilotażowych, które prowadzą do promowania używania języków zagrożonych wymarciem, a także planów działania opracowanych przez poszczególne wspólnoty językowe;
31. uważa, że Unia powinna wspierać różnorodność językową w stosunkach z państwami trzecimi, zwłaszcza z tymi, które pragną przystąpić do UE;
32. wzywa Komisję do refleksji nad wdrożeniem działań na szczeblu europejskim dotyczących zachowania, ochrony i promocji języków zagrożonych wymarciem;

Środa, 11 września 2013 r.

33. jest zdania, że programy związane z promowaniem wielojęzyczności mają istotne znaczenie dla strategii dotyczących polityki krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących do UE;
34. jest zdania, że wsparcie Komisji dla ożywienia językowego powinno dotyczyć w szczególności inicjatyw w dziedzinie mediów cyfrowych, w tym mediów społecznych, mających na celu wzbudzenie zainteresowania młodszych pokoleń językami europejskimi zagrożonymi wymarciem;
35. uważa, że Komisja powinna zwrócić uwagę na to, że polityka niektórych państw członkowskich i regionów stwarza zagrożenie dla zachowania języków istniejących na ich poszczególnych obszarach, nawet jeżeli języki te nie należą do zagrożonych w kontekście europejskim;
36. podkreśla znaczenie użytecznych stron internetowych informujących o programach UE, które mogą finansować projekty promujące języki zagrożone wymarciem, i wzywa Komisję do ogłoszenia zaproszenia do składania projektów dotyczących uaktualnienia tych stron internetowych poświęconych nowym programom na lata 2014–2020 oraz do szerszego rozpowszechniania informacji związanych z tą tematyką, szczególnie wśród zainteresowanych tematem wspólnot językowych;
37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

P7_TA(2013)0351

Uprawnienia Parlamentu w procedurze mianowania przyszłego dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie praw przysługujących Parlamentowi w procedurze mianowania przyszłych dyrektorów wykonawczych Europejskiej Agencji Środowiska – zmiana art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (2013/2089(INL))

(2016/C 093/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie agencji zdecentralizowanych,
- uwzględniając wspólne podejście do agencji zdecentralizowanych UE, dołączone do wspólnego oświadczenia z dnia 19 lipca 2012 r.,
- uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0264/2013),

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13.

Środa, 11 września 2013 r.

A. mając na uwadze, że w rozporządzeniu (WE) nr 401/2009 nie ma przepisu gwarantującego Parlamentowi Europejskiemu formalne prawo do przesłuchania kandydata na stanowisko dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska;

1. zwraca się do Komisji, by w oparciu o art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jak najszybciej przedstawiła wniosek w sprawie aktu zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 401/2009, jeżeli chodzi o procedurę mianowania dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska, zgodnie ze szczegółowymi zaleceniami określonymi w załączniku do niniejszego dokumentu;

2. potwierdza, że zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi i zasadą pomocniczości;

3. uważa, iż wspomniany wniosek nie pociąga za sobą skutków finansowych;

4. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku Komisji i Radzie oraz Europejskiej Agencji Środowiska.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI

SZCZEGÓLWE ZALECENIA DOTYCZĄCE SPORZĄDZENIA ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ZMIENIAJĄCEGO ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 401/2009 W SPRAWIE EUROPEJSKIEJ AGENCJI ŚRODOWISKA ORAZ EUROPEJSKIEJ SIECI INFORMACJI I OBSERWACJI ŚRODOWISKA, POD WZGLĘDEM PROCEDURY MIANOWANIA DYREKTORA WYKONAWCZEGO

A. ZASADY I CELE PROPONOWANEGO WNIOSKU

1. Celem wniosku jest dostosowanie procedury mianowania dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska do procedur stosowanych w przypadku powoływania dyrektorów wykonawczych innych agencji, takich jak Europejska Agencja Chemikaliów, Europejska Agencja Leków i Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, szczególnie w celu przyznania Parlamentowi Europejskiemu formalnego prawa do przesłuchania kandydata wybranego przez zarząd Europejskiej Agencji Środowiska na to stanowisko przed mianowaniem go.

B. TEKST PROPONOWANEGO WNIOSKU

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 401/2009 w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska, pod względem procedury mianowania dyrektora wykonawczego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Parlamentu Europejskiego skierowany do Komisji Europejskiej ⁽¹⁾,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. ...

Środa, 11 września 2013 r.

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 401/2009 w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska ⁽³⁾ nie zawiera przepisów gwarantujących Parlamentowi Europejskiemu formalne prawo do przesłuchania kandydata zaproponowanego na stanowisko dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska przed mianowaniem go na to stanowisko.
- (2) Zgodnie z porozumieniem ramowym w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽⁴⁾ kandydaci na stanowisko dyrektora wykonawczego agencji regulacyjnych powinni być przesłuchiwani przez komisje parlamentarne.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 401/2009 jest ujednoliconą wersją rozporządzenia Rady (EWG) nr 1210/90 z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska ⁽⁵⁾. Od czasu wejścia w życie tego aktu, do innych rozporządzeń powołujących inne agencje, takich jak w szczególności rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 w sprawie Europejskiej Agencji Chemikaliów ⁽⁶⁾, rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w sprawie Europejskiej Agencji Leków ⁽⁷⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 178/2002 w sprawie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności ⁽⁸⁾, wprowadzono przepis, że kandydat nominowany przez zarząd agencji proszony jest o złożenie oświadczenia w Parlamencie Europejskim oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania posłów.
- (4) Zgodnie z przyjętą praktyką kandydat wybrany przez zarząd Europejskiej Agencji Środowiska na stanowisko dyrektora wykonawczego zapraszany jest niezwłocznie na przesłuchanie przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego.
- (5) W przeciwieństwie do późniejszych rozporządzeń powołujących do życia inne agencje, np. Europejską Agencję Chemikaliów, Europejską Agencję Leków oraz Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 401/2009 nie zawiera wymogu dokonania przez Komisję wyboru kandydata na stanowisko dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska po opublikowaniu zaproszenia do wyrażenia zainteresowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz w innych periodykach lub na stronach internetowych.
- (6) Dlatego też właściwe jest dostosowanie procedury mianowania przyszłych dyrektorów wykonawczych Europejskiej Agencji Środowiska do procedur powoływania dyrektorów wykonawczych innych agencji, szczególnie pod względem praw przysługujących Parlamentowi Europejskiemu.

⁽¹⁾ Dz.U. ...

⁽²⁾ Dz.U. ...

⁽³⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 120 z 11.5.1990, s. 1.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1.)

⁽⁸⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

Środa, 11 września 2013 r.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 401/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 401/2009

W art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 401/2009 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Na czele agencji stoi dyrektor wykonawczy powoływany przez zarząd w oparciu o listę kandydatów zaproponowanych przez Komisję po opublikowaniu zaproszenia do wyrażenia zainteresowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz w innych periodykach lub na stronach internetowych. Kadencja dyrektora wykonawczego trwa pięć lat i jest odnawialna jednokrotnie.

Przed powołaniem na stanowisko kandydat wyłoniony przez zarząd proszony jest o możliwie najszybsze złożenie oświadczenia przed Parlamentem Europejskim oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania posłów do Parlamentu.

Przed przesłuchaniem przed Komisją Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności kandydat przedstawi pisemny program obejmujący proponowaną przez niego strategię na okres pięcioletniej kadencji.”

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

P7_TA(2013)0364

Realizacja strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010–2012

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wdrażania strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010–2012 (2013/2073(INI))

(2016/C 093/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 września 2012 r. zatytułowany: „Projekt wspólnego sprawozdania Rady i Komisji z 2012 r. w sprawie realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010–2018)” (COM(2012)0495) oraz odpowiedni dokument roboczy służb Komisji (SWD (2012)0256),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18.5.2010 r. zatytułowaną „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży”⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 21.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 listopada 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego „ERASMUS DLA WSZYSTKICH” – Program UE na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu (COM(2011)0788),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2012 r. pt. „Nowe podejście do edukacji: Inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” (COM(2012)0669),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2010 r. pt. „Mobilna młodzież” – Inicjatywa na rzecz uwolnienia potencjału młodzieży ku inteligentnemu, trwałemu i sprzyjającemu włączeniu społecznemu wzrostowi gospodarczemu w Unii Europejskiej” (COM(2010)0477),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 kwietnia 2009 r. pt. „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży. Odnowiona otwarta metoda koordynacji na potrzeby wyzwań i możliwości stojących przed młodzieżą” (COM(2009)0200) oraz odpowiedni dokument roboczy służb Komisji (SEC(2009)0549),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. zatytułowany: „W kierunku ram jakości dla staży – Drugi etap konsultacji z partnerami społecznymi na szczeblu europejskim” (COM(2012)0728),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany: „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2010 r. zatytułowany: „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010)0758),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie programu „Mobilna młodzież” – ramy dla ulepszania europejskiego systemu kształcenia ogólnego i zawodowego ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji, a także opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7–0238/2013),
- A. mając na uwadze, że przyszłość Europy zależy od zdolności do uwolnienia potencjału młodych ludzi;
- B. mając na uwadze, że kryzys doprowadził do coraz częstszego zatrudniania młodych ludzi na niepewnych warunkach – umowach krótkoterminowych lub w niepełnym wymiarze czasu pracy czy też praktyk bez wynagrodzenia, zbyt często zastępujących istniejące miejsca pracy;
- C. mając na uwadze, że ogólna stopa bezrobocia wśród młodzieży w UE w lutym 2013 r. wynosiła 23,5 %; mając na uwadze, że w 2011 r. 7,5 mln osób młodych w wieku 15–24 lat i 6,5 mln osób w wieku 25–29 lat nie kształciło się, nie pracowało ani nie szkoliło się (młodzież NEET);
- D. mając na uwadze, że w 2011 r. straty ekonomiczne wynikające z wycofania młodych ludzi z rynku pracy oszacowano na 153 mld EUR, co odpowiada 1,2 % unijnego PKB ⁽³⁾;
- E. mając na uwadze, że wszyscy młodzi ludzie stanowią nieodłączną część społeczeństwa i powinni być tak postrzegani; mając na uwadze, że nierówności i wszelkiego rodzaju dyskryminacje nadal istnieją oraz mają znaczący wpływ na życie młodych ludzi i ich późniejszy rozwój w społeczeństwie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 77.

⁽³⁾ Eurofound (2012), NEETs – młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nie szkoląca się: Characteristics, costs and policy responses in Europe” (Młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nie szkoląca się: charakterystyka, koszty i rozwiązania polityczne w Europie), Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg

Środa, 11 września 2013 r.

- F. mając na uwadze, że trwający kryzys gospodarczy ma silny wpływ na życie młodych ludzi w zakresie ich dobrobytu i włączenia społecznego, zatrudnienia, dostępu do mieszkań, zdrowia, kształcenia i szkolenia, aktywności kulturalnej, rekreacji i sportu, oraz prowadzi do bezprecedensowego braku możliwości wśród młodzieży w Unii Europejskiej; mając na uwadze, że w znacznej części Europy istnieje poważne ryzyko narodzin „straconego pokolenia”; mając na uwadze, że ten alarmujący stan rzeczy wymaga podjęcia natychmiastowych kroków, strategii i działań, jak również przeprowadzenia reform strukturalnych; mając na uwadze, że pogarszające się warunki gospodarcze, w szczególności w krajach mocno dotkniętych kryzysem, zmuszają młodych ludzi do migracji, co w średniej i dłuższej perspektywie może objawić się „drenażem mózgu” na ogromną skalę prowadzącym do zwolnienia tempa wzrostu i rozwoju oraz zmniejszenia potencjału innowacyjności ich kraju pochodzenia;
- G. mając na uwadze, że w odpowiedzi na kryzys gospodarczy kilka państw członkowskich wprowadziło surową politykę oszczędnościową opierającą się na ostrych cięciach wydatków na kształcenie, szkolenie oraz programy kształcenia ustawicznego; mając na uwadze, że wspomniana polityka ma niekorzystny wpływ zwłaszcza na zatrudnianie młodzieży w niektórych państwach członkowskich, w szczególności w Europie południowej, co w większości przypadków prowadzi do znaczącego drenażu mózgow z tych regionów i uwypukla nierówności w ramach UE;
- H. mając na uwadze, że aby sprostać wyzwaniom, przed którymi stoi nowe pokolenie, należy nadal udoskonalać istniejące narzędzia na szczeblu UE, nie zapominając o możliwości wprowadzania do nich dalszych ulepszeń; mając jednak na uwadze, że dotychczas poczyniono w tym względzie znikome postępy; mając na uwadze, że strategia UE na rzecz młodzieży stanowi kompleksowe ramy, z których państwa członkowskie muszą w pełni skorzystać;
- I. mając na uwadze, że liczba młodzieży NEET drastycznie wzrosła w całej UE; mając na uwadze, że stopa bezrobocia wśród młodzieży w kilku państwach członkowskich jest niedopuszczalnie wysoka, średnia stopa bezrobocia w Unii osiąga rekordowy poziom, a jej rzeczywista wartość może być wyższa ze względu na wyraźny wzrost emigracji wśród młodych ludzi, co stanowi jeszcze większy powód do niepokoju, jeżeli uwzględni się niekorzystne warunki zatrudnienia i zatrudnienie nierejestrowane; mając na uwadze, że okres trwania bezrobocia wciąż się wydłuża;
- J. mając na uwadze, że młode kobiety w dalszym ciągu stają w obliczu przerażająco złych warunków rynku pracy oraz stanowią znaczną większość pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz pracowników tymczasowych;
- K. mając na uwadze, że straty ekonomiczne spowodowane wpływem młodych ludzi, którzy nie uczęszczają do szkół, nie pracują i nie odbywają szkoleń, oszacowano na 153 mld EUR w 2011 r., co odpowiada 1,2 % unijnego PKB ⁽¹⁾; mając na uwadze, że stanowi to poważne społeczne i gospodarcze obciążenie;
- L. mając na uwadze, że kryzys w UE wpływa na rozprzestrzenianie się ubóstwa oraz wykluczenia społecznego, co dotyka w szczególności młodsze pokolenia; mając na uwadze, że skutki kryzysu ograniczają zdolność młodych ludzi do prowadzenia samodzielnego życia, a w skrajnych przypadkach mogą prowadzić do niedożywienia lub problemów ze zdrowiem psychicznym;
- M. mając na uwadze, że stopa bezrobocia wśród młodych ludzi do 25 roku życia osiągnęła w marcu 2013 r. poziom 23,5 %, a z powodu niedopasowania umiejętności w Europie pozostaje ponad dwa miliony nieobsadzonych miejsc pracy, zwłaszcza w sektorze ICT oraz opieki zdrowotnej; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji pod nazwą „Unijna panorama umiejętności”;
- N. mając na uwadze, że zarówno w poszczególnych państwach członkowskich, jak i pomiędzy nimi można zaobserwować niedopasowanie geograficzne pomiędzy podażą a popytem na zatrudnienie i umiejętności;
- O. mając na uwadze, że wielu młodych ludzi jest zatrudnianych na nieformalnych, tymczasowych i niepewnych stanowiskach, niezwiązanych z ich kwalifikacjami lub celami zawodowymi oraz bez jasno określonych długoterminowych perspektyw; mając na uwadze, że wielu młodych ludzi traci również szansę na zdobycie umiejętności i nabranie pewności siebie, co jest niezbędne dla rozwoju kariery;

⁽¹⁾ Eurofound (2012), NEETs – młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nieszkoląca się: Właściwości, koszty i rozwiązania polityczne w Europie. Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg.

Środa, 11 września 2013 r.

- P. mając na uwadze, że młodzi ludzie napotykają duże trudności związane z adaptacją do warunków pracy po zakończeniu edukacji z powodu rozbieżności między dostępnymi programami kształcenia a rynkiem pracy; mając na uwadze, że inicjatywy kształcenia ustawicznego i projekty międzypokoleniowe stanowią przydatne narzędzia, dzięki którym młodzi ludzie w całej UE mogą nabyć umiejętności niezbędne do wejścia na rynek pracy;
- Q. mając na uwadze, że grupy demograficzne, które nie są w wystarczającym stopniu reprezentowane w społeczności przedsiębiorców, w szczególności założycieli nowych przedsiębiorstw, obejmują młodzież, kobiety, osoby niepełnosprawne oraz imigrantów;
- R. mając na uwadze, że rozwój osobisty i społeczny młodych ludzi jest tak samo ważny jak ich rozwój akademicki i zawodowy; mając na uwadze, że młodzi ludzie odgrywają aktywną rolę w infrastrukturze społecznej państw członkowskich i mają zasadnicze znaczenie dla zrównoważonych i dynamicznych społeczności;
- S. mając na uwadze, że infrastruktura szerokopasmowa w państwach członkowskich musi zostać udoskonalona, aby udostępnić młodzieży szkoły wyposażone w sprzęt cyfrowy;
- T. mając na uwadze, że otwarte zasoby edukacyjne podnoszą jakość, zwiększają dostępność i równy dostęp do kształcenia oraz umożliwiają, poprzez stosowanie ICT i nowych technologii, interaktywny, kreatywny, elastyczny i zindywidualizowany proces kształcenia; mając na uwadze, że otwarta edukacja zwiększa utrzymanie zdolności do zatrudnienia poprzez wspieranie kształcenia ustawicznego;
- U. mając na uwadze, że nowe technologie i platformy mediów społecznościowych to ważny środek docierania do młodych ludzi oraz rozwijania ich zdolności do uczestnictwa w społeczeństwie oraz wywierania wpływu na procesy polityczne i społeczne;
- V. mając na uwadze, że problemy gospodarcze i społeczne, pogłębiane reakcją oszczędnościową UE na kryzys, potęgują eurosceptycyzm wśród obywateli; mając na uwadze, że młodzi ludzie stanowią najbardziej podatną grupę społeczną;
- W. mając na uwadze, że skuteczna polityka na rzecz młodzieży może przyczynić się do rozwoju świadomości obywatelskiej wśród młodych ludzi, co ma największe znaczenie dla ich usamodzielnienia się oraz ich aktywnego uczestnictwa w społeczeństwie jako obywateli;
- X. mając na uwadze, że usystematyzowany dialog powinien być postrzegany jako pierwszy krok na drodze do nawiązania skutecznego i owocnego dialogu pomiędzy młodymi ludźmi, organizacjami młodzieżowymi oraz instytucjami krajowymi i UE, który należy stale usprawniać i rozwijać;

Ocena skuteczności strategii UE na rzecz młodzieży

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010–2018);
2. przywołuje wniosek Komisji, w którym stwierdzono, że w kontekście trwających negocjacji dotyczących wieloletnich ram finansowych należy zwiększyć środki na realizację strategii politycznych na rzecz młodzieży i kształcenia, aby stawić czoła obecnym i przyszłym wyzwaniom; podkreśla również, że komunikacja pomiędzy grupami zadaniowymi ds. młodzieży ma kluczowe znaczenie i powinna być promowana, podobnie jak komunikacja dotycząca przedsięwziętych działań i ich dotychczasowych rezultatów;
3. uważa, że budżet przeznaczony na walkę z bezrobociem wśród młodzieży w przyszłych wieloletnich ramach finansowych w wysokości 6 mld EUR jest niewystarczający i powinno się go znacząco zwiększyć w toku negocjacji;
4. wzywa Radę do zwrócenia większej uwagi na ludzi młodych poprzez uznanie spraw młodzieży za priorytet we wszystkich programach UE objętych przyszłymi wieloletnimi ramami finansowymi;
5. uważa za godne ubolewania, że ambitne zapowiedzi Rady Europejskiej dotyczące zobowiązań na rzecz młodzieży nie przekładają się na proporcjonalne zobowiązania finansowe; stwierdza, że znaczną część „Pakietu na rzecz wzrostu” ogłoszonego w 2012 r. stanowiła częściowa realokacja funduszy strukturalnych, które zostały już obiecane i przydzielone;

Środa, 11 września 2013 r.

6. wyraża ubolewanie z powodu ambiwalencji ze strony Rady, która zaleca dodatkowe środki dla młodych ludzi, lecz opóźnia negocjacje w sprawie wypłat z budżetu korygującego na rok 2013, co zagraża wypłatami stypendiów z programu Erasmus; wzywa Radę do przyjęcia bardziej konstruktywnego podejścia poprzez zaprzestanie pogłębiania rozdziału pomiędzy środkami na płatności a środkami na pokrycie zobowiązań w każdym budżecie rocznym;
7. postrzega otwartą metodę koordynacji (OMK) jako stosowny środek umożliwiający określanie strategii politycznych na rzecz młodzieży; ponownie nawołuje do ściślejszej współpracy instytucji UE w kwestiach związanych z młodzieżą; wzywa do większego zaangażowania Parlamentu Europejskiego; podkreśla, że OMK wymaga ze strony państw członkowskich silnej woli politycznej, tak aby zapewnić jej maksymalną skuteczność;
8. wyraża rozczarowanie, że mimo iż państwa członkowskie zostały wezwane do podjęcia określonych kroków w pierwszym cyklu realizacji strategii UE na rzecz młodzieży, osiągnięty postęp był nieznaczny; zauważa, że w kilku przypadkach sytuacja uległa pogorszeniu, a w wielu państwach członkowskich strategia na rzecz młodzieży nie jest realizowana;
9. odnotowuje wpływ pierwszego cyklu strategii na rzecz młodzieży (2010–2012); podkreśla, że ramy ponadsektorowego zaangażowania Komisji, państw członkowskich i zainteresowanych podmiotów to dobry początek, lecz że należy je w przyszłości umocnić poprzez poprawę dostępu do zatrudnienia, edukacji i szkolenia, zwalczając tym samym ubóstwo i wykluczenie, i wykorzystując jednocześnie również ponadsektorowe podejście w celu upowszechniania praktyk w odnośnych sektorach;
10. podkreśla znaczenie zorganizowanego dialogu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania koncepcji i zapewnienia znaczących i spójnych działań następczych wynikających z zaleceń przygotowanych przez młodych ludzi i ministerstwa oraz instytucje; sugeruje ponadto bezpośrednie dotarcie do organizacji na rzecz młodzieży i osób indywidualnych, zarówno na poziomie lokalnym, jak i regionalnym, poprzez zapewnienie, że ich głos nie został pominięty oraz że wdrażanie polityki prowadzi do pozytywnego rozwoju młodych ludzi i umocnienia ich pozycji;
11. uważa, że opracowywanie jasnych i łatwych do stosowania wskaźników dotyczących sytuacji młodych ludzi i strategii na rzecz młodzieży można jeszcze bardziej udoskonalić, zwłaszcza jeśli chodzi o niezależność i uczestnictwo młodzieży, w celu skuteczniejszej oceny skutków środków podejmowanych w ramach strategii UE na rzecz młodzieży;
12. wzywa państwa członkowskie do wydania opartych na wiedzy i dowodach sprawozdań dotyczących sytuacji społecznej i warunków życia młodych ludzi oraz do sporządzenia krajowych planów działania i ich konsekwentnego wdrożenia;
13. podkreśla, że – od wczesnego dzieciństwa – należy zwrócić szczególną uwagę na słabsze grupy społeczne zagrożone wysokim ryzykiem wykluczenia społecznego, w tym młodzież NEET oraz młodych ludzi znajdujących się w trudnej sytuacji, zapewniając im rzeczywiste i namacalne możliwości zatrudnienia i zachęcając ich do czynnego udziału w życiu społecznym;
14. uznaje potrzebę zastosowania międzysektorowego i zrównoważonego podejścia do ośmiu obszarów działań w ramach strategii UE na rzecz młodzieży; wzywa, by w czasach kryzysu ustalona została hierarchia priorytetów politycznych dotyczących młodzieży, na kształt której wpływ będzie mieć głos młodych ludzi oraz ich cele;

Wyzwania kolejnego cyklu:*kształcenie, szkolenie, innowacyjność i finansowanie*

15. z zadowoleniem przyjmuje nowy program UE na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu; podkreśla potrzebę solidnego finansowania tego programu i stworzenia osobnej sekcji oraz odrębnego budżetu na działania związane z młodzieżą;
16. podkreśla, że państwa członkowskie i przedsiębiorstwa powinny inwestować większe środki w odpowiednie umiejętności oraz urozmaicać rodzaje szkoleń odpowiadających zapotrzebowaniu na rynku pracy, zwłaszcza w sektorach technologicznych, poprzez tworzenie bardziej elastycznych programów nauczania oraz łączenie przedsiębiorczości i umiejętności przekrojowych w celu lepszego dostosowania do przyszłych kierunków rozwoju rynku pracy; podkreśla znaczenie poprawy mobilności młodzieży, w szczególności poprzez wczesne rozpoczęcie nauki języków obcych; wzywa państwa członkowskie do stworzenia dwutorowego systemu kształcenia zawodowego i szkolenia jako skutecznego sposobu dostosowywania wymogów nauczania do wymogów rynku pracy oraz ograniczania bezrobocia wśród młodzieży;

Środa, 11 września 2013 r.

17. zwraca się do państw członkowskich o zagwarantowanie całkowitej przekazywalności praw socjalnych, aby nie podważać ochrony socjalnej młodych ludzi przemieszczających się w związku z pracą zawodową;
18. podkreśla korzyści związane z trójkątem wiedzy i wzywa państwa członkowskie do podejmowania większej liczby inicjatyw oraz wzmocnienia oddziaływania trzech elementów trójkąta wiedzy, zapewniając w ten sposób wsparcie tworzenia stanowisk pracy oraz rozwój poprzez interakcję pomiędzy badaniami, kształceniem i innowacją;
19. uznaje, że nowy program „Horyzont 2020” to odpowiednie ramy wspierania badań, innowacyjności i wybitnych osiągnięć naukowych; ostrzega jednak, że cięcia wydatków na kształcenie w niektórych państwach członkowskich zagrażają jego celom; wzywa państwa członkowskie, aby wyznaczyły kluczowe priorytety w ramach programu i w pełni z niego korzystały;
20. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania i zaproponowania metod zwiększających innowacyjność w programach nauczania na szczeblu krajowym;
21. wzywa państwa członkowskie do poprawy możliwości szkolenia zawodowego, przeszkalania, przyuczania do zawodu, odbywania praktyk oraz staży, a także do likwidacji istniejących barier transgranicznych, które utrudniają do nich dostęp, tak aby można było oceniać te formy kształcenia w oparciu o kryterium równości, łączyć je w większym stopniu z innymi ścieżkami edukacyjnymi w perspektywie kształcenia ustawicznego, a także lepiej dopasować podaż i popyt w zakresie możliwości kształcenia zawodowego dla ludzi młodych, zwiększając tym samym ich mobilność i szanse na rynku pracy, zwłaszcza w regionach przygranicznych;
22. podkreśla wagę rozwiązania problemu niedopasowania geograficznego pomiędzy podażą pracy i popytem na nią, zarówno w poszczególnych państwach członkowskich, jak i pomiędzy nimi, w szczególności poprzez dokonanie zmian w Europejskim Portalu Mobilności Zawodowej (EURES), w celu zwiększenia szans młodzieży na znalezienie zatrudnienia;
23. podkreśla znaczenie strategicznego inwestowania funduszy strukturalnych UE w rozwój regionalny, konkurencyjność i tworzenie możliwości wysokiej jakości praktyk, przyuczania do zawodu oraz zrównoważonych i trwałych miejsc pracy, które dałyby młodym ludziom możliwie największe szanse na zatrudnienie, w ramach którego przestrzegane są prawa pracownika obowiązujące w poszczególnych państwach członkowskich, tak aby w znacznym stopniu ograniczyć niepewność i zagrożenie ubóstwem; ponadto podkreśla wagę zróżnicowania gospodarczego w kierunku sektorów o wysokiej wartości dodanej, w stosownych przypadkach, a także konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na obszary wiejskie oraz obszary znajdujące się w niekorzystnym położeniu;
24. uważa, że aby rozwiązać problem bezrobocia wśród młodzieży, podstawą jest zaangażowanie władz regionalnych i lokalnych w opracowanie i wdrożenie odpowiedniej kombinacji polityki budżetowej i monetarnej;
25. uważa, że można było uniknąć obecnych wysokich stóp bezrobocia w niektórych państwach członkowskich poprzez intensywne krajowe i regionalne strategie pobudzania przedsiębiorstw do zatrudniania młodej siły roboczej;
26. zauważa, że wraz z unijnymi strategiami zatrudnienia miasta i regiony pełnią ważną rolę w ocenie lokalnych rynków zatrudnienia, przewidywaniu potrzeb tych rynków i opracowywaniu programów dla młodzieży oraz podkreśla znaczenie młodych ludzi w ich społecznościach, w tym w społecznościach wysp i regionów najbardziej oddalonych; wzywa władze lokalne i regionalne do wspierania aktywności obywatelskiej oraz do dopilnowania, by przedstawiciele młodzieży lub stowarzyszeń młodzieżowych uczestniczyli w różnych inicjatywach proponowanych przez UE;
27. podkreśla pozytywną rolę, jaką w procesie kształcenia i zaopatrywania studentów, w tym młodych osób dorosłych, w nowe umiejętności niezbędne do walki z bezrobociem, odgrywają uniwersytety otwarte oraz otwarta edukacja; podkreśla, że kształcenie ustawiczne to dynamiczny środek kształcenia, który odpowiada obecnym potrzebom i zainteresowaniom osób z niego korzystających;
28. podkreśla znaczenie nabywania umiejętności przekrojowych, takich jak umiejętności ICT, przywódcze, krytycznego myślenia oraz znajomość języków, również poprzez studiowanie za granicą, tak aby zwiększyć szanse młodzieży na rynku pracy oraz ich możliwości przystosowywania się do przyszłych zmian na rynku pracy;

Środa, 11 września 2013 r.

29. podkreśla znaczenie uczenia się nieformalnego i pozaformalnego dla rozwoju wartości, umiejętności i kwalifikacji w odniesieniu do ludzi młodych, jak również do nauki obywatelstwa i uczestnictwa w życiu demokratycznym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania systemów uznawania kompetencji zdobytych poprzez nieformalne i pozaformalne uczenie się, wolontariat, staże i prace społeczne, oraz do udzielania wsparcia dla takich działań w ramach nowych programów dotyczących kształcenia, młodzieży i obywatelstwa;
30. uważa, że jest jeszcze miejsce na rozwój wzajemnego uczenia się w dziedzinie kształcenia i szkoleń jako środka umożliwiającego wymianę dobrych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi;
31. z zadowoleniem przyjmuje ostatnie zobowiązania państw członkowskich i Rady do realizacji nowych inicjatyw na rzecz młodzieży z dokładnie określonymi środkami finansowania; wzywa Radę do zainicjowania podobnych strategii we wszystkich państwach członkowskich w ramach „Nowego Ładu” dla młodych ludzi;
32. podkreśla potrzebę zachęcania kobiet do decydowania się na kariery zawodowe, które są powszechnie uznawane za typowo „męskie”, zwłaszcza w sektorze technologii informacyjnych;
33. uważa, że podejmowanie działań na wczesnym etapie oraz aktywne strategie polityczne dotyczące rynku pracy stanowią przejście od podejścia polegającego na łagodzeniu symptomów wielopokoleniowej deprecjacji do podejścia opartego na wskazywaniu zagrożeń i eliminowaniu ich na wczesnym etapie życia w celu zapobiegania bezrobociu i ułatwiania reintegracji; zwraca szczególną uwagę na osoby najbardziej marginalizowane i w największym stopniu zagrożone bezrobociem;
34. zwraca uwagę na problem nierówności na poziomie szkolnym, nieobecności w szkole oraz potrzebę ograniczenia w całej UE liczby osób porzucających naukę; podkreśla znaczenie zwiększonych funduszy na rzecz zagwarantowania równego dostępu do edukacji oraz ograniczenia przedwczesnego kończenia nauki; zwraca uwagę na potrzebę zacieśnienia powiązań i współpracy pomiędzy podmiotami zajmującymi się kształceniem, szkoleniami zawodowymi i pracą z młodzieżą; wzywa do wprowadzenia elastycznych ścieżek kształcenia na poziomie krajowym oraz unijnym;
35. uważa, że przejście od etapu edukacji do etapu pracy to dla młodych ludzi szczególnie ważny moment, biorąc pod uwagę, że rozpoczęcie kariery zawodowej ma znaczący wpływ na ich dalszy rozwój; podkreśla w związku z tym istotną rolę, jaką rozwój we wczesnym dzieciństwie może odgrywać dla przerwania błędnego międzypokoleniowego cyklu niskiego poziomu rozwoju ludzkiego dzieci w niekorzystnej sytuacji; apeluje do państw członkowskich o wzmocnienie usług doradztwa i orientacji na wczesnym etapie, aby zwiększyć zdolność młodych ludzi do podejmowania wystarczająco świadomych decyzji o przyszłej karierze zawodowej, ułatwiając tym samym młodym ludziom nabycie niezbędnych umiejętności i znalezienie pracy odpowiadającej potrzebom rynku pracy; podkreśla potencjał tworzenia miejsc pracy w takich sektorach jak ekologiczna gospodarka, opieka zdrowotna, usługi społeczne i ICT;
36. podkreśla znaczenie udoskonalenia strategii politycznych mających na celu ułatwienie przejścia od edukacji do zatrudnienia poprzez zapewnienie wysokiej jakości praktyk i staży;
37. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na młodych ludzi, którzy nie mają pracy i nie uczestniczą w kształceniu ani szkoleniu, do zaoferowania im wysokiej jakości nauczania i szkolenia, tak aby mogli zdobyć umiejętności i doświadczenie, które są im potrzebne do podjęcia zatrudnienia, w tym w przypadku niektórych osób, poprzez zaoferowanie możliwości ponownego przystąpienia do nauki w ramach systemu kształcenia;
38. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na populację młodych ludzi przebywających w więzieniach w celu umożliwienia im ponownej integracji ze społeczeństwem;
39. wzywa Komisję do wsparcia istniejącej sztanदारowej inicjatywy „Mobilna młodzież” nowymi hasłami, takimi jak „Edukacja dla wszystkich młodych ludzi” czy „Praca dla wszystkich młodych ludzi”;
40. przypomina o ryzyku pozbawienia niektórych państw członkowskich ich utalentowanej młodzieży, stwarzając możliwość pojawienia się zjawiska drenażu mózgów; podkreśla, że może on utrudniać ożywienie gospodarcze i wzrost w takich państwach członkowskich; wzywa Komisję i Radę, aby w pełni uwzględniły ten aspekt w przyszłych pracach nad propozycjami strategii oraz podczas ich wdrażania;

Środa, 11 września 2013 r.

41. podkreśla, że sektor kreatywny może oferować młodym ludziom dalsze i nowe możliwości rozwoju talentu oraz umiejętności; przypomina Komisji i państwom członkowskim, że nowe technologie pobudzają kreatywność młodych ludzi;
42. podkreśla, że kultura w Europie stanowi istotny udział w PKB i wzywa państwa członkowskie do dalszego wspierania inicjatyw promujących tworzenie trwałych miejsc pracy dla młodych ludzi właśnie w tym sektorze;

Zatrudnienie i przedsiębiorczość wśród młodzieży

43. podkreśla znaczenie spójności społeczno-gospodarczej i terytorialnej Unii Europejskiej, określonej w art. 174 TFUE, w dążeniu do realizacji celów strategii UE na rzecz młodzieży, przewidującej w szczególności stwarzanie większych, a przy tym równych szans dla wszystkich młodych ludzi poprzez propagowanie włączenia społecznego, równości płci i solidarności wszystkich młodych ludzi, poprzez ograniczanie zagrożenia ubóstwem i zwiększanie wskaźnika zatrudnienia w kontekście wprowadzanych obecnie środków redukcji długu, wzrastającego bezrobocia wśród młodzieży i niejednorodnych poziomów wykształcenia i wykształcenia;
44. wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania funduszy strukturalnych UE na lata 2007–2013, w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS); wzywa Komisję, aby regularnie informowała Parlament o postępie poczynionym przez państwa członkowskie;
45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uruchomienia wszystkich dostępnych środków, zwłaszcza w ramach funduszy strukturalnych, na rzecz programu pobudzania inwestycji w szkolenia i miejsca pracy, w tym wspierania rozwoju biznesu poprzez przedsiębiorczość i z myślą o młodych ludziach, w celu zwalczania niedopuszczalnie wysokiej stopy bezrobocia wśród młodzieży; z zadowoleniem przyjmuje Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i apeluje do zainteresowanych państw członkowskich i regionów o pełne wykorzystanie dostępnych środków z EFS oraz do specjalnej alokacji środków;
46. z zadowoleniem przyjmuje nową inicjatywę UE dotyczącą gwarancji dla młodzieży, która ma także objąć młodych ludzi poniżej 30. roku życia i która powinna zapewnić im poszukiwane na rynku pracy umiejętności, dzięki którym będą mogli korzystać z wysokiej jakości, znaczących i stosownych możliwości; wzywa państwa członkowskie, by zobowiązały się do skutecznego i punktualnego wprowadzenia tego systemu oraz by w pełni korzystały z możliwości oferowanych przez nowy fundusz na rzecz zatrudniania młodzieży, udostępniony w ramach nowych wieloletnich ram finansowych; podkreśla potrzebę odpowiedniego poziomu finansowania tej inicjatywy z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz innych byłych i przyszłych unijnych funduszy strukturalnych; uważa, że budżet zaproponowany przez Radę na okres siedmiu lat jest niewystarczający;
47. podkreśla jednak, że gwarancja dla młodzieży nie może zastąpić wysiłków i reform strukturalnych, które mają na celu dostosowanie systemów kształcenia i rynków pracy w niektórych państwach członkowskich do przyszłych wyzwań;
48. wzywa Komisję, aby wprowadziła zachęty i zapewniła wsparcie techniczne dla młodych ludzi w celu zakładania własnych firm pod hasłem „Jeśli nie możesz znaleźć pracy, stwórz ją sobie”;
49. proponuje wspierać ducha przedsiębiorczości wśród ludzi młodych, zapewniając im łatwiejszy dostęp do mikrokredytów i instrumentów mikrofinansowych;
50. uważa, że konsolidacja budżetowa nie powinna być realizowana w sposób, który wpływa na miejsca pracy dla młodzieży; wzywa państwa członkowskie, aby zapewniały więcej środków zachęcających do wspierania wysokiej jakości zatrudnienia dla ludzi młodych, takich jak ulgi podatkowe i ulgi na składki na ubezpieczenie społeczne oraz tworzenia odpowiednich przepisów dotyczących rynku pracy;
51. uznaje, że przedsiębiorstwa społeczne mogą odgrywać ważną rolę w promowaniu wysokiej jakości miejsc pracy oraz zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego poprzez inwestowanie w kształcenie oraz szkolenie młodych Europejczyków;
52. podkreśla potrzebę stworzenia przez państwa członkowskie mechanizmu zabezpieczającego w przypadku nieudanej próby rozpoczęcia działalności; wzywa państwa członkowskie do ograniczenia biurokracji;

Środa, 11 września 2013 r.

Nowe technologie i media społecznościowe

53. wzywa Komisję do przeprowadzenia ankiety mającej na celu zbadanie wpływu nowych technologii i mediów społecznościowych na życie młodych ludzi;
54. Podkreśla potrzebę wprowadzenia przez państwa członkowskie strategii wspierających dostęp młodych ludzi do ICT;
55. wzywa Komisję do wykorzystania dynamizmu mediów społecznościowych w kształceniu, szkoleniu i udziale młodzieży, aby doprowadzić do wzrostu zatrudnienia, przedsiębiorczości, innowacyjności oraz rozwoju kultury;
56. podkreśla potrzebę ochrony młodych ludzi przed wszelkimi formami nadużycia, w tym atakami internetowymi oraz nadużyciami związanymi z ich danymi osobowymi i zdrowiem;
57. podkreśla, że Komisja, za pośrednictwem sieci społecznościowych oraz poprzez większe zaangażowanie w organizacje młodzieżowe i kontakt z ich przedstawicielami, powinna lepiej informować o podejmowanych inicjatywach na rzecz młodzieży (np. Europejski Portal Młodzieżowy), i lepiej wykorzystywać te informacje;
58. Z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie inicjatywy na rzecz otwarcia edukacji służącej poprawie skuteczności, równości i zwiększeniu dostępności systemów kształcenia, szkolenia i nauki poprzez zwiększoną integrację ICT i nowych technologii w kształceniu i szkoleniach; wzywa państwa członkowskie do wspierania działań na rzecz otwarcia edukacji, na przykład poprzez wprowadzanie licznych otwartych kursów internetowych (MOOC);

Udział młodzieży i obywatelstwo europejskie

59. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rok 2013 został ogłoszony Europejskim Rokiem Obywateli; podkreśla potrzebę większego zaangażowania młodych ludzi poprzez zachęcanie ich do dzielenia się swoją wizją przyszłości UE;
60. wzywa Komisję do dalszego udzielania jeszcze większego wsparcia w zakresie europejskiej karty młodzieżowej ułatwiającej dostęp młodych ludzi do kultury na terenie całej UE;
61. podkreśla istotne znaczenie sportu, ćwiczeń fizycznych oraz działań społecznych wspierających udział młodzieży jako narzędzi, które mogą mieć duży wpływ na lokalne społeczności i mogą pomóc w pokonywaniu wielu wyzwań społecznych, przed którymi staje młodzież, takich jak radzenie sobie z wykluczeniem społecznym i rozwijanie w młodych ludziach poczucia dumy i własnej wartości; podkreśla ponadto, że korzyści fizyczne i psychiczne płynące z ćwiczeń fizycznych pomagają przygotować młodych ludzi do pracy;
62. podkreśla znaczenie wysyłania przez UE wyraźnych sygnałów kierowanych do młodzieży, popartych rzeczywistymi strategiami politycznymi z uwagi na wybory do Parlamentu Europejskiego w 2014 r.;
63. wzywa Komisję do opracowania szeregu inicjatyw w celu wzmocnienia integracji UE; nalega, aby państwa członkowskie zawarły w programach nauczania kierunki studiów europejskich;
64. podkreśla znaczenie wykorzystywania ICT, w tym sieci społecznościowych, w określonym celu – zwiększaniu uczestnictwa;
65. podkreśla potrzebę opracowania liczniejszych programów pomocowych dla grup zmarginalizowanych oraz udzielania wsparcia dla sektora młodzieży w rozwijaniu jego struktur i kanałów komunikacji, aby dotrzeć do większej liczby młodych ludzi, w szczególności tych zagrożonych wykluczeniem społecznym;
66. podkreśla znaczenie programu „Młodzież w działaniu”, który wspiera aktywność obywatelską młodzieży, rozwija solidarność i promuje tolerancję wśród młodych ludzi;
67. podkreśla rolę organizacji na rzecz młodzieży jako głównego kanału uczestnictwa oraz rolę wolontariuszy, którą należy dalej wzmocnić poprzez mechanizmy wsparcia, odpowiednie ramy prawne i jasno określone prawa i obowiązki, zgodnie z Europejską kartą praw i obowiązków wolontariuszy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zabezpieczenia wsparcia politycznego i finansowego dla pracy z młodzieżą, a w szczególności dla organizacji na rzecz młodzieży zaangażowanych w projekty UE;

Środa, 11 września 2013 r.

68. uważa, że możliwość prowadzenia samodzielnego życia przez młodych ludzi powinna być nadrzędnym priorytetem strategii na rzecz młodzieży w nadchodzącym okresie; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby skoncentrowały współpracę dotyczącą młodzieży na jej niezależności i uczestnictwie wszystkich młodych ludzi w społeczeństwie;

Zasady ogólne

69. podkreśla znaczenie wyeliminowania wszelkiego rodzaju dyskryminacji wśród młodych ludzi, w tym dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wyznanie, niepełnosprawność, wiek czy orientację seksualną;

70. podkreśla, że walka ze zróżnicowaną sytuacją kobiet i mężczyzn oraz walka ze stereotypami powinna stanowić nieodłączny element skutecznej polityki na rzecz młodzieży w celu zapobieżenia i wyeliminowania w szczególności przemocy przeciwko kobietom;

71. podkreśla znaczenie uznania młodych ludzi za grupę priorytetową w ramach społecznej wizji Unii Europejskiej i bezpośredniego angażowania się w ich sprawy, zwiększając tym samym ich wpływ, a także wspierając rozwój, dobrobyt oraz włączenie społeczne;

72. podkreśla potrzebę zapewnienia skutecznego i zindywidualizowanego wsparcia dla młodych ludzi z niepełnosprawnością;

o

o o

73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

P7_TA(2013)0365

Walka z bezrobociem osób młodych: możliwe rozwiązania

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie walki z bezrobociem osób młodych: możliwe rozwiązania (2013/2045(INI))

(2016/C 093/10)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wspierania dostępu młodzieży do rynków pracy, poprawy statusu osób odbywających staże i praktyki zawodowe ⁽¹⁾,

— uwzględniając komunikat Komisji w sprawie inicjatywy „Szanse dla młodzieży” (COM(2011)0933) i rezolucję Parlamentu z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie inicjatywy „Szanse dla młodzieży” ⁽²⁾ oraz pytanie Parlamentu wymagające odpowiedzi ustnej skierowane do Komisji na temat tej inicjatywy ⁽³⁾,

— uwzględniając komunikat Komisji o wdrażaniu inicjatywy „Szanse dla młodzieży” (COM(2012)0727),

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 29.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0224.

⁽³⁾ O-000106/2012; B7-0113/2012.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Mobilna młodzież” (COM(2010)0478),
- uwzględniając przyjęte w Luksemburgu w dniu 17 czerwca 2011 r. konkluzje Rady dotyczące wspierania zatrudnienia młodzieży z myślą o realizacji celów strategii „Europa 2020”,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 7 lutego 2013 r. dotyczące inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. pt. „W kierunku ram jakości dla staży – Drugi etap konsultacji z partnerami społecznymi na szczelnie europejskim na podstawie art. 154 TFUE” (COM(2012)0728),
- uwzględniając wniosek Komisji w sprawie zalecenia Rady z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży (COM(2012)0729),
- uwzględniając sprawozdanie Eurofund z dnia 13 czerwca 2012 r. zatytułowane „Gwarancje dla młodzieży: doświadczenia Finlandii i Szwecji”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie gwarancji dla młodzieży ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie polityczne osiągnięte w Radzie w dniu 28 lutego 2013 r. dotyczące zalecenia Rady w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 kwietnia 2009 r. pt. „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży. Odnowiona otwarta metoda koordynacji na potrzeby wyzwań i możliwości stojących przed młodzieżą” (COM(2009)0200),
- uwzględniając wniosek dotyczący zmiany dokumentu Komisji dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 (COM(2011)0607),
- uwzględniając oświadczenie członków Rady Europejskiej z dnia 30 stycznia 2012 r. pt. „Ku konsolidacji sprzyjającej wzrostowi i wzrostowi sprzyjającemu tworzeniu miejsc pracy”,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 25 października 2011 r. w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych 2010–2020 ⁽²⁾,
- uwzględniając Europejską kartę na rzecz jakości staży i praktyk zawodowych opracowaną przez Europejskie Forum Młodzieży wspólnie z partnerami społecznymi i innymi zainteresowanymi stronami,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 22 października 2012 r. pt. „NEETs – młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nie szkoląca się: właściwości, koszty i rozwiązania polityczne w Europie” ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 21 grudnia 2012 r. pt. „Skuteczność środków z zakresu polityki mających na celu zwiększenie zatrudnienia osób młodych” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 29 kwietnia 2011 r. pt. „Pomaganie młodym pracownikom w czasie kryzysu: uwagi partnerów społecznych i władz publicznych” ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0016.

⁽²⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 9.

⁽³⁾ Eurofound (2012 r.), NEETs – młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nie szkoląca się: właściwości, koszty i rozwiązania polityczne w Europie, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg

⁽⁴⁾ Eurofound (2012 r.), Skuteczność środków z zakresu polityki mających na celu zwiększenie zatrudnienia osób młodych, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg.

⁽⁵⁾ Eurofound (2011 r.), Pomaganie młodym pracownikom w czasie kryzysu: uwagi partnerów społecznych i władz publicznych, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie integracji migrantów, jej wpływu na rynek pracy oraz na zewnętrzny wymiar koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 7 lutego 2012 r. zatytułowane „Ostatnie zmiany w zakresie polityki dotyczącej młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani niezscolącej się (młodzieży NEET)” ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 15 stycznia 2013 r. zatytułowane „Aktywne włączenie młodzieży z problemami zdrowotnymi lub młodzieży niepełnosprawnej” ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, a także opinie Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0275/2013),
- A. mając na uwadze, że w styczniu 2013 r. 23,5 % aktywnych młodych ludzi było bezrobotnych, przy czym stopa bezrobocia waha się od 10 % lub poniżej tej liczby w Austrii i Niemczech do 64,2 % a w Grecji, co wskazuje na wyraźne różnice geograficzne, zarówno między państwami członkowskimi, jak i w samych państwach członkowskich; mając na uwadze, że najnowsze dane i prognozy wskazują na dalsze pogarszanie się sytuacji osób młodych w niektórych państwach członkowskich;
- B. mając na uwadze, że bezrobocie wśród kobiet poniżej 25 roku życia wciąż wzrasta – z 18,8 % w 2009 r. do 22,1 % w 2012 r. – i według najnowszych dostępnych danych wynosi obecnie 22,9 %; mając na uwadze fakt coraz większego rozpowszechniania się takich zjawisk jak zniechęcenie, samowykluczenie i zubożenie związane z pracą; mając na uwadze, że młodym kobietom oferuje się nadal gorsze warunki na rynku pracy niż młodym mężczyznom, czego skutkiem jest znacząca utrata potencjału wzrostu gospodarczego Europy poprzez niedostateczne wykorzystanie umiejętności wysoko wykwalifikowanych kobiet;
- C. mając na uwadze, że w 2011 r. 7,5 mln młodych ludzi w wieku od 15 do 24 lat oraz 6,5 mln w wieku od 25 do 29 lat należało do kategorii osób niekształących się, niepracujących ani niezscolących się (młodzież NEET), a wśród nich znaleźli się przedstawiciele słabszych grup społecznych; mając na uwadze, że może to pociągać za sobą poważne skutki osobiste i społeczne, takie jak niepewne szanse zatrudnienia w przyszłości oraz ubóstwo i wykluczenie społeczne, a nawet zaburzenia psychiczne i fizyczne; mając na uwadze, że problemy te najprawdopodobniej nasilią się w niedalekiej przyszłości, przynosząc poważne skutki finansowe dla systemów socjalnych państw członkowskich;
- D. mając na uwadze, że fakt istnienia 14 młodzieży NEET wymaga od państw członkowskich i instytucji europejskich podjęcia zdecydowanie większego wysiłku na rzecz reintegracji młodych ludzi na rynku pracy; mając na uwadze, że potrzeby młodych ludzi w Europie są bardzo zróżnicowane, w związku z czym działania podejmowane na rzecz integracji na rynku pracy muszą odpowiadać potrzebom każdej z poszczególnych grup i w miarę możliwości obejmować również strategie oceny personalnej;
- E. mając na uwadze, że w 2011 r. straty ekonomiczne z powodu wycofania młodych ludzi z rynku pracy oszacowano w państwach członkowskich na 153 mld EUR, co odpowiada 1,2 % unijnego PKB ⁽⁴⁾; mając na uwadze, że ta suma jest znacznie większa niż szacowane 10 mld EUR potrzebne na stworzenie 2 milionów nowych miejsc pracy dla młodych ludzi ⁽⁵⁾; mając na uwadze, że stanowi to poważne długofalowe społeczne i gospodarcze obciążenie dla całej UE;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0092.

⁽²⁾ Eurofound (2012 r.), Ostatnie zmiany w zakresie polityki dotyczącej młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani niezscolącej się (młodzieży NEET), Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg (<http://www.eurofound.europa.eu/docs/erm/tn1109042s/tn1109042s.pdf>).

⁽³⁾ Eurofound (2013 r.), Aktywne włączenie młodzieży z problemami zdrowotnymi lub młodzieży niepełnosprawnej, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg (<http://www.eurofound.europa.eu/publications/htmlfiles/ef1226.htm>).

⁽⁴⁾ Eurofound (2012), NEETs – młodzież niekształcąca się, niepracująca ani niezscoląca się: właściwości, koszty i rozwiązania polityczne w Europie. Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg.

⁽⁵⁾ Austriackie Federalne Ministerstwo Pracy, Spraw Socjalnych i Ochrony Konsumentów, styczeń 2012 r.

Środa, 11 września 2013 r.

- F. mając na uwadze, że bezrobocie osób młodych stanowi czynnik, który w znacznym stopniu przyczynia się do ostrego wzrostu migracji, obserwowanego w wielu państwach członkowskich; mając na uwadze, że jedynie bardzo niewielka mniejszość osób, które decydują się na mobilność i migrację, wybiera tę opcję dobrowolnie, a nie raczej z konieczności;
- G. mając na uwadze, że w UE konieczne są poważne inwestycje mające na celu stworzenie wzrostu gospodarczego i pobudzenie popytu wewnętrznego; mając na uwadze, że dla znaczącej poprawy krótkoterminowej sytuacji gospodarczej i sytuacji na rynkach pracy państw członkowskich niezbędny jest pakiet inwestycyjny w wysokości 2 % PKB UE; mając na uwadze, że środek ten byłby w pierwszej kolejności korzystny dla młodych ludzi jako grupy najbardziej dotkniętej kryzysem;
- H. mając na uwadze, że ludzie młodzi są w szczególności w niekorzystnej sytuacji w czasie kryzysu gospodarczego, bardziej niż większość grup; mając na uwadze, że dla wielu ludzi młodych obecne bezrobocie może przekształcić się w długotrwałe bezrobocie, co znacznie zwiększa ryzyko wykluczenia społecznego; mając na uwadze, że ma to niepokojące konsekwencje dla młodych osób: obniża ich poczucie własnej wartości, powoduje niespełnione ambicje, obniża ich zarobki, prowadzi do odkładania decyzji o rozpoczęciu samodzielnego dorosłego życia, włącznie z założeniem rodziny, co w konsekwencji wpływa także negatywnie na społeczną, gospodarczą i demograficzną sytuację w Europie zarówno w perspektywie krótko-, jak i długoterminowej, oraz zwiększa zagrożenie ubóstwem na starość w związku z niezdolnością do opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne w latach aktywności zawodowej;
- I. mając na uwadze, że art. 13 Traktatu WE w sposób wyraźny upoważnia Wspólnotę do zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną; mając na uwadze, że mimo dyrektywy 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, wchodząc na rynek pracy, młode kobiety wciąż są dyskryminowane ze względu na wiek i płeć;
- J. mając na uwadze, że mimo ogólnie wysokiego poziomu bezrobocia osób młodych, około 4 mln stanowisk w UE ⁽¹⁾ pozostaje nieobsadzonych w wyniku niedopasowania umiejętności; mając na uwadze, że w niektórych dziedzinach, takich jak ICT i badania i rozwój, występuje utrzymujące się i coraz większe zapotrzebowanie na wysoko wykwalifikowanych pracowników, które nie jest zaspokojone;
- K. mając na uwadze, że Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP) zaleca, aby budżet przeznaczony na pełne wdrożenie gwarancji dla młodzieży w UE wynosił 21 mld EUR, co odpowiada 0,5 % wydatków strefy euro;
- L. mając na uwadze, że w kontekście strategii „Europa 2020” UE podjęła się podniesienia poziomu wykształcenia, ograniczenia odsetka osób przedwcześnie kończących naukę do poziomu poniżej 10 % do roku 2020, podwyższenia odsetka osób w wieku 30 do 34 lat kończących studia wyższe lub ich ekwiwalent do poziomu co najmniej 40 %, zaś współczynnika aktywności zawodowej osób w wieku 20 do 64 lat do 75 %;
- M. mając na uwadze, że kryzys doprowadził do wzrostu liczby przede wszystkim młodych ludzi zatrudnionych na niepewnych warunkach oraz że wiele istniejących miejsc pracy w pełnym wymiarze czasu zostało zastąpionych stanowiskami pracy dla osób zatrudnianych na podstawie umów zawieranych na krótki czas, w niepełnym wymiarze czasu pracy lub bez wynagrodzenia;
- N. mając na uwadze, że młodzi ludzie coraz częściej muszą korzystać z bezpłatnych i płatnych staży, co dyskryminuje osoby w gorszej sytuacji finansowej; mając na uwadze, że konieczne jest dostrzeżenie problemu wycisku stażystów jako taniej siły roboczej oraz opracowanie w związku z tym zestawu kryteriów jakości dla staży;
- O. mając na uwadze, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa, które są siłą napędową wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i realizacji celów strategii „Europa 2020”, zlikwidowały w wyniku kryzysu gospodarczego ponad 3,5 mln miejsc pracy oraz znacząco ograniczyły rekrutację, oraz że zamknięcie miejsc pracy dotknęło wszystkich pracowników, najbardziej jednak uderzając w młodych ludzi;

⁽¹⁾ http://europa.eu/rapid/press-release_IP-12-380_en.htm?locale=fr

Środa, 11 września 2013 r.

- P. mając na uwadze, że młodzi ludzie mają prawo do zatrudnienia wysokiej jakości zgodnego z ich umiejętnościami oraz że zatrudnienie wysokiej jakości ma fundamentalne znaczenie dla godności i samodzielności europejskiej młodzieży;
- Q. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy, który stał się widoczny w 2008 r., negatywnie wpłynął zarówno na popyt, jak i podaż na rynku pracy, zatem zwiększył znacząco niepewność dotyczącą perspektyw zawodowych, przez co konieczne jest, aby wszyscy bezrobotni zostali lepiej poinformowani o perspektywach zatrudnienia; mając na uwadze, że edukacja, szkolenie i rozwój umiejętności są często niedostępne dla osób w najmniej korzystnej sytuacji, w tym młodych osób niepełnosprawnych;
- R. mając na uwadze, że dwutorowy system kształcenia łączący zajęcia teoretyczne ze szkoleniem zawodowym oraz studia łączące zajęcia akademickie i zawodowe, istniejące w niektórych państwach członkowskich, sprawdziły się dobrze kryzysu; mając na uwadze, że Komisja wielokrotnie podkreślała, że skuteczne dwutorowe systemy edukacji mogą gwarantować stałą podaż wykwalifikowanej siły roboczej, przy jednoczesnym utrzymaniu niskiego poziomu bezrobocia osób młodych;
- S. mając na uwadze, że przejście z systemu oświaty na rynek pracy stanowi jeden z decydujących momentów w życiu młodych ludzi, który ma podstawowe znaczenie dla ich przyszłych szans zawodowych, dochodu uzyskiwanego przez całe życie, a także sytuacji społecznej w dłuższej perspektywie; mając na uwadze, że w związku z tym polityka edukacyjna stanowi element polityki rynku pracy;
- T. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy, który rozpoczął się w 2008 r., negatywnie wpłynął zarówno na popyt, jak i na podaż na rynku pracy, drastycznie zwiększając niepewność co do perspektyw zatrudnienia, w związku z czym należy zająć się kwestią inwestycji państw członkowskich w tworzenie miejsc pracy, szkolenia i kształcenie; mając na uwadze, że skutki kryzysu mogą obejmować nasilenie się konfliktów i niepokoїв społecznych;
- U. mając na uwadze, że służby zatrudnienia odgrywają główną rolę na rynku pracy i że w związku z tym konieczne jest spełnienie przez nie wysokich standardów jakości, które powinny być kontrolowane przez właściwe organy; podkreśla, że wspomniane standardy jakości oraz ich odpowiednia kontrola powinny odnosić się w jednakowym stopniu do publicznych i prywatnych służb zatrudnienia;
- V. mając na uwadze, że częściowym rozwiązaniem problemu bezrobocia może być rozwój wysokiej jakości systemów kształcenia zawodowego i szkoleń, zakładający wykorzystanie wysoce wykwalifikowanych nauczycieli i szkoleniowców, innowacyjnych metod nauczania i wysokiej jakości infrastruktury i wyposażenia oraz użyteczność dla rynku pracy, umożliwiając dalsze kształcenie i szkolenie;
- W. mając na uwadze, że młodzi ludzie, stanowiący 40 % osób zatrudnionych na umowach czasowych, to raptem 13 % ogółu zatrudnionych, oraz że jeden na pięciu młodych ludzi obawia się utraty pracy;
- X. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich można dostrzec zwiększającą się rozbieżność pomiędzy umiejętnościami absolwentów a umiejętnościami wymaganymi na rynku pracy;
- Y. mając na uwadze, że uwzględnianie potrzeb rynku pracy nie powinno odbywać się kosztem uniemożliwiania dzieciom zdobywania możliwie najszerszego początkowego zasobu wiedzy, ponieważ zasób ten stanowi najlepszą gwarancję odpowiedzi na nieoczekiwane zmiany na rynku pracy oraz ogólnie trudności życiowe; mając na uwadze, że większość badań wskazuje na wagę wysokiej jakości kształcenia od pierwszych lat nauki, która pozwala zapobiegać przedwczesnemu przerywaniu nauki i sprzyja lepszemu włączaniu dzieci pochodzących z najmniej uprzywilejowanych środowisk;
- Z. mając na uwadze, że otwarte zasoby edukacyjne podnoszą jakość i poprawiają dostępność kształcenia oraz równy dostęp do niego, a także umożliwiają, poprzez stosowanie ICT i nowych technologii, interaktywny, kreatywny, elastyczny i zindywidualizowany proces kształcenia; mając na uwadze, że otwarta edukacja wzmacnia trwale szanse zatrudnienia wspierając uczenie się przez całe życie;
- AA. mając na uwadze, że zarówno nauczyciele szkolni, jak i akademicy stoją przed bezprecedensowymi wyzwaniami związanymi z gwałtownie zmieniającym się światowym otoczeniem gospodarczym, w którym rozwój nowych umiejętności i kompetencji, podejść innowacyjnych i nowoczesnych metod nauczania stanowi kluczowy czynnik gwarantujący skuteczne kształcenie i szanse zatrudnienia ludzi młodych;

Środa, 11 września 2013 r.

- AB. mając na uwadze, że choć 60 % osób kończących studia stanowią kobiety, to są one często zatrudniane na stanowiskach poniżej swoich kwalifikacji lub z zaniżonym wynagrodzeniem; mając na uwadze, że młodych kobiet dotyczy również problem nierównych warunków w kontekście bezrobocia i zatrudnienia, czego wynikiem są różnice w wynagrodzeniu (obecnie rozbieżność ta wynosi 16,2 %) oraz w rentach i emeryturach;
- AC. mając na uwadze, że zjawiska elastyczności i niepewności pracy w większym stopniu dotyczą zatrudnienia kobiet niż mężczyzn; mając na uwadze, że w trzecim kwartale 2012 r. około 60 % wszystkich pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy w grupie wiekowej 15–24 lata stanowiły kobiety, podczas gdy w tej samej grupie wiekowej wśród pracowników tymczasowych z wykształceniem wyższym (po studiach magisterskich i podyplomowych) kobiety stanowiły 64 %;
- AD. mając na uwadze, że mimo postanowień zawartych w art. 19 TFUE, dyrektywie 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. oraz dyrektywie 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. młode kobiety wchodzące na rynek pracy są nadal dyskryminowane ze względu na wiek i płeć; mając na uwadze, że kobiety należące do słabszych grup społecznych, w tym mniejszości etnicznych, napotykać większe trudności w zakresie dostępu do oficjalnego rynku pracy;
- AE. mając na uwadze, że macierzyństwo stanowi często przeszkodę utrudniającą młodym matkom dostęp do rynku pracy, a więc przyczynia się do zwiększenia różnicy pomiędzy płciami w dziedzinie zatrudnienia;
- AF. mając na uwadze, że działania w zakresie zatrudnienia młodych ludzi muszą zostać zintegrowane w ramach spójnej, przyszłościowej i ukierunkowanej na inwestycje strategii makroekonomicznej, która może zapewnić warunki dla tworzenia stabilnych miejsc pracy na miarę XXI wieku, a także skutecznego przechodzenia z kształcenia do zatrudnienia;
1. podkreśla, że krajowe i unijne środki polityczne na rzecz pobudzenia zatrudnienia osób młodych powinny być spójne i wzajemnie się umacniać, a także powinny szczególnie uwzględniać wysokiej jakości kształcenie (zawodowe), szkolenie i zapewnienie doświadczenia zawodowego, umożliwiając dzięki temu młodym ludziom stabilne zatrudnienie dobrej jakości; podkreśla, że tworzenie możliwości podjęcia uczciwie wynagradzanych staży i wolontariatu w interesie społecznym może pozwolić młodym ludziom na zaangażowanie się w cenną działalność społeczną i zdobycie doświadczenia zawodowego;
 2. ubolewa nad tym, że stosowane obecnie środki pomocy związane z kryzysem, które są ukierunkowane na obniżanie wydatków publicznych w państwach dotkniętych kryzysem, okazały się mieć bezpośredni negatywny wpływ na młodzież w związku z cięciem wydatków na edukację oraz usługi w zakresie tworzenia i wspierania miejsc pracy;
 3. podkreśla, że młodzi bezrobotni pochodzą z różnych grup i dlatego, aby zwiększyć skuteczność podjętych działań, należy sklasyfikować te osoby zgodnie z ich potrzebami i umiejętnościami; należy wskazać najważniejsze umiejętności, które umożliwią osobom młodym szybszy, bardziej stabilny i trwały dostęp do rynku pracy; szczególną uwagę należy zwrócić na osoby młode, które nie są absolwentami, nie uczą się, nie pracują ani nie są objęte szkoleniem;
 4. wzywa Komisję do zwalczania, wspólnie z państwami członkowskimi, w których stopa bezrobocia osób młodych w regionach przekracza 25 %, bezrobocia osób młodych poprzez utworzenie miejsc pracy dla co najmniej 10 % poszkodowanej młodzieży;
 5. podkreśla potrzebę przyjęcia aktywnej, kompleksowej i integrującej polityki dotyczącej rynku pracy, służącej tworzeniu miejsc pracy, obejmującej specjalne środki na rzecz młodzieży, tak aby z jednej strony uniknąć trwonięcia dostępnych zasobów, a z drugiej strony obniżyć bezrobocie osób młodych zamiast jedynie je „przetwarzać”; wzywa państwa członkowskie do rozważenia możliwości wykorzystania przykładów najlepszych praktyk z innych państw członkowskich na ich własnym rynku pracy oraz do wykorzystania potencjału tych środków, które spełniają potrzeby ich działań na rzecz zwalczania bezrobocia osób młodych; wskazuje na dobre doświadczenia krajów stosujących systemy kształcenia i szkolenia zawodowego i dwutorowej edukacji w zakresie usprawnienia przejścia ze szkoły do pracy, wypełniając tym samym lukę między umiejętnościami zawodowymi a potrzebami rynku pracy; podkreśla, że zadaniem Komisji jest czynne wsparcie takich dążeń i wzywa tę instytucję do regularnego informowania o reformach w państwach członkowskich dotyczących systemów szkolenia zawodowego; podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na słabsze grupy społeczne zagrożone wysokim ryzykiem wykluczenia społecznego, w tym młodzież NEET;

Środa, 11 września 2013 r.

6. wzywa Komisję do zbierania informacji o tym, jakie wykształcenie przyniosło sukces młodym ludziom oraz do opublikowania tych danych w formie poradnika dla innych państw członkowskich;
7. wzywa Komisję do tego, aby corocznie przedkładała sprawozdanie w sprawie reformy systemów kształcenia w państwach członkowskich, co stanowić będzie strukturalny, długofalowy wkład w poprawę szans zatrudnienia młodych ludzi;
8. wzywa Komisję do opracowania wytycznych jakościowych dla nowoczesnego dwutorowego systemu kształcenia, wraz z listą kluczowych szeroko zdefiniowanych niedydaktycznych zawodów w Europie;
9. podkreśla znaczenie poprawy standardu jakości kształcenia na poziomie wyższym i zawodowym i dostępu do niego; podkreśla znaczenie nauki języków obcych w edukacji szkolnej, kształceniu i szkoleniu zawodowym;
10. podkreśla, że udział wszystkich właściwych zainteresowanych podmiotów na szczeblu lokalnym, regionalnym i europejskim, wraz z partnerami społecznymi, służbami na rzecz zatrudnienia, organami ds. szkolenia i kształcenia, poszczególnymi pracodawcami, organizacjami pozarządowymi, a w szczególności także z organizacjami studenckimi i młodzieżowymi, ma zasadnicze znaczenie dla zintegrowanego skutecznego opracowywania, wdrożenia i kontrolowania szeregu środków wspierających zatrudnienie osób młodych i szanse zatrudnienia; podkreśla, że środki na rzecz wspierania trwałej, wysokiej jakości pracy dla młodych ludzi muszą być elastyczne, tak aby dostosować się do stale zmieniających się potrzeb rynku pracy; dostrzega potrzebę elastycznych i jednocześnie wiarygodnych stosunków umownych, skutecznych strategii politycznych na rzecz reintegracji oraz nowoczesnych systemów zabezpieczenia społecznego; podkreśla szczególną wartość wczesnego doradztwa zawodowego dla młodych ludzi, w okresie znacznie poprzedzającym zakończenie szkoły średniej, ponieważ wymaga to od rodziców i szkół większej zdolności do pomocy i doradzania uczniom w wyborze ścieżki edukacji i późniejszej kariery zawodowej;
11. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań nadających priorytetowe znaczenie w programach kształcenia naukom ścisłym, technologii, inżynierii i matematyce w celu dostosowania się do oczekiwanych zmian na rynku pracy;
12. zauważa kluczową rolę rokowań zbiorowych w odniesieniu do promocji i poprawy warunków pracy osób młodych;
13. uznaje, że inwestowanie w odpowiednie umiejętności stanowi istotny czynnik wspierający innowacyjność państw członkowskich oraz pomagający im odzyskać konkurencyjność;
14. wzywa państwa członkowskie do uznania bezprecedensowych wyzwań związanych z gwałtownie zmieniającym się globalnym otoczeniem gospodarczym, którym muszą sprostać zarówno nauczyciele szkolni, jak i akademicy; zauważa, że głównym czynnikiem wspierającym dobre kształcenie młodzieży i jej szanse na zatrudnienie jest rozwój nowych umiejętności i szeregu kompetencji, innowacyjne podejścia i nowoczesne metody nauczania i uczenia się;
15. wzywa państwa członkowskie do promowania i wspierania – za pośrednictwem kształcenia, społeczeństwa obywatelskiego oraz wysokiej jakości inicjatyw na rzecz młodzieży – udziału młodych ludzi, zwłaszcza kobiet, w życiu demokratycznym, oraz do wykorzystywania zarówno istniejących, jak i nowych narzędzi, aby przyczynić się do rozwoju polityki, zapewniając tym samym lepszy rozwój, zwiększając dobrobyt i włączenie społeczne młodych ludzi;
16. wyraża głębokie zaniepokojenie dokonanymi przez państwa członkowskie cięciami budżetowymi wydatków na edukację, szkolenia zawodowe i sprawy młodzieży, co może spowodować zamknięcie przed młodymi ludźmi drzwi zarówno w sferze edukacji, jak i zatrudnienia, oraz przypomina, że środki budżetowe na kształcenie i szkolenie zawodowe są niezbędną i bezcenną inwestycją w przyszłość;
17. wzywa do udoskonalenia kształcenia oraz szkolenia zawodowego kadry nauczycielskiej, przede wszystkim w zakresie nowoczesnych metod dydaktycznych, jak również zastosowania nowych technologii; podkreśla, że uczenie się przez całe życie rozpoczyna się we wczesnym dzieciństwie i podkreśla konieczność wspierania zwłaszcza kompetencji językowych przez zabawę;
18. podkreśla rolę zaproponowanego unijnego instrumentu gwarancji kredytowych dla studentów pełnych studiów magisterskich w UE i krajach trzecich, aby jeszcze bardziej ułatwić mobilność młodzieży i wnieść wkład w wielowymiarowy ranking uczelni;

Środa, 11 września 2013 r.

19. jest zdania, że należy brać pod uwagę lokalne potrzeby i specyficzne warunki terytorialne, aby w ramach zintegrowanych strategii na rzecz rozwoju terytorialnego umożliwić identyfikację miejsc pracy, zwłaszcza w sektorach innowacyjnych, takich jak przedsiębiorstwa ekologiczne i społeczne;

20. wzywa państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do opracowywania zintegrowanych strategii na rzecz rozwoju terytorialnego, uwzględniających aspekt szkoleniowy i kwestię zatrudnienia, zaczynając od środków mających na celu zwalczanie zjawiska przedwczesnego kończenia nauki, a także budowę ścieżek zatrudnienia dla młodzieży;

21. dostrzega szczególnie trudną sytuację w niektórych regionach, gdzie stopa bezrobocia ludzi młodych przekracza 25 %; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wsparcie UE na rzecz zatrudnienia młodzieży zostanie zwiększone dzięki zaproponowanej inicjatywie UE na rzecz zatrudnienia młodzieży, której budżety wynosi maksymalnie 8 mld EUR na siedmioletni okres 2014–2020; podkreśla jednocześnie, że zgodnie z danymi MOP na skuteczną realizację europejskiej gwarancji dla młodzieży w samej tylko strefie euro konieczne będzie kwota 21 mld EUR; zgadza się, że należy wysunąć specjalną pulę środków budżetowych dla tej inicjatywy na rzecz zatrudnienia młodzieży wraz z odpowiednim przydziałem środków z EFS;

22. podkreśla, jak ważne jest podjęcie natychmiastowych działań na rzecz zwalczania bezrobocia osób młodych i długotrwałego bezrobocia; ponadto podkreśla konieczność zapewnienia młodym ludziom długotrwałego i stabilnego zatrudnienia na miejscach pracy wysokiej jakości;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że ustawodawstwo krajowe mające wpływ na młodzież, w szczególności ustawodawstwo krajowe oparte na dyrektywie w sprawie równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (2000/78/WE), nie jest wykorzystywane do dyskryminowania młodych pracowników pod względem dostępu do świadczeń socjalnych; uważa, że trzeba zrobić więcej, aby zagwarantować, że zarówno pracownicy, jak i pracodawcy są świadomi swoich praw i obowiązków wynikających z tego ustawodawstwa;

24. wzywa państwa członkowskie do zaktualizowania strategii rozwoju regionalnego, tak aby uwzględniały one środki na rzecz pobudzenia zatrudnienia, w tym zatrudnienia młodzieży;

25. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady EPSCO z dnia 28 lutego 2013 r. o przyjęciu zalecenia Rady dotyczącego wdrażania gwarancji dla młodzieży oraz zwraca się do państw członkowskich, aby podjęły działania na rzecz ambitnego wprowadzenia gwarancji dla młodzieży na szczeblu krajowym; apeluje o rozszerzenie grupy docelowej tak, aby włączyć młodych ludzi do 30. roku życia, w tym absolwentów i osoby opuszczające system szkolenia bez uzyskania dyplomu; podkreśla, że sukces tego środka będzie w dużej mierze zależeć od wielu różnych czynników i ram politycznych, takich jak odpowiednie inwestycje w kształcenie i szkolenie, infrastruktura i wydajność usług na rzecz zatrudnienia, dostępność miejsc dla studentów i absolwentów oraz wysokiej jakości praktyki i staże, a także od ogólnych strategii politycznych na rzecz tworzenia miejsc pracy; apeluje o odpowiednie działania następcze w ramach krajowych programów reform państw członkowskich i w kontekście europejskiego semestru, aby ułatwić monitorowanie, ocenę i ciągłe usprawnianie krajowych gwarancji dla młodzieży; podkreśla, że gwarancje dla młodzieży muszą zostać włączone w szersze ramy krajowej aktywnej polityki dotyczącej rynku pracy;

26. informuje państwa członkowskie, że Parlament Europejski zamierza ściśle monitorować wszystkie działania państw członkowskich, aby urzeczywistnić gwarancje dla młodzieży, i zachęca organizacje młodzieżowe do informowania Parlamentu o ich analizach dotyczących działań państw członkowskich;

27. wzywa parlamenty narodowe do tego, aby wspólnie z organizacjami młodzieżowymi, egzekwowały odpowiedzialność rządów za realizację gwarancji dla młodzieży, a także do zapewnienia podjęcia poważnych kroków w celu dopilnowania, aby każda młoda osoba (bezrobotna lub porzucająca formalne kształcenie) otrzymała – w terminie czterech miesięcy – wysokiej jakości ofertę zatrudnienia, kontynuowania nauki, praktyki lub stażu;

28. podkreśla, że wysiłki i środki na rzecz wdrożenia gwarancji dla młodzieży nie powinny zniechęcać do działań i reform strukturalnych, które są konieczne, aby przystosować systemy kształcenia i rynki pracy w niektórych państwach członkowskich do wyzwań przyszłości;

29. zwraca się do Komisji Europejskiej o włączenie do wszystkich programów środków walki z bezrobociem wśród ludzi młodych w oparciu o zintegrowane globalne podejście zgodne z inicjatywą przewodnią „Mobilna młodzież” w kontekście strategii „Europa 2020”;

Środa, 11 września 2013 r.

30. przypomina Komisji i państwom członkowskim o ich zobowiązaniu w ramach strategii „Europa 2020” dotyczącym osiągnięcia 75 % stopy zatrudnienia zarówno wśród kobiet, jaki mężczyzn, i ostrzega, że obecna stopa bezrobocia osób młodych może grozić wykluczeniem z rynku pracy całego pokolenia kobiet, co osłabi ich pozycję i sprawi, że będą jeszcze mniej zauważalne;

31. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do monitorowania i ujawniania wszystkich danych dotyczących polityki walki z bezrobociem wśród osób młodych (w tym wdrażania gwarancji dla młodzieży), a także sporządzania statystyk dotyczących regionów poszczególnych państw członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii płci;

32. zachęca Komisję i państwa członkowskie do opracowania jasnych norm i wskaźników jakości odnośnie do rozwoju krajowych gwarancji dla młodzieży, a także do zwiększenia wsparcia dla wszystkich podmiotów kluczowych dla realizacji tego systemu, takich jak krajowi partnerzy społeczni, władze samorządowe i regionalne, służby zatrudnienia oraz podmioty świadczące usługi szkoleniowe i edukacyjne; apeluje o ułatwienie gwarancji dla młodzieży poprzez zachęty finansowe, w tym zachęty w zamówieniach publicznych, oraz środki finansowe na szkolenia na miejscu, które będą wspierać przedsiębiorstwa w zapewnianiu wysokiej jakości i trwałych ofert zatrudnienia, stanowiących skuteczną i ukierunkowaną inwestycję w potencjał młodzieży; podkreśla szczególną odpowiedzialność przedsiębiorstw w zakresie udostępniania takich ofert;

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania, wspólnie z przedstawicielami młodzieży i Parlamentem, planu działania na rzecz zatrudniania młodzieży, w którym wskazano by środki krótko-, średnio- i długoterminowe; ubolewa, że w ramach obecnej debaty działania w perspektywie długoterminowej są przedstawiane jako rozwiązania krótkoterminowe; podkreśla, że w krótkiej perspektywie należy skupić się na pilnych działaniach pomocowych związanych z kryzysem, ukierunkowanych zarówno na osoby znajdujące się na rynku pracy, jak i poza nim, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności zagwarantowania środków do życia i możliwości wejścia na rynek pracy; podkreśla, że inwestycje w kształcenie i szkolenia, tworzenie miejsc pracy, programy praktyk oraz zachęty dla przedsiębiorców stanowią głównie działania w perspektywie średnioterminowej, ale także długoterminowej, które wymagają poważnego uzgodnienia między wszystkimi podmiotami oraz utrzymania przez co najmniej pięć lat; podkreśla, że zwłaszcza tworzenie systemu dwutorowego kształcenia, praktyki, szkolenia w miejscu pracy oraz integracja młodych ludzi na rynku pracy stanowią działania w perspektywie długoterminowej, które wymagają bardziej długotrwałego zaangażowania niż dotychczasowe;

34. zaleca, aby w państwach członkowskich, w których funkcjonuje system dwutorowego kształcenia, młodzi ludzie w wieku do lat 18, którzy nie mogą uzyskać praktyki, mieli możliwość skorzystania z „zastępczej praktyki”, a tym samym z gwarancji na rzecz młodzieży, w postaci szkolenia zawodowego u co najmniej jednego pracodawcy; w państwach, w których nie funkcjonuje system dwutorowego kształcenia, należy podjąć kroki na rzecz stworzenia odpowiednio dostosowanego systemu;

35. podkreśla, że w ramach różnych grup wiekowych konieczne jest zastosowanie różnych podejść uwzględniających kwestie zatrudnienia i skupionych na wchodzeniu na rynek pracy przez członków młodszych grup wiekowych oraz poprawie bezpieczeństwa pracy i zabezpieczenia społecznego dla członków starszych grup wiekowych;

36. zachęca Komisję i państwa członkowskie do stworzenia warunków dogodnych dla zbliżenia środowisk pracy i edukacji, aby można było projektować ścieżki szkolenia takie jak dwutorowy system, które łączą zagadnienia teoretyczne z doświadczeniem praktycznym, aby zapewnić młodym ludziom zdobycie wymaganych umiejętności ogólnych i szczegółowej wiedzy specjalistycznej; zachęca ponadto Komisję i państwa członkowskie do inwestycji w kampanię społeczną dotyczącą kształcenia i szkolenia zawodowego (VET) oraz studiów technicznych i biznesowych;

37. wzywa instytucje europejskie, aby dały dobry przykład, usuwając reklamy bezpłatnych staży ze swoich stron internetowych, i wypłacały minimalne wynagrodzenie w oparciu o koszty życia w miejscu stażu;

38. wzywa państwa członkowskie do tworzenia nowej integracyjnej i ukierunkowanej polityki rynku pracy, zapewniającej młodym ludziom godną integrację i merytoryczne zatrudnienie, np. poprzez tworzenie motywujących sieci możliwości, systemów staży wraz z pomocą finansową, tak by stażysta mógł się przenieść i zamieszkać blisko miejsca odbywania stażu, międzynarodowych ośrodków ds. kariery zawodowej i ośrodków indywidualnego doradztwa dla młodzieży, ze szczególnym uwzględnieniem takich kwestii, jak organizacja zbiorowa i znajomość aspektów prawnych odnoszących się do stażu;

Środa, 11 września 2013 r.

39. wzywa państwa członkowskie do opracowania, we współpracy ze wszystkimi właściwymi podmiotami i zainteresowanymi stronami, bardziej konkretnych i dalekosiężnych strategii dotyczących młodzieży NEET, łączących skuteczne formy reintegracji osób przedwcześnie opuszczających szkołę w systemie szkolnictwa lub na rynku pracy; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do przedstawienia w ramach semestru europejskiego propozycji sposobów, w jaki zamierzają osiągać postępy w zakresie lepszego włączenia młodzieży NEET za pośrednictwem gwarancji dla młodzieży i innych instrumentów; podkreśla potrzebę zwiększenia szans zatrudnienia i udziału młodzieży poprzez pobudzenie uczenia się przez całe życie i zapewnienie bardziej włączających i aktywizujących systemów zabezpieczenia społecznego; apeluje o usunięcie praktycznych i logistycznych barier napotykanych przy wchodzeniu na rynek pracy przez osoby młode o bardziej złożonych potrzebach lub z niepełnosprawnością;

40. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia starań zmierzających do ograniczenia zjawiska przedwczesnego kończenia nauki, tak aby osiągnąć cel określony w strategii „Europa 2020”, tj. poziom osób przedwcześnie kończących naukę nieprzekraczający 10 % do 2012 r.; zachęca państwa członkowskie do wykorzystania szerokiej gamy środków w celu zwalczania zjawiska przedwczesnego zakończenia nauki, np. zmniejszenie liczby uczniów w klasie, pomoc uczniom, których nie stać na ukończenie obowiązkowego cyklu nauczania, zwiększenie nacisku na aspekty praktyczne w programie nauczania, wprowadzenie mentorów we wszystkich szkołach i bezpośredniej obserwacji osób, które przedwcześnie zakończyły naukę; wskazuje na przykład Finlandii, której udało się ograniczyć liczbę osób przedwcześnie kończących naukę poprzez analizowanie z nimi możliwości wyboru nowych kierunków; zachęca Komisję do skoordynowania projektu dotyczącego najlepszych praktyk;

41. stwierdza, że już w edukacji wczesnodziecięcej możliwe jest nakierowanie dziecka poprzez zabawę na skuteczną ścieżkę edukacji i podkreśla szczególne znaczenie, jakie mają w tym kontekście podstawowe wykształcenie i dalsze specjalistyczne szkolenia zawodowe nauczycieli;

42. wzywa państwa członkowskie, aby – uwzględniając nadzwyczajne okoliczności społeczne wynikające z kryzysu – opracowały strategię stwarzania zachęt, w tym ekonomicznych, dla uczniów ze słabszych grup społecznych, aby nie porzuciły nauki przed ukończeniem szkoły średniej;

43. podkreśla znaczenie istnienia dobrej sieci państwowych domów studenckich;

44. popiera utworzenie programu „Erasmus dla wszystkich” i stworzenie osobnego działu dla młodzieży z oddzielną linią budżetową oraz zwiększenie wsparcia dla tych, którzy działają na rzecz aktywizacji młodzieży, zarówno w ramach zinstytucjonalizowanych, jak i poza nimi; uważa, że zdobywanie umiejętności o charakterze ogólnym (np. w dziedzinie ICT i języków obcych), na przykład poprzez studiowanie, pracę lub wolontariat za granicą, może wspierać udział młodzieży w życiu społecznym, a zatem i integrację europejską, i może zwiększyć szanse młodych ludzi na rynku pracy, a także w ogóle zwiększyć mobilność pracowników w całej Unii;

45. podkreśla zasadniczą rolę, jaką w walce z bezrobociem osób młodych powinien odgrywać Europejski Fundusz Społeczny, oraz wzywa państwa członkowskie i instytucje zarządzające wszystkich programów operacyjnych do dopilnowania, by uwzględniono środki zmierzające do osiągnięcia tego celu;

46. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia środków przewidzianych w krajowych gwarancjach dla młodzieży, z uwzględnieniem perspektywy równości płci na wszystkich etapach przygotowywania, tworzenia programów i wdrażania tych środków; wzywa państwa członkowskie do utworzenia ośrodków pracy z odpowiednio przeszkolonym personelem, tak by mogły one prowadzić skuteczną politykę na rzecz zwiększania świadomości i zapewnić konkretne rozwiązania dla kobiet, również w celu ich ochrony przed długotrwałym bezrobociem i ryzykiem wykluczenia społecznego;

47. podkreśla, że aby gwarancja dla młodzieży była realna, konieczne jest przestrzeganie układów zbiorowych i zasady równego wynagrodzenia za taką samą pracę lub pracę o równej wartości;

48. podkreśla znaczenie nabywania przez młodzież umiejętności o charakterze ogólnym, takich jak umiejętności w dziedzinie ICT, umiejętności przywódcze, krytyczne myślenie, umiejętności językowe i przedsiębiorczość, także poprzez okresy nauki za granicą, w celu zwiększenia szans młodzieży na rynku pracy oraz poprawy jej zdolności dostosowania się do zmian na rynku pracy w przyszłości; wzywa państwa członkowskie do nadania większego znaczenia takim umiejętnościom w programach nauczania;

Środa, 11 września 2013 r.

49. dostrzega trudności napotymane przez młodych ludzi przy zakładaniu i rozwijaniu własnej działalności; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania młodych przedsiębiorców i młodych samozatrudnionych, poprzez ułatwienie dostępu do finansowania, zmniejszenie obciążeń administracyjnych, uwzględnienie prawa upadłościowego oraz stworzenie ogólnych preferencyjnych warunków, które powinny obejmować skuteczne doradztwo i mentoring oraz stworzenie inkubatorów przedsiębiorczości;

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych działań w celu zachęcania kobiet do rozpoczynania własnej działalności, promowania przedsiębiorczości i wspierania kobiet, które chcą zostać przedsiębiorcami, poprzez zapewnienie im szkoleń, doradztwa oraz ułatwionego dostępu do kredytów i mikrokredytów, przy zapewnieniu korzystnych warunków i ulg podatkowych, w szczególności dla MŚP;

51. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków niezbędnych do zwalczania stereotypu, w myśl którego prowadzenie własnej działalności jest ryzykowne i jest domeną mężczyzn; podkreśla, że aby wzmocnić ogólną pozycję kobiet na rynku pracy i skuteczniej promować przedsiębiorczość, należy przyjąć środki służące wsparciu regionalnej i międzyregionalnej współpracy kobiet-przedsiębiorców, zachęcać do tworzenia sieci grupujących platformy wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk;

52. z zadowoleniem przyjmuje, w kontekście promocji samozatrudnienia wśród młodzieży, proponowaną kontynuację instrumentu mikrofinansowego Progress zawartego w Programie na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych na lata 2014–2020, w celu lepszego zaspokojenia popytu, również wśród młodych ludzi zakładających małe przedsiębiorstwa, w tym studentów uniwersytetów zakładających nowe przedsiębiorstwa; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie EBI do zwrócenia szczególnej uwagi na inwestycje, które zwiększają szanse młodych ludzi na uzyskanie dostępu do produktywnych miejsc pracy; określa, że wszystkie trzy osie Programu na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych umożliwiają zwalczanie bezrobocia osób młodych;

53. podkreśla, że w ramach gospodarki internetowej na każde zamykane miejsce pracy poza tym sektorem tworzonych jest 2,6 miejsc pracy, dlatego też istotne jest, aby młodzi ludzie przekazali swoje umiejętności elektroniczne w zakresie programowania, projektowania lub marketingu społecznościowego w zatrudnienie, korzystając przy tym z dostępnych środków europejskich i krajowych;

54. wzywa do wprowadzenia – zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym – ambitnego kompleksowego podejścia politycznego, które uwzględniałoby edukację, szkolenia, dobrej jakości zatrudnienie, samozatrudnienie oraz inicjatywy na rzecz mobilności zawodowej dla wszystkich młodych ludzi na wszystkich poszczególnych poziomach w zintegrowany sposób; zachęca państwa członkowskie do podjęcia szerokiej konsultacji z uczelniami i innymi placówkami edukacyjnymi w celu jak najlepszego dostosowania ich oferty edukacyjnej i szkoleniowej do potrzeb rynku pracy; w świetle zbliżającego się okresu programowania 2014–2020 proponuje Komisji, aby przeprowadziła szczegółową analizę programów unijnych programów i źródeł finansowania dotyczących kształcenia, szkolenia i walki z bezrobociem osób młodych w okresie programowania 2007–2013, oraz aby przedstawiła Parlamentowi i Radzie wyniki tej analizy; podkreśla, że bezrobocie osób młodych jest związane z niskim wzrostem gospodarczym w większości państw członkowskich; podkreśla w związku z tym pilną potrzebę nadania priorytetowego charakteru wzrostowi sprzyjającemu tworzeniu miejsc pracy, z którego skorzystają także młodzi ludzie, oraz zająć się kwestią barier strukturalnych utrudniających młodym ludziom wejście na rynek pracy;

55. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego programu europejskiego korpusu młodzieży, umożliwiającego młodym ludziom z całej Europy poniżej 30. roku życia wolontariat w innym państwie członkowskim niż ich własne przez okres do trzech miesięcy; zauważa, że ideą takiego europejskiego korpusu młodzieży jest stworzenie młodym ludziom szansy wykorzystania i zwiększenia umiejętności edukacyjnych i społecznych, zwiększenia wiedzy na temat innego państwa członkowskiego, oraz promowanie przyjaźni i integracji w całej UE; podkreśla, że praca wykonywana przez członków korpusu młodzieży musi być pracą wolontariacką i świadczoną bez wynagrodzenia, i nie może zastępować miejsc pracy istniejących w odwiedzanym państwie; uważa, że taki europejski korpus młodzieży powinien zostać powołany do życia w formie partnerstwa publiczno-prywatnego, którego celem będzie utworzenie programu, w ramach którego młodzi ludzie będą mogli otrzymać indywidualne stypendium pokrywające koszty podróży i utrzymania przez okres do trzech miesięcy;

56. uważa, że instytucje oświatowe i/lub szkoleniowe powinny zapewnić swoim studentom staże stanowiące uzupełnienie programu nauczania, tak aby mogli oni zdobywać doświadczenie w wybranej przez siebie dziedzinie, ugruntować wiedzę i związać się z miejscem pracy;

57. wzywa państwa członkowskie do usprawnienia współpracy i zacieśnienia partnerstwa pomiędzy przedsiębiorstwami a sektorem edukacji na wszystkich szczeblach w celu lepszego powiązania programów nauczania z wymaganiami rynku pracy, na przykład poprzez rozszerzenie sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych oraz sojuszy na rzecz wiedzy;

Środa, 11 września 2013 r.

58. podkreśla znaczenie podwyższenia jakości kształcenia i szkolenia zawodowego w celu prowadzenia równowagi pomiędzy edukacją a wymogami rynku pracy; uważa, że propagowanie kształcenia i szkolenia zawodowego nie może odbywać się kosztem kształcenia na poziomie wyższym; podkreśla, że wzajemne oddziaływanie między kształceniem zawodowym a kształceniem wyższym oraz stwarzanie ścieżek od kształcenia i szkolenia do szkolnictwa wyższego wymagają usprawnienia; podkreśla również, że konieczne jest uelastycznienie programów nauczania, aby ułatwić młodym ludziom dostęp do rynku pracy oraz lepsze dostosowanie się do rozwoju sytuacji na tym rynku w przyszłości;

59. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji ram jakości dla staży, w oparciu o jej wcześniejszy wniosek dotyczący europejskiej karty jakości staży i praktyk⁽¹⁾, zawierającej definicję wysokiej jakości staży i kryteria odpowiedniego wynagrodzenia, warunków pracy oraz norm BHP; wzywa państwa członkowskie i partnerów społecznych do zapewnienia odpowiednich norm jakości staży, dopilnowując, by staże były dostosowane do potrzeb młodych ludzi w zakresie zdobycia właściwych umiejętności, wraz z obowiązkowym monitorowaniem, oraz do zagwarantowania norm jakości dla miejsc pracy, między innymi aby zapobiec wykorzystywaniu młodych ludzi jako taniej siły roboczej w zastępstwie pracowników; podkreśla, że należy czynnie wspierać oraz zwiększać znajomość takich norm;

60. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na wysokie bezrobocie wśród młodych migrantów oraz do priorytetowego uwzględnienia kwestii integracji na rynku pracy i polityki na rzecz integracji, ponieważ praca jest kluczem do udanej integracji; podkreśla konieczność uwzględnienia trudności, z jakimi borykają się młodzi migranci, aby uzyskać poradnictwo zawodowe, oraz konieczność monitorowania i oceny integracji młodych migrantów w społeczeństwie i na rynku pracy;

61. apeluje do Komisji, państw członkowskich i europejskich partnerów społecznych o przyjęcie ambitnego podejścia do rozwoju sojuszu na rzecz przygotowania zawodowego, który zostanie uruchomiony w lipcu 2013 r., a także o wsparcie europejskich, krajowych, regionalnych i lokalnych kampanii na rzecz zmiany postrzegania kształcenia zawodowego; uważa, że sojusz na rzecz przygotowania zawodowego powinien zorganizować stałe forum dyskusyjne nad monitorowaniem europejskiej strategii na rzecz praktyk z udziałem wszystkich właściwych zainteresowanych podmiotów na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla, że należy zapewnić dostęp do finansowania, aby ułatwić transgraniczne działania szkoleniowe, pozwalające przedsiębiorstwom i organizacjom partnerów społecznych na udział w tworzeniu dwutorowego systemu kształcenia;

62. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia w porozumieniu z Komisją środków i ułatwień w zakresie umów o praktyki zawodowe oraz bonusów na rozpoczęcie działalności dla firm zakładanych przez ludzi poniżej 35. roku życia;

63. podkreśla potrzebę zacieśnienia ram partnerstwa społecznego i odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw i spółek w celu lepszego wdrożenia przez nie karty na rzecz dobrej jakości staży i praktyk zawodowych oraz gwarancji dla młodzieży;

64. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby podejmując decyzje dotyczące programów na lata 2014–2020, wprowadziły bardziej rygorystyczne i weryfikowalne kryteria dotyczące wyznaczania, oceny i monitorowania celów funduszy strukturalnych, z konkretnymi celami w zakresie walki z bezrobociem osób młodych, wymiernymi również w odniesieniu do kwestii płci (w latach 2007–2011 52 % beneficjentów funduszy strukturalnych stanowiły kobiety);

65. zwraca się do Komisji o rozważenie dalszego dostosowania europejskich funduszy strukturalnych w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia w zakresie szkoleń dla młodych kobiet, dostępu do zatrudnienia oraz opieki nad dziećmi;

66. uważa, że polityka spójności UE ukierunkowana na wspieranie i uzupełnianie działań państw członkowskich dążących do pobudzenia gospodarki i wzrostu zatrudnienia na swoim terytorium, jest jednym z podstawowych instrumentów, dzięki którym Unia może pomagać w przezwyciężeniu obecnej sytuacji przez nadzór nad wdrażaniem koniecznych reform strukturalnych, koncentrowanie inwestycji na działaniach priorytetowych w celu maksymalizacji wpływu inwestycji na sytuację społeczno-gospodarczą w danym regionie lub państwie członkowskim, stymulowanie gospodarki i pomoc w tworzeniu nowych miejsc pracy dla młodych ludzi; wzywa zatem państwa członkowskie, aby w pełni i w sposób skoordynowany wykorzystywały dostępne środki UE (z EFRR, EFS, Funduszu Spójności, EFRROW

⁽¹⁾ COM(2012)0728.

Środa, 11 września 2013 r.

i EFMR) w celu umożliwienia młodym ludziom odgrywania aktywnej roli w gospodarce i społeczeństwie; podkreśla, że należy wziąć pod uwagę specyfikę regionalną, ponieważ może ona przesądzać o powodzeniu lub porażce inicjatyw młodych ludzi w całej UE, a w szczególności w regionach najmniej uprzywilejowanych i najbardziej oddalonych, gdzie konieczne są inwestycje dla zapewnienia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;

67. zachęca państwa członkowskie do wspierania lokalnych szans zatrudnienia młodych ludzi oraz do uzupełnienia tych działań poprzez ułatwianie mobilności zainteresowanych młodych pracowników do innych państw UE i poza nią⁽¹⁾; zachęca do przyjęcia środków na rzecz lepszego szkolenia i zdobywania doświadczenia, w tym do usunięcia istniejących przeszkód dla transgranicznych praktyk i staży; oczekuje dalszych postępów w zakresie wzajemnego uznawania kwalifikacji i umiejętności oraz zacieśnionej koordynacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego, zwłaszcza w odniesieniu do systemów emerytalnych, jak również dalszych znacznych inwestycji w naukę języków od wczesnego dzieciństwa;

68. wzywa państwa członkowskie do kontynuowania procesu reform i rozwoju skutecznych publicznych usług pośrednictwa pracy, będących podstawowym ogniwem każdej strategii gwarancji dla młodzieży, tak aby lepiej ukierunkowały swoją działalność i podejście do młodych ludzi; podkreśla także potrzebę wprowadzenia reform w EURES w celu proaktywnego kojarzenia osób poszukujących pracy i osób chcących zmienić pracę z dostępnymi ofertami pracy, a także w celu zwiększenia wiedzy na temat EURES, w tym jego sieci doradczej, tak aby zwiększyć jego rozpoznawalność i dostępność jako systemu doradztwa zawodowego, który pomaga studentom w lepszym poznaniu istniejących możliwości zatrudnienia; podkreśla konieczność ściślejszej koordynacji pomiędzy EURES i innymi portalami oraz usługami dla obywateli i przedsiębiorstw (takimi jak np. „Twoja pierwsza praca z EURES”, punkty informacyjne „Europe Direct” czy sieć „Enterprise Europe Network” dla MŚP) w celu zwiększenia wydajności i skuteczności świadczonych usług; z zadowoleniem przyjmuje pracę szefów publicznych służb zatrudnienia i wspiera ich instytucjonalizację;

69. apeluje do państw członkowskich, aby wobec braku konkretnych danych liczbowych dotyczących migracji młodzieży stworzyły mechanizmy badania, monitorowania i oceny takiej mobilności, które mogłyby zostać przeniesione do EURES w celu lepszego uwzględnienia tego zjawiska;

70. podkreśla ponadto znaczenie większego uświadomienia młodych ludzi w kwestii korzystania z doradztwa oferowanego w ramach publicznych usług zatrudnienia, zacieśnienia partnerstwa ze szkołami i uczelniami oraz działania na rzecz lepszej integracji z siecią EURES;

71. wzywa państwa członkowskie do należytego uznawania i zatwierdzania kształcenia nieformalnego oraz pozaformalnego i zdobytych kompetencji, wraz z innym doświadczeniem zawodowym, jako sposobu uwierzytelniania umiejętności, tak aby młodzi ludzie mogli pełniej wykazywać się wykształceniem i kompetencjami w związku z wymogami pomyślnego wejścia na rynek pracy;

72. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stosowania przejrzystości i ujednolicenia uznawania kwalifikacji na terenie Unii, w szczególności za pomocą europejskiego systemu transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym, Europassu i europejskich ram kwalifikacji, a także do pełnego wdrożenia zalecenia Rady w sprawie walidacji kształcenia pozaformalnego i nieformalnego, a przede wszystkim zapewnienia transgranicznego uznawania kształcenia pozaformalnego i nieformalnego; podkreśla znaczenie terminowego wdrożenia tych inicjatyw oraz składania sprawozdań w ich sprawie;

73. podkreśla, że należy zająć się problemem „marnotrawstwa mózgów”, gdyż wysoko wykwalifikowani i uzdolnieni młodzi ludzie zatrudnieni poniżej ich potencjalnych możliwości nie wykorzystują swych prawdziwych umiejętności ani kwalifikacji, co ma negatywne skutki nie tylko społeczne, ale również psychologiczne;

74. uznaje, że transgraniczna mobilność zawodowa może być w części skutecznym rozwiązaniem powiązania popytu na pracę z jej podażą w całej Unii; wzywa jednocześnie państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań, aby zapobiec zjawisku drenażu mózgów poprzez trwałe środki, które zapewnią szanse zatrudnienia dla wysoko wykwalifikowanych pracowników w ich państwach członkowskich lub regionach;

⁽¹⁾ Poprzez takie inicjatywy jak program MobiPro

Środa, 11 września 2013 r.

75. uznaje przejście ze szkoły do pracy za szczególnie ważny moment dla młodych ludzi; podkreśla znaczenie środków sprzyjających bezpiecznemu przejściu między tymi etapami; wzywa zatem państwa członkowskie do opracowania indywidualnego doradztwa zawodowego oraz do umocnienia środków dotyczących wytycznych i poradnictwa, a także skrojonych na miarę usług w zakresie pośrednictwa pracy, począwszy już od wczesnych lat szkoły średniej, w celu umożliwienia młodym ludziom dokonywania świadomych wyborów odnośnie do dalszej edukacji czy szkolenia zawodowego, wprowadzając jednocześnie mechanizmy umożliwiające monitorowanie ofert i ocenę liczby tych młodych osób, które z powodzeniem znajdą następnie pracę;

76. podkreśla konieczność zachęcania wszystkich przedsiębiorstw określonej wielkości, z wyjątkiem przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej, do oferowania staży w ramach systemu dwutorowego kształcenia oraz do zatrudniania stażystów po zakończeniu staży;

77. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że młodzi ludzie, którzy wyrażą taką chęć, będą mogli otrzymać skuteczną pomoc w wyborze kariery zawodowej i uzyskaniu informacji o przysługujących im prawach i minimalnym wynagrodzeniu;

78. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by podstawowe szkolenie z zakresu poszukiwania pracy było włączone do programu kształcenia wyższego;

79. uważa, że systemy edukacyjne UE powinny promować zasadę sprawiedliwości i równości szans; apeluje, by wspierać wszystkie niezbędne umiejętności, aby ułatwić dostęp do uczenia się przez całe życie, które stanowi warunek konieczny funkcjonowania w społeczeństwie opartym na wiedzy;

80. podkreśla, że środki finansowe przeznaczone na aktywne zwalczanie bezrobocia osób młodych powinny zostać skutecznie wykorzystane; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia systemu monitorowania i oceny wdrażanych środków w zakresie zatrudnienia, który byłby ogólnie i łatwo dostępny dla obywateli, a także systemu sprawdzania skuteczności tych środków, w celu zintensyfikowania pracy na rzecz opracowania strategii politycznych opartych na sprawdzonych informacjach, które mogą być wspólnie wykorzystywane na poziomie UE; zaznacza w tym zakresie, że wprowadzenie wspólnego systemu wskaźników wyników i oddziaływania przyczyniłoby się do ilościowej i jakościowej oceny postępów dokonanych w ramach poszczególnych programów;

81. podkreśla, że organizacje młodzieżowe powinny odgrywać uznaną rolę w monitorowaniu, a w stosownych przypadkach także we wdrażaniu, polityk i inicjatyw ukierunkowanych na kwestię walki z bezrobociem osób młodych;

82. podkreśla potrzebę inwestowania w tworzenie stabilnych zielonych miejsc pracy wysokiej jakości, co umożliwi młodym ludziom godne życie; zwraca się do ponadto Komisji i państw członkowskich o uruchomienie wszystkich dostępnych środków w celu pobudzenia inwestycji w szczególności w zielone miejsca pracy, aby przeciwdziałać niedopuszczalnie wysokiej stopie bezrobocia osób młodych;

83. uważa, że potrzebne są bardziej atrakcyjne strategie pedagogiczne, bardziej uwzględniające regionalną specyfikę, oraz stworzenie sieci platform wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk między regionami i państwami członkowskimi, z uwzględnieniem różnych sytuacji, umożliwiających większą elastyczność w zależności od potrzeb i charakterystyki każdego regionu, określających priorytetowe obszary dla rozwoju każdego regionu;

84. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia środków pozwalających rozwiązać problem nierównego traktowania kobiet i mężczyzn, które uwzględniałyby słabsze grupy społeczne, w tym osoby niepełnosprawne, migrantów i samotne matki;

85. wzywa państwa członkowskie do prowadzenia polityki, która wspiera obecność i karierę zawodową kobiet w tych sektorach, w których są one niedostatecznie reprezentowane, takich jak na przykład nauka i technologia (w 2009 r. kobiety stanowiły w UE tylko 33 % badaczy) czy ekonomia i finanse, ponieważ wybór takich ścieżek kariery pozwoliłby zwiększyć konkurencyjność kobiet na rynku pracy;

86. nawołuje Komisję i państwa członkowskie do zwalczania podziałów ze względu na płeć, zarówno w edukacji, jak i na rynku pracy, poprzez określenie konkretnych ścieżek kształcenia i szkolenia oraz opiekę pedagogiczną opartą na stałym monitorowaniu, zgodnie z wnioskami zawartymi w komunikacie Komisji z dnia 28 listopada 2012 r. pt. „Nowe podejście do edukacji” (COM(2012)0669), łączących politykę edukacji i szkoleń z ukierunkowanymi strategiami na rzecz zatrudnienia młodych kobiet, promocją i zachęcaniem do zatrudniania kobiet w strategicznych sektorach rozwoju;

Środa, 11 września 2013 r.

87. wzywa państwa członkowskie do ułatwienia młodym kobietom dostępu do rynku pracy, podjęcia środków umożliwiających im zachowanie pracy, przy jednoczesnym zapewnieniu jakości zatrudnienia i rozwoju zawodowego, a także do zlikwidowania różnic w dostępie do rynku pracy, w zakresie kariery zawodowej i wynagrodzenia, które zawsze cechowały relacje między kobietami a mężczyznami w miejscu pracy;

88. uważa, że wsparcie powrotu kobiet na rynek pracy wymaga wielowymiarowych rozwiązań politycznych, łączących uczenie się przez całe życie, zwalczanie niepewnego zatrudnienia i promowanie zatrudnienia z przysługującymi prawami, zróżnicowane praktyki organizacji pracy, na wniosek kobiet, tak aby kobiety nie musiały rezygnować z kariery zawodowej lub ją przerywać;

89. wzywa państwa członkowskie do opracowania odpowiednich strategii, które są w pełni zgodne z europejskimi i krajowymi przepisami, oraz do wprowadzenia konkretnych środków, w tym szkoleń ukierunkowanych na pracę i programów zatrudnienia, w celu zapewnienia młodym mężczyznom i kobietom równych szans zdobycia rzeczywistego doświadczenia zawodowego;

90. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania i wdrożenia polityki służącej uwzględnieniu aspektu płci i jego monitorowaniu, która umożliwiłaby bezrobotnym obywatelom dostęp do usług rekrutacyjnych i wsparcia socjalnego;

91. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0366

Wewnętrzny rynek usług

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wewnętrznego rynku usług: stan prac i dalsze działania (2012/2144(INI))

(2016/C 093/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 9, 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie wdrożenia dyrektywy usługowej – partnerstwo na rzecz nowego wzrostu w dziedzinie usług 2012–2015 (COM(2012)0261) i związane z nim dokumenty robocze służb Komisji,
- uwzględniając badanie Komisji zatytułowane „Wpływ dyrektywy usługowej na gospodarkę: pierwsza ocena po wdrożeniu” (opracowania gospodarcze „Economic Papers”, nr 456),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Na drodze do lepiej funkcjonującego jednolitego rynku usług – wykorzystanie wyników procesu wzajemnej oceny przewidzianego w dyrektywie usługowej” (COM(2011)0020) i związany z nim dokument roboczy służb Komisji w sprawie procesu wzajemnej oceny przewidzianego w dyrektywie usługowej (SEC(2011)0102),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Akt o jednolitym rynku II – Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” (COM(2012)0573),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Lepsze zarządzanie jednolitym rynkiem” (COM(2012)0259),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania” (COM(2011)0206),

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku Aktu o jednolitym rynku” (COM(2010)0608),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 14–15 marca 2013 r. w sprawie wkładu europejskich strategii politycznych we wzrost gospodarczy i zatrudnienie,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 28–29 czerwca 2012 r. w sprawie Paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie lepiej funkcjonującego jednolitego rynku usług – proces wzajemnej oceny przewidziany w dyrektywie usługowej,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2012 r. w sprawie dwudziestu głównych obaw europejskich obywateli i przedsiębiorstw w związku z funkcjonowaniem jednolitego rynku ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie procesu wzajemnej oceny przewidzianego w dyrektywie usługowej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie wdrażania dyrektywy o usługach (2006/123/WE) ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0273/2013),
- A. mając na uwadze, że jednolity rynek jest kluczowym elementem procesu budowy Europy, jego sprawne działanie jest niezbędne do odpowiedniego wdrożenia strategii politycznych UE i stanowi on podstawę ożywienia gospodarczego;
- B. mając na uwadze, że sektor usług wytwarza ponad 65 % unijnego PKB, że miejsca pracy w tym sektorze stanowią ponad 65 % całkowitego zatrudnienia w UE i że jest on filarem naszej gospodarki; mając na uwadze, że usługi objęte zakresem dyrektywy usługowej stanowią 45 % unijnego PKB;
- C. mając na uwadze, że pełne wdrożenie dyrektywy znacznie poprawi działanie jednolitego rynku usług, zwłaszcza przez ułatwienie dostępu do rynku małym i średnim przedsiębiorstwom oraz osobom samozatrudnionym, zwiększenie możliwości wyboru dla konsumentów, a równocześnie przyczynienie się do poprawy konkurencyjności w UE, zwiększenia wzrostu gospodarczego i podniesienia poziomu zatrudnienia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ Tekst przyjęty, P7_TA(2013)0054.

⁽³⁾ Tekst przyjęty, P7_TA(2012)0395.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 46.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 51.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 9.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 1.

Środa, 11 września 2013 r.

- D. mając na uwadze, że europejski przemysł, europejskie przedsiębiorstwa (zwłaszcza MŚP) i konsumenci potrzebują funkcjonalnego, sprawnego i bardziej konkurencyjnego rynku usług;
- E. mając na uwadze, że od czasu jej przyjęcia w 2006 r., dyrektywa usługowa przyniosła konkretne korzyści, ułatwiając przedsiębiorstwom i konsumentom dostęp do rynku, lecz że nie przyniosła ona jeszcze wszystkich spodziewanych wyników ze względu na niedociągnięcia w jej wdrożeniu;
- F. mając na uwadze, że fragmentaryczna interpretacja i niewłaściwe wdrażanie dyrektywy nadal utrudniają swobodny przepływ usług przez granice;
- G. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa, szczególnie MŚP, muszą nadal spełniać wiele różnych wymogów administracyjnych i biurokratycznych, stanowiących dla nich poważne obciążenie, do którego dochodzą trudności związane z dostępem do kredytów;
- H. mając na uwadze to, że ryzyko zmęczenia tematem dyrektywy usługowej nie powinno zmniejszać naszych wysiłków na rzecz wykorzystania pełnego potencjału tej dyrektywy;
- I. mając na uwadze, że nadszedł czas działania, ponieważ w obliczu rosnącego bezrobocia i pogorszenia się stanu finansów publicznych, sektor usług staje się bardziej niż kiedykolwiek źródłem konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, którego nie można lekceważyć;

Niewykorzystany potencjał usług na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

1. podkreśla, że niepotrzebne i nieproporcjonalne obciążenia administracyjne, dyskryminacyjne praktyki i nieuzasadnione ograniczenia w świadczeniu usług w całej UE blokują ważne źródła wzrostu, hamują tworzenie miejsc pracy i powodują utratę szans przez przedsiębiorstwa;
2. zwraca uwagę na to, że jeśli państwa członkowskie byłyby gotowe do właściwego i pełnego wdrożenia dyrektywy usługowej i usunięcia niepotrzebnych ograniczeń, według optymistycznych szacunków Komisji UE w ciągu 5–10 lat mogłyby doprowadzić do wzrostu PKB nawet o 2,6 %.
3. zauważa, że Komisja powinna skupić swoje wysiłki na sektorach usług o dużym znaczeniu gospodarczym i potencjale wzrostu powyżej średniej, np. na usługach dla przedsiębiorstw, budownictwie, usługach turystycznych i handlu detalicznym, by uzyskać w krótkim czasie namacalne wyniki w dziedzinie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;
4. podkreśla, że efektywne wdrożenie istniejących zasad jest doskonałym i szybkim sposobem przyczyniania się do wzrostu gospodarczego bez wydatków publicznych; zwraca uwagę na pilną potrzebę praktycznego wprowadzenia dyrektywy w życie z myślą o wykorzystaniu jej pełnego potencjału i przyczynieniu się do wprowadzenia europejskiego modelu zrównoważonej i trwałej społecznej gospodarki rynkowej;
5. podkreśla znaczenie, jakie ma opracowanie lepszych wskaźników wyników jednolitego rynku opartych na rzeczywistych doświadczeniach i oczekiwaniach przedsiębiorstw i konsumentów, aby zwiększyć funkcjonalność i podnieść ich znajomość różnych praw, na które można się powoływać w celu zapewnienia dostępu do jednolitego rynku usług;
6. z zadowoleniem przyjmuje rozwój jednolitego rynku cyfrowego i nowe formy usług, takie jak usługi cyfrowe i mobilne, a także mieszane pakiety dóbr i usług; podkreśla konieczność wdrożenia dyrektywy w jej pełnym zakresie stosowania, zgodnie z jej literą i duchem i w sposób ukierunkowany na przyszłość, tak aby sprzyjać innowacjom;
7. zachęca również do stopniowego otwierania rynku wewnętrznego usług w sektorze opieki społecznej, przy jednoczesnym poszanowaniu przepisów dyrektywy usługowej;
8. przypomina, że dyrektywa usługowa nie wymusza liberalizacji usług, lecz otwiera drogę zarówno przedsiębiorstwom, jak i konsumentom do pełnego wykorzystania potencjału jednolitego rynku w ramach konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej;
9. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie wdrożenia dyrektywy usługowej zatytułowany „Partnerstwo na rzecz nowego wzrostu w dziedzinie usług 2012–2015” (COM(2012)0261), który jest odpowiedzią na obowiązek sprawozdawczości określony w art. 41 dyrektywy; ponownie zwraca uwagę na potrzebę uwzględnienia średnio- i długoterminowych skutków dyrektywy usługowej dla zatrudnienia w UE;

Środa, 11 września 2013 r.

Bariery, granice i ograniczenia w swobodnym przepływie

10. wyraża ubolewanie z powodu tego, że stwierdzono liczne przypadki odwoływania się przez państwa członkowskie w nieodpowiedni sposób do powodów leżących w nadrzędnym interesie publicznym (art. 15 dyrektywy usługowej) jedynie w celu ochrony i promowania rynków krajowych; uważa, że odwoływanie się do nadrzędnego interesu publicznego powinno być zawsze obiektywnie uzasadnione i ściśle proporcjonalne do celu, do którego się dąży, a także spójne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości; podkreśla, że uciążliwa forma prawna i ciężkie wymagania w odniesieniu do udziałowców, ograniczenia terytorialne, testy potrzeb ekonomicznych i stałe taryfy stwarzają nieuzasadnione przeszkody w wydajnym prowadzeniu transgranicznych przedsiębiorstw i niszczą wewnętrzny rynek usług;

11. ubolewa nad tym, że rzadko wykonuje się ocenę proporcjonalności; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie pojęcia proporcjonalności i o wydanie, w oparciu o obowiązujące orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, praktycznych wytycznych dla państw członkowskich, aby pomóc im je stosować;

12. usilnie wzywa państwa członkowskie do rzeczywistego i pełnego wdrożenia swobody świadczenia usług (art. 16 dyrektywy usługowej) i do wyeliminowania podwójnych obciążeń regulacyjnych;

13. zauważa, że w przypadku działalności, dla których liczba dostępnych zezwoleń jest ograniczona ze względu na niedobór dostępnych zasobów naturalnych lub możliwości technicznych, w dyrektywie usługowej podkreśla się konieczność zapewnienia usługodawcy amortyzacji inwestycji oraz uczciwego zwrotu zainwestowanego kapitału, bez ograniczania ani zakłócania wolnej konkurencji;

14. jest zaniepokojony zwiększającą się liczbą przypadków dyskryminacji zgłaszanych przez konsumentów; usilnie wzywa państwa członkowskie do właściwego i pełnego wdrożenia art. 20 ust. 2 dyrektywy usługowej i wzywa przedsiębiorstwa do powstrzymywania się od stosowania nieuzasadnionych dyskryminacyjnych praktyk ze względu na przynależność państwową czy miejsce zamieszkania; podkreśla jednak, że jakiegokolwiek zmuszanie do sprzedaży jest sprzeczne z podstawową zasadą wolności umów; z zadowoleniem przyjmuje zatem prowadzone przez Komisję prace nad sprawozdaniem zawierającym wytyczne dotyczące niedyskryminacji, ustanawiające właściwą równowagę z korzyścią dla konsumentów i przedsiębiorstw; z zadowoleniem przyjmuje również rolę, jaką odgrywają Europejskie Centra Konsumentckie w określaniu i rozwiązywaniu zaobserwowanych nieprawidłowości;

Inteligentne zarządzanie wewnętrznym rynkiem usług

15. podkreśla, że sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego usług wymaga pogodzenia zasad właściwych dla różnych sektorów, co może się wiązać z koniecznością wydawania dodatkowych zezwoleń i przez to prowadzić do kumulowania się kosztów zwłaszcza przedsiębiorstw; podkreśla, że zależy to również od wdrożenia innych aktów prawnych UE; wzywa zatem państwa członkowskie do przyjęcia zintegrowanego podejścia do wewnętrznego rynku usług w celu stworzenia pewności prawa dla konsumentów i przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP;

16. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między wzajemną oceną w ramach dyrektywy usługowej a wzajemną oceną w ramach dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych; podkreśla, że należy dokonać starannej oceny poszczególnych przypadków, w tym przedstawionych przez państwa członkowskie uzasadnień dotyczących powodów, dla których niektóre wymogi zostały zachowane, w celu określenia szczególnych obszarów, w których państwa członkowskie dysproporcjonalnie regulują wykonywanie danego zawodu lub blokują dostęp do niektórych zawodów; usilnie wzywa państwa członkowskie do zniesienia takich nieuzasadnionych wymagań;

17. zwraca się do państw członkowskich o większe wykorzystanie procedury wzajemnego uznawania w celu ułatwienia swobodnego przepływu usług w przypadkach, w których nie wprowadzono jeszcze zharmonizowanych zasad;

18. zauważa, że różnorodność krajowych standardów powoduje rozdrobnienie i niepewność; wspiera opracowanie dobrowolnych standardów europejskich dotyczących usług objętych dyrektywą usługową w celu zwiększenia porównywalności transgranicznej i usprawnienia handlu;

19. uważa, że Komisja Europejska i europejskie organizacje normalizacyjne powinny ściśle współpracować na rzecz zapewnienia, w odpowiednich przypadkach, spójności stosowanej terminologii, tak aby przepisy były stosowane w sposób jednolity w całej UE;

20. podkreśla również fakt, że nieodpowiednia transgraniczna ochrona ubezpieczeniowa usługodawców jest główną przeszkodą w swobodnym przepływie; usilnie wzywa zainteresowane strony do znalezienia rozwiązań poprzez dialog;

Środa, 11 września 2013 r.

21. zachęca do powszechniejszego korzystania z systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym między państwami członkowskimi w celu sprawdzenia zgodności z wymaganiami dyrektywy, zwłaszcza w przypadkach transgranicznego świadczenia usług, a także z Europejskich Centrów Konsumentckich oraz z systemu SOLVIT w celu udzielenia wsparcia przedsiębiorstwom i konsumentom w przypadku kolizji przepisów i niezgodności; podkreśla w związku z tym znaczenie, jakie ma zapewnienie pełnego dostępu stowarzyszonych partnerów do sieci SOLVIT na poziomie technicznym;

22. zauważa, że narzędzia jednolitego rynku, w tym SOLVIT, powinny działać sprawniej, jeśli chodzi o czas, jaki zabiera załatwienie spraw; podkreśla znaczenie lepiej wyznaczonych celów i kluczowych wskaźników skuteczności działania w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji mającą na celu przegląd ram prawnych SOLVIT-u;

23. usilnie wzywa państwa członkowskie to wprowadzenia pojedynczych punktów kontaktowych drugiej generacji, które będą w pełni funkcjonalnymi, wielojęzycznymi i przyjaznymi dla użytkownika portalami administracji elektronicznej; podkreśla znaczenie przyjmowania podejścia skoncentrowanego na usługodawcy i obejmującego cały cykl biznesowy; uważa, że procedury elektroniczne wesprą uproszczenie, zmniejszą koszty związane z zapewnieniem zgodności i zwiększą pewność prawa; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia pełnej interoperacyjności ich punktów kontaktowych i rozpowszechniania informacji na ich temat ponad granicami oraz do informowania obywateli europejskich o ich prawach i możliwościach wynikających z dyrektywy usługowej; wzywa ponadto Komisję do ustalenia jasnych kryteriów odniesienia dla oceny pojedynczych punktów kontaktowych, w tym danych dotyczących poziomów korzystania z nich, oraz do systematycznego informowania Parlamentu o poczynionych postępach;

Lepsze wdrażanie na rzecz zmaksymalizowania efektów gospodarczych

24. podkreśla to, że tam, gdzie właściwie wdrożono dyrektywę usługową, przyniosła ona konkretne wyniki w dziedzinie zatrudnienia i wzrostu gospodarczego; popiera w związku z tym wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi, w tym innowacyjnych rozwiązań między właściwymi władzami w regionach przygranicznych;

25. wskazuje, że niewłaściwe wdrażanie wywiera skutki bez względu na granice, a ich cenę muszą płacić obywatele w całej UE; podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność wobec siebie nawzajem i za to, by Unia skutecznie wdrożyła dyrektywę, i powinny wywiązywać się ze swoich obowiązków na takich samych zasadach;

26. wzywa Komisję, aby pomagała państwom członkowskim w rozwiązywaniu głównych problemów, które napotykają w związku z wdrażaniem i stosowaniem prawa UE w zakresie jednolitego rynku, w tym w znalezieniu sposobów poprawienia transpozycji, eliminowania braków zgodności oraz umożliwienia szybkiego i skutecznego dochodzenia roszczeń na drodze sądowej;

27. podkreśla, że właściwe władze regionalne i lokalne także muszą ponieść ciężącą na nich wspólną odpowiedzialność za pełne i jakościowe wdrażanie litery i ducha dyrektywy, w świetle ogólnego celu, jakim jest pobudzanie działalności gospodarczej i zatrudnienia; podkreśla w tym kontekście konieczność zmniejszenia obciążeń administracyjnych;

28. zdecydowanie popiera politykę „zerowej tolerancji” wobec nieuzasadnionych ograniczeń, przedstawioną przez Komisję; zachęca Komisję do wykorzystania wszelkich dostępnych jej środków w celu zapewnienia pełnego i odpowiedniego wdrożenia istniejących zasad, we współpracy na równych warunkach z państwami członkowskimi; wzywa do stosowania przyspieszonych procedur postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które zostałyby zakończone nie później niż w ciągu 18 miesięcy, we wszelkich stwierdzonych przypadkach niewłaściwego lub niewystarczającego wdrożenia lub naruszenia dyrektywy ze strony państw członkowskich;

29. wzywa Komisję, aby wykorzystwała „miesiąc jednolitego rynku” jako okazję do zwrócenia uwagi na korzyści jednolitego rynku usług dla przedsiębiorstw;

Zwiększenie przejrzystości i odpowiedzialności

30. zwraca się do Komisji, aby na podstawie wyników wzajemnych ocen sporządziła wykaz najbardziej uciążliwych ograniczeń, zaproponowała ukierunkowane reformy i na bieżąco informowała Radę i Parlament;

31. zachęca Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na sektor usług w rocznych analizach wzrostu gospodarczego i sprawozdaniach opisujących stan integracji jednolitego rynku oraz do włączenia kwestii usług do zaleceń dla poszczególnych państw; uważa, że Komisja i Rada powinny nadal zachęcać państwa członkowskie – za pomocą tych szczegółowych zaleceń dla poszczególnych państw – do przyjmowania i wdrażania długoterminowych strategii na rzecz wzrostu;

Środa, 11 września 2013 r.

32. wzywa parlamenty narodowe do aktywnego angażowania się we wspieranie wdrażania dyrektywy i do korzystania z przysługujących im uprawnień kontrolnych wobec władz krajowych na wszystkich szczeblach;
33. apeluje do zainteresowanych stron, środowisk biznesowych i partnerów społecznych, aby i oni uczestniczyli w rozliczaniu rządów z ich działań w zakresie ożywienia europejskiego sektora usług i tworzenia stabilnych miejsc pracy;
34. zwraca się do Rady i jej prezydencji o systematyczne umieszczanie kwestii wewnętrznego rynku usług w porządkach dziennych posiedzeń Rady ds. Konkurencyjności; proponuje przywrócenie sprawozdań Komisji w sprawie zgodności jako środków służących ocenie poczynionych postępów w zakresie ułatwiania dostępu do rynku;
35. usilnie wzywa członków Rady Europejskiej do poniesienia pełnej politycznej odpowiedzialności za sprawne funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług; zwraca się do przewodniczącego Rady Europejskiej o uwzględnianie tej kwestii w porządkach dziennych posiedzeń Rady Europejskiej tak długo, jak to będzie konieczne, w ramach wspólnie uzgodnionego planu działania, zawierającego szczegółowe punkty odniesienia i harmonogram dla państw członkowskich w zakresie nadania nowego impulsu i usuwania pozostałych przeszkód utrudniających pełne wdrożenie dyrektywy usługowej;
- o
o o
36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji, a także parlamentom i rządóm państw członkowskich.

P7_TA(2013)0367

Negocjacje umowy o partnerstwie i współpracy między UE i Malezją

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. zawierająca projekt zalecenia dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Malezją (2013/2052(INI))

(2016/C 093/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1440/80 z dnia 30 maja 1980 r. dotyczące zawarcia Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Indonezją, Malezją, Filipinami, Singapurem i Tajlandią – państwami członkowskimi Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej ⁽¹⁾,
- uwzględniając negocjacje dotyczące umowy o partnerstwie i współpracy pomiędzy UE a Malezją, na które Rada zezwoliła w listopadzie 2004 r. i które rozpoczęły się w Brukseli w październiku 2010 r., przy okazji ósmego szczytu UE-Azja (ASEM8),
- uwzględniając dziewiąty szczyt ASEM, który odbył się w Wientianie (Laos) w dniach 5–6 listopada 2012 r.,
- uwzględniając szczyt Stowarzyszenia Narodów Południowo-Wschodniej Azji (ASEAN), który odbył się w Kambodży w dniach 18–20 listopada 2012 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 144 z 10.6.1980, s. 1.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie projektów decyzji Komisji ustanawiających krajowe dokumenty strategiczne oraz programy orientacyjne dla Malesji, Brazylii i Pakistanu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie Malesji – kara chłosty ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie niedawnych ataków na wspólnoty chrześcijańskie ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nowej polityki handlowej dla Europy w ramach strategii „Europa 2020” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając przystąpienie Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej w lipcu 2012 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając trwające negocjacje w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Malesją,
 - uwzględniając umowę pomiędzy Wspólnotą Europejską a rządem Malesji dotyczącą pewnych aspektów usług lotniczych, podpisaną w 2007 r. ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając negocjacje w sprawie umowy o dobrowolnym partnerstwie z Malesją dotyczącej planu działań na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT), które rozpoczęły się w 2007 r.,
 - uwzględniając dokument strategiczny dotyczący stosunków między Wspólnotą Europejską a Malesją na lata 2007–2013,
 - uwzględniając art. 90 ust. 4 oraz art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7–0235/2013),
- A. mając na uwadze, że Malesja jest członkiem-założycielem ASEAN oraz będzie przewodniczyć organizacji w 2015 r.; mając na uwadze, że Malesja jest dla UE drugim najważniejszym partnerem handlowym w ASEAN;
- B. mając na uwadze, że Malesja jest aktywnym członkiem forum Współpracy Gospodarczej Azji i Pacyfiku (APEC), Organizacji Współpracy Islamskiej (OWI), Ruchu Państw Niezaangażowanych (NAM), Azjatyckiego Banku Rozwoju (ADB), Komisji Gospodarczo-Społecznej ds. Azji i Pacyfiku ONZ (UNESCAP), planu z Colombo na rzecz rozwoju gospodarczo-społecznego w regionie Azji i Pacyfiku, Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), dialogu Azja-Europa (ASEM) oraz Wschodnioazjatyckiej Strefy Wzrostu Brunei – Indonezja – Malesja – Filipiny (BIMP-EAGA); mając na uwadze, że Malesja jest również członkiem Światowej Organizacji Handlu (WTO) od czasu jej założenia w 1995 r., a także między innymi członkiem Grupy 77 (G77) krajów rozwijających się, grupy ośmiu islamskich państw rozwijających się (D-8), Grupy 15 (G15) oraz Rady Praw Człowieka ONZ;
- C. mając na uwadze, że w październiku 2010 r. Malesja przystąpiła do Partnerstwa Transpacyficznego utworzonego w 2005 r. w celu zawierania umów o wolnym handlu, co może mieć istotny wpływ na politykę handlową UE; mając na uwadze, że negocjacje prowadzone przez Partnerstwo Transpacyficzne nabrały szczególnego znaczenia po przystąpieniu do niego Stanów Zjednoczonych w lutym 2008 r., Meksyku w czerwcu 2012 r. i Kanady w październiku 2012 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 507.

⁽²⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 132.

⁽³⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 87.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 154 z 15.6.2012, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 414 z 30.12.2006, s. 85.

Środa, 11 września 2013 r.

- D. mając na uwadze, że Maleszja często uczestniczy w misjach pokojowych ONZ oraz innych organizacji, w tym w misjach w Libanie, Timor-Leste, na Filipinach, w Indonezji, Pakistanie, Sierra Leone, Sudanie, na Saharze Zachodniej, w Nepalu i Kosowie, oraz rozmieściła oddział medyczny w Afganistanie;
- E. mając na uwadze, że Maleszja jest wielokulturowym, wielojęzycznym, wielowyznaniowym i wieloetnicznym społeczeństwem, w którym większość stanowią muzułmańscy Maleszyjczycy, a mniejszość wspólnoty indyjskich, chińskich i niemaleszyjskich ludów tubylczych;
- F. mając na uwadze, że 5 maja 2013 r. w Maleszji odbyły się wybory parlamentarne;
- G. mając na uwadze, że Maleszja – będąca gospodarką wschodzącą – wdrożyła następujące po sobie społeczno-gospodarcze programy restrukturyzacji, poczynawszy od Nowej Polityki Gospodarczej (NEP) w 1971 r., która została zastąpiona w 1991 r. przez Krajową Politykę Rozwoju, a następnie w 2001 r. przez Krajową Politykę Wizji w ramach „Nowego modelu gospodarczego” dla długoterminowego celu rozwoju Maleszji, dzięki któremu do 2020 r. Maleszja ma stać się krajem rozwiniętym („Wizja 2020”);
- H. mając na uwadze, że dnia 20 grudnia 2011 r. w Maleszji przyjęto ustawę o pokojowych zgromadzeniach;
- I. mając na uwadze, że współpraca pomiędzy UE a Maleszją w zakresie praw kobiet, praw dziecka, praw ludów tubylczych, migracji, wolności prasy i obrońców praw człowieka jest zacieśniana poprzez regularne kontakty ze społeczeństwem obywatelskim oraz maleszyjską Komisją Praw Człowieka (SUHAKAM); mając na uwadze, że UE stopniowo ustanawia współpracę z Maleszją w obszarach podlegających wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), takich jak bezpieczeństwo na morzu i nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia;
- J. mając na uwadze, że w celu rozwinięcia dalszych relacji parlament maleszyjski ustanowił w listopadzie 2010 r. Forum UE i Maleszji w ramach Unii Międzyparlamentarnej, której członkowie reprezentują zarówno koalicję rządową, jak i opozycję;
1. zaleca Radzie, Komisji oraz Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, aby:

W odniesieniu do negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy

- a) poprawić stosunki UE z państwami Azji Południowo-Wschodniej, w tym i w szczególności z Maleszją, poprzez terminowe zakończenie negocjacji dotyczących umów o partnerstwie i współpracy z siedmioma krajami ASEAN; zwiększyć świadomość w UE w odniesieniu do wagi, wyraźnego potencjału i złożonej natury tych stosunków;
- b) podkreślić, że umowa o partnerstwie i współpracy między UE a Maleszją będzie stanowić niepowtarzalną okazję do stworzenia nowego poziomu strategicznych i politycznych ram dla wzajemnych relacji, rozszerzenia obszaru zaangażowania UE na liczne obszary wspólnego zainteresowania – między innymi we współpracy handlowej, energii, nauce i technologii, migracji, zwalczaniu terroryzmu, prawach człowieka, dobrych rządach, standardach społecznych i warunkach pracy, przeciwdziałaniu korupcji, handlu ludźmi i nieprolifracji – oraz wzmocnienia dialogu w zakresie polityki między UE a Maleszją w sprawie środowiska, technologii ekologicznej i zmiany klimatu;
- c) wzmocnić zespół negocjacyjny UE podczas rund negocjacyjnych w celu dopasowania wiedzy tematycznej dostępnej po stronie maleszyjskiej, a także wykazać stosowne zainteresowanie UE negocjacjami i ułatwić ich przebieg;
- d) zwrócić się z apelem o spójne podejście do negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy oraz umowy o wolnym handlu; przypomnieć, że umowy te muszą wspierać nawzajem swoje cele;
- e) podkreślić, że oba procesy negocjacyjne powinny być współzależne i należy je prowadzić równolegle;

Środa, 11 września 2013 r.

Dialog polityczny

- f) wyrazić uznanie dla utworzenia malezyjskiej agencji morskiej Malaysian Maritime Enforcement Agency (MMEA) zajmującej się wszystkimi działaniami związanymi z egzekwowaniem przepisów prawa federalnego na morzu w ramach jednej agencji; wyrazić uznanie dla wyników subregionalnej współpracy Malezji z Singapurem, Indonezją, Filipinami i Tajlandią w ramach Azjatyckiej Inicjatywy na rzecz Bezpieczeństwa na Morzu (AMARSECTIVE) oraz Regionalnego Porozumienia o Współpracy ws. Zwalczenia Piractwa i Zbrojnych Napaści na Statki w Azji (ReCAAP), a także współpracy w ramach Forum Regionalnego ASEAN (ARF), która wpłynęła na znaczną poprawę bezpieczeństwa na morzu zarówno w Cieśninie Malakka, przez którą rocznie przepływa ponad 50 000 statków, jak i na wodach przybrzeżnych Malezji; docenić fakt, że malezyjskie siły zbrojne uczestniczyły w zwalczaniu piractwa na wybrzeżu Somalii; dostrzega możliwość bliższej współpracy pomiędzy UE a Malezją przy wzmacnianiu bezpieczeństwa na morzu, w szczególności przy budowaniu potencjału straży przybrzeżnej, wymianie informacji, interoperacyjności na morzu oraz opracowywaniu kwestii prawnych;
- g) podkreślić światowe znaczenie Morza Południowochińskiego i zwrócić się do wszystkich zaangażowanych stron o rozstrzygnięcie ich konfliktów terytorialnych, w tym tych dotyczących Wysp Spratly/Nansha, poprzez skorzystanie z międzynarodowego arbitrażu, zgodnie z prawem międzynarodowym (zwłaszcza Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza) w celu zapewniania stabilności i pokoju w regionie; potępić niedawne zamieszki w stanie Sabah oraz wezwać do pokojowego rozwiązania sytuacji; wyrazić pochwałę dla Malezji i Singapuru za pokojowe rozwiązanie w 2010 r. wieloletnich sporów terytorialnych i sporów o wody;
- h) wyrazić zadowolenie ze współpracy oraz pozytywnie ocenić coraz większe możliwości Malezji w zakresie zwalczania terroryzmu, prania pieniędzy, handlu narkotykami i bronią oraz fałszerstw dokumentów podróży;
- i) przypomnieć, że przez długi okres Malezja cieszyła się wyjątkowo wysokim poziomem stabilności politycznej; pogratulować bardzo wysokiej frekwencji w wyborach parlamentarnych, które odbyły się 5 maja 2013 r., odzwierciedlającej zainteresowanie obywateli udziałem w życiu politycznym; odnotować, że niedawne wybory uwidocznily dążenia Malezji do bardziej pluralistycznej demokracji; wezwać władze Malezji, by zadbały, aby w odpowiedzi na domniemane nieprawidłowości przeprowadzona została niezależna i bezstronna ocena wyborów; wezwać nowy rząd do reakcji na coraz większe napięcia etniczne i polityczne, większe rozdrobnienie poparcia ludności dla wielu partii politycznych i coraz większe niepokoje społeczne oraz rosnącą liczbę demonstracji, a także rozpoczęcia aktywnego dialogu z opozycją i wszystkimi grupami etnicznymi; podkreślić znaczenie podejmowania działań w celu zmniejszenia niezadowolenia społeczeństwa z powodu korupcji; wezwać rząd do kontynuowania programu reform gospodarczych i politycznych, w tym reformy ordynacji wyborczej;
- j) wspierać zaangażowanie Malezji na rzecz dalszego rozwoju polityki społeczno-gospodarczej zapewniającej równe traktowanie wszystkich grup etnicznych i religijnych i gwarantującej pełne prawa wszystkim obywatelom Malezji, w tym dostęp do służby państwowej, edukacji oraz możliwości dla przedsiębiorców; promować integralność rozwoju gospodarczego Malezji również w stosunku do najbiedniejszych osób, przy jednoczesnym uznaniu osiągnięć w zakresie rozwoju kraju oraz ograniczenia ubóstwa;
- k) zachęcić rząd do dalszego angażowania prężnego i aktywnego społeczeństwa obywatelskiego Malezji w proces podejmowania decyzji poprzez konsultacje oraz zniesienia ograniczeń dotyczących społeczeństwa obywatelskiego; wyrazić uznanie dla pracy społeczeństwa obywatelskiego na rzecz podkreślania znaczenia kwestii środowiskowych, praw kobiet, ochrony konsumentów, praw ludów tubylczych i innych grup etnicznych, wolności mediów, sprawiedliwości społecznej, praw człowieka i praw mniejszości religijnych;
- l) podkreślić potrzebę aktywnego i częstego uczestnictwa UE w posiedzeniach na wysokim szczeblu i szczytach organizacji z tego regionu, na które UE jest zapraszana;
- m) przypomnieć, że postęp w polityce sprzyja wolnemu i sprawiedliwemu handlowi, tak jak liberalizacja handlu przyczynia się do wspierania liberalizacji politycznej, demokracji i praw człowieka;

Środa, 11 września 2013 r.

Prawa człowieka i podstawowe wolności

- n) z zadowoleniem przyjąć stanowisko Malezji wyrażone podczas zebrania Rady Praw Człowieka ONZ w 2009 r. dotyczącego rozważania zastąpienia kary śmierci karą dożywotniego pozbawienia wolności i ustanowienia niezależnej Malezyjskiej Komisji ds. Prawa w 2011 r., która ma zajmować się analizowaniem tego, które przepisy powinny zostać uchylone; wezwać rząd do wprowadzenia natychmiastowego moratorium na egzekucje oraz przyjęcia instrumentów ustawodawczych w celu zniesienia kary śmierci i kary cielesnej;
- o) chronić i propagować prawa człowieka i podstawowe wolności podczas negocjacji umowy o partnerstwie i współpracy UE z Malezją – zwłaszcza wolności wypowiedzi, zgromadzeń i stowarzyszania się, a także orientacji seksualnej i tożsamości płciowej – oraz przestrzegania standardów społecznych i standardów pracy MOP; zapewnić włączenie klauzuli praw człowieka do wszelkich umów; zachęcić rząd do podjęcia niezbędnych działań w celu podpisania, ratyfikowania oraz skutecznego wdrożenia Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, Protokołu fakultatywnego do tej Konwencji oraz Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP);
- p) podkreślić znaczenie dokonywania postępu w kwestii wolności mediów z uwagi na fakt, iż główne media nadal podlegają cenzurze; z zadowoleniem przyjąć orzeczenie Sądu Najwyższego z 2012 r. w sprawie mediów internetowych Malajczyków, zgodnie z którym licencja na publikacje drukowane jest prawem a nie przywilejem; wyrazić ubolewanie, że wolność zgromadzeń jest nadal ograniczona, w szczególności w obszarach miejskich; wyrazić obawy związane z ustawą o dowodach, która nakłada odpowiedzialność prawną na właścicieli, administratorów oraz kontrolerów komputerów wykorzystywanych do zamieszczania publikacji;
- q) z zadowoleniem przyjąć postępy poczynione w wielu obszarach po zastąpieniu w lipcu 2012 r. ustawy o bezpieczeństwie wewnętrznym (ISA) ustawą o specjalnych środkach zwalczania zagrożeń bezpieczeństwa (SOSMA), w której ograniczono maksymalny okres aresztu bez procesu i wyroku do 28 dni; wyrazić jednak rozczarowanie z uwagi na fakt, iż niektóre przepisy ustawy SOSMA wciąż mają pewne niedociągnięcia, np. przepisy dotyczące systemu apelacji, które – mimo zmian – nadal umożliwiają zatrzymanie w areszcie na czas nieokreślony, jeśli zwolnienie za kaucją nie jest możliwe, oraz z uwagi na to, że ustawa SOSMA ogranicza podstawowe prawa, takie jak prawo do prywatności komunikowania się, oraz pozwala na utajnienie źródła dowodów, co uniemożliwia przesłuchanie w czasie procesu;
- r) wyrazić zadowolenie z faktu, iż malezyjscy prawnicy wykazali się odwagą i niezależnością w obronie podstawowych wartości państwa prawa i niezawisłości sądów oraz są w stanie, mimo ograniczonego wpływu, bronić praw obywatelskich i politycznych; wyrazić szczególne uznanie dla pracy Malezyjskiej Rady Sądownictwa; odnotować napięcia między władzą sądowniczą a prawnikami i wyrazić obawy, że ramy instytucjonalne stały się z tego powodu słabsze, jeśli chodzi o pełne poszanowanie niezależności procesów prawnych i wyłączności uprawnień sądowniczych sądów; zasugerować, by rząd zwrócił uwagę na napięcia spowodowane przez równoległe funkcjonowanie sądów szariatu i krajowego systemu prawa zwyczajowego i rozwiązał ten problem;
- s) wezwać Malezję do przestrzegania uzgodnionych na poziomie międzynarodowym standardów socjalnych; podkreślić znaczenie zachowania zgodności ze wszystkimi przepisami Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz szybkiego ich wdrożenia, w tym prawa do swobodnego zrzeszania się w niezależnych związkach zawodowych; wezwać zarówno władze malezyjskie, jak i europejskich inwestorów oraz spółki działające w Malezji do przestrzegania międzynarodowych standardów pracy oraz zagwarantowania godziwego wynagrodzenia i warunków pracy w Malezji;
- t) wezwać Malezję do ochrony konstytucyjnych praw wszystkich Malezyjczyków do wolności religii lub przekonań oraz promowania dobrych stosunków między przedstawicielami różnych religii, a także tolerancji; potępić w tym kontekście zniszczenie świątyń hinduskich w 2006 r., ataki na kościoły chrześcijańskie, zbezczeszczenie meczetów w 2010 r. oraz ostatnie interwencje polityczne i sądowe w odniesieniu do dobrze ugruntowanych zwrotów językowych; domagać się, by chrześcijanie mogli w pełni korzystać ze swojego konstytucyjnego prawa do praktykowania swojej religii zgodnie z tradycjami i bez przeszkód i obawy przed karą; wezwać do zapewniania wszystkim Malezyjczykom prawa do swobodnego decydowania o swoim wyznaniu; wezwać do szybkiego zniesienia istniejących barier administracyjnych

Środa, 11 września 2013 r.

i prawnych dla muzułmanów, którzy przejdą na chrześcijaństwo lub hinduizm, oraz by państwo w takich przypadkach zapewniało ochronę przed karą; wezwać Malezję do zmiany, w imię wolności religijnej, obowiązujących w 10 spośród 13 stanów Malezji przepisów prawa, które zabraniają działalności misjonarskiej prowadzonej przez niemuzułmanów, a których złamanie skutkuje karą wieloletniego pozbawienia wolności oraz chłosty;

- u) zachęcić rząd do zwiększenia praw kobiet w celu osiągnięcia równości płci, w szczególności w związku z prawem szariatu i prawem rodzinnym; zaniechać stosowania kary chłosty;

Współpraca gospodarcza, naukowa i kulturalna

- v) z zadowoleniem przyjąć dążenia Malezji do zwiększenia efektywności energetycznej, wykorzystania energii odnawialnych i inwestowania w technologie ekologiczne w dziedzinie transportu, energii i budownictwa, pomimo, że Malezja jest jednym z głównych producentów gazu i ropy naftowej; z zadowoleniem przyjąć także, że Malezja dostrzegła konieczność przekształcenia swojej gospodarki na gospodarkę niskoemisyjną w ramach swoich zobowiązań w zakresie światowej walki ze zmianą klimatu; podkreślić, że energie odnawialne, takie jak olej palmowy i elektrownie wodne, muszą być wykorzystywane w sposób zrównoważony pod względem środowiskowym, nie powodując zmniejszania się powierzchni lasów tropikalnych, ograniczania różnorodności biologicznej i zastępowania produkcji żywności produkcją paliw;
- w) wyrazić opinię, że mimo iż gospodarka Malezji jest niewątpliwie jedną z najbardziej efektywnych w Azji Południowo-Wschodniej, kraj ten musi stopniowo inwestować w wiedzę akademicką oraz naukową, aby wejść na wyższy poziom standardu życia oraz stać się krajem wysoko rozwiniętym; wesprzeć starania o większą wymianę naukową oraz współpracę za pośrednictwem programu Erasmus Mundus i projektu MYEULINK, a także zasugerować, że wymiana powinna być obustronna; zachęcić do bliższej współpracy kulturalnej, w tym poprzez zaznajamianie obywateli europejskich z kulturą malezyjską;
- x) wyrazić uznanie w związku z faktem, że Malezja była jednym z pierwszych krajów, który rozpoczął negocjacje z UE w sprawie umowy FLEGT, która powinna zagwarantować, że drewno eksportowane do UE z Malezji pochodzi z legalnych źródeł; wezwać do terminowego zakończenia negocjacji, ponieważ UE jest głównym rynkiem zbytu dla malezyjskiego drewna;
- y) przypomnieć wewnętrzny dialog UE dotyczący zagrożeń związanych z wypieraniem produkcji żywności przez produkcję biopaliw oraz podkreślić, że uprawa palmy olejowej w celu produkcji biopaliw musi być prowadzona w zrównoważony sposób, tak aby uniknąć przekształcenia lasów i utraty różnorodności biologicznej, uszanować prawa ludności tubylczej do gruntów i umożliwić najbardziej potrzebującym społecznościom podniesienie ich standardu życia;
- z) zachęcić do dalszego rozwoju turystyki pomiędzy UE a Malezją; uwzględnić wielki potencjał ekoturystyki dla Malezji;

Inne postanowienia

- aa) zasięgnąć opinii Parlamentu Europejskiego w sprawie postanowień dotyczących współpracy parlamentarnej;
 - ab) uwzględnić jasne poziomy referencyjne i wiążące terminy wdrożenia umowy o partnerstwie i współpracy oraz zapewnić mechanizmy monitorowania, w tym regularnego przedkładania sprawozdań Parlamentowi;
 - ac) zachęcić zespół negocjacyjny UE do kontynuowania ścisłej współpracy z Parlamentem poprzez dostarczanie na bieżąco informacji na temat postępów dokonanych w negocjacjach, zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji zawierającej zalecenia Parlamentu Europejskiego Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz parlamentowi Malezji.

Czwartek, 12 września 2013 r.

P7_TA(2013)0368

Promowanie sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia w UE**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie promowania europejskiego sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia (2012/2302(INI))**

(2016/C 093/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) z dnia 20 października 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego (Konwencja UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego),
- uwzględniając decyzję Rady 2006/515/WE z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie zawarcia Konwencji w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając wnioski Rady z dnia 13 i 14 listopada 2006 r. i z dnia 24 i 25 maja 2007 r. ⁽²⁾, w szczególności w sprawie wkładu branży kultury i branży twórczej w realizację celów strategii lizbońskiej, a także rezolucję Rady z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego programu działań na rzecz kultury ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1855/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą Program Kultura (2007–2013) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1718/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie społecznego statusu artystów ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie przemysłu kulturalnego w Europie ⁽⁸⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie kultury jako katalizatora kreatywności i innowacji ⁽⁹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2009 r. zatytułowany „Prawa autorskie w gospodarce opartej na wiedzy” (COM(2009)0532),

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 25.7.2006, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. C 311 z 21.12.2007, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. C 287 z 29.11.2007, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 12.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 32.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, s. 223.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 25.

⁽⁹⁾ Doc. 8749/1/09 REV 1 oraz 8749/1/09 REV 1 COR 1.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020: strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. zatytułowaną „Uwalnianie potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej” (COM(2010)0183),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 30 czerwca 2010 r. zatytułowany „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” (COM(2010)0352),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie kulturowego wymiaru działań zewnętrznych UE ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie uwalniania potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2012 r. w sprawie aktualizacji komunikatu w sprawie polityki przemysłowej: Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego ⁽³⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie treści na jednolitym rynku cyfrowym (COM(2012)0789),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 września 2012 r. zatytułowany „Konkurencyjność europejskiego przemysłu luksusowego” (SWD(2012)0286),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 26 września 2012 r. zatytułowany „Promowanie sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia w UE” (COM(2012)0537),
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 30 maja 2013 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0248/2013),
- A. mając na uwadze, że branża kultury i branża twórcza, które sprzyjają upowszechnianiu innowacji w innych sektorach, odgrywają ważną rolę w rozwoju gospodarczym i społecznym Unii (w tym pierwszym przypadku ze szczególnym uwzględnieniem MŚP) i wpisują się w pełni w ramy strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnej i zrównoważonej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu;
- B. mając na uwadze, że branża kultury i branża twórcza przyczyniają się w dużej mierze do promowania spójności społecznej, kreatywności oraz różnorodności kulturowej i językowej w Unii;
- C. mając na uwadze, że w ostatnich latach kryzysu gospodarczego branża kultury była sektorem, który w najmniejszym stopniu odczuł skutki kryzysu, co wskazuje, że jest ona strategicznym obszarem dla rozwoju społeczeństwa;
- D. mając na uwadze, że należy uznać zarówno istotną wartość kulturalną branży kultury i branży twórczej, jak i ich duży wkład w budowanie dobrobytu obywateli, w zapewnienie włączenia społecznego i spójności społecznej oraz w gospodarkę Unii pod względem wzrostu i zatrudnienia, także ze względu na ich wpływ na sektor turystyki;

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 135.

⁽²⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 142.

⁽³⁾ Dok. 17566/12.

⁽⁴⁾ KR 2391/2012.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- E. mając na uwadze, że produkcja europejskiej branży kultury i branży twórczej pociąga za sobą istotne korzyści gospodarcze dla licznych sektorów, takich jak turystyka, sprzedaż detaliczna, technologia cyfrowa itp.;
- F. mając na uwadze, że branża kultury i branża twórcza obejmują wiele rodzajów działalności twórczej oraz usług posiadających właściwe tylko im cechy w zakresie modeli finansowania i rozwoju; mając zatem na uwadze, że opracowując strategie wsparcia lub współpracy, szczególnie te międzynarodowe, należy wziąć pod uwagę tę różnorodność;
- G. mając na uwadze, że festiwale organizowane w Europie sprzyjają podniesieniu wartości europejskiej twórczości kulturalnej oraz tworzą wartość kulturalną, społeczną, gospodarczą i turystyczną na szczeblu terytorialnym;
- H. mając na uwadze, że branża kultury i branża twórcza składają się głównie z małych i średnich przedsiębiorstw, które są podstawą unijnej gospodarki;
- I. mając na uwadze, że Komisja Europejska uznała w swoim dokumencie roboczym z dnia 26 września 2012 r.⁽¹⁾ znaczenie sektora gospodarki produktów wysokiej klasy z branży kultury i branży twórczej (moda, biżuteria i zegarki, perfumy i kosmetyki, akcesoria, wyroby skórzane, meble i elementy wyposażenia wnętrz, sprzęt gospodarstwa domowego, gastronomia, wina i alkohole wysokoprocentowe, samochody, łodzie, hotelarstwo i rekreacja, handel detaliczny i domy aukcyjne, sektor wydawniczy), oraz mając na uwadze, że przedsiębiorstwa sektora produktów wysokiej klasy mogą odgrywać przewodnią rolę dla całej branży kultury i branży twórczej;
- J. mając na uwadze, że wzmocnienie statusu pracowników w branży kultury i branży twórczej wpływa pozytywnie na strukturę działalności gospodarczej, rentowność i wiarygodność, a także przyczynia się do poprawy zatrudnienia;
- K. mając na uwadze, że mobilność jest istotną cechą branży kultury i branży twórczej, ale w zależności od danego państwa i regionu jest ona w różny sposób ograniczona ze względu na problemy z uzyskaniem wizej, brak uzgodnionego statusu artystów oraz specyficzne i różnorodne warunki twórczości artystycznej;
- L. mając na uwadze, że bieżący projekt pilotażowy „Gospodarka oparta na różnorodności kulturowej” powinien dać obraz wyzwań stojących przed branżą kultury i branżą twórczą, a także proponowanych rozwiązań;
- M. mając na uwadze, że należy zapewnić obywatelom Unii edukację kulturalną i artystyczną od najmłodszych lat, aby uwrażliwić ich na sztukę i kulturę, umożliwić im wyrażanie opinii i rozwijać świadomość ogromnej różnorodności kultur europejskich, a tym samym pobudzić ich kreatywność i ekspresję artystyczną, a także różnorodność kulturową;
- N. mając na uwadze konieczność zacieśnienia współpracy między ośrodkami szkoleniowymi a przedsiębiorstwami branży kultury i branży twórczej, aby uwzględnić zmiany w strukturze zatrudnienia oraz potrzeby w zakresie specyficznych kompetencji, a w konsekwencji wspierać wymianę informacji i tworzenie umiejętności mieszanych;
- O. mając na uwadze, że różnorodność i bogactwo branży kultury i branży twórczej w Europie są wyraźnie większe niż w innych częściach świata i powinny być wykorzystywane do wspierania wzrostu;
- P. mając na uwadze, że wejście w erę cyfrową stanowi dobrą okazję dla branży kultury i branży twórczej, gdyż pojawią się nowe wymagania i usługi, co prowadzić będzie do wypracowania nowych modeli gospodarczych;
- Q. mając na uwadze, że następuje gwałtowny rozwój nowych modeli gospodarczych dostępu online do dzieł kultury oraz że rozwój ten powinien być pobudzany poprzez zapewnienie stabilnych ram prawnych, promujących inwestycje w branżę kultury oraz branżę twórczą;
- R. mając na uwadze, że zapewnienie branży kultury i branży twórczej dostępu do stałych form finansowania dostosowanych do ich potrzeb jest kluczowe, aby zapewnić ich przyszły rozwój;

⁽¹⁾ SWD(2012)0286.

Czwartek, 12 września 2013 r.

5. mając na uwadze, że branża kultury i branża twórcza stanowią ważny element strategii rozwoju terytorialnego na szczeblu lokalnym i regionalnym w dążeniu do osiągnięcia celów spójności społecznej i ożywienia gospodarczego;

Warunki niezbędne do rozwoju branży kultury i branży twórczej

1. przypomina, że branża kultury i branża twórcza osiągają dobre wyniki gospodarcze, przyczyniają się w dużej mierze do spójności społecznej i nadal tworzą miejsca pracy, zwłaszcza dla ludzi młodych, a także posiadają znaczny potencjał innowacji pomimo trudności, z jakimi boryka się obecnie gospodarka, zważywszy na unijny wymóg dyscypliny budżetowej;
2. podkreśla, że konieczne jest posiadanie aktualnych i wiarygodnych danych statystycznych dotyczących tych branż, a zwłaszcza ich rzeczywistej sytuacji, charakterystyki, w tym statusu oraz potencjału w zakresie tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego, a także wpływu gospodarczego na inne sektory, aby umożliwić podjęcie decyzji o najważniejszych działaniach politycznych służących skutecznemu wspieraniu tych sektorów; zaleca utworzenie ośrodka monitorowania lub bazy danych dotyczących branży kultury i branży twórczej;
3. zwraca się do Komisji z prośbą o kontynuację badań i gromadzenia danych dotyczących gospodarczej i społecznej roli branży kultury i branży twórczej, między innymi jako najważniejszego elementu różnych sektorów działalności gospodarczej;
4. wyraża ubolewanie, że działania zaproponowane przez Komisję w komunikacie poświęconym branży kultury i branży twórczej⁽¹⁾ mają ograniczony zasięg czasowy i zakres; podkreśla, iż należy przeanalizować perspektywy rysujące się przed tymi sektorami w dłuższej perspektywie oraz stworzyć program obejmujący ustrukturyzowane konkretne środki, dostosowany do strategii „Europa 2020”; przypomina, że niezbędne jest uzyskanie wsparcia Unii Europejskiej, państw członkowskich oraz wspólnot lokalnych dla twórczości kulturalnej;
5. nawołuje Komisję do powołania, w oparciu o istniejącą platformę ds. potencjału branży kultury i branży twórczej, obszerniejszego forum zrzeszającego podmioty z tych branż w celu wypracowania konkretnych rozwiązań, a co się z tym wiąże, do aktywnego udziału w tworzeniu ustrukturyzowanego programu politycznego w perspektywie średnio- i długoterminowej;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podkreślania decydującej roli, jaką odgrywa branża kultury i branża twórcza w innowacji, w dążeniu do tworzenia powiązań międzysektorowych, efektu aglomeracji i efektu klastra i zapewniania nowych możliwości dla inwestycji i zatrudnienia;
7. stwierdza, że należy wspierać badania na rzecz innowacji w celu ekspansji na nowe rynki dzięki oferowaniu innowacyjnych, kreatywnych produktów;
8. uważa, że niezbędne jest wspieranie i pobudzanie rozwoju synergii z innymi sektorami, aby przyczynić się do wzrostu gospodarczego; w tym względzie podkreśla rolę turystyki kulturowej jako źródła bogactwa poprzez przybliżenie obywatelom dziedzictwa historycznego i udział w wydarzeniach artystycznych, takich jak festiwale, a także podróży związanych z nauką języków;
9. wskazuje na dużą niejednorodność ekosystemu kulturalnego i twórczego oraz podkreśla, że istnieje konieczność zapobieżenia tej sytuacji poprzez wspieranie kształtowania się wspólnej tożsamości poprzez zachęcanie do koprodukcji, a także tworzenie wspólnych przestrzeni dialogu i wymiany między różnymi aktorami branży kultury i branży twórczej, aby stworzyć nowe powiązania pomiędzy podmiotami i umożliwić wymianę umiejętności i wiedzy z innymi gałęziami gospodarki; podkreśla, że inicjatywy te powinny umożliwić realizację wspólnych interesów przy jednoczesnym uwzględnieniu różnorodności kulturowej, którą należy znać za bogactwo, z którego wypływa siła i potencjał rozwoju pozwalający, ogólnie rzecz ujmując, kształtować wspólną tożsamość europejską;
10. podkreśla istotę promowania wzajemnego poznania i wymiany umiejętności i wiedzy niezbędnych do współpracy pomiędzy przedsiębiorstwami branży twórczej w ramach biegunów konkurencyjności, inicjatyw w dążeniu do doskonałości, tworzenia sieci współpracy, a przez to tworzenia wspólnej kultury branży kultury i branży twórczej, zachęcając różne sektory do współpracy, aby wspólnie stawić czoła nowym wyzwaniom gospodarczym i społecznym;
11. zachęca do rozwijania wymiaru terytorialnego, wymiany umiejętności między sektorami poprzez tworzenie klastrów oraz do intensyfikacji kontaktów, aby przyciągnąć inwestorów, co umożliwiłoby z kolei przedsiębiorstwom działającym w branży kultury i branży twórczej (bardzo małym przedsiębiorstwom, małym i średnim przedsiębiorstwom, organizacjom pozarządowym i instytucjom kulturalnym) dalsze dążenie do wzrostu gospodarczego i tworzenie miejsc pracy;

⁽¹⁾ COM(2012)0537.

Czwartek, 12 września 2013 r.

12. wskazuje, że większość przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej to małe i średnie przedsiębiorstwa, dlatego podkreśla, że zasługują one w tym kontekście na szczególne wsparcie;
13. domaga się, by zapewnić i uznać na szczeblu Unii i w państwach członkowskich widoczność branży kultury i branży twórczej, które stanowią o wyjątkowości kultury w Europie;
14. wskazuje na niejednorodność przepisów dotyczących branży kultury i branży twórczej i zaleca podjęcie działań zmierzających do ujednoczenia przepisów i praktyk w Unii;

Warunki pracy osób działających w branży kultury i branży twórczej

15. ponownie stwierdza, że należy zagwarantować status społeczny osobom działającym w branży kultury i branży twórczej, tak aby mogły one korzystać z zadowalających warunków pracy i odpowiednich środków w zakresie opodatkowania, prawa do pracy, prawa do zabezpieczenia społecznego i praw autorskich w celu poprawy ich mobilności w UE;
16. wzywa do wypracowania środków służących zapewnieniu sprawiedliwego finansowania i wynagrodzenia artystów pracujących na własny rachunek; podkreśla także potrzebę poprawy koordynacji różnych europejskich systemów zabezpieczenia społecznego dla tych artystów ze względu na ich dużą mobilność;
17. nawołuje państwa członkowskie do dostosowania, zwłaszcza w zakresie łączności cyfrowej, społecznych systemów zabezpieczeń do twórczego środowiska pracy i uwzględnienia tego, że osoby wykonujące twórcze zawody są zmuszone do częstej zmiany formy zatrudnienia, między zatrudnieniem zależnym a samozatrudnieniem, lub łączenia obu tych form zatrudnienia;
18. nawołuje Komisję i państwa członkowskie do umożliwienia osobom wykonującym zawody twórcze dostępu do ubezpieczenia zdrowotnego i (dobrowolnego) ubezpieczenia na wypadek bezrobocia, jak również zakładowego i prywatnego ubezpieczenia emerytalnego dla prowadzących samodzielną działalność na przystępnych warunkach;
19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania minimalnych standardów oraz układu zbiorowego w branży kultury i branży twórczej poprzez uzależnienie społecznych form wsparcia od dotrzymania tych standardów;

Edukacja i szkolenie

20. podkreśla, że istnieje potrzeba udoskonalenia przez państwa członkowskie programów szkoleń, praktyk i zdobywania kwalifikacji, między innymi poprzez oferowanie studentom kierunków związanych z kulturą i sztuką szkoleń dostosowanych do obecnych potrzeb zawodowych, aby zbliżyć do siebie świat zawodowy oraz świat nauki oraz czuć nad skutecznym wprowadzeniem zaleceń we wszystkich państwach członkowskich; uważa, że w ramach kursów komputerowych należy poświęcać odpowiednią uwagę możliwościom w sektorze treści online (np. gier);
21. uważa, że w ramach edukacji kulturowej, artystycznej i twórczej należy przekazywać umiejętności konieczne do utworzenia przedsiębiorstwa w branży kultury i branży twórczej;
22. uważa, że kwestią kluczową jest zwiększenie atrakcyjności i wzmocnienie dobrego wizerunku szkoleń artystycznych, rękodzieła i kultury w oczach uczniów, rodziców uczniów i instytucji oraz przywrócenie rzeczywistego obrazu rynków zbytu i procesu tworzenia dobrobytu, szczególnie za pośrednictwem centrum monitorowania lub bazy danych;
23. podkreśla znaczenie zachowania i promowania zawodów rzemieślniczych związanych z branżą kultury i branżą twórczą;
24. zachęca Komisję do uznania specyfiki zawodów doskonałości, prawdziwych inkubatorów zatrudnienia w Europie, które oparte są na czterech kryteriach, wspólnych dla całej branży kultury i dla całej branży twórczej wysokiej jakości: innowacji i kreatywności, doskonałości i estetyzmie, wiedzy i technologii, a także uczeniu się w trakcie całej kariery i promocji umiejętności;
25. uznaje, że konieczne jest wzmocnienie powiązań między systemem edukacji (w tym uniwersytetami, przy poszanowaniu ich niezależności), ośrodkami badań, organizacjami szkoleniowymi a przedsiębiorstwami branży kultury i branży twórczej (w tym MŚP), aby poprawić konkurencyjność tych sektorów o dużym potencjale zatrudnienia, stworzyć międzysektorową i interdyscyplinarną synergię sprzyjającą w większym stopniu włączeniu, w szczególności poprzez

Czwartek, 12 września 2013 r.

stworzenie platformy wymiany, sojuszy na rzecz wiedzy i kompetencji w tej branży oraz partnerstwa, sprzyjać refleksji i działaniu prowadzącemu do wspólnego sukcesu, zwiększyć wartość kapitału ludzkiego w Unii, zapewnić lepszą wiedzę wśród podmiotów, zidentyfikować szczególne umiejętności, pozwolić lepiej zrozumieć ewolucję zawodów i wiedzy oraz pobudzać ducha przedsiębiorczości;

26. zachęca Komisję do ustanowienia sojuszy na rzecz wiedzy między systemem szkolnictwa wyższego a przedsiębiorstwami z branży kultury i branży twórczej;

27. zachęca Komisję do ustanowienia sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych między instytucjami kształcenia i szkolenia zawodowego a przedsiębiorstwami z branży kultury i branży twórczej;

28. ponagla Komisję i państwa członkowskie do dokonania postępów we wzajemnym uznawaniu kierunków kształcenia, kwalifikacji zawodowych i dyplomów ukończenia studiów w dziedzinach związanych z kulturą i sztuką;

29. przypomina, iż ważne jest zapewnienie dostępu do dóbr kultury i edukacji kulturalnej od najmłodszych lat i przez całe życie, aby wspierać kreatywność i pozwolić talentom rozkwitać oraz przekazać zainteresowanie kulturą;

30. wskazuje na pilną potrzebę promocji twórczości młodych twórców oraz wsparcie udziału społeczeństwa w tworzeniu kultury;

31. uważa, że edukacja artystyczna i kulturalna jest warunkiem wstępnym do zapewnienia równości szans, demokratycznego dostępu do kultury oraz spójności społecznej, jako środek wyrazu osobistego i zbiorowego oraz dialogu i promowania wzajemnego zrozumienia; podkreśla ponadto, że pomaga ona ponadto uczniom we wszystkich państwach członkowskich uczestniczyć w kulturze, dzięki rozwijaniu ich zmysłu artystycznego, spotkaniom z artystami, obcowaniu z dziełami sztuki oraz odwiedzaniu miejsc związanych z kulturą;

32. zachęca Komisję i Radę do refleksji nad utworzeniem europejskiego repertorium wiedzy w celu zachowania i promowania europejskiej wiedzy specjalistycznej; zachęca państwa członkowskie i podmioty branży kultury i branży twórczej do organizowania szkoleń promujących tę wiedzę;

Finansowanie branży twórczej i branży kultury

33. uważa, że kluczowe jest umożliwienie branży twórczej i branży kultury korzystania z odpowiednich systemów finansowania i ich zapewnienie, zwłaszcza w przypadku MŚP; kładzie nacisk na konieczność kontynuowania i wzmocnienia publicznej polityki wsparcia branży kultury i branży twórczej i zapewnienia w ten sposób przyszłego potencjału niezależnej twórczości wysokiej jakości; nawołuje Komisję i Radę do wypracowania środków służących do oceny produkcji niematerialnej, zwłaszcza za pośrednictwem ośrodka monitorowania lub bazy danych, oraz do refleksji nad utworzeniem bazy inwestycji w dziedzinie kultury;

34. wskazuje w tym kontekście na nowe możliwości finansowania, takie jak finansowanie społecznościowe i inwestycje społecznościowe;

35. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia odpowiedniego finansowania branży kultury i branży twórczej w polityce społecznej i gospodarczej;

36. podkreśla konieczność utrzymania, także w dobie kryzysu gospodarczego, finansowania ze środków europejskich branży kultury i branży twórczej; wzywa stanowczo Parlament do obrony ambitnego i znacznego budżetu przeznaczanego na kulturę; wzywa zatem Radę do powstrzymania się od zmniejszenia zaproponowanego przez Komisję budżetu przeznaczanego na program „Kreatywna Europa”;

37. zwraca uwagę na znaczenie rozwoju punktów konsultacyjnych i doradczych w dziedzinie finansowania przedsiębiorstw i zarządzania nimi, aby umożliwić małym i średnim przedsiębiorstwom oraz bardzo małym przedsiębiorstwom poznanie narzędzi służących do dobrego zarządzania przedsiębiorstwem, w celu zwiększenia poziomu twórczości, produkcji, promocji i dystrybucji dóbr i usług kulturalnych;

38. zaleca, aby państwa członkowskie i przedstawiciele tych zawodów poprawili techniczne kompetencje dotyczące działań podmiotów branży kultury i branży twórczej poprzez szkolenia pracowników lub utworzenie właściwych struktur, aby ułatwić opracowanie planów finansowania;

Czwartek, 12 września 2013 r.

39. z zadowoleniem przyjmuje proponowane instrumenty pożyczkowe przewidziane w programach „Kreatywna Europa”, COSME i „Horyzont 2020”, ponieważ takie instrumenty oferują bardziej zróżnicowane możliwości finansowania dla branży kultury i branży twórczej;
40. podkreśla, że ważne jest szerzenie wśród instytucji finansowych wiedzy na temat szczególnego charakteru branży kultury i branży twórczej w celu poprawy dostępu branży kultury i branży twórczej do prywatnych źródeł finansowania;
41. zwraca się do Rady, Komisji i państw członkowskich o podjęcie niezbędnych działań, zalecając łączone formy finansowania, takie jak partnerstwo publiczno-prywatne, które podlegałyby wymogom przejrzystości i które nie wpływałyby szkodliwie na finansowanie publiczne, poprzez opracowanie systemów gwarancji pożyczek udzielanych małym strukturom oraz poszukiwanie alternatywnych form finansowania, np. finansowania społecznościowego;
42. wzywa państwa członkowskie do poszukiwania alternatywnych środków finansowania dla branży kultury i branży twórczej, szczególnie w czasach kryzysu; w związku z powyższym uważa, że patronat może być dobrą alternatywą;
43. jest zdania, że w branży audiowizualnej usługi audiowizualne powinny uczestniczyć w finansowaniu europejskich dzieł audiowizualnych, aby wspierać twórczość, a przejrzysta i mierzalna transpozycja dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych⁽¹⁾ powinna wspierać ten proces;
44. ponagla Radę, Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia korzystnych ram regulacyjnych i budżetowych, w szczególności do utworzenia korzystnego dla MSP otoczenia biznesowego w branży kultury i branży twórczej poprzez zmniejszenie obciążeń administracyjnych i prawnych;
45. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do tego, aby przyspieszyły proces harmonizacji przepisów podatkowych, a w szczególności, aby położyły kres rozbieżnościom fiskalnym dotyczącym produktów twórczości kulturalnej, istniejącym pomiędzy państwami członkowskimi;
46. przypomina, że w tych sektorach istnieje bardzo wiele małych i średnich przedsiębiorstw, i uważa, że konieczne jest ustanowienie właściwego opodatkowania dla tych przedsiębiorstw w celu pobudzenia ich wzrostu oraz zapewnienia im przetrwania;
47. przypomina, że fundusze strukturalne oferują duże możliwości w zakresie finansowania kultury, twórczości i innowacji w Unii, biorąc pod uwagę, że na inwestycje związane z kulturą można otrzymać finansowanie w ramach wszystkich trzech celów polityki spójności, tj. konwergencji, konkurencyjności regionalnej i zatrudnienia;
48. ubolewa, że niektóre państwa członkowskie zaproponowały obcięcie, w kolejnych latach, środków na finansowanie instrumentu „Łącząc Europę” o 8,2 mld EUR w wieloletnich ramach finansowych, co negatywnie wpłynie na rozbudowę infrastruktury szerokopasmowej, a tym samym rozwój modeli gospodarki elektronicznej w branży kultury i branży twórczej;
49. zwraca się zatem do państw członkowskich o korzystanie z istniejących oraz przyszłych narzędzi i programów, takich jak program Media lub mechanizm gwarancji opracowany w ramach programu „Kreatywna Europa”, a także zwraca się do Komisji o ułatwienie, przez podjęcie konkretnych działań, dostępu podmiotów branży twórczej i branży kultury do finansowania za pośrednictwem tych instrumentów, ze szczególnym uwzględnieniem maksymalnego skutecznego wykorzystania digitalizacji platform w celu uproszczenia procesu składania wniosków, procesu oceny i procesu zarządzania, a także w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych;
50. zachęca instytucje UE do wyznaczenia ambitnego poziomu finansowania nowego komponentu MEDIA w wieloletnich ramach finansowych (2014–2020);

Szanse i wyzwania związane z digitalizacją, globalizacją i dostępem do rynków międzynarodowych

51. uważa, że narzędzia i platformy cyfrowe i internetowe oferują branży kultury i branży twórczej niespotykane dotychczas możliwości w zakresie tworzenia nowych modeli przedsiębiorstw, przyciągania nowych odbiorców i rozszerzania rynków zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich;

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1. Wersja sprostowana opublikowana w Dz.U. L 263 z 6.10.2010, s. 15.

Czwartek, 12 września 2013 r.

52. podkreśla, że istnienie 27 różnych systemów zarządzania prawami własności intelektualnej stanowi spore obciążenie dla europejskiej branży kultury i branży twórczej, a obecny system charakteryzujący się dużym rozdrobnieniem należy zreformować tak, by ułatwić dostęp do treści i zwiększyć ich (globalne) rozpowszechnianie, co umożliwiłoby artystom, twórcom, konsumentom, przedsiębiorstwom i odbiorcom korzystanie z rozwoju digitalizacji, nowych kanałów dystrybucji, nowych modeli przedsiębiorstw i innych możliwości;
53. uważa, że w dobie łączności cyfrowej nowoczesny i zrównoważony system ochrony praw własności intelektualnej, który pozwala jednocześnie zapewnić odpowiednie wynagrodzenie wszystkim kategoriom osób do tego uprawnionych i gwarantuje konsumentom dużą różnorodność legalnych treści i prawdziwy wybór w zakresie różnorodności językowej i kulturalnej, jest podstawowym warunkiem zapewnienia konkurencyjności branży kultury i branży twórczej;
54. podkreśla, że ochrona praw własności intelektualnej nie powinna zagrażać neutralności internetu;
55. podkreśla gwałtowny wzrost wykorzystania innowacyjnych usług cyfrowych w dostępie do dzieł kultury oraz nalega na konieczność zagwarantowania stabilnego ekosystemu, który zachęcałby do inwestowania w branżę kultury i branżę twórczą, tworzenia miejsc pracy w Europie i promocji innowacyjnych modeli gospodarczych;
56. dlatego nawołuje Komisję, by w odniesieniu do poszanowania praw własności intelektualnej opracowała ramy regulacyjne dostosowane do specyfiki poszczególnych sektorów oraz by ujednoliciła i zreformowała ramy prawne w zakresie praw autorskich w celu poprawy dostępu do treści i wzmocnienia pozycji twórców i dania im większego wyboru; zachęca także do lepszego podziału obowiązków w ramach całego łańcucha wartości cyfrowych, z odpowiednim uwzględnieniem konkurencyjności branży kultury i branży twórczej;
57. podkreśla w związku z tym istotną rolę, jaką odgrywają organizacje zbiorowego zarządzania w zakresie dostępu do dziedzictwa kulturowego, w celu zapewnienia skutecznego wykonywania praw własności intelektualnej oraz uproszczenia formalnych kroków, jakie muszą podjąć użytkownicy;
58. przypomina o potencjale w dziedzinie współpracy międzynarodowej oraz potencjale eksportowym branży twórczej i branży kultury oraz o tym, że w interesie Unii jest sprzyjać wymianie przedstawicieli zawodów tych branż, także z państwami trzecimi oraz przyciągnąć talenty twórcze i zapewnić ich rozwój; przypomina o istotnej roli branży kultury i branży twórczej w upowszechnianiu kultury europejskiej, zwiększaniu jej atrakcyjności i jej propagowaniu;
59. podkreśla konieczność podjęcia starań w celu wzajemnego uznawania statusu artystów, podjęcia refleksji się nad umożliwieniem mobilności oraz nad optymalnym wykorzystaniem programów szkoleniowych, współdziałania w ramach sieci oraz swobodnego przepływu przedstawicieli zawodów branży kultury i branży twórczej, zwłaszcza podmiotów działalności kulturalnej, artystów, a także dzieł sztuki;
60. uważa za konieczne utrzymanie przez Unię i jej państwa członkowskie możliwości ochrony i rozwoju polityk kulturalnych i audiowizualnych, i to w ramach ich dorobku prawnego, aktów normatywnych i umów, w tym Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego; wnioskuje więc, aby wykluczenie usług zawierających treści kulturalne lub audiowizualne, w tym także te online, było jasno określone w umowach pomiędzy UE a państwami trzecimi; nalega w związku z powyższym na konieczność wyłączenia branży kultury oraz branży audiowizualnej z zakresu umowy o wolnym handlu między UE a USA, przypominając, że dobra kultury i twórczość nie są typowymi towarami;
61. podkreśla konieczność utrzymania przez UE i jej państwa członkowskie, zgodnie z Konwencją UNESCO z 2005 r., możliwości tworzenia i rozwoju polityki sprzyjającej różnorodności kulturowej, dostosowanej do ery cyfrowej;
62. podkreśla konieczność wsparcia polityki digitalizacji dzieł w celu ułatwienia dostępu do dzieł europejskiego dziedzictwa kulturowego jak najszerzszemu gronu odbiorców;
63. podkreśla znaczenie dyplomacji na rzecz kultury i zaznacza, że UE powinna przyjąć pozycję partnera na arenie międzynarodowej w celu zwiększenia globalnej konkurencyjności branży kultury i branży twórczej w Unii;
64. zachęca Komisję, aby zaproponowała narzędzia dostosowane do branży kultury i branży twórczej w celu umożliwienia tym branżom eksportu na rynki międzynarodowe na sprzyjających warunkach;

Czwartek, 12 września 2013 r.

65. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do promowania branży kultury i branży twórczej;
66. podkreśla, że kultura wywiera pośrednie skutki na inne branże gospodarki; w związku z tym zachęca branżę kultury i branżę twórczą do zacieśnienia współpracy z innymi sektorami, takimi jak technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) i turystyka, aby sprostać wyzwaniom digitalizacji, globalizacji oraz dostępu do rynków międzynarodowych;

Rozwój lokalny i regionalny

67. podkreśla znacznie terytorialnych strategii na rzecz kultury i twórczości, a co się z tym wiąże, centralną rolę władz lokalnych, regionalnych i makroregionalnych w promowaniu tych branż i ich wspieraniu za pomocą odpowiednich środków i dostosowanego do potrzeb finansowania, przy czym warto poświęcić również należytą uwagę kulturze popularnej; docenia inicjatywę administracji publicznej w zakresie rozwoju regionalnych struktur wspierania przedsięwzięć w obszarze przemysłu kreatywnego, w tym także poprzez projekty finansowane z funduszy europejskich;
68. podkreśla, że branża kultury i branża twórcza powinny stać się elementem unijnych i krajowych strategii społeczno-gospodarczych; podkreśla konieczność dalszej koordynacji poszczególnych strategii politycznych, w tym polityki przemysłowej, edukacyjnej i innowacyjnej, polityki w dziedzinie turystyki oraz rozwoju regionalnego, miejskiego, lokalnego i przestrzennego; zachęca również władze lokalne i regionalne – zgodnie z zasadą pomocniczości – do uwzględnienia sektora kultury i branży twórczej w ich średnio- i długookresowych strategiach gospodarczych;
69. podkreśla międzysektorowy charakter branży kultury i branży twórczej jako atrakcyjnego narzędzia komunikacji oraz ogólne znaczenie tych sektorów nie tylko dla światowej gospodarki, ale również dla zrównoważonego, inteligentnego i wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, innowacji, przedsiębiorczości, spójności społecznej i rozwoju społecznego; podkreśla fakt, że sektory te charakteryzują się dużym lokalnym i regionalnym potencjałem wzrostu, oferującym nowe możliwości rynkowe dla przedsiębiorców sektora kultury i branży twórczej, a tym samym zatrudnienie w sektorze kultury;
70. uważa, że różne kompetencje, jakie oferują te sektory, a także współdziałanie twórców i technologii, są często zakorzenione w środowisku lokalnym i powinny być w związku z tym wspierane poprzez utworzenie lokalnych i regionalnych platform, sieci, klastrów, inkubatorów przedsiębiorczości i partnerstwa, które zwiększyłyby synergię, ułatwiły wypracowanie mechanizmów finansowania kreatywności i innowacji oraz usprawniłyby zarządzanie wakatami i możliwościami finansowania;
71. podkreśla wpływ kultury na ożywienie gospodarcze i społeczne miast oraz nalega, aby Komisja wspierała partnerskie uczenie się na szczeblu władz miejskich, aby sprzyjać wymianie dobrych praktyk pomiędzy osobami decydującymi o lokalnej polityce;
72. uznaje, że modernizacja infrastruktury kulturalnej może przyczynić się do rewitalizacji miast, w tym do zmian na płaszczyźnie społecznej i ekonomicznej;
73. zaleca wykorzystanie potencjału gospodarczego ukrytego w sektorach branż kreatywnych do poprawy jakości życia miast i regionów;
74. wspiera podejście koncentrujące się na dynamice terytorialnej w celu wspólnego zarządzania kulturą na szczeblu lokalnym i regionalnym przez wszystkie podmioty (artystów, władze lokalne, przedstawicieli zawodów itp.);
75. zaznacza, że branża kultury i branża twórcza, jako źródło potencjału pod względem większej liczby miejsc pracy dobrej jakości w regionie, są w stanie przyczynić się do integracji społecznej i terytorialnej; wyraża zaniepokojenie faktem, że powyższe aspekty branży kultury i branży twórczej nie zostały dostatecznie przeanalizowane i nie uzyskały dostatecznego wsparcia; podkreśla, że gromadzenie danych statystycznych w tych sektorach nie jest wystarczające na żadnym poziomie, przy czym najgorsza sytuacja występuje na szczeblu regionalnym i lokalnym; podkreśla, że należy przeanalizować wpływ ICT na sektor kultury i branżę twórczą, tak by sektory te mogły się dostosować do nowego środowiska technologicznego i powiązać z postępem technologicznym;
76. podkreśla, że branża kultury i branża twórcza, a zwłaszcza MŚP, stanowią ważny czynnik pobudzenia wzrostu i rozwoju na szczeblu lokalnym i regionalnym i w wymiarze transgranicznym (na szczeblu państw członkowskich), szczególnie poprzez promocję dziedzictwa, turystyki oraz biegunów doskonałości, gdyż sprzyjają atrakcyjności regionów, restrukturyzacji społeczno-gospodarczej, pojawianiu się nowych form działalności oraz tworzeniu stałych i zrównoważonych miejsc pracy; wskazuje, że powyższe dotyczy zwłaszcza branży turystycznej, ponieważ miasta i regiony o silnym zapleczu kulturowym, są szczególnie atrakcyjne dla podróżujących;

Czwartek, 12 września 2013 r.

77. podkreśla znaczenie systemów edukacji dla promocji kreatywności od wczesnego dzieciństwa oraz umacniania kształcenia artystycznego i kształcenia w zakresie kultury poprzez rozwijanie zainteresowania pracą i produktami branży twórczej na etapie kształcenia podstawowego i ponadpodstawowego; podkreśla, że lokalne i regionalne władze powinny odgrywać istotną rolę edukacyjną i kulturalną w tym procesie, traktując kulturę i kreatywność jako nieodłączny element rozwoju regionalnego i miejskiego, ponieważ to one są często odpowiedzialne za edukację przedszkolną i szkoły podstawowe; podkreśla znaczenie nieformalnego szkolenia dorosłych w zakresie rozwoju zdolności dostosowawczych do nieustannie zmieniającego się rynku pracy;

78. zwraca uwagę, że finansowanie dostępne w ramach przyszłych wieloletnich ram finansowych, w szczególności EFS i EFRR, powinno być wykorzystane w celu umocnienia branży kultury i branży twórczej, a także krajowego, regionalnego i lokalnego potencjału instytucjonalnego i administracyjnego do współpracy z tymi sektorami, co pozwoliłoby zwiększyć korzyści gospodarcze, społeczne, edukacyjne i kulturalne płynące z branży kultury i branży twórczej; zwraca uwagę na regiony najbardziej oddalone, w których tworzenie i rozwój sektora kultury i branży twórczej jest bardziej skomplikowane;

79. uważa przy tym, że warunki terytorializacji narzucone przez niektóre narodowe lub regionalne programy pomocy twórczości kinowej tworzą związek pomiędzy kulturą a danym obszarem i powinny zostać utrzymane zgodnie z wytycznymi komunikatu w sprawie kinematografii z 2001 r. ⁽¹⁾;

80. zauważa, że sektory branży twórczej i branży kultury podlegają dynamicznym przemianom oraz umożliwiają tworzenie klastrów będących motorem postępu i rozwoju miast i regionów;

81. zwraca uwagę na fakt, że branża kultury i branża twórcza przyczyniają się do zachowania i poprawy ogromnego europejskiego dziedzictwa kultury, sztuki i architektury; podkreśla znaczenie ruchomego dziedzictwa kulturowego, tj. przedmiotów kultury materialnej jako wytworu ludzkiej kreatywności od zamierzchłych czasów po dzień dzisiejszy; podkreśla, że branża kultury i branża twórcza odgrywają istotną rolę w rozwoju turystyki w UE i budzą ogromne zainteresowanie turystów zarówno z krajów UE, jak i spoza niej; uważa, że ze względu na tę wartość dodaną należy zdecydowanie wspierać branżę kultury i branżę twórczą z przyszłego budżetu UE i w ramach krajowych i regionalnych dokumentów programowych sporządzonych na lata 2014–2020, ponieważ są one źródłem znacznych możliwości gospodarczych;

82. wskazuje na potrzebę kultywowania dziedzictwa narodowego oraz promocję dorobku kulturowego danego regionu w kraju i za granicą;

83. uważa, że ludzie, produkty i usługi w branży twórczej – jako element różnorodności kulturowej UE – powinny być podstawą silnego jednolitego europejskiego rynku i dobrze rozwiniętych regionów, a także – jako element lokalnej gospodarki – mogą przyczynić się one do tworzenia nowych dziedzin działalności gospodarczej i nowych miejsc pracy; apeluje o lepsze wykorzystanie branży kultury i branży twórczej jako magnesu przyciągającego do Europy nowe inwestycje i różnorodne talenty; podkreśla, że przedsiębiorcy branży kultury i branży twórczej nie mają łatwego dostępu do finansowania; apeluje do państw członkowskich o przyjęcie odpowiednich środków społecznych i podatkowych na rzecz wsparcia gospodarki kreatywnej i nowych modeli biznesowych dla branży kultury i branży twórczej, dostosowanych do europejskiego rynku, które umożliwiłyby mobilność artystów i osób pracujących w tych sektorach oraz pomogłyby im pokonać przeszkody dotyczące różnych systemów podatkowych lub społecznych czy bariery językowe, a także promować lepsze zrozumienie między krajami i kulturami;

o

o o

84. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 16.2.2002, s. 6.

Czwartek, 12 września 2013 r.

P7_TA(2013)0374

Mikrogeneracja

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie mikrogeneracji – wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej na małą skalę (2012/2930(RSP))

(2016/C 093/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 192 ust. 2 i art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE⁽²⁾, a także jej wpływ na wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią⁽³⁾, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią⁽⁴⁾, a także ich odpowiednie rozporządzenia wykonawcze,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Uruchomienie wewnętrznego rynku energii” (COM(2012)0663) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (SWD(2012)0367 i SWD(2012)0368),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Energia odnawialna: ważny uczestnik europejskiego rynku energii” (COM(2012)0271),
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii⁽⁵⁾,
 - mając na uwadze skierowane do Komisji pytanie w sprawie mikrogeneracji (E-010355/2011);
 - mając na uwadze skierowane do Komisji pytanie w sprawie projektów inwestycyjnych w ramach partnerstwa obywatelskiego dotyczących elektrowni wykorzystujących energię słoneczną (E-011185/2012),
 - mając na uwadze skierowane do Komisji pytanie w sprawie mikrogeneracji (O-000074/2013 – B7-0217/2013);
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dostęp do wystarczającej ilości energii warunkujący godny standard życia jest podstawowym prawem wszystkich ludzi oraz mając na uwadze, że w ostatnich latach ceny energii znacznie wzrosły;
- B. mając na uwadze, że dostawy energii w Unii Europejskiej są w coraz większym stopniu zależne od importu z państw trzecich, w związku z czym konieczna jest zmiana w celu zabezpieczenia realizacji unijnych celów w dziedzinie klimatu, energii i wzrostu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 66.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- C. mając na uwadze, że wykorzystywanie paliw kopalnych jako źródła energii zwiększyło poziomy emisji CO₂ do atmosfery, przyczyniając się do globalnej zmiany klimatu; mając na uwadze, że UE ustanowiła cele w zakresie wytwarzania energii odnawialnej do 2020 r. i pracuje obecnie nad ramami politycznymi w dziedzinie klimatu i energii do 2030 r.; mając na uwadze, że chociaż obecnie istnieją przepisy dotyczące wytwarzania energii na małą skalę (mikrogeneracji), są one jednak rozproszone wśród różnorodnych ustawodawczych i nieustawodawczych inicjatyw, takich jak dyrektywa w sprawie energii ze źródeł odnawialnych lub dyrektywa o efektywności energetycznej;
- D. mając na uwadze, że przywódcy UE powinni odegrać wiodącą rolę w procesie transformacji energetyki, uwzględniając potrzebę zaangażowania wszystkich obywateli UE niezależnie od ich dochodu i majątku; mając na uwadze, że wytwarzanie energii na małą skalę może przyczynić się do zwiększenia spójności we wspólnocie, do zwalczania ubóstwa energetycznego, tworzenia nowych miejsc pracy i generowania wzrostu gospodarczego, a także doprowadzić do przyjęcia nowego podejścia do przełamywania obecnego kryzysu gospodarczego;
- E. mając na uwadze, że wytwarzanie energii na małą skalę i zdecentralizowane wytwarzanie energii stanowi dla gospodarstw domowych, dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz dla społeczności tak na obszarach miejskich, jak i wiejskich, okazję do podjęcia wspólnej pracy w celu przeciwdziałania zmianom klimatu dzięki przyjęciu roli producentów energii; mając na uwadze, że konsumenci powinni zdobywać wiedzę na temat skutecznych sposobów wytwarzania i zużywania energii; mając na uwadze, że umożliwienie konsumentom wytwarzania własnej energii elektrycznej i ciepłej może doprowadzić do powstania bardziej zrównoważonego i integracyjnego społeczeństwa; mając na uwadze, że komunikat Komisji w sprawie wewnętrznego rynku energii podejmuje kwestię uprawnienia ich do stania się aktywnymi graczami – „prosumentami”; mając na uwadze, że chociaż obecnie istnieje już wiele możliwości, dzięki którym konsumenci mogą aktywnie angażować się w efektywną produkcję energii i efektywne jej zużycie, należy jeszcze zmierzyć się z wieloma wyzwaniami;
- F. mając na uwadze, że mikrogeneracja może mieć znaczenie również na poziomie globalnym;
- G. mając na uwadze, że zachęty do wytwarzania energii elektrycznej i ciepłej na małą skalę różnią się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich; mając na uwadze, że strategie polityczne UE powinny być skuteczniej wdrażane w celu wykorzystania potencjału wytwarzania energii na małą skalę w całej UE;

Definicja

1. do celów niniejszej rezolucji definiuje znaczenie pojęcia mikrogeneracja jako: 1) wytwarzanie na małą skalę przez pojedynczych obywateli oraz MŚP energii służącej do ogrzewania/chłodzenia oraz energii elektrycznej w celu zaspokojenia ich własnych potrzeb; oraz 2) różne formy grupowego lub kooperatywnego wytwarzania energii na małą skalę na poziomie wspólnoty w celu zaspokojenia lokalnych potrzeb; zauważa, że mikrogeneracja obejmuje różne technologie (hydroenergia, energia geotermalna, energia słoneczna, energia morska, energia wiatrowa, pompy ciepła i energia z biomasy), które w sposób szczególny koncentruje się na wymiarze odnawialnej i zrównoważonej energii;

Wprowadzenie

2. potwierdza, że mikrogeneracja będzie niezbędnym elementem wytwarzania energii w przyszłości, jeśli UE chce osiągnąć swoje cele w dziedzinie energii odnawialnej w perspektywie długoterminowej; przypomina, że mikrogeneracja przyczynia się do wzrostu ogólnego udziału energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym UE i umożliwia wydajne zużycie energii blisko punktu jej wytworzenia, przy jednoczesnym unikaniu strat przesyłowych;

3. przypomina, że pomyślnie rozpowszechnienie mikrogeneracji uzależnione jest od wielu różnych czynników, w tym: od właściwego funkcjonowania europejskiego wewnętrznego rynku energii; od technicznego zaawansowania jednostek mikrogeneracji; udostępnienia inteligentnej infrastruktury energetycznej, zwłaszcza na poziomie dystrybucji; a także od krótko-, średnio- i długoterminowych strategii politycznych i systemów wsparcia mających na celu zachęcanie do mikrogeneracji na poziomie europejskim, krajowym i lokalnym;

4. uznaje rolę badań i technologii w ponoszeniu wydajności i redukowaniu kosztów mikrogeneracji;

Czwartek, 12 września 2013 r.

5. wskazuje na to, że rozpowszechnianie mikrogeneracji na szeroką skalę ograniczają konkretne przeszkody, między innymi: wyzwanie, jakim są wysokie koszty inwestycji, jakie należy ponieść z góry; wysoka złożoność procedur administracyjnych związanych z połączeniem i dostępem do sieci energii elektrycznej; brak wystarczającej wiedzy na temat oszczędności energii i oszczędności kosztów oferowanej przez różne technologie mikrogeneracji w całym ich cyklu życia;
6. zauważa, że ubóstwo energetyczne jest coraz poważniejszym problemem; podkreśla, że ułatwienie mikrogeneracji na poziomie jednostkowym i wspólnotowym może wzmocnić pozycje konsumentów na tyle, by stali się aktywnymi podmiotami w sektorze energii, umożliwiając im jednocześnie uzyskanie większej kontroli nad ich zużyciem energii i ograniczenie ilości energii, jaką muszą nabywać, co tym samym zapobiegać może ubóstwu energetycznemu; podkreśla, że mikrogeneracja stwarza możliwość zmiany oblicza społeczeństwa w kierunku bardziej zrównoważonego, opartego na współpracy i sprawiedliwego modelu funkcjonowania; apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na najemców, których często odwołuje się od wprowadzania usprawnień w zakresie efektywności energetycznej i od wytwarzania własnej energii;
7. podkreśla, że dzięki technologiom mikrogeneracji, takim jak mikroelektrociepłownie i wytwarzanie na małą skalę energii ze źródeł odnawialnych, możliwe stają się budynki o zerowym poborze energii i budynki o pozytywnym bilansie energetycznym, które zasilają sieć energetyczną nadwyżką energii wytworzonej przez siebie;
8. zwraca uwagę na wagę propagowania lokalnych spółdzielni energii odnawialnej zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich w celu zwiększenia publicznego wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, wiedzy obywateli o wytwarzaniu energii na małą skalę oraz ich udziału w tym procesie, a także w celu zwiększenia dostępu do energii ze źródeł odnawialnych i sprzyjania inwestycjom; zwraca uwagę na znaczenie propagowania lokalnych i regionalnych grup, które umożliwiłyby bezpieczny i skuteczny udział obywateli w rynku pracy, zapewniając „prosumentom” sprawiedliwe ceny za usługi wyświadczone na rzecz systemu energetycznego; zauważa, że lokalne władze odgrywają ważną rolę w propagowaniu mikrogeneracji wśród obywateli, MŚP i zainteresowanych stron oraz w zachęcaniu ich do niej,
9. jest zdania, że wiedza obywateli UE o korzyściach mikrogeneracji jest niewielka i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do podjęcia działań w celu nagłośnienia rozwiązań w zakresie mikrogeneracji, a także najlepszych praktyk w tej dziedzinie;
10. zauważa, że niewiele informacji jest dostępnych na temat zdolności i przyszłego potencjału mikrogeneracji w UE; uważa, że dzięki większej wiedzy mikrogeneracja mogłaby odgrywać kluczową rolę w polityce w dziedzinie klimatu, energii i przemysłu;
11. zauważa, że w celu propagowania mikrogeneracji energii elektrycznej, konieczne są inteligentne liczniki elektryczne, które mogą obliczać ilość energii zużytej przez producenta do własnych potrzeb oraz procent energii, która zasili sieć energetyczną, a także konieczne są liczniki energii termicznej w celu monitorowania ciepła wnikającego do, jak i wydostającego się z obiektu będącego częścią sieci grzewczej, tak aby wytworzona energia termalna mogła być odliczana;
12. zauważa, że często rentowne jest, również w kontekście mikrogeneracji, zasilanie instalacji energią ciepłą wytworzoną w skojarzeniu z energią elektryczną, ponieważ często znacznie zwiększa to efektywności energetyczną;
13. odnotowuje, że wdrożenie mikrogeneracji na szeroką skalę jest ważnym krokiem w procesie przejścia z historycznie scentralizowanego systemu energetycznego do bardziej zdecentralizowanego i elastycznego systemu, koniecznego do osiągnięcia unijnych celów w zakresie energii i klimatu; podkreśla wagę propagowania mikrogeneracji już teraz, przy jednoczesnym podjęciu w sposób wyważony kwestii związanych z operatorami sieci dystrybucji, w tym kwestii podziału kosztów i niezbędnych inwestycji w inteligentne technologie; podkreśla, że należy odpowiednio zdefiniować pozytywny wpływ usług pomocniczych świadczonych przez makrogeneratorów, przyczyniających się do bezpiecznego działania systemu, a także przyjąć wobec niego sprawiedliwe podejście; w związku z tym podkreśla konieczność podjęcia właściwych decyzji i wyznaczenia właściwych celów, a także nieodkładania już dłużej stosownych inwestycji i ambitnych uregulowań;
14. podkreśla, że zwiększenie zdolności w zakresie mikrogeneracji w UE może okazać się bardzo kosztowne, oraz że wzrost inwestycji poszczególnych „prosumentów” w mikrogenerację sprawi, że konieczne staną się również inne inwestycje na różnych poziomach systemu energetycznego, np. na rzecz systemu dystrybucji i przesyłu sprzyjającego stosowaniu mikrogeneracji; podkreśla, że nie może odbywać się to ze szkodą dla pełnego bezpieczeństwa dostaw lub wywoływać sztucznie wzrostu cen energii; zgadza się z Radą Europejską co do tego, że polityka energetyczna UE musi zapewnić bezpieczeństwo dostaw dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w przystępnych i konkurencyjnych cenach i przy takich też kosztach;

Czwartek, 12 września 2013 r.

Ramy prawne

15. wzywa Komisję do sformułowania zaleceń, w oparciu o najlepsze praktyki wśród organów regulacyjnych i operatorów systemu, tak aby wskazać sposób skrócenia i uproszczenia procedur administracyjnych związanych z działaniem i podłączeniem jednostek mikrogeneracji do sieci energetycznej, ze szczególnym uwzględnieniem przewidzenia procedur w punkcie kompleksowej obsługi; podkreśla konieczność propagowania ambitnego sposobu wdrażania istniejących wytycznych, takich jak przepisy dotyczące jednostek mikrogeneracji oraz dyrektywa o efektywności energetycznej;

16. zauważa, że energia wytworzona przez mikrogeneratorów, jeżeli jest na bieżąco i lokalnie zużywana, przyczynia się do unikania przepływu energii i związanych z nim strat w systemie, a także przyczynia się do wzrostu poczucia własności wśród „prosumentów”; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwinięcia specjalnych mechanizmów w celu zachęcania do samowystarczalności, czemu ma towarzyszyć ogólne zmniejszenie zużycia;

17. wzywa Komisję i krajowe organy regulacyjne do opracowania ram regulacyjnych określających role i odpowiedzialność wszystkich aktorów w ramach sieci dystrybucji, ze szczególnym uwzględnieniem warunków umożliwiających rozpowszechnienie grupowania ze względu na jego kluczową rolę w aktywnym udziale mikrogeneracji w systemie;

18. podkreśla coraz większą rolę operatorów systemów dystrybucyjnych w bardziej zdecentralizowanej sieci energii, w zapewnianiu bezpieczeństwa dostaw oraz stabilnego i niezawodnego działania systemu, przy jednoczesnym gwarantowaniu ochrony prywatności danych konsumentów; wzywa Komisję i krajowe organy regulacyjne do uznania tej roli oraz do zachęcania do operatorów systemu dystrybucyjnego do inwestowania w ten system z myślą o poprawie ogólnej efektywności systemu energetycznego; ponadto wzywa do wyraźniejszego zdefiniowania roli operatorów systemu dystrybucyjnego w dziedzinie organizowania usług równoważna i innych usług pomocniczych;

19. uważa, że w całej UE niezbędne są skuteczne i skoordynowane działania na rzecz wytwarzania energii na małą skalę w ramach procesu tworzenia europejskiego wewnętrznego rynku energii;

20. zauważa, że różne państwa członkowskie mają różne cele i dysponują różnymi strukturami przepisów podatkowych i prawnych dotyczących mikrogeneracji, co może być przeszkodą w procesie szerokiego rozpowszechniania mikrogeneracji; wzywa Komisję do określenia pozycji budżetowych w ramach programu inteligentnej energii dla Europy (IEE) oraz do współpracy z państwami członkowskimi w celu zniesienia utrzymujących się przepisach krajowych barier w dostępie do finansowania przeznaczonych na indywidualne i spółdzielcze projekty w dziedzinie mikrogeneracji, a także w celu stworzenia nowych ukierunkowanych instrumentów finansowych (np. mikrokredytów) oraz rozpowszechniania najlepszych praktyk w obrębie tej działalności;

21. wzywa państwa członkowskie do uwzględniania charakterystyki mikrogeneracji przy opracowywaniu i przeglądzie krajowych zachęt i systemów wsparcia w celu dopilnowania, by były one odpowiednie dla wytwarzania energii na małą skalę;

Infrastruktura, produkty i normy

22. wzywa do bezzwłocznego, pełnego wdrożenia trzeciego pakietu energetycznego, a zwłaszcza przepisów UE dotyczących opomiarowania, w celu ułatwienia działań „prosumentów” w sieci oraz w celu zapewnienia skutecznego zarządzania dystrybucją; wnioskuje o umożliwienie przekazywania energii między producentami a konsumentami na małą skalę oraz na przykład w sąsiedztwie lub w ramach spółdzielni; wzywa państwa członkowskie, w przypadku gdy analiza kosztów i korzyści leży w interesie konsumenta, do przyspieszenia wprowadzania inteligentnych liczników z myślą o udzielaniu gospodarstwom domowym wsparcia w uzyskiwaniu dokładnych danych o energii wytworzonej w ich obiektach oraz o jej łącznej wartości;

23. sugeruje, by Komisja zbadała możliwość wprowadzenia systemów mikrogeneracji do projektów planowania przestrzennego; wierzy, że może do doprowadzić do wzrostu efektywności oraz do redukcji kosztów w związku z rozwojem przesyłu i dystrybucji energii ze źródeł odnawialnych na małą skalę;

24. zaznacza, że standaryzacja jest kluczem do dalszego upowszechniania seryjnego wyposażenia do zastosowania w mikrogeneracji w optymalnej i opłacalnej formie; wzywa europejskie organy normalizacyjne do przyspieszenia ich działalności normalizacyjnej;

Czwartek, 12 września 2013 r.

25. przypomina, że generatory energii na małą skalę współdziałają z siecią dystrybucji w inny sposób niż generatory na dużą skalę i w związku z tym powinny być inaczej traktowane w przyszłym prawodawstwie;

26. zdaje sobie sprawę, że wprowadzenie mikrogeneracji na większą skalę będzie skutkowało wyzwaniem w zarządzaniu sieciami dystrybucji związanymi z dostosowaniem zapotrzebowania na energię do podaży, stąd konieczne staną się innowacyjne inwestycje w modernizację sieci dystrybucji; zauważa rolę inteligentnych technologii w dążeniu do osiągnięcia tego celu; wzywa państwa członkowskie do ułatwienia dostępu mikrogeneratorów do sieci przy jednoczesnym rozwiązaniu kwestii kosztów sieci związanych z produkcją energii na małą skalę i utrzymaniu efektywnego zarządzania siecią; wzywa krajowe organy regulacyjne do zachęcania do innowacji i inwestycji w lokalne sieci dystrybucyjne;

27. zauważa, że wykazano, iż projekty uruchomione przez dane podmioty samodzielnie cieszą się większą akceptacją i dlatego należy je wspierać; przypomina, że grupy mogłyby odgrywać istotną rolę w ułatwianiu takich projektów, lecz dotychczas ich pozycja nie jest jasno określona w odpowiednich przepisach UE; w związku z tym wzywa do sprawnego i ambitnego wdrażania przepisów dotyczących reagowania na popyt, które zawarto w dyrektywie o efektywności energetycznej;

28. zachęca Komisję do zbadania możliwości wspierania modeli finansowania społecznościowego, tj. systemów długoterminowego inwestowania, w których inwestorzy i przedsiębiorcy są w bezpośrednim kontakcie za pośrednictwem platformy, z myślą o stwarzaniu możliwości i zachęcaniu obywateli do budowania spółdzielni zajmujących się mikrogeneracją;

29. zauważa, że uwaga publiczna w coraz większym stopniu skupia się na możliwości finansowania projektów za pomocą otwartych apeli adresowanych do szerokiej rzeszy odbiorców (finansowanie społecznościowe); wzywa Komisję do propagowania możliwości współwłasności w ramach lokalnych projektów i dzięki temu do lepszego uruchamiania lokalnego wsparcia;

30. ponadto wzywa Komisję do przeanalizowania stopnia, w jakim przepisy UE, takie jak dyrektywa w sprawie prospektu emisyjnego (dyrektywa 2003/71/WE), dyrektywa w sprawie rynków instrumentów finansowych (dyrektywa 2004/39/WE) oraz dyrektywa w sprawie pieniądza elektronicznego (dyrektywa 2009/110/WE) już umożliwiają wdrażanie pewnych projektów w oparciu o współwłasność lokalnych struktur;

31. stwierdza, że wszelkie inicjatywy w dziedzinie mikrogeneracji powinny być zgodne z kodeksami sieci; zaznacza, że cele prawodawstwa wtórnego dotyczącego energii elektrycznej, jak np. kodeksy sieci, mogą zostać lepiej i w bardziej rentowny sposób osiągnięte poprzez ustanowienie norm na poziomie UE dla większości typów technologii mikrogeneracji; apeluje o aktywny model zarządzania systemem dystrybucji oparty o ścisłą współpracę operatorów systemu dystrybucyjnego z operatorami systemu przesyłowego oraz o inne elementy (wytwarzanie, zużycie i jednostki magazynowania) w ramach organów odpowiedzialnych za sieć w celu wprowadzenia zachęt do innowacji i inwestycji w lokalne sieci dystrybucyjne;

32. wzywa Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), europejską sieć operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej (ENTSO-E), Komisję i rządy poszczególnych państw do zwrócenia szczególnej uwagi na zdecentralizowane odnawialne źródła energii w obecnym procesie opracowywania przepisów i negocjacji dotyczących kodeksów sieci;

33. zauważa, że nowe formy produkcji własności i zużycia, takie jak spółki leasingowe, mogą odegrać kluczową rolę we wdrażaniu mikrogeneracji, ponieważ istnieje wiele pozytywnych elementów, z jakimi wiąże się ich podejście w tej dziedzinie, jak np. niższe koszty opłat ponoszonych z góry, przejrzystość dzięki ustalonym cenom za skojarzone produkty i usługi, rozwiązywanie ważnego problemu „prosumentów” o niższych dochodach związanego z finansowaniem, optymalna jakość instalacji, lepsza konserwacja i dzięki temu dłuższy cykl życia po stronie dostawcy;

Działania szczegółowe

34. wzywa Komisję do przeprowadzenia kompleksowej oceny potencjalnych zdolności w zakresie mikrogeneracji, a także do zbadania najlepszych praktyk w UE oraz ewentualnego wpływu wprowadzenia mikrogeneracji na szeroką skalę na europejski wewnętrzny rynek energii oraz jego infrastrukturę;

35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by mikrogeneracja kwalifikowała się do finansowania w ramach funduszy UE, w tym funduszy strukturalnych, od okresu 2014-2020;

Czwartek, 12 września 2013 r.

36. wzywa do inwestowania w mikrogenerację funduszy przeznaczonych na rozwój i innowacje z myślą o rozwoju stosowanych rozwiązań technicznych i instalacji;
37. uznaje wagę wiodącej roli UE w dziedzinie klimatu i energii i twierdzi, że mikrogeneracja powinna przyczynić się do realizacji naszych długoterminowych celów; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy wdrażania strategii w zakresie wytwarzania energii elektrycznej i ciepłej na małą skalę, zawartej w istniejących ramach polityki UE, a tym samym do uznania wagi mikrogeneracji i ułatwiania jej rozpowszechniania w państwach członkowskich;
38. wzywa Komisję do uwzględnienia roli mikrogeneracji w przyszłym prawodawstwie energetycznym UE, szczególnie w kontekście przyszłego unijnego pakietu w dziedzinie klimatu i energii (2030 r.);
39. wzywa Komisję, by wspólnie z państwami członkowskimi przeanalizowała starannie aktualne struktury kosztów w sieci energetycznej i opracowała wytyczne dotyczące środków ułatwiających wydawanie zezwoleń dla jednostek mikrogeneracji, a także ich dostęp do sieci i obsługę;

o
o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.

P7_TA(2013)0375

Równość wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn za taką samą pracę lub pracę o jednakowej wartości (2013/2678(RSP))

(2016/C 093/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 8, 157 i 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania mężczyzn i kobiet w dziedzinach zatrudnienia i pracy (wersja przekształcona)⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 11 ust. 1 lit. d) Konwencji w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 34/180 z dnia 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2010 r. zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015” (COM(2010)0491),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 marca 2010 r. zatytułowany „Zwiększone zaangażowanie na rzecz równości między kobietami i mężczyznami. Karta Kobiet” (COM(2010)0078),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, z 26.7.2006, s. 23.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0225.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając ocenę europejskiej wartości dodanej zatytułowaną „Stosowanie zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę tej samej wartości” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając ekspertyzę zatytułowaną „Zróżnicowanie wysokości emerytur ze względu na płeć w UE” ⁽²⁾,
 - uwzględniając skierowane do Komisji pytanie w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn za taką samą pracę lub pracę o jednakowej wartości (O-000078/2013 – B7-0218/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 24 maja 2012 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości Parlament zwrócił się do Komisji o dokonanie przeglądu dyrektywy 2006/54/WE najpóźniej do dnia 15 lutego 2013 r., z uwzględnieniem zaleceń PE, w tym o dokonanie przeglądu obowiązujących przepisów;
- B. mając na uwadze, że w wyniku realizacji takiej polityki rynku pracy, której celem jest zniesienie zasady i praktyki rokowania zbiorowego, wynagrodzenia są coraz częściej negocjowane indywidualnie, co skutkuje brakiem informacji i przejrzystości w odniesieniu do zindywidualizowanego systemu płac i prowadzi do zwiększania rozbieżności między stawkami wynagrodzeń pracowników na podobnych stanowiskach, a także może powodować zwiększenie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć;
- C. mając na uwadze, że postępy w zmniejszaniu zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć osiąga się niezwykle powoli, a w niektórych państwach członkowskich różnice te nawet się pogłębiły; mając na uwadze, że mimo wielości obowiązujących przez prawie 40 lat przepisów prawnych oraz podejmowanych działań i zasobów przeznaczanych na ten cel (na szczeblu UE różnica wynosiła 17,7 % w 2006 r., 17,6 % w 2007 r., 17,4 % w 2008 r., 16,9 % w 2009 r. oraz 16,4 % w 2010 r.), problem zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć nadal się utrzymuje i aktualnie w UE różnica ta wynosi 16,2 %; mając na uwadze, że wprowadzenie w życie zasady jednakowej płacy za taką samą pracę oraz za pracę o jednakowej wartości jest kluczowe, by osiągnąć równość płci, mając na uwadze, że negatywne skutki zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć w przypadku kobiet obejmują ich wiek emerytalny, a przeciętne emerytury kobiet są o 39 % niższe w porównaniu z emeryturami mężczyzn;
- D. mając na uwadze, że według badań naukowych dotyczących zniesienia zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, należy odpowiednio rozważyć i rozwiązać takie problemy jak: różnice we wskaźnikach aktywności zawodowej i zatrudnienia, w strukturze wynagrodzenia, w składzie siły roboczej oraz w wynagrodzeniu, jak również inne problemy makroekonomiczne i instytucjonalne;
- E. mając na uwadze, że doświadczenie wskazuje, iż same dobre praktyki lub środki prawa miękkiego rzadko stanowią zachętę oraz że partnerskie uczenie się nie przynosi oczekiwanych skutków;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z wnioskami wynikającymi z oceny europejskiej wartości dodanej zmniejszenie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć o jeden punkt procentowy będzie skutkowało zwiększeniem wzrostu gospodarczego o 0,1 %, a zniesienie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć ma decydujące znaczenie w warunkach obecnego spowolnienia gospodarczego;
- G. mając na uwadze, że powolny postęp w znoszeniu zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć pociąga za sobą znaczące skutki demograficzne, społeczne, prawne i gospodarcze;
1. wyraża ubolewanie w związku z powolnymi postęпами w zmniejszaniu zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć w Unii Europejskiej;
 2. podkreśla, że zmniejszenie zakresu nierówności pomiędzy kobietami a mężczyznami przez zmniejszenie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć przyniesie korzyści nie tylko kobietom, lecz również całemu społeczeństwu, oraz że zmniejszenie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć nie powinno być traktowane jako koszt, lecz jako inwestycja;
 3. powtarza, że dyrektywa 2006/54/WE w aktualnym brzmieniu nie jest wystarczająco skuteczna w rozwiązywaniu problemu zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, ani w osiągnięciu celu dotyczącego równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinach zatrudnienia i pracy;

⁽¹⁾ Ocena europejskiej wartości dodanej (EAVA) 4/2013.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/justice/gender-equality/files/documents/130530_pensions_en.pdf

Czwartek, 12 września 2013 r.

4. zwraca się do Komisji o wsparcie państw członkowskich z myślą o zmniejszeniu różnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć o co najmniej pięć punktów procentowych rocznie i całkowitym jego wyeliminowaniu do roku 2020;
5. przyznaje, że wielopoziomowe i wieloaspektowe podejście wymaga od Komisji wspierania państw członkowskich w propagowaniu dobrych praktyk i we wdrażaniu strategii politycznych na rzecz eliminowania różnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć;
6. wzywa Komisję do niezwłocznego dokonania przeglądu dyrektywy 2006/54/WE oraz do zaproponowania do niej zmian zgodnie z art. 32 tej dyrektywy i na podstawie art. 157 TFUE, przy uwzględnieniu szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku do rezolucji Parlamentu z dnia 24 maja 2012 r.;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

P7_TA(2013)0376

Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego UE: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie strategii bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń (2013/2606(RSP))

(2016/C 093/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 7 lutego 2013 r. zatytułowany „Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń” (JOIN(2013)0001),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 7 lutego 2013 r. dotyczący dyrektywy w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii (COM(2013)0048),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2010 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010) 0245) oraz komunikat Komisji z dnia 18 grudnia 2012 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa – cyfrowe pobudzenie wzrostu w Europie” (COM(2012)0784),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 września 2012 r. zatytułowany „Wykorzystanie potencjału chmury obliczeniowej w Europie” (COM(2012)0529),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 marca 2012 r. zatytułowany „Zwalczanie przestępczości w erze cyfrowej: ustanowienie Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością” (COM(2012)0140) oraz konkluzje Rady z dnia 7 czerwca 2012 r. w tej sprawie,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącą ataków na systemy informatyczne i zastępującą decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW⁽¹⁾,
 - uwzględniając program sztokholmski⁽²⁾, komunikaty Komisji zatytułowane „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli – plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010) 0171) oraz „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” (COM(2010)0673), a także swoją rezolucję z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej⁽³⁾,
 - uwzględniając wspólny wniosek Komisji i Wysokiego Przedstawiciela dotyczący decyzji Rady w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię klauzuli solidarności (JOIN(2012)0039),
 - uwzględniając decyzję ramową Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie ochrony krytycznej infrastruktury teleinformatycznej – „Osiągnięcia i dalsze działania na rzecz globalnego bezpieczeństwa cyberprzestrzeni”⁽⁵⁾ oraz konkluzje Rady z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Ochrona krytycznej infrastruktury teleinformatycznej – osiągnięcia i dalsze działania na rzecz globalnego bezpieczeństwa cyberprzestrzeni” (COM(2011)0163),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie stworzenia jednolitego rynku cyfrowego⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberobrony⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko w pierwszym czytaniu z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) (COM(2010)0521)⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE⁽⁹⁾,
 - uwzględniając Konwencję Rady Europy o cyberprzestępczości z dnia 23 listopada 2001 r.,
 - uwzględniając międzynarodowe zobowiązania Unii, wynikające w szczególności z Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS),
 - uwzględniając art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 6, 8 i 11,
 - uwzględniając toczące się negocjacje w sprawie transatlantyckiego partnerstwa na rzecz handlu i inwestycji (TTIP) między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że rosnące wyzwania cybernetyczne w postaci coraz bardziej wyrafinowanych zagrożeń i ataków stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa, stabilności i dobrobytu gospodarczego państw członkowskich, jak również sektora prywatnego i szerszej społeczności; mając na uwadze, że w związku z tym ochrona naszego społeczeństwa i naszej gospodarki będzie wciąż zmieniającym się wyzwaniem;

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0207.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 1.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0237.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0468.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0457.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0103.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- B. mając na uwadze, że cyberprzestrzeń i bezpieczeństwo cybernetyczne powinny być jednym ze strategicznych filarów polityki bezpieczeństwa i obrony UE oraz poszczególnych państw członkowskich; mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma dbanie o to, by cyberprzestrzeń pozostała otwarta na swobodny przepływ idei i informacji oraz na wolność wypowiedzi;
- C. mając na uwadze, że handel elektroniczny i usługi online są główną siłą internetu i mają podstawowe znaczenie dla osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”, przynosząc korzyści zarówno obywatelom, jak i sektorowi prywatnemu; mając na uwadze, że Unia musi w pełni wykorzystać potencjał i możliwości, jakie oferuje internet, w dalszym rozwijaniu jednolitego rynku, w tym jednolitego rynku cyfrowego;
- D. mając na uwadze, że strategiczne priorytety przedstawione we wspólnym komunikacie w sprawie strategii bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej obejmują osiągnięcie odporności na zagrożenia cybernetyczne, ograniczenie cyberprzestępczości, opracowanie polityki obronnej i rozbudowę zdolności w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego w powiązaniu ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz ustanowienie spójnej międzynarodowej polityki w zakresie cyberprzestrzeni dla UE;
- E. mając na uwadze, że systemy sieciowe i informatyczne w całej Unii są ze sobą ściśle powiązane; mając na uwadze, że ze względu na globalny charakter internetu wiele incydentów zagrażających bezpieczeństwu sieci i informacji wykracza poza granice krajowe i może zakłócić funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz podważyć zaufanie konsumentów do jednolitego rynku cyfrowego;
- F. mając na uwadze, że bezpieczeństwo cybernetyczne w całej Unii, podobnie jak na całym świecie, jest tak duże, jak duże jest bezpieczeństwo najsłabszego ogniwa, oraz że zakłócenia w jednym sektorze lub państwie członkowskim wywierają wpływ na inny sektor lub inne państwo członkowskie, powodując skutki uboczne dotyczące całą gospodarkę Unii;
- G. mając na uwadze, że do kwietnia 2013 r. zaledwie 13 państw członkowskich oficjalnie przyjęło krajowe strategie bezpieczeństwa cybernetycznego; mając na uwadze, że wśród państw członkowskich wciąż istnieją zasadnicze różnice pod względem przygotowania, bezpieczeństwa, kultury strategicznej i zdolności do wypracowania i wdrożenia strategii bezpieczeństwa cybernetycznego, a także mając na uwadze, że należy przeprowadzić ocenę tych różnic;
- H. mając na uwadze, że odmienna kultura strategiczna i brak ram prawnych prowadzą do rozdrobnienia jednolitego rynku cyfrowego i są głównym przedmiotem obaw; mając na uwadze, że brak ujednoliconego podejścia do bezpieczeństwa cybernetycznego stwarza poważne zagrożenia dla dobrobytu gospodarczego oraz bezpieczeństwa transakcji, oraz mając w związku z tym na uwadze konieczność wspólnych starań i zacieśnionej współpracy rządów, sektora prywatnego, organów ścigania i agencji wywiadu;
- I. mając na uwadze, że cyberprzestępczość jest problemem międzynarodowym wymagającym coraz większych nakładów finansowych, który – według Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności – kosztuje obecnie gospodarkę światową 295 mld EUR każdego roku;
- J. mając na uwadze, że terenem działań międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, wykorzystującej osiągnięcia postępu technologicznego, w coraz większym stopniu staje się cyberprzestrzeń, gdzie cyberprzestępczość radykalnie zmienia tradycyjną strukturę zorganizowanych grup przestępczych; mając na uwadze, że doprowadziło to do tego, iż działalność zorganizowanych grup przestępczych w mniejszym stopniu ogranicza się do jednego obszaru i że coraz częściej wykorzystują one zasadę terytorialności oraz różne jurysdykcje krajowe na poziomie globalnym;
- K. mając na uwadze, że dochodzenia w sprawie cyberprzestępczości prowadzone przez właściwe organy są wciąż utrudnione ze względu na wiele przeszkód, które obejmują wykorzystywanie w transakcjach odbywających się w cyberprzestrzeni „walut wirtualnych”, których można używać do prania pieniędzy, kwestie terytorialności i granic jurysdykcji, niewystarczające zdolności do dzielenia się informacjami wywiadowczymi, brak wyszkolonego personelu oraz niespójną współpracę z innymi zainteresowanymi stronami;
- L. mając na uwadze, że technologia jest filarem rozwoju cyberprzestrzeni, a ciągle podążanie za zmianami technologicznymi ma zasadnicze znaczenie dla poprawy odporności i bezpieczeństwa UE w cyberprzestrzeni; mając na uwadze, że konieczne jest podjęcie kroków w celu zapewnienia, że prawodawstwo nadąży za nowymi zmianami technologicznymi, umożliwiając skuteczną identyfikację i ściganie cyberprzestępców oraz ochronę ofiar cyberprzestępczości; mając na uwadze, że strategia bezpieczeństwa cybernetycznego UE musi obejmować środki ukierunkowane

Czwartek, 12 września 2013 r.

na propagowanie wiedzy, edukację, rozwój zespołów reagowania na incydenty komputerowe (CERT), rozwój wewnętrznego rynku produktów i usług z zakresu bezpieczeństwa cybernetycznego, a także inwestycje w badania, rozwój i innowacje;

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat w sprawie strategii bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej oraz wnioski dotyczący dyrektywy w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii;
2. podkreśla rosnące żywotne znaczenie internetu i cyberprzestrzeni dla transakcji politycznych, gospodarczych i społecznych nie tylko na terytorium Unii, lecz również transakcji, w których uczestniczą inne podmioty na całym świecie;
3. podkreśla konieczność opracowania strategicznej polityki komunikacji dotyczącej bezpieczeństwa cybernetycznego UE, sytuacji związanych z kryzysem cybernetycznym, przeglądów strategicznych, współpracy publiczno-prywatnej oraz ostrzeżeń, a także zaleceń dla ogółu społeczeństwa;
4. przypomina, że wysoki poziom bezpieczeństwa sieci i informacji jest konieczny nie tylko do utrzymania usług o zasadniczym znaczeniu dla niezakłóconego funkcjonowania społeczeństwa i gospodarki, lecz również do ochrony integralności fizycznej obywateli dzięki większej skuteczności i wydajności oraz bardziej bezpiecznemu funkcjonowaniu krytycznej infrastruktury; podkreśla, że niezależnie od konieczności poprawy bezpieczeństwa sieci i informacji ważna jest poprawa bezpieczeństwa fizycznego; podkreśla, że infrastruktura powinna być odporna zarówno na zakłócenia zamierzone, jak niezamierzone; podkreśla, że w związku z tym w strategii bezpieczeństwa cybernetycznego należy położyć większy nacisk na częste przyczyny niezamierzonych awarii systemu;
5. ponawia apel do państw członkowskich o przyjęcie bez zbędnej zwłoki krajowych strategii bezpieczeństwa cybernetycznego obejmujących aspekty techniczne oraz zagadnienia związane z koordynacją, zasobami ludzkimi i przydziałem środków finansowych, w których to strategiach uwzględniono by odmienne zasady dotyczące korzyści i obowiązków sektora prywatnego, tak aby zagwarantować ich udział; apeluje również o określenie kompleksowych procedur zarządzania ryzykiem, a także o ochronę środowiska regulacyjnego;
6. zauważa, że jedynie przywództwo oraz odpowiedzialność polityczna ze strony instytucji unijnych oraz państw członkowskich pozwolą osiągnąć wysoki poziom bezpieczeństwa sieci i informacji w całej Unii, a tym samym przyczynią się do bezpiecznego i niezakłóconego funkcjonowania jednolitego rynku;
7. podkreśla, że polityka bezpieczeństwa cybernetycznego Unii powinna zapewnić bezpieczne i wiarygodne środowisko cyfrowe, u którego podstaw leżą ochrona i zachowanie swobód oraz poszanowanie podstawowych praw w internecie i które to środowisko zostało zaprojektowane w sposób gwarantujący, zgodnie z kartą UE oraz art. 16 TFUE, w szczególności w odniesieniu do prawa do prywatności oraz prawa do ochrony danych osobowych; sądzi, że szczególną uwagę należy zwrócić na ochronę dzieci online;
8. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia wszelkich działań koniecznych do opracowania programów szkoleń służących uświadamianiu, poprawie umiejętności i zwiększaniu wiedzy obywateli europejskich, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa osobistego, jako elementu programu rozwijania umiejętności cyfrowych od najmłodszych lat; przychylnie odnosi się do inicjatywy dotyczącej zorganizowania europejskiego miesiąca bezpieczeństwa cybernetycznego przy wsparciu ENISA oraz we współpracy z organami publicznymi oraz sektorem prywatnym w celu zwiększenia świadomości na temat wyzwań związanych z ochroną systemów sieciowych i informatycznych;
9. jest zdania, że kształcenie w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego zwiększa świadomość społeczeństwa europejskiego dotyczącą zagrożeń cybernetycznych, zachęcając tym samym do odpowiedzialnego korzystania z cyberprzestrzeni, oraz przyczynia się do rozwijania bazy umiejętności cybernetycznych; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają Europol i jego nowo utworzone Europejskie Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością (EC3), a także ENISA i Eurojust, w zapewnianiu działań szkoleniowych na poziomie UE dotyczących korzystania z narzędzi międzynarodowej współpracy sądowej oraz organów ścigania w odniesieniu do różnych aspektów cyberprzestępczości;
10. przypomina o potrzebie zapewnienia doradztwa technicznego i informacji prawnych, jak również ustanowienia programów dotyczących zapobiegania cyberprzestępczości i zwalczania jej; zachęca do kształcenia inżynierów cybernetycznych wyspecjalizowanych w ochronie krytycznej infrastruktury i systemów informatycznych, jak również operatorów systemów kontroli transportu oraz ośrodków zarządzania ruchem; podkreśla pilną potrzebę wprowadzenia regularnych programów szkoleń z zakresu bezpieczeństwa cybernetycznego przeznaczonych dla personelu sektora publicznego na wszystkich poziomach;

Czwartek, 12 września 2013 r.

11. ponawia apel o zachowanie ostrożności w nakładaniu ograniczeń na możliwości stosowania przez obywateli narzędzi komunikacyjnych i informatycznych oraz podkreśla, że państwa członkowskie powinny dążyć do tego, by opracowywane przez nie reakcje na zagrożenia i ataki cybernetyczne nigdy nie zagrażały prawom i wolnościom obywateli, a także że państwa członkowskie powinny dysponować odpowiednimi środkami prawnymi pozwalającymi na rozróżnienie incydentów cybernetycznych na poziomie obywateli oraz na poziomie wojskowym;

12. jest zdania, że działalność regulacyjna w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego powinna być ukierunkowana na ryzyko, z naciskiem na infrastrukturę krytyczną, której prawidłowe funkcjonowanie leży w ogromnym stopniu w interesie publicznym, oraz że w działalności tej należy wykorzystać czynione już przez sektor przemysłu starania o charakterze rynkowym służące zapewnieniu odporności sieci; podkreśla doniosłą rolę współpracy na szczeblu operacyjnym we wspieraniu skuteczniejszej wymiany informacji dotyczących zagrożeń cybernetycznych między organami publicznymi a sektorem prywatnym – zarówno na poziomie Unii, jak i na poziomie krajowym, jak również ze strategicznymi partnerami Unii – w celu zapewnienia bezpieczeństwa sieci i informacji dzięki wypracowaniu wzajemnego zaufania, wartości i zaangażowania, a także dzięki wymianie wiedzy specjalistycznej; jest zdania, że partnerstwo publiczno-prywatne powinno opierać się na neutralności sieciowej i technologicznej i że powinno koncentrować się na dążeniach do zaradzenia problemom o dużym wpływie na społeczeństwo; wzywa Komisję, aby zachęcała wszystkich uczestników rynku do większej czujności i woli współpracy w celu ochrony innych uczestników przed szkodami dotyczącymi świadczonych przez nich usług;

13. przyznaje, że wykrywanie incydentów związanych z bezpieczeństwem cybernetycznym oraz zgłaszanie takich incydentów ma kluczowe znaczenie dla promowania odporności na zagrożenia cybernetyczne w Unii; uważa, że należy określić proporcjonalne i konieczne wymogi dotyczące ujawniania informacji, aby umożliwić zgłaszanie właściwym władzom krajowym incydentów związanych z poważnym naruszeniem bezpieczeństwa i tym samym umożliwić lepsze monitorowanie cyberprzestępstw oraz wesprzeć starania na rzecz podnoszenia świadomości na wszystkich szczeblach;

14. zachęca Komisję i inne podmioty do wprowadzenia polityki bezpieczeństwa cybernetycznego i polityki w zakresie odporności na zagrożenia cybernetyczne uwzględniających zachęty ekonomiczne w celu promowania wysokiego stopnia bezpieczeństwa cybernetycznego i dużej odporności na zagrożenia cybernetyczne;

Odporność na zagrożenia cybernetyczne

15. zauważa, że różne sektory i państwa członkowskie mają różne poziomy zdolności i umiejętności oraz że przeszkadza to w rozwoju opartej na zaufaniu współpracy i zakłóca funkcjonowanie jednolitego rynku;

16. uważa, że wymogi w stosunku do małych i średnich przedsiębiorstw powinny bazować na proporcjonalnym i opartym na analizie ryzyka podejściu;

17. nalega na rozwój odporności infrastruktury krytycznej na zagrożenia cybernetyczne oraz przypomina, że w zbliżających się ustaleniach w sprawie wdrożenia klauzuli solidarności (art. 222 TFUE) należy wziąć pod uwagę ryzyko ataku cybernetycznego na państwo członkowskie; wzywa Komisję oraz Wysoką Przedstawiciel do wzięcia tego ryzyka pod uwagę we wspólnych sprawozdaniach ze zintegrowanej oceny zagrożenia i ryzyka, które będą sporządzane począwszy od roku 2015;

18. podkreśla, że aby zagwarantować integralność, dostępność i poufność zwłaszcza najważniejszych służb, identyfikacja i kategoryzacja infrastruktury krytycznej musi być uaktualniana; należy również nałożyć na sieć tych służb i ich systemy informacji minimalne wymogi bezpieczeństwa;

19. uznaje, że wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii przewiduje takie minimalne wymogi bezpieczeństwa w odniesieniu do dostawców usług społeczeństwa informacyjnego i operatorów infrastruktury krytycznej;

20. wzywa państwa członkowskie i Unię do stworzenia odpowiednich ram dla szybkich, obustronnych systemów wymiany informacji, które zagwarantują sektorowi prywatnemu anonimowość, a jednocześnie będą na bieżąco dostarczały informacje sektorowi publicznemu, a w razie konieczności, będą stanowić wsparcie dla sektora prywatnego;

Czwartek, 12 września 2013 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje pomysł Komisji stworzenia kultury zarządzania ryzykiem w odniesieniu do bezpieczeństwa cybernetycznego i wzywa państwa członkowskie oraz instytucje Unii do bezzwłocznego uwzględnienia zarządzania kryzysem cybernetycznym w ich planach zarządzania ryzykiem i analizach ryzyka; ponadto wzywa rządy państw członkowskich i Komisję do mobilizowania podmiotów sektora prywatnego, by włączyły zarządzanie kryzysem cybernetycznym do swoich planów zarządzania i analiz ryzyka oraz szkoliły swoich pracowników w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego;

22. wzywa wszystkie państwa członkowskie i instytucje Unii do stworzenia sprawnie funkcjonujących sieci zespołów reagowania na incydenty komputerowe (CERT), które działałyby siedem dni w tygodniu 24 godziny na dobę; zwraca uwagę, że krajowe zespoły reagowania na incydenty komputerowe powinny być częścią efektywnej sieci, w której stosowne informacje wymienia się zgodnie z niezbędnymi standardami poufności; zauważa, że projekty parasolowe zrzeszające CERT i inne odnośne organy bezpieczeństwa mogą być użytecznym narzędziem w procesie rozwoju zaufania w kontekście transgranicznym i międzysektorowym; uznaje znaczenie sprawnej i skutecznej współpracy między CERT a innymi organami ścigania w walce z cyberprzestępczością;

23. wspiera Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji w prowadzeniu działalności związanej z bezpieczeństwem sieci i informacji, w szczególności udzielając wskazówek oraz doradzając państwom członkowskim oraz wspierając wymianę najlepszych praktyk i rozwój klimatu zaufania;

24. zwraca uwagę na potrzebę wdrożenia przez branżę stosownych wymogów dotyczących bezpieczeństwa cybernetycznego w całym łańcuchu wartości w odniesieniu do produktów ICT wykorzystywanych w sieciach transportowych i systemach informacyjnych, właściwego zarządzania ryzykiem, przyjmowania norm i rozwiązań w zakresie bezpieczeństwa oraz rozwoju najlepszych praktyk i wymiany informacji w celu zagwarantowania cybernetycznie bezpiecznych systemów transportowych;

Zasoby przemysłowe i technologiczne

25. uważa, że zagwarantowanie wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji odgrywa kluczową rolę w zwiększaniu konkurencyjności zarówno dostawców, jak i użytkowników rozwiązań w zakresie bezpieczeństwa w Unii; uważa, że chociaż branża bezpieczeństwa informatycznego w Unii ma istotny niewykorzystany potencjał, użytkownicy prywatni, publiczni i biznesowi często nie posiadają informacji na temat kosztów i korzyści inwestycji w bezpieczeństwo cybernetyczne, a zatem nadal są podatni na zagrożenia cybernetyczne; podkreśla, że powołanie CERT jest w tym względzie istotnym czynnikiem;

26. uważa, że dostarczanie dużej liczby rozwiązań dotyczących bezpieczeństwa cybernetycznego i popyt na nie wymaga odpowiednich inwestycji w zasoby akademickie, badania i rozwój oraz rozwój wiedzy i budowanie zdolności ze strony krajowych organów odpowiedzialnych za kwestie ICT, tak aby wspierać innowacje i dostatecznie rozpowszechnić wiedzę na temat zagrożeń dla bezpieczeństwa sieci i informacji, co ma doprowadzić do utworzenia wspólnej europejskiej branży bezpieczeństwa;

27. wzywa instytucje Unii i państwa członkowskie do przedsięwzięcia koniecznych środków w celu utworzenia „jednolitego rynku bezpieczeństwa cybernetycznego”, na którym użytkownicy i dostawcy mogliby robić najlepszy użytek z dostępnych innowacji, synergii i połączonej ekspertyzy, i który dopuszczałby udział MŚP;

28. zachęca państwa członkowskie do rozważenia wspólnych inwestycji w europejską branżę bezpieczeństwa cybernetycznego, idąc za przykładem innych sektorów, takich jak sektor lotnictwa;

Cyberprzestępczość

29. uważa, że działalność przestępcza w cyberprzestrzeni może mieć tak samo szkodliwy wpływ na dobro społeczeństw jak przestępstwa w realnym świecie oraz że te formy przestępczości często się wzajemnie umacniają, czego przykładem może być seksualne wykorzystywanie dzieci czy przestępczość zorganizowana i pranie pieniędzy;

30. uważa, że w niektórych przypadkach istnieje połączenie między legalną a niedozwoloną działalnością gospodarczą; podkreśla znaczenie ułatwanego przez Internet połączenia między finansowaniem terroryzmu a poważną przestępczością zorganizowaną; podkreśla, że społeczeństwo musi być informowane o tym, jak poważny charakter ma udział w cyberprzestępczości oraz o tym, że chociaż to co na pierwszy rzut oka może się wydać przestępczością, na którą jest przyzwolenie społeczne – jak nielegalne pobieranie filmów – często generuje ogromne zyski dla międzynarodowych organizacji przestępczości zorganizowanej;

Czwartek, 12 września 2013 r.

31. zgadza się z Komisją, że takie same normy i zasady, jakie obowiązują poza siecią, powinny obowiązywać również w niej, a zatem, że zwalczanie cyberprzestępczości należy usprawnić za sprawą aktualnych przepisów i potencjału operacyjnego;
32. uważa, że biorąc pod uwagę, iż cyberprzestępczość funkcjonuje ponad granicami, szczególnie znaczenie mają wspólne wysiłki i ekspertyza na szczeblu Unii, na szczeblu wyższym niż szczebel poszczególnych państw członkowskich, a Eurojust, należące do Europolu Europejskie Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością, CERT oraz uniwersytety i ośrodki badawcze muszą mieć odpowiednie zasoby i potencjał, by właściwie funkcjonować jako centralne ośrodki wiedzy specjalistycznej, współpracy i wymiany informacji;
33. z dużym zadowoleniem przyjmuje utworzenie Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością i zachęca do przyszłego rozwoju tej agencji oraz jej kluczowej roli w koordynowaniu terminowej i sprawnej transgranicznej wymiany informacji i wiedzy specjalistycznej wspierającej wysiłki na rzecz zapobiegania cyberprzestępczości, wykrywania jej i prowadzenia dochodzeń w sprawach z nią związanych;
34. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by obywatele mieli łatwy dostęp do informacji o zagrożeniach cybernetycznych oraz o tym, jak z nimi walczyć; uważa, że takie wskazówki powinny zawierać informacje o tym, jak użytkownicy mogą chronić swoją prywatność w sieci, jak wykryć i zgłosić przypadki uwodzenia (grooming), jak zainstalować oprogramowanie i zapory sieciowe (firewalls), jak zarządzać hasłami i jak rozpoznać przypadki podszywania się pod kogoś (phishing), zwabiania (pharming) i inne zagrożenia;
35. nalega na to, by państwa członkowskie, które nie ratyfikowały jeszcze Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości, bezzwłocznie to uczyniły; z zadowoleniem przyjmuje uwagi Rady Europy na temat potrzeby uaktualnienia konwencji w świetle postępów technologicznych, tak by zagwarantować jej stałą skuteczność w zwalczaniu cyberprzestępczości oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzięcia udziału w tej debacie; popiera starania na rzecz promowania ratyfikowania konwencji przez inne kraje oraz wzywa Komisję do aktywnego jej promowania w krajach poza Unią;

Obrona cybernetyczna

36. podkreśla, że wyzwania, zagrożenia i ataki cybernetyczne zagrażają obronie państw członkowskich i interesom bezpieczeństwa narodowego, a cywilne i wojskowe strategie na rzecz ochrony infrastruktury krytycznej powinny maksymalizować wzajemne korzyści dzięki wysiłkom na rzecz osiągnięcia synergii;
37. wzywa zatem państwa członkowskie do nasilenia współpracy z Europejską Agencją Obrony w celu opracowania wniosków i inicjatyw dotyczących potencjału obrony cybernetycznej, bazując na ostatnich projektach i inicjatywach; podkreśla potrzebę zwiększenia środków na badania i rozwój, między innymi dzięki łączeniu i udostępnianiu zasobów;
38. powtarza, że wszechstronna strategia bezpieczeństwa cybernetycznego UE powinna uwzględniać wartość dodaną istniejących agencji i organów oraz dobre praktyki uzyskane od tych państw członkowskich, które wprowadziły już swoje własne krajowe strategie bezpieczeństwa cybernetycznego;
39. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do uwzględnienia zarządzania kryzysami cybernetycznymi w planowaniu zarządzania kryzysowego i zwraca uwagę na potrzebę opracowania przez państwa członkowskie we współpracy z Europejską Agencją Obrony planów ochrony misji i operacji prowadzonych w ramach WPBiO przed atakami cybernetycznymi; wzywa je do wspólnego zorganizowania europejskich sił obrony cybernetycznej;
40. podkreśla dobrą praktyczną współpracę z NATO w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego oraz potrzebę nasilenia tej współpracy, w szczególności dzięki lepszej koordynacji w obszarach planowania, technologii, szkoleń i sprzętu;
41. wzywa Unię do podjęcia starań na rzecz rozpoczęcia dialogu z międzynarodowymi partnerami, w tym NATO, w celu określenia obszarów współpracy, uniknięcia powielania się działań i ich uzupełniania, tam gdzie jest to możliwe;

Czwartek, 12 września 2013 r.

Polityka międzynarodowa

42. uważa, że międzynarodowa współpraca i dialog odgrywają podstawową rolę w budowie zaufania i przejrzystości oraz w promowaniu intensywnego tworzenia sieci i intensywnej wymiany informacji na szczeblu światowym; wzywa zatem Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do utworzenia zespołu ds. dyplomacji cybernetycznej, którego zadania obejmowałyby promowanie dialogu z podobnie myślącymi krajami i organizacjami; wzywa do bardziej aktywnego udziału UE w często odbywających się międzynarodowych konferencjach wysokiego szczebla poświęconych bezpieczeństwu cybernetycznemu;

43. uważa, że należy zachować równowagę między sprzecznymi celami transgranicznego transferu danych, ochrony danych i bezpieczeństwa cybernetycznego zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, w szczególności wynikającymi z Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS);

44. wzywa Wiceprzewodniczącego/Wysokiego Przedstawiciela do włączenia wymiaru bezpieczeństwa cybernetycznego w działania zewnętrzne UE, zwłaszcza w odniesieniu do krajów trzecich, w celu zacieśnienia współpracy oraz wymiany doświadczeń i informacji na temat sposobów zapewniania bezpieczeństwa cybernetycznego;

45. wzywa Unię do podjęcia starań na rzecz rozpoczęcia dialogu z międzynarodowymi partnerami w celu określenia obszarów współpracy, uniknięcia powielania się działań i ich uzupełniania, tam gdzie jest to możliwe; wzywa Wiceprzewodniczącego/Wysoką Przedstawiciel do aktywnego działania w międzynarodowych organizacjach oraz do koordynowania stanowisk państw członkowskich dotyczących tego, jak skutecznie promować rozwiązania i politykę w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego;

46. jest zdania, że należy podjąć starania, aby zagwarantować, że istniejące międzynarodowe instrumenty prawne, w szczególności Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości, obowiązują w odniesieniu do cyberprzestrzeni; uważa zatem, że nie ma obecnie potrzeby tworzenia nowych instrumentów prawnych na poziomie międzynarodowym; z zadowoleniem przyjmuje jednak międzynarodową współpracę na rzecz rozwoju norm zachowania w cyberprzestrzeni, wspierając przestrzeganie w niej prawa; uważa, że należy się zastanowić nad aktualizacją istniejących instrumentów prawnych, aby odzwierciedlić postępy technologiczne; uważa, że problemy dotyczące jurysdykcji wymagają wszechstronnej debaty na temat współpracy sądowniczej oraz postępowania karnego w przypadku przestępstw o charakterze ponadnarodowym;

47. uważa, że w szczególności grupa robocza UE-USA ds. bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberprzestępczości powinna w stosownych przypadkach służyć za instrument wymiany najlepszych praktyk w zakresie polityki bezpieczeństwa cybernetycznego między UE a USA; zauważa w tym kontekście, że obszary związane z bezpieczeństwem cybernetycznym, takie jak usługi zależne od bezpiecznego funkcjonowania systemów sieciowych i informacyjnych, zostaną uwzględnione w zbliżających się negocjacjach transatlantyckiego partnerstwa na rzecz handlu i inwestycji (TTIP), które powinny zostać zakończone w sposób, który będzie chronić suwerenność UE i niezależność jej instytucji;

48. zauważa, że umiejętności w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego oraz zdolność zapobiegania zagrożeniom i celowym atakom, wykrywania i skutecznego zwalczania tych ataków, nie są równomiernie rozwinięte w skali światowej; podkreśla, że starania na rzecz zwiększenia odporności na zagrożenia cybernetyczne oraz walki z zagrożeniami cybernetycznymi nie mogą się ograniczać do współpracy z partnerami myślącymi podobnie, lecz muszą również objąć regiony, gdzie zdolności, infrastruktura techniczna i ramy prawne są mniej rozwinięte; uważa, że w tej kwestii kluczowe znaczenie ma koordynacja CERT; wzywa Komisję, by ułatwiła, a w stosownych przypadkach wsparła działania krajów trzecich w budowie ich własnego potencjału w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego, z wykorzystaniem odpowiednich środków;

Wdrażanie

49. wzywa do dokonywania regularnej oceny skuteczności krajowych strategii bezpieczeństwa cybernetycznego na najwyższym politycznym szczeblu w celu dostosowania się do nowych światowych zagrożeń oraz zagwarantowania takiego samego poziomu bezpieczeństwa cybernetycznego w różnych państwach członkowskich;

50. wzywa Komisję do opracowania jasnego planu działania określającego ramy czasowe na osiągnięcie celów na szczeblu unijnym w ramach strategii bezpieczeństwa cybernetycznego oraz na przeprowadzenie oceny tego planu; zwraca się do państw członkowskich o uzgodnienie podobnego planu dotyczącego działań krajowych w ramach powyższej strategii;

Czwartek, 12 września 2013 r.

51. wzywa Komisję, państwa członkowskie, Europol i nowo utworzone Europejskie Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością, Eurojust i Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji do regularnego sporządzania sprawozdań oceniających postępy, jeśli chodzi o cele określone w strategii bezpieczeństwa cybernetycznego, łącznie z kluczowymi wskaźnikami efektywności mierzącymi postępy we wdrażaniu;

o
o o

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Europolowi, Eurojustowi oraz Radzie Europy.

P7_TA(2013)0377

Agenda cyfrowa na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie agendy cyfrowej na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia: pora przyspieszyć (2013/2593(RSP))

(2016/C 093/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 grudnia 2012 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa – cyfrowe pobudzenie wzrostu w Europie” (COM(2012)0784),
- uwzględniając pytania skierowane do Komisji i Rady w sprawie agendy cyfrowej na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia: pora przyspieszyć (O-000085 – B7-0219/2013 i O-000086 – B7-0220/2013),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 243/2012/UE z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego ⁽²⁾,
- uwzględniając trwające negocjacje w sprawie instrumentu „Łącząc Europę”, w szczególności zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych, uchylającego decyzję nr 1336/97/WE (COM(2013)0329),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 września 2012 r. zatytułowany „Wykorzystanie potencjału chmury obliczeniowej w Europie” (COM(2012)0529),
- uwzględniając wniosek z dnia 25 stycznia 2012 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (COM(2012)0011),

⁽¹⁾ Dz.U. L 172 z 30.6.2012, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 81 z 21.3.2012, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 45.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając wniosek z dnia 19 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” (COM(2011)0665),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2010 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010) 0245),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Rada Europejska zamierza przyjąć konkluzje w sprawie europejskiej agendy cyfrowej podczas posiedzenia w dniach 24–25 października 2013 r.;
- B. mając na uwadze, że głównym celem europejskiej strategii cyfrowej przyjętej w 2010 r. musi być zmniejszanie nierówności między państwami członkowskimi, szczególnie w zakresie dostępu do infrastruktury szerokopasmowej o dużej i bardzo dużej szybkości transmisji, zarówno w łączności stacjonarnej, jak i ruchomej;
- C. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) leżą u podstaw funkcjonowania społeczeństwa cyfrowego i odpowiadają obecnie za około 20 % rocznego wzrostu wydajności w Unii, 4,5 % unijnego PKB, a także generują 25 % prywatnych inwestycji w badania i rozwój w UE, potencjalnie stanowiąc jeden z czynników w wyjątkowo wysokim stopniu przyczyniających się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;
- D. mając na uwadze, że uwolnienie potencjału gospodarki cyfrowej w UE wywarłoby silny efekt mnożnikowy na gospodarkę, przyczyniając się do zwiększenia wzrostu gospodarczego i liczby miejsc pracy; mając na uwadze, że uwolnienie tego potencjału stanowi zatem jedną z najważniejszych reform na rzecz wzrostu gospodarczego i konkurencyjności i może pomóc UE w wyjściu z obecnego kryzysu;
- E. mając na uwadze, że według szacunków do 2020 r. do internetu będzie podłączonych 50 mld urządzeń, a do końca 2017 r. globalny przepływ danych wzrośnie piętnastokrotnie; mając na uwadze, że jeśli UE ma osiągnąć większy wzrost gospodarczy, konkurencyjność i wydajność, ten gwałtowny wzrost ruchu na łączach szerokopasmowych będzie wymagał ambitnych strategii politycznych na szczeblu Unii i państw członkowskich, aby zwiększyć możliwości sieci zarówno w łączności stacjonarnej, jak i ruchomej;
- F. mając na uwadze, że wobec tempa zmian zachodzących na innych kontynentach cele obecnej agendy cyfrowej są już nieaktualne, a zatem nie są na tyle ambitne, by zapewnić UE pozycję globalnego lidera rynku telekomunikacji do 2020 r.;
- G. mając na uwadze, że Parlament i Rada nadal oczekują na wnioski Komisji w sprawie neutralności sieci i usługi powszechnej;
1. podkreśla, że agenda cyfrowa i dokończenie tworzenia jednolitego rynku cyfrowego muszą znajdować się w centrum działań UE na rzecz generowania wzrostu gospodarczego i wychodzenia z kryzysu; uważa, że od przywódców politycznych na szczeblu unijnym i krajowym należy wymagać likwidowania barier utrudniających powstanie jednolitego rynku cyfrowego w celu tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego w UE; przypomina, że gospodarka cyfrowa rośnie w tempie siedem razy szybszym niż reszta gospodarki i zauważa, że dokończenie tworzenia jednolitego rynku cyfrowego mogłoby przynieść Unii dodatkowe 110 mld EUR rocznie;
 2. wskazuje, że w czasie ograniczonych możliwości pobudzania wzrostu gospodarczego ze środków publicznych ze względu na wysoki poziom zadłużenia i deficytu UE staje wobec presji – równocześnie z wielu stron – by zwiększać PKB, a także wzywa instytucje UE oraz państwa członkowskie do uruchomienia wszystkich dostępnych dźwigni wzrostu; zauważa, że ICT należą do podstawowych technologii transformacyjnych we wszystkich sektorach gospodarki, zwłaszcza w takich dziedzinach, jak opieka zdrowotna, energetyka, usługi publiczne i edukacja;

Europa bez roamingu w 2015 r.

3. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że rynek telekomunikacyjny jest nadal rozdrobiony na rynki krajowe podzielone sztucznymi granicami i nie można go uznać za jednolity rynek gospodarczy, na którym pobudza się konkurencję;

Czwartek, 12 września 2013 r.

4. podkreśla, że analitycy branżowi wskazują, iż w wielu przypadkach dochody z tytułu roamingu stanowią około 10 % dochodów operatorów unijnych oraz zauważa, że najnowsze analizy przeprowadzone przez Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej wykazały, iż za połączenia realizowane w roamingu przemysł i konsumenci płacą średnio cenę dwukrotnie wyższą niż cena, którą operatorzy muszą zapłacić na rynku hurtowym;
5. ubolewa z powodu faktu, że te niewyważone marże zysku z tytułu roamingu zwiększają koszty mobilności w UE; wskazuje, że hamuje to wzrost i spowalnia koniunkturę, ponieważ mobilność jest jednym z najważniejszych czynników wzrostu UE;
6. podkreśla, że likwidacja opłat roamingowych ma kluczowe znaczenie dla pobudzania innowacji z uwagi na tworzenie większego rynku wewnętrznego dla innowacyjnych produktów i usług;
7. uważa, że obecnie nie istnieje jednolity rynek telekomunikacyjny, między innymi z powodu znacznych różnic między cenami za połączenia krajowe i roamingowe; w związku z tym uważa, że środki strukturalne powinny przyczynić się do stworzenia prawdziwego wewnętrznego rynku cyfrowego, na którym pobudzana jest konkurencja i na którym nie ma różnic między taryfami krajowymi i taryfami roamingowymi, i tym samym ustanowić ogólnounijny rynek łączności ruchomej;
8. przypomina Radzie i Komisji, że według europejskiej agendy cyfrowej do roku 2015 powinny prawie zniknąć różnice między taryfami roamingowymi a taryfami krajowymi oraz że celem rozporządzenia (UE) nr 531/2012 jest utworzenie wewnętrznego rynku usług łączności ruchomej oraz docelowo zlikwidowanie różnic między taryfami krajowymi i taryfami roamingowymi;
9. uważa, że w związku z tym środki służące dokończeniu tworzenia jednolitego rynku cyfrowego powinny doprowadzić do zlikwidowania różnic między taryfami roamingowymi i taryfami krajowymi do 2015 r., czego efektem będzie Europa bez roamingu (za rozmowy, wiadomości tekstowe i przesył danych);
10. przypomina, że nowe oferty operatorów telekomunikacyjnych powinny być przyjazne użytkownikom i przejrzyste, co pozwoli uniknąć tworzenia nowych ukrytych barier w sektorze telekomunikacji;
11. przypomina, że Komisja ma przeprowadzić przegląd funkcjonowania rozporządzenia (UE) nr 531/2012 oraz ocenę konkurencyjności rynku roamingowego, stopnia, w jakim konsumenci skorzystali na faktycznej obniżce cen za usługi roamingowe, oraz różnicy między taryfami roamingowymi a taryfami krajowymi, w tym dostępności ofert wprowadzających pojedynczą taryfę na usługi krajowe i roamingowe;
12. zauważa, że samo zlikwidowanie opłat roamingowych nie umożliwi stworzenia prawdziwego jednolitego rynku cyfrowego; podkreśla, że środek ten należy postrzegać jako element wszechstronnej europejskiej strategii cyfrowej, która szczególnie naciskałaby na rozwój infrastruktury i dostępność w celu utrzymania i tworzenia miejsc pracy w tym sektorze;
13. z zadowoleniem przyjmuje oznajmienie przez Komisję, że zamierza przedłożyć pakiet ustawodawczy mający na celu zniesienie utrzymujących się jeszcze przeszkód w funkcjonowaniu jednolitego rynku cyfrowego UE; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu potencjału wzrostu na sektor telekomunikacyjny dzięki utworzeniu jednolitego rynku cyfrowego w UE;

Infrastruktura i mobilność

14. podkreśla, że konieczne jest, aby cele związane z wykorzystaniem sieci szerokopasmowych i dostępem do nich, handlem elektronicznym, włączeniem cyfrowym, transgranicznymi usługami publicznymi oraz badaniami i innowacjami wyznaczone w europejskiej agendzie cyfrowej pozostały nadrzędnym priorytetem, aby umożliwić UE wykorzystanie w pełni możliwości, jakie oferuje społeczeństwo cyfrowe;
15. przypomina, że obok konieczności likwidowania barier na drodze do jednolitego rynku cyfrowego UE absolutnym priorytetem Unii muszą być inwestycje w rozwój optymalnej infrastruktury bardzo szybkiego internetu szerokopasmowego, aby uwolnić pełny potencjał gospodarki cyfrowej;

Czwartek, 12 września 2013 r.

16. podkreśla, że jeżeli UE ma być ośrodkiem rewolucji cyfrowej i odzyskać pozycję światowego lidera, należy wyznaczyć na rok 2020 ambitne i przyszłościowe cele; uważa, że celem zmienionej perspektywicznej agendy cyfrowej na 2020 r. powinno być podłączenie wszystkich unijnych gospodarstw domowych do szerokopasmowych łączy o przepustowości co najmniej 100 megabitów na sekundę, a 50 % gospodarstw domowych – do łączy o przepustowości 1 gigabit na sekundę lub większej; zauważa, że w sprawozdaniu w sprawie wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych i uchylecia decyzji nr 1336/97/WE Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii wyraziła już poparcie dla tak ambitnych celów;

17. wyraża głębokie ubolewanie z powodu faktu, że wielu państwom członkowskim nie udało się dotrzymać terminu 1 stycznia 2013 r., w którym miały przydzielić tzw. „dywidendę cyfrową” w paśmie 800 MHz mobilnym usługom szerokopasmowym, jak przewidziano w programie dotyczącym polityki w zakresie widma radiowego; podkreśla, że to opóźnienie utrudnia rozpowszechnianie sieci 4G w UE, i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań koniecznych, by zapewnić dostępność częstotliwości w paśmie 800 MHz dla mobilnych usług szerokopasmowych, a także wzywa Komisję do wykorzystania pełni przyznaných jej uprawnień, by zapewnić szybkie wdrożenie;

18. zauważa, że świadczenie usług szerokopasmowych będzie przypuszczalnie dalece odbiegać od celów wyznaczonych w agendzie cyfrowej; dlatego jest przekonany, że bez większych inwestycji w sieci przyszłości UE będzie nadal traciła swą konkurencyjność w skali światowej; uważa, że w kontekście Aktu o jednolitym rynku Komisja powinna przedstawić także wszechstronny przegląd ram prawnych rynku telekomunikacyjnego, by napędzać inwestycje w sieci łączności stacjonarnej i ruchomej;

19. uważa, że nie należy umniejszać roli, jaką pełni konkurencja w pobudzaniu inwestycji w nową infrastrukturę cyfrową, skutkujących wzrostem gospodarczym; uważa, że niezwykle ważne jest, aby Komisja zagwarantowała ramy regulacyjne, które umożliwią wszystkim podmiotom rynkowym inwestowanie w innowacyjną infrastrukturę cyfrową; w związku z tym uważa, że nowe zasady ustalania cen efektywnego dostępu do sieci dostępu nowej generacji powinny odzwierciedlać podstawowy proces konkurencyjny w każdym państwie członkowskim, z poszanowaniem uprawnień krajowych organów regulacyjnych; uważa, że w związku z tym krajowe organy regulacyjne powinny dążyć do realizacji wspólnych celów, np. wynikających z agendy cyfrowej, korzystając z lepszej znajomości własnych rynków krajowych i specyficznej wiedzy na ich temat;

20. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących gruntownej rewizji ram regulacyjnych w zakresie łączności elektronicznej;

21. podkreśla znaczenie zakończenia realizacji kluczowych działań ogłoszonych w europejskiej agendzie cyfrowej ze szczególnym naciskiem na odporne na ataki, solidne usługi i infrastrukturę oraz system ochrony danych;

22. przypomina Komisji, by przeprowadziła ocenę i przegląd dyrektywy w sprawie społeczeństwa informacyjnego (2001/29/WE⁽¹⁾) w celu zapewnienia przewidywalności, mobilności i elastyczności na jednolitym rynku cyfrowym UE, do czego wezwano w rezolucji Parlamentu z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE⁽²⁾;

ICT na rzecz zatrudnienia młodzieży

23. podkreśla, że osiągnięcie w pełni operacyjnego jednolitego rynku cyfrowego wymaga skoordynowanych wysiłków w celu dopilnowania, aby wszyscy obywatele, bez względu na miejsce pobytu, mieli dostęp do internetu i umiejętności potrzebne do korzystania z niego;

24. z zadowoleniem przyjmuje zawiązanie w marcu 2013 r. wielkiej koalicji na rzecz miejsc pracy w sektorze cyfrowym otwartej dla wszystkich zainteresowanych stron; wzywa Komisję do niezwłocznego rozpoczęcia działalności wielkiej koalicji, do powielenia tej inicjatywy na szczeblu państw członkowskich oraz do udzielenia jej uczestnikom dostępu do środków unijnych na warunkach preferencyjnych w celu wspierania ich działań;

25. podkreśla, że bezrobocie, w tym bezrobocie osób młodych i bezrobocie długotrwałe, osiągnęło w UE poziom niemożliwy do zaakceptowania i prawdopodobnie pozostanie na tak wysokim poziomie w najbliższej przyszłości, oraz że w związku z tym należy podjąć zdecydowane i natychmiastowe działania na wszystkich szczeblach politycznych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

Czwartek, 12 września 2013 r.

26. zauważa, że obecnie w sektorze ICT w UE pracują ponad 4 mln osób, a liczba ta wzrasta o 3 % rocznie, oraz że zdaniem Komisji do 2015 r. – mimo kryzysu – od 700 tys. do 1 mln wysokiej jakości miejsc pracy w sektorze ICT pozostanie nieobsadzonych; podkreśla, że umiejętności cyfrowe i edukacja cyfrowa mogą w związku z tym mieć ogromne znaczenie przy zwalczaniu rosnącego bezrobocia, zwłaszcza wśród osób młodych;

27. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie na szczeblu Unii gwarancji dla młodzieży, których celem jest zapewnienie wszystkim młodym Europejczykom dobrej oferty pracy, dalszego kształcenia lub szkolenia, praktyki zawodowej lub stażu w ciągu czterech miesięcy od opuszczenia szkoły lub przejścia na bezrobocie; zauważa jednak, że kwota 6 mld EUR przeznaczona w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych jest zdecydowanie niewystarczająca w stosunku do skali tego problemu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do maksymalnego zwiększenia skuteczności takich działań przez nadanie priorytetowego charakteru nabywaniu umiejętności cyfrowych; podkreśla, że umiejętności cyfrowe powinny stanowić niezbędny element kształcenia zawodowego, aby zapewnić nowym pokoleniom oraz pokoleniom obecnie aktywnym na rynku pracy możliwość uzyskiwania potrzebnych im kwalifikacji;

ICT dla MŚP

28. przypomina, że podstawową zasadą jednolitego rynku cyfrowego jest rola internetu jako platformy, która umożliwia każdemu obywatelowi rozpoczęcie świadczenia usługi lub oferowania innowacyjnego produktu wszystkim pozostałym obywatelom, tworząc w ten sposób miejsca pracy i MŚP, w uzupełnieniu jego roli jako platformy komunikacji społecznej;

29. podkreśla, że MŚP stanowią podstawę gospodarki UE oraz że należy w większym stopniu promować konkurencyjność unijnych MŚP na świecie, a także stworzyć jak najlepsze warunki do wykorzystywania nowych, obiecujących rozwiązań technologicznych, takich jak chmury obliczeniowe, które mogłyby znacznie wpłynąć na konkurencyjność UE;

30. zauważa, że coraz więcej Europejczyków, zwłaszcza młodych, wybiera alternatywną ścieżkę kariery i zamiast podejmować stałe zatrudnienie decyduje się na podjęcie własnej działalności gospodarczej ze względu na niespotykane dotychczas możliwości, jakie daje sieć, chmura obliczeniowa, platformy mobilne, sieci społecznościowe i ogromny przepływ danych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do stworzenia środowiska bardziej przyjaznego przedsiębiorcom, z łatwiejszym dostępem do finansowania („licencja na niepowodzenie”), rynków, sieci i umiejętności, co należy wspierać za pomocą systemów podziału ryzyka, kapitału wysokiego ryzyka, preferencyjnych stawek podatkowych i organizacji imprez umożliwiających rozszerzenie sieci kontaktów;

Digitalizacja sektora publicznego

31. podkreśla, że digitalizacja sektora publicznego powinna być jednym z pierwszych działań na kolejnym etapie agendy cyfrowej, ponieważ oprócz zmniejszenia kosztów administracji publicznej i świadczenia obywatelom bardziej efektywnych usług, efekt dźwigni cyfrowej miałby niezwykle korzystny wpływ na wszystkie sektory gospodarki;

32. uważa za godne ubolewania to, że dążenie do strategii krajowych w zakresie przetwarzania w chmurze odbywa się kosztem ambitnej i skutecznej strategii europejskiej; zwraca się do Komisji o nadanie większej rangi jej wnioskowi i wskazanie zasobów, które będą na tyle skuteczne, aby umożliwić UE zajęcie czołowej pozycji w dziedzinie normalizacji;

33. podkreśla, że nowoczesna administracja publiczna stanowi zasadniczy czynnik będący podstawą opracowywania i wdrażania polityki promującej tworzenie miejsc pracy, wzrost gospodarczy i konkurencyjność; podkreśla, że należy wykorzystywać potencjał ICT w celu osiągnięcia lepszych wyników przez sektor publiczny i zwiększenia jego efektywności, przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń administracyjnych; zauważa, że ICT mogą przyspieszyć reformę systemów poboru podatków i opieki zdrowotnej, zmniejszyć opóźnienia w płatnościach dla dostawców i poprawić efektywność systemów sprawiedliwości; uważa zwłaszcza, że należy zrewolucjonizować system opieki zdrowotnej, oferując pacjentom i pracownikom bardziej racjonalne pod względem kosztów i spersonalizowane usługi;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia tempa prac Europejskiego partnerstwa na rzecz chmur obliczeniowych;

Czwartek, 12 września 2013 r.

Finansowanie ICT: WRF

35. ubolewa z powodu faktu, że zaproponowana przez Komisję na lata 2014–2020 kwota 9,2 mld EUR na inwestycje w ICT w ramach instrumentu „Łącząc Europę” zostanie radykalnie zmniejszona; podkreśla, że ze względu na nową sytuację finansową jeszcze bardziej wzrosło znaczenie inwestycji w rozwój sieci szerokopasmowych ze środków pochodzących z funduszy strukturalnych i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz że należy zwiększyć środki przeznaczone na takie inwestycje w okresie programowania 2007–2013;

36. podkreśla, że potrzebne jest większe ukierunkowanie finansowania UE na inwestycje w sektorze ICT, a także że finansowanie ICT w kolejnych WRF powinno być proporcjonalne do znaczenia tego sektora i jego wpływu na gospodarkę; wzywa do nadania większego priorytetu – w porównaniu z latami 2007–2013 – wydatkom związanym z ICT przewidzianym w ogólnych WRF;

o

o o

37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

P7_TA(2013)0378

Sytuacja w Syrii**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji w Syrii (2013/2819(RSP))**

(2016/C 093/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Syrii,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Syrii z dni 23 stycznia, 18 lutego, 11 marca, 22 kwietnia, 27 maja, 24 czerwca, 9 lipca i 22 lipca 2013 r.; uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej w sprawie Syrii z dnia 8 lutego 2013 r.,
 - uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton: oświadczenie z dnia 21 sierpnia 2013 r. w sprawie ostatnich doniesień na temat użycia broni chemicznej w Damaszku, oświadczenie z dnia 23 sierpnia 2013 r. w sprawie pilnej potrzeby znalezienia politycznego rozwiązania konfliktu syryjskiego (odzwierciedlające stanowisko UE w sprawie Syrii uzgodnione w dniu 7 września 2013 r.), a także oświadczenie z dnia 10 września 2013 r. w sprawie propozycji objęcia syryjskiej broni chemicznej kontrolą międzynarodową;
 - uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. oraz protokoły dodatkowe do nich, protokół genewski do konwencji haskiej dotyczący zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych, podpisany w Genewie w dniu 17 czerwca 1925 r., a także normy określone w konwencji o broni chemicznej,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że według ONZ od rozpoczęcia brutalnej rozprawy z uczestnikami pokojowych protestów w Syrii w marcu 2011 r. śmierć poniosło ponad 100 000 osób, w większości cywilów; mając na uwadze, że według Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) 4,25 mln osób zostało wewnętrznie przesiedlonych, a liczba uchodźców z Syrii, przebywających głównie w Turcji, Jordanii, Libanie, Egipcie i Iraku, wynosi ponad 2 mln;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- B. mając na uwadze, że w dniu 21 sierpnia 2013 r. na przedmieściach Damaszku doszło do ataku chemicznego na dużą skalę, który spowodował śmierć setek ludzi, w tym wielu kobiet i dzieci; mając na uwadze, że atak ten był rażącym naruszeniem prawa międzynarodowego, zbrodnią wojenną oraz zbrodnią przeciwko ludzkości; mając na uwadze, że informacje z wielu różnych źródeł potwierdzają, że taki atak miał miejsce i wydają się stanowić mocny dowód na to, że odpowiedzialny za te ataki jest reżim syryjski;
- C. mając na uwadze, że w dniu 25 sierpnia 2013 r., tj. cztery dni po ataku chemicznym, rząd Syrii zezwolił inspektorom ONZ na odwiedzenie miejsca ataku; mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon zalecił grupie inspektorów jak najszybsze przedstawienie wniosków z tej wizyty; mając na uwadze, że mandat misji inspektorów ONZ jest ograniczony do stwierdzenia, czy broń chemiczna została użyta czy nie, bez odnoszenia się do kwestii, kto jest za użycie takiej broni odpowiedzialny;
- D. mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon (w dniu 9 września 2013 r.) oraz wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Catherine Ashton (w dniu 10 września 2013 r.) przychylnie odnieśli się do propozycji przekazania broni chemicznej należącej do syryjskiego reżimu wspólnocie międzynarodowej w celu jej zniszczenia, propozycji podjętej z chęcią przez Rosję, Iran oraz reżim syryjski; mając na uwadze stwierdzenie Ban Ki-moona, iż rozważa on nakłonienie Rady Bezpieczeństwa do zwrócenia się o natychmiastowe przeniesienie tej broni i zapasów prekursorów chemicznych do takich lokalizacji wewnątrz Syrii, w których będą one mogły być bezpiecznie przechowane i zniszczone;
1. zdecydowanie potępia masowy mord cywilów przy użyciu broni chemicznej, do którego doszło w dniu 21 sierpnia 2013 r. i w wyniku którego – według danych zachodnich służb wywiadu – zginęło co najmniej 1 400 osób, w tym 400 dzieci; zwraca uwagę, że różne źródła wydają się wskazywać na to, że odpowiedzialność za ten atak ponosi reżim syryjski;
 2. podkreśla, że społeczność międzynarodowa nie może pozostać bezczynna w obliczu tak strasznego użycia broni chemicznej; podkreśla, że udowodnione użycie broni chemicznej, w szczególności wobec cywilów, jest rażącym naruszeniem prawa międzynarodowego, zbrodnią wojenną i zbrodnią przeciwko ludzkości, co wymaga jasnej, zdecydowanej, konkretnej i spójnej odpowiedzi, niewykluczającej ewentualnych środków odstraszających, aby jednoznacznie pokazać, że takie zbrodnie nie są akceptowane oraz aby uniknąć kolejnych przypadków użycia broni chemicznej w Syrii lub gdziekolwiek indziej;
 3. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko UE w sprawie Syrii, uzgodnione na nieformalnym posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych UE w dniu 7 września 2013 r.; podkreśla, że sytuacja w Syrii wymaga spójnego i wspólnego podejścia wszystkich państw członkowskich UE; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu poruszały kwestię sytuacji w Syrii na forum Rady do Spraw Zagranicznych oraz aby oceniły, jakie środki może przyjąć UE w celu wsparcia sił demokratycznych w opozycji syryjskiej, ułatwienia dialogu i określenia wspólnego podejścia z innymi członkami wspólnoty międzynarodowej, a także udzielania dalszej pomocy humanitarnej ludności w Syrii i w państwach z nią sąsiadujących; podkreśla, że UE powinna szczególnie dbać o prowadzenie dialogu ze wszystkimi zaangażowanymi podmiotami oraz o wspieranie procesu łagodzenia napięć w regionie;
 4. wzywa ONZ do szybkiego zakończenia prowadzonego przez nią szczegółowego śledztwa w sprawie użycia broni chemicznej w Syrii; apeluje o jak najszybsze przesłanie raportu zespołu inspektorów do Rady Bezpieczeństwa ONZ, aby mogła ona przeprowadzić dyskusję na temat masowych mordów w Syrii na podstawie wniosków zespołu dochodzeniowego ONZ oraz ocenić, jakie środki należy podjąć, aby odpowiednio zareagować na użycie broni chemicznej w Syrii i pociągnąć winnych do odpowiedzialności;
 5. z zadowoleniem przyjmuje propozycję przekazania wspólnocie międzynarodowej syryjskiego arsenału broni chemicznej w celu jego jak najszybszego zniszczenia, przedstawioną po ultimatum wspólnoty międzynarodowej popartym wiążącą rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ, zgodnie z którym w razie niespełnienia warunków środek ten może zostać wprowadzony na podstawie wszelkich instrumentów przewidzianych w Karcie Narodów Zjednoczonych;
 6. uważa, że wspólnota międzynarodowa powinna wypracować rozwiązanie polityczne dla Syrii, które doprowadziłoby do zaprzestania przemocy, zapobiegło kolejnym przypadkom użycia broni chemicznej oraz wspierało przemiany demokratyczne; zwraca się w szczególności do Rosji i Chin jako stałych członków Rady Bezpieczeństwa ONZ, aby nie unikały odpowiedzialności i ułatwiły wypracowanie wspólnego stanowiska oraz dyplomatycznego rozwiązania kryzysu syryjskiego, nie wykluczając przy tym możliwości zajęcia się tą kwestią przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w przypadku długotrwałego impasu w Radzie Bezpieczeństwa; jest przekonany, że trwałe rozwiązanie obecnego kryzysu w Syrii może zostać osiągnięte wyłącznie w drodze szeroko zakrojonego procesu politycznego, któremu będzie przewodzić Syria przy wsparciu wspólnoty międzynarodowej; w tym duchu nadal popiera starania UE i jej państw członkowskich oraz wspólne

Czwartek, 12 września 2013 r.

wysłannika ds. Syrii z ramienia ONZ i Ligi Państw Arabskich Lakhdara Brahimiego, zmierzające do osiągnięcia postępów w ramach drugiego procesu genewskiego oraz w łonie Rady Bezpieczeństwa ONZ; ponawia swój apel do Rady Bezpieczeństwa, aby zwróciła się do Międzynarodowego Trybunału Karnego o wszczęcie oficjalnego dochodzenia w sprawie sytuacji w Syrii; ponownie apeluje do prezydenta Assada i jego reżimu o ustąpienie i ugotowanie drogi dla demokratycznych przemian;

7. wyraża głębokie zaniepokojenie trwającym kryzysem humanitarnym w Syrii i jego konsekwencjami dla krajów ościennych; apeluje do UE i jej państw członkowskich, by pozostały wierne swoim zobowiązaniom w dziedzinie pomocy humanitarnej i zwiększyły pomoc kierowaną przez nie do syryjskich uchodźców; ponownie wzywa wszystkie państwa do wypełnienia zobowiązań podjętych na konferencji darczyńców w Kuwejcie w dniu 30 stycznia 2013 r.; wzywa wszystkie strony zaangażowane w konflikt do ułatwienia świadczenia pomocy humanitarnej i wsparcia wszystkimi możliwymi kanałami, w tym ponad granicami i frontami konfliktu, oraz do zapewnienia bezpieczeństwa całemu personelowi medycznemu i wszystkim pracownikom humanitarnym;

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, parlamentom i rządów państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz wszystkim stronom zaangażowanym w konflikt w Syrii.

P7_TA(2013)0379

Sytuacja w Egipcie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji w Egipcie (2013/2820(RSP))

(2016/C 093/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Egiptu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie odzyskiwania mienia przez kraje, w których zachodzą przemiany zapoczątkowane w czasie arabskiej wiosny⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej w sprawie arabskiej wiosny z dnia 8 lutego 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 21 sierpnia i 22 lipca 2013 r. w sprawie Egiptu,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przewodniczącego Rady Europejskiej Hermana Van Rompuy'a i przewodniczącego Komisji Europejskiej José Manuela Barroso z dnia 18 sierpnia 2013 r. na temat Egiptu,
- uwzględniając uwagi wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton ogłoszone po nadzwyczajnym posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Egiptu, które odbyło się w dniu 21 sierpnia 2013 r., oświadczenia wysokiej przedstawiciel w sprawie sytuacji i rozwoju wydarzeń w Egipcie z sierpnia i lipca 2013 r., a także wspólne oświadczenie wysokiej przedstawiciel i sekretarza stanu USA Johna Kerry'ego z dnia 7 sierpnia 2013 r. w sprawie Egiptu,
- uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Egiptem z 2001 r., który wszedł w życie w 2004 r. i został umocniony planem działania z 2007 r., a także sprawozdanie Komisji z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie postępów w jego wdrażaniu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0224.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając wnioski współprzewodniczących po posiedzeniu grupy zadaniowej UE-Egipt z dnia 14 listopada 2012 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie współpracy UE z Egiptem w dziedzinie zarządzania, opublikowane dnia 18 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego stroną jest Egipt,
 - uwzględniając deklarację konstytucyjną wydaną w Egipcie dnia 8 lipca 2013 r., zawierającą propozycję planu działania na rzecz zmiany konstytucji i przeprowadzenia nowych wyborów,
 - uwzględniając program egipskiego rządu tymczasowego na rzecz wsparcia dążenia do demokracji,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i art. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Egipt jest największym krajem arabskim, centralnym krajem w południowym regionie Morza Śródziemnego, ważnym partnerem handlowym UE i jednym z głównych beneficjentów pomocy udzielanej przez UE; mając na uwadze, że wydarzenia natury politycznej, gospodarczej i społecznej w Egipcie mają znaczące konsekwencje w całym regionie i poza nim;
- B. mając na uwadze, że niedotrzymanie przez rząd prezydenta Mursiego obietnic gospodarczych, nieuwzględnienie uzasadnionych obaw wszystkich sił demokratycznych społeczeństwa egipskiego oraz niewdrożenie przemian demokratycznych, których od dwóch lat domagali się obywatele, spowodowało coraz ostrzejszą polaryzację polityczną, masowe demonstracje wzywające prezydenta Mursiego do rezygnacji oraz brutalne starcia;
- C. mając na uwadze, że w dniu 30 czerwca 2013 r. miliony przeciwników prezydenta Mursiego zgromadziły się w Kairze i innych egipskich miastach, wzywając go do ustąpienia; mając na uwadze, że w następstwie tych demonstracji w dniu 3 lipca 2013 r. zwierzchnik sił zbrojnych generał Abd al-Fattah as-Sisi stanął na czele przewrotu wojskowego, który obalił prezydenta Mursiego i jego rząd; mając na uwadze, że w oświadczeniu z dnia 4 lipca 2013 r. Rada Najwyższa Sił Zbrojnych ogłosiła zawieszenie konstytucji, przekazanie władzy przewodniczącemu Trybunału Konstytucyjnego do czasu przeprowadzenia wyborów prezydenckich, po których mają nastąpić wybory parlamentarne, oraz utworzenie narodowego rządu koalicyjnego i komisji, która zajmie się wprowadzeniem zmian do konstytucji; mając na uwadze, że Adli Mansur został zaprzysiężony jako tymczasowy prezydent;
- D. mając na uwadze, że tymczasowy prezydent rozwiązał wyższą izbę parlamentu, ogłosił plan działań w dziewięciomiesięcznym okresie przejściowym, obejmujący zmianę konstytucji z 2012 r. i przyjęcie jej w drodze referendum, a następnie wybory parlamentarne i prezydenckie, oraz wyznaczył tymczasowego premiera; mając na uwadze, że najwyższe autorytety egipskich muzułmanów i koptyjskich chrześcijan, wybitni politycy liberalni oraz salafistyczna partia Nur poparli plan działań okresu przejściowego; mając na uwadze, że w dniu 1 września 2013 r. powołano nową komisję konstytucyjną składającą się z 50 ekspertów, których celem będzie opracowanie projektu zmian w konstytucji;
- E. mając na uwadze, że były prezydent Mursi jest przetrzymywany od dnia 3 lipca 2013 r. w nieznanym miejscu i – pod zarzutem podżegania do zabójstwa i przemocy – został postawiony w stan oskarżenia przez prokuratora krajowego, wraz z 14 innymi osobami, w tym czołowymi działaczami Bractwa Muzułmańskiego; mając na uwadze, że wielu członków Bractwa Muzułmańskiego zostało aresztowanych, w tym większość jego przywódców, oraz że oczekują oni na proces; mając na uwadze, że były dyktator Hosni Mubarak został zwolniony z więzienia w dniu 22 sierpnia 2013 r. i od tej pory przebywa w areszcie domowym;
- F. mając na uwadze, że od czasu zbrojnej interwencji zwolennicy Bractwa Muzułmańskiego organizują demonstracje na dużą skalę w całym Egipcie, domagając się uwolnienia byłego prezydenta Mursiego i przywrócenia go na urząd; mając na uwadze, że wiele protestów zorganizowanych przez Bractwo Muzułmańskie doprowadziło do wybuchu przemocy i śmiertelnych w skutkach starć między obywatelami, a także między zwolennikami Bractwa a armią i siłami bezpieczeństwa; mając na uwadze, że w dniu 14 sierpnia 2013 r. egipskie wojsko i policja zlikwidowały dwa strajki okupacyjne prowadzone przez zwolenników byłego prezydenta Mursiego oraz Bractwa Muzułmańskiego na skrzyżowaniu Rabaa i na placu Al-Nahda w Kairze, co doprowadziło do śmierci setek demonstrantów i kilkudziesięciu policjantów;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- G. mając na uwadze, że rząd tymczasowy ogłosił miesięczny stan wyjątkowy i zapowiedział powołanie niezależnej komisji składającej się z osobistości publicznych, której celem będzie zbadanie akcji rozpędzania uczestników strajku okupacyjnego na skrzyżowaniu Rabaa i placu Al-Nahda; mając na uwadze apel regionalnych i egipskich organizacji pozarządowych, by Liga Arabska odbyła misję wyjaśniającą niedawne akty przemocy w Egipcie; mając na uwadze, że wysiłki UE i mediatorów międzynarodowych w celu doprowadzenia do dialogu politycznego z udziałem wszystkich stron jak dotąd nie przyniosły skutków oraz mając na uwadze, że nadal dochodzi do protestów, starć i aresztowań;
- H. mając na uwadze, że po akcjach usuwania manifestantów z użyciem siły nastąpiła tragiczna w skutkach fala aktów przemocy o podłożu religijnym, dokonywanych na egipskich chrześcijanach, zwłaszcza przez zwolenników Bractwa Muzułmańskiego; mając na uwadze, że egipskie siły bezpieczeństwa oskarżano o brak ochrony kościołów i wspólnot koptyjskich przed łatwymi do przewidzenia napaściami odwetowymi;
- I. mając na uwadze coraz liczniejsze akty terroryzmu i gwałtowne ataki przeciwko siłom bezpieczeństwa na półwyspie Synaj, w tym zabójstwo 25 niebędących na służbie policjantów w północnej części Synaju w dniu 19 sierpnia 2013 r.; mając na uwadze, że w dniu 5 września 2013 r. w Kairze dokonano zamachu bombowego na egipskiego ministra spraw wewnętrznych Muhammada Ibrahima;
- J. mając na uwadze, że rząd tymczasowy ogłosił pojednanie narodowe i zasady praworządności za najwyższe priorytety swojego działania;
- K. mając na uwadze, że Egipt zmagają się z pogłębiającymi się problemami gospodarczymi; mając na uwadze, że dobrobyt gospodarczy kraju wymaga stabilizacji politycznej, solidnej polityki gospodarczej, zwalczania korupcji oraz międzynarodowego wsparcia; mając na uwadze, że sprawiedliwość społeczna i wyższa stopa życiowa obywateli to kluczowe aspekty przemian zmierzających ku otwartemu, stabilnemu, demokratycznemu, wolnemu i dobrze prosperującemu społeczeństwu Egiptu;
- L. mając na uwadze, że w tym krytycznym okresie politycznych i społecznych przemian w Egipcie kluczową rolę do odegrania mają niezależne związki zawodowe i społeczeństwo obywatelskie; mając na uwadze, że wolna i niezależna prasa oraz wolne i niezależne media stanowią kluczowy element społeczeństwa w prawdziwej demokracji; mając na uwadze, że dziennikarze w Egipcie coraz częściej padają ofiarą przemocy i prześladowań, a w dniu 3 września 2013 r. sąd w Kairze nakazał pod zarzutem nielegalnej działalności zamknięcie czterech stacji telewizyjnych prowadzonych przez Bractwo Muzułmańskie lub z nim sympatyzujących; mając na uwadze, że w ciągu ostatnich sześciu tygodni siły bezpieczeństwa wtargnęły do biur kilku stacji telewizyjnych;
- M. mając na uwadze, że w sytuacji przedłużającego się kryzysu politycznego w szczególnie trudnej sytuacji znajdują się Egipcjanki; mając na uwadze, że protestujące kobiety padają często ofiarą przemocy, napaści na tle seksualnym oraz innych form poniżającego traktowania, zaś działacze na rzecz praw kobiet spotykają się z groźbami i prześladowaniem;
- N. mając na uwadze, że w latach 2007-2012 Egipt otrzymał około 1 mld EUR pomocy unijnej, a także mając na uwadze, że EU zobowiązała się przeznaczyć dalsze 5 mld EUR na pomoc, które to środki mogą zostać w pełni udostępnione jedynie po spełnieniu warunków ściśle powiązanych z warunkami określonymi przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy;
- O. mając na uwadze, że w swoich konkluzjach w sprawie Egiptu z dnia 21 sierpnia 2013 r. Rada do Spraw Zagranicznych zobowiązała wysoką przedstawiciel do dokonania, we współpracy z Komisją, przeglądu kwestii pomocy UE dla Egiptu w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i układu o stowarzyszeniu, na podstawie zaangażowania Egiptu na rzecz zasad leżących u podstaw tych instrumentów; mając na uwadze, że państwa członkowskie podjęły decyzję o zawieszeniu zezwoleń na wywóz do Egiptu wszelkiego sprzętu, który mógłby zostać użyty do wewnętrznych represji, a także o ponownym rozważeniu zezwoleń na wywóz innego sprzętu wojskowego oraz o przeglądzie wsparcia dla Egiptu w obszarze bezpieczeństwa;
- P. mając na uwadze, że zgodnie ze zmienioną europejską polityką sąsiedztwa, a zwłaszcza z podejściem „więcej za więcej”, poziom i zakres zaangażowania UE w Egipcie opiera się na systemie zachęt, jest zatem uzależniony od postępów tego kraju w wypełnianiu zobowiązań podjętych w odniesieniu do zasad demokracji i praworządności, praw człowieka i równouprawnienia płci;

Czwartek, 12 września 2013 r.

1. wyraża głęboką solidarność z obywatelami Egiptu, a także przekazuje szczerze wyrazy współczucia rodzinom ofiar niedawnych starć i aktów przemocy; wzywa władze Egiptu do powołania komisji sądowej w celu przeprowadzenia niezależnego dochodzenia w sprawie wszystkich zabójstw, zgodnie z obietnicą prezydenta Egiptu złożoną w dniu 8 lipca 2013 r.;
2. potępia niewspółmierne użycie siły przez egipskie siły bezpieczeństwa oraz tragiczną śmierć demonstrantów podczas likwidowania obozowisk na skrzyżowaniu Rabaa i placu Al-Nahda; zwraca się do rządu egipskiego o dopilnowanie, by siły bezpieczeństwa ustanowiły odpowiednie procedury kontroli wewnętrznej, tak aby można było ustalić osoby odpowiedzialne za nadmierne użycie siły i postawić winnych przed sądem;
3. ubolewa jednocześnie nad tym, że przywódcom Bractwa Muzułmańskiego nie udało się skutecznie odwieść swoich bazowych frakcji politycznych od stosowania przemocy wobec współobywateli, wojska i policji; ubolewa nad faktem, że przywódcy Bractwa Muzułmańskiego nie uczynili nic, aby zapobiec tym atakom i powstrzymać je, a jedynie ponieważ nie potępił; apeluje do przywódców Bractwa Muzułmańskiego, aby powstrzymali się od nawoływania do przemocy oraz gloryfikowania jej, a także wspiera postępowania sądowe wszczęte przeciwko tym spośród przywódców Bractwa, którzy nawoływali do przemocy;
4. potępia wszelkie akty terroryzmu, podżeganie do przemocy, akty przemocy, a także wypowiedzi szerzące nienawiść; wzywa wszystkie podmioty polityczne i siły bezpieczeństwa do okazania najwyższej powściągliwości i powstrzymania się od prowokacji w celu uniknięcia dalszej przemocy w najlepszym interesie kraju; przypomina tymczasowemu prezydentowi, tymczasowemu rządowi i egipskiemu wojsku o spoczywającym na nich obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim obywatelom w kraju bez względu na ich poglądy i przynależność polityczną; wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami o aresztowaniu dziesiątków dzieci w związku z rozprawieniem zwolenników Bractwa Muzułmańskiego i wzywa do ich natychmiastowego uwolnienia;
5. wyraża zaniepokojenie politycznymi zmianami w Egipcie; wzywa władze egipskie, aby w celu stworzenia niezbędnych warunków dla procesu politycznego obejmującego wszystkie strony jak najszybciej zniosły stan wyjątkowy, uwolniły wszystkich więźniów politycznych, w tym byłego prezydenta Mursiego, i traktowały aresztowanych zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi;
6. podkreśla, że władzę należy jak najszybciej przekazać demokratycznie wybranym organom cywilnym; solidaryzuje się ze wszystkimi Egipcjanami, którym leży na sercu demokracja i zaprowadzenie wartości demokratycznych w ich kraju, oraz wzywa do szybkiego powrotu do procesu demokratycznego, w tym również do przeprowadzenia wolnych i uczciwych wyborów prezydenckich i parlamentarnych w sposób nikogo niewykluczający i przy współudziale wszystkich demokratycznych podmiotów, a także do przeprowadzenia niezbędnych reform gospodarczych i sprawowania rządów; wzywa Bractwo Muzułmańskie, aby przyczyniło się do starań na rzecz pojednania; uważa, że wszelkiego rodzaju zakazy, wykluczenie i prześladowania skierowane przeciwko demokratycznym siłom politycznym lub podmiotom w Egipcie będzie powtórzeniem dotychczasowych błędów i doprowadzi jedynie do nasilenia radykalizmu;
7. wyraża poparcie dla procesu opracowywania konstytucji i reformy konstytucyjnej, a także podkreśla, że proces ten musi położyć fundament pod rzeczywiście demokratyczne nowe państwo egipskie, które będzie gwarantować wszystkim obywatelom i obywatelkom Egiptu podstawowe prawa i wolności, w tym wolność wyznania, oraz promować międzyreligijną tolerancję i współzyskencję, jak też gwarantować ochronę mniejszości, wolność stowarzyszania się, wolność zgromadzeń i wolność mediów; jest przekonany, że proces konsultacji w sprawie zmian w konstytucji powinien obejmować wszystkie podmioty egipskiej sceny politycznej, w tym również umiarkowaną frakcję Bractwa Muzułmańskiego i stosowną reprezentację kobiet, oraz że jego wynikiem powinno być referendum nad nową, pluralistyczną konstytucją, a także wolne i uczciwe wybory prezydenckie i parlamentarne;
8. wzywa do natychmiastowego zaprzestania wszystkich aktów przemocy, napaści na tle seksualnym i innych form poniżającego traktowania protestujących kobiet i działaczy na rzecz praw kobiet, do przeprowadzenia gruntownych i bezstronnych dochodzeń w sprawie wszystkich takich przypadków oraz do postawienia winnych przed sądem;
9. potępia przemoc wymierzoną we wspólnotę koptyjską oraz zniszczenie dużej liczby kościołów, domów kultury i firm w całym kraju; wyraża zaniepokojenie faktem, że mimo licznych ostrzeżeń władze nie podjęły wystarczających środków bezpieczeństwa, by chronić wspólnotę koptyjską; wskazuje na zakorzeniony w historii pluralizm społeczeństwa egipskiego oraz na wielowiekową tradycję egipskiej wspólnoty koptyjskiej; zwraca się do rządu egipskiego o wsparcie wspólnoty koptyjskiej w każdy możliwy sposób, tak aby Egipcjanie Koptowie mogli nadal stanowić ważną część tkanki społecznej i ekonomicznej tego kraju oraz by można było szybko przywrócić pokojowe współistnienie tej grupy z innymi wspólnotami zamieszkującymi Egipt;

Czwartek, 12 września 2013 r.

10. ponownie podkreśla, jak ważny jest wkład społeczeństwa obywatelskiego, związków zawodowych i mediów w budowanie głębokiej i trwałej demokracji w Egipcie; wzywa rząd tymczasowy do dopilnowania, by krajowe i międzynarodowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego, niezależne związki zawodowe i dziennikarze mogli swobodnie działać w kraju, bez ingerencji ze strony rządu; wzywa egipskie władze do dopilnowania, by komitet mający za zadanie opracować nową ustawę o organizacjach pozarządowych sporządził projekt zgodny z międzynarodowymi normami; popiera decyzję Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 21 sierpnia 2013 r. o dalszym świadczeniu pomocy UE w sektorze społeczno-ekonomicznym oraz na rzecz społeczeństwa obywatelskiego, podjętą w świetle niekorzystnego wpływu sytuacji gospodarczej na najsłabsze grupy egipskiego społeczeństwa;

11. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie egipskiej krajowej rady praw człowieka skierowane do rządu, by otworzyć w Kairze regionalne biuro wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka, a także wzywa rząd egipski do wydania odnośnej zgody;

12. wzywa Unię, aby w stosunkach dwustronnych z Egiptem i w ramach finansowego wsparcia udzielanego temu krajowi uwzględniała zarówno zasadę warunkowości („więcej za więcej”), jak i poważne wyzwania gospodarcze, przed jakimi stoi Egipt; wzywa do wprowadzenia jednoznacznych i wspólnie uzgodnionych kryteriów w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję Rady do Spraw Zagranicznych o zawieszeniu zezwoleń na wywóz do Egiptu wszelkiego sprzętu, który mógłby zostać użyty do wewnętrznych represji, a także o ponownym rozważeniu zezwoleń na wywóz innego sprzętu wojskowego oraz o przeglądzie wsparcia dla Egiptu w obszarze bezpieczeństwa;

13. ponownie zapewnia o swoim zobowiązaniu do udzielenia Egipcjanom pomocy w procesie prowadzącym do reform demokratycznych i gospodarczych; z zadowoleniem przyjmuje i popiera wysiłki wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Catherine Ashton oraz specjalnego przedstawiciela Bernardino Leóna w zakresie mediacji między stronami w celu wypracowania rozwiązania umożliwiającego wyjście z obecnego kryzysu politycznego;

14. odnotowuje ustalenia zawarte w specjalnym sprawozdaniu Europejskiego Trybunału Obrachunkowego z dnia 18 czerwca 2013 r. w sprawie współpracy UE z Egiptem w dziedzinie zarządzania oraz wzywa do podjęcia działań mających na celu zapewnienie większej przejrzystości i rozliczalności w odniesieniu do sposobu wydatkowania funduszy UE w Egipcie, ze szczególnym uwzględnieniem projektów wspierających społeczeństwo obywatelskie i chroniących mniejszości oraz prawa kobiet;

15. ponownie wzywa do jak najszybszego utworzenia unijnego mechanizmu umożliwiającego prawne i techniczne wspieranie krajów arabskiej wiosny w procesie odzyskiwania mienia, przypominając, że domagał się tego w swojej rezolucji z dnia 23 maja 2013 r., jednak ze względu na niepokoje w Egipcie utworzenie tego mechanizmu się opóźnia; podkreśla raz jeszcze, że ułatwienie powrotu mienia zrabowanego przez byłych dyktatorów i ich reżimy jest dla UE imperatywem moralnym; uważa, że odzyskiwanie mienia jest wysoce polityczną kwestią ze względu na jego symboliczną wartość oraz że może przyczynić się znacznie do przywrócenia rozliczalności, stworzenia stabilności i zbudowania solidnych instytucji w duchu demokracji i praworządności w poszczególnych państwach partnerskich;

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi Arabskiej Republiki Egiptu.

P7_TA(2013)0380

Wymiar morski wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie morskiego wymiaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (2012/2318(INI))

(2016/C 093/20)

Parlament Europejski,

— uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 42, 43 i 45,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 194 TFUE,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. oraz sprawozdanie na temat jej wdrażania pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając europejską zintegrowaną politykę morską z 2007 r. (COM(2007)0575) i sprawozdanie dotyczące postępów w zakresie tej polityki z 2012 r. (COM(2012)0491),
- uwzględniając wydaną dnia 7 października 2012 r. deklarację europejskich ministrów odpowiedzialnych za zintegrowaną politykę morską oraz Komisji Europejskiej w sprawie agendy morskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia („deklaracja z Limassol”),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 kwietnia 2010 r. w sprawie strategii ochrony na morzu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie strategii UE dla Rogu Afryki ⁽¹⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych oraz Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) z dnia 10 grudnia 1982 r.,
- uwzględniając wspólny wniosek z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię klauzuli solidarności ⁽²⁾,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 7 czerwca 2006 r. zatytułowaną „W kierunku przyszłej unijnej polityki morskiej: europejska wizja oceanów i mórz” (COM(2006)0275),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie zrównoważonej polityki UE na dalekiej północy ⁽³⁾ oraz wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2012 r. „Kształtowanie polityki realizowanej przez Unię Europejską w regionie Arktyki: postępy poczynione od 2008 r. i dalsze działania” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając „Kodeks postępowania w zakresie łączenia i udostępniania zdolności wojskowych” Europejskiej Agencji Obrony (EAO) z 2012 r.,
- uwzględniając strategię morską sojuszu przyjętą przez NATO w dniu 18 marca 2011 r.,
- uwzględniając wspólne działanie Rady w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (ATALANTA) z 2008 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Rady w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR) z 2012 r. ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0006.

⁽²⁾ JOIN/2012/0039 – 2012/0370(NLE).

⁽³⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 71.

⁽⁴⁾ JOIN(2012)0019.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 187 z 17.7.2012, s. 40.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie współpracy cywilno-wojskowej i rozwoju potencjału cywilno-wojskowego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Rogu Afryki z dnia 14 listopada 2011 r., a w szczególności załączone do nich ramy strategiczne,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. ⁽³⁾ w sprawie stosunków UE – Chiny,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 23 października 2008 r. w sprawie piractwa na morzu ⁽⁴⁾ i z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie piractwa morskiego ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0220/2013),
- A. mając na uwadze, że długość linii brzegowej państw członkowskich UE wynosi ponad 90 tys. km wzdłuż dwóch oceanów i czterech mórz, oprócz terytoriów zamorskich i obiektów służących bezpieczeństwu narodowemu znajdujących się na innych oceanach; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE są odpowiedzialne za kontrolę, ochronę oraz bezpieczeństwo europejskich wód przybrzeżnych i terytorialnych, wyłącznych stref ekonomicznych (w.s.e) i szelfu kontynentalnego, infrastruktury morskiej oraz zasobów morskich; mając na uwadze, że państwa członkowskie są w pierwszej kolejności odpowiedzialne za zapewnianie ochrony marynarzom na statkach pływających pod ich banderą oraz swoim obywatelom; mając na uwadze, że konsekwencje niemożności wykonywania przez państwa kontroli swoich obszarów morskich wykraczają daleko poza obszar ich stref przybrzeżnych i morskich;
- B. mając na uwadze, że granice morskie państw członkowskich stanowią granice zewnętrzne Unii Europejskiej;
- C. mając na uwadze, że obszary morskie są terenami otwartymi, rozległymi i bezkresnymi, które podlegają jedynie zasadom jurysdykcji morskiej; mając na uwadze, że wykonywanie kontroli nad obszarami morskimi jest zadaniem trudnym, szczególnie z uwagi na fakt, że międzynarodowe prawo morza dotyczy głównie kwestii związanych z ułatwieniami w handlu i zapewnianiem swobody przepływu;
- D. mając na uwadze, że 90 % zewnętrznej wymiany handlowej UE i 40 % jej wewnętrznej wymiany handlowej odbywa się drogą morską; mając na uwadze, że UE jest liderem w dziedzinie transportu morskiego – europejscy armatorzy zarządzają 30 % statków i 35 % światowego tonażu, w tym 55 % kontenerowców i 35 % tankowców, co stanowi 42 % wartości światowego handlu morskiego; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE stanowią łącznie największą na świecie wyłączną strefę ekonomiczną (o powierzchni około 25 milionów kilometrów kwadratowych);
- E. mając na uwadze, że wszelka strategia morska UE powinna promować przede wszystkim podstawowe zasady określone w art. 21 TFUE, takie jak demokracja, państwo prawa, powszechność i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowanie godności ludzkiej, równość i solidarność oraz przestrzeganie zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego; mając na uwadze, że państwa mają obowiązek dążenia do egzekwowania i wzmacniania prawa międzynarodowego, zwłaszcza UNCLOS, a także do gwarantowania przepustowości tras morskich i ochrony globalnych wspólnych dóbr oraz interesów handlowych i środowiskowych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 7.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0455.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0097.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 61.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0203.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- F. mając na uwadze, że znaczenie globalnych sieci morskich w Unii gwałtownie wzrosło w wyniku wzrostu gospodarczego, globalizacji i rosnącej globalnej współzależności; mając na uwadze, że geostrategiczna równowaga morska szybko się zmienia, a wschodzące potęgi przyjmują technologie i strategie odmowy dostępu, aby ugruntować swoją pozycję na regionalnych i globalnych obszarach morskich, ograniczając dostęp USA i Europie; mając na uwadze, że bardziej skomplikowana i mająca rozproszony charakter sytuacja w zakresie ochrony na morzu, charakteryzująca się swobodnym i niejednorodnym stosowaniem traktatów międzynarodowych, sprawia, że skuteczny multilateralizm i współpraca międzynarodowa przy regulowaniu kwestii morskich stają się trudniejsze; mając na uwadze, że w interesie UE leży zapewnienie ochrony na morzu nie tylko na wodach u jej wybrzeży, ale także na wszystkich morzach i oceanach;
- G. mając na uwadze, że szereg czynników, takich jak bieda, brak rozwoju, niski poziom kontroli państwowej i egzekwowania prawa oraz brak ochrony tras morskich, sprzyja rozpowszechnianiu się różnych rodzajów zagrożeń w zakresie ochrony na morzu; mając na uwadze, że zagrożenia te mogą wpływać zarówno z zachowań państw zainteresowanych zakłócaniem międzynarodowych przepływów morskich, jak i z nielegalnych działań podejmowanych przez podmioty niepubliczne, a obejmujących przestępstwa transnarodowe (np. handel bronią lub narkotykami), terroryzm międzynarodowy lub piractwo i w których wykorzystuje się wady rozdrobnionego lokalnego, regionalnego i globalnego systemu zarządzania morskiego; mając na uwadze, że legalna i nielegalna działalność na morzu jest coraz intensywniejsza i coraz bardziej złożona z powodu coraz większej liczby podmiotów obecnych na morzu, przez co odróżnienie działalności legalnej od nielegalnej staje się coraz trudniejsze; mając na uwadze, że fakt ten powoduje wzrost presji na UE, aby zastosowała podejście holistyczne w celu rozwiązania problemu złożoności transnarodowych wyzwań, którym żadne państwo członkowskie nie może sprostać w pojedynkę;
- H. mając na uwadze, że globalne prognozy co do morskich zdolności i sił szybko się zmieniają, a wschodzące i istniejące potęgi coraz częściej podważają zasady Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, arbitraż międzynarodowy czy międzynarodowe regulacje; mając zwłaszcza na uwadze, że Chiny prowadzą tzw. politykę „sznura pereł”, której celem jest zwiększenie i rozszerzenie chińskiej obecności na morzu z wielu deklarowanych i ukrytych powodów, od ochrony handlu i tras przesyłu energii po kontrolę zasobów morskich i ważnej infrastruktury morskiej, co koliduje z interesami morskimi dosłownie wszystkich ich sąsiadów w rejonie Morza Południowochińskiego i Morza Wschodniochińskiego;
- I. mając na uwadze, że UE oraz wszystkie państwa członkowskie są stronami konwencji UNCLOS, w związku z czym konwencja ta stanowi część wspólnotowego dorobku prawnego;
- J. mając na uwadze, że jako podmiot globalny UE musi rozważyć wyzwania związane z bezpieczeństwem i ewentualne niezależne działania, zwłaszcza w odniesieniu do pobliskich obszarów Morza Śródziemnego, Rogu Afryki i zachodniego Atlantyku, jak również Pacyfiku, poprzez jego zachodnią i wschodnią część i od Arktyki po Antarktydę;
- K. mając na uwadze mnożenie się nielegalnych morskich podmiotów niepublicznych, stwarzających zagrożenie dla kluczowych tras morskich i infrastruktury oraz wykorzystujących słabość państw i ich jurysdykcji;
- L. mając na uwadze, że walka z tego rodzaju niekonwencjonalnymi zagrożeniami odbywa się często w wymagających i niebezpiecznych warunkach, przez co wymaga zaangażowania środków tak cywilnych, jak i wojskowych; mając na uwadze, że WPBiO stanowi, zarówno w wymiarze cywilnym, jak i wojskowym, odpowiednie ramy do walki z niebezpiecznymi zagrożeniami na morzu i wzdłuż wybrzeży;
- M. mając na uwadze, że UE nie jest w stanie samodzielnie zagwarantować globalnej ochrony na morzu; mając na uwadze, że musi ona rozwinąć intensywną współpracę z państwami trzecimi oraz organizacjami regionalnymi, w tym szczególnie na obszarach odległych (np. w Azji), na których wykorzystanie przez UE jej własnych zasobów jest utrudnione;
- N. mając na uwadze, że poza wskazaniem piractwa jako zagrożenia dla UE europejska strategia bezpieczeństwa nie odnosi się w sposób wyraźny do wymiaru morskiego; mając na uwadze, że europejska zintegrowana polityka morska obejmuje kwestie morskie, jednak zaledwie nadmienia wymiar ochrony, pomijając obszar mający coraz większe znaczenie dla UE; mając na uwadze absolutną konieczność zmiany podejścia UE do ochrony na morzu, zwłaszcza poprzez przyjęcie europejskiej strategii ochrony na morzu, wyjaśniającej, w jaki sposób zintegrowana polityka morska powinna

Czwartek, 12 września 2013 r.

przyczynić się do wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa; mając na uwadze, że w europejskiej strategii ochrony na morzu należy określić interesy w zakresie bezpieczeństwa oraz strategiczne cele UE, a także zidentyfikować cele, zagrożenia, dostępne i niezbędne środki interwencji, jak również ewentualne obszary działań;

- O. mając na uwadze, że europejska strategia ochrony na morzu jest niezbędna, aby skierować największą uwagę na ewentualne zyski, zagrożenia i możliwości, jakie stoją przed UE na morzu, w tym na ochronę obywateli Europy oraz ich dóbr; mając na uwadze, że strategia ta powinna promować europejskie wartości i zasady, a ponadto musi być dalekosiężna i proaktywna oraz mobilizować wszystkie odpowiednie instytucje i podmioty, zarówno cywilne, jak i wojskowe, a także podkreślać zwłaszcza fakt, że państwa członkowskie UE nie mogą już pozwolić sobie na rozwijanie i utrzymywanie zdolności morskich jedynie w celu wykorzystywania ich w ewentualnych operacjach o dużej intensywności;
- P. mając na uwadze, że konflikty i niestabilność zagrażające interesom UE związanym ze swobodnym transportem morskim i bezpiecznym dostępem wymagają głębszego pochylenia się nad związkiem bezpieczeństwa ludzkiego z zarządzaniem państwem i rozwojem, a także mając na uwadze, że w związku z tym strategia UE na rzecz Rogu Afryki powinna służyć za przykład dla kompleksowego podejścia angażującego polityczne, dyplomatyczne, społeczne i ekonomiczne narzędzia UE; mając na uwadze, że to kompleksowe podejście musi leżeć u podstaw europejskiej strategii ochrony na morzu i zakładać koordynację między różnymi inicjatywami, agencjami i instrumentami UE, tak aby zlikwidować podstawowe przyczyny niestabilności i pomóc rozwiązać konflikt, zaprowadzić pokój i wspierać budowanie struktur państwowych, ład i rozwój, w tym w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa, dostaw energii, ochrony handlu i transportu morskiego i nie tylko, a także w zakresie rybołówstwa i ochrony środowiska oraz skutków zmian klimatu;

Ogólne uwagi na temat przyszłej europejskiej strategii ochrony na morzu

1. jest głęboko przekonany, że w żywotnym interesie UE leży zagwarantowanie bezpiecznych, otwartych i ekologicznych warunków na morzu, które umożliwią swobodny handel oraz przepływ osób, a także pokojowe, legalne, uczciwe i zrównoważone korzystanie z bogactw oceanów; uważa, że przepływy morskie są fundamentem europejskiego handlu i zapewniają europejskie wpływy i dobrobyt, uważa, że za bezpieczeństwo obywateli europejskich oraz promowanie zasad art. 21 TFUE odpowiadają UE i państwa członkowskie, a także że ramy instytucjonalne UE – zarówno cywilne, jak i wojskowe – powinny w związku z tym zostać rozszerzone, aby zapewnić cele, środki i zdolności, które pozwolą wywiązać się z tego obowiązku;
2. przypomina państwom członkowskim, że tylko w duchu zaangażowania, wzajemnego zrozumienia i prawdziwej solidarności Unia będzie w stanie pełnić rolę określoną w Traktacie z Lizbony i zaspokoić deklarowane pragnienie działania w charakterze gwaranta globalnego bezpieczeństwa; przypomina w związku z tym, że wprowadzone Traktatem z Lizbony art. 42 ust. 7 TUE („klauzula wzajemnej obrony” lub „klauzula wzajemnej pomocy”), art. 222 TFUE („klauzula solidarności”) oraz art. 42 ust. 6 TUE (stała współpraca strukturalna) zapewniają ramy instytucjonalne dla skutecznej solidarności między wszystkimi państwami członkowskimi w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony Unii; przypomina, że nie zastosowano jeszcze tych instrumentów; pochwała zwłaszcza Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) za wspólny wniosek w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię klauzuli solidarności i zachęca je do dokonania oceny skutków w razie jej uruchomienia w celu rozwiązania wszelkich problemów występujących na morzu lub dotyczących zasobów morskich bądź infrastruktury morskiej; wzywa Radę do szybkiego zatwierdzenia tego wniosku;
3. podkreśla, że konwencja UNCLOS stanowi ramy prawne dla wszelkich rodzajów działań prowadzonych na morzach i oceanach, a ponadto że może ona służyć jako podręcznik pokojowego rozstrzygania sporów morskich; apeluje w związku z tym do UE i jej państw członkowskich o promowanie powszechnego charakteru Konwencji oraz o wskazywanie na potrzebę jednolitego i spójnego wdrażania jej postanowień;
4. przyznaje, że Unia Europejska posiada już niektóre z niezbędnych środków i instrumentów, aby reagować na wyzwania związane z globalną ochroną na morzu i zapewniać bezpieczne i stabilne otoczenie za pośrednictwem ESDZ i Komisji Europejskiej, instrumentów finansowych, współpracy na rzecz rozwoju, pomocy humanitarnej, zarządzania kryzysowego, współpracy handlowej i innych odpowiednich narzędzi działania; stwierdza jednak, że to państwa członkowskie dysponują większością środków technicznych i materialnych, w związku z czym to ich chęć pogłębienia wzajemnej współpracy ma najważniejsze znaczenie dla przyszłości europejskiej ochrony na morzu;

Czwartek, 12 września 2013 r.

5. stwierdza jednak, że europejska strategia ochrony na morzu jest konieczna, aby zapewnić zintegrowane i wszechstronne podejście koncentrujące się zwłaszcza na zagrożeniach, ryzyku, wyzwaniach i możliwościach istniejących na morzu, oraz że w ramach tej strategii, opartej na europejskich wartościach i zasadach, należy rozwijać synergii i wspólne reakcje mobilizujące wszystkie odpowiednie instytucje i podmioty, zarówno cywilne, jak i wojskowe; jest zdania, że w ramach tej strategii trzeba identyfikować wszelkie potencjalne zagrożenia, od konwencjonalnych zagrożeń dla ochrony po te powodowane klęskami żywiołowymi i zmianą klimatu, od zagrożeń dotyczących ochrony kluczowych zasobów morskich po ochronę infrastruktury morskiej i przepływów handlowych; uważa, że w ramach strategii należy także znaleźć konkretne środki i zdolności potrzebne do sprostania wszystkim wyzwaniom, w tym w zakresie wywiadu, nadzoru i patrolowania, poszukiwań i akcji ratunkowych, transportu morskiego, ewakuacji obywateli UE i nie tylko ze stref konfliktu, egzekwowania embarga i wspierania wszelkich misji i operacji prowadzonych w ramach WPBiO;

6. zachęca wysoką przedstawiciel, Komisję oraz Radę do opracowania europejskiej strategii ochrony na morzu, która skoncentruje się na połączeniu i koordynacji wszystkich europejskich podmiotów i państw członkowskich zajmujących się ochroną na morzu; wzywa zatem Komisję i wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, aby zaradziły niedociągnięciom w zintegrowanej polityce morskiej z 2007 r., która nie uwzględnia wymiaru bezpieczeństwa, a także zajęły się ograniczeniami europejskiej strategii bezpieczeństwa, która z kolei nie odnosi się do kwestii zagrożeń i ryzyka w zakresie ochrony na morzu; jest zdania, że poziom ambicji, środki i zdolności europejskiej strategii ochrony na morzu powinny opierać się na europejskiej strategii bezpieczeństwa i zintegrowanej polityce morskiej oraz powinny być determinowane potrzebą działania w charakterze gwaranta globalnego bezpieczeństwa, co z kolei powinno przełożyć się na swobodę przepływów morskich i dostęp do otwartego morza na całym świecie; podkreśla, że regulowanie kwestii dotyczących ochrony na morzu wpłynie na krótkiej, średniej i długiej perspektywie na wszystkie pozostałe elementy europejskiego bezpieczeństwa i dobrobytu;

7. wzywa państwa członkowskie do ściślejszej współpracy z ESDZ i Komisją przy opracowywaniu nowej europejskiej strategii ochrony na morzu oraz do aktywnego zaangażowania się w ten proces w celu efektywnego wykorzystania wszystkich posiadanych przez nie zróżnicowanych atutów, pamiętając o identyfikacji i tworzeniu nowych zasobów w drodze łączenia i udostępniania; ponadto uważa, że nowa strategia powinna również uwzględniać wspólne dwustronne lub wielostronne inicjatywy w zakresie tworzenia sił, takie jak na przykład francusko-brytyjska deklaracja z dnia 2 listopada 2010 r.;

8. podkreśla, że tego typu zintegrowane podejście do kwestii morskich, łączące instrumenty cywilne i wojskowe oraz obejmujące zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne aspekty bezpieczeństwa, już nabiera kształtu na szczeblu krajowym w niektórych państwach członkowskich, jak również jest stosowane w stosunkach dwustronnych pomiędzy niektórymi państwami członkowskimi, i powinno zostać w związku z tym wzmocnione na szczeblu Unii; podkreśla rolę, jaką mogą i powinny odgrywać kraje o długiej tradycji morskiej we wspieraniu pozytywnej regionalnej integracji morskiej; podkreśla, że regionalne inicjatywy integracji morskiej mogą i powinny prowadzić do łączenia i udostępniania najważniejszych zasobów morskich w celu zaspokojenia potrzeb UE w zakresie zdolności;

Potencjalne zagrożenia

9. przyznaje, że rosnący ruch na morzu i rozwój działalności morskiej oraz przybrzeżnej stanowią wyzwania w zakresie ochrony na morzu, czyniąc coraz trudniejszym odróżnienie legalnej działalności na morzu od działalności nielegalnej;

10. stwierdza, że UE stawia czoła konwencjonalnym zagrożeniom dla swojego bezpieczeństwa, szczególnie odkąd wyłonienie się nowych potęg morskich zwiększyło prawdopodobieństwo między państwowej rywalizacji o kontrolę nad obszarami morskimi (spory dotyczące jurysdykcji, roszczenia terytorialne, pozwolenia na prowadzenie działalności eksploracyjnej i eksploatacyjnej w strefach głębinowych); stwierdza ponadto, że kraje wschodzące rozwijają swoje zdolności morskie (flota, okręty podwodne), kwestionując jednocześnie zasady międzynarodowego prawa morza;

11. ostrzega przed nielegalną eksploatacją ważnych zasobów naturalnych i minerałów na wodach państw członkowskich UE lub na sąsiednich morzach; stwierdza, że niekontrolowana rywalizacja o zasoby morskie, naturalne i mineralne może mieć szkodliwy wpływ na ekosystem morski, zwiększając wpływ działalności na morzu na środowisko; przypomina, że eksploatacja zasobów morskich może także prowadzić do niepożądanego militarzacji stref morskich; podkreśla jednak przysługujące każdemu z państw członkowskich prawo do eksploracji i eksploatacji własnych morskich zasobów naturalnych, w sposób zgodny z prawem międzynarodowym i przepisami dotyczącymi ochrony środowiska;

Czwartek, 12 września 2013 r.

12. stwierdza, że UE musi rozwinąć intensywną współpracę z państwami trzecimi oraz organizacjami regionalnymi w celu zapewnienia bezpieczeństwa i stabilności handlu oraz eksploatacji zasobów; podkreśla, że wyraźne uwzględnienie w ramach WPBiO wymiaru morskiego umożliwiłoby w razie potrzeby skuteczne pełnienie przez UE roli międzynarodowego arbitra;

13. ostrzega, że państwa, które nie są skore do współpracy ze społecznością międzynarodową oraz do przestrzegania międzynarodowych traktatów i norm, a których położenie geograficzne pozwala na blokowanie tras handlowych, zaś potencjał technologiczny i wojskowy umożliwia im to, stanowią obecnie jedno z głównych zagrożeń dla ochrony na morzu; uważa, że ESDZ oraz wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca powinny podjąć wszelkie działania dyplomatyczne w celu nawiązania z takimi państwami dialogu oraz współpracy;

14. stwierdza, że o ile całkowite zapobieganie konfrontacjom wojskowym pomiędzy państwami nie jest możliwe, bezpośrednie i pośrednie zagrożenia dla bezpieczeństwa UE są głównie natury niekonwencjonalnej, a sprzyjają im problemy z egzekwowaniem prawa w strefie morskiej i na obszarach przybrzeżnych oraz ogólny upadek państwowości, niestabilność państwa lub brak kontroli z jego strony;

15. stwierdza, że jednym z głównych zagrożeń w zakresie unijnej ochrony na morzu jest intensyfikacja morskiej działalności terrorystów na całym świecie, którzy bezpośrednio zagrażają unijnym statkom cywilnym i wojskowym, infrastrukturze portowej oraz obiektom energetycznym i którzy wykorzystują morze do atakowania i penetrowania celów znajdujących się na lądzie; stwierdza, że podmioty te współdziałają z ponadnarodowymi sieciami przestępczości zorganizowanej, które prowadzą na morzu nielegalną działalność, na przykład przemyt, handel ludźmi, nielegalna imigracja, handel narkotykami i bronią, w tym handel bronią strzelecką i lekką oraz komponentami BMR; podkreśla, że taka nielegalna działalność pogłębia kryzysy polityczne i humanitarne, hamuje rozwój społeczny i gospodarczy, demokrację i praworządność, zwiększa nędzę i powoduje migracje, wewnętrzne przesiedlenia i ogromne ludzkie cierpienie;

16. jest zaniepokojony coraz większą liczbą dowodów wskazujących na to, że sieci terrorystyczne i podmioty niepubliczne zyskują zaawansowane zdolności morskie, w tym również zdolności podwodne oraz technologie radarowe i wykrywania, a także zdobywają dostęp do danych logistycznych dotyczących międzynarodowego przemysłu żeglugowego, zdolności wydobywczych i wodnych improwizowanych ładunków wybuchowych, co znacznie zwiększa zagrożenie z ich strony oraz zdolność do unikania kontroli oraz wskazuje na intensyfikację ich działalności w sąsiedztwie Europy, a zwłaszcza po obu stronach południowego Atlantyku;

17. uważa, że utrwalające się zamrożone konflikty w obrębie różnych obszarów morskich, na przykład na Zakaukaziu, w południowo-wschodniej części basenu Morza Śródziemnego czy w rejonie Morza Japońskiego, stanowią jedne z podstawowych źródeł niestabilności na świecie, zagrażając bezpieczeństwu szlaków transportowych i tras przesyłu energii, sprzyjając handlowi bronią, a także ułatwiając działalność podmiotów niepublicznych, takich jak siatki przestępcze i komórki terrorystyczne;

18. jest nadal zaniepokojony piractwem u wschodnich i zachodnich wybrzeży Afryki; wskazuje, że ataki pirackie (rozboje przy użyciu broni, porwania statków i załóg oraz wymuszanie środków pieniężnych) poważnie utrudniają swobodę dostępu i transportu na tych morzach, w związku z czym stanowią poważne zagrożenie dla handlu międzynarodowego i ochrony na morzu; podkreśla, że generalnie piractwo jest problemem wynikającym z braku struktur rządowych i rozwoju państw wybrzeża; wyraża nadzieję, że opierając się o osiągnięcia operacji EUNAVFOR Atalanta, UE rozpocznie, w ramach WPBiO, działania w zakresie zwalczania piractwa w innych miejscach;

19. ostrzega przed problemami, jakie piractwo, międzynarodowy terroryzm i ogólnie przestępczość zorganizowana stwarzają dla bezpieczeństwa żeglugi w najważniejszych punktach, gdzie tranzyt jest szczególnie intensywny; podkreśla, że dostęp do niektórych z najważniejszych dróg wodnych, które zapewniają globalne dostawy energii, lub ich lokalizacja znajdują się w najbardziej niestabilnych strefach morskich, jak na przykład Kanał Sueski, cieśnina Ormuz i cieśnina Malakka;

20. stwierdza, że w walce z działalnością niekonwencjonalną należy wykorzystywać całą gamę instrumentów WPBiO, w tym instrumenty wojskowe, gdyż interwencje często przeprowadzane są w bardzo trudnym terenie, na którym operują podmioty dysponujące wieloma różnymi rodzajami niebezpiecznej broni; utrzymuje, że podobnie jak ma to miejsce w przypadku działań UE w Rogu Afryki, gdzie trwają operacje EUNAVFOR Atalanta oraz EUCAP NESTOR, operacje przeprowadzane w ramach WPBiO muszą być wspierane przez inne instrumenty zewnętrzne UE z myślą o likwidacji społecznych, gospodarczych i politycznych przyczyn kryzysów oraz zapewnieniu trwałego bezpieczeństwa w dotkniętych nimi regionach;

Czwartek, 12 września 2013 r.

21. stwierdza, że nielegalna migracja będzie prawdopodobnie nadal wywierać nacisk na unijne granice morskie, zwłaszcza w świetle zmian politycznych i gospodarczych zachodzących w południowym sąsiedztwie i prawdopodobnie nadal niestabilnej sytuacji w północnej Afryce, Sahelu, Rogu Afryki i Afryce subsaharyjskiej; przypomina jednak, że migracja nie może być postrzegana jako zagrożenie dla bezpieczeństwa, ale raczej jako zjawisko społeczne, które wymaga solidnej strategii zarządzania łączącej współpracę regionalną, polityczną i dyplomatyczną i strategię rozwoju oraz inwestycje w partnerstwa regionalne; zwraca uwagę na fakt, że ten wysiłek wymaga rozwoju zdolności morskich i działań straży przybrzeżnej w zakresie patrolowania i udzielania pomocy migrantom przybywającym na pokładzie nielegalnych statków;

22. przyznaje, że rosnący ruch na morzu może zwiększyć zagrożenie katastrofami, takimi jak wycieki ropy i inne wypadki zanieczyszczające środowisko, zrzutami odpadów toksycznych i nielegalnym bunkrowaniem ropy; podkreśla, że UE musi w dalszym ciągu rozwijać strategię opierającą się na doświadczeniach z przeszłości z poważnymi katastrofami ekologicznymi na morzu przez dopilnowanie, by wszystkie podmioty, organy i agencje UE we współpracy z władzami państw członkowskich interweniowały w sposób skoordynowany z myślą o stworzeniu odpowiedniej synergii, w duchu solidarności i w celu skuteczniejszego działania;

Krytyczne strefy morskie

Morze Śródziemne

23. podkreśla, że Morze Śródziemne cechuje szereg wyzwań, które mogą potencjalnie zagrozić stabilności UE i bezpośrednim interesom UE, zwłaszcza zważywszy na wstrząsy polityczne i problemy społeczne oraz trudności gospodarcze, które prawdopodobnie nadal będą występować w niektórych państwach przybrzeżnych; stwierdza, że nielegalna działalność, której sprzyja ta sytuacja, jak na przykład terroryzm i wszelkiego rodzaju nielegalny handel, ma wpływ na unijną ochronę na morzu, w tym na bezpieczeństwo dostaw energii na południe; uważa, że pilnie potrzebne są inwestycje w morską współpracę regionalną, które muszą obejmować europejską i regionalną współpracę, wywiad, nadzór, patrolowanie i działalność straży przybrzeżnej, a wszystkie te działania wymagają odpowiednich środków w zakresie projekcji sił morskich;

24. podkreśla, że region śródziemnomorski jest areną licznych konfliktów regionalnych, w tym sporów o granice morskie, i w związku z tym wzywa UE, aby zobowiązała się do unikania dalszej eskalacji konfliktu w rejonie Morza Śródziemnego, który może tylko zwiększyć istniejące zagrożenia, takie jak skutki wojny domowej w Syrii i jej wpływ na syryjską strefę morską i na strefy krajów sąsiednich, brak stabilności politycznej i potencjału zarządzania w Libii, Egipcie i Tunezji, efekt domina w sąsiednich Maroku i Algierii, które wciąż nie osiągnęły zgody w sprawie konfliktu w Saharze Zachodniej i ponoszą bezpośrednie skutki eskalacji konfliktu w Mali i regionie Sahelu; ostrzega ponadto przed zagrożeniem płynącym z wzajemnego powiązania kryzysów występujących w regionie śródziemnomorskim oraz z braku stabilności i konfliktu na Bliskim Wschodzie, w Sahelu, Rogu Afryki, Afryce Zachodniej i Afryce subsaharyjskiej;

25. stwierdza, że niedawne odkrycie gazu ziemnego we wschodniej części Morza Śródziemnego stworzyło nowe otoczenie geopolityczne i znacznie zwiększyło prawdopodobieństwo wystąpienia sporów, wpływając bezpośrednio na uzasadnione interesy i suwerenne prawa państw członkowskich UE; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że Turcja, Rosja, USA i Izrael zwiększyły liczebność sił morskich na Morzu Śródziemnym; odnotowuje ponadto skutki nierozstrzygniętych sporów z Turcją na Morzu Egejskim i eskalację napięcia spowodowaną planowaną eksploatacją greckich i cypryjskich podmorskich złóż węgłowodorów; wzywa w związku z tym UE do działania i określenia swojego stanowiska, aby uniknąć konfliktu o zasoby naturalne Morza Śródziemnego i wynikających z tego zagrożeń dla bezpieczeństwa państw członkowskich tego rejonu, które mogłyby w przyszłości angażować całą UE;

Morze Bałtyckie

26. stwierdza, że Morze Bałtyckie, oprócz stref morskich Rosji, jest morzem śródlądowym UE i podstawowym szlakiem komunikacyjnym dla wielu państw nadbrzeżnych; zauważa, że stabilność regionu Morza Bałtyckiego oraz niezakłócone funkcjonowanie żegluga morskiej zależą od wzajemnego dopasowania interesów politycznych między poszczególnymi państwami członkowskimi UE oraz między UE a Rosją; odnotowuje, że na stabilność polityczną obszaru Morza Bałtyckiego mają wpływ kwestie związane z zabezpieczeniem pozycji mniejszości językowych w krajach nadbałtyckich, przesyłem energii, intensywną żegluga handlową, możliwymi katastrofami tankowców oraz zakazaniem zasobów rybnych

Czwartek, 12 września 2013 r.

i zanieczyszczeniem środowiska; zwraca uwagę, że oprócz tego wyzwanie dla ochrony i bezpieczeństwa na Bałtyku stanowi broń chemiczna zatopiona w czasie II wojny światowej, starzejące się nabrzeźne elektrownie atomowe, możliwość ataków terrorystycznych na transport energii oraz możliwość nielegalnego przewożenia broni przez bałtyckie porty;

Morze Czarne

27. uważa, że z geostrategicznego punktu widzenia Morze Czarne jest obecnie jednym z najważniejszych regionów morskich okalających UE, a mianowicie z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego UE i dywersyfikacji dostaw energii; zwraca uwagę, że region ten cechuje duży potencjał ryzyka w średniej i długiej perspektywie, zważywszy na jego strategiczne położenie jako ważnego szlaku transportowego dla towarów i energii, bliskość niestabilnych obszarów przewlekłych konfliktów, jak sporne terytoria Abchazji i Południowej Osetii, oraz związany z nimi konflikt między Moskwą i Tbilisi; podkreśla, że ponieważ bezpieczeństwo energetyczne wielu państw członkowskich UE w dużej mierze zależy od bezpieczeństwa tras przesyłu gazu i ropy biegnących przez Morze Czarne lub w jego rejonie, w strategicznym interesie UE leży zapobieganie eskalacji przeciągających się regionalnych konfliktów oraz identyfikowanie trwałych rozwiązań takich konfliktów; zwraca uwagę, że w tym celu UE może być zmuszona do zmobilizowania w razie konieczności europejskich sił morskich;

28. przypomina swoją rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego ⁽¹⁾ oraz ponownie podkreśla potrzebę odgrywania przez UE bardziej aktywnej roli w zapewnianiu bezpiecznych warunków w regionie Morza Czarnego; ponownie wzywa Komisję oraz ESDZ do przygotowania strategii dla regionu Morza Czarnego, stanowiącej skuteczną reakcję na wyzwania dotyczące bezpieczeństwa i ochrony na morzu;

29. podkreśla konieczność wzmoczonego dialogu z partnerami strategicznymi w zakresie zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, ale również wskazuje na znaczenie angażowania się w realizację wielostronnych inicjatyw regionalnych, jak synergia czarnomorska, w celu stawienia czoła zagrożeniom, takim jak siatki przestępcze zajmujące się handlem ludźmi, narkotykami i bronią, czy też problemom, takim jak nielegalne połowy i degradacja środowiska;

Ocean Atlantycki i Afryka Zachodnia

30. stwierdza, że Ocean Atlantycki ma fundamentalne znaczenie dla europejskiego handlu; jest zaniepokojony tym, że Atlantyk, a w szczególności region Karaibów, jest trasą przerzutu narkotyków z Ameryki Południowej; jest zaniepokojony faktem, że rozwój działalności gospodarczej w nadchodzących dziesięcioleciach, związany szczególnie z poszerzeniem Kanału Panamskiego, może spowodować intensyfikację działalności przestępczej w regionie;

31. jest zdania, że niektóre z najważniejszych przyszłych zagrożeń dla Europy skupiają się obecnie u wybrzeży Afryki Zachodniej, zwłaszcza w Zatoce Gwinejskiej; jest głęboko zaniepokojony tym, że wzdłuż wybrzeży Afryki Zachodniej pojawiają się poważne wyzwania związane z działalnością przestępczą, handlem narkotykami, ludźmi i bronią; jednocześnie kraje Zatoki Gwinejskiej stanowią coraz częściej obszar działań regionalnych sieci terrorystycznych, jak Boko Haram w Nigerii, których działania rozprzestrzeniają się na kraje sąsiadujące i które to sieci powiązane są z sieciami o zasięgu światowym, jak Al-Kaida w Islamskim Maghrebie, co doskonale pokazuje kryzys w Mali;

32. z zaniepokojeniem odnotowuje, że kraje Zatoki Gwinejskiej charakteryzuje ciągła niestabilność polityczna, niektóre z nich borykają się z rozkładem państwa, jak w przypadku Gwinei-Bissau, która stała się platformą handlu narkotykami pochodzącymi z Ameryki Łacińskiej i kierowanymi do Europy;

33. zauważa, że region ten jest również ważnym dostawcą energii, ponieważ kraje Zatoki Gwinejskiej zapewniają obecnie 13 % importu ropy i 6 % importu gazu do UE, przy czym Nigeria odpowiada za 5,8 % ogółu importu ropy do UE; oczekuje, że znaczenie regionu wzrośnie w wyniku odkrytych niedawno podmorskich złóż ropy i gazu; w związku z tym wyraża zaniepokojenie, że konkurencja w zakresie podmorskich zasobów naturalnych może przynieść ze sobą dalsze konflikty i działalność przestępczą;

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 81.

Czwartek, 12 września 2013 r.

34. wskazuje, że niestabilność, terroryzm i przestępczość u wybrzeży Afryki Zachodniej są głęboko powiązane z niestabilnością w całym regionie Sahelu; nalega zatem, aby UE w ramach misji cywilnej w dziedzinie WPBiO EUCAP Sahel Niger włączyła działania na rzecz zwalczania terroryzmu w regionie Sahelu do regionalnej i kompleksowej strategii zwalczania zagrożeń na morzu u wybrzeży Afryki Zachodniej, zwłaszcza w Zatoce Gwinejskiej; w związku z tym wzywa UE do zapewnienia koordynacji dwóch misji WPBiO w regionie – EUCAP Sahel Niger i EUTM Mali – jak również ich spójności z działaniami prowadzonymi na lądzie i na morzu, aby zwalczać terroryzm i inne rodzaje przestępczości zorganizowanej w regionie;

35. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez Komisję programu dotyczącego kluczowych tras morskich w Zatoce Gwinejskiej (CRIMGO), który ma na celu poprawę bezpieczeństwa na wodach Zatoki Gwinejskiej dzięki zapewnianiu szkoleń dla straży przybrzeżnej i utworzeniu sieci wymiany informacji między organami siedmiu państw wybrzeża Afryki Zachodniej i który ma być finansowany z Instrumentu Stabilności; apeluje o szybkie wdrożenie CRIMGO u wybrzeży Afryki Zachodniej; wzywa również do utworzenia specjalnego mechanizmu współpracy celem połączenia tego finansowanego przez Komisję programu z misjami WPBiO EUCAP Sahel Niger i EUTM Mali, których działania są nierozdzielnie powiązane z przyczynami niestabilności w Zatoce Gwinejskiej;

36. podkreśla potrzebę zwiększenia skuteczności działań UE w Zatoce Gwinejskiej; proponuje wygenerowanie specjalnych synergii w celu uzyskania wartości dodanej wynikającej z połączenia istniejących unijnych instrumentów i struktur, takich jak Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA);

37. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do sporządzenia spisu infrastruktury państw członkowskich UE i partnerów z AKP w strategicznych miejscach – jak baza lotnicza w Lajes na portugalskich Azorach lub wyspy Republiki Zielonego Przylądka – którą to infrastrukturę można wykorzystać do przygotowywania specjalnych operacji morskich i powietrznych w ramach przeciwdziałania proliferacji, terroryzmu, piractwu i przestępczości zorganizowanej w Zatoce Gwinejskiej i ogólnie w południowej części Oceanu Atlantyckiego, w ramach trójstronnego partnerstwa obejmującego współpracę transatlantycką z USA, Kanadą, Brazylią i innymi krajami Ameryki Łacińskiej, jak również współpracę UE-Unia Afrykańska;

Zatoka Adeńska i zachodnia część Oceanu Indyjskiego

38. zauważa, że z uwagi na piractwo Zatoka Adeńska jest obecnie jednym z najniebezpieczniejszych morskich obszarów na świecie; przypomina, że piractwo to szczególna forma przestępczości zorganizowanej wymagająca specjalnego, kompleksowego i holistycznego podejścia obejmującego kwestię związku przyczynowo-skutkowego między piractwem a ładem społecznym, politycznym i ekonomicznym, jak pokazuje zwłaszcza sytuacja w Rogu Afryki i w Somalii; odnotowuje, że śledzenie przepływów pieniężnych z okupów, likwidacja siatek przestępczych i ściganie sprawców to również kluczowe elementy walki z piractwem i można je zrealizować jedynie dzięki współpracy między organami państw członkowskich, Europolem i Interpolem; zauważa, że tu właśnie należy szukać konkretnego związku między polityką bezpieczeństwa zewnętrznego a egzekwowaniem prawa lokalnie;

39. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie cywilnej misji w dziedzinie WPBiO EUCAP Nestor, która ma na celu wzmocnienie zdolności morskich w Rogu Afryki i w zachodniej części Oceanu Indyjskiego oraz zapewnienie bardziej trwałego i lokalnego zaangażowania na rzecz realizacji celów operacji EUNAVFOR Atalanta;

40. podkreśla niedawny sukces, który należy utrwalić, operacji EUNAVFOR Atalanta w ograniczaniu liczby ataków pirackich w zachodniej części Oceanu Indyjskiego oraz w zwiększaniu wiarygodności WPBiO; zauważa, że operacja Atalanta to pierwsza morska misja w ramach WPBiO i że powinna ona służyć za wzór dalszego rozwoju i wdrażania morskiego wymiaru WPBiO, w oparciu o jej osiągnięcia, niedociągnięcia i wyciągnięte z niej wnioski; z zadowoleniem przyjmuje pozytywną rolę odgrywaną przez UE dzięki operacji EUNAVFOR Atalanta w ramach mechanizmu SHADE we wspieraniu koordynacji działań wielonarodowych, narodowych i regionalnych sił morskich operujących w regionie, a w szczególności z działaniami w ramach operacji NATO Ocean Shield; z zadowoleniem przyjmuje również udaną współpracę między agencjami UE (jak centrum satelitarne UE SatCen i Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego) a podmiotami trzecimi, zwłaszcza w obszarze odczytywania satelitarnych obrazów statków, nawet jeśli współpraca taka nie

Czwartek, 12 września 2013 r.

opiera się na formalnych uzgodnieniach; apeluje do UE o sformalizowanie powiązania między istniejącymi unijnymi narzędziami i organami, jak relacje rozwinięte między Atalantą, EMSA i SatCen, aby unikać powielania zadań, zasobów i eksperyty oraz wyciągnąć wyraźne operacyjne korzyści z takich synergii;

41. podkreśla, że koncepcja kompleksowego podejścia, wynikająca w tym konkretnym przypadku z ram strategicznych strategii na rzecz Rogu Afryki, jest oczywista w połączeniu trzech aktualnych misji WPBiO realizowanych w regionie (EUNAVFOR Atalanta, szkoleniowa misja UE w Somalii i EUCAP Nestor) oraz w kontekście zaangażowania politycznego i strategii rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie Centrum Operacyjnego UE mającego na celu ułatwienie koordynacji i zwiększanie synergii między tymi misjami, co stanowi znaczny krok naprzód w rozwoju WPBiO; wskazuje, że ten przykład komplementarności i koordynacji powinien zachęcać do innych podobnych działań, w ramach których misje i operacje WPBiO uczestniczą w reagowaniu na wielowymiarowy problem; zwraca uwagę, że stałe wojskowe zdolności planowania i prowadzenia operacji mogłyby jeszcze bardziej zintegrować wszelkie elementy morskie w ramach misji i operacji WPBiO;

42. uznaje środki ochrony na pokładach statków wprowadzone przez przedsiębiorstwa żeglugi morskiej; popiera niedawne apele przemysłu morskiego o prawne uregulowanie działalności prywatnych przedsiębiorstw zajmujących się ochroną na morzu i ponownie apeluje do Międzynarodowej Organizacji Morskiej oraz państw bandery i przemysłu morskiego o współpracę przy opracowywaniu kodeksu postępowania, który określi jasne, spójne, możliwe do wyegzekwowania międzynarodowe normy dla prywatnie wynajętych uzbrojonych pracowników ochrony na pokładach statków, a do prywatnych przedsiębiorstw zajmujących się ochroną na morzu apeluje o ściśle przestrzeganie tych norm;

Arktyka

43. podkreśla, że otwarcie korytarzy wodnych w rejonie Arktyki jest bezpośrednią konsekwencją zmiany klimatu, oraz zwraca uwagę, że UE powinna przede wszystkim zaangażować się w ochronę regionu i jego głównych walorów przyrodniczych, dopilnowując jednocześnie, by zasoby arktyczne były wykorzystywane w zrównoważony sposób i z poszanowaniem miejscowej ludności; podkreśla znaczenie ogólnej stabilizacji i pokoju w regionie; podkreśla zatem potrzebę jednolitej, skoordynowanej polityki UE dotyczącej tego regionu, w której wyraźnie zdefiniuje się priorytety, potencjalne wyzwania i strategię UE; podkreśla, że – obok duńskich, fińskich i szwedzkich interesów w rejonie Arktyki – przyszłe przystąpienie Islandii do UE przyspieszyłoby przekształcenie UE w podmiot wybrzeża regionu arktycznego, uwidaczniając potrzebę jeszcze bardziej skoordynowanej unijnej polityki dotyczącej Arktyki; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wspomniany powyżej wspólny komunikat pt. „Kształtowania polityki realizowanej przez Unię Europejską w regionie Arktyki: postępy poczynione od 2008 r. i dalsze działania” oraz podkreśla konieczność nawiązania dialogu politycznego ze wszystkimi partnerami w regionie, w tym z Rosją;

44. podkreśla znaczenie nowych szlaków handlowych biegnących po arktycznych korytarzach wodnych, w tym dla UE i gospodarek jej państw członkowskich; podkreśla, że UE oraz jej państwa członkowskie powinny aktywnie wspierać wolność morza pełnego oraz prawo do swobodnego poruszania się po międzynarodowych drogach wodnych; podkreśla, że trwające od dawna terytorialne spory między państwami Arktyki powinny zostać rozwiązane pokojowo, oraz apeluje o większe zaangażowanie UE w regionie i dokonanie oceny tego, jakich narzędzi i zdolności potrzeba do zażegnania konfliktu w tym regionie; w każdym razie podkreśla konieczność uniknięcia militaryzacji Arktyki; wzywa Komisję do przedłożenia wniosków dotyczących tego, jakie korzyści może przynieść projekt Galileo dla unijnej polityki w odniesieniu do Arktyki i jak można rozwinąć ten projekt, aby umożliwić bezpieczniejszą żeglugę na wodach Arktyki, inwestując tym samym zwłaszcza w bezpieczeństwo i dostępność przejścia północno-wschodniego;

Ocean Spokojny

45. podkreśla globalne znaczenie Oceanu Spokojnego, a zwłaszcza Morza Południowochińskiego, na którym odbywa się jedna trzecia światowego handlu; jest zaniepokojony rosnącym napięciem i pilnie apeluje do wszystkich zaangażowanych stron o odstąpienie od jednostronnych interwencji politycznych i wojskowych, złagodzenie tonu oświadczeń i rozstrzygnięcie spornych roszczeń terytorialnych dotyczących Morza Południowochińskiego w drodze arbitrażu międzynarodowego, zgodnie z prawem międzynarodowym, a zwłaszcza konwencją UNCLOS, w celu zapewnienia stabilności w regionie oraz swobodnej i bezpiecznej żeglugi na Morzu Południowochińskim;

46. uważa, że jedną z możliwości pokojowego rozładowania napięcia w rejonie Morza Południowochińskiego i Wschodniochińskiego jest wynegocjowanie i wspólne wdrożenie kodeksów postępowania w zakresie pokojowej eksploatacji odnośnych obszarów morskich, w tym ustalenie bezpiecznych tras handlowych i kwot połowowych lub wyznaczenie obszarów eksploatacji zasobów;

Czwartek, 12 września 2013 r.

47. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do określenia zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa w przypadku eskalacji napięcia i konfliktu zbrojnego na Morzu Wschodniochińskim i Południowochińskim;

48. stwierdza, że niektóre państwa, a zwłaszcza Australia, prowadzą już bardzo intensywną działalność polityczną na Pacyfiku, a UE w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony w regionie powinna opierać się na współpracy dwustronnej i wielostronnej;

49. podkreśla znaczenie poszerzenia Kanału Panamskiego, które powinno zakończyć się w 2014 r., dla zmiany geostrategicznej równowagi morskiej oraz zwraca uwagę na niezwykle możliwości, jakie przyniesie to UE i państwom członkowskim; ostrzega, że infrastruktura żegluga i portowa państw członkowskich powinna zostać przygotowana do przewidywanego nasilenia morskich przepływów handlowych oraz powiązanych zagrożeń w zakresie ochrony i bezpieczeństwa, wynikających między innymi z dodatkowego stresu środowiskowego i z działalności przestępczej; podkreśla, że to połączenie Oceanu Spokojnego z Oceanem Atlantyckim może stać się ważnym alternatywnym szlakiem transportowym z Azji do Europy i odwrotnie od strony zachodniej;

Istniejące narzędzia i rozwijanie zdolności

50. jest głęboko przekonany, że kryzys finansowy i gospodarczy należy postrzegać jako szansę na wdrożenie inicjatywy łączenia i udostępniania zdolności wojskowych w obszarze tworzenia zdolności morskich w prawdziwie europejski sposób, w szczególności wykorzystując strategię LeaderSHIP 2020 i sprzyjając tworzeniu sieci współpracy podmiotów sektora budowy i naprawy okrętów oraz sektorów powiązanych, co może przyczynić się do utrzymania wiarygodnych zdolności wojskowych i jest jedynym sposobem na zagwarantowanie, że Europa jest zdolna odpowiedzieć na globalne wyzwania dotyczące ochrony przestrzeni morskiej i swoich zdolności morskich;

51. ubolewa jednak nad tym, że państwa członkowskie UE dokonały poważnych cięć w krajowych budżetach obrony w reakcji na kryzys finansowy i spowolnienie gospodarcze oraz że takie cięcia, najczęściej nieskoordynowane na szczeblu UE i nieuwzględniające europejskiej strategii bezpieczeństwa, mogą spowodować poważne konsekwencje dla unijnej zdolności i gotowości do podejmowania wyzwań dotyczących ochrony na morzu i innych oraz do spełniania wymogów międzynarodowych, a także ograniczyć rolę Unii jako podmiotu zapewniającego bezpieczeństwo globalne;

52. podkreśla, że priorytet „łączenia i udostępniania” wysuwany przez UE z myślą o lepszej koordynacji, inteligentniejszym wydawaniu środków na obronę i większych oszczędnościach skali wśród państw członkowskich nie przyniósł jeszcze rezultatów, w tym w obszarze zdolności w zakresie ochrony na morzu;

53. wyraża uznanie dla prac przygotowawczych EAO w zakresie realizacji inicjatywy „łączenie i udostępnianie” w drodze harmonizacji wymogów i projektów dotyczących szkolenia sił morskich i logistyki; z zadowoleniem przyjmuje analizę grupy mędrców z 2012 r. dotyczącą wymogów i zdolności morskich; biorąc pod uwagę mandat i wiedzę fachową EAO, nalega, aby państwa członkowskie polegały na jej poradach i wsparciu technicznym w przypadku konieczności cięć w budżetach obrony, aby nie zagrażały rozwojowi strategicznych zdolności w UE, która musi podchodzić do luk i niedociągnięć w skoordynowany sposób; zachęca państwa członkowskie do współpracy z EAO przy określaniu potrzeb w zakresie zdolności, zwłaszcza zdolności cywilnych, wojskowych i zdolności podwójnego zastosowania w dziedzinie morskiej; apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, aby przy wsparciu EAO i DG ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa określiła wszystkie zasoby morskie, które odpowiadają zdolnościom i wymogom morskim z 2012 r., a które państwa członkowskie UE mogą utracić w wyniku ograniczeń finansowych i gospodarczych, a także by rozważyła sposoby ich zachowania i udostępnienia na potrzeby zintegrowanej polityki morskiej UE i przyszłej europejskiej strategii ochrony na morzu;

54. przypomina, że zdolności podwójnego zastosowania są niezbędne przy wdrażaniu WPBiO w świetle złożonych wyzwań dotyczących bezpieczeństwa w dzisiejszym świecie; podkreśla, że obecne kryzysy w Sahelu i Rogu Afryki uwidaczniają konieczność kompleksowego podejścia mobilizującego z jednej strony pełny zakres zaangażowania cywilno-wojskowego i z drugiej strony wyposażenie i zdolności podwójnego zastosowania, w tym europejskie zdolności morskie oraz zdolności cywilne i wojskowe przemysłu stocznioowego zapewniające bezpieczeństwo i odporność statków; zachęca państwa członkowskie do współpracy z odpowiednimi unijnymi organami i agencjami, zwłaszcza Komisją, EAO

Czwartek, 12 września 2013 r.

i Europejską Agencją Kosmiczną (ESA), przy poszukiwaniu unijnego finansowania dla rozwoju zdolności podwójnego zastosowania, co umożliwi uzupełnienie braków w zdolnościach na szczeblu krajowym, regionalnym i unijnym; przypomina potencjał podwójnego zastosowania programu Galileo i jego znaczenie dla wdrażania i skuteczności operacji WPBiO, zwłaszcza w obszarze morskim; podkreśla jednak, że należy priorytetowo potraktować większą przejrzystość, skuteczność i podejścia wielostronne w obszarze rozwijania zdolności;

55. przypomina o konieczności skonsolidowania unijnej i finansowanej przez Unię bazy technologicznej w dziedzinie obrony, w tym w zakresie zdolności budowy statków i produkcji wyposażenia; w świetle obecnego kryzysu gospodarczego i finansowego przypomina, że tworzenie i wspieranie kompetentnego i niezależnego europejskiego przemysłu obronnego oznacza tworzenie miejsc pracy i generowanie wzrostu; apeluje o wyższej jakości dialog z podmiotami przemysłowymi, jako że rozwój zdolności morskich wymaga wielu lat zaangażowania; podkreśla, że państwa członkowskie UE i przemysł powinny zrationalizować i zharmonizować normy, aby zapewnić europejską kompatybilność operacyjną w obszarze zdolności morskich, w tym systemów i technologii komunikacji;

56. uważa, że sieć nadzoru morskiego (MARSUR) Europejskiej Agencji Obrony stanowi innowację przynoszącą wartość dodaną rozwojowi morskiego wymiaru WPBiO; zdecydowanie nalega na ustanowienie odpowiednich obszarów współpracy między MARSUR a innymi projektami UE mającymi na celu rozwijanie nadzoru morskiego, jak Copernicus – europejski program monitorowania Ziemi (były GMES – Globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa), projekty dotyczące usług morskich i bezpieczeństwa czy prace EMSA w zakresie nadzoru morskiego;

57. jest zdania, że prace prowadzone przez EMSA, ESA i w ramach programu Copernicus mogą ponadto służyć wdrażaniu morskiego wymiaru WPBiO oraz powinny zostać formalnie ku temu ukierunkowane; podkreśla, że dzięki swojej wiedzy fachowej podmioty te są jak najbardziej uprawnione do oferowania usług i wsparcia aktualnym misjom WPBiO w zakresie nadzoru, patrolowania czy gromadzenia, analizowania i rozpowszechniania informacji satelitarnych, na wzór partnerstwa rozwiniętego, choć nieformalnie, między EMSA a operacją EUNAVFOR Atalanta;

58. apeluje o utworzenie – w oparciu o doświadczenia zdobyte już przez Frontex i europejską sieć patroli – prawdziwie europejskiej służby straży przybrzeżnej, której potencjał tworzony byłby przez różne jednostki i organy administracji rządowej i która działałaby w zakresie wyznaczonym orzecznictwem wynikającym ze współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, a której celem byłaby ochrona granic UE i obywateli europejskich oraz ochrona osób znajdujących się w niebezpieczeństwie na wodach przybrzeżnych Unii;

59. wyraża uznanie dla prac przeprowadzonych w ramach rozwijania wspólnego mechanizmu wymiany informacji (CISE) w celu osiągnięcia europejskich zdolności skutecznego nadzoru morskiego; wzywa zatem UE do poczynienia znacznych inwestycji na rzecz dalszego rozwijania ram CISE, w oparciu o doświadczenia zdobyte przy projektach takich jak MARSUNO, BluemassMed i EUROSUR, aby przygotować się do wykrywania i monitorowania wyzwań morskich oraz reagowania na nie na wodach państw członkowskich UE lub w pobliżu UE;

60. biorąc pod uwagę, że członkowie UE i NATO dysponują wspólnymi siłami morskimi, apeluje o lepszą koordynację strategiczną działań tych organizacji w zakresie ochrony na morzu; jest zdania, że przyszła unijna strategia ochrony na morzu powinna być niezależna od strategii sojuszu, aczkolwiek powinna ją uzupełniać, aby pomóc w stawianiu czoła jak największej liczbie wspomnianych wyżej wyzwań przy jednoczesnym zapewnieniu optymalnego wykorzystania ograniczonych zasobów morskich; z zadowoleniem przyjmuje korzyści płynące ze wspólnej lokalizacji dowództwa operacji obu organizacji w Northwood; uważa, że UE powinna skupić się na wyraźnej wartości dodanej wynikającej z jej kompleksowego podejścia do różnorodnych wyzwań, co wykazały dyplomatyczne, finansowe i sądowe działania następcze po skutecznej walce z piractwem w ramach operacji Atalanta; wzywa do dalszych usprawnień w zakresie wymiany informacji pomiędzy NATO a UE, a także do lepszej koordynacji działań z pozostałymi podmiotami międzynarodowymi;

Czwartek, 12 września 2013 r.

61. ubolewa nad tym, że obecną sytuację charakteryzuje powielanie i nakładanie się na siebie działań, marnotrawienie zasobów i wojna o wpływy między organami i agencjami UE pracującymi w obszarze ochrony na morzu; nalega, aby UE dokładniej zbadała sposoby ograniczenia obciążenia administracyjnego i finansowego wynikającego ze zbędnego pokrywania się funkcji, ekspertyz, wyposażenia i zasobów różnych organów i podmiotów UE, co umożliwiłoby wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej pełnienie funkcji koordynacyjnej;

62. w tym kontekście apeluje o włączenie działań w zakresie koordynacji i komunikacji do unijnej strategii ochrony na morzu, w której należy przedstawić wyraźne wytyczne dotyczące specjalnej współpracy między odpowiednimi dyrekcjami generalnymi Komisji, w tym DG ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa, DG do Spraw Wewnętrznych, DG ds. Sprawiedliwości, DG ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, DG ds. Mobilności i Transportu, DG ds. Podatków i Unii Celnej, DG ds. Badań Naukowych i Innowacji oraz DG ds. Rozwoju, jak również Europejską Służbą Działań Zewnętrznych i Służbą ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej; to samo należy uczynić w odniesieniu do współpracy między agencjami, jak EAO, EMSA, SatCen, Europol, Frontex, Sztab Wojskowy UE, Dyrekcja ds. Zarządzania Kryzysowego i Planowania, Centrum Analiz Wywiadowczych UE, i odpowiednimi organami w państwach członkowskich;

63. z zadowoleniem przyjmuje działania dowódców europejskich marynarek wojennych (CHENs) na rzecz promowania porozumienia między marynarkami europejskimi oraz badania kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; apeluje o to, by wyniki corocznych posiedzeń CHENS i ich wyspecjalizowanych grup roboczych wzbogacały unijną strategię ochrony na morzu i jej wdrażanie na poziomie WPBiO, aby promować dalszą współpracę i zapewnić zintegrowane i skuteczne podejście;

64. wzywa o przyjęcie na nadchodzącym posiedzeniu Rady Europejskiej ds. Obrony w grudniu 2013 r. unijnej strategii ochrony na morzu, która uwzględni poglądy Parlamentu Europejskiego wyrażone w niniejszym sprawozdaniu; przypomina państwom członkowskim, że dzisiejszy świat, a zwłaszcza wyzwania i zagrożenia, wymagają jednolitego, spójnego i przekonującego działania na rzecz ochrony 500 milionów obywateli UE; przypomina, że wyzwania te wymagają także unijnej polityki zagranicznej opartej na konieczności zapewnienia i promowania pokoju i bezpieczeństwa na całym świecie;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i wiceprzewodniczącej Komisji, Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu NATO oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO.

P7_TA(2013)0381

Struktury wojskowe UE: stan obecny i przyszłe perspektywy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie struktur wojskowych UE: stan obecny i przyszłe perspektywy (2012/2319(INI))

(2016/C 093/21)

Parlament Europejski,

— uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (Traktatu UE),

— uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 13–14 grudnia 2012 r.,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 19 listopada 2012 r. w sprawie rozwoju zdolności wojskowych,
- uwzględniając cel podstawowy na rok 2010, zatwierdzony przez Radę Europejską w dniach 17–18 czerwca 2004 r.,
- uwzględniając zawartą w traktacie lizbońskim klauzulę wzajemnej obrony i solidarności, która przewiduje, że, w przypadku gdy jakiegokolwiek państwo członkowskie stanie się ofiarą katastrofy, przedmiotem ataku terrorystycznego lub zbrojnej agresji, pozostałe państwa członkowskie są zobowiązane udzielić temu państwu pomocy i wsparcia,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. oraz sprawozdanie na temat jej wdrażania poparte przez Radę Europejską w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/871/WPZiB z dnia 19 grudnia 2011 r. ustanawiającą mechanizm zarządzania finansowaniem wspólnych kosztów operacji Unii Europejskiej mających wpływ na kwestie wojskowe lub obronne (Athena) ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2011/411/WPZiB z dnia 12 lipca 2011 r. określającą statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony oraz uchylającą wspólne działanie 2004/551/WPZiB ⁽²⁾,
- uwzględniając dyskusję ministrów obrony, jaka odbyła się na posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w dniu 23 kwietnia 2013 r. poświęconym przygotowaniom do posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2013 r. dotyczącego obrony,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽³⁾ z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie klauzul wzajemnej obrony i solidarności UE: wymiaru politycznego i operacyjnego ⁽⁴⁾ z dnia 12 września 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ⁽⁵⁾ oraz z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wpływu kryzysu gospodarczego na sektor obrony w państwach członkowskich UE ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0205/2013),

Uwagi ogólne

1. odnotowuje z coraz większym zaniepokojeniem niedostateczną zdolność UE do reagowania na kryzysy międzynarodowe skutecznie i w odpowiednim czasie, pomimo jej długoletniego zobowiązania do utrzymania pokoju i ochrony praw człowieka, zapobiegania konfliktom i wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z zasadami określonymi w Karcie Narodów Zjednoczonych; podkreśla, że w interesie UE oraz państw członkowskich leży spójne działanie w roli podmiotu zapewniającego bezpieczeństwo nie tylko w Europie, ale również w innych częściach świata, zaś szczególnie w krajach sąsiadujących;

2. raz jeszcze podkreśla stanowczą wagę, jaką przywiązuje do całościowego podejścia do zarządzania kryzysowego przy włączeniu szerokiego wachlarza środków dyplomatycznych, ekonomicznych, rozwojowych i w ostateczności wojskowych, co wyraził zwłaszcza w swoich rezolucjach w sprawie sprawozdań rocznych dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) i wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); podkreśla, że struktury i zdolności wojskowe są integralną częścią takiego całościowego podejścia, które stanowi podstawę zdolności UE do reagowania na zagrożenia, konflikty i kryzysy, w tym kryzysy humanitarne i klęski żywiołowe, w razie gdyby wszystkie inne środki zawiodły;

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 35.

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 13.7.2011, s. 16.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0455.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 9.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0334.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0574.

Czwartek, 12 września 2013 r.

3. odnotowuje z ubolewaniem, że niedawne operacje wojskowe w Libii i Mali ukazały brak postępu na drodze do prawdziwie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony i podkreśla potrzebę lepszej koordynacji i współpracy na poziomie europejskim, jeśli UE ma być skutecznym i wiarygodnym aktorem na scenie światowej;
4. przypomina, że zgodnie z Traktatem Unia Europejska musi podjąć działania mające na celu sformułowanie postępowych ram wspólnej polityki obronnej Unii, która mogłaby doprowadzić do wspólnej obrony; ponadto przypomina o zobowiązaniach państw członkowskich wynikających z klauzuli wzajemnej obrony;
5. ponownie podkreśla swoje poważne zaniepokojenie ciągłymi i bezwarunkowymi cięciami w krajowych budżetach obrony, które utrudniają wysiłki mające na celu zlikwidowanie braków w zdolnościach i osłabiają wiarygodność WPBiO; wzywa państwa członkowskie do zatrzymania i odwrócenia tej nieodpowiedzialnej tendencji oraz do podjęcia na szczeblu krajowym i UE wysiłków w celu ograniczenia jej konsekwencji poprzez pogłębienie współpracy, a także łączenie i udostępnianie zdolności wojskowych;
6. nawiązuje do swojej rezolucji w sprawie wpływu kryzysu finansowego na sektor obrony w państwach członkowskich UE i potwierdza swoje zalecenia dotyczące przeciwdziałania negatywnemu wpływowi kryzysu na zdolności wojskowe na szczeblu UE poprzez lepszą koordynację planowania obrony, łączenie i udostępnianie zdolności, wspieranie badań nad obronnością i rozwojem technologicznym, budowanie bardziej zintegrowanej, zrównoważonej, innowacyjnej i konkurencyjnej europejskiej bazy przemysłowej i technologicznej sektora obronnego, urzeczywistnienie europejskiego rynku sprzętu obronnego oraz znalezienie nowych form finansowania na szczeblu UE;
7. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia niezbędnych środków w celu ułatwienia restrukturyzacji i konsolidacji zdolności przemysłowych sektora obronnego w celu redukcji istniejących nadwyżek zdolności produkcyjnych, które nie mają zrównoważonego charakteru;
8. z zadowoleniem przyjmuje pracę Grupy Zadaniowej ds. Sektorów i Rynków Obrony Komisji Europejskiej, a także komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. pt. „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542), oraz wzywa Komisję do opracowania wniosków dotyczących sposobu wykorzystania szerszej zakrojonych strategii politycznych i narzędzi UE, w oparciu o elastyczne podejście, do wsparcia realizacji celów w zakresie obrony i bezpieczeństwa, w szczególności w obszarach o charakterze transwersalnym takich jak technologie podwójnego zastosowania;
9. podkreśla, że struktury wojskowe UE istniejące na szczeblu unijnym, wielonarodowym i krajowym nadal muszą być wykorzystywane w procesie transformacji do budowania modułowych, interoperacyjnych i nadających się do rozmieszczenia sił zbrojnych dostosowanych do operacji wielonarodowych;
10. z zadowoleniem przyjmuje to, że w grudniu 2012 r. Rada Europejska dała ponowny impuls do zwiększenia efektywności operacyjnej i skuteczności operacji WPBiO oraz wzmocnienia współpracy europejskiej w celu zapewnienia ukierunkowanych na przyszłość zdolności i wypełnienia krytycznych luk, a także do wzmocnienia europejskiego sektora obrony;
11. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/Wysoką Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP/wysoką przedstawiciel) do przedstawienia – z uwagi na posiedzenie Rady Europejskiej w grudniu 2013 r. – wniosków odzwierciedlających zalecenia określone w niniejszej rezolucji i obejmujących możliwości wzmocnienia współpracy europejskiej w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony między państwami członkowskimi, które wyrażają taką chęć, w oparciu o przepisy Traktatu dotyczące stałej współpracy strukturalnej, w razie gdyby nie można było osiągnąć porozumienia w sprawie ambitnej agendy między wszystkimi państwami członkowskimi;
12. postanawia przygotować – w ramach swojego programu na następny konwent konstytucyjny – propozycje, mające na celu wzmocnienie Traktatów w odniesieniu do rozwoju WPBiO;

Poprawa zdolności UE do planowania i prowadzenia operacji wojskowych

13. odnotowuje z ubolewaniem, że dziesięć lat po pierwszej autonomicznej operacji wojskowej prowadzonej przez Unię Europejską nadal nie dysponuje ona stałą zdolnością do planowania i prowadzenia operacji wojskowych, oraz ubolewa nad tym, że sytuacja ta hamuje zdolność UE do reagowania na poważne kryzysy; przypomina, że obecne ustalenia, które wymagają doraźnego uruchomienia centrali krajowych, są przejawem czysto reaktywnego podejścia i nie zapewniają środków na niezbędne planowanie z wyprzedzeniem;

Czwartek, 12 września 2013 r.

14. uważa, że uruchomienie centrali operacyjnych, mimo że ich rola w koordynowaniu misji w Rogu Afryki jest pochwalana, stanowi niewystarczający krok w kierunku zapewnienia takiej trwałej zdolności ze względu na jego ograniczone zasoby i funkcje o charakterze ściśle wspomagającym; ubolewa nad tym, że inicjatywa pięciu państw „Weimar Plus” nie przyniosła żadnych istotnych rezultatów; apeluje do państw członkowskich o wyrażenie najpierw zgody na powierzenie centrum operacyjnemu operacyjnego zaplanowania misji niewykonawczych takich jak misje szkoleniowe UE dla Mali i Somalii;

15. ponownie apeluje o stworzenie w pełni sprawnej Kwatery Głównej Operacji UE w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), w razie konieczności za pośrednictwem stałej współpracy strukturalnej; podkreśla, że struktura ta powinna mieć charakter cywilno-wojskowy i powinna odpowiadać za planowanie i prowadzenie zarówno unijnych misji cywilnych, jak i operacji wojskowych, z oddzielnymi cywilnymi i wojskowymi strukturami dowodzenia;

16. zwraca uwagę, że stworzenie Kwatery Głównej Operacji UE znacznie zwiększyłyby pamięć instytucjonalną UE w odniesieniu do zarządzania kryzysowego, a także przyczyniłoby się do rozwoju wspólnej kultury strategicznej poprzez delegowanie pracowników krajowych i maksymalizacji korzyści płynących z koordynacji cywilno-wojskowej, umożliwiłyby łączenie określonych funkcji, ograniczyłyby koszty w perspektywie długoterminowej oraz ułatwiłyby Parlamentowi i Radzie sprawowanie nadzoru politycznego;

17. podkreśla potrzebę zapewnienia stałej zdolności planowania i prowadzenia operacji wojskowych również w odniesieniu do obowiązków wynikających z klauzuli wzajemnej obrony i klauzuli solidarności oraz podkreśla konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu gotowości i szybkości reagowania w razie odwołania się do którejkolwiek z tych dwóch klauzul; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zaproponowania ustaleń politycznych dotyczących klauzuli wzajemnej obrony w celu zdefiniowania reagowania na szczeblu UE;

Wzmocnienie grup bojowych UE: unijny instrument szybkiego reagowania i stabilizacji

18. uznaje wkład grup bojowych UE w transformację sił zbrojnych państw członkowskich, zwiększanie interoperacyjności wojskowej oraz promowanie współpracy wielonarodowej; ubolewa, że nie udowodniono jeszcze użyteczności tej koncepcji jako instrumentu szybkiego reagowania podczas operacji i że bez istotnych modyfikacji osiągnięcie porozumienia w sprawie jej wdrożenia wydaje się mało prawdopodobne; zauważa, że sytuacja w Mali jest niewykorzystaną szansą na pierwsze użycie grup bojowych UE;

19. zauważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na skład grup bojowych w celu zwiększenia ich efektywności, pamiętając o tym, że zasadniczo państwa z tego samego regionu w podobny sposób postrzegają zagrożenia, co może ułatwić odpowiednią reakcję;

20. jest zdania, że zmieniony mechanizm ATHENA regulujący zarządzanie finansowaniem wspólnych kosztów operacji wojskowych w dalszym ciągu nie uwzględnia odpowiednio specyfiki koncepcji grup bojowych, oraz apeluje o znaczne rozszerzenie zakresu wspólnych kosztów operacji szybkiego reagowania, tak aby w pełni obejmował on koszty zaangażowania grup bojowych; uważa, że stosowanie zasady „przypisania kosztów do miejsca ich powstania” do grup bojowych stawianych w stan gotowości w sposób dobrowolny i rotacyjny jest sprzeczne z zasadą sprawiedliwego podziału obciążenia;

21. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do przedstawienia wniosków mających na celu dostosowanie mechanizmu ATHENA do specyfiki grup bojowych, w razie potrzeby w ramach stałej współpracy strukturalnej, tworzonej jednocześnie ze stałym sztabem operacyjnym; jednocześnie apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o przedstawienie wniosku dotyczącego utworzenia i finansowania funduszu początkowego dla ćwiczeń przygotowujących do operacji wojskowych UE, zgodnie z wymogami ustanowionymi w Traktacie;

22. odnotowuje wysiłki podejmowane w ramach Rady i ESDZ mające na celu zwiększenie elastyczności i użyteczności grup bojowych, które to wysiłki przyniosły, jak dotąd, mało namacalne rezultaty; zwraca uwagę, że potrzebny jest wysoki stopień interoperacyjności, nie tylko na poziomie technicznym, lecz także na poziomie proceduralnym i koncepcyjnym, w szczególności w celu dostosowania zasad zaangażowania i przekazania uprawnień oraz zlikwidowania ograniczeń krajowych;

23. zachęca Radę Europejską do zbadania możliwości usprawnienia procesu podejmowania decyzji politycznych na szczeblu UE i szczeblu krajowym, w celu urzeczywistnienia mechanizmu szybkiego reagowania; nalega, by okazać wolę polityczną, niezbędną do zmierzenia się z wyzwaniami; zachęca do zastanowienia się nad możliwymi uproszczonymi procedurami rozmieszczania grup bojowych na czas ograniczony, pod warunkiem spełnienia pewnych jasno określonych i uzgodnionych warunków wstępnych, takich jak specjalny wniosek Organizacji Narodów Zjednoczonych;

Czwartek, 12 września 2013 r.

24. z zadowoleniem przyjmuje ponowne zobowiązanie się państw członkowskich do utrzymania poziomu ambicji koncepcji grup bojowych oraz deklarację zaplanowania wniesienia wkładu na podstawie regularnie powtarzających się zobowiązań w celu uniknięcia luk w kompozycji grupy bojowej w przyszłości; zachęca do rozwoju grup bojowych jako partnerstw długotrwałych, funkcjonujących poza okresem gotowości, w celu maksymalizacji korzyści wojskowych i gospodarczych płynących ze wspólnego zamawiania sprzętu i usług oraz z łączenia i udostępniania zdolności wojskowych; odnotowuje, że umowa ramowa o świadczenie podstawowych usług logistycznych na rzecz grupy bojowej UE będącej w stanie gotowości w drugim semestrze 2012 r., zawarta przez Europejską Agencję Obrony (EDA), jest konkretnym przykładem wspomnianego rozwoju;

25. zwraca uwagę, że wszelkimi kosztami niezwiązanymi z operacjami wojskowymi, takimi jak koszty związane z przygotowaniem i gotowością grup bojowych, można by obciążyć budżet UE;

26. podkreśla, że grupy bojowe są specjalnym instrumentem o ograniczonej wielkości i zrównoważoności, dostosowanym do określonej liczby scenariuszy, którego nie można uznać za uniwersalne narzędzie służące zarządzaniu w sytuacji kryzysowej; przypomina, że początkowy wojskowy cel podstawowy z 1999 r., ponownie potwierdzony przez Radę Europejską w 2008 r., zakładał zdolność UE do rozmieszczenia 60 000 osób w ciągu 60 dni w przypadku poważniejszej operacji; zauważa, że cel ten, mimo że nie został formalnie odrzucony, nigdy nie został faktycznie urzeczywistniony ze względu na ciągłe braki w zdolnościach; zwraca uwagę, że zamiast wyznaczać przypadkowe cele, które zagrażają wiarygodności UE, należy niezwłocznie podjąć zrównoważone działania mające na celu zlikwidowanie braków w zdolnościach oraz poprawę formowania i przewidywania obsady sił w odniesieniu do operacji wojskowych UE ogółem;

Budowanie struktur i zdolności w celu zaradzenia głównym brakom w zdolnościach

27. przypomina o misji i zadaniach EAO przewidzianych w art. 42 ust. 3 i art. 45 Traktatu UE, a zwłaszcza jej podstawowej roli w rozwijaniu i wdrażaniu unijnej polityki potencjału obronnego i zbrojeń, harmonizacji potrzeb operacyjnych, proponowaniu wielostronnych projektów, koordynowaniu programów państw członkowskich, wzmocnieniu europejskiej bazy przemysłowej i technologicznej sektora obronnego oraz zwiększaniu efektywności wydatków wojskowych; apeluje do państw członkowskich, zważywszy na silny nacisk EAO na gospodarność, o zapewnienie odpowiedniego finansowania w celu wykorzystania jego pełnego potencjału oraz ponawia swój apel do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o przedstawienie wniosków dotyczących pokrywania kosztów zatrudnienia pracowników Agencji i jej kosztów bieżących z budżetu Unii;

28. ubolewa nad niepodjęciem przez państwa członkowskie stanowczych zobowiązań w odniesieniu do zdolności oraz wzywa Radę do dopilnowania wdrożenia powiązanego wymogu oceny określonego w art. 42 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Traktatu UE; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do przedstawienia w związku z tym odpowiednich wniosków; uważa, że Parlament powinien być regularnie informowany o postępach w budowaniu zdolności wojskowych istotnych z punktu widzenia wdrożenia WPBiO;

29. zachęca do osiągnięcia dalszych postępów we wdrażaniu sporządzonego przez EAO planu rozwoju zdolności i apeluje, w kontekście jego przeglądu w 2013 r., o jego lepszą integrację w ramach krajowego planowania obronnego, które wymaga dalszej harmonizacji; ponawia swój apel do państw członkowskich o uruchomienie zinstytucjonalizowanego procesu zwiększenia koordynacji planowania obronnego zarówno między sobą, jak i w ramach Komitetu Wojskowego UE, w szczególności na podstawie doradztwa EAO; zwraca uwagę na ogólną konieczność zwiększenia współpracy między Europejską Agencją Obrony a Komitetem Wojskowym Unii Europejskiej/Sztabem Wojskowym Unii Europejskiej; oczekuje, że szefowie państw i rządów rozpoczną przegląd dziedziny obrony europejskiej podczas posiedzenia Rady Europejskiej dotyczącego bezpieczeństwa, które odbędzie się w grudniu 2013 r.;

30. apeluje o przyjęcie bardziej ustrukturyzowanego podejścia do zaradzenia głównym brakom w zdolnościach na szczeblu europejskim, zwłaszcza w odniesieniu do najważniejszych czynników warunkujących i wzmacniających potencjał sił – takich jak inteligencja, nadzór i rekonesans, strategiczne mosty powietrzne, helikoptery, wsparcie medyczne, tankowanie w powietrzu i amunicja precyzyjnego rażenia – w ścisłej współpracy i pełnej komplementarności z NATO; z zadowoleniem przyjmuje wstępne wyniki inicjatyw na rzecz łączenia i udostępniania zdolności wojskowych, zarządzanych przez EAO, lecz podkreśla, że osiągnięcie postępów w tej dziedzinie i w innych dziedzinach jest konieczne; ubolewa nad tym, że mimo iż europejskie siły zbrojne wielokrotnie doświadczały braku tego rodzaju czynników warunkujących i wzmacniających potencjał sił w ramach WPBiO i innych operacji, żadna wykryta luka w zdolnościach nie została jeszcze wypełniona w zadowalający sposób;

31. wzywa do oceny utworzenia stałego magazynu WPBiO (o zadaniach zbliżonych do zadań Agencji Wsparcia NATO) zapewniającego zintegrowane wielonarodowe wsparcie dla wojskowych struktur UE i państw członkowskich, w tym podstawowe wyposażenie dla wszystkich misji bez konieczności przeprowadzania kłopotliwych procedur zakupowych;

Czwartek, 12 września 2013 r.

32. podkreśla potrzebę rozwinięcia przez UE niezbędnych, wydajnych i proporcjonalnych zdolności i strategii, odpowiednich do rosnących cybernetycznych zagrożeń dla jej bezpieczeństwa i interesów strategicznych; podkreśla, że do pomyślnych wyników niezbędna jest współpraca z sektorem prywatnym, pełne przestrzeganie wolności cyfrowej i prawa międzynarodowego oraz zagwarantowanie właściwego nadzoru demokratycznego;

33. zaznacza przykład Europejskiego Dowództwa Transportu Lotniczego, które w trakcie operacji udowodniło swoją funkcję i wartość dodaną jako szczególnie przydatny model łączenia i udostępniania zdolności wojskowych, na podstawie transferu określonych kompetencji do wspólnej struktury, bez rezygnowania z własności narodowej; apeluje o powielenie modelu Europejskiego Dowództwa Transportu Lotniczego również w innych obszarach wsparcia operacyjnego, a zwłaszcza oczekuje na wyniki pracy EAO nad Wielonarodowym Skrzydłem Helikopterowym, które ma zaradzić innemu ważnemu brakowi w zdolnościach;

34. ponawia swój apel do państw członkowskich o rozważenie wspólnej własności określonych dróg zdolności, a zwłaszcza zdolności przestrzennych, bezpilotowych statków powietrznych czy strategicznych mostów powietrznych; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji mające na celu zbadanie możliwości rozwoju zdolności UE, wykorzystania potencjału synergii pomiędzy obroną a potrzebami związanymi z bezpieczeństwem cywilnym, na przykład w dziedzinie ochrony ludności czy ochrony granicy;

35. podkreśla potrzebę wypracowania wspólnego europejskiego podejścia do rozwoju wytrzymałego systemu zdalnie sterowanych statków powietrznych na średniej wysokości (MALE RPAS) i zachęca Komisję i państwa członkowskie do wypracowania innowacyjnego podejścia do osiągnięcia tego ambitnego celu;

36. podkreśla kluczowe znaczenie zasobów satelitarnych dla współczesnych operacji, w szczególności w odniesieniu do inteligencji, nadzoru i rekonesansu, zdolności komunikacyjnych i nawigacyjnych oraz do potrzeby maksymalizacji wykorzystania skromnych zasobów w oparciu o wspólne podejście i wszystkich możliwych synergii cywilno-wojskowych w celu uniknięcia zbędnego powielania; w tym kontekście zachęca do dalszej współpracy między Europejską Agencją Kosmiczną, EAO i Komisją oraz nalega na dalsze finansowanie programów Copernicus (GMES) i Galileo ze środków UE;

37. zachęca do osiągnięcia dalszych postępów w realizacji programu MUSIS w celu ułatwienia udostępniania obrazów satelitarnych z kolejnej generacji satelitów obserwacyjnych ziemi oraz apeluje do UE o bezpośredni udział finansowy w tym programie i o stowarzyszenie Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej w celu zapewnienia dostępu do obrazów satelitarnych dostosowanych do potrzeb UE, a w szczególności WPBiO;

38. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie kodeksu postępowania w zakresie łączenia i udostępniania zdolności wojskowych jako ważnego kroku w kierunku pogłębienia współpracy w Europie oraz podkreśla potrzebę ustanowienia do końca roku pierwszej strategicznej oceny wdrożenia tego kodeksu; oczekuje, że w grudniu 2013 r. Rada Europejska poczyni ważny krok naprzód i da impuls polityczny do łączenia i udostępniania zdolności wojskowych oraz przedstawi jasne wytyczne wdrożeniowe; zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia działań informacyjnych po stronie UE w celu zwiększenia roli łączenia i udostępniania;

39. podkreśla znaczenie zapewnienia bezpieczeństwa dostaw sprzętu potrzebnego siłom zbrojnym państw członkowskich do wywiązania się ze swoich zobowiązań w przypadku kryzysów międzynarodowych; jest poważnie zaniepokojony rosnącą zależnością od nieeuropejskich technologii i źródeł dostaw, a także jej wpływem na autonomię europejską; podkreśla strategiczne znaczenie sektora obrony oraz wzywa EAO i Komisję do nasilenia swoich działań mających na celu określenie najważniejszych zdolności przemysłowych, które należy chronić lub rozwijać w Europie, oraz ograniczenie zależności Europy od dostaw;

40. ubolewa nad coraz skromniejszymi budżetami krajowymi na badania nad obronnością i nad tym, że badania te są głównie podzielone według granic krajowych; zwraca uwagę na możliwości UE w zakresie wniesienia istotnej wartości dodanej za pośrednictwem europejskich ram współpracy i większych synergii między badaniami nad obronnością i bezpieczeństwem cywilnym; podkreśla w szczególności potrzebę skupienia się na inwestycjach w kluczowe technologie wspomagające takie jak robotyka, nano- i mikroelektronika oraz dopilnowania, by środki UE przeznaczone na te obszary zaspokajały również potrzeby obronne;

Czwartek, 12 września 2013 r.

Zwiększenie spójności stałych struktur wielonarodowych państw członkowskich UE

41. odnotowuje istnienie wielu dwustronnych/regionalnych/wielostronnych inicjatyw partnerskich w Europie, ukierunkowanych na łączenie zasobów i wspieranie interoperacyjności, które mogą wnieść wkład w operacje koalicyjne w ramach UE, ONZ, NATO lub ad hoc; z zadowoleniem przyjmuje korzyści płynące ze współpracy i w pełni popiera przesłanki koncepcji łączenia oraz jednocześnie wspiera pewną formę racjonalizacji i lepszej koordynacji wielu struktur w ramach wymiaru wielonarodowego, które rozwinęły się bez żadnego globalnego spójnego planu;

42. wzywa do wzmocnienia powiązań między Eurokorpusem a Sztabem Wojskowym UE oraz zachęca więcej państw członkowskich do dołączenia do wielonarodowej struktury Eurokorpusu, która mogłaby być zaczątkiem w pełni zintegrowanego elementu europejskich sił zbrojnych;

43. odnotowuje zlikwidowanie EUROFOR-u oraz uznaje jego wkład w operacje UE i kompozycję grupy bojowej; zwraca uwagę na szczególnie wkład EUROMARFOR-u, EUROGENDFOR-u, bałtyckiej i nordyckiej współpracy w dziedzinie obrony, brytyjsko-holenderskich i hiszpańsko-włoskich sił desantowych, korpusu niemiecko-holenderskiego, belgijsko-holenderskiej współpracy morskiej, anglo-francuskich inicjatyw na rzecz zbudowania połączonego wspólnego korpusu ekspedycyjnego, zintegrowanej lotniskowcowej grupy uderzeniowej i połączonych wspólnych kwater głównych sił zbrojnych oraz innych istniejących lub powstających regionalnych i dwustronnych stałych struktur;

44. ponownie podkreśla potrzebę zapewnienia ogólnej spójności na szczeblu UE i zachęca państwa członkowskie do ściślejszej koordynacji swoich inicjatyw w ramach Komitetu Wojskowego UE, na podstawie opinii EAO;

Wzmocnienie wymiaru europejskiego w dziedzinie kształcenia, szkolenia i ćwiczeń

45. wyraża pełne poparcie dla europejskich struktur i projektów w dziedzinie kształcenia i szkolenia oraz podkreśla, w szczególności, wkład Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) w promowanie wspólnej kultury bezpieczeństwa, a także jego potencjału w identyfikowaniu i opracowywaniu wspólnych projektów oszczędności kosztów między instytucjami krajowymi; z zadowoleniem przyjmuje podjętą w dniu 12 kwietnia 2013 r. decyzję Rady o wzmocnieniu Kolegium poprzez zapewnienie mu zdolności prawnej i finansowania z budżetu Unii; uważa, że może to stanowić model wsparcia budżetowego UE dla innych struktur WPBiO, takich jak Europejska Agencja Obrony i Centrum Satelitarne UE; wspiera dalszy rozwój inicjatywy europejskiej na rzecz wymiany młodych oficerów, wzorowanej na programie Erasmus, oraz zachęca europejskie instytucje zajmujące się kształceniem i szkoleniem oficerów wojskowych do udziału w programie Erasmus;

46. zdecydowanie popiera inicjatywę łączenia i udostępniania w dziedzinie kształcenia i szkolenia, które mogą przyczynić się do znacznych oszczędności bez wpływu na suwerenność narodową w kontekście rozmieszczania sił operacyjnych; podkreśla sukces programu szkolenia helikopterowego Europejskiej Agencji Obrony i z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie przez EAO ćwiczeń taktycznych w transporcie lotniczym, co powinno doprowadzić do opracowania stałego europejskiego kursu szkoleniowego w zakresie taktyki lotniczej; oczekuje dalszych postępów w rozwijaniu wspólnego zintegrowanego systemu szkolenia przyszłych pilotów myśliwców; z zadowoleniem przyjmuje działania EAO podejmowane na rzecz szerszego dostosowania szkolenia w dziedzinie obrony cybernetycznej, przeciwdziałania stosowaniu improwizowanych urządzeń wybuchowych i operacji morskich do koncepcji łączenia i udostępniania zdolności wojskowych; zwraca uwagę na konieczność uwzględnienia przez EDA (Europejską Agencję Obrony) potrzeb w zakresie szkoleń państw członkowskich, które posiadają statki powietrzne produkowane przez przedsiębiorstwa spoza Unii;

47. podkreśla możliwy wkład grup bojowych UE w wykształcenie wspólnego programu szkoleniowo-ćwiczeniowego; zachęca państwa ramowe grupy bojowej do zapewnienia dostępu do ćwiczeń grupy bojowej również innym uczestnikom, takim jak podmioty mogące wnieść wkład w rozwój zdolności strategicznych/operacyjnych i organizacje partnerskie, na przykład ONZ;

48. zwraca uwagę na konieczność uniknięcia możliwych duplikacji z NATO, np. w zakresie szkoleń z bezpieczeństwa teleinformatycznego;

Zwiększenie korzyści płynących ze współpracy UE-NATO

49. podkreśla, że wzmocnienie europejskich zdolności wojskowych za pośrednictwem silniejszych struktur UE przyniesie również korzyści NATO oraz przyczyni się do bardziej sprawiedliwego podziału obciążeń w ramach sojuszu; chwali pragmatyczną współpracę mającą na celu uniknięcie powielania działań podejmowanych w ramach inicjatywy łączenia i udostępniania zdolności wojskowych i inicjatywy inteligentnej obrony, zwłaszcza poprzez interakcję między EAO i Sojuszniczym Dowództwem Transformacji (ACT) NATO;

Czwartek, 12 września 2013 r.

50. wzywa do podjęcia o wiele bliższej i bardziej regularnej współpracy na szczeblu politycznym między wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i sekretarzem generalnym NATO w celu oceny ryzyka, zarządzania zasobami, planowania polityki i realizowania operacji tak cywilnych, jak i wojskowych; podkreśla konieczność rozwijania istniejących ram współpracy operacyjnej UE-NATO, począwszy od porozumienia „Berlin plus”, którego wdrażanie w dalszym ciągu jest zablokowane przez Turcję;

51. zwraca uwagę, że zdolności krajowe, niezależnie od tego, czy są rozwijane w ramach UE czy NATO, nadal podlegają władzy krajowej i w związku z tym mogą być wykorzystywane w operacjach wybieranych na szczeblu krajowym;

52. podkreśla znaczenie norm NATO dla współpracy europejskiej w dziedzinie obrony oraz potrzebę rozwoju zdolności UE w celu zapewnienia pełnej interoperacyjności w ramach NATO;

53. zauważa, że Siły Reagowania NATO i grupy bojowe UE uzupełniają się i wzajemnie wzmacniają inicjatywy, które jednak wymagają podjęcia podobnych wysiłków przez państwa członkowskie, oraz apeluje o podjęcie działań mających na celu maksymalizację synergii między nimi;

Przeniesienie WPBiO na wyższy poziom

54. zachęca państwa członkowskie do podjęcia jakościowego kroku w dziedzinie obrony europejskiej poprzez wzmocnienie struktur wojskowych UE zgodnie z niniejszą rezolucją; państwa członkowskie, które pragną taki krok podjąć, zachęca do postępowania, w razie konieczności, zgodnie z art. 42 ust. 6 i art. 46 Traktatu UE, które dotyczą stałej współpracy strukturalnej, a także z zgodnie z art. 44 tego traktatu; uważa, że w przypadku nawiązania takich form współpracy powinna ona opierać się przede wszystkim na chęci uczestniczących państw członkowskich do wywiązania się ze swoich zobowiązań w ramach społeczności międzynarodowej oraz do lepszego przygotowania Unii do operacji w zakresie zarządzania kryzysowego;

55. uważa w związku z tym, że stała współpraca strukturalna powinna obejmować, w szczególności, następujące aspekty ukierunkowane na zwiększenie skuteczności operacyjnej:

- ustanowienie stałego sztabu operacyjnego UE;
- wspólne finansowanie operacji szybkiego reagowania z udziałem grup bojowych UE;
- zobowiązanie się do wniesienia wkładu w kompozycję grupy bojowej, wraz z dostosowaniem do zasad zaangażowania i uproszczeniem procedur decyzyjnych;

56. zwraca uwagę, że państwa członkowskie również muszą wzmocnić swoje zobowiązania w zakresie budowania zdolności, zwłaszcza poprzez łączenie i udostępnianie zdolności, i że należy utrzymać maksymalną elastyczność i integrację w celu optymalnego wykorzystania różnych synergii dwustronnych, regionalnych lub wielostronnych; uważa jednak, że porozumienie w sprawie stałej współpracy strukturalnej powinno co najmniej obejmować zobowiązania do:

- usystematyzowanej koordynacji planowania obronnego;
- wspólnej oceny i wspólnego przeglądu budowania zdolności;
- zwiększenia finansowania na rzecz EAO;

57. zauważa, że w Traktacie wyraźnie wymagane jest ustanowienie stałej współpracy strukturalnej w ramach unijnych, z uwzględnieniem tego, że znaczna większość działań wypracowanych w ramach takiej współpracy mogłaby więc być finansowana z budżetu UE na takich samych warunkach co inne działania UE, zgodnie z art. 41 Traktatu UE;

58. uważa, że stała współpraca strukturalna powinna również ułatwić zwiększenie spójności między wspólnymi inicjatywami europejskimi, w duchu integracji i elastyczności, poprzez wzmocnienie powiązań między różnymi wyspami współpracy powstającymi w wyniku wzmocnienia ram WPBiO;

Czwartek, 12 września 2013 r.

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO oraz sekretarzowi generalnemu NATO.

P7_TA(2013)0383

Presja wywierana przez Rosję na kraje Partnerstwa Wschodniego (w kontekście zbliżającego się szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie nacisku, jaki Rosja wywiera na kraje Partnerstwa Wschodniego (w kontekście zbliżającego się szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie) (2013/2826(RSP))

(2016/C 093/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając szczyt Partnerstwa Wschodniego, który odbędzie się w Wilnie w listopadzie 2013 r.,
 - uwzględniając fakt, że Ukraina, Gruzja i Mołdawia mają perspektywy odpowiednio na podpisanie lub parafowanie układu o stowarzyszeniu z Unią Europejską, uwzględniając w szczególności fakt, że stawką w grze jest obecnie nowy, wzbogacony model stowarzyszenia, zapewniający poszerzone i pogłębione stosunki z partnerami europejskimi, a przez to wychodzący zdecydowanie poza zwykłe korzyści gospodarcze, ukierunkowany na zacieśnione stosunki polityczne i społeczne,
 - mając na uwadze, że przyjęte w 1994 r. w Budapeszcie memorandum w sprawie rozbrojenia jądrowego na Ukrainie daje temu krajowi gwarancje na wypadek użycia lub groźby użycia siły i przewidujące wspieranie tego kraju w razie prób wywierania nań presji w formie przymusu ekonomicznego,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że stałe zaangażowanie w ramach Partnerstwa Wschodniego zapewniło państwom należącym do niego spójny program realizacji reform, które przynoszą korzyści ich obywatelom, natomiast układy o stowarzyszeniu oraz pogłębione i kompleksowe umowy o wolnym handlu między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego stanowią dobrowolne zobowiązania i dają możliwość zacieśniania i owocnego kontynuowania współpracy między stronami w wielu dziedzinach;
- B. mając na uwadze, że wobec niedawnych nacisków, jakie Rosja wywierała na kraje Partnerstwa Wschodniego zmierzające do zawarcia układów o stowarzyszeniu, w tym ukierunkowanych sankcji w stosunku do wywozów z Ukrainy, nałożenie zakazu wywozu na przemysł winiarski Mołdawii, dodatkowych przeszkód utrudniających dążenie do rozwiązania konfliktu naddniestrzańskiego, groźb dotyczących bezpieczeństwa kierowanych do Armenii, mających zmusić kraje Partnerstwa Wschodniego, by nie podpisywały lub nie parafowały układów o stowarzyszeniu lub pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu, a zamiast tego wstąpiły do unii celnej, na której czele stoi Rosja, i którą ta ostatnia zamierza przekształcić w unię euroazjatycką, kraje Partnerstwa Wschodniego znalazły się w niepewnej sytuacji wynikającej z ograniczeń geopolitycznych, którym nie powinny być poddawane;
- C. mając na uwadze, że rodzaj nacisków wywieranych na kraje Partnerstwa Wschodniego, obejmujących obecne elementy gospodarcze i polityczne oraz zapowiedź przyszłych restrykcji gospodarczych, wskazuje, że Rosja zamierza nadal traktować region Partnerstwa Wschodniego jako swoją strefę wpływów i przeciwstawiać się perspektywie ściślejszej integracji tych krajów z Unią Europejską w drodze układów o stowarzyszeniu, co stanowi podejście sprzeczne z zasadami suwerenności krajowej, wzajemnego zaufania i stosunków dobrosąsiedzkich;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- D. mając na uwadze, że kraje Partnerstwa Wschodniego mają pełne suwerenne prawo i swobodę nawiązywania stosunków z wybranymi krajami, w charakterze równych partnerów, zgodnie z porozumieniami helsińskimi;
- E. mając na uwadze, że obecnie bardziej niż kiedykolwiek należy zwrócić uwagę na niepokojące naciski w regionie Partnerstwa Wschodniego UE oraz na samo przedsięwzięcie, jakim jest Partnerstwo Wschodnie, podważane i kwestionowane w praktyce przez Rosję;
- F. mając na uwadze, że układ o stowarzyszeniu z UE wiąże się z przeprowadzeniem reform politycznych i prawnych mających na celu umocnienie praworządności, ograniczenie korupcji oraz zapewnienie większego poszanowania praw człowieka; mając na uwadze, że przystąpienie do unii celnej – w przeciwieństwie do układu o stowarzyszeniu – nie wymaga żadnych punktów odniesienia opartych na wartościach ani uwarunkowań, w związku z czym nie może być ono postrzegane jako zachęta do przeprowadzania krajowych reform;
- G. mając na uwadze, że Rosja często wykorzystuje zamrożone konflikty do osłabiania lub podważania pełnej suwerenności krajów Partnerstwa Wschodniego stosownie do swych interesów geopolitycznych i gospodarczych;
1. przypomina, że zasady niezawisłej równości i poszanowania praw nierozdzielnie związanych z suwerennością, nieinterwencji w sprawy wewnętrzne, dobrej współpracy międzypaństwowej i wypełniania w dobrej wierze obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, a uzgodnionych w porozumieniach helsińskich, to podstawowe reguły leżące u podstaw stosunków międzynarodowych między niezależnymi państwami i jako takich nie należy ich w żaden sposób naruszać;
 2. ubolewa, że w miarę zbliżania się wileńskiego szczytu Partnerstwa Wschodniego nasilają się różnego rodzaju naciski na kraje Partnerstwa Wschodniego zbliżające się do końcowego etapu negocjacji w sprawie podpisania lub parafowania układów o stowarzyszeniu; postrzega te naciski jako niedopuszczalne; ponadto jest zdania, że postępująca integracja krajów partnerskich z UE jest zgodna z ich dążeniem do zachowania stosunków dobrosąsiedzkich z Rosją i wzywa Rosję do powstrzymania się od podejmowania jakichkolwiek działań będących w sprzeczności ze wspomnianymi zasadami z Helsinek; wzywa Federację Rosyjską, by powstrzymała się do wywierania dalszego nacisku na kraje Partnerstwa Wschodniego oraz by w pełni uszanowała ich niezawisłe prawo do stosowania własnych rozwiązań politycznych;
 3. podkreśla z naciskiem, że swobodne decyzje krajów Partnerstwa Wschodniego, niemające absolutnie żadnego negatywnego wpływu na handel z Rosją, nie powinny wiązać się z takimi konsekwencjami wobec nich, jak środki handlowe, restrykcje wizowe, ograniczenia w mobilności pracowników i ingerowanie w zamrożone konflikty; ponadto zdecydowanie odrzuca grę o sumie stałej jako wyznacznik w stosunkach krajów Partnerstwa Wschodniego z UE i Rosją;
 4. jest przekonany, że dalsze reformy polityczne i gospodarcze w tych krajach, oparte na wartościach i normach, UE leżą – w ostatecznym rozrachunku – w interesie Rosji, ponieważ doprowadzą one do rozszerzenia strefy stabilności, dobrobytu i współpracy na jej granicach; przypomina, że UE stale zachęca Rosję, by poprzez konstruktywne podejście do krajów Partnerstwa Wschodniego wniosła swój wkład w ten proces;
 5. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), by uznały te wydarzenia za wykraczające poza aspekty czysto handlowe, będące tylko przykrywką dla rażącej presji politycznej, oraz by podjęły obronę partnerów Unii, wysyłając wszystkim krajom Partnerstwa Wschodniego zdecydowany sygnał wsparcia w ich europejskich aspiracjach i wyborach;
 6. ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla parafowania lub podpisania układów o stowarzyszeniu na szczycie w Wilnie z tymi krajami Partnerstwa Wschodniego, które są gotowe i chętne do podjęcia takiego kroku, jeśli spełnione zostaną niezbędne wymogi; uważa, że nada to nowy impuls stopniowej integracji oraz znacznemu pogłębieniu stosunków, a jednocześnie będzie odpowiedzią na europejskie wybory tych krajów; w związku z tym wzywa kraje Partnerstwa Wschodniego do kontynuowania i intensyfikacji starań o sfinalizowanie prowadzonych obecnie prac przygotowawczych do szczytu oraz o nieuleganie wywieranej na nie presji;
 7. podkreśla, że UE musi wypełnić zobowiązanie zaangażowania się w obronę w duchu solidarności krajów Partnerstwa Wschodniego, na które Rosja wywiera jawne, niepokojące i nasilające się naciski zmierzające do powstrzymania ich przed stowarzyszeniem z UE i zwraca się do Komisji i Rady o przedstawienie konkretnych i skutecznych środków wspierania krajów partnerskich;

Czwartek, 12 września 2013 r.

8. przypomina, że układy o stowarzyszeniu oraz pogłębione i kompleksowe umowy o wolnym handlu mają na celu poprawę konkurencyjności, produkcji gospodarczej oraz wyników krajów partnerskich i UE przy jednoczesnym poszanowaniu współpracy gospodarczej krajów Partnerstwa Wschodniego z Rosją w sposób przynoszący korzyści wszystkim stronom; zwraca uwagę że układy o stowarzyszeniu i kompleksowe umowy o wolnym handlu same w sobie nie podważają wieloletnich stosunków handlowych, jakie kraje Partnerstwa Wschodniego utrzymują w regionie; wręcz przeciwnie, uważa że nie powinno się ich postrzegać jako niezgodne z tymi stosunkami handlowymi, a także że wszelkie spory handlowe powinno się rozwiązywać zgodnie z zasadami i zobowiązaniami określonymi w Światowej Organizacji Handlu, bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z układów o stowarzyszeniu oraz pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu; potwierdza ponadto, że UE gotowa jest wspomóc partnerów z Partnerstwa Wschodniego w wysiłkach integracyjnych wspierając tymczasowe stosowanie odnośnych sekcji układów o stowarzyszeniu lub pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu po ich podpisaniu, odblokowując zawieszono pożyczki oraz programy pomocy po podpisaniu lub parafowaniu umów o stowarzyszeniu lub pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu, jeśli zostaną spełnione wymagane warunki, a także stosując ułatwienia wizowe i prowadząc działania otwierające perspektywy ruchu bezwizowego;

9. zwraca uwagę, że w krajach oczekujących parafowania lub podpisania układów o stowarzyszeniu integracja europejska cieszy się poparciem większości opinii publicznej; niemniej jednak wzywa Komisję i ESDZ do nasilenia działań na rzecz propagowania Partnerstwa Wschodniego i płynących z niego korzyści wśród ogółu ludności w krajach partnerskich jako sposobu umacniania konsensusu politycznego dotyczącego ich aspiracji europejskich; domaga się szybkiego opracowania i zainicjowania szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej w odnośnych krajach partnerskich dotyczącej charakteru układów o stowarzyszeniu, płynących z nich korzyści i związanych z nimi wymogów;

10. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, państwom członkowskim, rządowi i parlamentom krajów Partnerstwa Wschodniego oraz rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

P7_TA(2013)0384

Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (2013/2636(RSP))

(2016/C 093/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (COM(2013)0179),
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy: zalecenia dotyczące potrzebnych działań i inicjatyw (sprawozdanie śródkresowe) ⁽²⁾,
- uwzględniając program sztokholmski i plan działań służący jego realizacji (COM(2010)0171),
- uwzględniając strategię bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej przyjętą przez Radę w dniu 25 lutego 2010 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0207.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0245.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie zdefiniowania priorytetów UE w zakresie walki z poważną i zorganizowaną przestępczością na lata 2014–2017,
 - uwzględniając sprawozdanie Europolu z 2013 r. dotyczące sytuacji i tendencji w dziedzinie terroryzmu w UE (sprawozdanie TE-SAT),
 - uwzględniając przeprowadzoną przez Europol ocenę zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością w UE (SOCTA) za 2013 r.,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie oceny unijnego cyklu polityki dotyczącego poważnej i zorganizowanej przestępczości w latach 2011 – 2013 (SWD(2013)0017),
 - uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a także art. 1, 2, 4 i 5 tytułu V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 6, 7, 8, 10 ust. 1, art. 11, 12, 21, 47-50, 52 i 53,
 - uwzględniając właściwe orzecznictwo europejskich i krajowych trybunałów konstytucyjnych dotyczące kryterium proporcjonalności i konieczności jej przestrzegania przez władze publiczne w społeczeństwie demokratycznym,
 - uwzględniając odnośne wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów François Crépeau, „Analiza regionalna: zarządzanie granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej i jego wpływ na prawa człowieka w odniesieniu do migrantów” będące częścią opracowania z dnia 24 kwietnia 2013 r.;
 - uwzględniając pytanie do Komisji dotyczące drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (O-000068/2013 – B7-0213/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony stanowi kontynuację Traktatu z Maastricht, który miał na celu stworzenie przestrzeni bezpieczeństwa, wolności i sprawiedliwości, oraz że umożliwia on stworzenie podwalin rozwoju polityki bezpieczeństwa UE oraz opracowania agendy bezpieczeństwa przestrzeganej przez UE i jej państwa członkowskie, które muszą opierać się na zasadzie praworządności, poszanowaniu wartości demokratycznych, swobód obywatelskich i praw podstawowych oraz na solidarności, a także przy zapewnieniu kontroli demokratycznej na szczeblu unijnym i krajowym; mając na uwadze, że podstawy te odzwierciedlają międzynarodowe zobowiązania UE i jej państw członkowskich, zwłaszcza zobowiązania w ramach europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz paktów i konwencji ONZ, których UE i państwa członkowskie są stronami;
- B. mając na uwadze, że strategie polityczne w zakresie bezpieczeństwa nie mogą być zorientowane jedynie na represję i muszą uwzględniać również aspekt zapobiegania, który ma szczególne znaczenie w okresie, w którym nierówności gospodarcze i społeczne pogłębiają się i podważają pakt socjalny, a zwłaszcza rzeczywiste korzystanie z praw podstawowych i swobód obywatelskich;
- C. mając na uwadze, że bezpieczeństwo obywateli UE jest kwestią nadrzędną;
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie i Komisja właściwie nie wysunęły jeszcze wszystkich wniosków z wejścia w życie Traktatu z Lizbony i że w związku z tym Parlament Europejski nadal odgrywa względnie drugoplanową rolę w procesie decyzyjnym, biorąc pod uwagę nieuwzględnianie jego opinii na ten temat, zwłaszcza jeśli chodzi o uwzględnianie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Zob. rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2009) – kwestie instytucjonalne po wejściu w życie traktatu lizbońskiego (Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 49).

Czwartek, 12 września 2013 r.

- E. mając na uwadze, że w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 zidentyfikowano pięć priorytetowych dziedzin, w których UE może zapewnić wartość dodaną: położenie kresu działalności międzynarodowych siatek przestępczych i pomoc w ich rozbijaniu, zapobieganie zamachom terrorystycznym, poprawa bezpieczeństwa cyberprzestrzeni, gwarantowanie bezpieczeństwa na granicach, a także wzmocnienie odporności na klęski żywiołowe; mając na uwadze, że strategię tą można realizować jedynie wówczas, gdy gwarantuje ona swobodny przepływ osób, prawa migrantów i osób ubiegających się o azyl oraz poszanowanie wszystkich zobowiązań międzynarodowych UE i jej państw członkowskich;
- F. mając na uwadze, że w drugim sprawozdaniu rocznym na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego uznano, że wszystkie pięć wymienionych celów zachowuje ważność, a także przedstawiono obecny stan prac, dotychczasowe postępy oraz plan dalszych działań;
1. wyraża ubolewanie w związku z tym, że w drugim komunikacie z dnia 10 kwietnia 2013 r. dotyczącym realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej Komisja jest mało krytyczna względem działań prowadzonych w ramach tej strategii i potwierdza te same priorytety co w pierwotnym komunikacie z listopada 2010 r., nie uwzględniając zwłaszcza konsekwencji wprowadzenia Karty praw podstawowych, której większość artykułów ma zastosowanie nie tylko do obywateli UE, ale również do wszystkich osób obecnych na terytorium UE;
 2. odnotowuje prace podjęte w celu opracowania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz główne zasady, które jej przyświecają, dzięki czemu wszystkie instytucje i państwa członkowskie UE będą mogły dążyć do realizacji tych samych celów; podkreśla, że wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość są celami, do których należy dążyć równolegle, i przypomina, że aby osiągnąć wolność i sprawiedliwość, należy zawsze dążyć do zapewnienia bezpieczeństwa, zgodnie z zasadami ustanowionymi w traktatach, zasadą praworządności oraz zobowiązaniami Unii w zakresie praw podstawowych; uważa, że środki bezpieczeństwa UE powinny koncentrować się na działaniach o potwierdzonej skuteczności w obniżaniu wskaźnika przestępczości i zapobieganiu atakom terrorystycznym, przeprowadzanych zgodnie z zasadami konieczności, proporcjonalności i poszanowania praw podstawowych oraz w oparciu o odpowiedni nadzór i rozliczalność;
 3. podkreśla fakt, że bezpieczeństwo wewnętrzne nie jest zwolnione z obowiązków wynikających z praw podstawowych obowiązujących w UE i w poszczególnych krajach, oraz wyraża poważne obawy w związku z faktem, że instytucje UE i władze oraz obywatele państw członkowskich podlegali tajnemu nadzorowi ze strony państw członkowskich, państw trzecich i stron trzecich, we współpracy z prywatnymi firmami; wzywa instytucje UE i państw członkowskich do zbadania tej sprawy i podjęcie w związku z nią działań następczych; podkreśla, że jakkolwiek strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE musi opierać się na wspólnym rozumieniu pojęć „wewnętrzny” i „zewnętrzny” oraz musi mieć na celu ochronę instytucji UE, państw członkowskich UE i ich obywateli przed nielegalnym obcym nadzorem, nadmiernym wpływem i manipulacją; wzywa do zaostrzenia bezpieczeństwa i poufności systemów komunikacyjnych i logistycznych UE wobec nadzoru zagranicznego lub prowadzonego przez strony trzecie; podkreśla fakt, że prawo obywateli do prywatności i ochrony danych oraz prawo dostępu do dokumentów i informacji stanowią podstawowe europejskie wartości i prawa, które należy chronić na wszystkich szczeblach i na wszystkich forach;
 4. przypomina, że Parlament Europejski jest obecnie pełnoprawnym podmiotem instytucjonalnym w dziedzinie strategii politycznych dotyczących bezpieczeństwa i jest w związku z tym uprawniony do czynnego udziału w procesie określania cech i priorytetów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również w procesie oceny odnośnych instrumentów, w tym poprzez regularne działania monitorujące wdrażanie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, prowadzone wspólnie przez Parlament Europejski, parlamenty narodowe i Radę na mocy art. 70 i 71 TFUE;
 5. uważa, że właściwa analiza zagrożeń wymagających interwencji to zasadniczy warunek skuteczności strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; przypomina Komisji o jej obowiązku sporządzania przekrojowego zestawienia zagrożenia klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka (umyślnie lub nieumyślnie) w UE; przypomina o zawartym w art. 222 TFUE zobowiązaniu Rady Europejskiej do prowadzenia regularnych ocen zagrożenia i zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych propozycji dotyczących najlepszego sposobu realizacji wyżej wymienionych obowiązków, poprzez połączenie na szczeblu UE i na szczeblu krajowym obecnie fragmentarycznych i wąsko ukierunkowanych ocen zagrożenia i ryzyka;
 6. zauważa, że skuteczność Europolu, jeśli chodzi o ocenę i analizę zagrożenia zamachami terrorystycznymi i inną działalnością przestępczą, w dużej mierze zależy od gotowości służb krajowych do przekazywania mu informacji; proponuje, aby zwiększyć ilość informacji przekazywanych Europolowi przez państwa członkowskie w drodze zaostrzenia obowiązku współpracy państw członkowskich z Europolem;

Czwartek, 12 września 2013 r.

7. przypomina, że jednym z największych zagrożeń bezpieczeństwa wewnętrznego UE jest przestępczość zorganizowana, w tym mafie; wyraża zadowolenie z postępów poczynionych przez państwa członkowskie i Komisję w ramach unijnego cyklu polityki dotyczącego poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej oraz zwraca się do państw członkowskich o ponowne podjęcie starań w tej dziedzinie i zapewnienie odpowiednich zasobów; uważa, że należy propagować wspólne normy prawne i narzędzia operacyjne, takie jak konfiskata, europejski nakaz dochodzeniowy czy wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze; uważa za konieczne wzmocnienie współpracy policji i wymiaru sprawiedliwości między państwami członkowskimi a Unią Europejską, a także z państwami trzecimi, zgodnie z przepisami i zobowiązaniami międzynarodowymi UE w dziedzinie swobód i praw podstawowych, praworządności i ochrony danych osobowych oraz życia prywatnego obywateli i rezydentów UE, oraz apeluje o to, by Parlament Europejski odgrywał zasadniczą rolę w ocenie i kształtowaniu polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, ponieważ ma ona poważny wpływ na prawa podstawowe wszystkich osób żyjących w UE; podkreśla w związku z tym konieczność dopilnowania, aby wspomniane strategię polityczne podlegały właściwości jedynej instytucji europejskiej wyłanianej w wyborach bezpośrednich w celu demokratycznego badania i kontroli polityki UE w przestrzeni sprawiedliwości, bezpieczeństwa i wolności;

8. powołując się na istniejącą współpracę między Parlamentem Europejskim i parlamentami państw członkowskich, ponownie przywołuje zamysł „parlamentarnego cyklu politycznego” – który należy w sposób płynny włączyć w ramy rocznej sprawozdawczości Komisji w tej dziedzinie – zwięźzonego rocznym sprawozdaniem parlamentarnym na temat aktualnego stanu prac w odniesieniu do strategii bezpieczeństwa wewnętrznego;

9. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na przeciwdziałanie przemocy wobec małoletnich oraz przemocy wobec kobiet;

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że walka z przemytem broni palnej została uwzględniona pośród priorytetów UE w zakresie walki z przestępczością zorganizowaną; oczekuje jednak opracowania przez Komisję ogólnych wytycznych strategicznych dotyczących broni palnej, w tym wykorzystania broni palnej do celów nielegalnego handlu, przestępczości zorganizowanej i terroryzmu;

11. wyraża ubolewanie wobec faktu, że walka z praniem pieniędzy nie została włączona jako odrębny priorytet UE w zakres zwalczania przestępczości zorganizowanej, zgodnie z zaleceniami Europolu; zdecydowanie uważa, że inne rodzaje przestępczości zorganizowanej, takie jak pranie pieniędzy, przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu lub przestępczość korporacyjna i korupcja są wzajemnie powiązаныmi i potęgującymi się procederami, i nawołuje Komisję i Radę do niezwłocznego przyznania priorytetowej wagi walce z korupcją i praniem pieniędzy;

12. podkreśla, że walka z terroryzmem jest głównym priorytetem strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; zaznacza, że według Europolu zagrożenie terroryzmem w UE jest realne, choć przybiera bardzo zróżnicowane formy, i zastanawia się nad priorytetami UE w tej dziedzinie, biorąc pod uwagę prawdziwe źródła aktów terrorystycznych; nalega na konieczność bardziej priorytetowego potraktowania strategii zapobiegania równoległe do środków represyjnych; w tym kontekście odnotowuje konieczność większej koncentracji –zwłaszcza poprzez zapewnianie odnośnych zasobów finansowych i ludzkich – na ukierunkowanych działaniach policji i działaniach wywiadowczych o potwierdzonej skuteczności w zapobieganiu atakom terrorystycznym; przypomina o znaczeniu zapobiegania finansowaniu terroryzmu oraz oczekuje wniosku w sprawie ram przyjmowania środków sądowych i administracyjnych, takich jak zamrażanie środków finansowych osób podejrzanych o działalność terrorystyczną, na mocy art. 75 TFUE; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dokonały właściwej oceny charakteru i zakresu zagrożenia wynikającego z odrodzenia się gwałtownej radykalizacji politycznej; uważa, że podstawowe znaczenie ma opracowywanie mechanizmów pozwalających na wczesne wykrywanie oznak takiej radykalizacji i zwraca się do Komisji oraz państw członkowskich o zajęcie się tą sprawą w ramach odnośnych obszarów działalności, szczególnie w aspekcie prewencji; wyraża zaniepokojenie rozwojem działalności tak zwanych „samotnych wilków” narodowości europejskiej lub pozawspólnotowej podróżyujących w obszary ogarnięte konfliktem i powracających potem na terytorium Unii Europejskiej – zjawisko stanowi nowy rodzaj zagrożenia, którego nie można rozpatrywać w oparciu o tradycyjne metody walki z terroryzmem; zachęca do wymiany godnych naśladowania praktyk w zakresie zapobiegania radykalizacji wśród młodych ludzi i popiera projekt opracowania europejskiego zestawu instrumentów w tym względzie; oczekuje, że w ocenie decyzji ramowej w sprawie zwalczania terroryzmu zostaną uwzględnione wszystkie te parametry i podkreśla potrzebę stworzenia skuteczniejszych wzajemnych powiązań pomiędzy istniejącymi już instrumentami służącymi do tego celu;

13. wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie oraz inne instytucje i organy UE do przeprowadzenia dogłębnego śledztwa w sprawie uciekających się do przemocy ruchów w Unii Europejskiej oraz do przedsięwzięcia konkretnych środków w celu zwalczania takich aktów przemocy;

Czwartek, 12 września 2013 r.

14. podkreśla, że sektor prywatny, zwłaszcza branża finansowa, odgrywa kluczową rolę w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i finansowania terroryzmu dzięki wykrywaniu i zgłaszaniu przypadków oszustw, prania pieniędzy i innych podejrzanych transakcji; zaznacza, że sektor finansowy musi ściślej współpracować z agencjami rządowymi, aby wskazać luki w obowiązujących przepisach i wdrożyć innowacyjne techniki umożliwiające rozwiązanie tych problemów; podkreśla nadrzędne znaczenie uświadomienia sobie, że skuteczność walki z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem zależy od zastosowania zintegrowanego podejścia przez wszystkie zainteresowane strony na szczeblu krajowym i UE;

15. uważa, że należy zwiększyć odporność infrastruktury krytycznej na klęski żywiołowe i katastrofy spowodowane przez człowieka; wyraża ubolewanie, że obowiązująca obecnie dyrektywa w sprawie ochrony europejskiej infrastruktury krytycznej (2008/114/WE⁽¹⁾) nie zdaje egzaminu, w związku z czym wzywa Komisję do wprowadzenia zmian do tej dyrektywy w celu jej poprawienia;

16. uważa, że konieczne jest przeprowadzenie badania statystycznego dotyczącego zagrożeń naturalnych, w wyniku którego opracowano by wykaz najbardziej zagrożonych obszarów, oraz że badanie to powinno stanowić podstawę do opracowania automatycznego systemu interwencji i pomocy, który pozwoliłby na szybką reakcję w nagłych przypadkach;

17. uważa, że działaniem o nadrzędnym znaczeniu jest zdecydowane zwalczanie przestępczości środowiskowej i gospodarczej – niezależnie od jej źródła, ponieważ ma ona szczególnie szkodliwy wpływ na warunki życia obywateli UE, przede wszystkim w czasach kryzysu;

18. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedzianą przez Komisję inicjatywę na rzecz walki z przemytem papierosów i wiąże z nią duże nadzieje;

19. odnotowuje, że priorytetem strategii bezpieczeństwa wewnętrznego jest walka z cyberprzestępczością; uważa, że cyberprzestępczość stanowi rosnące zagrożenie dla UE oraz sprzyja w dużej mierze innym rodzajom działalności przestępczej; zwraca się do Komisji o udostępnienie wystarczających środków finansowych na działalność nowego Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością i wzywa wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości; przypomina, że przetwarzanie i gromadzenie danych osobowych w kontekście strategii bezpieczeństwa wewnętrznego musi być zawsze zgodne z zasadami UE w dziedzinie ochrony danych, a w szczególności z zasadą konieczności, proporcjonalności i legalności, a także z prawodawstwem europejskim i odnośnymi konwencjami Rady Europy mającymi zastosowanie w tym obszarze; podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na dzieci w środowisku cyfrowym oraz znaczenie walki z pornografią dziecięcą; popiera rozszerzenie światowego sojuszu przeciwko niegodziwemu traktowaniu dzieci w internecie w celach seksualnych;

20. ponownie podkreśla, że zacieśnianie unijnej współpracy policyjnej i sądowej, w tym także w ramach Europolu, Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL) i Eurojustu oraz za sprawą odpowiedniego szkolenia, ma kluczowe znaczenie dla odpowiedniego wdrażania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i musi obejmować właściwe władze w państwach członkowskich, jak również instytucje i agencje UE; jest zdania, że taka współpraca nie może ograniczać się do identyfikowania i aresztowania osób podejrzanych o akty przestępcze, ale powinna koncentrować się również na zapobieganiu takim aktom i ich powtarzaniu się; odnotowuje odnośne propozycje Komisji Europejskiej, między innymi propozycje dotyczące reformy Eurojustu i projektu przepisów dotyczących utworzenia Prokuratury Europejskiej; podkreśla konieczność poszanowania zasady podziału władz między sektorami wymiaru sprawiedliwości i policji oraz ich niezależności;

21. wspiera ustanowienie stanowiska Prokuratora Europejskiego, zwłaszcza aby skuteczniej chronić budżet Unii, i wzywa Komisję Europejską do niezwłocznego przedłożenia odpowiedniego wniosku;

22. wyraża ubolewanie, że strategii bezpieczeństwa wewnętrznego wciąż brakuje właściwego „wymiaru sądowego”; przypomina, że – zgodnie z programem sztokholmskim – należy wzmocnić wzajemne zaufanie poprzez stopniowe rozwijanie europejskiej kultury sądowej opartej na różnorodności systemów prawnych i na jedności w ramach prawodawstwa europejskiego oraz że powinno to obejmować poszanowanie zasady praworządności, wartości demokratycznych i praw człowieka, a nie ograniczać się jedynie do ścigania podejrzanych o przestępstwa lub o akty terrorystyczne; podkreśla pierwszorzędne znaczenie wzajemnego zaufania umożliwiającego zacieśnianie współpracy sądowej, a także uważa, że to wzajemne zaufanie można zbudować jedynie poprzez ustanowienie i przestrzeganie równych norm w zakresie swobód obywatelskich i gwarancji procesowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75.

Czwartek, 12 września 2013 r.

23. podkreśla znaczenie rozwoju zintegrowanego zarządzania granicami, które powinno zapewniać jednolite, bezpieczne i wysokiej jakości kontrole granic zewnętrznych, a jednocześnie ułatwiać legalne ich przekraczanie i promować mobilność w strefie Schengen; z zadowoleniem przyjmuje niedawne oddanie do eksploatacji systemu informacyjnego Schengen II i zwraca się do eu-LISA o zapewnienie wysokiej jakości zarządzania operacyjnego nowym systemem; oczekuje, że nowy europejski system nadzorowania granic (Eurosur) osiągnie do końca 2014 r. pełną zdolność działania i uważa, że będzie on skutecznym instrumentem, który przyczyni się do wykrywania i zapobiegania przestępczości transgranicznej i nieuregulowanej imigracji oraz zwalczania tych zjawisk, a także do ochrony i ratowania życia migrantów; podkreśla, że ewentualny rozwój nowych systemów IT w dziedzinie migracji i zarządzania granicami, takich jak inicjatywy dotyczące inteligentnych granic, należy dokładnie przeanalizować, zwłaszcza pod kątem zasady konieczności i proporcjonalności, oraz że takie systemy powinny być ostatecznie opracowywane dopiero po przyjęciu odnośnych instrumentów prawnych; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje osiągnięte niedawno porozumienie w sprawie mechanizmu oceny Schengen oraz wzywa Komisję do wywiązania się z nowych obowiązków w celu zapewnienia wysokiego poziomu zgodności z dorobkiem Schengen w całej strefie Schengen; podkreśla, że ponowne wprowadzenie kontroli na granicach wewnętrznych powinno stanowić środek wyjątkowy stosowany w ostateczności i że należy przy tym brać pod uwagę nie tylko aspekty bezpieczeństwa, ale również wpływ na mobilność i swobodę przemieszczania się; podkreśla fakt, że migracja dużej liczby obywateli państw trzecich i przekraczanie przez nich granic zewnętrznych nie powinno być samo w sobie uważane za zagrożenie dla porządku publicznego czy bezpieczeństwa wewnętrznego; ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla przystąpienia Bułgarii i Rumunii do strefy Schengen i wyzywa Radę, by również wyraziła zgodę na ich przyjęcie, ponieważ pogłębi to wzajemne zaufanie i solidarność, które są koniecznym warunkiem wstępnym zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa wewnątrz Unii Europejskiej;

24. podkreśla znaczenie umocnienia wzajemnego zaufania w szeregach policji, aby promować współpracę, wspólne zespoły dochodzeniowe oraz wymianę informacji; przypomina w tym względzie o kluczowym znaczeniu europejskiego szkolenia sił policji;

25. uważa, że przy określaniu i wdrażaniu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego należy w większym stopniu uwzględnić interakcję między wewnętrznym i zewnętrznym wymiarem polityki bezpieczeństwa oraz że w obu tych wymiarach instytucje i agencje UE działające w obszarze sprawiedliwości i spraw wewnętrznych muszą wykonywać swe zadania przy pełnym poszanowaniu wartości i zasad oraz prawa UE i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; wzywa Komisję, a także państwa członkowskie do dokonania oceny wpływu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na unijną strategię bezpieczeństwa zewnętrznego, w tym w odniesieniu do zobowiązań dotyczących poszanowania i propagowania wolności i praw podstawowych oraz wartości i zasad demokratycznych zawartych w dokumentach, konwencjach i umowach międzynarodowych, których są stronami; wyraża ubolewanie, że wdrożenie planu działania z 2011 r. mającego na celu „umacnianie więzi między podmiotami z obszaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości” nie przebiega zgodnie z oczekiwaniami, w związku z czym wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do przyspieszenia prac w tym zakresie;

26. podkreśla, że obecna strategia bezpieczeństwa wewnętrznego przestanie obowiązywać z końcem 2014 r.; wzywa Komisję do rozpoczęcia prac nad przygotowaniem nowej strategii na lata 2015–2019, która uwzględni wejście w życie Traktatu z Lizbony i włączenie Karty praw podstawowych do prawa Unii; jest zdania, że ta nowa polityka powinna opierać się na pogłębionej, niezależnej zewnętrznej ocenie bieżącej strategii i instrumentów, przy uwzględnieniu przyszłych wyzwań i po przeprowadzeniu obszernych konsultacji z zainteresowanymi stronami; wzywa Radę do należytego uwzględnienia wkładu Parlamentu na rzecz nowej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, zanim strategia ta zostanie przyjęta;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie oraz parlamentom narodowym.

P7_TA(2013)0385

Europejska strategia na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2013/2685(RSP))

(2016/C 093/24)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego preambułę oraz art. 3 i 6,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 4, 9, 145, 151, 152, 153, 154, 156 i 168,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 3, 27, 31, 32 i 33,
 - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji w sprawie oceny europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012 (O-000073/2013 – B7-0214/2013),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2002 r. zatytułowany „Jak dostosować się do zmian w miejscu pracy i w społeczeństwie: nowa wspólnotowa strategia w zakresie ochrony bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy na lata 2002–2006” (COM(2002)0118),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. zatytułowany „Podniesienie wydajności i jakości w pracy: wspólnotowa strategia na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012” (COM(2007)0062),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji Europejskiej z dnia 27 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Śródkresowa analiza europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy” (SEC(2011)0547),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji Europejskiej z dnia 31 maja 2013 r. zatytułowany „Ocena europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012” (SWD(2013)0202),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie promowania zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012 ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie śródkresowej analizy europejskiej strategii na lata 2007–2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że strategia „Europa 2020” ma na celu osiągnięcie do 2020 r. stopy zatrudnienia na poziomie 75 % dla grupy wiekowej 20–64 lata;
- B. mając na uwadze, że postęp technologiczny, zmiany gospodarcze oraz kryzys gospodarczy i społeczny stale wpływają na środowisko pracy i wymagają szybkich reakcji w celu zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa i higieny pracy;
- C. mając na uwadze, że kryzysu gospodarczego nie wolno wykorzystywać ze szkodą dla polityki zapobiegania zagrożeniom zawodowym;
- D. mając na uwadze, że, aby wesprzeć środki ustawodawcze, kwestię bezpieczeństwa i higieny pracy porusza się w dokumentach politycznych i programach działań na szczeblu UE od 1978 r.;
- E. mając na uwadze, że wspólnotowa strategia na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012 wygasła w 2012 r. i w odniesieniu do niej nie powstał dotychczas żaden dokument polityczny na szczeblu UE;
- F. mając na uwadze, że Komisja przyznaje, iż wspólnotowa strategia na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012 przyniosła pozytywne skutki w całej UE, a szeregiem wyzwań w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy nadal należy się zająć w najbliższych latach;

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 400.

⁽²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 14.

⁽³⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 102.

Czwartek, 12 września 2013 r.

1. jest zaniepokojony tym, że Komisja do tej pory nie przyjęła nowej europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy;
2. ponawia apel do Komisji o przedstawienie nowej europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na okres do 2020 r.; wzywa Komisję, by uczyniła to najpóźniej do końca 2013 r.;
3. ubolewa nad faktem, że do chwili obecnej Komisja nie przedstawiła wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie zaburzeń układu mięśniowo-szkieletowego związanych z pracą czy też wniosku dotyczącego przeglądu dyrektywy 2004/37/WE w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy, mimo że było to zapowiadane już w jej programie prac na rok 2011;
4. ponawia przesłania zawarte w swojej rezolucji z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie śródkresowej analizy europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007–2012;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0386

Transgraniczne rokowania zbiorowe i ponadnarodowy dialog społeczny

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie transgranicznych rokowań zbiorowych i ponadnarodowego dialogu społecznego (2012/2292(INI))

(2016/C 093/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 3 i art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 9, 151, 152, 154, 155 oraz 156 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 12 i 28, 52 ust. 3 i 53 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz jej Preambułę i istotne wyjaśnienia,
- uwzględniając art. 11 Europejskiej konwencji praw człowieka,
- uwzględniając art. 5 i 6 (zmienionej) Europejskiej karty społecznej,
- uwzględniając decyzję Komisji 98/500/WE z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie ustanowienia Komitetów Dialogu Sektorowego promujących dialog między partnerami społecznymi na szczeblu europejskim,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2001/86/WE z dnia 8 października 2001 r. uzupełniającą statut spółki europejskiej w odniesieniu do uczestnictwa pracowników oraz dyrektywę Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającą statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/14/WE z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającą ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/38/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej lub trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym,
- uwzględniając konkluzje Rady (EPSCO) 17423/11 przyjęte w dniu 1 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 10 września 2012 r. pt. „Międzynarodowe porozumienia na poziomie przedsiębiorstw: potencjał dialogu społecznego” (SWD(2012)0264),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 kwietnia 2012 r. zatytułowany „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu” (COM(2012)0173),
- uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów Komisji Europejskiej ds. międzynarodowych porozumień na poziomie przedsiębiorstw z dnia 31 stycznia 2012 r.,
- uwzględniając zmieniony dokument roboczy grupy ekspertów Komisji Europejskiej ds. międzynarodowych porozumień na poziomie przedsiębiorstw z 31 stycznia 2012 r.,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z 17 stycznia 2012 r. pt. „Restrukturyzacja i przewidywanie zmian: wnioski wynikające z ostatnich doświadczeń” (COM(2012)0007) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb z 17 stycznia 2012 r. zatytułowany „Restrukturyzacja w Europie 2011” (SEC(2012)0059),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 października 2010 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji. Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie” (COM(2010)0614),
- uwzględniając badanie Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowane „Odwzorowanie ponadnarodowych tekstów negocjowanych na poziomie korporacyjnym” (EMPL F2 EP/bp 2008 (D) 14511),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z 2008 r. zatytułowany „Rola umów ponadnarodowych firm w kontekście rosnącej integracji międzynarodowej” (SEC(2008)2155),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z lutego 2006 r. zatytułowane „Ponadnarodowe umowy zbiorowe: przeszłość, teraźniejszość i przyszłość”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 lutego 2005 r. w sprawie Agendy Społecznej (COM(2005)0033),
- uwzględniając konwencje MOP dotyczące postanowień o pracy (w umowach zawieranych przez władze publiczne) (konwencja nr 94) oraz dotyczące rokowań zbiorowych (konwencja nr 154),
- uwzględniając orzeczenia wydane przez organy kontroli MOP,
- uwzględniając trójstronną deklarację zasad MOP dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej (1977 r.),
- uwzględniając deklarację MOP z 10 czerwca 2008 r. w sprawie sprawiedliwości społecznej na rzecz uczciwej globalizacji,
- uwzględniając deklarację MOP z dnia 18 czerwca 1998 r. dotyczącą podstawowych zasad i praw w pracy,
- uwzględniając konwencje MOP ustanawiające uniwersalne podstawowe standardy pracy dotyczące między innymi: swobody tworzenia stowarzyszeń, prawa do zawierania umów zbiorowych (nr 87 z 1948 r. i nr 98 z 1949 r.); oraz niedyskryminacji przy zatrudnianiu (nr 100 z 1951 r. i nr 111 z 1958 r.),
- uwzględniając studium na temat egzekwowania podstawowych prac pracowniczych, zlecone przez Komisję Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (wrzesień 2012 r.),
- uwzględniając studium na temat „Transgraniczne rokowania zbiorowe i ponadnarodowy dialog społeczny” zlecone przez Komisję Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (czerwiec 2011 r.),

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając swą rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie informowania pracowników i konsultowania się z nimi, przewidywania restrukturyzacji i zarządzania nimi ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0258/2013),
- A. mając na uwadze, że według Komisji ⁽²⁾ w 2012 r. zawarto 244 europejskie ponadnarodowe porozumienia przedsiębiorstw; mając na uwadze, iż wskazuje to na postępującą integrację stosunków pracy w przedsiębiorstwach ponadnarodowych w Europie;
- B. mając na uwadze, że w coraz większej liczbie nowych ponadnarodowych porozumień przedsiębiorstw podjęto postanowienia o mechanizmach rozwiązywania sporów zgodnie z zaleceniami organizacji zrzeszających zarówno pracowników, jak i pracodawców;
- C. mając na uwadze, że dla takich porozumień nie istnieją ramy prawne ani na poziomie międzynarodowym, ani europejskim; mając jednak na uwadze, iż należy sprawdzić, czy istnieje jakaś przyczyna, dla której coraz mniej tego rodzaju porozumień jest zawieranych;
- D. mając na uwadze, że każde państwo członkowskie Unii dysponuje własnym ustrojem zbiorowych stosunków pracy wynikającym z różnego rozwoju historycznego i tradycji, który należy respektować i który nie wymaga ujednolicenia;
- E. mając na uwadze, że przykłady ponadgranicznych partnerstw społecznych okazały się skuteczne w promowaniu swobodnego przepływu pracowników i ich praw za granicą; mając na uwadze, że wsparcie UE dla takich ponadgranicznych partnerstw ma kluczowe znaczenie;
- F. mając na uwadze, że dialog na szczeblu europejskim w sposób innowacyjny, lecz przy zachowaniu niezależności w zakresie zawierania porozumień zbiorowych, wspiera utrzymanie i wzrost zatrudnienia, poprawę warunków pracy, a tym samym wzrost poziomu życia osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach międzynarodowych;
- G. mając na uwadze, że UE uznaje wolność stowarzyszeń oraz prawo do rokowań zbiorowych za prawa podstawowe;
- H. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa coraz częściej działają na poziomie europejskim, podczas gdy przedstawiciele pracowników najczęściej zorganizowani są wewnątrz swych krajów;
1. wskazuje, że rezolucja ta skupia się na europejskich ponadnarodowych porozumieniach przedsiębiorstw zawieranych z jednej strony przez europejskie stowarzyszenia związków zawodowych, a z drugiej przez poszczególne przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia pracodawców, zazwyczaj w obrębie danego sektora, oraz stwierdza, że rezolucja nie odnosi się do międzynarodowych umów ramowych (IFA) zawieranych przez międzynarodowe stowarzyszenia związków zawodowych i przedsiębiorstwa; podkreśla potrzebę wzmocnienia europejskiego ponadnarodowego dialogu społecznego i transgranicznych układów zbiorowych;
2. proponuje, by Komisja rozważyła, czy fakultatywne europejskie ramy prawne dla europejskich ponadnarodowych porozumień między przedsiębiorstwami są konieczne i przydatne w celu zapewnienia większej pewności prawa, większej przejrzystości oraz przewidywalnych i wykonalnych skutków prawnych w odniesieniu do porozumień zawieranych w oparciu o te przepisy ramowe; proponuje, by promowane były praktyki związane z europejskimi ponadnarodowymi porozumieniami przedsiębiorstw, w których uznaje się autonomię stron porozumienia i zaleca, by do porozumień włączono postanowienia dotyczące rozstrzygania sporów;

Fakultatywne ramy prawne dla europejskich ponadnarodowych porozumień przedsiębiorstw

3. podkreśla autonomię partnerów społecznych, co oznacza, że mogą oni podejmować rokowania i zawierać porozumienia na wszystkich szczeblach;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0005

⁽²⁾ Ponadnarodowe porozumienia przedsiębiorstw: uwolnienie potencjału dialogu społecznego, dokument roboczy służb Komisji z dnia 10.9.2012 (SWD(2012)0264), s. 2).

Czwartek, 12 września 2013 r.

4. podkreśla, że ponadnarodowe porozumienia przedsiębiorstw różnią się między sobą np. pod względem zakresu zastosowania, zasięgu i sygnatariuszy, zgodnie z przeznaczeniem tych porozumień, ich założeniami, potrzebami i celami; stwierdza, że między przedsiębiorstwami i kulturami korporacyjnymi występują istotne różnice i należy uszanować autonomię stron porozumienia, dając im prawo do tworzenia różnych ponadnarodowych porozumień przedsiębiorstw;
5. zachęca partnerów społecznych, aby wymieniali się doświadczeniami w zakresie międzynarodowych porozumień przedsiębiorstw;
6. podkreśla, że Komisja powinna wyjść z założenia, że stosowanie fakultatywnych ram prawnych powinno być dobrowolne w odniesieniu do zainteresowanych partnerów społecznych, przedsiębiorstw i koncernów oraz opierać się na elastyczności i odniesieniach do szczebla krajowego, w celu nadania skutków prawnych ponadnarodowym porozumieniom przedsiębiorstw; podkreśla wyraźnie autonomię partnerów społecznych i stron w rokowaniach zbiorowych;
7. uważa, że w miarę możliwości europejskie rady zakładowe powinny być w pełni zaangażowane w negocjacje z europejskimi stowarzyszeniami związków zawodowych, tym bardziej, że są one w stanie określić potrzebę/możliwość zawarcia ponadnarodowego porozumienia między przedsiębiorstwami, zainicjować proces i utorować drogę do negocjacji, a także pomóc w zagwarantowaniu przejrzystości i rozpowszechnieniu wśród zainteresowanych pracowników informacji związanych z porozumieniami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niektóre europejskie federacje związków zawodowych opracowały już procedury pozwalające włączyć do negocjacji europejskie rady zakładowe;
8. wyraża przekonanie, że zastosowanie klauzuli najwyższego uprzywilejowania oraz klauzuli o nieobniżaniu poziomu ochrony jest konieczne, aby wykluczyć ryzyko, że jakieś europejskie międzynarodowe porozumienie na poziomie przedsiębiorstw uniemożliwi albo utrudni stosowanie krajowych układów zbiorowych oraz krajowych porozumień na poziomie przedsiębiorstw;
9. zaleca wprowadzenie alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów; jest zdania, że należy uzgodnić pierwszy wspólny mechanizm ad hoc na poziomie przedsiębiorstwa np. zachęcając sygnatariuszy do zaakceptowania na zasadzie dobrowolności klauzul pozasądowego rozwiązania sporu w przypadku konfliktu między stronami porozumienia; proponuje, aby klauzule te wzorowały się na alternatywnych metodach rozwiązywania sporów uzgodnionych i opracowanych przez partnerów społecznych UE na szczeblu branżowym; uznaje, że wiele już zawartych na szczeblu europejskim międzynarodowych porozumień na poziomie przedsiębiorstw zawiera działające mechanizmy pozasądowego rozstrzygania sporów i zachęca partnerów społecznych do intensywniejszej wymiany doświadczeń na szczeblu europejskim i poszukiwań sposobów dalszego rozwoju tych mechanizmów oraz ich optymalizacji;
10. proponuje Komisji, by w zaleceniach dla partnerów społecznych wzięła pod uwagę następujące kryteria związane z europejskimi ponadnarodowymi porozumieniami przedsiębiorstw: procedura udzielania mandatów, tj. wyjaśnienie kwestii legitymacji i reprezentatywności negocjujących stron, między którymi zawierane jest porozumienie; miejsce i data zawarcia porozumienia; rzeczowy i geograficzny zakres stosowania; zasada uprzywilejowania oraz klauzula o nieobniżaniu poziomu ochrony; okres ważności; warunki wypowiedzenia oraz mechanizmy rozstrzygania sporów; zagadnienia objęte porozumieniem i inne wymogi formalne;
11. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji na rzecz wymiany doświadczeń między partnerami społecznymi i ekspertami, podejmowane dla ich wsparcia, np. zbieranie przykładów, tworzenie baz danych czy prowadzenie badań;
12. w tym kontekście przywołuje pozytywne doświadczenia zdobyte dzięki ponadgranicznym partnerstwom pomiędzy partnerami społecznymi oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania w przyszłości wsparcia UE dla takich ponadgranicznych partnerstw;
13. zachęca europejskich partnerów społecznych do pełnego wykorzystania możliwości porozumień unijnych zgodnie z art. 155 TFUE, przy pełnym poszanowaniu ich autonomii;
14. apeluje o zwiększenie roli europejskich partnerów społecznych w procesie kształtowania polityki europejskiej; w szczególności wzywa partnerów społecznych do uczestnictwa w opracowywaniu rocznej analizy wzrostu gospodarczego i do odgrywania istotniejszej roli w monitorowaniu postępów państw członkowskich;
15. podkreśla potrzebę wspierania i zwiększenia reprezentacji i uczestnictwa kobiet na różnych szczeblach dialogu społecznego i w strukturach rokowań zbiorowych, a także uwzględnienia aspektu płci na odpowiednich forach w celu poznania opinii kobiet i włączenia kwestii związanych z równością płci w ramy rokowań zbiorowych; zauważa, że trójstronny dialog społeczny i rokowania zbiorowe mają bez wątpienia znaczny potencjał jako czynniki wspierania równouprawnienia płci w miejscu pracy;

Czwartek, 12 września 2013 r.

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, partnerom społecznym UE oraz parlamentom narodowym.

P7_TA(2013)0387

Problem pozostawianych bez opieki małoletnich w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE (2012/2263(INI))

(2016/C 093/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 3,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 67 i 79,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 24,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka i załączone do niej protokoły,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie małoletnich bez opieki (2010–2014)” (COM(2010)0213),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2012 r. zatytułowane „Sprawozdanie śródkresowe z realizacji planu działania w zakresie małoletnich bez opieki” (COM(2012)0554),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie planu działań służącego realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowanego „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” – program sztokholmski ⁽¹⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie małoletnich bez opieki, przyjęte na 3018. posiedzeniu,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW⁽¹⁾, oraz uwzględniając komunikat Komisji „Strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016”,
- uwzględniając dyrektywy dotyczące azylu, szczególnie dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony⁽²⁾ oraz dyrektywę Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁽³⁾, a także dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽⁴⁾,
- uwzględniając wnioski Komisji dotyczące reformy instrumentów wspólnego europejskiego systemu azylowego, w szczególności zmieniony wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (przekształcenie) (COM(2011)0320), zmieniony wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania statusu ochrony międzynarodowej (przekształcenie) (COM(2011)0319) oraz wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (przekształcenie) (COM(2008)0820),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję nr 779/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. ustanawiającą na lata 2007–2013 program szczegółowy na rzecz zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz na rzecz ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne III) jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2011 r. „Ocena unijnych umów o readmisji” (COM(2011)0076),
- uwzględniając wkład Rady Europy, w szczególności rezolucję 1810(2011) jej Zgromadzenia Parlamentarnego zatytułowaną „Dzieci bez opieki w Europie: kwestie związane z przybyciem, pobytem i powrotem” („Unaccompanied children in Europe: issues of arrival, stay and return”), zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich w sprawie programów pomocy dla małoletnich migrantów bez opieki (CM/Rec(2007)9), a także „Dwadzieścia wytycznych w sprawie powrotów przymusowych” Komitetu Ministrów Rady Europy CM(2005)40,
- uwzględniając międzynarodowe instrumenty w dziedzinie praw dziecka, w szczególności Konwencję o prawach dziecka ONZ, a dokładniej jej art. 3, jak również uwagi ogólne Komitetu Praw Dziecka ONZ, a zwłaszcza uwagę ogólną nr 6 (2005) w sprawie traktowania dzieci pozbawionych opieki i odseparowanych, przebywających poza krajem pochodzenia,

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 31z 6.2.2003, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 173 z 3.7.2007, s. 19.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając wytyczne dotyczące strategii i procedur, jakie należy zastosować w przypadku osób małoletnich pozbawionych opieki ubiegających się o azyl, opublikowane przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców w 1997 r.,
 - uwzględniając zalecenie ogólne nr 19 Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet przyjęte w 1992 r.,
 - uwzględniając przyjętą w grudniu 1993 r. deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet, będącą pierwszym instrumentem międzynarodowym w zakresie praw człowieka dotyczącym wyłącznie przemocy wobec kobiet,
 - uwzględniając Protokół o zapobieganiu, zwalczaniu i karaniu handlu ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0251/2013),
- A. mając na uwadze, że co roku tysiące małoletnich poniżej 18 roku życia, pochodzących z państw trzecich lub będących bezpaństwowcami, przybywają samotnie na terytorium Unii lub są pozostawiane bez opieki po przybyciu,
- B. mając na uwadze, że konflikty utrzymujące się w różnych częściach świata oraz obecny ogólnoswiatowy kryzys gospodarczy powodują napływ małoletnich bez opieki,
- C. mając na uwadze, że powody przybycia małoletnich bez opieki są wielorakie: wojny, przemoc, łamanie ich podstawowych praw, chęć przyłączenia się do członków rodziny, klęski żywiołowe, ubóstwo, handel ludźmi, wykorzystywanie itp.,
- D. mając na uwadze, że szczególną uwagę należy poświęcić pozostającym bez opieki dzieciom będącym ofiarami handlu ludźmi, ponieważ ze względu na ich szczególną bezbronność wymagają one specjalnej pomocy i wsparcia,
- E. mając na uwadze, że powodem przybycia dużej liczby małoletnich są przymusowe małżeństwa i że Unia Europejska powinna jeszcze bardziej zaangażować się na rzecz walki z tym zjawiskiem,
- F. mając na uwadze, że ci małoletni z założenia znajdują się w wyjątkowo trudnej sytuacji, w związku z czym należy zapewnić poszanowanie ich podstawowych praw,
- G. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem o Unii Europejskiej, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i Konwencją o prawach dziecka, Unia Europejska i jej państwa członkowskie mają obowiązek ochrony praw dziecka,
- H. mając na uwadze, że program sztokholmski podniósł do rangi priorytetu ochronę małoletnich bez opieki;
- I. mając na uwadze, że sposób, w jaki małoletni bez opieki są przyjmowani, oraz udzielane im wsparcie przedstawia się różnie w poszczególnych krajach, oraz że nie istnieje równorzędny i skuteczny poziom ochrony,
- J. mając na uwadze, że należy zagwarantować równość płci oraz jednakową ochronę praw człowieka dla pozostających bez opieki dziewcząt i chłopców będących migrantami, a także mając na uwadze, że szczególną uwagę należy poświęcić łamaniu praw człowieka w przypadku dziewcząt i zapewnianiu odpowiedniego wsparcia i odpowiednich środków zaradczych,
- K. mając na uwadze, że zdarzają się liczne przypadki zniknięcia dzieci z ośrodków zakwaterowania i przyjmowania dla osób ubiegających się o azyl,

Czwartek, 12 września 2013 r.

Zalecenia ogólne

1. przypomina, że małoletni bez opieki jest przede wszystkim dzieckiem potencjalnie zagrożonym, i że ochrona dzieci, a nie polityka w dziedzinie migracji, powinna być przewodnią zasadą państw członkowskich i Unii Europejskiej w tym zakresie, co stanowi poszanowanie podstawowej zasady najlepiej pojętego interesu dziecka; przypomina, że jako dziecko, a tym samym osobę małoletnią, należy traktować wszystkie osoby, które nie ukończyły osiemnastego roku życia; przypomina, że pozostawiane bez opieki osoby małoletnie, zwłaszcza dziewczęta, są dwa razy bardziej podatne na problemy i trudności niż pozostali małoletni; zauważa, że osoby te są szczególnie podatne na zagrożenia i mają takie same potrzeby zarówno jak pozostali małoletni, jak i pozostali uchodźcy, z którymi dzielą podobne doświadczenia; podkreśla, że dziewczęta i kobiety są szczególnie narażone na łamanie ich praw w całym procesie migracji oraz że dziewczęta bez opieki są narażone na szczególne ryzyko, jako że często są głównymi ofiarami wykorzystywania seksualnego, nadużyć i przemocy; przypomina, że nieletni bez opieki w UE często postrzegani są przez władze jako osoby naruszające przepisy imigracyjne, a nie jako podmioty praw wynikających z ich wieku i szczególnej sytuacji, w jakiej się znajdują;
2. przypomina jednocześnie, że najlepiej pojęty interes dziecka, w znaczeniu określonym w przepisach i orzecznictwie, musi być traktowany priorytetowo w stosunku do wszystkich innych rozważań, w każdym działaniu na rzecz dzieci podejmowanym przez władze publiczne lub instytucje prywatne; zwraca się do Komisji o podjęcie działań na rzecz prawidłowego wdrażania przepisów ustawodawstwa unijnego odnoszących się do najlepiej pojętego interesu dziecka i o opracowanie strategicznych wytycznych w oparciu o wymianę najlepszych praktyk, orzecznictwo oraz uwagę ogólną Komitetu Praw Dziecka ONZ nr 6 (2005) w sprawie traktowania dzieci pozbawionych opieki i odseparowanych przebywających poza krajem pochodzenia, a także o określenie, w oparciu o zbiór wskazówek i kryteriów, co stanowi najlepszy interes dziecka; apeluje do Komisji o wdrażanie działań o charakterze ustawodawczym i nieustawodawczym, aby zapewniać odpowiednią ochronę dzieci i małoletnich bez opieki, w szczególności poprzez poprawę metod poszukiwania trwałych rozwiązań;
3. stanowczo potępia istniejące luki w dziedzinie ochrony małoletnich bez opieki w Unii Europejskiej i wskazuje na często naganne warunki przyjmowania małoletnich, a także na liczne naruszenia ich praw podstawowych w niektórych państwach członkowskich;
4. podkreśla, że UE i państwa członkowskie powinny pilnie udzielić odpowiedzi na problem małoletnich bez opieki, przy pełnym poszanowaniu ich praw podstawowych; z zadowoleniem przyjmuje wybór tych państw członkowskich, które w Protokole fakultatywnym do Konwencji o prawach dziecka ONZ opowiedziały się za zapewnieniem dzieciom ochrony prawnej przed najgorszymi formami wykorzystywania;
5. pochwała przyjęcie przez Komisję Europejską planu działania na lata 2010–2014 w sprawie małoletnich bez opieki; żałuje jednak, że podejście Komisji nie jest w jeszcze większym stopniu oparte na ochronie praw podstawowych tych małoletnich, oraz stwierdza, że podjęte do tej pory działania nie są wystarczające i że pełna ochrona małoletnich bez opieki wymaga podjęcia dalszych działań; przypomina, że jednym z celów planu działania UE w sprawie małoletnich bez opieki – zarówno z perspektywy UE, jak i jej państw członkowskich – było wyeliminowanie podstawowych przyczyn migracji i włączenie kwestii małoletnich bez opieki w zakres współpracy rozwojowej, co stanowiłoby wkład w tworzenie bezpiecznych warunków dorastania dzieci w ich krajach pochodzenia; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania prewencyjnego wymiaru polityki UE dotyczącej małoletnich bez opieki, poprzez skupienie się w większym stopniu na kwestii eliminacji ubóstwa, polityce w dziedzinie zdrowia i zatrudnienia, prawach człowieka i demokratyzacji, a także na odbudowie po zakończeniu konfliktu; uważa, że UE musi podjąć działania wykraczające poza zaproponowany przez Komisję plan działania, aby faktycznie wzmocnić podstawowe prawa małoletnich pozostawionych bez opieki; podkreśla w szczególności potrzebę wzmocnienia statusu „opiekuna prawnego” w UE oraz w krajach partnerskich i uznaje za niezwykle ważne sporządzenie planu monitorowania we współpracy z krajami pochodzenia i tranzytu, tak by zadbać o właściwą ochronę dziecka po powrocie oraz o jego ponowną integrację w kraju pochodzenia;
6. żałuje, że przepisy europejskie dotyczące małoletnich są rozproszone i apeluje do Komisji o przygotowanie podręcznika, który łączyłby w jednym miejscu różne podstawy prawne, skierowanego do państw członkowskich i do wszystkich podmiotów zajmujących się tą kwestią, aby ułatwić właściwe wdrażanie tych przepisów przez państwa członkowskie oraz poprawić ochronę małoletnich bez opieki;
7. ubolewa nad faktem, że nie istnieją wiarygodne oficjalne dane statystyczne dotyczące małoletnich bez opieki; zwraca się do państw członkowskich i do Komisji o usprawnienie gromadzenia danych statystycznych dotyczących małoletnich bez opieki, w tym danych z podziałem na wiek i płeć, o udoskonalenie metod porównywania gromadzonych danych we wszystkich państwach członkowskich, o przyjęcie skoordynowanej metody gromadzenia i wymiany informacji w każdym państwie członkowskim przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony danych za pośrednictwem platform zrzeszających

Czwartek, 12 września 2013 r.

wszystkie podmioty zaangażowane w problematykę małoletnich bez opieki oraz poprzez sporządzenie listy narodowych punktów kontaktowych i lepsze wykorzystanie dostępnych narzędzi służących do gromadzenia danych statystycznych na poziomie UE, takich jak Eurostat, Frontex, Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) oraz Europejska Sieć Migracyjna; podkreśla, że celem gromadzenia takich danych jest uzyskanie lepszego zrozumienia sytuacji, poprawa ochrony małoletnich bez opieki oraz zaspokojenie w większym stopniu ich potrzeb; wzywa Komisję, państwa członkowskie, Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) oraz organizacje pozarządowe i międzynarodowe do podjęcia dodatkowych wysiłków w zakresie gromadzenia, monitorowania i wymiany wiarygodnych danych uwzględniających podział na płeć, w celu uzyskania kompletnych informacji dotyczących liczby pozostawianych bez opieki dziewcząt oraz przeanalizowania szczególnych potrzeb tej grupy, w dążeniu do zapewnienia im wsparcia oraz wdrożenia konkretnych środków umożliwiających wyjście naprzeciw tym potrzebom, a także w celu wymiany najlepszych praktyk służącej ulepszeniu tych środków;

8. przypomina, że Unia Europejska i państwa członkowskie powinny zintensyfikować swoją współpracę z państwami trzecimi, z których pochodzą małoletni, i państwami tranzytu w sprawie małoletnich bez opieki, poszanowania ich praw podstawowych oraz w takich kwestiach jak: poszukiwanie trwałych rozwiązań, poszukiwanie członków rodziny, monitorowane powroty i readmisja, gdy leży to w najlepszym interesie dziecka, odtworzenie więzi rodzinnych i reintegracja; nawołuje także do zacieśnionej współpracy z państwami trzecimi, z których pochodzą małoletni, i z państwami tranzytu, w tym w kontekście regularnego dialogu między UE a tymi państwami i Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ), w zakresie zapobiegania handlowi ludźmi, a zwłaszcza dziećmi, zwalczania tego procederu, w zakresie zapobiegania wykorzystywaniu małoletnich i nielegalnej imigracji oraz innym formom przemocy wobec kobiet, takim jak przymusowe małżeństwa; nawołuje Komisję i państwa członkowskie do włączenia zagadnień związanych z ochroną dzieci i małoletnimi bez opieki w zakres polityki rozwojowej i polityki współpracy; podkreśla znaczenie spójnego rozwoju polityki UE w dziedzinie imigracji, azylu i praw dzieci – dotyczącego nieletnich zarówno w UE, jak i w krajach trzecich – z należyтым uwzględnieniem wpływu tych dziedzin polityki na kraje rozwijające się; przypomina o ustanowionym w Traktacie z Lizbony obowiązku zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie oraz państwa trzecie do wspierania publicznych kampanii podnoszących świadomość w krajach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia małoletnich bez opieki, w zakresie zagrożeń związanych z migracją dzieci, w szczególności w zakresie wykorzystywania małoletnich i przestępczości zorganizowanej; podkreśla, że analizy mające na celu poznanie historii osobistej i rodzinnej małoletniego są bardzo ważne dla poznania jego kontekstu pochodzenia w celu opracowania indywidualnego projektu integracji w kraju docelowym lub ponownej integracji w kraju pochodzenia;

9. przypomina, że zwalczanie handlu ludźmi jest niezbędnym i kluczowym etapem, gdyż małoletni, a zwłaszcza dziewczęta, są szczególnie narażeni na ryzyko handlu, przemocy ze względu na płeć i wykorzystywania, zwłaszcza wyzysku w pracy oraz wykorzystania seksualnego i powiązanych nadużyć; podkreśla, że należy ustanowić skuteczne mechanizmy służące zapobieganiu, identyfikacji, informowaniu, wnoszeniu spraw, dochodzeniu, rozpatrywaniu i działaniom następczym w zakresie incydentów związanych z handlem ludźmi, pracą przymusową i wykorzystywaniem seksualnym, oraz że należy również podjąć działania w państwach trzecich zmierzające do zwalczania podstawowych przyczyn tego handlu; wzywa w związku z powyższym Komisję i państwa członkowskie do zachowania czujności i do skutecznego wdrażania dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, dyrektywy 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej oraz dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw; wzywa także państwa członkowskie i UE do wzmocnienia współpracy policyjnej i sądowej oraz do współdziałania z unijnym koordynatorem ds. zwalczania handlu ludźmi w celu wykrywania potencjalnych ofiar, uwrażliwiania ogółu społeczeństwa oraz zwalczania handlu ludźmi; wyraża też zadowolenie z przyjęcia strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016, szczególnie przepisów dotyczących finansowania pracy nad wytycznymi w zakresie systemów ochrony dzieci oraz wymiany dobrych praktyk; przypomina państwom członkowskim o art. 11 konwencji ONZ o prawach dziecka, który wzywa państwa do podjęcia kroków w celu zwalczania nielegalnej zmiany kraju pobytu dzieci; wzywa państwa członkowskie do współpracy z państwami trzecimi w celu zajęcia się narastającym problemem przemytu dzieci; nawołuje państwa członkowskie do ścigania przemytników, o ile to tylko możliwe, przy wykorzystaniu odpowiednich i współmiernych sankcji; jest zaniepokojony sytuacją wielu małoletnich bez opieki, którzy żyją, ukrywając się w UE, i którzy są szczególnie narażeni na wykorzystywanie i niegodziwe traktowanie; wzywa władze państw członkowskich i organizacje społeczeństwa obywatelskiego do współpracy i podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia im ochrony i godności;

10. wyraża ubolewanie w związku z tym, że działania na rzecz ochrony dzieci są stale znacznie niedofinansowane w porównaniu z innymi dziedzinami działalności humanitarnej; nawołuje Komisję do wzięcia w szczególności pod uwagę małoletnich bez opieki w kontekście Europejskiego Funduszu Migracji i Azylu, aby ułatwić utworzenie trwałych gwarancji obejmujących ochronę dzieci, w tym między innymi w części dotyczącej uchodźców, osób ubiegających się o azyl, granic

Czwartek, 12 września 2013 r.

zewnętrznych i powrotów, a także w kontekście Europejskiego Funduszu Społecznego, szczególnie w celu wspierania regionów, których to zagadnienie dotyczy w największym stopniu; uważa, że należy zapewnić odpowiednie długotrwałe finansowanie w szczególności z przeznaczeniem na programy mające na celu identyfikację małoletnich bez opieki, ich odpowiednie przyjmowanie, ochronę, wyznaczanie opiekunów prawnych, poszukiwanie członków rodziny, przesiedlenie oraz ponowną integrację, a także szkolenie straży i organów granicznych;

Strategiczne wytyczne

11. wzywa Komisję do opracowania strategicznych wytycznych dla wszystkich państw członkowskich, które powinny, w oparciu o najlepsze praktyki, przyjąć formę wspólnych norm minimalnych i regulować szczegółowo każdy etap procesu, począwszy od przybycia małoletniego na terytorium europejskie, aż do znalezienia dla niego trwałego rozwiązania, tak by zapewnić małoletnim właściwą ochronę; apeluje do państw członkowskich o przyjęcie krajowych strategii dotyczących małoletnich bez opieki, w oparciu o strategiczne wytyczne, a także o wyznaczenie krajowego punktu kontaktowego odpowiedzialnego za koordynację wdrożenia tych środków i działań; wzywa Komisję do monitorowania sytuacji i działań podejmowanych przez państwa członkowskie we współpracy z istniejącą grupą ekspertów oraz do przedstawienia sprawozdania rocznego Parlamentowi i Radzie;

12. przypomina, że żadnemu dziecku nie można odmówić wstępu na terytorium UE i podkreśla, że państwa członkowskie muszą wywiązać się z międzynarodowych i europejskich zobowiązań, które mają zastosowanie, gdy dziecko podlega ich jurysdykcji, i których nie można ograniczyć w sposób arbitralny; przypomina, że żadne dziecko nie może zostać odesłane poprzez zastosowanie procedury doraźnej na granicy państwa członkowskiego;

13. nawołuje państwa członkowskie do ścisłego przestrzegania podstawowego zobowiązania, aby nigdy, bez żadnego wyjątku, nie umieszczać małoletniego w areszcie; ubolewa, że zmieniony wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl nie zakazał zatrzymywania dzieci pozostających bez opieki, ubiegających się o azyl, i apeluje do państw członkowskich o poszanowanie poziomu odniesienia do wyjątkowych okoliczności ustanowionego w dyrektywie; apeluje do Komisji o wyjątkową czujność w kwestii wykonania przepisów wspólnotowych dotyczących zatrzymania małoletnich, w świetle odpowiedniego orzecznictwa; apeluje do państw członkowskich o umieszczanie małoletnich w specjalnych domach dla dzieci z uwzględnieniem ich wieku i płci;

14. uważa, że każde państwo członkowskie powinno być odpowiedzialne za identyfikację małoletnich bez opieki; apeluje do państw członkowskich o kierowanie ich bezpośrednio po przybyciu do wyspecjalizowanych instytucji, takich jak instytucje społeczne i oświatowe, które muszą z jednej strony dokonać oceny indywidualnych warunków i szczególnych potrzeb w zakresie ochrony dla każdego małoletniego, zwłaszcza z uwzględnieniem narodowości, wykształcenia, pochodzenia etnicznego, kulturowego i tradycji językowej, stopnia podatności na zagrożenia, a z drugiej strony niezwłocznie zapewnić im, w języku, który rozumieją, w razie potrzeby przez tłumacza, wszelkie informacje, jakich potrzebują, na temat ich praw, ochrony, możliwości prawnych i możliwości wsparcia oraz procedur i ich skutków; zwraca się do państw członkowskich, aby dzieliły się najlepszymi praktykami w zakresie narzędzi przyjaznych dzieciom w celu wyjaśniania im w jasny sposób odpowiednich procedur oraz ich praw; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do poświęcenia szczególnej uwagi i zastosowania specjalnych ustaleń w odniesieniu do identyfikacji, przyjmowania i ochrony małoletnich bez opieki, przy uwzględnieniu ich potrzeb w zakresie ochrony, w szczególności w przypadku małoletnich będących ofiarami handlu ludźmi, w celu udzielenia im niezbędnego wsparcia i ochrony na mocy dyrektywy 2011/36/UE;

15. ubolewa nad niedostosowanym i inwazyjnym charakterem technik medycznych stosowanych w celu określenia wieku w niektórych państwach członkowskich, które mogą spowodować traumę, oraz nad kontrowersyjnym charakterem i dużym marginesem błędów w stosowaniu niektórych metod opartych na wieku szkieletowym lub stanie mineralizacji zębów; wzywa Komisję do zawarcia w strategicznych wytycznych wspólnych standardów opracowanych w oparciu o najlepsze praktyki, dotyczących metod oceniania wieku, które powinny polegać na wielowymiarowej i wielodyscyplinarnej ocenie, prowadzonej w sposób naukowy, bezpieczny, z uwzględnieniem potrzeb dziecka i poszczególnych płci oraz w sposób uczciwy, przy czym szczególną uwagę należy poświęcić dziewczętom; ocena ta powinna zostać przeprowadzona przez niezależnych, wykwalifikowanych praktyków i ekspertów; przypomina, że ocena wieku musi być dokonywana z należyтым poszanowaniem praw dziecka oraz jego integralności cielesnej, godności ludzkiej, zaś wątpliwości należy zawsze rozstrzygać na korzyść małoletniego; przypomina także, że badania lekarskie powinny być prowadzone wyłącznie w przypadku, gdy wyczerpano inne metody oceny oraz że powinna istnieć możliwość odwołania się od wyników oceny; wyraża pochwałę dla prac Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) w tym obszarze, które powinny stanowić podstawę postępowania ze wszystkimi osobami małoletnimi;

Czwartek, 12 września 2013 r.

16. domaga się, by państwa członkowskie wyznaczyły opiekuna – od momentu przybycia małoletniego na terytorium państwa, aż do momentu znalezienia trwałego rozwiązania – do obowiązków którego będzie należało towarzyszenie małoletniemu, udzielanie mu wsparcia oraz reprezentowanie go we wszystkich procedurach, a także by umożliwiły małoletniemu korzystanie ze wszystkich praw we wszystkich procedurach; apeluje o to, by małoletni byli niezwłocznie powiadamiani o wyznaczeniu osoby za nie odpowiedzialnej; domaga się ponadto, by osoby te przeszły specjalne szkolenie, aby poznać wyzwania, jakim muszą stawić czoła małoletni bez opieki, zaznajomić się z zagadnieniami ochrony dzieci i prawami dziecka, prawem w dziedzinie azylu i migracji oraz by działać w pełnej niezależności; uważa, że osoby takie powinny szkolić się ustawicznie i w sposób adekwatny do potrzeb oraz powinny być poddawane systematycznej i niezależnej kontroli; zwraca się do Komisji o włączenie do strategicznych wytycznych wspólnych standardów opartych na najlepszych praktykach i dotyczących uprawnień, funkcji, kwalifikacji, umiejętności i kompetencji takiej osoby;

17. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby urzędnicy i personel mogący mieć kontakt z małoletnimi bez opieki, w tym z małoletnimi będącymi ofiarami handlu ludźmi, posiadali odpowiednie kwalifikacje i byli odpowiednio przeszkoleni do rozpoznawania tych spraw i odpowiedniego postępowania w związku z nimi; wzywa także do zapewnienia im odpowiednich szkoleń w zakresie szczególnych potrzeb małoletnich bez opieki i praw dziecka, zachowania i psychologii dziecka, a także prawa w dziedzinie azylu i migracji; wzywa państwa członkowskie do organizowania obowiązkowych szkoleń uwzględniających problematykę płci dla personelu placówek opiekuńczych przyjmującego małoletnich pozbawionych opieki, jak również dla osób przeprowadzających wywiad, decydentów oraz prawnych przedstawicieli nieletnich pozostawionych bez opieki oraz wzywa do dopilnowania, by policja i władze sądowe w państwach członkowskich regularnie odbywały szkolenia uwzględniające aspekt płci; podkreśla, że osoba odpowiedzialna za małoletniego powinna go informować i doradzać mu, ale może stanowić jedynie uzupełnienie pomocy prawnej, a nie ją zastępować; podkreśla, że niezależnie od obywatelstwa dziecka lub tego, czy jego obywatelstwo jest uznawane, państwo członkowskie, w którym przebywa dziecko bez opieki, musi sprawować nad nim opiekę i zapewnić mu najwyższy poziom ochrony;

18. zachęca państwa członkowskie, aby w celu zapewnienia spójności i jednakowych norm w zakresie ochrony małoletnich bez opieki w UE zagwarantowały małoletnim bez opieki odpowiednią ochronę, bez względu na ich status i na takich samych warunkach, jak dzieciom będącym obywatelami państw przyjmujących:

- dostęp do odpowiedniego zakwaterowania: zakwaterowanie powinno zawsze wiązać się z odpowiednimi warunkami sanitarnymi, zakwaterowanie w „ośrodku” nie może oznaczać „w zamkniętym ośrodku”; powinien być to, w pierwszych dniach po przybyciu, ośrodek specjalizujący się w przyjmowaniu małoletnich bez opieki; po tym pierwszym etapie należy zapewnić stałe zakwaterowanie; małoletni bez opieki powinni być zawsze oddzieleni od dorosłych; ośrodek powinien być dostosowany do potrzeb małoletnich i posiadać odpowiednią infrastrukturę; powinno się wspierać zakwaterowanie w rodzinach i w „schroniskach dla małoletnich” oraz wspólne zakwaterowanie małoletnich z krewnymi lub bliskimi małoletnimi, jeśli jest to stosowne i zgodne z wolą małoletniego;
- małoletnim bez opieki należy udzielić odpowiedniego wsparcia materialnego, prawnego i psychologicznego od chwili, gdy zostali oni zidentyfikowani jako tacy;
- prawo do edukacji, szkoleń zawodowych oraz doradztwa społeczno-edukacyjnego oraz bezpośredniego dostępu do usług w tym zakresie; należy bezzwłocznie zapewnić małoletniemu możliwość uczęszczania do szkoły w kraju przyjmującym; dodatkowo małoletni bez opieki w miarę możliwości powinni, bezpośrednio po przybyciu na terytorium jednego z państw członkowskich, uzyskać rzeczywisty dostęp do kursów językowych z zakresu języka używanego w danym kraju, państwa członkowskie powinny ułatwić uznawanie wcześniejszego wykształcenia dzieci w celu umożliwienia im dostępu do dalszej edukacji w Europie;
- prawo do zdrowia i skuteczny dostęp do odpowiedniej podstawowej opieki medycznej; państwa członkowskie powinny ponadto zapewnić odpowiednią opiekę medyczną i psychologiczną małoletnim będącym ofiarami tortur, wykorzystywania seksualnego lub innych form przemocy; państwa członkowskie powinny także zapewnić szczególne traktowanie w razie potrzeby (tj. dostęp do usług rehabilitacyjnych) dla małoletnich będących ofiarami niegodziwego traktowania, wykorzystywania, tortur lub okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania w jakiegokolwiek formie, lub dla małoletnich pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami zbrojnymi;
- dostęp do informacji i korzystanie z mediów (radio, telewizja, internet) w celu zaspokojenia potrzeb małoletnich w zakresie komunikacji;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- prawo do czasu wolnego, w tym do uczestnictwa w zabawie i rekreacji;
- prawo każdego małoletniego bez opieki do zachowania i dalszego rozwoju tożsamości kulturowej i wartości, włącznie z językiem ojczystym;
- prawo do manifestowania i praktykowania swojej religii;

19. przypomina, że wszystkie procedury muszą być dostosowane do małoletnich, z odpowiednim uwzględnieniem ich wieku, dojrzałości emocjonalnej i zdolności pojmowania, oraz muszą uwzględniać potrzeby dzieci, zgodnie z wytycznymi Rady Europy zatytułowanymi „Wymiar sprawiedliwości przyjazny dzieciom”; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji w zakresie promowania tych wytycznych; przypomina, że należy słuchać opinii małoletniego i brać ją pod uwagę na wszystkich etapach procedury, we współpracy z wykwalifikowanym i przeszkolonym personelem, takim jak psychologowie, pracownicy socjalni i mediatorzy kulturowi;

20. wyraża zadowolenie z postępów w ustawodawstwie dotyczącym azylu i wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia niezbędnych reform ustawodawczych i administracyjnych w celu skutecznego wprowadzenia takich przepisów; zwraca jednak uwagę, że w ramach polityki UE w dziedzinie azylu należy definiować małoletnich bez opieki przede wszystkim jako dzieci, i dlatego nawołuje państwa członkowskie, by nie stosować do małoletnich bez opieki procedur przyspieszonych ani procedur na granicach; przypomina także, że państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego przez małoletniego bez opieki w więcej niż jednym państwie członkowskim, w przypadku gdy żaden z członków jego rodziny nie przebywa legalnie na terytorium jednego z państw członkowskich, jest państwo, w którym przebywa małoletni po złożeniu wniosku; nawołuje państwa członkowskie do przestrzegania orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; podkreśla, że ze względu na szczególne potrzeby małoletnich bez opieki jest niezbędne, aby ich wnioski o azyl były rozpatrywane w pierwszej kolejności, aby jak najszybciej możliwe było podjęcie prawidłowej decyzji; wzywa państwa członkowskie do rozwijania swoich systemów azylowych w dążeniu do ustanowienia zharmonizowanych ram instytucjonalnych dostosowanych do potrzeb dzieci, które to ramy uwzględniałyby szczególne potrzeby i wielorakie trudności, z jakimi borykają się małoletni bez opieki, a w szczególności będący ofiarami handlu ludźmi;

21. podkreśla, że wszelkie decyzje dotyczące małoletnich bez opieki powinny być podejmowane w oparciu o indywidualną ocenę i w poszanowaniu najlepiej pojętego interesu dziecka;

22. negatywnie ocenia niepewność sytuacji, z którą ci małoletni muszą się nagle skonfrontować, osiągając pełnoletniość; zachęca państwa członkowskie, aby dzieliły się najlepszymi praktykami i przygotowały mechanizmy wspierające tych małoletnich, w momencie, gdy osiągają pełnoletniość; przyjmuje z zadowoleniem wyniki prac Rady Europy poświęconych temu problemowi i zwraca się do Komisji o włączenie do swoich strategicznych wytycznych najlepszych praktyk dotyczących opracowania „indywidualnych planów na życie”, przygotowywanych dla małoletnich i z małoletnimi;

23. wzywa państwa członkowskie do określenia zakresu obowiązków wszystkich partnerów, w szczególności organów krajowych i lokalnych, opieki socjalnej, osób pracujących z młodzieżą, rodzin i przedstawicieli prawnych, w odniesieniu do wdrażania i monitorowania planów na życie i zapewniania ich koordynacji;

24. zdecydowanie podkreśla, że ostatecznym celem, od momentu przybycia małoletniego bez opieki na terytorium UE, powinno być poszukiwanie dla niej/dla niego trwałego rozwiązania, z uwzględnieniem jego/jej najlepiej pojętego interesu; przypomina, że to staranie powinno zawsze rozpoczynać się zbadaniem możliwości ponownego zjednoczenia z rodziną w UE lub poza jej granicami, pod warunkiem, że leży to w najlepiej pojętym interesie dziecka; podkreśla, że małoletni co do zasady może wprawdzie zostać poproszony o współpracę przy poszukiwaniu członków jego rodziny, ale nie może to być współpraca obowiązkowa, od której będzie uzależniony wynik rozpatrzenia jego wniosku o ochronę międzynarodową; przypomina, że w przypadkach, gdy życie małoletniego lub członków jego rodziny – w szczególności, gdy członkowie ci pozostali w kraju pochodzenia – jest zagrożone, zbieranie, opracowanie i przekazywanie informacji dotyczących tych osób musi odbywać się w sposób poufny, niepowodujący zagrożenia życia tych osób; nawołuje państwa członkowskie i wszystkie ich właściwe organy do lepszej współpracy, między innymi poprzez usunięcie wszelkich przeszkód biurokratycznych na drodze do poszukiwania członków rodziny i łączenia rodzin, a także do dzielenia się najlepszymi rozwiązaniami; zwraca się do Komisji o monitorowanie wdrażania dyrektywy 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin, a w szczególności jej art. 10 ust. 3;

25. wzywa Komisję do zawarcia w strategicznych wytycznych wspólnych standardów, w oparciu o najlepsze praktyki, dotyczących warunków, jakie należy spełnić przed odesłaniem małoletniego, w spójny sposób i z poszanowaniem najlepszego interesu dziecka oraz w oparciu o badanie porównawcze dotyczące praktyk w zakresie powrotów osób małoletnich, opublikowane przez Komisję w 2011 r., które zawiera listę kontrolną i zbiór najlepszych praktyk; wyraźnie zaznacza, że nie można podjąć żadnej decyzji o powrocie małoletniego, jeśli nie leży ona w najlepszym interesie dziecka

Czwartek, 12 września 2013 r.

lub jeśli istnieje zagrożenie dla życia małoletniego, jego zdrowia fizycznego lub psychicznego, dobrego samopoczucia, bezpieczeństwa, jego praw podstawowych lub praw jego rodziny, oraz że indywidualne okoliczności dotyczące każdego małoletniego (jak również członków rodziny w przypadku łączenia rodzin) muszą być poddane dogłębnej ocenie; przypomina, że decyzja o powrocie może zostać podjęta tylko wówczas, gdy istnieje pewność, że małoletni zostanie objęty w kraju powrotu bezpiecznymi, konkretnymi i dostosowanymi przepisami, z poszanowaniem jego praw, oraz towarzyszącymi tym przepisom środkami w kraju powrotu; nawołuje państwa członkowskie, by w celu zapewnienia bezpiecznych powrotów dzieci, nawiązały współpracę i zawarły ustalenia dotyczące monitorowania z krajami pochodzenia i tranzytu, we współpracy z organizacjami pozarządowymi, organizacjami lokalnymi i międzynarodowymi, oraz by zapewniły ochronę i ponowną integrację małoletnich po ich powrocie; zaznacza, że takie ustalenia są kluczowym elementem powrotów; wraca się do Komisji o szczególne uwzględnienie w ocenie dyrektywy 2008/115/WE jej skutków dla małoletnich bez opieki, szczególnie art. 10, art. 14 ust. 1 lit. c) i art. 17; apeluje do UE o przyjęcie na siebie zobowiązania w zakresie zintensyfikowania starań w celu wyeliminowania potencjalnych czynników nasilających migrację, między innymi wczesnego zawierania małżeństw, zawierania małżeństw pod przymusem, szkodliwych praktyk wynikających z tradycji, takich jak okaleczanie kobiecych organów płciowych, i przemocy seksualnej na całym świecie;

26. podkreśla, że integracja małoletniego bez opieki w państwie przyjmującym powinna mieć miejsce na podstawie indywidualnego projektu na życie, opracowanego dla małoletniego i z małoletnim, przy pełnym poszanowaniu jego pochodzenia etnicznego, religii, kultury i języka;

27. apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie obowiązku powzięcia przez władze środków w odniesieniu do małoletnich bez opieki, którzy są ofiarami żebractwa; uważa, że za wszelką cenę należy unikać wykorzystywania dzieci w żebractwie;

o
o o

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Radzie Europy.

P7_TA(2013)0388

Sytuacja w Demokratycznej Republice Konga

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga (2013/2822(RSP))

(2016/C 093/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
- uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 30 sierpnia 2013 r. w sprawie sytuacji w prowincji Nord-Kivu oraz z dnia 7 czerwca 2012 r. i 10 lipca 2012 r. w sprawie sytuacji we wschodniej części Konga,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie niestabilnej i niebezpiecznej sytuacji w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga (DR Konga), przyjętą na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniach 27–29 listopada 2012 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie regionu Wielkich Jezior oraz z dnia 10 grudnia 2012 r., 19 listopada 2012 r. i 25 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji we wschodniej części DR Konga,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2053 (2012) w sprawie sytuacji w DR Konga, 1925 (2010), 1856 (2008), w której określono mandat misji ONZ w DR Konga (Monusco), oraz 2098 (2013), w której przedłużono mandat Monusco,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie misji stabilizacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie sytuacji w regionie Wielkich Jezior,
 - uwzględniając decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (UA) w sprawie sytuacji w regionie Wielkich Jezior, szczególnie we wschodniej części DR Konga, wydaną na 393. posiedzeniu w dniu 28 sierpnia 2013 r.,
 - uwzględniając oświadczenia szefów państw i rządów państw członkowskich Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior (ICGLR) z dnia 6 sierpnia 2013 r. i 24 listopada 2012 r. w sprawie sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w DR Konga,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie sytuacji w DR Konga przyjętą przez Międzynarodową Organizację Frankofonii (OIF) na 14. szczycie państw frankofońskich w Kinszasie w dniach 13 i 14 października 2012 r.,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie z Kotonu podpisaną w czerwcu 2000 r.,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000), 1820 (2008), 1888 (2009) i 1960 (2010) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
 - uwzględniając art. 3 konwencji genewskiej z 1949 r. i protokół II do tej konwencji, które zakazują egzekucji pozasądowych, gwałtów, przymusowej mobilizacji i innych aktów okrucieństwa,
 - uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r., która w szczególności zakazuje angażowania dzieci w konflikty zbrojne,
 - uwzględniając Protokół fakultatywny do Międzynarodowej konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, który został ratyfikowany przez kraje regionu Wielkich Jezior,
 - uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka z 1948 r. oraz Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r.,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów ratyfikowaną przez DR Konga w 1982 r.,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od lipca br. przemoc w DR Konga nasila się – ponownie dochodzi do starć między M23 a oddziałami rządowymi, czego konsekwencją są tysiące ofiar śmiertelnych i niezliczona liczba rannych, a także napaści na cywilów i żołnierzy sił pokojowych ONZ; mając na uwadze, że sytuacja humanitarna pozostaje krytyczna;
- B. mając na uwadze, że wskutek nieustającego konfliktu zbrojnego w regionie Kivu dochodzi do okrucieństw i przemocy, w tym grabieży, przemocy seksualnej i przemocy na tle płci, uprowadzeń i przymusowego poboru dzieci przez grupy zbrojne, a także naruszeń praw człowieka, co wciąż stanowi plagę niweczącą starania Rady Bezpieczeństwa ONZ i organów regionalnych o zakończenie konfliktu;
- C. mając na uwadze, że 28 sierpnia 2013 r. zginął żołnierz sił pokojowych ONZ, a 10 innych zostało rannych w zamachu grupy rebelianckiej M23 na wzgórzach w pobliżu Kibati w prowincji Nord-Kivu, gdy misja Monusco pomagała kongijskim siłom zbrojnym (FARDC) w ochronie zamieszkałych przez ludność cywilną okolic Gomy;
- D. mając na uwadze, że do porzucenia domów zmuszonych zostało 2,7 mln przesiedleńców wewnętrznych, w tym ponad milion w samym tylko 2012 r., a ponad 440 000 kongijskich uchodźców schroniło się w innych krajach afrykańskich, w związku z czym około 6,4 mln ludzi potrzebujących pomocy żywnościowej i kryzysowej z trudem próbuje przeżyć w prowizorycznych warunkach w wyniku nieustających walk i naruszeń zarówno praw człowieka, jak i międzynarodowego prawa humanitarnego we wschodniej części DR Konga;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- E. mając na uwadze, że fakt, iż osoby odpowiedzialne za łamanie praw człowieka i zbrodnie wojenne nie są ścigane przez DR Kongo, sprzyja klimatowi bezkarności i zachęca do popełniania kolejnych zbrodni;
- F. mając na uwadze, że w maju 2013 r. przerwano negocjacje między grupami rebeliantów a państwem kongijskim; przypominając, że rebelianci z grupy M23, którzy zostali wcieleni do armii w wyniku porozumienia pokojowego z 2 000 r., zbuntowali się w kwietniu 2012 r. oraz że M23 stanowi jedną z kilkunastu grup zbrojnych prowadzących walkę w tym bogatym w zasoby regionie;
- G. mając na uwadze, że w dniu 5 września 2013 r. rozpoczął się 7. szczyt Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior (ICGLR), w trakcie którego wezwano do wznowienia i szybkiego zakończenia negocjacji pokojowych;
- H. mając na uwadze, że w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2098 (2013) z dnia 28 marca 2013 r. mandat Monusco przedłużono do dnia 31 marca 2014 r. i w trybie wyjątkowym utworzono wyspecjalizowaną „brygadę interwencyjną” w ramach prowadzących operację obecnych sił liczących 19 815 żołnierzy;
- I. mając na uwadze, że w 2012 r. państwa członkowskie ICGLR uruchomiły wspólny mechanizm weryfikacji (JVM), którego celem jest monitorowanie ruchu oddziałów we wschodniej części DR Konga oraz rozmieszczenie planowanych neutralnych sił międzynarodowych;
- J. mając na uwadze, że zespół ekspertów ONZ opublikował dowody na powiązania Rwandy z rebeliantami oraz że Stany Zjednoczone wezwały Kigali do zaprzestania wsparcia; mając na uwadze, że Rwanda wielokrotnie zaprzeczała jakimkolwiek powiązaniom z M23;
- K. mając na uwadze, że stosowanie przemocy seksualnej oraz coraz częstsze stosowanie gwałtu jako narzędzia walki wywołuje tragiczne skutki, takie jak fizyczne i psychiczne wyniszczenie ofiar, i musi być uznawane za zbrodnię wojenną; mając na uwadze, że władze krajowe i społeczność międzynarodowa wiele zainwestowały we wzmocnienie systemu sądownictwa, szczególnie wojskowego, oraz w zachęcanie do wszczynania dochodzeń i postępowań w sprawach dotyczących przemocy seksualnej; mając na uwadze, że odbyły się procesy, jednak nie wykonuje się wyroków, a w wielu przypadkach osobom uznanym za winne udaje się uciec, niewiele zaś czyni się, aby zadośćuczynić ofiarom;
- L. mając na uwadze, że konieczne jest zaradzenie skutkom konfliktu, w szczególności poprzez rozbrojenie, przegląd sprawowania rządów na szczeblu lokalnym, demobilizację i ponowną integrację byłych bojowników, repatriację uchodźców, powrót osób przesiedlonych na terenie kraju do miejsc zamieszkania oraz wdrożenie realnych programów rozwoju;
- M. mając na uwadze, że Unia Europejska przyczynia się do przywrócenia zdolności działania wymiarowi sprawiedliwości i siłom bezpieczeństwa (policji i wojsku), a także dąży do usprawnienia ich funkcjonowania poprzez udzielanie pomocy finansowej i technicznej oraz szkolenie personelu w ramach misji EUSEC RD i EUPOL RD;
- N. mając na uwadze, że problemy związane z nielegalną eksploatacją krajowych zasobów naturalnych, z których część trafia do innych krajów, należą do czynników napędzających i zaostrzających konflikt w DR Konga i pozostają przyczyną braku bezpieczeństwa w całym regionie;
- O. mając na uwadze, że rosnące bezrobocie, kryzys społeczny, kryzys żywnościowy, niewystarczający poziom podstawowych usług, zubożenie ludności oraz degradacja środowiska w DR Konga również częściowo przyczyniają się do niestabilności tego kraju oraz regionu Wielkich Jezior;
- P. mając na uwadze, że w ostatnich miesiącach nie poczyniono postępów w pracach nad projektem ustawy o ochronie obrońców praw człowieka, a represje wobec działaczy zajmujących się prawami człowieka i wobec dziennikarzy w DR Konga nasiliły się – dochodzi do ich arbitralnych aresztowań i zastraszania; mając na uwadze, że nie podjęto żadnych działań w celu postawienia osób odpowiedzialnych przed sądem;
- Q. mając na uwadze, że po tym jak w dniu 9 kwietnia 2013 r. przed najwyższym sądem wojskowym wznowiono proces w sprawie zamordowania Floriberta Chebeyi, dyrektora wykonawczego Voice of the Voiceless (VSV) i członka Zgromadzenia Ogólnego Światowej Organizacji przeciw Torturom (OMCT), oraz Fidèle'a Bazany, członka VSV, adwokaci Peter Ngomo Milambo, Emmanuel Ilunga Kabengele oraz Regine Sesepe otrzymali pogróżki;

Czwartek, 12 września 2013 r.

R. mając na uwadze, że w dniu 7 sierpnia 2013 r. w miejscowości Kawakolo w regionie Pweto, w prowincji Katanga, Godfrey Mutombo, członek organizacji pozarządowej Libertas, padł ofiarą brutalnego morderstwa z rąk grup rebeliantów, które od 2011 r. szerzą terror w niektórych miejscowościach na północy prowincji;

1. wyraża głębokie zaniepokojenie niedawnym nasileniem się przemocy we wschodniej części DR Konga, co wiąże się z poważnymi konsekwencjami politycznymi, gospodarczymi, społecznymi, humanitarnymi i związanymi z bezpieczeństwem w DR Konga oraz w całym regionie, który już teraz jest niestabilny i nieprzewidywalny;

2. zdecydowanie potępia niedawny wybuch przemocy we wschodniej części DR Konga, zwłaszcza masowy ostrzał prowadzony przez grupę M23 i inne grupy zbrojne, w szczególności Demokratyczne Siły Wyzwolenia Rwandy (FDLR), czego wynikiem są ofiary śmiertelne, ranni i szkody wśród ludności cywilnej; potępia prowadzone przez rebeliantów ukierunkowane ataki na Monusco, w wyniku których zginęło kilka osób, w tym tanzański żołnierz sił pokojowych, a kilka innych odniosło rany; apeluje do wszystkich zainteresowanych stron o zapewnienie dostępu i ochrony agencjom humanitarnym niosącym pomoc cierpiącej ludności cywilnej;

3. domaga się natychmiastowego położenia kresu naruszeniom praw człowieka, w tym zatrważającej i rozpowszechnionej przemocy seksualnej i przemocy na tle płci (rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 (2008) z dnia 19 czerwca 2008 r.) oraz tragicznemu w skutkach poborowi i wykorzystywaniu dzieci przez jednostki zbrojne; wyraża solidarność z cierpiącą z powodu wojny ludnością DR Konga;

4. z całą mocą wzywa wszystkie właściwe władze do podjęcia natychmiastowych działań w celu przeprowadzenia bezstronnego, dogłębnego dochodzenia w sprawie wszystkich przeszłych i obecnych przypadków naruszeń praw człowieka oraz do współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym; apeluje o podjęcie działań mających na celu dopilnowanie, aby osoby winne naruszeniom praw człowieka, zbrodniom wojennym, zbrodniom przeciwko ludzkości, przemocy seksualnej wobec kobiet oraz wcielaniu dzieci do ugrupowań zbrojnych zostały wskazane, zidentyfikowane, oskarżone i ukarane zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym;

5. stanowczo potępia wszelkie formy wspierania z zewnątrz grupy M23 i innych destrukcyjnych sił w DR Konga oraz zwraca się o natychmiastowe i trwałe zaprzestanie udzielania takiego wsparcia;

6. popiera misję brygady interwencyjnej Monusco, czyli rozpoczęcie działań ofensywnych przeciw zbrojnym grupom, w tym M23, pochwała intensywne dążenie Monusco do realizacji mandatu, w szczególności w zakresie ochrony osób cywilnych, oraz zachęca do kontynuacji tych wysiłków; apeluje w szczególności do Rady Bezpieczeństwa ONZ o podjęcie wszelkich niezbędnych działań zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa nr 2098 (2013) w celu ochrony osób cywilnych we wschodniej części DR Konga;

7. wzywa, by w ramach poszerzonego wspólnego mechanizmu weryfikacji (EJVM) przeprowadzono gruntowne śledztwo w sprawie pochodzenia pocisków moździerzowych i bomb, które dostają się z terytorium DR Konga do sąsiedniej Rwandy; apeluje o większą przejrzystość i regularność sprawozdań EJVM;

8. zaznacza, że jakakolwiek bezpośrednia interwencja DR Konga w krajach ościennych może tylko zaognić sytuację; wzywa wszystkie zainteresowane podmioty regionalne do okazania najdalej idącej powściągliwości i do powstrzymania się od wszelkich działań lub deklaracji, które mogłyby prowadzić do dalszego pogorszenia sytuacji; wzywa kraje ościenne do pełnego poszanowania suwerenności DR Konga i jej integralności terytorialnej;

9. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki państw członkowskich ICGLR, UA oraz ONZ w zakresie zabiegów i inicjatyw na rzecz wypracowania trwałego, strukturalnego i pokojowego rozwiązania politycznego tego kryzysu; wzywa do przestrzegania wszystkich postanowień zawartych w porozumieniu ramowym w sprawie pokoju, bezpieczeństwa i współpracy;

10. wzywa kraje regionu Wielkich Jezior – w szczególności w związku ze zobowiązaniami poczynionymi w lutym 2013 r. w ramach porozumień z Addis Abeby – aby zaangażowały się we wspólne wspieranie pokoju, stabilności i bezpieczeństwa z myślą o wzmocnieniu regionalnego rozwoju gospodarczego, zwracając szczególną uwagę na pojednanie, poszanowanie praw człowieka, walkę z bezkarnością, ustanowienie bezstronnego systemu sądownictwa i większą odpowiedzialność rządzących;

Czwartek, 12 września 2013 r.

11. z zadowoleniem przyjmuje rozmowy pokojowe w regionie, które odbyły się w dniu 5 września 2013 r. w Kampali pod auspicjami przewodniczącego ICGLR, prezydenta Ugandy Yoweriego Museveniego, wzywa wszystkie zainteresowane strony do udziału oraz zachęca władze kongijskie do wspierania dialogu między społecznościami, w szczególności tymi, które są dotknięte konfliktem;
12. wzywa UA oraz kraje regionu Wielkich Jezior do dalszego działania na rzecz walki z nielegalną eksploatacją zasobów naturalnych oraz handlem nimi, gdyż stanowi to jedną z przyczyn rozpowszechniania i przemytu broni, co z kolei jest jednym z czynników podsycających i zaostrzających konflikty w regionie Wielkich Jezior;
13. wzywa społeczność międzynarodową, w tym UE, UA i ONZ, aby nadal dokładały wszelkich starań, by zapewnić ludności zamieszkującej wschodnią część DR Konga bardziej skoordynowaną i skuteczną pomoc oraz przyczynić się do działań podejmowanych w reakcji na katastrofę humanitarną;
14. z zadowoleniem przyjmuje udostępnienie przez Komisję dodatkowych 10 mln EUR w celu zapewnienia pilnie potrzebnej pomocy dla 2,5 mln ludzi w DR Konga, w wyniku czego pomoc kryzysowa UE dla DR Konga i regionu Wielkich Jezior w 2013 r. wyniesie 71 mln EUR, a UE stanie się największym darczyńcą pomocy humanitarnej dla tego kraju;
15. nalega, aby rząd DR Konga dokończył reformy sektora bezpieczeństwa, oraz wzywa do podjęcia działań – zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym – mających zwiększyć autorytet państwa oraz praworządność w DR Konga, szczególnie w dziedzinie zarządzania i bezpieczeństwa, co obejmuje bliską współpracę z misją pomocy wojskowej UE (EUSEC) oraz misją pomocy policyjnej UE (EUPOL), którą to współpracę należy kontynuować w celu skonsolidowania pokoju i bezpieczeństwa zarówno w kraju, jak i w regionie Wielkich Jezior;
16. zachęca parlament, senat i prezydenta DR Konga Josepha Kabilę do wdrożenia wszelkich środków niezbędnych do ugruntowania demokracji i do zapewnienia rzeczywistego udziału w sprawowaniu rządów w kraju wszystkim siłom politycznym reprezentującym wolę obywateli kongijskich, na podstawie przepisów konstytucyjnych i ustawowych, a także wolnych i uczciwych wyborów; podkreśla, że należy uwzględnić zalecenia unijnej misji obserwacji wyborów z 2011 r. i wprowadzić reformy o podstawowym znaczeniu dla kontynuacji procesu wyborczego, w tym poprzez zagwarantowanie odbywania się wyborów lokalnych;
17. wzywa władze Konga, aby w każdych okolicznościach gwarantowały obrońcom praw człowieka nietykalność fizyczną i psychiczną oraz przeprowadziły szybkie, gruntowne, bezstronne i przejrzyste dochodzenie w celu zidentyfikowania wszystkich osób odpowiedzialnych za groźby, zamachy i morderstwa, których ofiarami byli obrońcy praw człowieka;
18. podkreśla znaczenie przyjęcia długo oczekiwanych aktów prawnych, w tym ustawy o ochronie obrońców praw człowieka i ustawy o zgodności prawa krajowego ze statutem rzymskim;
19. zaleca, aby Rada Bezpieczeństwa ONZ na 24. sesji przyjęła stanowczą rezolucję ponownie ustanawiającą mechanizm monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w DR Konga i zawierającą apel do wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka o przedstawienie sprawozdania dotyczącego sytuacji w zakresie praw człowieka w DR Konga;
20. apeluje do władz kongijskich o zapewnienie utworzenia wyspecjalizowanego mieszanego trybunału, który pomógłby w zwalczaniu bezkarności i w osądzeniu sprawców poważnych naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w DR Konga, w tym przemocy seksualnej wobec kobiet;
21. uważa, że przejrzystość pod względem dostępu do zasobów naturalnych DR Konga i kontroli nad nimi oraz sprawiedliwa redystrybucja zasobów za pośrednictwem budżetu państwa są niezbędne do zrównoważonego rozwoju tego kraju; w związku z tym wzywa UA i kraje regionu Wielkich Jezior do przyjęcia dalszych środków mających na celu walkę z nielegalną eksploatacją zasobów naturalnych i z handlem nimi, a także wzywa UE i całą społeczność międzynarodową do zacieśnienia współpracy z DR Konga w tej dziedzinie;

Czwartek, 12 września 2013 r.

22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Unii Afrykańskiej, rządowi państw regionu Wielkich Jezior, prezydentowi, premierowi i parlamentowi Demokratycznej Republiki Kongo, sekretarzowi generalnemu ONZ, specjalnej przedstawiciel ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych, Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz Radzie Praw Człowieka ONZ, a także Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

P7_TA(2013)0389

Sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej (2013/2823(RSP))

(2016/C 093/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie z Libreville (Gabon) z dnia 11 stycznia 2013 r. w sprawie rozwiązania kryzysu polityczno-wojskowego w Republice Środkowoafrykańskiej, podpisane pod egidą głów państw i szefów rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), które określa warunki zakończenia kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 14 sierpnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej, a także sprawozdanie kierownika Zintegrowanego Biura Narodów Zjednoczonych ds. Budowania Pokoju w Republice Środkowoafrykańskiej (Binuca), sprawozdanie podsekretarza generalnego ds. pomocy humanitarnej i sprawozdanie podsekretarza generalnego ds. praw człowieka,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2088(2013) z dnia 24 stycznia 2013 r. oraz oświadczenia Rady Bezpieczeństwa dotyczące Republiki Środkowoafrykańskiej i zwracając się do Rady Bezpieczeństwa o wsparcie nowej operacji pod przewodnictwem Afryki,
- uwzględniając decyzję Rady ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 19 lipca 2013 r., zezwalającą na rozpoczęcie operacji wzmocnienia pokoju pod przewodnictwem afrykańskim począwszy od dnia 1 sierpnia 2013 r.,
- uwzględniając nadzwyczajne szczyty ECCAS gromadzące głowy państw i szefów rządów, które odbyły się w N'Djamena (Czad) w dniu 21 grudnia 2012 r., 3 kwietnia 2013 r. i 18 kwietnia 2013 r., a także podjęte na ich decyzje dotyczące utworzenia Tymczasowej Rady Narodowej (TRN) dysponującej uprawnieniami legislacyjnymi i ustawodawczymi oraz przyjęcia planu dotyczącego procesu transformacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając posiedzenie międzynarodowej grupy kontaktowej, które odbyło się dnia 3 maja 2013 r. w Brazzaville (Kongo) i na którym zatwierdzono plan dotyczący transformacji oraz powołano specjalny fundusz wspierający Republikę Środkowoafrykańską w tym działaniu,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 21 grudnia 2012 r., 1 i 11 stycznia 2013 r., 25 marca 2013 r., 21 kwietnia 2013 r. oraz 27 sierpnia 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenie komisarza ds. pomocy humanitarnej i ochrony ludności z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie nowych konfliktów, jakie wybuchły w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając komunikaty prasowe Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 27 grudnia 2012 r. oraz z dnia 4 i 11 stycznia 2013 r. dotyczące Republiki Środkowoafrykańskiej,
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-moona z dnia 26 grudnia 2012 r. potępiające ataki rebeliantów i nakłaniające wszystkie strony do zastosowania się do decyzji podjętych przez ECCAS w N'Djamenie w dniu 21 grudnia 2012 r. oraz jego oświadczenie z dnia 5 sierpnia 2013 r. wzywające do położenia kresu bezkarności w związku z poważnymi naruszeniami praw człowieka w Republice Środkowoafrykańskiej, włączając w to rozważenie sankcji,
 - uwzględniając wydane w dniu 16 kwietnia 2013 r. oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka, Navanethem Pillay, w którym wezwała ona do zaprzestania stosowania przemocy oraz przywrócenia w kraju rządów prawa,
 - uwzględniając oświadczenia z dni 12, 19 i 31 grudnia 2012 r. wydane przez przewodniczącego Unii Afrykańskiej, Nkosazana Dlamini-Zumę, w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
 - uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od chwili wygranej militarnej w dniu 24 marca 2013 r. i przejścia władzy oddziały koalicji Seleka coraz powszechniej dopuszczają się nadużyć, gwałtów, przestępstw, aktów przemocy fizycznej, kradzieży, grabieży oraz innych naruszeń praw człowieka, zarówno w stolicy, jak i na prowincji, umykając przed jakąkolwiek kontrolą,
- B. mając na uwadze, że dnia 20 sierpnia 2013 r. operacja rozbrojenia prowadzona przez koalicję Seleka w Boy-Rabé – strefie zdominowanej przez zwolenników byłego prezydenta François Bozizego – spowodowała śmierć 11 osób, wiele osób zostało rannych, a całej operacji towarzyszyły grabieże,
- C. mając na uwadze, że dnia 28 sierpnia 2013 r. ponad 5 000 mieszkańców Bangi uciekło na główne lotnisko międzynarodowe Republiki Środkowoafrykańskiej, chroniąc się przed grasującymi byłymi bojownikami rebelianckimi, gdzie okupowali płytę lotniska przez około 18 godzin,
- D. mając na uwadze ryzyko ponownego rozpoczęcia konfliktu zbrojnego przez dawne środkowoafrykańskie siły zbrojne stojące po stronie odsuniętego od władzy prezydenta François Bozizego; mając też na uwadze wykorzystywanie napięć międzywyznaniowych i ryzyko, jakie to ze sobą niesie;
- E. mając na uwadze, że dnia 4 września 2013 r. prokurator Trybunału w Bangi zażądał kary 10 lat pozbawienia wolności dla 24 byłych rebeliantów Seleki postawionych przed sądem w pierwszym procesie dotyczącym nadużyć, jakich dopuszczono się w Republice Środkowoafrykańskiej,
- F. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka to podstawowa wartość, na której opiera się Unia Europejska, a także zasadniczy element umowy z Kotonu;
- G. mając na uwadze, że fakt, iż osoby odpowiedzialne za łamanie praw człowieka i zbrodnie wojenne nie są ścigane, sprzyja klimatowi bezkarności i zachęca do popełniania kolejnych zbrodni,
- H. mając na uwadze, że dnia 7 sierpnia 2013 r. prokurator Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) wydała drugie ostrzeżenie, w którym oświadczyła, że przestępstwa popełnione w Republice Środkowoafrykańskiej mogą podlegać jurysdykcji MTK i że urząd prokurator może w razie konieczności przystąpić do ścigania winnych na drodze sądowej,
- I. mając na uwadze, że te akty przemocy powodują nowe przypadki przemieszczania się ludności, a Biuro ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej ocenia, że jedna trzecia ludności kraju opuściła swoje domy i cierpi z niedożywienia, 1,6 mln osób desperacko potrzebuje pomocy, z czego 200 000 opieki zdrowotnej, 484 000 cierpi z powodu poważnego niedoboru żywności, 206 000 osób zostało przesiedlonych, a 60 000 osób znalazło schronienie w krajach ościennych; dodatkowo 650 000 dzieci nie kontynuuje nauki w szkołach, ponieważ szkoły zostały zajęte przez ugrupowania zbrojne; mając też na uwadze, że 3 500 dzieci zostało wcielonych do sił i ugrupowań zbrojnych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0033.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- J. mając na uwadze, że dnia 21 sierpnia 2013 r. władze Kamerunu tymczasowo zamknęły granicę z Republiką Środkowoafrykańską po ogłoszeniu, że rebelianci Seleki napadli na graniczne miasto Toktoyo i zabili kameruńskiego oficera służb granicznych; mając na uwadze, że mimo ponownego otwarcia granicy kierowcy ciężarówek nadal obawiają się wjeżdżać do Republiki Środkowoafrykańskiej ze względu na pogarszające się warunki bezpieczeństwa,
- K. mając na uwadze, że Republika Środkowoafrykańska stoi w obliczu wyzwań społecznych i gospodarczych, ponieważ sektor publiczny i prywatny uległy splądrowaniu i zniszczeniu, co silnie podważyło strukturę administracyjną i gospodarczą kraju oraz spowodowało społeczny zamęt; mając na uwadze, że szpitale również zostały splądrowane na skalę masową, wskutek czego sytuacja zdrowotna w kraju stała się katastrofalna,
- L. przypominając, że porozumienie z Libreville nadal jest podstawą tymczasowych uzgodnień; mając na uwadze, że z końcem okresu przejściowego trwającego 18 miesięcy konieczne jest zwołanie wolnych, demokratycznych, przejrzystych i sprawiedliwych wyborów, w których nie będą jednak mogli kandydować szef państwa, premier, członkowie rządu tymczasowego i członkowie TRN;
- M. mając na uwadze, że na szczycie ECCAS z dnia 3 kwietnia 2013 r. powołano do życia Tymczasową Radę Narodową, mając też na uwadze, że na szczycie ECCAS z dnia 18 kwietnia 2013 r. przyjęto plan jej składu i funkcjonowania,
- N. mając na uwadze, że międzynarodowa grupa kontaktowa ds. Republiki Środkowoafrykańskiej została ustanowiona w maju 2013 r., aby koordynować działania regionalne, na skalę całego kontynentu oraz międzynarodowe w celu wypracowania trwałego rozwiązania powracających problemów tego kraju,
- O. mając na uwadze, że Unia Europejska jest zaangażowana w regularny dialog polityczny z Republiką Środkowoafrykańską na mocy umowy z Kotonu i jest głównym darczyńcą pomocy finansowej dla tego kraju, a także mając na uwadze, że dnia 8 lipca 2013 r. postanowiła ona zwiększyć o 8 mln euro swoją pomoc humanitarną dla kraju, która wyniosła w związku z tym w sumie 20 mln euro; mając na uwadze, że pomoc UE w takiej wysokości jest nadal niewystarczająca i że inni partnerzy międzynarodowi również muszą się zaangażować;
- P. mając na uwadze, że od chwili uzyskania niepodległości w 1960 r. Republika Środkowoafrykańska przez całe dziesięciolecie była obszarem niestabilności i niepokojów politycznych; mając na uwadze, że chociaż kraj ten jest bogaty w zasoby naturalne (drewno, złoto, diamenty, uran itd.), to jednak zajmuje dopiero 179. miejsce wśród 187 państw klasyfikowanych pod względem wskaźnika rozwoju społecznego ONZ, a około 70 % jego mieszkańców żyje poniżej granicy ubóstwa, co oznacza, że jest to jeden z najuboższych krajów świata,
1. potępia niekonstytucjonalne przejście władzy przez siły zbrojne koalicji Seleka w dniu 24 marca 2013 r.;
 2. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej, która charakteryzuje się całkowitym załamaniem porządku prawnego oraz brakiem rządów prawa; potępia niedawne akty przemocy, które jeszcze silniej ograniczyły nawet najbardziej podstawowe usługi w kraju oraz pogorszyły już i tak tragiczną sytuację humanitarną, w jakiej znajduje się całe społeczeństwo;
 3. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej do podjęcia konkretnych kroków chroniących ludność cywilną, likwidujących rekrutację i wykorzystywanie dzieci przez ugrupowania zbrojne oraz przywracających bezpieczeństwo i ład publiczny, a także podstawowe usługi zaopatrzenia w elektryczność i wodę;
 4. stanowczo potępia poważne przypadki naruszania prawa humanitarnego oraz powszechne naruszanie praw człowieka, szczególnie ze strony zwolenników Seleki, co obejmuje wyroki śmierci wykonywane bez przeprowadzenia procesu, doraźne egzekucje, zniknięcia ludzi spowodowane porwaniem, arbitralne aresztowania i zatrzymania, tortury, przemoc na tle seksualnym i płciowym oraz rekrutowanie dzieci-żołnierzy;
 5. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej i wszystkie zainteresowane strony do zajęcia się strukturalnymi powodami niedawnych kryzysów w tym państwie oraz do wspólnej pracy na rzecz wdrożenia porozumienia z Libreville, które określa warunki transformacji kraju i przywrócenia porządku konstytucyjnego, mając na celu doprowadzenie do trwałego pokoju i rozwiązań demokratycznych;
 6. apeluje do partnerów międzynarodowych o pełne wsparcie wspólnych starań w dziedzinie bezpieczeństwa, pomocy humanitarnej i budowy państwa prawa; wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do pilnego rozpatrzenia wniosku o wsparcie złożonego przez Unię Afrykańską i dotyczącego pokrycia kosztów 3 600 członków personelu cywilnego i wojskowego misji pokojowej w Republice Środkowoafrykańskiej;
 7. popiera aktualne przejście od Misji na rzecz utrwalenia pokoju w Republice Środkowoafrykańskiej (Micopax) do misji wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej pod dowództwem sił afrykańskich (AFISM–Republika Środkowoafrykańska), której mandat będzie wykonywany pod egidą ONZ;

Czwartek, 12 września 2013 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje decyzję głów państw ECCAS dotyczącą znacznego zwiększenia liczebności sił międzynarodowych w Republice Środkowoafrykańskiej (FOMAC) oraz przyjęcia stosownego mandatu misji, aby przyczynić się do bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej; jest jednocześnie zaniepokojony tym, że mimo iż w Republice Środkowoafrykańskiej rozlokowano siły ECCAS w liczbie 1 300 żołnierzy, nie były one w stanie zapobiec zapanowaniu w tym kraju bezprawia; wskazuje, że pogarszająca się sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej może doprowadzić do regionalnej niestabilności;

9. wzywa do zidentyfikowania, zgłoszenia, oskarżenia i ukarania zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym osób naruszających prawa człowieka, dopuszczających się zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości, przemocy seksualnej wobec kobiet oraz rekrutowania dzieci do wojska; wskazuje w związku z tym, że sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej już została podniesiona przed MTK oraz że na mocy Statutu Trybunału nie istnieje przedawnienie w przypadku ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości czy też zbrodni wojennych;

10. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Republiki Środkowoafrykańskiej dotyczącą rozpoczęcia programu zbierania nielegalnej broni w odpowiedzi na przemoc i drobne przestępstwa w tym chronicznie niestabilnym narodzie; nakłania rząd do nadania temu środkowi obowiązkowego charakteru;

11. przyjmuje do wiadomości powołanie wspólnej komisji śledczej w celu rozpatrzenia nadużyć, jakich dopuszczono się od chwili przejęcia władzy przez Selekę, i wzywa wszystkie zainteresowane strony do wspólnego działania na rzecz pojednania narodowego;

12. uważa też, że niezbędne jest zajęcie się konsekwencjami konfliktów, w szczególności poprzez reformę sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa, demilitaryzację, demobilizację i reintegrację byłych żołnierzy, repatriację uchodźców, powrót wewnętrznych przesiedleńców do swoich domów oraz wprowadzenie w życie trwałych programów rozwoju;

13. podkreśla, że wszechstronne rozwiązanie polityczne, obejmujące sprawiedliwy podział dochodów poprzez budżet państwa, jest kluczowe dla znalezienia rozwiązania kryzysu i wytyczenia drogi dla zrównoważonego rozwoju tego regionu; nakłania sekretarza generalnego ONZ do powołania panelu ekspertów, których zadaniem byłoby przeprowadzenie dochodzenia w sprawie eksploatacji zasobów rolnych i kopalnych Republiki Środkowoafrykańskiej, mając na celu ustanowienie ram prawnych umożliwiających społeczeństwu korzystanie z zasobów kraju;

14. przychylnie odnosi się do większego wsparcia na rzecz zaradzenia kryzysowi humanitarnemu w Republice Środkowoafrykańskiej i wzywa UE i jej państwa członkowskie – jako wiodących darczyńców dla tego państwa – do poprawy koordynacji działań z innymi darczyńcami i instytucjami międzynarodowymi w celu odpowiedniego zaspokojenia pilnego zapotrzebowania humanitarnego oraz złagodzenia cierpienia ludności Republiki Środkowoafrykańskiej; zwraca się z wnioskiem o przeprowadzenie posiedzenia w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej jako wydarzenia towarzyszącego Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ w Nowym Jorku we wrześniu 2013 r.;

15. wnosi o intensyfikację operacji międzynarodowych, za zgodą Republiki Środkowoafrykańskiej, służących aresztowaniu członków Armii Bożego Oporu, aby położyć kres spustoszeniom sianym przez to ugrupowanie przestępcze;

16. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej do wypełnienia zobowiązań zawartych w Rzymskim Statucie MTK, których kraj ten się podjął;

17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, ECCAS, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej.

Czwartek, 12 września 2013 r.

P7_TA(2013)0390

Sytuacja w Bahrajnie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Bahrajnie (2013/2830(RSP))

(2016/C 093/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bahrajnu z dnia 27 października 2011 r. ⁽¹⁾, 15 marca 2012 r. ⁽²⁾ i 17 stycznia 2013 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając wizytę delegacji Podkomisji Praw Człowieka w Bahrajnie w dniach 19–20 grudnia 2012 r. oraz wydane przez tę delegację oświadczenie dla prasy; mając również na uwadze wizytę delegacji na Półwyspie Arabskim w dniach 27–30 kwietnia 2013 r. oraz wydane przez nią oświadczenie dla prasy,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Bahrajnu, w szczególności jej oświadczenie z dnia 7 stycznia, 11 lutego i 1 lipca 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenia Sekretarza Generalnego ONZ, w szczególności oświadczenie z dnia 8 stycznia 2013 r., oraz oświadczenie rzecznika Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z dnia 6 sierpnia 2013 r.,
- uwzględniając 23. posiedzenie Wspólnej Rady UE-GCC i posiedzenie ministerialne, które odbyły się w Manamie w Bahrajnie w dniu 30 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając posiedzenie nadzwyczajne Zgromadzenia Narodowego Bahrajnu w dniu 28 lipca 2013 r., którego wynikiem były dekrety nadzwyczajne wydane przez króla Bahrajnu Hamada bin Isa Al Khalifę,
- uwzględniając wydany w Bahrajnie w 2006 r. akt ustawodawczy „Ochrona społeczeństwa przed terroryzmem”,
- uwzględniając decyzję rady ministerialnej Ligi Arabskiej, która spotkała się w Kairze w dniu 1 września 2013 r., o utworzeniu panarabskiego trybunału praw człowieka w stolicy Bahrajnu Manamie,
- uwzględniając opublikowane w listopadzie 2011 r. sprawozdanie bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej, a także sprawozdanie uzupełniające z dnia 21 listopada 2012 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami, Konwencję o prawach dziecka a także Arabską kartę praw człowieka, których Bahrajn jest stroną,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka z 2004 r. ze zmianami z 2008 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 125.

⁽²⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 111..

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0032.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- A. mając na uwadze, że sytuacja praw człowieka w Bahrajnie wciąż jest niepokojąca w następstwie stłumienia prodemokratycznych protestów w roku 2011; mając na uwadze, że wiele niedawnych działań rządu Bahrajnu wciąż narusza i ogranicza prawa i wolności części społeczeństwa bahrajńskiego, w szczególności prawa obywateli do pokojowych protestów, wolności słowa i wolności cyfrowej; mając na uwadze, że władze Bahrajnu w dalszym ciągu tłumią pokojowe protesty polityczne, łącznie z nieproporcjonalnym użyciem przemocy i tortur przez siły bezpieczeństwa i policję;
- B. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka są stale namierzani, prześladowani i przetrzymywani w Bahrajnie, a niektórzy z nich są skazywani na dożywotnie więzienie;
- C. mając na uwadze, że w dniu 1 sierpnia 2013 r., przed pokojowym protestem zaplanowanym w Manamie na dzień 14 sierpnia 2013 r., król Bahrajnu wydał rozkaz wdrożenia zaleceń zatwierdzonych przez parlament, które obejmują zakaz wszelkich strajków okupacyjnych, zgromadzeń i protestów w stolicy Bahrajnu Manamie, dalsze ograniczenia działalności mediów społecznościowych, wydłużenie okresu aresztu oraz pozbawienie obywatelstwa każdego, kogo uznano za winnego popełnienia lub zachęcania do popełnienia aktów terrorystycznych;
- D. mając na uwadze, że Biuro Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka oświadczyło, że chociaż z zadowoleniem przyjęło zalecenie Zgromadzenia Narodowego, że „podstawowe wolności, w szczególności wolność opinii, nie powinny zostać okrojone, aby utrzymać równowagę między egzekwowaniem prawa a ochroną praw człowieka”, po raz kolejny wyraża zaniepokojenie z powodu ograniczeń dotyczących demonstracji publicznych i innych zgromadzeń publicznych;
- E. mając na uwadze, że po sprawozdaniu bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej władze Bahrajnu zobowiązały się do przeprowadzenia reform; mając na uwadze, że osiągnięto postępy jeśli chodzi o przegląd systemu prawa i egzekwowania prawa, ponowne zatrudnienie osób, które zostały niesprawiedliwie zwolnione oraz utworzenie specjalnej jednostki ścigania w celu przeprowadzenia dochodzenia w sprawach o nadużycia, jak również przeprowadzenie reform policji; mając na uwadze, że ogólnie realizacja zaleceń bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej nadal postępuje wolno;
- F. mając na uwadze, że oficjalna delegacja pod przewodnictwem ministra ds. praw człowieka dr. Salaha bin Alego Abdulrahmana weźmie udział w 24. sesji Rady Praw Człowieka ONZ w dniach 7–27 września 2013 r. oraz dokona w czasie tych posiedzeń przeglądu wdrożenia zaleceń Rady Praw Człowieka i zaleceń bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej oraz zaleceń Zgromadzenia Narodowego, które rząd Bahrajnu zobowiązał się wdrożyć zgodnie z harmonogramem i programem działania;
- G. mając na uwadze, że w Bahrajnie nawet dzieci są aresztowane i przetrzymywane w nieodpowiednich dla młodocianych więzieniach dla dorosłych, gdzie według doniesień są one torturowane i źle traktowane;
- H. mając na uwadze, że w dniu 24 kwietnia 2013 r. rząd po raz drugi przesunął – tym razem na czas nieokreślony – wizytę specjalnego sprawozdawcy ds. tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania;
- I. mając na uwadze, że w dniu 2 września 2013 r. Bahrajn oświadczył, że utworzy u siebie stałą siedzibę arabskiego trybunału praw człowieka po jej zatwierdzeniu na posiedzeniu Ligi Arabskiej w Kairze;
- J. mając na uwadze, że Specjalny Przedstawiciel UE ds. Praw Człowieka Stavros Lambrinidis złożył wizytę w Bahrajnie w ramach posiedzenia ministrów w ramach Rady Współpracy UE – Arabskie Państwa Zatoki Perskiej w czerwcu 2013 r.;
1. wzywa władze Bahrajnu do przestrzegania praw człowieka i poszanowania podstawowych wolności, w tym wolności wypowiedzi, zarówno w internecie, jak i poza nim, oraz wolności zgromadzeń; wyraża głębokie ubolewanie z powodu wydanych ostatnio przez parlament i króla Bahrajnu restrykcyjnych rozkazów i wzywa do zniesienia zakazu organizowania pokojowych demonstracji i wolnych zgromadzeń w stolicy Bahrajnu Manamie oraz do uchylecia rozkazów ministra sprawiedliwości z dnia 3 września 2013 r., które są nie do pogodzenia ze zobowiązaniem rządu do rozpoczęcia procesu reform i które nie pomogą w procesie narodowego pojednania ani w budowaniu wzajemnego zaufania wszystkich stron;

Czwartek, 12 września 2013 r.

2. wzywa do poszanowania przysługującego obywatelom Bahrajnu prawa do swobody wyrażania opinii, organizowania zgromadzeń i pokojowych demonstracji; podkreśla znaczenie wolnych pluralistycznych mediów; wzywa do umożliwienia pełnego wstępu do kraju międzynarodowym organizacjom pozarządowym i dziennikarzom;
3. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte przez bahrajńskie władze w celu wdrożenia zaleceń bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej; przyznaje, że podjęto w tej kwestii pewne wysiłki, jednak podkreśla, że trzeba zrobić więcej, by poprawić sytuację praw człowieka w tym kraju; wzywa rząd Bahrajnu do pełnego i sprawnego wdrożenia zaleceń bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej i powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka; zaleca, by na 24. sesji Rady Praw Człowieka ONZ utworzono mechanizm nadzoru, którego celem będzie monitorowanie wdrażania zaleceń bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej oraz ogólnej poprawy sytuacji praw człowieka w Bahrajnie;
4. wzywa rząd Bahrajnu do przeprowadzenia niezbędnych reform demokratycznych oraz do wspierania pluralistycznego i konstruktywnego dialogu narodowego i pojednania, łącznie z uwolnieniem dysydentów;
5. wzywa władze Bahrajnu do bezzwłocznego zaprzestania wszelkich aktów represji, w tym nękania przez sąd, i wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, działaczy politycznych, dziennikarzy, blogerów, lekarzy i pracowników paramedycznych, obrońców praw człowieka i pokojowych demonstrantów, w tym Abdulhadiego Al-Khawajiego, Nabeela Rajaba, Ibrahima Sharifa, Najiego Fateela, Zainab Al-Khawaję, Mahdi'Issa Mahdi Abu Deeba i Jalilę Al-Salman;
6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że król Bahrajnu Hamad bin Isa Al Khalif powołał niezależną komisję ds. praw więźniów i aresztowanych oraz wzywa tę komisję do skutecznego monitorowania i poprawy warunków i traktowania tych osób;
7. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez króla Bahrajnu Hamada Hamada bin Isa Al Khalifę ministerstwa ds. praw człowieka i rozwoju społecznego w Bahrajnie oraz zwraca się do tego ministerstwa o działanie zgodnie z międzynarodowymi standardami praw człowieka i zobowiązaniami w tym zakresie; w szczególności zauważa coraz bardziej postępowe stanowisko Bahrajnu wobec kobiet w społeczeństwie;
8. zwraca uwagę na utworzenie przez bahrajńskie ministerstwo spraw wewnętrznych w lipcu 2013 r. urzędu policyjnego rzecznika praw obywatelskich i wyraża nadzieję, że krok ten oznacza, iż skargi i zażalenia obywateli Bahrajnu będą skutecznie rozpatrywane;
9. zauważa starania bahrajńskiego rządu zmierzające do zreformowania kodeksu karnego i procedur prawnych i zachęca do kontynuacji tego procesu; wzywa rząd Bahrajnu do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu zagwarantowania sprawiedliwego procesu oraz niezależności i bezstronności wymiaru sprawiedliwości w Bahrajnie oraz do dopilnowania, by działał on w pełnej zgodności z międzynarodowymi normami praw człowieka;
10. wzywa do przeprowadzenia niezależnych dochodzeń w sprawach wszystkich doniesień o torturach i złym traktowaniu oraz do podania wyników tych dochodzeń do publicznej wiadomości; uważa, że odpowiedzialność za naruszenia w przeszłości stanowi kluczowy element na drodze do sprawiedliwości i rzeczywistego pojednania, co jest niezbędne dla stabilności społecznej;
11. wzywa władze Bahrajnu do przestrzegania praw młodocianych, do nieprzetrzymywania ich w więzieniach dla dorosłych oraz do traktowania młodocianych zgodnie z Konwencją o prawach dziecka, której Bahrajn jest stroną;
12. uważa, że arbitrazowe pozbawienie obywatelstwa może prowadzić do bezpaństwowości, co ma poważne konsekwencje dla ochrony praw człowieka danej osoby; zauważa, że odbieranie obywatelstwa przez władze Bahrajnu przeciwnikom politycznym jest niezgodne z prawem międzynarodowym;
13. wyraża ubolewanie z powodu mało stanowczej reakcji UE na obecną sytuację w Bahrajnie oraz wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do potępienia obecnych przypadków łamania podstawowych praw człowieka i podstawowych wolności oraz do zastosowania ukierunkowanych środków ograniczających (zakaz wydawania wiz i zamrożenie aktywów) przeciwko osobom odpowiedzialnym za łamanie praw człowieka i biorącym w nim udział (zgodnie z informacjami udokumentowanymi w sprawozdaniu bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej);

Czwartek, 12 września 2013 r.

14. apeluje do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel o współpracę w celu opracowania jasnej strategii, jaką UE będzie publicznie i prywatnie stosować w celu doprowadzenia do uwolnienia więźniów sumienia, a także wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, by wspólnie z państwami członkowskimi zapewniła przyjęcie konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Bahrajnie, które powinny zawierać konkretne wezwanie do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia tych więźniów;
 15. żałuje, że wizyta specjalnego sprawozdawcy ds. tortur została po raz kolejny przełożona i apeluje do władz Bahrajnu o ułatwienie wizyt specjalnych sprawozdawców ds. wolności zrzeszania się i zgromadzeń oraz sytuacji obrońców praw człowieka;
 16. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Ligi Arabskiej o utworzeniu arabskiego trybunału praw człowieka w Manamie oraz ma nadzieję, że stanie się on katalizatorem rozwoju praw człowieka w całym regionie; wzywa rząd Bahrajnu i jego partnerów w Lidze Arabskiej do zapewnienia uczciwości, bezstronności, skuteczności i wiarygodności tego trybunału;
 17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Królestwa Bahrajnu.
-

Czwartek, 12 września 2013 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0382

Polityka UE wobec Białorusi

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. dla Rady Europejskiej, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie polityki UE wobec Białorusi (2013/2036(INI))

(2016/C 093/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2012 r. w sprawie sytuacji na Białorusi po wyborach parlamentarnych w dniu 23 września 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie sytuacji na Białorusi ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie Białorusi ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Białorusi ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając rezolucję konferencji Krajowej Platformy Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Partnerstwa Wschodniego z dnia 1 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru wschodniego ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając deklarację praską przyjętą podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w 2009 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 15 października 2012 r. oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 1014/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. dotyczące środków ograniczających wobec Białorusi ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 97 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0261/2013),
- A. mając na uwadze, że od 1994 r. na Białorusi nie odbyły się wolne i uczciwe wybory na podstawie ordynacji wyborczej zgodnej z międzynarodowymi standardami;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0410.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0112.

⁽³⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 162.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 57.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0334.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 26.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 105.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 307 z 7.11.2012, s. 1.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- B. mając na uwadze, że zasada rozdziału władzy została praktycznie zniesiona w wyniku reformy konstytucyjnej z 1996 r. i od tego czasu opozycja polityczna nie jest reprezentowana w instytucjach politycznych oraz nie może uczestniczyć w formułowaniu i realizacji kursu politycznego państwa;
- C. mając na uwadze, że w tym samym okresie systematycznie i masowo naruszane były prawa człowieka i podstawowe wolności, w szczególności w odniesieniu do wolności wypowiedzi, wolności zrzeszania się, wolności zgromadzeń;
- D. mając na uwadze, że w 1997 r. Rada Europejska zawiesiła ratyfikację umowy o partnerstwie i współpracy oraz zamroziła umowę przejściową w sprawie handlu, a w związku z tym stosunki między UE a Białorusią są nadal regulowane umową w sprawie wymiany handlowej i współpracy handlowej i gospodarczej z 1989 r.;
- E. mając na uwadze, że w latach 2008–2010 stosunki między UE a Białorusią nieco się poprawiły, gdy Białoruś okazała wolę rozwijania konstruktywnych stosunków z UE, oraz dało się zauważyć pewne dążenie do poprawy warunków działania społeczeństwa obywatelskiego, opozycji i wolnej prasy; brutalne stłumienie demonstracji po wyborach prezydenckich w 2010 r. oraz zastrzeżenie polityki represyjnej – jak aresztowanie kandydatów w wyborach prezydenckich i masowe aresztowania, które nastąpiły po tym, umotywowane względami politycznymi sprawy karne przeciw przedstawicielom opozycji oraz fala represji przeciw obrońcom praw człowieka i niezależnym mediom – doprowadziły jednak do poważnego pogorszenia tych stosunków;
- F. mając na uwadze, że władze Białorusi, odrzucając wezwania UE do zachowania zgodności z akceptowanymi na szczeblu międzynarodowym standardami demokracji, prowadzą politykę samoizolacji, narzucając ją społeczeństwu białoruskiemu;
- G. mając na uwadze, że Parlament Europejski nie uznaje legalności parlamentu Białorusi, a w minionym dziesięcioleciu tylko jedna oficjalna delegacja Parlamentu Europejskiego złożyła wizytę na Białorusi w 2010 r.;
- H. mając na uwadze, że 70 % obywateli Białorusi pragnie zmian w kraju; część z nich uważa jednak, że znaczące zmiany początkowo spowodowałyby obniżenie stopy życiowej ⁽¹⁾;
- I. mając na uwadze, że przemiany demokratyczne nastąpiłyby z większym prawdopodobieństwem, gdyby w reformy zaangażowała się reformistyczna część elity rządzącej; rolę głównego katalizatora tych przemian powinny jednak spełniać organizacje społeczeństwa obywatelskiego i prywatne przedsiębiorstwa;
- J. mając na uwadze, że ustanowienie spójnego dialogu politycznego z władzami Białorusi na wspomnianych powyżej warunkach powinno przełożyć się na zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego oraz opozycji w wielostronny dialog oraz na wdrożenie reform;
- K. mając na uwadze, że szczyt Partnerstwa Wschodniego w Wilnie mógłby stać się kolejną ważną szansą na warunkową i stopniową poprawę stosunków między UE a Białorusią, o ile tylko dojdzie do uwolnienia i politycznej rehabilitacji wszystkich więźniów politycznych;
- L. mając na uwadze, że w konsekwencji dokonano przeglądu środków ograniczających UE, a ich zakres został rozszerzony (obecnie obejmują one 242 osoby i 30 instytucji), podczas gdy władze Białorusi nadal zabraniają wjazdu na teren kraju niektórym politykom, urzędnikom, w tym przedstawicielom organizacji międzynarodowych, dziennikarzom oraz przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego;
- M. mając na uwadze, że dalsze dążenie do jednolitej strategii i planu działania mogłoby okazać się pomocne w realizacji celów opozycji politycznej; mając na uwadze, że konkretne środki, takie jak wspólne listy w wyborach lokalnych w 2014 r., opracowanie wspólnego programu politycznego lub wystawienie jednego kandydata w wyborach prezydenckich w 2015 r. to wydarzenia pozytywne w tym kontekście;

⁽¹⁾ Dane Niezależnego Instytut Badań Społeczno-Ekonomicznych, kwiecień 2013 r.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- N. mając na uwadze, że europejski dialog na rzecz modernizacji prowadzony ze społeczeństwem białoruskim, zainicjowany w 2012 r., wpłynął pozytywnie na rozpoczęcie konstruktywnej debaty wśród społeczeństwa Białorusi na temat reform, jakie są niezbędne w państwie, oraz na wiedzę o UE; niezbędny jest jednak dalszy rozwój tego dialogu pod względem koncepcji, celu, strategii, odpowiedniego finansowania i struktury zarządzania, a także lepsze skoordynowanie go z inicjatywami Partnerstwa Wschodniego;
- O. mając na uwadze, że Krajowa Platforma Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Partnerstwa Wschodniego jest ważnym i godnym zaufania partnerem oraz jedynym kanałem komunikacji UE ze społeczeństwem białoruskim;
- P. mając na uwadze, że na Białorusi nadal przetrzymywani są więźniowie polityczni⁽¹⁾, wśród nich nominowany do Nagrody im. Sacharowa obrońca praw człowieka Aleś Bialacki, którego poddawano ciężkim torturom psychicznym i fizycznym, jak groźby śmierci, nieuzasadnione przeniesienia, niezadowolająca opieka zdrowotna oraz pozbawienie możliwości spotkania się z członkami rodziny; uwolnienie i polityczna rehabilitacja wszystkich więźniów politycznych, a także postępy Białorusi w wypełnianiu zobowiązań międzynarodowych i respektowaniu podstawowych praw człowieka, praworządności i wolności demokratycznych, pozostają głównymi warunkami normalizacji stosunków między UE a Białorusią;
- Q. mając na uwadze, że spadek liczby bezwzględnej aresztowań umotywowanych względami politycznymi (z 868 w 2011 r. do 235 w 2012 r., według Centrum Praw Człowieka „Wiasna”) można przypisywać atmosferze represji i zastraszenia;
- R. mając na uwadze, że niedawne ograniczenia wprowadzone do aktów ustawodawczych doprowadziły do dalszych represji wobec społeczeństwa obywatelskiego, w tym obrońców praw człowieka, niezależnych mediów i adwokatów; mając na uwadze, że ogólna sytuacja w zakresie praw człowieka i podstawowych wolności jest godna ubolewania i nadal budzi poważne obawy, co podkreślono w sprawozdaniu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. Białorusi z 2013 r.; mając na uwadze, że obojętność władz Białorusi na wezwania ze strony wspólnoty międzynarodowej przyczynia się do dalszego pogorszenia stosunków z UE oraz do postępującej samoizolacji Białorusi;
- S. mając na uwadze, że w 2012 r. białoruskie władze wprowadziły zmiany w ustawodawstwie, które nadają KGB szerokie uprawnienia do swobodnego użycia środków przymusu; mając na uwadze, że zgodnie z nowym prawem służby bezpieczeństwa mogą bez ograniczeń wkraczać do mieszkań, zatrzymywać i aresztować zarówno białoruskich obywateli, jak i chronionych immunitetem dyplomatów oraz przedstawicieli instytucji międzynarodowych; mając na uwadze, że w ustawie tej znalazł się również zapis zwalniający funkcjonariuszy KGB z wszelkiej odpowiedzialności prawnej za spowodowanie uszczerbku na zdrowiu osób, względem których podejmują działania, a białoruskim służbom specjalnym nadano szerokie uprawnienia przy rozpędzaniu manifestacji;
- T. mając na uwadze, że pod koniec 2011 roku zostały wprowadzone zmiany w ustawie o „zgromadzeniach masowych”, zgodnie z którymi za naruszenie porządku masowego zgromadzenia grozi odpowiedzialność karna, a organizatorzy dużych zgromadzeń są zobowiązani do przekazania władzom informacji o źródłach finansowania zgromadzeń;
- U. mając na uwadze, że już w 2011 roku wprowadzona została odpowiedzialność karna za otrzymywanie grantów zagranicznych oraz że rozszerzono pojęcie zdrady państwowej, co dało władzom możliwość prześladowania karnego tych organizacji i osób, które otrzymują finansowanie z zagranicy lub biorą udział w wydarzeniach na forum międzynarodowym;
- V. mając na uwadze, że w 2012 r. białoruski minister sprawiedliwości odmówił zarejestrowania 19 organizacji pozarządowych oraz dwóch partii politycznych, a członkowie niezarejestrowanych organizacji są na Białorusi nieustannie zastraszani, nękanici i oskarżani;
- W. mając na uwadze, że Białoruś jest jedynym krajem europejskim stosującym karę śmierci; daty egzekucji są nieznanymi rodzinom skazanych ani opinii publicznej, ciała nie są wydawane krewnym w celu umożliwienia im przeprowadzenia pochówku, a informacja o miejscu pochówku nie jest udostępniana;
- X. mając na uwadze, że w 2012 r. dwie osoby zostały stracone, pomimo że postępowanie sądowe w ich sprawie nie spełniało kryteriów sprawiedliwego procesu; mając na uwadze, że 2012 r. po raz pierwszy od dłuższego czasu nie orzeczono żadnego wyroku śmierci, jednak w 2013 r. ponownie ogłoszono takie wyroki;

⁽¹⁾ Wśród więźniów politycznych są też Mikołaj Statkiewicz, Paweł Siewiaryniec, Eduard Łobau, Mikołaj Autuchowicz, Mikołaj Dziadok, Ihar Aliniewicz.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- Y. mając na uwadze, że sytuacja na Białorusi charakteryzuje się brakiem zaufania do sądownictwa w związku z jego niewystarczającą niezawisłością i podejmowaniem decyzji umotywowanych względami politycznymi;
- Z. mając na uwadze, że wśród krajów Partnerstwa Wschodniego Białoruś jest jedynym, w którym dotąd nie ustanowiono oficjalnej instytucji ds. praw człowieka;
- AA. mając na uwadze, że cenzura jest poważnym problemem politycznym na Białorusi;
- AB. mając na uwadze, że zgodnie ze światowym wskaźnikiem wolności prasy z 2013 r. przedstawionym przez organizację Reporterzy bez Granic Białoruś przesunęła się ze 168. pozycji na 157. pozycję wśród 179 państw, jednak nadal zajmuje najniższą pozycję wśród państw Partnerstwa Wschodniego (Azerbejdżan (156.), Ukraina (126.), Gruzja (100.), Armenia (74.), Mołdawia (55.));
- AC. mając na uwadze, że obecnie dostęp do niezależnych kanałów telewizyjnych i radiowych oraz do mediów drukowanych jest ograniczony, a media państwowe zdominowały dostęp do informacji;
- AD. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie wolności mediów na Białorusi jest niemożliwa do zaakceptowania, w szczególności ze względu na nękanie dziennikarzy, którym zabrania się opuszczania kraju, restrykcyjne przepisy dotyczące wolności przekazu i wolności internetu oraz wybiórcze działanie wymiaru sprawiedliwości wobec niezależnych dziennikarzy, jak pokazały trzy procesy karne wszczęte latem 2012 r.;
- AE. mając na uwadze, że w ciągu 2012 r. co najmniej 15 działaczom i dziennikarzom zabraniano wyjazdu z Białorusi używając nieprawdziwych argumentów
- AF. mając na uwadze, że ponad połowa obywateli Białorusi ma dostęp do internetu, a media elektroniczne oferują nowe możliwości szerszego dostępu do niezależnych mediów, pomimo że niektóre opozycyjne strony internetowe zostały zablokowane w instytucjach rządowych i edukacyjnych;
- AG. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszym wskaźnikiem rozwoju społecznego ONZ za 2012 r. Białoruś zajmuje 50. miejsce w porównaniu z Rosją (55.) oraz państwami Partnerstwa Wschodniego (Gruzją (72.), Ukrainą (78.), Azerbejdżanem (82.), Armenią (87.) i Mołdawią (113.));
- AH. mając na uwadze, że jedną z głównych przyczyn względnej stabilności społecznej w państwie jest system świadczeń socjalnych, z którego ludzie korzystają i w zamian za to wybierają polityczną bierność; 65 % obywateli Białorusi otrzymuje wsparcie państwa w różnych postaciach, jak emerytury, stypendia, zasiłki dla bezrobotnych itd.;
- AI. mając na uwadze, że niska stopa bezrobocia może być osiągnięta sztucznie poprzez dotowanie przedsiębiorstw państwowych, które generują około 70 % PKB i zatrudniają 50 % siły roboczej;
- AJ. mając na uwadze, że wprawdzie rząd Białorusi czyni próby przyciągnięcia inwestycji zagranicznych – posiada wykwalifikowaną siłę roboczą, program prywatyzacji, sześć wolnych stref ekonomicznych oraz park zaawansowanych technologii – jednak widoczne są systematyczne interwencje państwa w sektorze prywatnym;
- AK. mając na uwadze, że do chwili obecnej władze Białorusi upatrywały swój interes geopolityczny w dalszej integracji gospodarczej z Rosją, tworząc euroazjatycka unię celną i gospodarczą, przy tym w ostatnich latach większość wszystkich bezpośrednich inwestycji zagranicznych na Białorusi pochodziła z Rosji; według ekspertów w ostatnich dziesięcioleciach około 700 000 Białorusinów wyemigrowało do pracy do Rosji, głównie do Moskwy i Sankt Petersburga;
- AL. mając na uwadze, że zarówno ze strony UE, jak i Białorusi pojawiają się sygnały dotyczące wznowienia negocjacji w sprawie przystąpienia Białorusi do WTO, zwłaszcza w kontekście przystąpienia Rosji do WTO;
- AM. mając na uwadze, że niedawne badania opinii przeprowadzone w ramach projektu „Unijny barometr sąsiedztwa” wykazują, iż ponad 50 % mieszkańców Białorusi uważa, iż UE powinna zwiększyć swoją rolę w obszarach rozwoju gospodarczego, handlu oraz współpracy regionalnej z Białorusią;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- AN. mając na uwadze, że niedawno ogłoszony przez władze Białorusi program modernizacji jest według ekspertów nastawiony na poprawę podstawowej infrastruktury przemysłowej, podczas gdy w kraju potrzebne są bardziej zasadnicze reformy gospodarcze oraz przejrzyste otoczenie biznesowe, jak również mniejsza kontrola rządowa we wszystkich sektorach gospodarki;
- AO. mając na uwadze, że zgodnie ze wskaźnikiem postrzegania korupcji za 2012 r., przedstawionym przez Transparency International Białoruś zajmuje 123. miejsce wśród 176 państw i terytoriów w porównaniu z Ukrainą (144.), Azerbejdżanem (139.), Rosją (133.), Armenią (105.), Mołdawią (94.) i Gruzją (51.);
- AP. mając na uwadze, że Białoruś niedawno przystąpiła do Grupy Państw Przeciwko Korupcji (Greco) powołanej przez Radę Europy oraz stała się członkiem grupy ekspertów ds. działań przeciwko handlowi ludźmi (Greta);
- AQ. mając na uwadze, że Białoruś jest objęta europejską polityką sąsiedztwa, jednak ze względu na sytuację polityczną nie wdrożono jeszcze żadnego planu działań;
- AR. mając na uwadze, że pomoc dla Białorusi jest obecnie przyznawana w ramach krajowego dokumentu strategicznego 2007–2013;
- AS. mając na uwadze, że w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 przeznaczono 33,4 mln EUR na dofinansowanie projektów Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa w zakresie współpracy transgranicznej między Białorusią a krajami z nią sąsiadującymi, a około 60 gmin uczestniczy obecnie w 50 wspólnych projektach współpracy transgranicznej między Łotwą, Litwą i Białorusią;
- AT. mając na uwadze, że obecnie tylko 20 białoruskich ekspertów uczestniczy w różnych projektach ENPI, podczas gdy w 2008 r. uczestniczyło w nich 120 białoruskich ekspertów;
- AU. mając na uwadze, że władze Białorusi aktywnie uczestniczą w spotkaniach ekspertów w ramach wielostronnego wymiaru Partnerstwa Wschodniego, a w szczególności w projektach współpracy transgranicznej;
- AV. mając na uwadze, że 58 miast i gmin w Polsce, 47 na Litwie i 30 na Łotwie utrzymuje owocną współpracę z miastami i gminami partnerskimi na Białorusi, a wdrażanie wspólnych projektów w euroregionie „Nemunas-Neman-Niemen” łączącym Litwę, Polskę, Obwód Kaliningradzki i Białoruś mogłoby stanowić przykład dobrej praktyki;
- AW. mając na uwadze, że w ostatnich latach Białorusini otrzymali największą na świecie liczbę wiz wjazdowych do strefy Schengen w przeliczeniu na mieszkańca; aby uzyskać wizę muszą oni jednak wydać znacznie więcej pieniędzy oraz, w wielu przypadkach, zainwestować wiele więcej czasu i wysiłku niż obywatele innych państw Partnerstwa Wschodniego lub Rosji;
1. zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, ESDZ, Rady, Komisji i państw członkowskich, zalecając im, co następuje:
- a) wezwanie władz białoruskich do przestrzegania praw człowieka oraz do pracy w kierunku demokratycznej transformacji w celu zakończenia samoizolacji państwa od reszty Europy;
- b) przypomnienie, iż nieodzownym warunkiem wstępnym jakiegokolwiek postępu w stosunkach dwustronnych, który mógłby doprowadzić do stopniowego zdejmowania środków ograniczających nałożonych przez UE oraz odblokować stosunki między UE a Białorusią, jest bezwarunkowe i natychmiastowe uwolnienie wszystkich więźniów politycznych oraz przywrócenie im praw politycznych i obywatelskich;

Dialog polityczny

- c) wykorzystanie prezydencji litewskiej oraz szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie jako kolejnej istotnej szansy na poprawę stosunków z Białorusią, gdy tylko uwolnieni zostaną wszyscy więźniowie polityczni, w celu wznowienia dialogu politycznego na temat m.in. reform demokratycznych, wolnych i uczciwych wyborów, poszanowania praworządności, praw człowieka i swobód podstawowych, a także nawiązania stosunków z opozycją i społeczeństwem obywatelskim, pod warunkiem że władze Białorusi okażą szacunek dla tych podstawowych wartości;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- d) przyjmuje do wiadomości zwolnienie z więzienia Dzmityryja Daszkiewicza i Alaksandra Franckiewicza, odpowiednio w sierpniu i wrześniu 2013 r., jednak ubolewa nad faktem, że ci dwaj byli więźniowie polityczni odzyskali wolność dopiero po odbyciu całej nałożonej na nich kary więzienia;
- e) optymalne wykorzystanie tymczasowego i warunkowego zawieszenia zakazu wizowego wobec obecnego ministra spraw zagranicznych w celu poszerzenia głównego i podstawowego kanału komunikacji dyplomatycznej z Białorusią, a w szczególności w celu ułatwienia jego udziału w szczycie Partnerstwa Wschodniego, przede wszystkim z myślą o konstruktywnym dialogu w sprawie uwolnienia więźniów politycznych; niezależnie od powyższego – utrzymanie zakazu wizowego oraz zamrożenia aktywów wobec osób bezpośrednio zaangażowanych w naruszanie standardów wyborów demokratycznych oraz w naruszanie praw człowieka;
- f) przeprowadzenie dogłębnej oceny obecnych środków ograniczających stosowanych przez UE wobec białoruskich urzędników i instytucji, aby w razie potrzeby zwiększyć ich skuteczność oraz dostosować ich zakres, charakter i okres obowiązywania w zależności od rozwoju wydarzeń w kraju i zmian w jego stosunkach z UE;
- g) przygotowanie strategicznego planu działań, inspirowanego wspólnym planem przejściowym i opartego na zasadzie „więcej za więcej”, obejmującego dziedziny priorytetowe dla reform na Białorusi oraz dla poprawy stosunków i dla skutecznej współpracy w ramach EPS, pod warunkiem że podjęte zostaną konkretne kroki w kierunku reform demokratycznych;
- h) gdy tylko wybory zostaną uznane przez organizacje międzynarodowe za wolne i uczciwe – zasięgnięcie opinii Parlamentu Europejskiego w sprawie włączenia nowych propozycji dotyczących stosunków międzyparlamentarnych, zarówno dwustronnie, jak i w ramach Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, przy jednoczesnym utrzymaniu poparcia UE dla białoruskich sił demokratycznych i społeczeństwa obywatelskiego;
- i) zapewnienie, zgodnie z art. 24 TUE, poparcia państw członkowskich dla stanowiska UE w sprawie Białorusi, a także zapewnienie zgodności ich stosunków dwustronnych z działaniami UE; podkreślenie, że niezmienna wola jednomyślnego działania okazywana przez wszystkie państwa członkowskie UE, jak również inne państwa demokratyczne może przyczynić się do skutecznego promowania uniwersalnych demokratycznych wartości oraz reform na Białorusi;
- j) zachęcanie do dialogu z urzędnikami, którzy nie są osobiście zaangażowani w represje, w celu zacieśnienia współpracy między UE a Białorusią; przyczynianie się do ich interakcji z białoruskim społeczeństwem obywatelskim, aby ostatecznie ułatwić reformy;
- k) zachęcanie szerszej pojętego społeczeństwa obywatelskiego, w tym związków zawodowych oraz przedstawicieli przedsiębiorstw, a także opozycji politycznej większego zaangażowania w dialog na rzecz modernizacji; na podstawie zaleceń sporządzonych przez Krajową Platformę Forum Społeczeństwa Obywatelskiego – zorganizowanie otwartych konsultacji społecznych na temat jego koncepcji, celu, strategii i struktury zarządzania; dalsze wspieranie dialogu poprzez niezbędną pomoc finansową i dzielenie się wiedzą specjalistyczną oraz nasilenie kampanii informacyjnej dotyczącej jego treści i oczekiwanych rezultatów;
- l) zadbanie, aby wszelki udział władz w dialogu na rzecz modernizacji, wspólnie i na równi z opozycją demokratyczną i społeczeństwem obywatelskim, charakteryzował się pełnym poszanowaniem zasad demokratycznych, z myślą o rozwoju konkurencyjnej gospodarki i wspieraniu reform demokratycznych, a także społeczeństwa pluralistycznego i praworządności;
- m) podkreślenie, że społeczeństwo obywatelskie pozostaje kluczowym podmiotem dialogu politycznego z UE, mającego na celu wspomaganie przemian demokratycznych na Białorusi, i w związku z tym wspieranie koncepcji zorganizowania konferencji społeczeństwa obywatelskiego w Wilnie przed trzecim szczytem Partnerstwa Wschodniego;
- n) pełne wykorzystanie Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji w celu wsparcia kluczowych podmiotów pracujących na rzecz demokracji i zajmujących się kwestiami związanymi z prawami człowieka na Białorusi, przy skupieniu się na tych spośród nich, które mają problemy z uzyskaniem tradycyjnej pomocy UE;
- o) wezwanie Rosji i państw Partnerstwa Wschodniego, by zaapelowały do Białorusi o natychmiastowe i bezwarunkowe uwolnienie i polityczną rehabilitację wszystkich więźniów politycznych, jak również o zaprzestanie jakiegokolwiek dalszego nękania ze względów politycznych;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- p) zapewnienie, aby wizyty przedstawicieli UE oraz państw członkowskich na Białorusi służyły podtrzymaniu regularnych kontaktów z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego i opozycji w celu zagwarantowania zrównoważonego udziału wszystkich stron w procesach dotyczących stosunków między UE a Białorusią;
- q) rozważenie wszelkich dostępnych wariantów politycznych w celu zachęcenia Białorusi, aby:
- w pełni zrealizowała reformy ordynacji wyborczej na podstawie zaleceń Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie/Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (OBWE/ODIHR), tak aby powstał pluralistyczny system polityczny oparty na wolnych i uczciwych wyborach, gdzie idee polityczne wynikałyby z prawdziwej konkurencji między partiami politycznymi, będącej konstytutywnym elementem demokracji;
 - zezwoliła na ponowne otwarcie biura OBWE w Mińsku;
 - zniosła wszelkie przeszkody i ograniczenia stawiane przed opozycją demokratyczną, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i organizacjami pozarządowymi dotyczące korzystania z wolności zrzeszania się, wypowiedzi, poruszania się, pokojowego zgromadzania się i myśli, co obejmuje usunięcie wszelkich przeszkód w rejestracji oraz pełnoprawnym funkcjonowaniu i przyjmowaniu pomocy technicznej na rzecz rozwoju międzynarodowego; zreformowała przepisy kodeksu karnego dotyczące udziału w niezarejestrowanych organizacjach;
 - wprowadziła niezbędne zmiany instytucjonalne mające na celu zapewnienie niezawisłości sądownictwa, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ do spraw niezależności sędziów i prawników, a także zapewnienie niezależności prawników poprzez zmianę i skuteczne stosowanie ustawy o zawodach prawniczych;
 - nie wykonywała wyroków na osobach skazanych na karę śmierci w 2013 r. oraz wprowadziła moratorium na wykonywanie kary śmierci, a następnie ją zniosła;
 - wdrożyła decyzje Komitetu Praw Człowieka ONZ i grupy roboczej ONZ ds. arbitralnych zatrzymań dotyczące indywidualnych przypadków oraz zalecenia przedstawione przez Komitet ONZ przeciwko Torturom w 2011 r. w celu zaprzestania niehumanitarnego i poniżającego traktowania;
 - w pełni współpracowała ze Specjalnym Sprawozdawcą ONZ ds. Praw Człowieka na Białorusi w celu rozwiązania kwestii wzbudzających poważne obawy, jakie ujął on w swoim raporcie z kwietnia 2013 r., oraz jako pierwszy krok zapewniła mu wstęp do kraju;
 - w pełni zmodernizowała system penitencjarny i zacieśniła współpracę z Radą Europy, przede wszystkim poprzez podpisanie Europejskiej konwencji o zapobieganiu torturom oraz niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, a także umożliwienie Komitetowi ds. Zapobiegania Torturom wstępu do miejsc przetrzymywania, w szczególności tych, w których przebywają więźniowie polityczni i obrońcy praw człowieka; umożliwiła przedstawicielom innych odpowiednich organizacji międzynarodowych i krajowych, dyplomatom, grupom społeczeństwa obywatelskiego oraz członkom rodzin więźniów politycznych wstęp do białoruskich więzień;
 - ustanowiła niezależną i w pełni funkcjonującą krajową instytucję praw człowieka, która mogłaby mieć postać urzędu rzecznika praw obywatelskich;
 - zagwarantowała wszystkim mniejszościom narodowym równe szanse, równe prawa, integrację i brak dyskryminacji, zapewniła normalizację sytuacji Związku Polaków na Białorusi; położyła kres marginalizacji mniejszości romskiej oraz poczyniła postępy w zakresie przestrzegania praw i wolności religijnych, a także w zakresie niedyskryminującego traktowania lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- r) podjęcie następujących działań w odniesieniu do faktycznej wolności mediów i dostępu do nich: wezwanie Białorusi do zniesienia ograniczeń akredytacji dla dziennikarzy oraz ograniczeń dotyczących korzystania z telewizji satelitarnej, zwiększenie wsparcia technicznego i finansowego wszystkich rodzajów niezależnych mediów (w kraju i poza nim) w celu zapewnienia ich stabilnego funkcjonowania i potencjalnego szerszego dostępu do nich; zapewnienie wsparcia technicznego przy składaniu wniosków dotyczących europejskich programów pomocy, a także prowadzeniu wspólnych projektów i konsorcjów z międzynarodowymi agencjami prasowymi oraz mediami zagranicznymi;

Współpraca gospodarcza i energetyczna

- s) dążenie do konstruktywnego dialogu technicznego między UE a Białorusią w sprawie przemian makroekonomicznych i kwestii finansowych, aby osiągnąć wiarygodne zobowiązanie Białorusi do reform makroekonomicznych i strukturalnych, obejmujących prywatyzację przedsiębiorstw państwowych, liberalizację cen, handlu i systemu bankowego, utworzenie odpowiedniej siatki bezpieczeństwa socjalnego i walkę z korupcją;
- t) dalsze podkreślanie, że przeprowadzenie wyżej wymienionych reform, o ile spełnione zostaną kluczowe wstępne warunki polityczne, ułatwiłoby europejskie inwestycje i międzynarodowe pożyczki i mogłoby stanowić pozytywny sygnał w kontekście obecnych przeszkód blokujących negocjacje z WTO, a tym samym umożliwiłoby dalszą integrację z gospodarką światową;
- u) zaoferowanie pomocy technicznej w celu stworzenia sprzyjającego środowiska biznesowego z myślą o zapewnieniu wszystkim przedsiębiorstwom, a w szczególności MŚP, równych warunków działania oraz bezpieczeństwa inwestycji;
- v) dalsze angażowanie się na Białorusi w kwestiach związanych z zatrudnieniem, w tym rozwój kapitału ludzkiego i umiejętności dostosowany do potrzeb rynku pracy;
- w) zachęcanie Białorusi do wdrożenia zaleceń Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), w szczególności dotyczących wolności zrzeszania się, rejestrowania i działalności niezależnych związków zawodowych; wezwanie Białorusi do wprowadzenia poprawek ustawodawczych w celu zagwarantowania możliwości swobodnego i nieograniczonego rezygnowania z pracy przez pracowników, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym;
- x) zaapelowanie do Białorusi, aby stosowała najwyższe międzynarodowe standardy bezpieczeństwa oraz prawdziwie niezależną ocenę skutków środowiskowych przy budowie i eksploatacji elektrowni jądrowych, poprzez optymalne wykorzystanie wiedzy specjalistycznej i finansowanie ze wszystkich dostępnych instrumentów międzynarodowych w pełnej zgodności z obowiązującymi przepisami międzynarodowymi, takimi jak konwencja z Espoo i konwencja z Aarhus oraz późniejsze zobowiązanie z 23 czerwca 2011 r. do przeprowadzenia kompleksowej oceny ryzyka i bezpieczeństwa (test warunków skrajnych, z uwzględnieniem specyfikacji uzgodnionych przez Komisję Europejską i Europejską Grupę Organów Regulacyjnych ds. Bezpieczeństwa Jądrowego);
- y) pomoc w rozwoju dywersyfikacji zasobów energetycznych i dróg dostaw na Białorusi oraz dzielenie się najlepszymi praktykami UE w prowadzeniu międzynarodowych i regionalnych projektów w zakresie gospodarki ekologicznej, przy wsparciu na rzecz efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii;
- z) wspieranie dalszej współpracy regionalnej z Białorusią, w tym poprzez inicjatywy sektorowe Partnerstwa Wschodniego, w szczególności w odniesieniu do handlu, energii, środowiska i transportu; zachęcanie do stosowania najlepszych praktyk dwustronnych forów ekonomicznych przy jednoczesnym dążeniu do bardziej intensywnego rozwoju potencjału podmiotów niepublicznych, jak również działanie na rzecz dobrego sprawowania rządów i na rzecz reformy administracji publicznej;
- aa) dalsze dostarczanie pomocy technicznej i zdrowotnej na rzecz ludności dotkniętej katastrofą w Czarnobylu;
- ab) zachęcanie Białorusi do badań i rozwoju w zakresie niekonwencjonalnych źródeł energii;

Czwartek, 12 września 2013 r.

Zarządzanie granicami

- ac) wzmocnienie współpracy między UE a Białorusią w zakresie zarządzania granicami i walki z przestępczością transgraniczną, a w szczególności wspomaganie Białorusi w rozbudowie jej systemu tranzytowego, w modernizacji procedur celnych i procedur kontroli granic oraz w pełnej realizacji unijnej koncepcji zintegrowanego zarządzania granicami;
- ad) zapewnienie dyplomatom i politykom UE nieograniczonego prawa do wjazdu na terytorium Białorusi i podróżowania po nim;
- ae) zapewnienie we wspólnym interesie dalszych szkoleń dla białoruskiej agencji ds. zarządzania granicami, zgodnie z dorobkiem Schengen;
- af) rozważenie zapewnienia odpowiedniej pomocy technicznej z przeznaczeniem na wprowadzenie najnowszych systemów kontroli granic i nowoczesnej infrastruktury po stronie UE;
- ag) zapewnienie właściwym służbom białoruskim odpowiedniego przeszkolenia w zakresie najlepszych praktyk UE we wprowadzaniu paszportów biometrycznych;
- ah) uruchomienie partnerstwa na rzecz mobilności między UE a Białorusią oraz zachęcanie Białorusi do przyjęcia aktywnej roli w zespole Partnerstwa Wschodniego ds. migracji i azylu;
- ai) zachęcanie do współpracy między Białorusią a Programem Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) i Funduszem Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF) w celu wspierania programów mających na celu walkę z handlem ludźmi;

Społeczeństwo obywatelskie i kontakty międzyludzkie

- aj) zwiększenie odsetka projektów przynoszących większe korzyści ogółowi obywateli i wyraźniej przez nich dostrzeganych, co sprzyjałoby pogłębianiu wiedzy obywateli o wartościach, standardach i polityce UE oraz uwypuklałoby zalety jej modelu i wiedzę specjalistyczną; w związku z tym zwracanie uwagi na szansę oferowaną przez Forum Społeczeństwa Obywatelskiego, w szczególności w perspektywie zbliżających się obrad w Kiszyniowie w październiku bieżącego roku;
- ak) systematyczne i bezkompromisowe przeciwstawianie się dezinformacji oraz przekazywaniu informacji wprowadzających w błąd przez władze Białorusi na temat polityki i projektów UE poprzez wydawanie i rozpowszechnianie wszelkich niezbędnych informacji (danych, danych liczbowych, przepisów);
- al) zwiększenie wsparcia technicznego i finansowego, również poprzez nowy Europejski Fundusz na rzecz Demokracji, dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego, niezależnych organizacji pozarządowych, obrońców praw człowieka i związków zawodowych działających na Białorusi lub w państwach członkowskich, które mają kluczowe znaczenie na Białorusi; bardziej aktywne zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, monitorowanie i ocena projektów finansowanych z funduszy UE, jak również znaczne ulepszenie przekazywania i rozpowszechniania informacji dotyczących UE, aby poszerzyć wiedzę obywateli o podejściu UE do podstawowych praw i swobód oraz uświadamiać im potrzebę postępu społecznego i gospodarczego;
- am) wsparcie organizacji działających na rzecz demokracji i praw człowieka – nie tylko tych, które swoją siedzibę mają na terenie Białorusi, ale również poza nią, ponieważ władze Białorusi konsekwentnie odmawiają rejestracji takich organizacji; pilne przejrzanie nowych zasad dotyczących ubiegania się o wsparcie finansowe UE na mocy instrumentu EIDHR/NSLA, które w praktyce wykluczają z tego procesu popularne i szanowane białoruskie organizacje pozarządowe;
- an) wezwanie władz białoruskich do wdrożenia decyzji A/HRC/WGAD/2012/39 grupy roboczej ONZ ds. arbitralnych zatrzymań w sprawie obrońcy praw człowieka Alesia Bialackiego, w której oceniono w szczególności aresztowanie Alesia Bialackiego, przewodniczącego Centrum Praw Człowieka „Wiasna” oraz wiceprzewodniczącego Międzynarodowej Federacji Praw Człowieka FIDH, jako arbitralne oraz „sprzeczne z art. 20 ust. 1 Powszechnej deklaracji praw człowieka (PDPC) oraz z art. 22 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP)”;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- ao) wezwanie Białorusi do wystosowania stałego zaproszenia do wszystkich procedur specjalnych ONZ oraz zaproszenia specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. obrońców praw człowieka do złożenia wizyty w kraju;
 - ap) zobowiązanie białoruskich władz do zniesienia odpowiedzialności karnej za otrzymywanie zagranicznych dotacji i do umożliwienia organizacjom przechowywania środków finansowych na zagranicznych kontaktach;
 - aq) rozważenie możliwości jednostronnych ułatwień w wydawaniu wiz i obniżenia ich kosztu z 60 EUR do poziomu przystępnego dla obywateli Białorusi oraz pełne wykorzystywanie istniejącej elastyczności oferowanej przez kodeks wizowy, w tym zniesienie lub obniżenie opłat za wizy krótkoterminowe, w szczególności dla młodych ludzi, aby ułatwić i zintensyfikować kontakty międzyludzkie oraz zapobiec dalszej izolacji obywateli Białorusi; ponadto rozważenie możliwości jednostronnego obniżenia lub zniesienia opłat za wizy długoterminowe z myślą o wprowadzeniu ruchu bezwizowego w dalszej perspektywie;
 - ar) zaapelowanie do władz białoruskich o rozpoczęcie negocjacji z UE w sprawie ułatwień w ruchu wizowym i umów o readmisji z myślą o wprowadzeniu ruchu bezwizowego w dalszej perspektywie w celu wspierania kontaktów międzyludzkich oraz przyjęcie pilnych środków dotyczących wdrażania porozumień o lokalnym ruchu granicznym z Polską i Litwą;
 - as) zachęcanie do współpracy między miastami i gminami w UE i na Białorusi w oparciu o przykłady dobrej praktyki niektórych państw UE, w szczególności Polski, Litwy i Łotwy;
 - at) dążenie do zapewnienia obywatelom Białorusi większych szans w zakresie kształcenia i pracy badawczej w UE, w dziedzinie szkolnictwa wyższego, kształcenia nieformalnego oraz kształcenia osób dorosłych; zainicjowanie oraz wsparcie programu stażów dla młodych białoruskich wykwalifikowanych pracowników w instytucjach UE oraz innych organizacjach międzynarodowych; dalsze wspieranie Europejskiego Uniwersytetu Humanistycznego, a także rozwijanie i wspieranie programów edukacyjnych i programów szkolenia zawodowego na Białorusi; zapewnienie odpowiedniego i trwałego finansowania programu Erasmus Mundus dla białoruskich studentów;
 - au) aktywne poszukiwanie sposobności do nawiązania z Białorusią dialogu w sprawie wdrożenia głębokich reform systemu szkolnictwa wyższego z myślą o zapewnieniu, w szczególności, wolności akademickiej, autonomii instytucjonalnej i udziału studentów w celu ostatecznego przystąpienia do europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego (proces boloński);
 - av) wzywa Międzynarodową Federację Hokeja na Lodzie do ponownego poważnego przemyślenia decyzji o przyznaniu Białorusi organizacji Mistrzostw Świata w Hokeju na Lodzie w 2014 r.;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (HR/VP), ESDZ, Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.
-

Wtorek, 10 września 2013 r.

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0336

Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (COM(2012)0432 – C7-0211/2012 – 2012/0208(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0432),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0211/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich ⁽²⁾,
 - uwzględniając art.55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0256/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 86.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0448.

Wtorek, 10 września 2013 r.

P7_TC1-COD(2012)0208

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 ⁽²⁾ nadaje Komisji uprawnienia w zakresie wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia.
- (2) W związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego pewne uprawnienia przekazane Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 850/98 muszą zostać dostosowane do art. 290 i art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (3) W celu ~~stosowania~~ **umożliwienia skutecznej aktualizacji** niektórych przepisów **niniejszego** rozporządzenia ~~(WE) nr 850/98~~ , **aby uwzględnić postęp techniczny i naukowy**, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do:
 - podziału regionów na obszary geograficzne;
 - zmiany zasad korzystania z kombinacji rozmiarów oczek sieci;
 - przyjęcia szczegółowych przepisów dotyczących ustalenia procentowego udziału gatunków docelowych odłowionych przez więcej niż jeden statek rybacki w celu zapewnienia przestrzegania takiego składu połowów przez wszystkie statki rybackie uczestniczące w rejsie połowowym;
 - przyjęcia przepisów odnośnie do specyfikacji technicznych i metod wykorzystywania dozwolonych urządzeń, które mogą zostać przymocowane do sieci, i które nie blokują ani nie zmniejszają faktycznego światła oczek sieci;
 - ustalania warunków udzielania statkom rybackim o długości przekraczającej osiem metrów zezwolenia na użycie włoków rozprzowych na niektórych wodach Unii Europejskiej;
 - środków podejmowanych ze skutkiem natychmiastowym przewidzianych w sytuacji nieoczekiwanej niskiego lub wysokiego poziomu obecności niedojrzałych organizmów w wodach, zmian szlaków migracji lub jakichkolwiek innych zmian w stanie ochrony zasobów rybnych;
 - **aktów wyłączających określone łowiska państwa członkowskiego, w podobszarach ICES VIII, IX i X, ze stosowania niektórych przepisów dotyczących sieci skrzelowych, sieci oplatających i drygawic, o bardzo niskim poziomie przyłowu rekina i odrzutów.** [Popr. 1]

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie ochrony zasobów połowowych przy pomocy środków technicznych ochrony młodych organizmów morskich (Dz.U. L 125 z 27.4.1998, s. 1).

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (4) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych do przyjęcia aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym **szczegółności** na poziomie ekspertów, **tak aby uzyskać obiektywne, szczegółowe, wyczerpujące i aktualne informacje.** [Popr. 2]
- (5) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (6) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 należy przekazać Komisji uprawnienia w odniesieniu do:
- norm technicznych pomiaru mocy silnika;
 - tkanin sieciowych o kwadratowych oczkach i grubości szpagatów;
 - norm technicznych odnoszących się do konstrukcji materiałów sieciowych;
 - sporządzania wykazów urządzeń, które mogą blokować lub w inny sposób ograniczać światło oczek sieci;
 - przekazywania wykazów statków rybackich, którym udzielono specjalnego zezwolenia na połowy z użyciem włoka rozprzowego;
 - norm technicznych związanych z pomiarem mocy silnika oraz wymiarami sprzętu połowowego;
 - zobowiązań państw członkowskich w zakresie zapewnienia przestrzegania nakładów połowowych w niektórych obszarach rejonu ICES IXa; a także
 - środków tymczasowych niezbędnych w sytuacji, gdy ochrona zasobów organizmów morskich wymaga natychmiastowego działania.
- (7) Uprawnienia wykonawcze przekazane Komisji, z wyjątkiem dotyczących zobowiązań w zakresie zapewnienia przez państwa członkowskie przestrzegania poziomu nakładów połowowych w niektórych obszarach rejonu ICES IXa, należy wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 850/98,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 850/98 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Regiony określone w ust. 1 mogą zostać podzielone na obszary geograficzne, w szczególności na podstawie definicji, o których mowa w ust. 2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 48a dotyczących podziału regionów ~~na obszary geograficzne~~ dla celów identyfikacji rejonów geograficznych, w których mają zastosowanie szczególne techniczne środki ochrony.”; [Popr. 3]

- 2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 4 dodaje się literę c) w brzmieniu:

„c) Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 48a dotyczących zmian załączników X i XI w celu zwiększenia poziomu ochrony niedojrzałych organizmów morskich w związku z ochroną zasobów rybnych.”;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Wtorek, 10 września 2013 r.

b) ust. 5 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 48a dotyczących metod obliczania udziałów procentowych gatunków docelowych oraz innych gatunków zatrzymanych na pokładzie, gdy zostały one odłowione przy użyciu jednej lub większej liczby sieci ciągnionych równocześnie przez więcej niż jeden statek rybacki, oraz metod weryfikacji mających zapewnić spełnienie przez wszystkie statki rybackie uczestniczące we wspólnym rejsie połowowym, które zatrzymują połów na pokładzie, warunków udziału procentowego określonych w załącznikach I–V.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Normy techniczne pomiarów oczek sieci, w tym także do celów kontrolnych, określa się w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą¹ sprawdzającą¹, o której mowa w art. 48 ust. 2.”;

3) w art. 7 dodaje się ustęp 8 w brzmieniu:

„8. Normy techniczne pomiarów tkanin sieciowych o kwadratowych oczkach, w tym także do celów kontrolnych, określa się w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 2.”;

4) w art. 8 dodaje się ustęp 4 w brzmieniu:

„4. Normy techniczne pomiarów grubości szpagatów i konstrukcji tkanin sieciowych, w tym także do celów kontrolnych, określa się w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 2.”;

5) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Nie używa się żadnych urządzeń mogących w jakikolwiek sposób blokować bądź zmniejszać faktyczne światło oczka sieci.

2. Ustęp 1 nie wyklucza jednak używania urządzeń, które mogą blokować bądź zmniejszać faktyczne światło oczka w dowolnej części sieci, lecz służą do ochrony lub wzmocnienia sieci. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 48a dotyczących norm technicznych i sposobów wykorzystania oraz mocowania takich urządzeń.

3. Szczegółowy wykaz takich urządzeń spełniających wymogi specyfikacji technicznej zgodnie z ust. 2, które mogą być mocowane do sieci, określa się w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 2.”;

6) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 48a dotyczących szczegółowych warunków zastosowania kryteriów ustanowionych w ust. 2, na mocy których statki rybackie o długości całkowitej przekraczającej osiem metrów otrzymują zezwolenie na użycie włoków rozprzowych w regionach wymienionych w ust. 1.”;

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Komisja ustanawia na drodze aktu wykonawczego wymagania operacyjne dotyczące przekazania jej przez państwa członkowskie wykazów, o których mowa w ust. 2 lit. c), akapit pierwszy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 2.”;

Wtorek, 10 września 2013 r.

7) art. 29b ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach podjętych w celu wypełnienia zobowiązania ustanowionego w ust. 5. Jeżeli Komisja uzna, że środki podjęte przez państwo członkowskie nie wypełniają tego zobowiązania, może zaproponować dokonanie zmian w tych środkach. W przypadku braku osiągnięcia porozumienia co do niezbędnych środków między Komisją i zainteresowanym państwem członkowskim Komisja może ustanowić takie środki na drodze aktu wykonawczego.”;

8) art. 34 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Normy techniczne pomiarów mocy silnika oraz wymiarów i charakterystyki sprzętu połowowego, w tym także do celów kontrolnych, określa się w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 2.”;

8a) **artykuł 34b ust. 11 otrzymuje brzmienie:**

„11. Po konsultacji ze STECF Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych wyłączających określone łowiska państwa członkowskiego w podobozzarach ICES VIII, IX i X ze stosowania ust. 1–9, jeżeli informacje przekazane przez państwa członkowskie wskazują, że na łowiskach tych osiąga się bardzo niski poziom przyłowu rekina i odrzutów.”; [Popr. 4]

9) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

1. Komisja jest uprawniona do ustanowienia w drodze aktów delegowanych, przyjętych zgodnie z art. 48a, w uzupełnieniu lub na zasadzie odstępstwa od niniejszego rozporządzenia, technicznych środków ochrony w związku ze stosowaniem narzędzi ciągnionych lub zamocowanych na stałe, lub w zakresie działalności połowowej w określonych rejonach lub w określonych okresach. Środki te dotyczą działań podejmowanych ze skutkiem natychmiastowym przewidzianych w sytuacji nieoczekiwanej niskiego lub wysokiego poziomu obecności niedojrzałych organizmów w wodach, zmian szlaków migracji lub jakichkolwiek innych zmian w stanie ochrony zasobów ~~rybnych~~ **organizmów morskich**. [Popr. 5]

2. Tam, gdzie ochrona zasobów organizmów morskich wymaga natychmiastowego działania, Komisja może w drodze aktów wykonawczych podjąć decyzję o wdrożeniu tymczasowych środków mających zaradzić sytuacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 3.

3. Tam, gdzie ochrona niektórych gatunków bądź łowisk jest poważnie zagrożona i jeśli jakkolwiek zwłoka mogłaby spowodować trudną do naprawienia szkodę, państwo członkowskie może przyjąć odpowiednie, niedyskryminujące środki ochrony dotyczące wód będących pod jego jurysdykcją.

4. Środki określone w ust. 3 wraz z uzasadnieniem są przekazywane Komisji i innym państwom członkowskim niezwłocznie po ich podjęciu.

W ciągu dziesięciu dni roboczych od otrzymania takiego powiadomienia Komisja zatwierdza właściwość i niedyskryminujący charakter podjętych środków albo żąda ich unieważnienia lub zmiany w drodze aktów wykonawczych. Decyzja Komisji jest niezwłocznie przekazywana państwu członkowskim.”;

10) art. 46 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Z inicjatywy Komisji albo na żądanie państwa członkowskiego kwestia zgodności krajowego środka technicznego zastosowanego przez państwo członkowskie z ust. 1 niniejszego artykułu, może być przedmiotem decyzji podjętej przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 48 ust. 2. W przypadku podjęcia takiej decyzji ust. 2 akapit trzeci i czwarty ma zastosowanie.”;

Wtorek, 10 września 2013 r.

11) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 48

1. Komisję wspiera Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury, ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2371/2002. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz. U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

12) dodaje się art. 48a w brzmieniu:

„Artykuł 48a

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia **do przyjęcia aktów delegowanych**, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 4 lit. c), art. 4 ust. 5 lit. b), art. 16 ust. 2, art. 29 ust. 6, **art. 29d ust. 7, art. 34b ust. 11** i art. 45 ust. 1, powierza się Komisji na ~~czas~~ **nieokreślony okres trzech lat od dnia ... (*)**. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.** [Popr. 6]

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 4 lit. c), art. 4 ust. 5 lit. b), art. 16 ust. 2, art. 29 ust. 6, **art. 29d ust. 7, art. 34b ust. 11** i art. 45 ust. 1, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych. [Popr. 7]

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 4 lit. c), art. 4 ust. 5 lit. b), art. 16 ust. 2, art. 29 ust. 6, **art. 29d ust. 7, art. 34b ust. 11** i art. 45 ust. 1 wchodzi w życie tylko *wtedy, kiedy* Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

[Popr. 8]

Wtorek, 10 września 2013 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

P7_TA(2013)0337

Skutki majątkowe zarejestrowanych związków partnerskich *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich (COM(2011)0127 – C7-0094/2011 – 2011/0060(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 093/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2011)0127),
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0094/2011),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione przez senat Włoch, sejm i senat Polski oraz senat Rumunii na podstawie Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierające stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego jest niezgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 31 maja 2012 r.,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0254/2013),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;

Wtorek, 10 września 2013 r.

4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (8) *Specyfika obu form związku – małżeństwa i zarejestrowanego związku partnerskiego – i wynikające z tej specyfiki odmienne zasady mające wobec nich zastosowanie, są powodem stworzenia dwóch odrębnych instrumentów – pierwszego zawierającego przepisy mające regulować aspekty majątkowe małżeństw, oraz drugiego – w postaci niniejszego rozporządzenia – zawierającego przepisy dotyczące aspektów majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich.*

skreślony

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 8 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (8a) *Uznanie w danym państwie członkowskim orzeczenia dotyczącego skutków majątkowych zarejestrowanego związku małżeńskiego ma na celu wyłącznie wykonanie skutków majątkowych określonych w tym orzeczeniu. Nie oznacza ono uznania przez to państwo członkowskie związku partnerskiego, z którego wynikają skutki majątkowe będące przedmiotem tego orzeczenia. Państwa członkowskie, w których nie istnieje instytucja zarejestrowanego związku partnerskiego, nie są zobowiązane na mocy niniejszego rozporządzenia do stworzenia takiej instytucji.*

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (10) *Niniejsze rozporządzenie dotyczy kwestii związanych ze skutkami majątkowymi zarejestrowanych związków partnerskich. Pojęcie „zarejestrowanego związku partnerskiego” zdefiniowano wyłącznie na potrzeby niniejszego rozporządzenia. Szczegółowy zakres tego pojęcia definiowany jest przez ustawodawstwo państw członkowskich.*

- (10) *Niniejsze rozporządzenie dotyczy kwestii związanych ze skutkami majątkowymi zarejestrowanych związków partnerskich. Pojęcie „zarejestrowanego związku partnerskiego” zdefiniowano tutaj wyłącznie na potrzeby niniejszego rozporządzenia. **Do celów niniejszego rozporządzenia za zarejestrowany związek partnerski uważa się rodzaj związku inny niż małżeństwo.** Szczegółowy zakres tego pojęcia definiowany jest przez ustawodawstwo państw członkowskich.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(11a) *Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak mieć zastosowania do dziedzin prawa cywilnego innych niż stosunki majątkowe zarejestrowanych związków partnerskich. Dla pełnej jasności z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy zatem wyraźnie wykluczyć szereg kwestii, które mogłyby być postrzegane jako powiązane z aspektami tych stosunków.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 11 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 3 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 5
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 12

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(12) Obowiązki alimentacyjne między członkami zarejestrowanego związku partnerskiego regulowane są przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, należy **je w związku z tym** wykluczyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, podobnie jak zagadnienia dotyczące **ważności i skutków darowizn**, podlegające przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego **dla zobowiązań umownych**.

(12) Obowiązki alimentacyjne między członkami zarejestrowanego związku partnerskiego, **które są** regulowane przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, należy wykluczyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, podobnie jak zagadnienia dotyczące **dziedziczenia majątku po osobie zmarłej**, podlegające przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie **jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego**⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 107.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 4 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 6
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) *Kwestie dotyczące istoty praw rzeczowych mogą być regulowane przepisami krajowymi państw członkowskich, podobnie jak kwestie jawności tych praw, należy je w związku z tym również wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, tak jak stało się to w przypadku rozporządzenia (UE) nr .../... [Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie utworzenia europejskiego certyfikatu spadkowego] W ten sposób sądy państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się przedmiot majątkowy należący do jednego lub obu partnerów, mogą podejmować środki z zakresu prawa rzeczowego, związane zwłaszcza z wpisaniem przeniesienia przedmiotu majątkowego do rejestru publicznego, jeśli prawo tego państwa członkowskiego przewiduje taką możliwość.*

(Brzmienie to odpowiada poprawce 5 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

- (13) *Niniejsze rozporządzenie – tak jak rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – nie powinno mieć wpływu na zamknięty katalog (numerus clausus) praw rzeczowych znany w prawie krajowym niektórych państw członkowskich. Od państwa członkowskiego nie można wymagać, by uznało prawo rzeczowe odnoszące się do majątku znajdującego się w tym państwie członkowskim, jeżeli to prawo rzeczowe nie jest znane w jego prawie.*

Poprawka 7
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (13a) *Jednak aby umożliwić beneficjentom korzystanie w innym państwie członkowskim z praw, które powstały na skutek ustania stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego lub które na nich przeszły, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć możliwość dostosowania nieznanego prawa rzeczowego do najbliższego odpowiednika tego prawa rzeczowego, przewidzianego w prawie tego innego państwa członkowskiego. W kontekście takiego dostosowania należy uwzględnić cele i interesy, którym służy określone prawo rzeczowe, oraz związane z nim skutki. Dla określenia prawa rzeczowego będącego najbliższym krajowym odpowiednikiem nieznanego prawa rzeczowego możliwe jest nawiązanie kontaktu z organami lub właściwymi osobami w państwie, którego prawo jest właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, w celu uzyskania dalszych informacji co do charakteru i skutków tego prawa. W tym celu mogłyby zostać wykorzystane istniejące sieci w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, a także wszelkie inne dostępne środki ułatwiające zrozumienie prawa zagranicznego.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 16 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 6 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(13b) *Wymogi dotyczące wpisu do rejestru prawa do nieruchomości lub rzeczy ruchomych powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr (w przypadku nieruchomości *lex rei sitae*), powinno określać warunki prawne i sposób dokonywania wpisu oraz organy, takie jak organy prowadzące księgi wieczyste lub notariusze, które są odpowiedzialne za sprawdzenie, czy spełnione są wszystkie wymogi oraz czy przedstawiona lub sporządzona dokumentacja jest wystarczająca lub zawiera niezbędne informacje.*

(Brzmienie to odpowiada częściowo motywowi 18 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 7 w sprawozdaniu 2011/0059 (CNS).)

Poprawka 9
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(13c) *Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia powinny również zostać wyłączone skutki wpisu prawa do rejestru. To prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr, powinno określać na przykład, czy wpis ma charakter deklaracyjny czy konstytutywny. Zatem gdy na przykład w celu zapewnienia skutku *erga omnes* rejestrów lub w celu ochrony czynności prawnych, na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr, nabycie prawa do nieruchomości wymaga wpisania do rejestru, chwila nabycia tego prawa powinna być regulowana przez prawo tego państwa członkowskiego.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 19 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 8 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13d) *Podobnie jak w przypadku rozporządzenia (UE) nr 650/2012 w niniejszym rozporządzeniu należy respektować poszczególne systemy regulujące sprawy dotyczące stosunków majątkowych stosowane w państwach członkowskich. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” powinien zatem być rozumiany szeroko, tak by obejmował nie tylko sądy w faktycznym znaczeniu tego słowa, sprawujące funkcje sądownicze, lecz także notariuszy lub urzędy stanu cywilnego w niektórych państwach członkowskich, sprawujące funkcje sądownicze w niektórych sprawach dotyczących stosunków majątkowych, oraz notariuszy i przedstawicieli zawodów prawniczych, którzy w niektórych państwach członkowskich sprawują funkcje sądownicze w danej sprawie dotyczącej stosunków majątkowych na podstawie przekazania uprawnień przez sąd. Wszystkie sądy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia powinny być związane zasadami jurysdykcji przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu. Natomiast termin „sąd” nie powinien obejmować organów pozasądowych danego państwa członkowskiego uprawnionych na mocy prawa krajowego do zajmowania się sprawami dotyczącymi stosunków majątkowych, takich jak notariusze w większości państw członkowskich, w których zazwyczaj nie sprawują oni funkcji sądowniczych.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 20 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 10 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 11
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno także umożliwiać rozszerzenie, **za zgodą partnerów**, jurysdykcji sądów państwa członkowskiego, do których wniesiono sprawę o rozwiązanie lub unieważnienie zarejestrowanego związku partnerskiego, na powiązane z wniesioną sprawą kwestie związane z aspektami majątkowymi zarejestrowanego związku partnerskiego.

- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno także umożliwiać rozszerzenie jurysdykcji sądów państwa członkowskiego, do których wniesiono sprawę o rozwiązanie lub unieważnienie zarejestrowanego związku partnerskiego, na powiązane z wniesioną sprawą kwestie związane ze skutkami majątkowymi zarejestrowanego związku partnerskiego, **jeżeli jurysdykcja sądów właściwych została uznana przez partnerów w sposób wyraźny lub dorozumiany.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 12
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (15a) *W przypadku gdy kwestie dotyczące stosunków majątkowych nie są związane z rozwiązaniem lub unieważnieniem związku partnerskiego ani ze śmiercią jednego z partnerów, partnerzy mogą postanowić o przedłożeniu kwestii dotyczących swoich stosunków majątkowych do rozpatrzenia sądom państwa członkowskiego, którego prawo wybrali jako prawo właściwe dla swoich stosunków majątkowych. Wymaga to umowy między partnerami, którą można zawrzeć najpóźniej do chwili wniesienia sprawy do sądu, a po tym terminie zgodnie z prawem państwa sądu orzekającego.*

(Brzmienie to odpowiada poprawce 12 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16) *W innych przypadkach niniejsze rozporządzenie powinno umożliwić wskazanie sądów państwa członkowskiego posiadających jurysdykcję terytorialną w zakresie rozpatrywania spraw dotyczących aspektów majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, zgodnie z wykazem łączników uporządkowanych według hierarchii ważności, mających zapewnić istnienie ścisłego związku między partnerami a państwem członkowskim, którego sądy są właściwe. Sądy te – z wyjątkiem sądów państwa członkowskiego, w którym związek został zarejestrowany – mogą stwierdzić brak swojej jurysdykcji, jeśli ich porządek prawny nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego. Wreszcie, na wypadek gdyby żaden sąd nie był właściwy do rozpatrywania sprawy w świetle innych przepisów niniejszego rozporządzenia, wprowadzono zasadę jurysdykcji dodatkowej, aby zapobiec sytuacjom pozbawienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości.*

- (16) *Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwić wskazanie sądów państwa członkowskiego posiadających jurysdykcję terytorialną w zakresie wniosków dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich rozpatrywanych w sprawach innych niż sprawy dotyczące separacji partnerów lub śmierci jednego z nich, zgodnie z szeregiem łączników uporządkowanych według hierarchii ważności, mających zapewnić istnienie ścisłego związku między partnerami a państwem członkowskim, którego sądy są właściwe. Sądy te – z wyjątkiem sądów państwa członkowskiego, w którym związek został zarejestrowany – powinny mieć możliwość stwierdzenia braku swojej jurysdykcji, jeśli ich porządek prawny nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 14
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16a) *W celu przeciwdziałania w szczególności sytuacjom pozbawienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości należy przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu przepis dotyczący forum necessitatis, co pozwoli sądowi państwa członkowskiego rozpoznawać, w wyjątkowych przypadkach, sprawę dotyczącą stosunków majątkowych, która ma ścisły związek z państwem trzecim. Za taki wyjątkowy przypadek może być uznana sytuacja, gdy postępowanie nie może toczyć się w danym państwie trzecim, na przykład z powodu wojny domowej, lub gdy nie można w rozsądny sposób oczekiwać od beneficjenta wszczęcia lub prowadzenia postępowania w tym państwie. Jurysdykcja oparta na forum necessitatis powinna być jednak sprawowana wyłącznie wtedy, gdy sprawa dotycząca stosunków majątkowych ma dostateczny związek z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 31 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 14 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 15
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (18) Aby ułatwić partnerom zarządzanie swoim majątkiem, prawo państwa, w którym związek partnerski został zarejestrowany, będzie miało zastosowanie do wszystkich przedmiotów majątkowych należących do partnerów także wówczas, gdy prawo to nie jest prawem państwa członkowskiego.

- (18) Aby ułatwić zarejestrowanym partnerom zarządzanie swoim majątkiem, na mocy niniejszego rozporządzenia należy zezwolić im na wybór prawa właściwego dla ich majątku, niezależnie od formy i lokalizacji przedmiotów majątkowych, spośród systemów prawnych, z którymi partnerzy mają ścisły związek ze względu na miejsce pobytu lub posiadane obywatelstwo. Nie ma powodu, aby odmawiać zarejestrowanym związkom partnerskim prawa do dokonania takiego wyboru. Jeśli partnerzy wybiorą prawo, które nie uznaje zarejestrowanych związków partnerskich, wybór prawa należy uznać za nieważny. Wówczas należy zastosować prawo określone w drodze obiektywnego powiązania. Chociaż osoby, których dotyczy przedmiotowa kwestia, są zazwyczaj dobrze poinformowane o swoich prawach, w celu zapewnienia szczególnej ochrony prawnej należy przewidzieć doradztwo prawne w zakresie skutków wyboru prawa. Warunek ten zostanie spełniony zwłaszcza wtedy, kiedy doradztwo będzie zapewnione w ramach dodatkowych wymogów formalnych dotyczących wyboru prawa, szczególnie w ramach dokumentacji urzędowej.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 16
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (18a) *W celu zapewnienia pewności i jasności prawa w niniejszym rozporządzeniu należy również uwzględnić przepis dotyczący wielokrotnej rejestracji związku partnerskiego, który powinien odnosić się do rejestracji dokonanej jako ostatnia. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by nie dochodziło do wielokrotnych rejestracji związków partnerskich.*

Poprawka 17
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (18b) *Na wypadek niedokonania wyboru prawa właściwego i w celu pogodzenia potrzeby przewidywalności i pewności prawa z koniecznością uwzględnienia rzeczywistej sytuacji partnerów niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać zharmonizowane normy kolizyjne opierające się na łącznikach uszeregowanych według ważności, umożliwiające wskazanie prawa właściwego dla całości majątku partnerów. Tak więc pierwszym kryterium powinno być wspólne miejsce zwykłego pobytu partnerów w chwili zawarcia związku partnerskiego lub pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu partnerów po zawarciu związku partnerskiego, kolejnym – wspólne obywatelstwo partnerów w chwili zawarcia związku partnerskiego. Jeżeli żadne z powyższych kryteriów nie zostanie spełnione lub jeżeli partnerzy nie posiadają pierwszego wspólnego miejsca zwykłego pobytu ze względu na wspólne podwójne obywatelstwo w chwili zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego, trzecie kryterium powinno stanowić państwo, z którym partnerzy mają wspólnie najściślejszy związek, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, z zastrzeżeniem, że istnienie tego ścisłego związku rozpatruje się, uwzględniając stan w momencie zawierania związku partnerskiego. Prawa określonego za pomocą tych kryteriów nie należy jednak stosować, jeżeli nie uznaje ono instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego. Standardową zasadą w odniesieniu do przedmiotów majątkowych należących do partnerów powinno być prawo państwa, w którym związek partnerski został zarejestrowany.*

(Brzmienie to odpowiada poprawce 15 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 18**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 18 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (18c) *W sytuacji gdy do wskazania prawa właściwego służy pojęcie „obywatelstwa”, należy uwzględnić fakt, że niektóre państwa, których system prawny oparty jest na prawie zwyczajowym, stosują jako łącznik pojęcie „miejsca zamieszkania”, a nie „obywatelstwa”.*

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 18 d (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (18d) *Aby zapewnić prawną pewność czynności i zapobiec jakimkolwiek zmianom prawa właściwego w zakresie skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, dokonanych bez powiadamiania partnerów, zmian takich można dokonywać wyłącznie na wyraźne życzenie stron. Podjęta przez partnerów decyzja o zmianie nie będzie miała zastosowania ze skutkiem wstecznym, chyba że zostanie to wyraźnie wskazane przez partnerów. Zmiana ta w żadnym wypadku nie będzie naruszać praw osób trzecich i ważności wcześniej dokonanych czynności.*

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 19 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (19a) *Wszelkie niezbędne informacje powinny zostać udostępnione w prosty sposób oraz przy użyciu odpowiednich środków, w szczególności na wielojęzycznej stronie internetowej Komisji.*

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 19 b (nowy)**

Text of the Commission

Poprawka

- (19b) *Należy zachęcać do wymiany dobrych praktyk między prawnikami.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 22
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 19 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (19c) ***Komisja powinna wprowadzić narzędzie informacyjne i szkoleniowe dla właściwych urzędników sądowych i prawników poprzez utworzenie interaktywnego portalu internetowego we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii, obejmującego system wymiany doświadczeń i praktyk zawodowych.***

Poprawka 23
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23) Ze względu na fakt, iż wzajemne uznawanie orzeczeń wydanych w państwach członkowskich jest jednym z celów niniejszego rozporządzenia, powinno ono przewidywać przepisy dotyczące uznawania i wykonania orzeczeń, wzorowane na **rozporządzeniu (WE) nr 44/2001**, dostosowane w razie potrzeby do szczególnych wymogów dziedziny będącej przedmiotem niniejszego rozporządzenia. Co za tym idzie, państwo członkowskie nie będzie mogło odmówić uznania i wykonania orzeczenia, którego całość lub część dotyczy aspektów majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, ze względu na fakt, że prawo tego państwa nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego lub przewiduje odmienne skutki majątkowe.

- (23) Ze względu na fakt, iż wzajemne uznawanie orzeczeń wydanych w państwach członkowskich **w zakresie spraw dotyczących stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich** jest jednym z celów niniejszego rozporządzenia, powinno ono przewidywać przepisy dotyczące uznawania, **wykonalności** i wykonania orzeczeń, wzorowane na **innych aktach prawnych Unii w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych**, dostosowane w razie potrzeby do szczególnych wymogów dziedziny będącej przedmiotem niniejszego rozporządzenia. Co za tym idzie, państwo członkowskie nie będzie mogło odmówić uznania i wykonania orzeczenia, którego całość lub część dotyczy **skutków** majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, ze względu na fakt że prawo tego państwa nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego lub przewiduje odmienne skutki majątkowe.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 19 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 24

Tekst proponowany przez Komisję

- (24) Aby uwzględnić **różne podejście do kwestii dotyczących aspektów majątkowych** zarejestrowanych związków partnerskich w państwach członkowskich, niniejsze rozporządzenie powinno gwarantować **uznawanie i wykonywanie** dokumentów urzędowych. **Jednakże jeżeli chodzi o uznanie dokumentów urzędowych, nie można dokumentów tych traktować jak orzeczeń sądowych. Uznanie aktów urzędowych oznacza, że przysługuje im taka sama moc dowodowa w zakresie ich treści oraz że wywołują one takie same skutki jak w państwie członkowskim pochodzenia, a także iż przysługuje im domniemanie ważności, które może zostać podważone.**

(Brzmienie to odpowiada motywowi 60 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 20 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

- (24) Aby uwzględnić **poszczególne systemy regulujące kwestie związane ze skutkami majątkowymi** zarejestrowanych związków partnerskich w państwach członkowskich, niniejsze rozporządzenie powinno gwarantować **przyjmowanie i wykonalność** dokumentów urzędowych **w sprawach dotyczących skutków majątkowych** zarejestrowanych związków partnerskich **we wszystkich państwach członkowskich.**

Poprawka 25

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 24 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (24a) **W odniesieniu do uznawania, wykonalności i wykonywania orzeczeń sądowych, do przyjmowania i wykonalności dokumentów urzędowych oraz do wykonalności ugód sądowych** niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać przepisy wzorowane w szczególności na rozporządzeniu (UE) nr 650/2012.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 21 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 25

Tekst proponowany przez Komisję

- (25) **O ile prawo** właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego powinno regulować stosunki prawne między każdym z partnerów a osobami trzecimi, **zasady powoływania** się na **to** prawo **należy jednak uregulować przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym** partner **lub** osoba trzecia mają miejsce zwykłego pobytu, **w celu zapewnienia ochrony osoby trzeciej. Prawo tego państwa członkowskiego mogłoby zatem przewidywać, że partner ten może powołać się wobec tej osoby trzeciej na** prawo właściwe dla **swoich** stosunków majątkowych, **jedynie jeśli warunki rejestracji lub jawności przewidziane w tym państwie członkowskim zostały spełnione, chyba że osoba trzecia** znała lub powinna była znać prawo właściwe **dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego.**

Poprawka

- (25) **Prawo właściwe na mocy niniejszego rozporządzenia** dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego powinno regulować stosunki prawne między każdym z **zarejestrowanych** partnerów a osobami trzecimi. **Jednak w celu zapewnienia ochrony osoby trzeciej żaden z partnerów nie powinien mieć możliwości powołania** się na przedmiotowe prawo **lub przepisy wymuszające swoje zastosowanie w ramach stosunków prawnych pomiędzy jednym z partnerów a osobą trzecią, jeśli partner, którego łączą stosunki prawne z osobą trzecią, oraz ta osoba trzecia** mają miejsce zwykłego pobytu **w tym samym państwie, niebędącym państwem, którego prawo jest** właściwe dla stosunków majątkowych **zarejestrowanego związku partnerskiego. Wyjątek** powinny stanowić sytuacje, **gdy osobie trzeciej nie przysługuje ochrona, a więc** znała ona lub powinna była znać prawo właściwe, **czy też gdy zostały spełnione wymogi dotyczące rejestracji i jawności obowiązujące w tym państwie.**

(Brzmienie to odpowiada poprawce 22 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 26 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (26a) **W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia zaświadczeń i formularzy dotyczących stwierdzenia wykonalności orzeczeń, ugód sądowych i dokumentów urzędowych oraz wprowadzania do nich zmian. Uprawnienia te powinno się wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13

(Brzmienie to odpowiada motywowi 78 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 23 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 28
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 26 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(26b) *Do celów przyjmowania aktów wykonawczych ustanawiających, a następnie zmieniających zaświadczenia i formularze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu należy korzystać z procedury doradczej ustanowionej w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 79 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 24 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 29
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 28

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(28) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z prawami podstawowymi oraz zachowuje zasady uznane przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza jej art. 7, 9, 17, 21 i 47 dotyczącymi odpowiednio poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny zgodnie z ustawami krajowymi, prawa własności, niedyskryminacji i prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu. Sądy państw członkowskich powinny stosować niniejsze rozporządzenie z poszanowaniem tych praw i zasad.

(28) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z prawami podstawowymi oraz zachowuje zasady uznane przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza jej art. 7, 9, 17, **20**, 21 i 47 dotyczącymi odpowiednio poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny zgodnie z ustawami krajowymi, prawa własności, **równości wobec prawa**, niedyskryminacji i prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu. Sądy państw członkowskich powinny stosować niniejsze rozporządzenie z poszanowaniem tych praw i zasad.

(Brzmienie to odpowiada częściowo motywowi 81 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 25 w sprawozdaniu 2011/0059 (CNS).)

Poprawka 30
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 3 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) skutki cywilnoprawne zarejestrowanego związku partnerskiego;

skreślona

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 31

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych partnerów,

b) **ogólna** zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych partnerów;

(Brzmienie to odpowiada poprawce 26 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 32

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ba) istnienie, ważność lub uznawanie związku partnerskiego;

(Brzmienie to odpowiada poprawce 27 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 33

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

d) **darowizny między partnerami;**

skreślona

Poprawka 34

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera e

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

e) **prawa do dziedziczenia** partnera pozostającego przy życiu,

e) **kwestie dotyczące dziedziczenia w odniesieniu do** partnera pozostającego przy życiu;

(Brzmienie to odpowiada poprawce 29 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 35**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera f**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

f) **spółka między partnerami;**f) **kwestie z zakresu właściwego dla prawa spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających;**

(Brzmienie to odpowiada art.1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 30 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 36**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera g**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

g) istota praw rzeczowych **obciążających przedmiot majątkowy i jawność tych praw.**

g) istota praw rzeczowych;

(Brzmienie to odpowiada art.1 lit. k) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 31 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 37**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera g a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ga) wszelkie wpisy do rejestrów praw do rzeczy ruchomych lub do nieruchomości, łącznie z wymogami prawnymi dotyczącymi takich wpisów, oraz skutki wpisu lub braku wpisu takich praw do rejestru, oraz

(Brzmienie to odpowiada art.1 lit. l) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 32 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 38**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera g b (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

gb) w przypadku rozwiązania związku partnerskiego, kwestie uprawnienia do przeniesienia lub wyrównania, między partnerami lub byłymi partnerami, praw do emerytury lub renty inwalidzkiej nabytych w trakcie zarejestrowanego związku partnerskiego.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 33 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

b) „zarejestrowany związek partnerski” – związek cywilny dwóch osób, **usankcjonowany prawem i podlegający rejestracji przez organ władzy publicznej**;

Poprawka

b) „zarejestrowany związek partnerski” – związek cywilny dwóch osób, **zawarty w formie przewidzianej prawnie w państwie członkowskim, w którym został zarejestrowany**;

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ba) „umowa partnerska” – każda umowa regulująca stosunki majątkowe pomiędzy partnerami lub przyszłymi partnerami związku partnerskiego;

(Brzmienie to odpowiada poprawce 35 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 41

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera c – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

c) „dokument urzędowy” – dokument, który został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w **państwie członkowskim pochodzenia** i którego autentyczność:

Poprawka

c) „dokument urzędowy” – dokument **związany z kwestią stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego**, który został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w **jednym z państw członkowskich** i którego autentyczność:

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 36 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 42

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

d) „orzeczenie” – każde orzeczenie wydane w sprawach dotyczących stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od tego, **czy zostanie ono określone jako wyrok, postanowienie, zarządzenie czy tytuł egzekucyjny**, włącznie z postanowieniem w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydanym przez urzędnika sądowego;

Poprawka

d) „orzeczenie” – każde orzeczenie wydane w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od tego, **jak jest ono określone**, włącznie z postanowieniem w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydanym przez urzędnika sądowego;

(Brzmienie to odpowiada art. 31 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 37 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 43

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera e

Tekst proponowany przez Komisję

e) „państwo członkowskie pochodzenia” – państwo członkowskie, w którym, **w zależności od przypadku**, wydano orzeczenie, **zawarto umowę majątkową partnerską**, sporządzono dokument urzędowy lub **dokument potwierdzający ustanie stosunków majątkowych lub każdy inny dokument wydawany przez organ sądowy lub organ przez niego upoważniony lub przedstawiany takim organom**;

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 38 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

e) „państwo członkowskie pochodzenia” – państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, sporządzono dokument urzędowy lub **zatwierdzono bądź zawarto ugodę sądową**;

Poprawka 44

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera f

Tekst proponowany przez Komisję

f) „wezwane państwo członkowskie” – państwo członkowskie, w którym wystąpiono o **uznanie** lub wykonanie orzeczenia, **umowy majątkowej partnerskiej**, dokumentu urzędowego **bądź dokumentu potwierdzającego ustanie stosunków majątkowych lub innych dokumentów wydawanych przez organ sądowy lub organ przez niego upoważniony lub przedstawianych takim organom**;

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 39 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

f) „państwo członkowskie **wykonania**” – państwo członkowskie, w którym wystąpiono o **stwierdzenie wykonalności** lub wykonanie orzeczenia, **ugody sądowej lub** dokumentu urzędowego;

Poprawka 45

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera g

Tekst proponowany przez Komisję

g) „sąd” – **każdy właściwy organ sądowiczy państwa członkowskiego sprawujący funkcje orzecznicze w zakresie skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich oraz każdy inny organ niesądowiczy lub osoba, które na mocy przekazania lub wyznaczenia przez organ sądowiczy państwa członkowskiego wykonują funkcje należące do kompetencji sądów, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu**;

(Brzmienie to odpowiada poprawce 40 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

skreślona

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 46
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” oznacza każdy organ sądowy i wszystkie inne organy oraz przedstawiciele zawodów prawniczych właściwych w zakresie stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, którzy wykonują funkcje sądowe, działają na podstawie przekazania uprawnień przez organ sądowy lub działają pod kontrolą organu sądowego, pod warunkiem że takie inne organy i przedstawiciele zawodów prawniczych zapewniają gwarancje bezstronności i prawa wszystkich stron do bycia wysłuchanymi oraz pod warunkiem że ich orzeczenia na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym działają:

- a) mogą być przedmiotem zaskarżenia do organu sądowego lub ponownego rozpoznania przez organ sądowy oraz*
- b) mają moc i skutek podobne do orzeczenia organu sądowego w takiej samej sprawie.*

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o innych organach oraz przedstawicielach zawodów prawniczych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 33a ust. 1.

Poprawka 47
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 3

Właściwość organów w sprawach dotyczących stosunków majątkowych w państwach członkowskich

Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na właściwość organów państw członkowskich w zakresie rozpatrywania spraw dotyczących stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 42 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 48
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Sąd państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę z zakresu dziedziczenia po jednym z partnerów na podstawie rozporządzenia (UE) nr .../... [Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie utworzenia europejskiego certyfikatu spadkowego,] jest również sądem właściwym do orzekania w sprawie skutków majątkowych związku partnerskiego powiązanych ze sprawą z zakresu dziedziczenia.

Poprawka

1. Sąd państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę z zakresu dziedziczenia po jednym z partnerów **zarejestrowanego związku** na podstawie rozporządzenia (UE) nr **650/2012**, jest również sądem właściwym do orzekania w **kwestiach** skutków majątkowych związku partnerskiego powiązanych ze sprawą z zakresu dziedziczenia.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 43 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 49
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4

Tekst proponowany przez Komisję

Jurysdykcja w **przypadku separacji partnerów**

Sąd państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę o rozwiązanie lub unieważnienie zarejestrowanego związku partnerskiego, jest również – **za zgodą partnerów** – sądem właściwym do orzekania w sprawie skutków majątkowych powiązanych z wniesioną sprawą.

Zgoda ta może zostać wyrażona w każdej chwili, w tym w trakcie postępowania. Jeśli jest ona wyrażana przed rozpoczęciem postępowania, musi zostać sformułowana na piśmie, opatrzona datą i podpisana przez obie strony.

W przypadku braku **zgody partnerów**, kwestię jurysdykcji regulują przepisy art. 5.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 44 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

Jurysdykcja w **sprawach o rozwiązanie lub unieważnienie**

Sąd państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę o rozwiązanie lub unieważnienie zarejestrowanego związku partnerskiego, jest również sądem właściwym do orzekania w sprawie skutków majątkowych powiązanych z wniesioną sprawą, **jeżeli partnerzy jednomyślnie uznali jurysdykcję sądu właściwego w sposób wyraźny bądź w inny sposób.**

W przypadku braku **uznania jurysdykcji sądu, o którym mowa w ust. 1**, kwestię jurysdykcji regulują przepisy art. 5.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 50
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4a

Porozumienie w sprawie wyboru jurysdykcji

1. Partnerzy mogą uzgodnić, że sądy państwa członkowskiego, którego prawo wybrali jako prawo właściwe dla stosunków majątkowych swojego związku partnerskiego na mocy art. 15b, są sądami właściwymi do orzekania w kwestiach dotyczących ich stosunków majątkowych. Przedmiotowa jurysdykcja jest wyłączna.

Bez uszczerbku dla akapitu trzeciego porozumienie w sprawie wyboru jurysdykcji może zostać zawarte lub zmienione w każdej chwili, jednak najpóźniej do czasu wniesienia sprawy do sądu.

Partnerzy mogą również dokonać wyboru jurysdykcji po wniesieniu sprawy do sądu, jeżeli taką możliwość przewidziano w prawie państwa sądu orzekającego. W takim przypadku wybór jurysdykcji zostaje odnotowany w sądzie zgodnie z prawem państwa sądu orzekającego.

Jeśli porozumienie jest zawierane przed rozpoczęciem postępowania, musi zostać sformułowane na piśmie, opatrzone datą i podpisane przez partnerów. Elektroniczne przekazy umożliwiające trwałe zapis takiej umowy są równoważne formie pisemnej.

2. Partnerzy mogą również uzgodnić, że w przypadku braku wyboru sądu, sądami właściwymi do orzekania w sprawie stosunków majątkowych ich związku mają być sądy państwa członkowskiego, którego prawo jest właściwe zgodnie z art. 15.

Poprawka 51
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4b

Jurysdykcja wynikająca z wdania się w spór

1. Poza jurysdykcją wynikającą z innych postanowień niniejszego rozporządzenia uprawniony do orzekania jest sąd państwa członkowskiego, którego prawo zostało wybrane zgodnie z art. 15b lub którego prawo ma zastosowanie na podstawie art. 15 i przed którym pozwany wdaje się w spór. Zasada ta nie ma zastosowania, w przypadku gdy pozwany wdał się w spór w celu zakwestionowania jurysdykcji lub gdy jurysdykcję ma inny sąd na mocy art. 3 art. 4 lub 4a.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. **Przed objęciem jurysdykcji na mocy ust. 1 sąd zapewnia poinformowanie pozwanego o przysługującym mu prawie do zakwestionowania jurysdykcji oraz o skutkach wdania lub niewdania się w spór.**

(Brzmienie to odpowiada poprawce 46 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 52

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. **W przypadkach inne niż przewidziane w art. 3 i 4 sądem właściwym do orzekania** w postępowaniu związanym ze skutkami majątkowymi **zarejestrowanego związku partnerskiego jest sąd** państwa członkowskiego, **w którym:**

- a) partnerzy mają **wspólne** miejsce zwykłego pobytu, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,
- b) partnerzy mieli ostatnie **wspólne** miejsce zwykłego pobytu, jeżeli jeden z nich nadal tam zamieszkuje, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,
- c) pozwany ma miejsce zwykłego pobytu, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

d) zarejestrowano związek partnerski.

2. Sąd, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b) i c) może stwierdzić brak swojej jurysdykcji, jeśli jego porządek prawny nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego.

1. **Jeżeli zgodnie z art. 3, 4 i 4a żaden sąd nie jest** sądem właściwym, **jurysdykcja** w postępowaniu związanym ze skutkami majątkowymi **przysługuje sądom** państwa członkowskiego,

- a) **na terenie którego** partnerzy mają miejsce zwykłego pobytu **w chwili wniesienia sprawy do sądu**, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,
- b) **na terenie którego** partnerzy mieli ostatnie miejsce zwykłego pobytu, jeżeli jeden z nich nadal tam zamieszkuje **w chwili wniesienia sprawy do sądu**, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,
- c) **na terenie którego** pozwany ma miejsce zwykłego pobytu **w chwili wniesienia sprawy do sądu**, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

ca) którego obywatelstwo lub – w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii – wspólne miejsce zamieszkania posiada oboje partnerów, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

d) zarejestrowano związek partnerski.

2. Sąd, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b), c) i **ca)** może stwierdzić brak swojej jurysdykcji, jeśli jego porządek prawny nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego.

(W kwestii art. 5 lit. ca) (nowa) patrz poprawka do art. 6 ust. 1 lit. b), brzmienie to odpowiada poprawce 47 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 53
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli żaden sąd nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4 lub 5 lub jeżeli sąd **wyznaczony na podstawie tych przepisów** stwierdził brak swojej jurysdykcji, właściwy jest sąd państwa członkowskiego.;

- a) **na terytorium którego znajduje się jeden lub kilka przedmiotów majątkowych należących do jednego lub obu partnerów; w tym przypadku sąd, do którego wniesiono sprawę, orzeka jedynie w zakresie tych przedmiotów, lub**
- b) **którego obywatelstwo lub – w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii – wspólne miejsce zamieszkania, posiada oboje partnerów.**

(Brzmienie to odpowiada poprawce 48 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

Jeżeli żaden sąd **państwa członkowskiego** nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4, **4a** lub 5 lub jeżeli sąd stwierdził brak swojej jurysdykcji, właściwy jest sąd państwa członkowskiego, **na terytorium którego znajduje się nieruchomość lub zarejestrowane przedmioty majątkowe należące do jednego lub obojga partnerów. W tym przypadku sąd, do którego wniesiono sprawę, orzeka jedynie w zakresie nieruchomości lub zarejestrowanych przedmiotów majątkowych.**

Sąd państwa członkowskiego jest przy tym właściwy jedynie dla orzekania w sprawie nieruchomości lub zarejestrowanych przedmiotów majątkowych, które znajdują się na terenie tego państwa członkowskiego.

Poprawka 54
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4, 5 **lub 6, lub jeżeli sąd wyznaczony na podstawie tych przepisów stwierdził brak swojej jurysdykcji, sąd jakiegokolwiek państwa członkowskiego może – w wyjątkowych przypadkach i pod warunkiem, że sprawa ma wystarczający związek z tym państwem członkowskim –** orzekać w sprawie **skutków** majątkowych zarejestrowanych **związków partnerskich**, jeśli postępowanie **jest niemożliwe lub** nie może zostać we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone w państwie trzecim.

Poprawka

Jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4, **4a**, 5 i 6, **sądy tego państwa członkowskiego mogą, w drodze wyjątku,** orzekać w sprawie **stosunków** majątkowych, jeśli postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone, **lub jeżeli nie byłoby to możliwe** w państwie trzecim, z **którym sprawa jest ściśle powiązana.**

Sprawa musi być dostatecznie powiązana z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.

(Brzmienie to odpowiada art. 11 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 49 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 55
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8

Tekst proponowany przez Komisję

Sąd, do którego wniesiono sprawę na podstawie art. 3, 4, 5, 6 lub 7, przed którym toczy się postępowanie, jest także właściwy do zbadania powództwa wzajemnego, o ile wchodzi ono w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

Sąd, do którego wniesiono sprawę na podstawie art. 3, 4, 4a, 5, 6 lub 7, przed którym toczy się postępowanie, jest także właściwy do zbadania powództwa wzajemnego, o ile wchodzi ono w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli wniesiono sprawę do sądu zgodnie z art. 6, jego jurysdykcja do zbadania powództwa wzajemnego ogranicza się do nieruchomości lub zarejestrowanych przedmiotów majątkowych, będących istotą głównego postępowania.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 50 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 56
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9

Tekst proponowany przez Komisję

Sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

- a) z dniem, w którym dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny został złożony w sądzie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć, aby dokument został doręczony pozwanemu; **lub**
- b) jeśli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – z dniem, w którym otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć w celu złożenia tego dokumentu w sądzie.

Poprawka

Do celów niniejszego rozdziału sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

- a) z dniem, w którym dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny został złożony w sądzie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć, aby dokument został doręczony pozwanemu;
- b) jeśli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – z dniem, w którym otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć w celu złożenia tego dokumentu w sądzie, **lub**

ba) jeśli postępowanie zostało wszczęte przez sąd z urzędu – z dniem, w którym sąd podjął decyzję o wszczęciu tego postępowania lub, gdy taka decyzja nie jest wymagana, z dniem zarejestrowania sprawy przez sąd.

(Brzmienie to odpowiada art. 14 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 51 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 57

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. W sytuacji gdy **do sądów** różnych państw członkowskich **wniesiono sprawy** o to samo roszczenie między **tymi samymi stronami**, sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawieszają postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 52 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

1. W sytuacji gdy **w sądach** różnych państw członkowskich **wszczęto postępowania** o to samo roszczenie między **partnerami**, sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawieszają postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

Poprawka 59

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe przed sądami pierwszej instancji, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może – na wniosek **jednej ze stron** – także stwierdzić brak swojej jurysdykcji, pod warunkiem, że sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, jest właściwy w przedmiotowych sprawach, a połączenie spraw jest dopuszczalne w danym porządku prawnym.

(Brzmienie to odpowiada art. 18 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 54 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe przed sądami pierwszej instancji, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może – na wniosek **jednego z partnerów** – także stwierdzić brak swojej jurysdykcji, pod warunkiem że sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, jest właściwy w przedmiotowych sprawach, a połączenie spraw jest dopuszczalne w danym porządku prawnym.

Poprawka 60

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 14

Tekst proponowany przez Komisję

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych **lub** zabezpieczających, przewidzianych w prawie **danego** państwa członkowskiego, **może zostać wniesiony do sądu tego państwa także wówczas, gdy na podstawie** niniejszego rozporządzenia **sądem właściwym do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy jest sąd** innego państwa członkowskiego.

(Brzmienie to odpowiada art. 19 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 56 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

Można wystąpić z wnioskiem do sądów państwa członkowskiego o podjęcie takich środków tymczasowych, **w tym środków** zabezpieczających, przewidzianych w prawie **tego** państwa członkowskiego, **nawet jeżeli na mocy** niniejszego rozporządzenia **to sądy** innego państwa członkowskiego **mają jurysdykcję do rozpoznania istoty sprawy**.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 61
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 15 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 15

Jedność i zakres stosowania prawa właściwego

1. **Prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich ma zastosowanie do wszystkich składników majątku, których dotyczą te skutki, bez względu na lokalizację tych składników majątku.**
2. **Prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich określa, bez uszczerbku dla postanowień art. 1 ust. 3 lit. g) i ga), między innymi:**
 - a) **podział majątku partnerów na różne kategorie przed zawarciem zarejestrowanego związku partnerskiego i po jego zawarciu;**
 - b) **przeniesienie majątku z jednej kategorii do innej;**
 - c) **odpowiedzialność za długi partnera, jeśli dotyczy;**
 - d) **uprawnienia do rozporządzania majątkiem partnera w czasie trwania związku partnerskiego;**
 - e) **rozwiązanie lub ustanie stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego oraz podział majątku w przypadku rozwiązania zarejestrowanego związku partnerskiego;**
 - f) **skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego dla stosunków prawnych łączących jednego z partnerów z osobą trzecią, zgodnie z art. 31.**

(Brzmienie to odpowiada poprawce 57 i 58 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 62
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 15a

Powszechne stosowanie

Prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie stosuje się bez względu na to, czy jest ono prawem państwa członkowskiego.

(Zob. poprawka do art. 16; treść zmieniona. Brzmienie to odpowiada art. 20 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 59 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 63
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 15 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 15b

Wybór prawa

1. Partnerzy lub przyszli partnerzy mogą w drodze porozumienia wybrać lub zmienić prawo właściwe dla stosunków majątkowych swojego zarejestrowanego związku partnerskiego, pod warunkiem że to prawo uznaje instytucję zarejestrowanego związku partnerskiego i wiąże z nią skutki majątkowe oraz że jest to jedno z następujących praw:

- a) prawo państwa, w którym partnerzy lub przyszli partnerzy, lub jedna z tych osób, mają miejsce zwykłego pobytu w chwili zawarcia umowy, lub
- b) prawo państwa, którego obywatelstwo jeden z partnerów bądź przyszłych partnerów posiada w chwili zawarcia umowy, lub
- c) prawo państwa, w którym został zarejestrowany związek partnerski.

2. Jeżeli wybrane prawo nie uznaje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego lub nie wiąże z nią skutków majątkowych, prawo właściwe określa się zgodnie z art. 15.

3. Wybór prawa na podstawie ust. 1 uznaje się za ważny jedynie wtedy, gdy partnerzy lub przyszli partnerzy są w stanie udowodnić, że zanim dokonali tego wyboru zostali pouczeni o jego skutkach prawnych.

Wymóg ten uznaje się za spełniony, jeśli doradztwo zapewnione jest już w ramach dodatkowych krajowych wymogów formalnych dotyczących wyboru prawa.

4. O ile partnerzy nie uzgodnią inaczej, zmiana prawa właściwego dla stosunków majątkowych ich zarejestrowanego związku partnerskiego dokonana podczas trwania związku partnerskiego ma skutek jedynie na przyszłość.

5. Jeśli partnerzy postanowią nadać zmianie prawa właściwego moc wsteczną, pozostaje to bez uszczerbku dla ważności czynności dokonanych wcześniej na mocy prawa dotychczas mającego zastosowanie ani dla praw osób trzecich wynikających z prawa uprzednio mającego zastosowanie.

(Brzmienie to odpowiada częściowo poprawce 60 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 64
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15

Tekst proponowany przez Komisję

Wskazanie prawa właściwego

Prawem właściwym dla skutków majątkowych związku partnerskiego **jest** prawo państwa, w którym związek został zarejestrowany.

Poprawka

Ustalenie prawa właściwego **w przypadku niedokonania** wyboru prawa

1. Jeśli nie osiągnięto porozumienia w sprawie wyboru prawa właściwego zgodnie z art. - 15b skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego reguluje prawo państwa:

- a) w którym partnerzy mają pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu w chwili zawarcia związku partnerskiego lub w którym mają pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu po zawarciu związku partnerskiego, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,
- b) którego obywatelstwo posiada oboje partnerów w chwili zawarcia związku partnerskiego, lub
- c) z którym partnerzy mają wspólnie najściślejszy związek w chwili zawarcia związku partnerskiego, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, lub
- d) w którym związek partnerski został zarejestrowany.

2. Przepisy ust. 1 lit. a), b) i c) nie mają zastosowania, jeśli dane prawo nie uznaje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego.

3. Przepisy ust. 1 lit. b) nie mają zastosowania, w przypadku gdy partnerzy posiadają więcej niż jedno wspólne obywatelstwo.

(Brzmienie to odpowiada częściowo poprawce 61 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 65
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 15a**Wielokrotna rejestracja**

Jeżeli w różnych państwach zarejestrowano związki partnerskie pomiędzy tymi samymi osobami, związek partnerski zawarty jako ostatni ma od chwili jego zawarcia decydujące znaczenie przy określaniu prawa właściwego zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. d).

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 66
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 16

Uniwersalny charakter normy kolizyjnej

Prawo wskazane na podstawie przepisów niniejszego rozdziału stosuje się także wówczas, gdy prawo to nie jest prawem państwa członkowskiego.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 68 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

skreślony

Poprawka 67

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 16a

Formalne wymogi w zakresie wyboru prawa właściwego

1. Porozumienie co do wyboru prawa, o którym mowa w art. - 15b, jest sporządzone na piśmie, opatrzone datą oraz podpisane przez oboje partnerów. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis takiej umowy uznaje się za równoważne formie pisemnej.
2. Umowa ta musi spełniać formalne wymogi prawa właściwego dla stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego lub prawa państwa, w którym została zawarta.
3. Jednak w przypadku gdy prawo państwa, w którym oboje partnerzy mają miejsce zwykłego pobytu w chwili zawarcia umowy o wyborze prawa właściwego, przewiduje dodatkowe wymogi formalne w stosunku do tego rodzaju umów lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność, do umowy majątkowej partnerskiej, wymogi te należy stosować.
4. Jeżeli zwykle miejsce pobytu partnerów w chwili dokonania wyboru prawa znajduje się w różnych państwach członkowskich i przepisy prawa obu tych państw przewidują różne wymogi formalne, umowa jest ważna z formalnego punktu widzenia, jeżeli spełnia wymogi prawa któregośkolwiek z tych państw.

(Brzmienie podobne do art. 5 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 650/2012. Zob. również poprawkę 65 w sprawozdaniu 2011/0059 (CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 68
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 16b

Przepisy formalne umowy majątkowej partnerskiej

W odniesieniu do formy umowy majątkowej partnerskiej stosuje się odpowiednio art. 16a. Do celów niniejszego artykułu wszelkie dodatkowe wymogi formalne w rozumieniu art. 16a ust. 3 dotyczą wyłącznie umowy majątkowej partnerskiej.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 66 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 69
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 16c

Dostosowanie praw rzeczowych

W przypadku gdy dana osoba powołuje się na prawo rzeczowe, do którego jest uprawniona na mocy prawa właściwego dla stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, a w prawie państwa członkowskiego, w którym przywoływane jest to prawo, przedmiotowe prawo rzeczowe nie jest znane, prawo to w miarę konieczności i możliwości jest dostosowane do najbliższego ekwiwalentu prawa rzeczowego w ramach prawa tego państwa, z uwzględnieniem celów i interesów tego konkretnego prawa rzeczowego oraz związanych z nim skutków.

(Brzmienie to odpowiada art. 31 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 67 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 70
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 17

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają stosowania przepisów wymuszających swoje zastosowanie, których przestrzeganie uważane jest przez państwo członkowskie za tak istotny element ochrony jego interesów publicznych, takich jak organizacja polityczna, społeczna lub gospodarcza, że znajdują one zastosowanie do stanów faktycznych objętych ich zakresem bez względu na to, jakie prawo jest właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

1. Przepisy wymuszające swoje zastosowanie to przepisy, których naruszenie byłoby w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym zainteresowanego państwa członkowskiego. Właściwe organy nie powinny interpretować klauzuli porządku publicznego w sposób sprzeczny z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z jej art. 21 zakazującym wszelkich form dyskryminacji.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia – bez uszczerbku dla przepisów dotyczących ochrony czynności mających zastosowanie na mocy art. 31 – nie ograniczają stosowania przepisów prawa państwa sądu orzekającego wymuszających swoje zastosowanie.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 69 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 71

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 18 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Stosowania normy prawa wyznaczonego na podstawie niniejszego rozporządzenia można odmówić jedynie wówczas, gdy takie stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym państwa sądu orzekającego.

1. Stosowania normy prawa **danego państwa** wyznaczonego na podstawie niniejszego rozporządzenia można odmówić jedynie wówczas, gdy jej stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym państwa sądu orzekającego.

(Brzmienie to odpowiada art. 35 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 70 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 72

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 19

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Za właściwe – **na** podstawie niniejszego rozporządzenia – prawo danego państwa uważa się normy prawa **materialnego** obowiązujące w tym państwie, z wyłączeniem norm prawa prywatnego międzynarodowego.

Na podstawie niniejszego rozporządzenia **za właściwe** prawo danego państwa uważa się normy prawa obowiązujące w tym państwie, z wyłączeniem norm prawa prywatnego międzynarodowego.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 71 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 73

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 20

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Państwa posiadające **co najmniej dwa systemy prawne** – terytorialne **kolizje przepisów**

Państwa posiadające **więcej niż jeden system prawny** – terytorialne **normy kolizyjne**

1. W przypadku gdy prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie jest prawem państwa, które składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny zbiór przepisów dotyczących stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, wewnętrzne normy kolizyjne tego państwa określają odpowiednią jednostkę terytorialną, której prawo ma być właściwe.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W przypadku **gdy państwo składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny system prawny lub zbiór norm dotyczących kwestii podlegających niniejszemu rozporządzeniu:**

- a) wszelkie odniesienia do prawa **takiego** państwa są rozumiane, do celów wskazania prawa właściwego zgodnie z **niniejszym rozporządzeniem**, jako odniesienia do prawa obowiązującego w **danej** jednostce terytorialnej;
- b) wszelkie odniesienia do **miejsca zwykłego pobytu w tym państwie** są rozumiane jako odniesienia do **miejsca zwykłego pobytu w jednostce** terytorialnej;
- c) wszelkie odniesienia do **obywatelstwa dotyczą jednostki terytorialnej wskazanej prawem tego państwa lub, w przypadku braku stosownych przepisów, jednostki terytorialnej wybranej przez strony, lub, w przypadku niedokonania przez nie wyboru, jednostki terytorialnej, z którą partner lub partnerzy mają najściślejszy związek.**

(Brzmienie to odpowiada art. 36 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 72 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

1a. W przypadku braku takich przepisów kolizyjnych:

- a) wszelkie odniesienia do prawa państwa, **o którym mowa w ust. 1**, są rozumiane, do celów wskazania prawa właściwego zgodnie z **przepisami odwołującymi się do miejsca zwykłego pobytu partnerów**, jako odniesienia do prawa obowiązującego w jednostce terytorialnej, **w której partnerzy mają miejsce zwykłego pobytu;**
- b) wszelkie odniesienia do **prawa państwa, o którym mowa w ust. 1**, są rozumiane **do celów wskazania prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do obywatelstwa partnerów**, jako odniesienia do **prawa jednostki terytorialnej, z którą małżonkowie mają najściślejszy związek;**
- c) wszelkie odniesienia do **prawa państwa, o którym mowa w ust. 1**, są rozumiane, **do celów wskazania prawa właściwego zgodnie z innymi przepisami odwołującymi się do innych elementów jako łączników, jako odniesienia do prawa jednostki terytorialnej, w której znajduje się dany element.**

Poprawka 74

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 20 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 20a

Państwa posiadające więcej niż jeden system prawny – normy kolizyjne dotyczące różnych kategorii osób

W odniesieniu do państwa, które ma co najmniej dwa systemy prawne lub zbiory przepisów mających zastosowanie do różnych kategorii osób w zakresie stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, wszelkie odniesienia do prawa takiego państwa są rozumiane jako odniesienia do systemu prawnego lub zbioru przepisów określonego przepisami obowiązującymi w tym państwie. W przypadku braku takich przepisów zastosowanie ma system prawny lub zbiór przepisów, z którym partnerzy mają najściślejszy związek.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 73 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 75
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 20 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 20b

**Niestosowanie niniejszego rozporządzenia do wewnętrznych
kolizji praw**

Państwo członkowskie składające się z kilku jednostek terytorialnych mających własne przepisy dotyczące stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich nie ma obowiązku stosowania niniejszego rozporządzenia do kolizji praw występującej wyłącznie między porządkami prawnymi takich jednostek terytorialnych.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 74 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 76
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 21 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez konieczności przeprowadzania jakiegokolwiek postępowania.

1. Orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez konieczności przeprowadzania jakiegokolwiek postępowania. **Uznawanie takich orzeczeń nie oznacza jednak uznawania przez państwa członkowskie zarejestrowanych związków partnerskich jako instytucji prawnej we własnych systemach prawnych.**

Poprawka 77
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 21 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Jeżeli sporna jest kwestia uznania orzeczenia, wówczas każda zainteresowana strona, która powołuje się na uznanie jako na podstawowy zarzut w sporze, może w trybie postępowania, o którym mowa w art. 38–56 rozporządzenia (WE) nr 44/2001, wystąpić z wnioskiem o ustalenie, że orzeczenie podlega uznaniu.

2. Jeżeli sporna jest kwestia uznania orzeczenia, wówczas każda zainteresowana strona, która powołuje się na uznanie jako na podstawowy zarzut w sporze, może w trybie postępowania, o którym mowa w art. 27b–27o, wystąpić z wnioskiem o ustalenie, że orzeczenie **to** podlega uznaniu.

(Brzmienie to odpowiada art. 39 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 75 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 78**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 22 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) uznanie byłoby **oczywiście** sprzeczne z porządkiem publicznym **wezwanego** państwa członkowskiego;

a) uznanie byłoby **w sposób oczywisty** sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, **w którym o nie wystąpiono**;

(Brzmienie to odpowiada art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 76 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 79**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 22 – litera b**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, chociaż miał możliwość;

b) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, chociaż miał możliwość;

(Poprawka nie dotyczy polskiej wersji językowej ze względu na rozbieżności pomiędzy większością wersji językowych a tą wersją.)
(Brzmienie to odpowiada częściowo art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 80**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 22 – litera c**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w **wezwanym** państwie członkowskim;

c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym **w postępowaniu** między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, **w którym wystąpiono o uznanie**;

(Brzmienie to odpowiada art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 78 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 81**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 22 – litera d**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

d) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w **sporze** o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w **wezwanym** państwie członkowskim.

d) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w **postępowaniu** o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania **w** państwie członkowskim, **w którym wystąpiono o uznanie**.

(Brzmienie to odpowiada art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 79 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 82
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 25

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Orzeczenie *wydane w danym państwie członkowskim* nie może być w żadnym wypadku **samo w sobie** przedmiotem kontroli merytorycznej.

(Brzmienie to odpowiada art. 41 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 80 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 83
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 26

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Sąd państwa członkowskiego, do którego wnosi się sprawę o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia.

Sąd państwa członkowskiego, do którego wnosi się sprawę o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia **w państwie członkowskim pochodzenia**.

(Brzmienie to odpowiada art. 42 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 81 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 84
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim **i w tym państwie wykonalne** oraz ugody sądowe są **wykonywane w innych państwach członkowskich** zgodnie z przepisami art. 38–56 i 58 rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

Orzeczenia wydane **i wykonalne** w jednym państwie członkowskim oraz ugody sądowe są **wykonalne w innym państwie członkowskim, jeżeli na wniosek jakiegokolwiek zainteresowanej strony stwierdzono ich wykonalność w tym innym państwie członkowskim** zgodnie z **procedurą przewidzianą w art. 27b–27o**.

(Brzmienie to odpowiada art. 43 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 82 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 85
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27a**Ustalanie miejsca zamieszkania**

Aby ustalić, czy do celów procedury przewidzianej w art. 27b–27o strona ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim wykonania, sąd, do którego wniesiono sprawę, stosuje wewnętrzne prawo tego państwa członkowskiego.

(Brzmienie to odpowiada art. 44 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 83 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 86
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27b**Właściwość miejscowa**

1. Wniosek o stwierdzenie wykonalności składa się do sądu lub właściwego organu państwa członkowskiego wykonania, o którym to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 33.

2. Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub miejsca wykonania orzeczenia.

(Brzmienie to odpowiada art. 45 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 84 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 87
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27c**Procedura**

1. Procedura składania wniosku podlega prawu państwa członkowskiego wykonania.

2. Wnioskodawca nie musi posiadać adresu pocztowego ani uprawnionego przedstawiciela w państwie członkowskim wykonania.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Do wniosku załącza się następujące dokumenty:

- a) *odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;*
- b) *zaświadczenie wydane przez sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, sporządzone z wykorzystaniem formularza, który zostanie sporządzony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 33c ust. 2, z zastrzeżeniem art. 27d.*

(Brzmienie to odpowiada art. 46 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 85 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 88

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27d

Nieprzedstawienie zaświadczenia

1. *Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 27c ust. 3 lit. b) nie zostało przedstawione, sąd albo inny właściwy organ może wyznaczyć termin jego przedstawienia lub przyjąć dokument równorzędny albo też, jeżeli uzna, że dysponuje wystarczającymi informacjami, zwolnić z obowiązku przedstawienia zaświadczenia.*
2. *Jeżeli sąd albo inny właściwy organ zażąda przedłożenia tłumaczenia dokumentów, należy je przedłożyć. Tłumaczenie jest sporządzane przez osobę uprawnioną do wykonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.*

(Brzmienie to odpowiada art. 47 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 86 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 89

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27e

Stwierdzenie wykonalności

Wykonalność orzeczenia stwierdza się bez kontroli na podstawie art. 22 bezzwłocznie po dopełnieniu formalności przewidzianych w art. 27c. Na tym etapie postępowania strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie jest uprawniona do składania oświadczeń.

(Brzmienie to odpowiada art. 48 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 87 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 90
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27f

Zawiadomienie o orzeczeniu dotyczącym wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. O orzeczeniu dotyczącym wniosku o stwierdzenie wykonalności wnioskodawca zostaje niezwłocznie zawiadomiony zgodnie z procedurą przewidzianą w prawie państwa członkowskiego wykonania.

2. Stronie, przeciwko której dochodzi się wykonania, doręcza się stwierdzenie wykonalności i orzeczenie, o ile nie zostało ono wcześniej doręczone.

(Brzmienie to odpowiada art. 11 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 49 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 91
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 g (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27 g

Środek zaskarżenia orzeczenia dotyczącego wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia orzeczenia dotyczącego wniosku o stwierdzenie wykonalności.

2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 33.

3. Środek zaskarżenia jest rozpoznawany zgodnie z przepisami właściwymi dla postępowania, w którym wysłuchane zostają obydwie strony.

4. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie wdaje się w spór przed sądem odwoławczym w postępowaniu dotyczącym środka zaskarżenia wniesionego przez wnioskodawcę, art. 11 stosuje się także wtedy, gdy strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium żadnego z państw członkowskich.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5. Środek zaskarżenia stwierdzenia wykonalności wnosi się w terminie 30 dni od jego doręczenia. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, zamieszkuje w państwie członkowskim innym niż to, w którym nastąpiło stwierdzenie wykonalności, termin wniesienia środka zaskarżenia wynosi 60 dni i biegnie od dnia doręczenia stwierdzenia wykonalności stronie osobiście lub w jej miejscu zamieszkania. Termin nie podlega przedłużeniu z powodu odległości.

(Brzmienie to odpowiada art. 50 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 89 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 92

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 h (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27h

Tryb zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia

Orzeczenie wydane w następstwie wniesienia środka zaskarżenia można zaskarżyć tylko w trybie postępowania, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 33.

(Brzmienie to odpowiada art. 51 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 90 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 93

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 i (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27i

Odmowa lub uchylene stwierdzenia wykonalności

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 27 g lub 27h odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyla tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 22. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie.

(Brzmienie to odpowiada art. 52 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 91 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 94
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 j (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27j

Zawieszenie postępowania

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 27 g lub 27h zawiesza postępowanie na wniosek strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, jeśli wykonalność orzeczenia jest zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia z powodu wniesienia środka zaskarżenia.

(Brzmienie to odpowiada art. 52 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 92 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 95
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 k (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27k

Środki tymczasowe obejmujące środki zabezpieczające

1. Jeżeli orzeczenie podlega uznaniu zgodnie z niniejszym rozdziałem, nie ma przeszkód dla korzystania przez wnioskodawcę zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonania ze środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, bez stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 27e.
2. Stwierdzenie wykonalności uprawnia z mocy prawa do stosowania wszelkich środków zabezpieczających.
3. W czasie biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia stwierdzenia wykonalności przewidzianego w art. 27 g ust. 5 i do chwili rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia nie może być zastosowany żaden środek egzekucyjny wobec majątku strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, z wyjątkiem środków zabezpieczających.

(Brzmienie to odpowiada art. 54 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 93 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 96
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 l (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27l

Częściowa wykonalność

1. Jeżeli orzeczenie rozstrzyga o kilku roszczeniach, a stwierdzenie wykonalności nie może nastąpić co do wszystkich roszczeń, sąd lub właściwy organ stwierdza wykonalność co do jednego lub kilku roszczeń.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Wnioskodawca może wnosić o stwierdzenie wykonalności ograniczone do części orzeczenia.

(Brzmienie to odpowiada art. 55 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 94 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 97

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 m (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27m

Pomoc prawna

Wnioskodawca, któremu w państwie członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów lub wydatków, jest uprawniony w postępowaniu o stwierdzenie wykonalności do najbardziej korzystnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub możliwie najdalej idącego zwolnienia od kosztów lub wydatków, przewidzianego prawem państwa członkowskiego wykonania.

(Brzmienie to odpowiada art. 56 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 95 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 98

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 n (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27n

Brak zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji

Na wnioskodawcę ubiegającego się w jednym państwie członkowskim o uznanie, stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie można nałożyć obowiązku złożenia żadnego zabezpieczenia, gwarancji ani kaucji, niezależnie od ich nazwy, z tego powodu, że jest on cudzoziemcem lub nie ma miejsca zamieszkania lub pobytu w państwie członkowskim wykonania.

(Brzmienie to odpowiada art. 57 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 96 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 99
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 27 o (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27o

Brak opłat i należności

W postępowaniu o stwierdzenie wykonalności w państwie członkowskim wykonania nie można pobierać żadnych opłat ani należności obliczanych od wartości przedmiotu sporu.

(Brzmienie to odpowiada art. 58 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 97 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 100
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 28

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Uznawanie dokumentów urzędowych

Przyjmowanie dokumentów urzędowych

1. Dokumenty urzędowe sporządzone w jednym państwie członkowskim **są uznawane w innych państwach członkowskich, chyba że ich ważność zostanie zakwestionowana zgodnie z prawem właściwym i pod warunkiem, że uznanie nie jest oczywiście** sprzeczne z porządkiem publicznym **wezwanego** państwa członkowskiego.

1. Dokumenty urzędowe sporządzone w jednym państwie członkowskim **posiadają w innym państwie członkowskim takie same skutki dowodowe jak w państwie członkowskim pochodzenia lub skutki dowodowe najbardziej z nimi porównywalne, o ile nie jest to w sposób oczywisty** sprzeczne z porządkiem publicznym **danego** państwa członkowskiego.

Osoba, która chce wykorzystać dokument urzędowy w innym państwie członkowskim może zwrócić się do organu sporządzającego ten dokument w państwie członkowskim pochodzenia o wypełnienie formularza sporządzonego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 33c ust. 2, określającego skutki dowodowe, jakie dany dokument urzędowy rodzi w państwie członkowskim pochodzenia.

1a. Wszelkie kwestionowanie autentyczności dokumentu urzędowego odbywa się przed sądami państwa członkowskiego pochodzenia i rozstrzygane jest na podstawie prawa tego państwa. Zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w innym państwie członkowskim, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

1b. Wszelkie kwestionowanie czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym odbywa się przed sądami mającymi jurysdykcję na podstawie niniejszego rozporządzenia i jest rozstrzygane na podstawie prawa właściwego zgodnie z rozdziałem III lub prawa, o którym mowa w art. 32. W kwestionowanym zakresie zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Uznanie dokumentów urzędowych powoduje, że zyskują one moc dowodową w zakresie ich treści oraz że przysługuje im zwykle domniemanie ważności.

(Brzmienie to odpowiada art. 59 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 98 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

1c. Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii ubocznej dotyczącej czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym w sprawie skutków majątkowych, sąd ten ma jurysdykcję do rozpatrzenia tej kwestii.

Poprawka 101

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 29 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentów urzędowych **sporządzonych i** wykonalnych w **jednym** państwie członkowskim stwierdza się, na wniosek, w postępowaniu przewidzianym w **przepisach** art. [38–57] **rozporządzenia (WE) nr 44/2001**.

1. Wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentów urzędowych wykonalnych w państwie członkowskim **pochożenia** stwierdza się na wniosek **dowolnej zainteresowanej strony** w postępowaniu przewidzianym w art. 27b–27o.

2. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. [43 i 44] **rozporządzenia (WE) nr 44/2001 może odmówić** stwierdzenia wykonalności albo je **uchylić** tylko wówczas, jeżeli wykonanie dokumentu urzędowego jest **oczywiście** sprzeczne z porządkiem publicznym **wezwanego** państwa członkowskiego.

1a. **Do celów art. 27c ust. 3 lit. b) organ, który sporządził dokument urzędowy, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz sporządzony zgodnie z procedurą doradcą, o której mowa w art. 33 ust. 2.**

2. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. 27 g lub 27h **odmawia** stwierdzenia wykonalności albo je **uchyla** tylko wówczas, jeżeli wykonanie dokumentu urzędowego jest **w oczywisty sposób** sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego **wykonania**.

(Brzmienie to odpowiada art. 60 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 99 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 102

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 30

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Uznawanie i wykonalność ugód sądowych

Wykonalność ugód sądowych

Ugody sądowe wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia są uznawane, a ich wykonalność stwierdzana w innym państwie członkowskim na wniosek każdej zainteresowanej strony na takich samych zasadach jak dokumenty urzędowe. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. [42 lub 44] rozporządzenia (WE) nr 44/2001 może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je uchylić tylko wówczas, jeżeli wykonanie ugody sądowej jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego wykonania.

1. Wykonalność w innym państwie członkowskim ugód sądowych, które są wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia, stwierdza się na wniosek dowolnej zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27b–27o.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Do celów art. 27c ust. 3 lit. b) sąd, który zatwierdził ugodę lub przed którym została ona zawarta, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz sporządzony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 33c ust. 2.

1b. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 27 g lub 27h odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyla tylko wówczas, gdy wykonanie ugody sądowej jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego wykonania.

(Brzmienie to odpowiada art. 61 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 100 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 103

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Skutki wobec osób trzecich**Ochrona** osób trzecich

(Brzmienie to odpowiada poprawce 101 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 104

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego dla stosunków prawnych łączących jednego z partnerów z osobą trzecią regulowane są przepisami prawa państwa, w którym związek partnerski został zarejestrowany i o którym mowa w art. 15.

1. Skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego dla stosunków prawnych łączących jednego z partnerów z osobą trzecią regulowane są przepisami prawa właściwego dla stosunków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 105

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Jednakże **prawo państwa członkowskiego może przewidywać, że partner nie może powoływać się wobec osoby trzeciej** na prawo właściwe, jeśli miejsce zwykłego pobytu **jednego z partnerów lub osoby trzeciej znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego oraz jeśli przewidziane prawem tego państwa członkowskiego formalności w zakresie jawności lub rejestracji nie zostały spełnione, chyba że osoba trzecia знаła lub powinna była znać** prawo właściwe dla **skutków** majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 102 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

2. Jednakże **żaden z partnerów** nie może powoływać się na prawo właściwe **dla stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego w ramach stosunków prawnych pomiędzy jednym z partnerów a osobą trzecią**, jeśli partner, którego **łączą stosunki prawne z osobą trzecią, oraz ta osoba trzecia mają** miejsce zwykłego pobytu **w tym samym państwie, a nie jest to państwo, którego prawo jest** właściwe dla **stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego. W takim przypadku w odniesieniu do skutków majątkowych wobec osoby trzeciej właściwe jest prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu danego partnera i osoby trzeciej.**

Poprawka 106

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. **Podobnie porządek prawny państwa członkowskiego, w którym położona jest nieruchomość, może przewidywać analogiczną do przewidzianej w ust. 2 zasadę dla stosunków prawnych łączących jednego z partnerów z osobą trzecią w odniesieniu do tej nieruchomości.**

(Brzmienie to odpowiada poprawce 103 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka

3. **Ustęp 2 nie ma zastosowania,:**
- a) **jeżeli osoba trzecia znała lub powinna była znać porządek prawny właściwy dla stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego lub**
 - b) **jeżeli zostały spełnione wymogi w zakresie rejestracji lub jawności stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, przewidziane prawem państwa, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu osoby trzeciej i partnera, którego łączą stosunki prawne z osobą trzecią, lub**
 - c) **w interesach dotyczących nieruchomości, jeśli zostały spełnione wymogi w zakresie rejestracji lub jawności stosunków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego w odniesieniu do nieruchomości zgodnie z prawem państwa, w którym znajduje się dana nieruchomość.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 107
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 32 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 32

Miejsce zwykłego pobytu

1. Do celów niniejszego rozporządzenia za miejsce zwykłego pobytu spółek, stowarzyszeń i osób prawnych uznaje się miejsce siedziby ich głównego organu zarządzającego. Za miejsce zwykłego pobytu osoby fizycznej, działającej w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, uznaje się miejsce głównej siedziby przedsiębiorstwa.

2. W razie zawarcia stosunku prawnego w ramach działalności filii, agencji lub innego oddziału lub gdy na mocy umowy spełnienie świadczenia należy do obowiązków takiej filii, agencji lub oddziału, za miejsce zwykłego pobytu uznaje się miejsce siedziby tej filii, agencji lub oddziału.

3. Jako chwilę właściwą dla ustalenia miejsca zwykłego pobytu przyjmuje się chwilę zawarcia stosunku prawnego.

(Brzmienie to odpowiada poprawce 104 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 108
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 – ustęp 1 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ba) informacje o nazwach i danych kontaktowych sądów i organów właściwych w zakresie rozpatrywania wniosków o stwierdzenie wykonalności orzeczeń zgodnie z art. 27b ust. 1 oraz w zakresie rozpatrywania środków zaskarżenia orzeczeń wydanych w sprawie takich wniosków zgodnie z art. 27 g ust. 2;

(Brzmienie to odpowiada art. 78 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 105 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 109
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 – ustęp 1 – litera b b (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

bb) informacje o procedurach zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia, o których mowa w art. 27h.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 110
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Państwa członkowskie **informują** Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Poprawka

2. Państwa członkowskie **powiadają** Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Poprawka 111
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Komisja publicznie udostępnia w odpowiedni sposób informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2, w szczególności na wielojęzycznej stronie internetowej europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Poprawka

3. Komisja publicznie udostępnia w **prosty i** odpowiedni sposób informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2, w szczególności na wielojęzycznej stronie internetowej europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Państwa członkowskie dopilnowują, by informacje zawarte na tej wielojęzycznej stronie internetowej były również dostępne za pośrednictwem każdej zakładanej przez nie strony internetowej, w szczególności za pomocą linka do strony internetowej Komisji.

(Brzmienie to odpowiada art. 78 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 108 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 112
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

3a. **Komisja wprowadza narzędzie informacyjne i szkoleniowe dla właściwych urzędników sądowych i prawników praktyków poprzez utworzenie interaktywnego portalu internetowego we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii, obejmującego system wymiany doświadczeń i praktyk zawodowych.**

Poprawka

(Brzmienie to odpowiada poprawce 109 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 113
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 33a

Sporządzanie wykazu zawierającego informacje, o których mowa w art. 2 ust. 1a, i wszelkie późniejsze zmiany wprowadzane do tego wykazu

1. Na podstawie powiadomień od państw członkowskich Komisja sporządza wykaz innych organów i przedstawicieli zawodów prawniczych, o których mowa w art. 2 ust. 1a.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach informacji zawartych w tym wykazie. Komisja odpowiednio zmienia ten wykaz.
3. Komisja publikuje wykaz i wszelkie zmiany wprowadzone do tego wykazu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
4. Komisja udostępnia publicznie wszystkie informacje zgłoszone jej zgodnie z ust. 1 i 2 za pomocą innych odpowiednich środków, w szczególności z wykorzystaniem europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

(Brzmienie to odpowiada art. 79 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 110 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 114
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 33b

Ustanowienie zaświadczeń i formularzy, o których mowa w art. 27c, 28, 29 i 30, i wprowadzanie do nich zmian

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające zaświadczenia i formularze, o których mowa w art. 27c, 28, 29 i 30, i wprowadzające do nich zmiany. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 33c ust. 2.

(Brzmienie to odpowiada art. 80 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 111 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 115
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 33 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 33c

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(Brzmienie to odpowiada art. 81 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 i poprawce 112 w sprawozdaniu 2011/0059(CNS).)

Poprawka 116
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 34 – ustęp 1 – akapit pierwszy a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja bada w swoich sprawozdaniach w szczególności następujące kwestie:

- wykorzystanie przez zarejestrowanych partnerów możliwości w zakresie porozumienia w sprawie wyboru prawa i wyboru jurysdykcji oraz skutki tego w praktyce;
- zapewnienie w praktyce wymogu doradztwa przy wyborze prawa;
- wykorzystanie możliwości stwierdzenia braku jurysdykcji przez sądy państw członkowskich, w których nie przewiduje się instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego, i skutki tego w praktyce oraz
- możliwości dalszej konwergencji przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu i w [rozporządzeniu w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych] w celu dalszego zrównania.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 117
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 35 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przepisy rozdziału III mają zastosowanie wyłącznie do partnerów, którzy **zarejestrowali swój związek partnerski**.

Poprawka

3. Przepisy rozdziału III mają zastosowanie wyłącznie do partnerów **żyjących w zarejestrowanym związku partnerskim, którzy po dniu, w którym rozpoczęto stosowanie niniejszego rozporządzenia,:**

- a) **zawarli związek partnerski lub**
- b) **dokonali wyboru prawa właściwego w odniesieniu do swoich stosunków majątkowych.**

Umowa dotycząca wyboru prawa zawarta przed [rozpoczęciem stosowania niniejszego rozporządzenia] jest również ważna, o ile spełnia wymogi rozdziału III lub o ile jest ważna na mocy prawa właściwego zgodnie ze stosownymi przepisami międzynarodowego prawa prywatnego obowiązującymi w chwili zawarcia umowy o wyborze prawa.

Jeżeli umowa dotycząca wyboru prawa została zawarta przed [rozpoczęciem stosowania niniejszego rozporządzenia] na podstawie przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu możliwości wyboru prawa, jednak w chwili wyboru prawa zgodnie ze stosownymi przepisami międzynarodowego prawa prywatnego nie była ważna na mocy prawa właściwego, bowiem w prawie właściwym nie przewidziano możliwości wyboru prawa w odniesieniu do zarejestrowanych związków partnerskich, staje się ważna wraz z [rozpoczęciem stosowania niniejszego rozporządzenia].

P7_TA(2013)0338

Mażeńskie ustroje majątkowe *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych (COM(2011)0126 – C7-0093/2011 – 2011/0059(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 093/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2011)0126),
- uwzględniając art. 81 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0093/2011),
- uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez senat Włoch, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego jest niezgodny z zasadą pomocniczości,
- uwzględniając art.55 Regulaminu,

Wtorek, 10 września 2013 r.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0253/2013),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) Niniejsze rozporządzenie dotyczy kwestii związanych z małżeńskimi ustrojami majątkowymi. Nie definiuje ono pojęcia „małżeństwa”, które określone jest w ustawodawstwie państw członkowskich.

Poprawka

- (10) Niniejsze rozporządzenie dotyczy kwestii związanych z małżeńskimi ustrojami majątkowymi. Nie definiuje ono pojęcia „małżeństwa”, które określone jest w ustawodawstwie państw członkowskich. **Odnosi się ono raczej do tego pojęcia w sposób neutralny. Niniejsze rozporządzenie nie narusza definicji pojęcia „małżeństwa” w prawie krajowym państw członkowskich.**

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia powinien obejmować wszystkie kwestie cywilnoprawne związane z małżeńskimi ustrojami majątkowymi, zarówno w zakresie bieżącego zarządzania majątkiem małżonków, jak i zniesienia ustroju, zwłaszcza na skutek separacji pary **lub** śmierci jednego z małżonków.

Poprawka

- (11) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia powinien obejmować wszystkie kwestie cywilnoprawne związane z małżeńskimi ustrojami majątkowymi, zarówno w zakresie bieżącego zarządzania majątkiem małżonków, jak i zniesienia ustroju, zwłaszcza na skutek separacji **lub** **rozvodu** pary, **albo** śmierci jednego z małżonków.

(Bzmienie to odpowiada motywowi 9 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(11a) *Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak mieć zastosowania do dziedzin prawa cywilnego innych niż małżeńskie ustroje majątkowe. Dla pełnej jasności z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy wyraźnie wyłączyć szereg kwestii, które mogłyby być postrzegane jako powiązane z małżeńskimi ustrojami majątkowymi.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 11 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 12

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(12) Obowiązki alimentacyjne między małżonkami regulowane **są** przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, należy **je w związku z tym** wykluczyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, podobnie jak zagadnienia dotyczące **ważności i skutków darowizn**, podlegające przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego **dla zobowiązań umownych (Rzym I)**.

(12) Obowiązki alimentacyjne między małżonkami, **które są** regulowane przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, należy wykluczyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, podobnie jak zagadnienia dotyczące **dziedziczenia majątku po osobie zmarłej**, podlegające przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie **jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego** ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 107.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) *Kwestie dotyczące istoty praw rzeczowych mogą być regulowane przepisami krajowymi państw członkowskich, podobnie jak kwestie jawności tych praw, należy je w związku z tym również wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, tak jak stało się to w przypadku rozporządzenia (UE) nr .../... [Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie utworzenia europejskiego certyfikatu spadkowego]. W ten sposób sądy państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się przedmiot majątkowy należący do jednego lub obu małżonków, mogą podejmować środki z zakresu prawa rzeczowego, związane zwłaszcza z wpisaniem przeniesienia przedmiotu majątkowego do rejestru publicznego, jeśli prawo tego państwa członkowskiego przewiduje taką możliwość.*

(Brzmienie to odpowiada częściowo motywowi 15 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

- (13) *Niniejsze rozporządzenie – tak jak rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – nie powinno mieć wpływu na zamknięty katalog (numerus clausus) praw rzeczowych znany w prawie krajowym niektórych państw członkowskich. Od państwa członkowskiego nie można wymagać, by uznało prawo rzeczowe odnoszące się do majątku znajdującego się w tym państwie członkowskim, jeżeli to prawo rzeczowe nie jest znane w jego prawie.*

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 13 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (13a) *Jednak aby umożliwić beneficjentom korzystanie w innym państwie członkowskim z praw, które powstały na skutek ustania małżeńskiego ustroju majątkowego lub które na nich przeszły, na przykład w kontekście sporu dotyczącego małżeńskiego ustroju majątkowego, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć możliwość dostosowania nieznanego prawa rzeczowego do najbliższego odpowiednika tego prawa rzeczowego, przewidzianego w prawie tego innego państwa członkowskiego. W kontekście takiego dostosowania należy uwzględnić cele i interesy, którym służy określone prawo rzeczowe, oraz związane z nim skutki. Dla określenia prawa rzeczowego będącego najbliższym krajowym odpowiednikiem nieznanego prawa rzeczowego możliwe jest nawiązanie kontaktu z organami lub właściwymi osobami w państwie, którego prawo jest właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego, w celu uzyskania dalszych informacji co do charakteru i skutków tego prawa. W tym celu mogłyby zostać wykorzystane istniejące sieci w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, a także wszelkie inne dostępne środki ułatwiające zrozumienie prawa zagranicznego.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 16 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 13 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13b) *Wymogi dotyczące wpisu do rejestru prawa do rzeczy ruchomych lub nieruchomości powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr (w przypadku nieruchomości *lex rei sitae*), powinno określać warunki prawne i sposób dokonywania wpisu oraz organy, takie jak organy prowadzące księgi wieczyste lub notariusze, które są odpowiedzialne za sprawdzenie, czy spełnione są wszystkie wymogi oraz czy przedstawiona lub sporządzona dokumentacja jest wystarczająca lub zawiera niezbędne informacje.*

(Brzmienie to odpowiada częściowo motywowi 18 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 13 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13c) *Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia powinny zostać wyłączone również skutki wpisu prawa do rejestru. To prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr, powinno określać na przykład, czy wpis ma charakter deklaracyjny czy konstytutywny. Zatem gdy na przykład w celu zapewnienia skutku *erga omnes* rejestrów lub w celu ochrony czynności prawnych, na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr, nabycie prawa do nieruchomości wymaga wpisania do rejestru, chwila nabycia tego prawa powinna być regulowana przez prawo tego państwa członkowskiego.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 19 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 13 d (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13d) *Pojęcie „małżeńskiego ustroju majątkowego”, określające zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, powinno obejmować ogół zasad regulujących stosunki majątkowe pomiędzy małżonkami oraz w ich stosunkach z osobami trzecimi w wyniku zawarcia związku małżeńskiego i po jego zakończeniu. Obejmuje to nie tylko uregulowania obligatoryjne prawa właściwego, ale również ewentualne uregulowania fakultatywne, które małżonkowie mogą uzgodnić zgodnie z prawem właściwym.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13e) *Podobnie jak w przypadku rozporządzenia (UE) nr 650/2012, w niniejszym rozporządzeniu należy respektować poszczególne systemy regulujące sprawy dotyczące ustrojów majątkowych stosowane w państwach członkowskich. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” powinien zatem być rozumiany szeroko, tak by obejmował nie tylko sądy w faktycznym znaczeniu tego słowa, sprawujące funkcje sądownicze, lecz także notariuszy lub urzędy stanu cywilnego w niektórych państwach członkowskich, sprawujące funkcje sądownicze w niektórych sprawach dotyczących ustrojów majątkowych, oraz notariuszy i przedstawicieli zawodów prawniczych, którzy w niektórych państwach członkowskich sprawują funkcje sądownicze w danej sprawie dotyczącej ustrojów majątkowych na podstawie przekazania uprawnień przez sąd. Wszystkie sądy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia powinny być związane zasadami jurysdykcji przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu. Natomiast termin „sąd” nie powinien obejmować organów pozasądowych danego państwa członkowskiego uprawnionych na mocy prawa krajowego do zajmowania się sprawami dotyczącymi ustrojów majątkowych, takich jak notariusze w większości państw członkowskich, w których zazwyczaj nie sprawują oni funkcji sądowniczych.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 20 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 11
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14) Aby uwzględnić rosnącą mobilność par małżeńskich oraz zapewnić usprawienie wymiaru sprawiedliwości, normy jurysdykcyjne zawarte w niniejszym rozporządzeniu przewidują, że kwestie dotyczące małżeńskiego ustroju majątkowego, w tym jego zniesienia, które związane są z postępowaniem rozwodowym, postępowaniem w sprawie separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa, będą rozpatrywane przez sądy państwa członkowskiego właściwe do rozpatrywania spraw w postępowaniu rozwodowym, postępowaniu w sprawie separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

- (14) Aby uwzględnić rosnącą mobilność par małżeńskich oraz zapewnić usprawienie wymiaru sprawiedliwości, normy jurysdykcyjne zawarte w niniejszym rozporządzeniu przewidują, że kwestie dotyczące małżeńskiego ustroju majątkowego, w tym jego zniesienia, które związane są z postępowaniem rozwodowym, postępowaniem w sprawie separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa, będą rozpatrywane przez sądy państwa członkowskiego właściwe do rozpatrywania spraw w postępowaniu rozwodowym, postępowaniu w sprawie separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, **jeżeli jurysdykcja sądów właściwych została uznana przez małżonków w sposób wyraźny lub dorozumiany.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 12
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) W przypadku gdy kwestie dotyczące małżeńskiego ustroju majątkowego nie są związane ani z postępowaniem rozwodowym, postępowaniem w sprawie separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa, ani ze śmiercią jednego z małżonków, małżonkowie mogą postanowić o przedłożeniu kwestii dotyczących swojego małżeńskiego ustroju majątkowego do rozpatrzenia sądom państwa członkowskiego, którego prawo wybrali jako prawo właściwe dla ich ustroju majątkowego. **Decyzja ta przybiera postać** umowy między małżonkami, którą można zawrzeć **w każdej chwili, w tym w trakcie postępowania.**

Poprawka

- (16) W przypadku gdy kwestie dotyczące małżeńskiego ustroju majątkowego nie są związane ani z postępowaniem rozwodowym, postępowaniem w sprawie separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa, ani ze śmiercią jednego z małżonków, małżonkowie mogą postanowić o przedłożeniu kwestii dotyczących swojego małżeńskiego ustroju majątkowego do rozpatrzenia sądom państwa członkowskiego, którego prawo wybrali jako prawo właściwe dla ich ustroju majątkowego. **Wymaga to** umowy między małżonkami, którą można zawrzeć **najpóźniej do chwili wniesienia sprawy do sądu, a po tym terminie zgodnie z prawem państwa sądu orzekającego.**

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

- (17) Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać wskazanie sądów państwa członkowskiego posiadających jurysdykcję terytorialną w zakresie rozpatrywania spraw dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych w przypadkach innych niż separacja pary lub śmierć jednego z małżonków, a **w szczególności przewidywać jurysdykcję konieczną, aby zapobiec sytuacjom pozbawienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości.**

Poprawka

- (17) Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać wskazanie sądów państwa członkowskiego posiadających jurysdykcję terytorialną w zakresie rozpatrywania spraw dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych w przypadkach innych niż separacja pary lub śmierć jednego z małżonków, **zgodnie z wykazem kryteriów uporządkowanych według hierarchii ważności, mających zapewnić istnienie ścisłego związku między małżonkami a państwem członkowskim, którego sądy są właściwe.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 14
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 17 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17a) *W celu przeciwdziałania w szczególności sytuacjom pozbawienia prawa do sądu należy przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu przepis dotyczący forum necessitatis, co pozwoli sądowi państwa członkowskiego rozpoznawać, w wyjątkowych przypadkach, sprawę dotyczącą małżeńskiego ustroju majątkowego, która ma ścisły związek z państwem trzecim. Za taki wyjątkowy przypadek może być uznana sytuacja, gdy postępowanie nie może toczyć się w danym państwie trzecim, na przykład z powodu wojny domowej, lub gdy nie można w rozsądny sposób oczekiwać od beneficjenta wszczęcia lub prowadzenia postępowania w tym państwie. Jurysdykcja oparta na forum necessitatis powinna być jednak sprawowana wyłącznie wtedy, gdy sprawa dotycząca małżeńskiego ustroju majątkowego ma dostateczny związek z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.*

(Brzmienie to odpowiada motywowi 31 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 15
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 21

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (21) Na wypadek niedokonania wyboru prawa właściwego i w celu pogodzenia potrzeby przewidywalności i pewności prawa z koniecznością uwzględnienia rzeczywistej sytuacji pary, niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać zharmonizowane normy kolizyjne opierające się na łącznikach uszeregowanych według ważności, umożliwiające wskazanie prawa właściwego dla całości majątku małżonków. Pierwszym kryterium powinno być pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu małżonków po zawarciu **przez nich** związku małżeńskiego, kolejnym – **prawo państwa, którego** wspólne obywatelstwo **posiadają małżonkowie** w chwili zawierania związku. Jeżeli żadne z powyższych kryteriów nie zostanie spełnione lub jeżeli małżonkowie nie posiadają pierwszego wspólnego miejsca zwykłego pobytu ze względu na wspólne podwójne obywatelstwo w chwili zawierania związku, trzecie kryterium powinno stanowić **prawo państwa**, z którym małżonkowie mają wspólnie najściślejszy związek, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, **a zwłaszcza państwa, w którym związek małżeński został zawarty**, z zastrzeżeniem, że istnienie tego ścisłego związku rozpatruje się uwzględniając stan w momencie zawierania małżeństwa.
- (21) Na wypadek niedokonania wyboru prawa właściwego i w celu pogodzenia potrzeby przewidywalności i pewności prawa z koniecznością uwzględnienia rzeczywistej sytuacji pary, niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać zharmonizowane normy kolizyjne opierające się na łącznikach uszeregowanych według ważności, umożliwiające wskazanie prawa właściwego dla całości majątku małżonków. Pierwszym kryterium powinno być **wspólne miejsce zwykłego pobytu w chwili zawarcia związku małżeńskiego lub** pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu małżonków po zawarciu związku małżeńskiego, kolejnym – wspólne obywatelstwo **małżonków** w chwili zawierania związku. Jeżeli żadne z powyższych kryteriów nie zostanie spełnione lub jeżeli małżonkowie nie posiadają pierwszego wspólnego miejsca zwykłego pobytu ze względu na wspólne podwójne obywatelstwo w chwili zawierania związku, trzecie kryterium powinno stanowić **państwo**, z którym małżonkowie mają wspólnie najściślejszy związek, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, z zastrzeżeniem, że istnienie tego ścisłego związku rozpatruje się uwzględniając stan w momencie zawierania małżeństwa.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 16
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 22 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (22a) *Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, tj. jeżeli odsyła ono do obywatelstwa jako kryterium wskazania prawa właściwego, kwestia sposobu postępowania w przypadkach wielokrotnego obywatelstwa i traktowania danej osoby jako obywatela danego państwa jest uregulowana prawem krajowym, a także ewentualnie umowami międzynarodowymi, z pełnym poszanowaniem ogólnych zasad Unii Europejskiej.*

Poprawka 17
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 24

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (24) Ze względu na znaczenie wyboru prawa właściwego dla małżeńskiego ustroju majątkowego, niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać pewne zabezpieczenia gwarantujące, że małżonkowie lub przyszli małżonkowie są świadomi konsekwencji dokonanego wyboru. **Wybór ten powinien przebiegać w sposób przewidziany dla umowy majątkowej małżeńskiej w prawie państwa, którego prawo wybrano jako prawo właściwe, lub w prawie państwa, w którym dokument został sporządzony, i mieć postać co najmniej dokumentu pisemnego, opatrzonego datą i podpisanego przez obu małżonków. Ponadto należy przestrzegać ewentualnych wymogów formalnych w zakresie ważności, jawności lub rejestracji takich umów, określonych prawem państwa, którego prawo wybrano jako prawo właściwe, lub prawem państwa, w którym sporządzono dokument.**
- (24) Ze względu na znaczenie wyboru prawa właściwego dla małżeńskiego ustroju majątkowego niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać pewne zabezpieczenia gwarantujące, że małżonkowie lub przyszli małżonkowie są świadomi konsekwencji dokonanego wyboru. **Porozumienie o wyborze prawa właściwego powinno** mieć postać co najmniej dokumentu pisemnego, opatrzonego datą i podpisanego przez oboje małżonków. **Wybór ten powinien przebiegać w sposób przewidziany prawem właściwym dla małżeńskiego ustroju majątkowego** lub prawem państwa, w którym **porozumienie zostało zawarte.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 18
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 24 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (24a) *W celu uwzględnienia niektórych norm prawnych państw członkowskich, w tym dotyczących ochrony domu rodzinnego oraz uregulowania uprawnień do użytkowania w stosunkach między małżonkami, niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać stosowania przepisów wymuszających swoje zastosowanie przez sąd orzekający, dopuszczając również odmowę stosowania przez państwo członkowskie prawa innego państwa z korzyścią dla przepisów prawa krajowego. Przepisy wymuszające swoje zastosowanie powinny określać przepisy obowiązujące w takiej sytuacji, których przestrzeganie dane państwo członkowskie uznaje za niezbędne dla ochrony swojego interesu publicznego, w szczególności swojego porządku politycznego, społecznego lub gospodarczego. Na przykład w celu zapewnienia ochrony domu rodzinnego państwo członkowskie, w którym się on znajduje, powinno mieć możliwość narzucenia swoich własnych zasad takiej ochrony, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących ochrony transakcji obowiązujących w danym państwie członkowskim, których pierwszeństwo jest zagwarantowane w art. 35.*

Poprawka 19
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 27

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (27) Ze względu na fakt, iż wzajemne uznawanie orzeczeń wydanych w państwach członkowskich jest jednym z celów niniejszego rozporządzenia, powinno ono przewidywać przepisy dotyczące uznawania i wykonania orzeczeń, wzorowane na **rozporządzeniu (WE) nr 44/2001, dostosowane w razie potrzeby do szczególnych wymogów dziedziny będącej przedmiotem niniejszego rozporządzenia.**

- (27) Ze względu na fakt, iż wzajemne uznawanie orzeczeń wydanych w państwach członkowskich **w zakresie spraw dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych** jest jednym z celów niniejszego rozporządzenia, powinno ono przewidywać przepisy dotyczące uznawania, **wykonalności** i wykonania orzeczeń, wzorowane na **innych aktach prawnych Unii w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 28

Tekst proponowany przez Komisję

- (28) Aby uwzględnić różne **podejście do kwestii dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych** w państwach członkowskich, niniejsze rozporządzenie powinno gwarantować **uznawanie i wykonywanie** dokumentów urzędowych. **Jednakże jeżeli chodzi o uznanie dokumentów urzędowych, nie można dokumentów tych traktować jak orzeczeń sądowych. Uznanie aktów urzędowych oznacza, że przysługuje im taka sama moc dowodowa w zakresie ich treści oraz że wywołują one takie same skutki jak w państwie członkowskim pochodzenia, a także iż przysługuje im domniemanie ważności, które może zostać podważone.**

(Brzmienie to odpowiada motywowi 60 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

- (28) Aby uwzględnić różne **systemy regulowania spraw związanych z małżeńskim ustrojem majątkowym** w państwach członkowskich, niniejsze rozporządzenie powinno gwarantować **przyjmowanie i wykonalność we wszystkich państwach członkowskich** dokumentów urzędowych **dotyczących spraw związanych z małżeńskim ustrojem majątkowym.**

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 28 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (28a) **W odniesieniu do uznawania, wykonalności i wykonywania orzeczeń sądowych oraz w odniesieniu do przyjmowania i wykonalności dokumentów urzędowych oraz wykonalności ugód sądowych niniejsze rozporządzenie powinno zatem przewidywać przepisy w szczególności w oparciu o rozporządzenie (UE) nr 650/2012.**

Poprawka

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 29

Tekst proponowany przez Komisję

- (29) **O ile prawo właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego powinno regulować** stosunki prawne między każdym z małżonków a osobami trzecimi, **zasady powoływania** się na to prawo **należy jednak uregulować przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym małżonek lub osoba trzecia mają miejsce zwykłego pobytu, w celu zapewnienia ochrony osoby trzeciej. Prawo tego państwa członkowskiego mogłoby zatem przewidywać, że małżonek może powołać się wobec tej osoby trzeciej na prawo właściwe dla swojego małżeńskiego ustroju majątkowego, jedynie jeśli warunki rejestracji lub jawności przewidziane w tym państwie członkowskim zostały spełnione, chyba że osoba trzecia znała lub powinna była znać prawo właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego.**

Poprawka

- (29) **Prawo właściwe na mocy niniejszego rozporządzenia dla małżeńskiego ustroju majątkowego reguluje** stosunki prawne między każdym z małżonków a osobami trzecimi. **Jednak w celu zapewnienia ochrony osoby trzeciej żadne z małżonków nie powinno móc powołać się na to prawo w przypadku stosunku prawnego między jednym z małżonków a osobą trzecią, jeśli małżonek znajdujący się w stosunku prawnym z daną osobą trzecią oraz ta osoba trzecia mają miejsce zwykłego pobytu w tym samym państwie, niebędącym państwem, którego prawo jest właściwe dla danego małżeńskiego ustroju majątkowego. Wyjątek powinny stanowić sytuacje, gdy osobie trzeciej nie przysługuje ochrona, a więc znała ona lub powinna była znać prawo właściwe, czy też gdy zostały spełnione wymogi dotyczące rejestracji i jawności obowiązujące w tym państwie.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 23
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 30 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (30a) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia zaświadczeń i formularzy dotyczących stwierdzania wykonalności orzeczeń, ugód sądowych i dokumentów urzędowych oraz wprowadzania do nich zmian. Uprawnienia te powinno się wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(Brzmienie to odpowiada motywowi 78 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 24
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 30 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (30b) Do celów przyjmowania aktów wykonawczych ustanawiających, a następnie zmieniających zaświadczenia i formularze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu należy korzystać z procedury doradczej ustanowionej w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(Brzmienie to odpowiada motywowi 79 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 25
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 32

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (32) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z prawami podstawowymi oraz zachowuje zasady uznane przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza jej art. 7, 9, 17, 21 i 47 dotyczącymi odpowiednio poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny zgodnie z ustawami krajowymi, prawa własności, niedyskryminacji i prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu. Sądy państw członkowskich **powinny** stosować niniejsze rozporządzenie z poszanowaniem tych praw i zasad.

- (32) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z prawami podstawowymi oraz zachowuje zasady uznane przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza jej art. 7, 9, 17, **20**, 21, **23** i 47 dotyczącymi odpowiednio poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny zgodnie z ustawami krajowymi, prawa własności, **równości wobec prawa**, niedyskryminacji i prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu. Sądy państw członkowskich **muszą** stosować niniejsze rozporządzenie z poszanowaniem tych praw i zasad.

(Brzmienie to odpowiada częściowo motywowi 81 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 26**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych małżonków,

a) **ogólna** zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych małżonków;

Poprawka 27**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera a a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

aa) **istnienie, ważność lub uznawanie związku małżeńskiego;**

Poprawka 28**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera c**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) **darowizny między małżonkami;**

skreślona

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera d**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

d) **prawa do dziedziczenia** małżonka pozostającego przy życiu,

d) **kwestie dotyczące dziedziczenia w odniesieniu do** małżonka pozostającego przy życiu;

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp 3 – litera e**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

e) **spółka między małżonkami;**

e) **kwestie z zakresu właściwego dla prawa spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających,**

(Brzmienie to odpowiada art. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 31

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera f

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

f) istota praw rzeczowych **obciążających przedmiot majątkowy i jawność tych praw.**

f) istota praw rzeczowych.

(Brzmienie to odpowiada art. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 32

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera f a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

fa) wszelkie wpisy do rejestru praw do rzeczy ruchomych lub do nieruchomości, łącznie z wymogami prawnymi dotyczącymi takich wpisów, oraz skutki wpisu lub braku wpisu takich praw do rejestru, oraz

(Brzmienie to odpowiada art. 1 lit. l) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 33

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 3 – litera f b (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

fb) kwestie uprawnienia do przeniesienia lub wyrównania, w przypadku rozwodu, nabytych w trakcie małżeństwa praw do emerytury lub renty inwalidzkiej.

Poprawka 34

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) „małżeński ustrój majątkowy” – ogół zasad regulujących stosunki majątkowe pomiędzy małżonkami oraz **stosunki pomiędzy nimi a** osobami trzecimi;

a) „małżeński ustrój majątkowy” – ogół zasad regulujących stosunki majątkowe pomiędzy małżonkami oraz **ich stosunki z osobami trzecimi w wyniku zawarcia związku małżeńskiego;**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 35

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) „umowa majątkowa małżeńska” – każda umowa regulująca **stosunki majątkowe** pomiędzy małżonkami **oraz stosunki między nimi a osobami trzecimi**;

Poprawka

- b) „umowa majątkowa małżeńska” – każda umowa regulująca **małżeński ustroj majątkowy** pomiędzy małżonkami **lub przyszlými małżonkami**;

Poprawka 36

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera c – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

- c) „dokument urzędowy” – dokument, który został **oficjalnie** sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w **państwie członkowskim pochodzenia** i którego autentyczność:

Poprawka

- c) „dokument urzędowy” – dokument **związany ze sprawami majątkowymi**, który został **formalnie** sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w **jednym z państw członkowskich** i którego autentyczność:

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 37

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

- d) „orzeczenie” – każde orzeczenie wydane w sprawach dotyczących małżeńskiego ustroju majątkowego przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od tego, **czy zostanie ono określone jako wyrok, postanowienie, zarządzenie czy tytuł egzekucyjny**, włącznie z postanowieniem w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydanym przez urzędnika sądowego;

Poprawka

- d) „orzeczenie” – każde orzeczenie wydane w sprawach dotyczących małżeńskiego ustroju majątkowego przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od tego, **jak jest ono określane**, włącznie z postanowieniem w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydanym przez urzędnika sądowego;

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 38

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera e

Tekst proponowany przez Komisję

- e) „państwo członkowskie pochodzenia” – państwo członkowskie, w którym, **w zależności od przypadku**, wydano orzeczenie, **zawarto umowę majątkową małżeńską**, sporządzono dokument urzędowy, zatwierdzono ugodę sądową **lub dokument potwierdzający zniesienie ustroju majątkowego lub każdy inny dokument wydawany przez organ sądowy lub organ przez niego upoważniony lub przedstawiany takim organom**;

Poprawka

- e) „państwo członkowskie pochodzenia” – państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, sporządzono dokument urzędowy **lub** zatwierdzono **bądź zawarto** ugodę sądową;

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera f

Tekst proponowany przez Komisję

f) „**w**ezwane państwo członkowskie” – państwo członkowskie, w którym **wy**stąpiono o uznanie lub wykonanie orzeczenia, umowy majątkowej małżeńskiej, dokumentu urzędowego, ugody sądowej **b**ądź dokumentu **potwierdzającego zniesienie ustroju majątkowego lub każdego innego dokumentu wydawanego przez organ sądowy lub organ przez niego upoważniony lub przedstawianego takim organom;**

(Brzmienie to odpowiada art. 3 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

f) „państwo członkowskie **wykonania**” – państwo członkowskie, w którym **stwierdza się możliwość wykonania lub dokonuje się wykonania** orzeczenia, ugody sądowej **lub** dokumentu urzędowego;

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 2 – akapit pierwszy – litera g

Tekst proponowany przez Komisję

g) „**s**ąd” – **k**ażdy właściwy organ sądowniczy państwa członkowskiego **s**prawujący funkcje orzecznicze w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych oraz każdy inny organ niesądowniczy lub osoba, które na mocy przekazania lub wyznaczenia przez organ sądowniczy państwa członkowskiego **w**ykonywują funkcje należące do kompetencji sądów, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu;

Poprawka

skreślona

Poprawka 41

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 2 – akapit pierwszy a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” oznacza każdy organ sądowy i wszystkie inne organy oraz przedstawicieli zawodów prawniczych właściwych w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych, którzy wykonują funkcje sądowe lub działają na podstawie przekazania uprawnień przez organ sądowy lub działają pod kontrolą organu sądowego, pod warunkiem że takie inne organy i przedstawiciele zawodów prawniczych zapewniają gwarancje bezstronności i prawa wszystkich stron do bycia wysłuchanymi oraz pod warunkiem że ich orzeczenia na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym działają:

- a) mogą być przedmiotem zaskarżenia do organu sądowego lub ponownego rozpoznania przez organ sądowy oraz
- b) mają moc i skutek podobne do orzeczenia organu sądowego w takiej samej sprawie.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o innych organach oraz przedstawicielach zawodów prawniczych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 37a.

(Ten przepis odpowiada art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 42
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 3 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 3

**Właściwość organów w sprawach dotyczących małżeńskich
ustrojów majątkowych w państwach członkowskich**

**Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na właściwość organów
państw członkowskich w zakresie rozpatrywania spraw
dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych.**

Poprawka 43
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Sąd państwa członkowskiego, **do którego wniesiono sprawę** z zakresu dziedziczenia po jednym z małżonków na podstawie rozporządzenia (UE) nr .../... [Parlamentu i Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie utworzenia europejskiego certyfikatu spadkowego.] jest również sądem właściwym do orzekania w kwestiach majątkowego ustroju małżeńskiego powiązanych ze sprawą z zakresu dziedziczenia.

Sąd państwa członkowskiego **zajmujący się sprawami** z zakresu dziedziczenia po jednym z małżonków na podstawie rozporządzenia (UE) nr 650/2012 jest również sądem właściwym do orzekania w kwestiach **małżeńskiego ustroju** majątkowego powiązanych ze sprawą z zakresu dziedziczenia.

Poprawka 44
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Sąd państwa członkowskiego, do **którego** wniesiono sprawę z zakresu rozwodu, separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, **jest również – za zgodą małżonków – sądem właściwym** do orzekania w kwestiach majątkowego ustroju małżeńskiego powiązanych z wnoszoną sprawą.

Sądy państwa członkowskiego, do **których** wniesiono sprawę z zakresu rozwodu, separacji prawnej lub unieważnienia małżeństwa na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, **są również sądami właściwymi** do orzekania w kwestiach małżeńskiego ustroju majątkowego powiązanych z wnoszoną sprawą, **jeżeli jurysdykcja sądów właściwych została wyraźnie uznana przez małżonków lub określona w inny sposób.**

Zgoda ta może zostać wyrażona w każdej chwili, w tym w trakcie postępowania. Jeśli jest ona wyrażana przed rozpoczęciem postępowania, musi zostać sformułowana na piśmie, opatrzona datą i podpisana przez obie strony.

W przypadku braku **zgody małżonków**, kwestię jurysdykcji regulują przepisy art. 5 i kolejnych.

W przypadku braku **uznania jurysdykcji sądu, o którym mowa w ust. 1**, kwestię jurysdykcji regulują przepisy art. 5 i kolejnych.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 45
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4a

Porozumienie w sprawie wyboru jurysdykcji

1. Małżonkowie mogą uzgodnić, że sądy państwa członkowskiego, którego prawo wybrali jako prawo właściwe dla swojego małżeńskiego ustroju majątkowego na mocy art. 16, są sądami właściwymi do orzekania w kwestiach dotyczących ich małżeńskiego ustroju majątkowego. Przedmiotowa jurysdykcja jest wyłączna.

Bez uszczerbku dla akapitu trzeciego porozumienie w sprawie wyboru jurysdykcji może zostać zawarte lub zmienione w każdej chwili, jednak najpóźniej do czasu wniesienia sprawy do sądu.

Małżonkowie mogą również dokonać wyboru jurysdykcji po wniesieniu sprawy do sądu, jeżeli taką możliwość przewidziano w prawie państwa sądu orzekającego. W takim przypadku wybór jurysdykcji zostaje odnotowany w sądzie zgodnie z prawem państwa sądu orzekającego.

Jeśli porozumienie jest zawierane przed rozpoczęciem postępowania, musi zostać sformułowane na piśmie, opatrzone datą i podpisane przez małżonków. Elektroniczne przekazy umożliwiające trwałe zapis takiej umowy są równoważne formie pisemnej.

2. Małżonkowie mogą również uzgodnić, że w przypadku braku wyboru prawa, sądami właściwymi do orzekania w ich sprawie mają być sądy państwa członkowskiego, którego prawo jest właściwe zgodnie z art. 17.

Poprawka 46
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4b

Jurysdykcja wynikająca z wdania się w spór

1. Poza jurysdykcją wynikającą z innych postanowień niniejszego rozporządzenia uprawniony do orzekania jest sąd państwa członkowskiego, którego prawo zostało wybrane zgodnie z art. 16 lub którego prawo ma zastosowanie na podstawie art. 17 i przed którym pozwany wdaje się w spór. Zasada ta nie ma zastosowania, w przypadku gdy pozwany wdał się w spór w celu zakwestionowania jurysdykcji lub gdy jurysdykcję ma inny sąd na mocy art. 3 art. 4 lub art. 4a.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. **Przed objęciem jurysdykcji na mocy ust. 1 sąd zapewnia poinformowanie pozwanego o przysługującym mu prawie do zakwestionowania jurysdykcji oraz o skutkach wdania lub niewdania się w spór.**

Poprawka 47

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(1) **W przypadkach inne niż przewidziane w art. 3 i 4, sądem właściwym do orzekania w postępowaniu związanym z majątkowym ustrojem małżeńskim małżonków jest sąd państwa członkowskiego:**

Jeżeli zgodnie z art. 3, 4 i 4a żaden sąd nie jest sądem właściwym, jurysdykcja w postępowaniu związanym z małżeńskim ustrojem majątkowym małżonków przysługuje sądom państwa członkowskiego:

a) **w którym** małżonkowie mają **wspólne** miejsce zwykłego pobytu, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

a) **na terenie którego** małżonkowie mają miejsce zwykłego pobytu **w chwili wniesienia sprawy do sądu**, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

b) **w którym** małżonkowie mieli ostatnie **wspólne** miejsce zwykłego pobytu, jeżeli jeden z nich nadal tam zamieszkuje, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

b) **na terenie którego** małżonkowie mieli ostatnie miejsce zwykłego pobytu, jeżeli jeden z nich nadal tam zamieszkuje **w chwili wniesienia sprawy do sądu**, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

c) **w którym** pozwany ma miejsce zwykłego pobytu, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

c) **na terenie którego** pozwany ma miejsce zwykłego pobytu **w chwili wniesienia sprawy do sądu**, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

d) którego obywatelstwo lub – w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii – wspólne miejsce zamieszkania, posiada oboje małżonków.

d) którego obywatelstwo lub – w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii – wspólne miejsce zamieszkania posiada oboje małżonków, **lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,**

(2) **Strony mogą również uzgodnić, że sąd państwa członkowskiego, którego prawo wybrali oni jako prawo właściwe dla swojego małżeńskiego ustroju majątkowego zgodnie z art. 16 i 18, jest sądem właściwym do orzekania w kwestiach dotyczących ich małżeńskiego ustroju majątkowego.**

da) **którego obywatelstwo posiada pozwany lub – w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii – w którym ma miejsce zamieszkania.**

Zgoda ta może zostać wyrażona w każdej chwili, w tym w trakcie postępowania. Jeśli jest ona wyrażana przed rozpoczęciem postępowania, musi zostać sformułowana na piśmie, opatrzona datą i podpisana przez obie strony.

(W odniesieniu do ust. 2 zob. poprawkę do art. 4a (nowego); treść zmieniona).

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli żaden sąd nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4 **lub** 5, właściwy jest sąd państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się jeden lub kilka przedmiotów majątkowych należących do jednego lub obu małżonków; w tym przypadku sąd, do którego wniesiono sprawę, orzeka jedynie w zakresie **tych** przedmiotów.

Poprawka

Jeżeli żaden sąd **państwa członkowskiego** nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4, **4a** i 5, właściwy jest sąd państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się **nieruchomość lub** jeden lub kilka **zarejestrowanych** przedmiotów majątkowych należących do jednego lub obojga małżonków; w tym przypadku sąd, do którego wniesiono sprawę, orzeka jedynie w zakresie **nieruchomości lub zarejestrowanych** przedmiotów **majątkowych**.

Sąd państwa członkowskiego jest przy tym właściwy jedynie dla orzekania w sprawie nieruchomości lub zarejestrowanych przedmiotów majątkowych, które znajdują się na terenie tego państwa członkowskiego.

Poprawka 49

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4, 5 **lub** 6, **sąd jakiegokolwiek** państwa członkowskiego **może – w wyjątkowych przypadkach i pod warunkiem, że sprawa ma wystarczający związek z tym państwem członkowskim** – orzekać w sprawie małżeńskiego ustroju majątkowego, jeśli postępowanie **jest niemożliwe lub** nie może zostać we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone w państwie trzecim.

Poprawka

Jeżeli żaden sąd państwa członkowskiego nie jest właściwy na podstawie art. 3, 4, **4a**, 5 i 6, **sądy tego** państwa członkowskiego **mogą, w drodze wyjątku**, orzekać w sprawie małżeńskiego ustroju majątkowego, jeśli postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone, **lub jeżeli nie byłoby to możliwe** w państwie trzecim, z **którym sprawa jest ściśle powiązana**.

Sprawa musi być dostatecznie powiązana z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.

(Brzmienie to odpowiada motywowi 11 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 50

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 8

Tekst proponowany przez Komisję

Sąd, do którego wniesiono sprawę na podstawie art. 3, 4, 5, 6 lub 7, przed którym toczy się postępowanie, jest także właściwy do zbadania powództwa wzajemnego, o ile wchodzi ono w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

Sąd, do którego wniesiono sprawę na podstawie art. 3, 4, **4a**, 5, 6 lub 7, przed którym toczy się postępowanie, jest także właściwy do zbadania powództwa wzajemnego, o ile wchodzi ono w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli wniesiono sprawę do sądu zgodnie z art. 6, jego jurysdykcja do zbadania powództwa wzajemnego ogranicza się do nieruchomości lub zarejestrowanych przedmiotów majątkowych, będących istotą głównego postępowania.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 51
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9

Tekst proponowany przez Komisję

Sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

- a) z dniem, w którym dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny został złożony w sądzie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć, aby dokument został doręczony pozwanemu; **lub**
- b) jeśli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – z dniem, w którym otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć w celu złożenia tego dokumentu w sądzie.

Poprawka

Do celów niniejszego rozdziału sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

- a) z dniem, w którym dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny został złożony w sądzie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć, aby dokument został doręczony pozwanemu;
- b) jeśli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – z dniem, w którym otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, o ile wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia kroków, jakie powinien był podjąć w celu złożenia tego dokumentu w sądzie; **lub**

ba) jeśli postępowanie zostało wszczęte przez sąd z urzędu – z dniem, w którym sąd podjął decyzję o wszczęciu tego postępowania lub, gdy taka decyzja nie jest wymagana, w dniu zarejestrowania sprawy przez sąd.

(Brzmienie to odpowiada motywowi 14 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 52
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. W sytuacji gdy **do sądów** różnych państw członkowskich **wniesiono sprawy** o to samo roszczenie między **tymi samymi stronami**, sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

(Brzmienie to odpowiada art. 17 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

1. W sytuacji gdy **w sądach** różnych państw członkowskich **wszczęto postępowania** o to samo roszczenie między **małżonkami**, sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe przed sądami pierwszej instancji, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może – na wniosek **jednej ze stron** – także stwierdzić brak **swej** jurysdykcji, pod warunkiem, że sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, jest właściwy w przedmiotowych sprawach, a połączenie spraw jest dopuszczalne w danym porządku prawnym.

(Brzmienie to odpowiada art. 18 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe przed sądami pierwszej instancji, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może – na wniosek **jednego z małżonków** – także stwierdzić brak **swojej** jurysdykcji, pod warunkiem że sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, jest właściwy w przedmiotowych sprawach, a połączenie spraw jest dopuszczalne w danym porządku prawnym.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 13a

Dostarczanie informacji małżonkom

Właściwy organ jest zobowiązany do dostarczenia małżonkowi (małżonkom) w odpowiednim i racjonalnym terminie informacji o wszelkich wszczętych przeciwko niemu (nim) postępowaniach dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych.

Poprawka 56

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 14

Tekst proponowany przez Komisję

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych lub zabezpieczających, przewidzianych w prawie danego państwa członkowskiego, może zostać wniesiony do sądu tego państwa także wówczas, gdy na podstawie niniejszego rozporządzenia sądem właściwym do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy jest sąd innego państwa członkowskiego.

(Brzmienie to odpowiada art. 19 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

Można wystąpić z wnioskiem do sądów państwa członkowskiego o podjęcie takich środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przewidzianych w prawie tego państwa członkowskiego, nawet jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia to sądy innego państwa członkowskiego mają jurysdykcję do rozpoznania istoty sprawy.

Poprawka 57

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 15 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

Prawo właściwe dla majątkowego **ustroju małżeńskiego** na podstawie art. 16, 17 i 18 ma zastosowanie do wszystkich przedmiotów majątkowych należących do małżonków.

Poprawka

1. Prawo właściwe dla **małżeńskiego ustroju** majątkowego na podstawie art. 16 i 17 ma zastosowanie do wszystkich składników majątku wchodzących w zakres tego ustroju, bez względu na to, gdzie się znajdują.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 58

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 15 – akapit pierwszy a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Prawo właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego określa, bez uszczerbku dla art. 1 ust. 3 lit. f) i fa), między innymi:

- a) podział majątku małżonków na różne kategorie przed zawarciem związku małżeńskiego i po jego zawarciu;
- b) przeniesienie majątku z jednej kategorii do innej;
- c) odpowiedzialność za długi małżonka, jeśli dotyczy;
- d) uprawnienia do rozporządzania majątkiem małżonka w czasie trwania związku małżeńskiego;
- e) rozwiązanie i ustanie małżeńskiego ustroju majątkowego oraz podział majątku w przypadku rozwiązania związku małżeńskiego;
- f) skutki małżeńskiego ustroju majątkowego dla stosunków prawnych łączących jednego z małżonków z osobą trzecią, zgodnie z art. 35;
- g) ważność materialną umowy małżeńskiej majątkowej.

Poprawka 59

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 15a

Powszechne stosowanie

Prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie stosuje się bez względu na to, czy jest ono prawem państwa członkowskiego.

(Zob. poprawka do art. 21; treść zmieniona).

Poprawka 60

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 16

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Małżonkowie lub przyszli małżonkowie mogą **dokonać wyboru prawa właściwego** dla swojego małżeńskiego ustroju majątkowego, pod warunkiem, że jest to:

1. Małżonkowie lub przyszli małżonkowie mogą **w drodze porozumienia wybrać lub zmienić prawo właściwe** dla swojego małżeńskiego ustroju majątkowego, pod warunkiem że jest to:

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

- a) **prawo państwa, w którym małżonkowie lub przyszli małżonkowie mają wspólne miejsce zwykłego pobytu, lub**
- b) prawo państwa, w którym **jeden z małżonków lub przyszłych małżonków ma** miejsce zwykłego pobytu w chwili **dokonywania wyboru**, lub
- c) prawo państwa, którego obywatelstwo **jeden z małżonków lub przyszłych małżonków posiada** w chwili **dokonywania wyboru**.

Poprawka

- a) prawo państwa, w którym **małżonkowie lub przyszli małżonkowie, lub jedna z tych osób, mają** miejsce zwykłego pobytu w chwili **zawarcia umowy** lub
- b) prawo państwa, którego obywatelstwo **jedno z małżonków lub przyszłych małżonków posiada** w chwili **zawarcia umowy**.

2. **O ile małżonkowie nie uzgodnią inaczej, zmiana prawa właściwego dla małżeńskiego ustroju majątkowego dokonana podczas trwania związku małżeńskiego ma skutek jedynie na przyszłość.**

3. **Jeśli małżonkowie postanowią nadać zmianie prawa właściwego moc wsteczną, pozostaje to bez uszczerbku dla ważności wcześniejszych dokumentów sporządzonych na mocy prawa dotychczas mającego zastosowanie ani dla praw osób trzecich wynikających z prawa uprzednio mającego zastosowanie.**

Poprawka 61

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 17 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

1. Jeśli **małżonkowie nie dokonali** wyboru, prawem właściwym dla małżeńskiego ustroju majątkowego jest:

Poprawka

1. Jeśli **nie osiągnięto porozumienia w sprawie** wyboru **prawa właściwego zgodnie z art. 16**, prawem właściwym dla małżeńskiego ustroju majątkowego jest:

Poprawka 62

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 17 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

- a) prawo państwa, w którym małżonkowie mają pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu po zawarciu związku małżeńskiego, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

Poprawka

- a) prawo państwa, w którym małżonkowie mają **wspólne miejsce zwykłego pobytu w chwili zawarcia związku małżeńskiego lub w którym mają** pierwsze wspólne miejsce zwykłego pobytu po zawarciu związku małżeńskiego, lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

Poprawka 63

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 17 – ustęp 1 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

- c) prawo państwa, z którym małżonkowie mają wspólnie najściślejszy związek, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, **a zwłaszcza państwa, w którym związek małżeński został zawarty.**

Poprawka

- c) prawo państwa, z którym małżonkowie mają wspólnie najściślejszy związek **w chwili zawarcia związku małżeńskiego**, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, **niezależnie od miejsca zawarcia związku małżeńskiego.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 64
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 18

skreślony

Zmiana prawa właściwego

Małżonkowie mogą, w każdej chwili trwania związku małżeńskiego, poddać swój małżeński ustrój majątkowy prawu innemu niż prawo dotychczas mające zastosowanie. Mogą oni wyznaczyć wyłącznie:

- a) prawo państwa, w którym jeden z małżonków ma miejsce zwykłego pobytu w chwili dokonywania wyboru;*
- b) prawo państwa, którego obywatelstwo jeden z małżonków posiada w chwili dokonywania wyboru.*

O ile małżonkowie nie postanowią inaczej, zmiana prawa właściwego dla małżeńskiego ustroju majątkowego w trakcie trwania związku małżeńskiego ma skutek jedynie na przyszłość.

Jeśli małżonkowie postanawiają nadać zmianie prawa właściwego moc wsteczną, pozostaje to bez uszczerbku dla ważności wcześniejszych dokumentów sporządzonych na mocy prawa dotychczas mającego zastosowanie, ani dla praw osób trzecich wynikających z prawa uprzednio mającego zastosowanie.

Poprawka 65
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 19

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Wybór prawa właściwego przebiega w sposób przewidziany dla umowy majątkowej małżeńskiej w prawie państwa, którego prawo wybrano jako prawo właściwe, bądź państwa, w którym dokument został sporządzony.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1, wybór musi być co najmniej wyraźny, mieć postać dokumentu pisemnego, opatrzonego datą i podpisanego przez obu małżonków.

1. Porozumienie w sprawie prawa właściwego, o którym mowa w art. 16, jest sporządzone na piśmie, opatrzone datą oraz podpisane przez oboje małżonków. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis takiej umowy uznaje się za równoważne formie pisemnej.

2. Umowa ta musi spełniać formalne wymogi prawa właściwego dla małżeńskiego ustroju majątkowego lub prawa państwa, w którym ją zawarto.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

3. W przypadku gdy prawo państwa **członkowskiego**, w którym oboje małżonków ma **wspólne** miejsce zwykłego pobytu w chwili **dokonywania** wyboru, **o którym mowa w ust. 1**, przewiduje w stosunku do umowy majątkowej małżeńskiej **dodatkowe** wymogi **formalne**, **wymogów tych** należy **przestrzegać**.

Poprawka

3. W przypadku **jednak** gdy prawo państwa, w którym oboje małżonków ma miejsce zwykłego pobytu w chwili **zawarcia umowy o wyborze prawa właściwego**, przewiduje **dodatkowe wymogi formalne** w stosunku do **tego rodzaju porozumień lub, w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność, do** umowy majątkowej małżeńskiej, wymogi **te** należy **stosować**.

4. Jeżeli **zwykle** miejsce pobytu małżonków w chwili zawarcia umowy o wyborze prawa właściwego znajduje się w różnych państwach członkowskich i przepisy prawa obu tych państw przewidują różne wymogi formalne, umowa jest ważna z formalnego punktu widzenia, jeżeli spełnia wymogi prawa **któregokolwiek z tych państw**.

5. Jeśli tylko jedno z małżonków posiada **zwykle** miejsce pobytu w państwie członkowskim w chwili zawarcia umowy, a państwo to przewiduje **dodatkowe** wymogi formalne dla tego rodzaju umów, **wymogi te** mają zastosowanie.

(Brzmienie zbliżone do art. 5 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 66

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 20

Tekst proponowany przez Komisję

Prawo właściwe dla formy umowy majątkowej małżeńskiej

1. **Forma** umowy majątkowej małżeńskiej **odpowiada formie** określonej **prawem właściwym dla małżeńskiego ustroju majątkowego** bądź **prawem państwa, w którym umowa zostaje sporządzona**.

2. **Niezależnie od przepisów ust. 1**, umowa majątkowa małżeńska **musi mieć co najmniej postać dokumentu pisemnego, opatrzonego datą i podpisanego przez obu małżonków**.

3. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego, w którym oboje małżonków ma **wspólne** miejsce zwykłego pobytu w chwili **podpisywania** umowy majątkowej małżeńskiej, przewiduje w stosunku do umowy majątkowej małżeńskiej **dodatkowe** wymogi **formalne**, **wymogów tych** należy **przestrzegać**.

Poprawka

Przepisy formalne umowy majątkowej małżeńskiej

W odniesieniu do formy umowy majątkowej małżeńskiej **stosuje się** odpowiednio art. 19. **Do celów niniejszego artykułu** wszelkie **dodatkowe** wymogi **formalne** w rozumieniu art. 19 ust. 3 **dotyczą wyłącznie** umowy majątkowej małżeńskiej.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 67
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 20 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 20a

Dostosowanie praw rzeczowych

W przypadku gdy dana osoba powołuje się na prawo rzeczowe, do którego jest uprawniona na mocy prawa właściwego dla małżeńskiego ustroju majątkowego, a w prawie państwa członkowskiego, w którym przywoływane jest to prawo, przedmiotowe prawo rzeczowe nie jest znane, prawo to w miarę konieczności i możliwości jest dostosowane do najbliższego ekwiwalentu prawa rzeczowego w ramach prawa tego państwa, z uwzględnieniem celów i interesów tego konkretnego prawa rzeczowego oraz związanych z nim skutków.

(Brzmienie to odpowiada art. 31 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 68
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 21

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 21

skreślony

Uniwersalny charakter normy kolizyjnej

Prawo wyznaczone na podstawie przepisów niniejszego rozdziału stosuje się także wówczas, gdy nie jest prawem państwa członkowskiego.

Poprawka 69
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 22

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają stosowania przepisów wymuszających swoje zastosowanie, których przestrzeganie uważane jest przez państwo członkowskie za tak istotny element ochrony jego interesów publicznych, takich jak organizacja polityczna, społeczna lub gospodarcza, że znajdują one zastosowanie do stanów faktycznych objętych ich zakresem bez względu na to, jakie prawo jest właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

1. Przepisy wymuszające swoje zastosowanie to przepisy, których naruszenie byłoby w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym zainteresowanego państwa członkowskiego. Właściwe organy nie powinny interpretować klauzuli porządku publicznego w sposób sprzeczny z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z jej art. 21 zakazującym wszelkich form dyskryminacji.

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia – bez uszczerbku dla przepisów dotyczących ochrony czynności mających zastosowanie na mocy art. 35 – nie ograniczają stosowania przepisów prawa państwa sądu orzekającego wymuszających swoje zastosowanie.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 70
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 23

Tekst proponowany przez Komisję

Stosowania normy prawa wyznaczonego na podstawie niniejszego rozporządzenia można odmówić jedynie wówczas, gdy takie stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym państwa sądu orzekającego.

(Brzmienie to odpowiada art. 35 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

Stosowania normy prawa **danego państwa** wyznaczonego na podstawie niniejszego rozporządzenia można odmówić jedynie wówczas, gdy takie stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym państwa sądu orzekającego.

Poprawka 71
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 24

Tekst proponowany przez Komisję

Za właściwe – **na** podstawie niniejszego rozporządzenia – prawo danego państwa uważa się normy prawa **materialnego** obowiązujące w tym państwie, z wyłączeniem norm prawa prywatnego międzynarodowego.

Poprawka

Na podstawie niniejszego rozporządzenia **za właściwe** prawo danego państwa uważa się normy prawa obowiązujące w tym państwie, z wyłączeniem norm prawa prywatnego międzynarodowego.

Poprawka 72
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 25

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa posiadające **co najmniej dwa systemy prawne – terytorialne kolizje przepisów**

W przypadku **gdy państwo składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny system prawny lub zbiór norm dotyczących kwestii podlegających niniejszemu rozporządzeniu:**

- a) wszelkie odniesienia do prawa **takiego** państwa **są** rozumiane, do celów **wskazania** prawa właściwego zgodnie z **niniejszym rozporządzeniem**, jako **odniesienia do** prawa obowiązującego w danej jednostce terytorialnej;

Poprawka

Państwa posiadające **więcej niż jeden system prawny – terytorialne normy kolizyjne**

1. W przypadku gdy prawo określone przez niniejsze rozporządzenie jest prawem państwa, które składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny zbiór przepisów dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych, wewnętrzne przepisy tego państwa dotyczące kolizji prawa służą do ustalenia jednostki terytorialnej, której prawo ma być właściwe.

- 1a. W przypadku braku takich przepisów kolizyjnych:**

- a) wszelkie odniesienia do prawa państwa, **o którym mowa w ust. 1, jest** rozumiane, do celów **ustalenia** prawa właściwego zgodnie z **przepisami odwołującymi się do miejsca zwykłego pobytu małżonków**, jako **dotyczące** prawa jednostki terytorialnej, w której małżonkowie mają **miejsce zwykłego pobytu**;

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

- b) wszelkie odniesienia do **miejsca zwykłego pobytu w tym państwie** są rozumiane jako odniesienia do **miejsca zwykłego pobytu w jednostce** terytorialnej;
- c) wszelkie odniesienia do **obywatelstwa dotyczą jednostki terytorialnej wskazanej prawem tego państwa lub, w przypadku braku stosownych przepisów, jednostki terytorialnej wybranej przez strony, lub, w przypadku niedokonania przez nie wyboru, jednostki terytorialnej, z którą małżonek lub małżonkowie mają najściślejszy związek.**

(Brzmienie to odpowiada art. 36 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka

- b) wszelkie odniesienia do **prawa państwa, o którym mowa w ust. 1**, są rozumiane **do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odnoszącymi się do obywatelstwa małżonków** jako odniesienia do **prawa jednostki terytorialnej, z którą małżonkowie mają najściślejszy związek;**
- c) wszelkie odniesienia do **prawa państwa, o którym mowa w ust. 1**, są rozumiane, **do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z innymi przepisami odwołującymi się do innych elementów jako łączników, jako odniesienia do prawa jednostki terytorialnej, w której znajduje się dany element.**

Poprawka 73**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 25 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 25a

Państwa posiadające więcej niż jeden system prawny – kolizje praw dotyczących różnych kategorii osób

W odniesieniu do państwa, które ma co najmniej dwa systemy prawne lub zbiory przepisów mających zastosowanie do różnych kategorii osób w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych, wszelkie odniesienia do prawa takiego państwa są rozumiane jako dotyczące systemu prawnego lub zbioru przepisów określonego przepisami obowiązującymi w tym państwie. W przypadku braku takich przepisów zastosowanie ma system prawny lub zbiór przepisów, z którymi małżonkowie mają najściślejszy związek.

Poprawka 74**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 25 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 25b

Niestosowanie niniejszego rozporządzenia do wewnętrznych kolizji praw

Państwo członkowskie składające się z kilku jednostek terytorialnych mających własne przepisy dotyczące małżeńskich ustrojów majątkowych nie ma obowiązku stosowania niniejszego rozporządzenia do kolizji praw występującej wyłącznie między takimi jednostkami terytorialnymi.

(Brzmienie to odpowiada art. 38 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 75

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 26 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Jeżeli sporna jest kwestia uznania orzeczenia, wówczas każda zainteresowana strona, która powołuje się na uznanie jako na podstawowy zarzut w sporze, może w trybie postępowania, o którym mowa w art. [38–56] **rozporządzenia (WE) nr 44/2001**, wystąpić z wnioskiem o ustalenie, że orzeczenie podlega uznaniu.

Poprawka

2. Jeżeli sporna jest kwestia uznania orzeczenia, wówczas każda zainteresowana strona, która powołuje się na uznanie jako na podstawowy zarzut w sporze, może w trybie postępowania, o którym mowa w art. **31b–31o**, wystąpić z wnioskiem o ustalenie, że orzeczenie to podlega uznaniu.

(Brzmienie to odpowiada art. 39 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 76

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) uznanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym **wezwanego** państwa członkowskiego;

Poprawka

a) uznanie byłoby w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, **w którym o nie wystąpiono**;

(Brzmienie to odpowiada art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 78

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w **wezwanym** państwie członkowskim;

Poprawka

c) **jeżeli** orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym **w postępowaniu** między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, **w którym wystąpiono o uznanie**;

(Brzmienie to odpowiada art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 79

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 27 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

d) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w **sporze** o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w **wezwanym** państwie członkowskim.

Poprawka

d) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w **postępowaniu** o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w państwie członkowskim, **w którym wystąpiono o uznanie**.

(Brzmienie to odpowiada art. 40 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 80**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 29**

Tekst proponowany przez Komisję

Orzeczenie **zagraniczne** nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Poprawka

Orzeczenie **wydane w danym państwie członkowskim** nie może być w żadnym wypadku **samo w sobie** przedmiotem kontroli merytorycznej.

(Brzmienie to odpowiada art. 41 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 81**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 30**

Tekst proponowany przez Komisję

Sąd państwa członkowskiego, do którego wnosi się sprawę o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia.

Poprawka

Sąd państwa członkowskiego, do którego wnosi się sprawę o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia **w państwie członkowskim pochodzenia**.

(Brzmienie to odpowiada art. 42 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 82**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 31**

Tekst proponowany przez Komisję

Orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim **i w tym państwie wykonalne są wykonywane w innych państwach członkowskich** zgodnie z przepisami art. [38–56 i 58] rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

Poprawka

Orzeczenia wydane **i wykonalne** w jednym państwie członkowskim **są wykonalne w innym państwie członkowskim, jeżeli na wniosek jakiegokolwiek zainteresowanej strony stwierdzono ich wykonalność w tym innym państwie członkowskim** zgodnie z **procedurą przewidzianą w art. 31b–31o**.

(Brzmienie to odpowiada art. 43 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 83**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 31 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31a**Ustalenie miejsca zamieszkania**

Aby ustalić, czy do celów procedury przewidzianej w art. 31b–31o strona ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim wykonania, sąd, do którego wniesiono sprawę, stosuje wewnętrzne prawo tego państwa członkowskiego.

(Brzmienie to odpowiada art. 44 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 84
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31b

Właściwość miejscowa

1. **Wniosek o stwierdzenie wykonalności składa się do sądu lub właściwego organu państwa członkowskiego wykonania, o którym to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 37.**

2. **Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania strony, wobec której wykonuje się orzeczenie, lub miejsca wykonania orzeczenia.**

(Brzmienie to odpowiada art. 45 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 85
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31c

Procedura

1. **Procedura składania wniosku podlega prawu państwa członkowskiego wykonania.**

2. **Wnioskodawca nie musi posiadać adresu pocztowego ani uprawnionego przedstawiciela w państwie członkowskim wykonania.**

3. **Do wniosku załącza się następujące dokumenty:**

a) **odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;**

b) **zaświadczenie wydane przez sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, sporządzone z wykorzystaniem formularza, który zostanie sporządzony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37c ust. 2, z zastrzeżeniem art. 31d.**

(Brzmienie to odpowiada art. 46 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 86
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31d

Nieprzedstawienie zaświadczenia

1. Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 31c ust. 3 lit. b), nie zostało przedstawione, sąd albo inny właściwy organ może wyznaczyć termin jego przedstawienia lub przyjąć dokument równorzędny albo też, jeżeli uzna, że dysponuje wystarczającymi informacjami, zwolnić z obowiązku przedstawienia zaświadczenia.

2. Jeżeli sąd albo inny właściwy organ zażąda przedłożenia tłumaczenia dokumentów, należy je przedłożyć. Tłumaczenie jest sporządzane przez osobę uprawnioną do wykonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

(Brzmienie to odpowiada art. 47 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 87
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31e

Stwierdzenie wykonalności

Wykonalność orzeczenia stwierdza się bez kontroli na podstawie art. 27 bezzwłocznie po dopełnieniu formalności przewidzianych w art. 31c. Na tym etapie postępowania strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie jest uprawniona do składania oświadczeń.

(Brzmienie to odpowiada art. 48 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 88
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31f

Zawiadomienie o orzeczeniu dotyczącym wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. O orzeczeniu wydanym po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności wnioskodawca zostaje niezwłocznie zawiadomiony w sposób przewidziany w prawie państwa członkowskiego wykonania.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Stronie, od której dochodzi się wykonania, doręcza się stwierdzenie wykonalności i orzeczenie, o ile nie zostało ono wcześniej doręczone.

(Brzmienie to odpowiada art. 49 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 89

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 g (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31 g

Środek zaskarżenia orzeczenia dotyczącego wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia orzeczenia dotyczącego wniosku o stwierdzenie wykonalności.

2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 37.

3. Środek zaskarżenia jest rozpoznawany zgodnie z przepisami właściwymi dla postępowania, w którym wysłuchane zostają obydwie strony.

4. Jeżeli strona, od której dochodzi się wykonania, nie wdaje się w spór przed sądem odwoławczym w postępowaniu dotyczącym środka zaskarżenia wniesionego przez wnioskodawcę, art. 11 stosuje się także wtedy, gdy strona, od której dochodzi się wykonania, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium żadnego z państw członkowskich.

5. Środek zaskarżenia stwierdzenia wykonalności wnosi się w terminie 30 dni od jego doręczenia. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, zamieszkuje w państwie członkowskim innym niż to, w którym nastąpiło stwierdzenie wykonalności, termin wniesienia środka zaskarżenia wynosi 60 dni i biegnie od dnia doręczenia stwierdzenia wykonalności stronie osobiście lub w jej miejscu zamieszkania. Termin nie podlega przedłużeniu z powodu odległości.

(Brzmienie to odpowiada art. 50 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 90

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 h (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31h

Tryb zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia

Orzeczenie wydane w następstwie wniesienia środka zaskarżenia można zaskarżyć tylko w trybie postępowania, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 37.

(Brzmienie to odpowiada art. 51 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 91
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 i (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31i

Odmowa lub uchylenie stwierdzenia wykonalności

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 31 g lub 31h odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyła tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 27. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie.

(Brzmienie to odpowiada art. 52 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 92
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 j (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31j

Zawieszenie postępowania

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 31 g lub 31h zawiesza postępowanie na wniosek strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, jeśli wykonalność orzeczenia jest zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia z powodu wniesienia środka zaskarżenia.

(Brzmienie to odpowiada art. 53 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 93
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 k (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31k

Środki tymczasowe obejmujące środki zabezpieczające

1. Jeżeli orzeczenie podlega uznaniu zgodnie z niniejszym rozdziałem, nie ma przeszkód dla korzystania przez wnioskodawcę zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonania ze środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, bez stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 31e.

2. Stwierdzenie wykonalności uprawnia z mocy prawa do stosowania wszelkich środków zabezpieczających.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. W czasie biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia stwierdzenia wykonalności przewidzianego w art. 31 g ust. 5 i do chwili rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia nie może być zastosowany żaden środek egzekucyjny wobec majątku strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, z wyjątkiem środków zabezpieczających.

(Brzmienie to odpowiada art. 54 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 94

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 l (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31l

Częściowa wykonalność

1. Jeżeli orzeczenie rozstrzyga o kilku roszczeniach, a stwierdzenie wykonalności nie może nastąpić co do wszystkich roszczeń, sąd lub właściwy organ stwierdza wykonalność co do jednego lub kilku roszczeń.

2. Wnioskodawca może wnosić o stwierdzenie wykonalności ograniczone do części orzeczenia.

(Brzmienie to odpowiada art. 55 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 95

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 m (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31m

Pomoc prawna

Wnioskodawca, któremu w państwie członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów lub wydatków, uprawniony jest w postępowaniu o stwierdzenie wykonalności do najbardziej korzystnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub możliwie najdalej idącego zwolnienia od kosztów lub wydatków, przewidzianego prawem państwa członkowskiego wykonania.

(Brzmienie to odpowiada art. 56 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 96
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 31 n (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31n

Brak zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji

Na wnioskodawcę ubiegającego się w jednym państwie członkowskim o uznanie, stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie można nałożyć obowiązku złożenia żadnego zabezpieczenia, gwarancji ani kaucji, niezależnie od ich nazwy, z tego powodu, że jest on cudzoziemcem lub nie ma miejsca zamieszkania lub pobytu w państwie członkowskim wykonania.

(Brzmienie to odpowiada art. 57 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 97
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Ustęp 31 o (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 31o

Brak opłat i należności

W postępowaniu o stwierdzenie wykonalności w państwie członkowskim wykonania nie można pobierać żadnych opłat ani należności obliczanych od wartości przedmiotu sporu.

(Brzmienie to odpowiada art. 58 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 98
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 32

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Uznawanie dokumentów urzędowych

Przyjmowanie dokumentów urzędowych

1. *Dokumenty urzędowe sporządzone w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich, chyba że ich ważność zostanie zakwestionowana zgodnie z prawem właściwym i pod warunkiem, że uznanie nie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym wezwanego państwa członkowskiego.*

1. *Dokument urzędowy sporządzony w jednym państwie członkowskim posiada w innym państwie członkowskim takie same skutki dowodowe jak w państwie członkowskim pochodzenia lub skutki dowodowe najbardziej z nimi porównywalne, o ile nie jest to w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Osoba, która chce wykorzystać dokument urzędowy w innym państwie członkowskim, może zwrócić się do organu sporządzającego ten dokument w państwie członkowskim pochodzenia o wypełnienie formularza sporządzonego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37c ust. 2, określającego skutki dowodowe, jakie dany dokument urzędowy rodzi w państwie członkowskim pochodzenia.

1a. Wszelkie kwestionowanie autentyczności dokumentu urzędowego odbywa się przed sądami państwa członkowskiego pochodzenia i rozstrzygane jest na podstawie prawa tego państwa. Zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w innym państwie członkowskim, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

1b. Wszelkie kwestionowanie czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym odbywa się przed sądami mającymi jurysdykcję na podstawie niniejszego rozporządzenia i jest rozstrzygane na podstawie prawa właściwego zgodnie z rozdziałem III lub prawa, o którym mowa w art. 32. W kwestionowanym zakresie zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

1c. Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii ubocznej dotyczącej czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym w sprawie ustroju majątkowego, sąd ten ma jurysdykcję do rozpatrzenia tej kwestii.

2. Uznanie dokumentów urzędowych powoduje, że zyskują one moc dowodową w zakresie ich treści oraz że przysługuje im zwykle domniemanie ważności.

(Brzmienie to odpowiada art. 59 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 99

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 33

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentów urzędowych **sporządzonych i** wykonalnych w **jednym** państwie członkowskim stwierdza się, na wniosek, w postępowaniu przewidzianym w **przepisach** art. [38–57] **rozporządzenia (WE) nr 44/2001**.

1. Wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentów urzędowych wykonalnych w państwie członkowskim **pochodzenia** stwierdza się na wniosek **dowolnej zainteresowanej strony** w postępowaniu przewidzianym w art. **31b–31o**.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. [43 i 44] rozporządzenia (WE) nr 44/2001 może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je **uchylić** tylko wówczas, jeżeli wykonanie dokumentu urzędowego jest **oczywiście** sprzeczne z porządkiem publicznym **wezwanego** państwa członkowskiego.

(Brzmienie to odpowiada art. 60 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

1a. Do celów art. 31c ust. 3 lit. b) organ, który sporządził dokument urzędowy, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz sporządzony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37b ust. 2.

2. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. 31 g lub 31h odmawia stwierdzenia wykonalności albo je **uchyla** tylko wówczas, jeżeli wykonanie dokumentu urzędowego jest **w oczywisty sposób** sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego **wykonania**.

Poprawka 100

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 34

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Uznawanie i wykonalność ugód sądowych

Wykonalność ugód sądowych

Ugody sądowe wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia są uznawane, a ich wykonalność stwierdzana w innym państwie członkowskim na wniosek każdej zainteresowanej strony **na takich samych zasadach jak dokumenty urzędowe**. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. [42 lub 44] rozporządzenia (WE) nr 44/2001 może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je **uchylić** tylko wówczas, jeżeli wykonanie ugody sądowej jest **oczywiście** sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego wykonania.

1. **Wykonalność w innym państwie członkowskim ugód sądowych, które są** wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia, **stwierdza się** na wniosek dowolnej zainteresowanej strony **zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31b–31o**.

1a. Do celów art. 31c ust. 3 lit. b) sąd, który zatwierdził ugodę lub przed którym została ona zawarta, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz sporządzony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37b ust. 2.

1b. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 31 g lub 31h odmawia stwierdzenia wykonalności albo je **uchyla** tylko wówczas, gdy wykonanie ugody sądowej jest **w sposób oczywisty** sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego wykonania.

(Brzmienie to odpowiada art. 61 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 101

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 35 – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Skutki wobec osób trzecich

Poprawka

Ochrona osób trzecich

Poprawka 102

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 35 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Jednakże **prawo państwa członkowskiego może przewidywać, że małżonek** nie może powoływać się **wobec osoby trzeciej** na prawo właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego, jeśli **jego** miejsce zwykłego pobytu **lub miejsce zwykłego pobytu osoby trzeciej znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego oraz jeśli przewidziane prawem tego państwa formalności w zakresie jawności lub rejestracji nie zostały spełnione, chyba że osoba trzecia znała lub powinna była znać** prawo właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego.

Poprawka

2. Jednakże **żadne z małżonków** nie może powoływać się na prawo właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego **w ramach stosunków prawnych pomiędzy małżonkiem a osobą trzecią, jeśli małżonek, którego łączą stosunki prawne z osobą trzecią, oraz ta osoba trzecia mają** miejsce zwykłego pobytu **w tym samym państwie, a nie jest to państwo, którego prawo jest** właściwe dla małżeńskiego ustroju majątkowego. **W takim przypadku w odniesieniu do skutków małżeńskiego ustroju majątkowego wobec osoby trzeciej właściwe jest prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu danego małżonka i osoby trzeciej.**

Poprawka 103

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 35 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. **Podobnie porządek prawny państwa członkowskiego, w którym położona jest nieruchomość, może przewidywać analogiczną do przewidzianej w ust. 2 zasadę dla stosunków prawnych łączących jednego z małżonków z osobą trzecią w odniesieniu do tej nieruchomości.**

Poprawka

3. **Ustęp 2 nie ma zastosowania,:**
- a) **jeżeli osoba trzecia znała lub powinna była znać porządek prawny właściwy dla małżeńskiego ustroju majątkowego lub**
 - b) **jeżeli zostały spełnione wymogi w zakresie rejestracji lub jawności małżeńskiego ustroju majątkowego, przewidziane prawem państwa, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu osoby trzeciej i małżonka, którego łączą stosunki prawne z osobą trzecią, lub**
 - c) **w interesach dotyczących nieruchomości, jeśli zostały spełnione wymogi w zakresie rejestracji lub jawności małżeńskiego ustroju majątkowego w odniesieniu do nieruchomości zgodnie z prawem państwa, w którym znajduje się dana nieruchomość.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 104
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł - 36 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł - 36

Miejsce zwykłego pobytu

1. Do celów niniejszego rozporządzenia za miejsce zwykłego pobytu spółek i innych podmiotów, posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających, uznaje się miejsce siedziby ich głównego organu zarządzającego.

Za miejsce zwykłego pobytu osoby fizycznej, działającej w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, uznaje się miejsce głównej siedziby przedsiębiorstwa.

2. W razie zawarcia stosunku prawnego w ramach działalności filii, agencji lub innego oddziału lub gdy na mocy umowy spełnienie świadczenia należy do obowiązków takiej filii, agencji lub oddziału, za miejsce zwykłego pobytu uznaje się miejsce siedziby tej filii, agencji lub oddziału.

3. Jako chwilę właściwą dla ustalenia miejsca zwykłego pobytu przyjmuje się chwilę zawarcia stosunku prawnego.

Poprawka 105
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 37 – ustęp 1 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ba) informacje o nazwach i danych kontaktowych sądów i organów właściwych w zakresie rozpatrywania wniosków o stwierdzenie wykonalności orzeczeń zgodnie z art. 31b ust. 1 oraz w zakresie rozpatrywania środków zaskarżenia orzeczeń wydanych w sprawie takich wniosków zgodnie z art. 31 g ust. 2;

(Brzmienie to odpowiada art. 78 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 106
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 37 – ustęp 1 – litera b b (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

bb) informacje o procedurach zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia, o których mowa w art. 31h;

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 108

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 37 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Komisja publicznie udostępnia w odpowiedni sposób informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2, w szczególności na wielojęzycznej stronie internetowej europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Poprawka

3. Komisja publicznie udostępnia w **prosty i** odpowiedni sposób informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2, w szczególności na wielojęzycznej stronie internetowej europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Państwa członkowskie dopilnowują, by informacje zawarte na tej wielojęzycznej stronie internetowej były również dostępne za pośrednictwem każdej zakładanej przez nie strony internetowej, w szczególności za pomocą linka do strony internetowej Komisji.

(Brzmienie to odpowiada art. 78 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 109

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 37 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Komisja wprowadza narzędzie informacyjne i szkoleniowe dla właściwych urzędników sądowych i prawników praktyków poprzez utworzenie interaktywnego portalu internetowego we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii, obejmującego system wymiany doświadczeń i praktyk zawodowych.

Poprawka 110

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 37 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 37a

Sporządzanie wykazu zawierającego informacje, o których mowa w art. 2 ust. 1a, i wszelkie późniejsze zmiany wprowadzane do tego wykazu

1. Na podstawie powiadomień od państw członkowskich Komisja sporządza wykaz innych organów i przedstawicieli zawodów prawniczych, o których mowa w art. 2 ust. 1a.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach informacji zawartych w tym wykazie. Komisja odpowiednio zmienia ten wykaz.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Komisja publikuje wykaz i wszelkie późniejsze zmiany wprowadzone do tego wykazu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

4. Komisja udostępnia publicznie wszystkie informacje zgłoszone jej zgodnie z ust. 1 i 2 za pomocą innych odpowiednich środków, w szczególności z wykorzystaniem europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

(Brzmienie to odpowiada art. 79 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 111

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 37 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 37b

Ustanowienie zaświadczeń i formularzy, o których mowa w art. 31c, 32, 33 i 34, i wprowadzanie do nich zmian

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające zaświadczenia i formularze, o których mowa w art. 31c, 32, 33 i 34, i wprowadzające do nich zmiany. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37c ust. 2.

(Brzmienie to odpowiada art. 80 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Poprawka 112

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 37 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 37c

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(Brzmienie to odpowiada art. 81 rozporządzenia (UE) nr 650/2012.)

Wtorek, 10 września 2013 r.

Poprawka 113
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 39 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przepisy rozdziału III mają zastosowanie wyłącznie do małżonków, którzy **zawarli związek małżeński lub którzy wskazali prawo właściwe dla ich małżeńskiego ustroju majątkowego** po dniu, w którym rozpoczęto stosowanie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

3. Przepisy rozdziału III mają zastosowanie wyłącznie do małżonków, którzy po dniu, w którym rozpoczęto stosowanie niniejszego rozporządzenia:

a) **zawarli związek małżeński lub**

b) **wskazali prawo właściwe dla ich małżeńskiego ustroju majątkowego.**

Umowa dotycząca wyboru prawa zawarta przed [rozpoczęciem stosowania niniejszego rozporządzenia] jest również ważna, o ile spełnia wymogi rozdziału III lub o ile jest ważna na mocy prawa właściwego zgodnie ze stosownymi przepisami międzynarodowego prawa prywatnego obowiązującymi w chwili zawarcia umowy o wyborze prawa.

P7_TA(2013)0340

Prawo dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawo do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawa do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu (COM(2011)0326 – C7-0157/2011 – 2011/0154 (COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0326),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 82 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0157/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając uwagi do projektu aktu ustawodawczego przekazane przez Zgromadzenie Narodowe Bułgarii, Senat Włoch oraz Zgromadzenie Republiki Portugalii,

Wtorek, 10 września 2013 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 7 grudnia 2011 r.⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 czerwca 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0228/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0154

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2013/48/UE.)

P7_TA(2013)0341

Umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi *I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi (COM(2011)0142 – C7-0085/2011 – 2011/0062(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/35)

[Poprawka 117]

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do tekstu proponowanego przez Komisję

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 51.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi Regulaminu (A7-0202/2012).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Wtorek, 10 września 2013 r.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/.../UE

w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywę 2008/48/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W marcu 2003 r. Komisja rozpoczęła proces wskazywania przeszkód występujących na wewnętrznym rynku umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi oraz oceny skutków tych przeszkód. W dniu 18 grudnia 2007 r. Komisja przyjęła białą księgę dotyczącą integracji rynków kredytu hipotecznego w UE. W tej białej księdze Komisja ogłosiła zamiar dokonania oceny skutków, między innymi, wariantów polityk dotyczących informacji przedumownych, kredytowych baz danych, zdolności kredytowej, rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) i udzielania porad w odniesieniu do **umów o kredyt**. Komisja powołała Grupę Ekspertów ds. Historii Kredytowej, wspierającą Komisję przy opracowywaniu środków mających na celu poprawę dostępności, porównywalności i kompletności danych kredytowych. Rozpoczęto także badania dotyczące roli i działalności pośredników kredytowych i instytucji niekredytowych oferujących umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi.
- (2) Zgodnie z Traktatem o **funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)** rynek wewnętrzny jest obszarem pozbawionym granic wewnętrznych, na którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów i usług oraz swoboda przedsiębiorczości. Rozwinięcie w ramach tego obszaru bardziej przejrzystego i skutecznego rynku kredytów jest niezmiernie ważne dla wspierania rozwoju działalności transgranicznej i utworzenia wewnętrznego rynku umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi. W systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich występują znaczące różnice pod względem prowadzenia działalności polegającej na oferowaniu umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi oraz pod względem regulacji pośredników kredytowych i instytucji niekredytowych oferujących umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi oraz nadzoru nad tymi podmiotami. Takie różnice stwarzają przeszkody, które ograniczają poziom działalności transgranicznej po stronie podaży i popytu, co w konsekwencji ogranicza konkurencję i ofertę na rynku, podnosi koszty udzielania kredytów ponoszone przez podmioty je oferujące, a nawet uniemożliwia im prowadzenie działalności.
- (3) Kryzys finansowy pokazał, że nieodpowiedzialne zachowanie uczestników rynku może naruszyć podstawy systemu finansowego, prowadząc do braku zaufania u wszystkich stron, w szczególności konsumentów, oraz wywierając potencjalnie poważne konsekwencje społeczne i gospodarcze. Wielu konsumentów straciło zaufanie do sektora finansowego, a kredytobiorcy mieli coraz większe trudności ze spłatą swoich kredytów, co doprowadziło do wzrostu liczby przypadków zaległości w spłacie i egzekucji z nieruchomości. W **związku z tym grupa G-20 zleciła Radzie Stabilności Finansowej ustanowienie zasad dotyczących należytych standardów zawierania umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi. Chociaż niektóre z najpoważniejszych problemów związanych z kryzysem finansowym wystąpiły poza Unią, konsumenci w Unii są bardzo zadłużeni – ich zadłużenie stanowią w dużej mierze kredyty związane z nieruchomościami mieszkalnymi. Należy zatem zapewnić, by unijne ramy**

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 18.8.2011 s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 318 z 29.10.2011, s. 133.

Wtorek, 10 września 2013 r.

regulacyjne w tej dziedzinie były solidne, spójne z międzynarodowymi zasadami i by właściwie wykorzystywały szereg dostępnych narzędzi, które mogą obejmować: wskaźnik wartości kredytu do wartości nieruchomości, wartości kredytu do dochodu, zadłużenia do dochodu lub inne podobne wskaźniki, poniżej których żaden kredyt nie zostałby uznany za akceptowalny, lub też inne środki wyrównawcze w sytuacjach, gdy odnośne ryzyko jest większe dla konsumentów lub gdy trzeba zapobiegać nadmiernemu zadłużeniu gospodarstw domowych. W związku z problemami, które uwidoczniły się w trakcie kryzysu finansowego, i z myślą o zapewnieniu skutecznego i konkurencyjnego rynku wewnętrznego przyczyniającego się do stabilności finansowej, Komisja zaproponowała w swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” środki odnoszące się do umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi, między innymi solidne ramy dotyczące pośrednictwa kredytowego, w kontekście zapewnienia na przyszłość odpowiedzialnych i wiarygodnych rynków oraz przywrócenia zaufania konsumentów. Komisja potwierdziła swoje zobowiązanie na rzecz skutecznego i konkurencyjnego rynku wewnętrznego w swoim komunikacie z dnia 13 kwietnia 2011 r. pt. „Akt o jednolitym rynku: dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania”.

- (4) **Wskazano** szereg problemów występujących na rynkach kredytu hipotecznego w Unii, związanych z nieodpowiedzialnym udzielaniem i zaciąganiem kredytów, oraz potencjalne możliwości występowania nieodpowiedzialnego zachowania uczestników rynku, w tym pośredników kredytowych i instytucji niekredytowych. Niektóre problemy dotyczyły kredytów denominowanych w walucie obcej, które konsumenci zaciągnęli w danej walucie, aby skorzystać z oferowanej stopy oprocentowania, nie posiadając jednak odpowiednich informacji na temat związanego z tym ryzyka kursowego lub nie rozumiejąc dostatecznie takiego ryzyka. Problemy te wynikają z niedoskonałości rynku i nieprawidłowości regulacyjnych, a także z innych czynników, takich jak ogólny klimat gospodarczy i niski poziom wiedzy finansowej. Inne problemy to nieskuteczność, niespójność lub brak systemów dotyczących pośredników kredytowych i instytucji niekredytowych oferujących kredyty związane z nieruchomościami mieszkalnymi. Wskazane problemy mają potencjalnie znaczące skutki zewnętrzne natury makroekonomicznej, mogą być szkodliwe dla konsumentów, stanowić przeszkody gospodarcze lub prawne w prowadzeniu działalności transgranicznej oraz stwarzać nierówne warunki działalności dla różnych podmiotów.
- (5) Aby ułatwić powstanie sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego o wysokim poziomie ochrony konsumentów w obszarze umów o kredyt związanych z nieruchomościami i aby zapewnić, by konsumenci poszukujący ofert takich umów mieli pewność, że instytucje, z którymi nawiązują kontakt, działają w sposób profesjonalny i odpowiedzialny, należy ustanowić w niektórych obszarach zharmonizowane unijne ramy prawne, z uwzględnieniem różnic w umowach o kredyt wynikających w szczególności z różnic istniejących na krajowych i regionalnych rynkach nieruchomości.
- (6) Niniejsza dyrektywa powinna zatem spowodować rozwój bardziej przejrzystego, skutecznego i konkurencyjnego rynku wewnętrznego poprzez spójne, elastyczne i uczciwe umowy o kredyt związane z nieruchomościami, a jednocześnie promować zrównoważone udzielanie i zaciąganie kredytów oraz włączenie społeczne pod względem finansowym, zapewniając przez to wysoki stopień ochrony konsumentów.
- (7) Aby stworzyć prawdziwy rynek wewnętrzny o wysokim i równoważnym poziomie ochrony konsumenta, niniejsza dyrektywa zawiera przepisy podlegające maksymalnej harmonizacji w odniesieniu do dostarczania informacji przedumownych za pomocą ujednoliconego formatu Europejskiego Ujednoliconego Formularza Kredytowego (ESIS) oraz obliczania RRSO. Zważywszy jednak na specyfikę umów o kredyt związanych z nieruchomościami oraz zróżnicowane poziomy rozwoju rynków i warunki w państwach członkowskich, w szczególności w zakresie struktury rynku i jego uczestników, dostępnych kategorii produktów i procedur udzielania kredytu, państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia surowszych przepisów niż zawarte w niniejszej dyrektywie w tych dziedzinach, których nie wskazano szczegółowo jako dziedzin podlegające maksymalnej harmonizacji. Takie ukierunkowane podejście jest konieczne, aby uniknąć negatywnych skutków dotyczących poziomu ochrony konsumentów w dziedzinie zawierania umów o kredyt objętych zakresem niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny np. mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia surowszych przepisów odnoszących się do wymogów dotyczących wiedzy i kompetencji w odniesieniu do personelu i instrukcji dotyczących wypełnienia ESIS.
- (8) Niniejsza dyrektywa powinna poprawić warunki do ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zbliżenie przepisów prawnych państw członkowskich oraz wprowadzenie standardów jakości dla niektórych usług, w szczególności w odniesieniu do dystrybucji i udzielania kredytów przez kredytodawców i pośredników kredytowych, a także poprzez promowanie dobrych praktyk. Wprowadzenie standardów jakości dla usług obejmujących udzielanie kredytów wiąże się z koniecznością wprowadzenia pewnych przepisów dotyczących wymogów w zakresie dopuszczania do prowadzenia działalności, a także wymogów nadzorczych i wymogów ostrożnościowych.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (9) W obszarach nieobjętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie mają swobodę utrzymania bądź wprowadzania przepisów prawa krajowego. W **szczegółności** państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy krajowe w takich obszarach, jak prawo zobowiązań w odniesieniu do ważności umów o kredyt, **prawo rzeczowe**, rejestracja gruntów, informacje umowne i – o ile nie są one uregulowane w niniejszej dyrektywie – kwestie po zawarciu umowy. **Państwa członkowskie mogą postanowić, że rzeczoznawca lub firma rzeczoznawcza lub notariusze mogą być wybierani w drodze wzajemnego porozumienia między stronami. Z uwagi na różnice występujące w państwach członkowskich, jeśli chodzi o procedury kupna lub sprzedaży nieruchomości mieszkalnych, kredytodawcy lub pośrednicy kredytowi mają możliwość starania się o otrzymanie wcześniejszych płatności od konsumentów, przy założeniu że takie płatności mogłyby przyczynić się do zawarcia umowy o kredyt bądź zakup lub sprzedaż nieruchomości; możliwe przy tym jest nadużywanie takich praktyk, zwłaszcza, gdy konsumenci nie są obeznani z wymogami i zwykłą praktyką w danym państwie członkowskim. W związku z tym należy umożliwić państwom członkowskim nakładanie ograniczeń w odniesieniu do takich płatności.**
- (10) **Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest osobą prawną czy fizyczną. Niniejsza dyrektywa nie wpływa jednak na prawo państw członkowskich do określenia, w zgodzie z prawem unijnym, że w roli kredytodawcy lub pośrednika kredytowego na mocy niniejszej dyrektywy mogą występować wyłącznie osoby prawne lub niektóre typy osób prawnych.**
- (11) **Ponieważ konsumenci i przedsiębiorstwa nie są w takiej samej sytuacji, nie potrzebują takiego samego poziomu ochrony. O ile istotne jest zagwarantowanie **praw** konsumentów ■ za pomocą przepisów, od których nie można odstąpić w umowie, to rozsądne jest umożliwienie przedsiębiorstwom i organizacjom zawierania innych umów. ■**
- (12) **Definicja konsumenta powinna obejmować osoby fizyczne występujące w charakterze niezwiązanym z ich działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową. Jednakże w przypadku umów o dwojakim celu, gdy umowa zawierana jest w celach, które częściowo są związane z działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową danej osoby, a częściowo nie są z nią związane, a cel handlowy, gospodarczy lub zawodowy jest do tego stopnia ograniczony, że nie jest dominujący w ogólnym kontekście umowy, taka osoba również powinna być uznawana za konsumenta.**
- (13) **Niniejsza dyrektywa reguluje umowy o kredyt, które odnoszą się wyłącznie lub w przeważającej mierze do nieruchomości mieszkalnych, jednak nie uniemożliwia ona państwom członkowskim rozszerzenia zakresu środków podjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą tak, aby chronić konsumentów w odniesieniu do umów o kredyt związanych z innymi formami nieruchomości, ani nie uniemożliwia im regulowania takich umów o kredyt w inny sposób.**
- (14) **Definicje zawarte w niniejszej dyrektywie określają zakres harmonizacji. Obowiązki państw członkowskich związane z transpozycją niniejszej dyrektywy powinny zatem być ograniczone do takiego zakresu, jaki wyznaczają te definicje. Na przykład spoczywające na państwach członkowskich obowiązki transponowania niniejszej dyrektywy są ograniczone do umów o kredyt zawieranych z konsumentami, tzn. osobami fizycznymi, które – w transakcjach objętych niniejszą dyrektywą – występują w charakterze niezwiązanym ze swoją działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową. Podobnie państwa członkowskie mają obowiązek transponowania przepisów niniejszej dyrektywy regulujących działalność osób występujących jako pośrednicy kredytowi zdefiniowani w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak naruszać możliwości stosowania przez państwa członkowskie, zgodnie z prawem unijnym, niniejszej dyrektywy w dziedzinach, które nie są objęte zakresem jej zastosowania. Ponadto definicje zawarte w niniejszej dyrektywie nie naruszają możliwości przyjęcia przez państwa członkowskie w ramach przepisów krajowych poddefinicji służących konkretnym celom, pod warunkiem, że w dalszym ciągu są one zgodne z definicjami zawartymi w niniejszej dyrektywie. Na przykład państwa członkowskie powinny móc określić w prawie krajowym podkategorie pośredników kredytowych, którzy nie są wymienieni w niniejszej dyrektywie, jeżeli takie podkategorie są niezbędne na szczeblu krajowym, na przykład aby zróżnicować poziom wiedzy i wymogów dotyczących kompetencji, jakie muszą spełniać różni pośrednicy kredytowi.**
- (15) **Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów zawierających **umowy o kredyt związane z nieruchomościami**. Powinna ona zatem mieć zastosowanie do kredytów zabezpieczonych na nieruchomościach, **niezależnie od celu kredytu, umów o refinansowanie lub innych umów o kredyt, które mogą pomóc właścicielowi lub współwłaścicielowi utrzymać prawo własności nieruchomości lub gruntu**, i kredytów, które są wykorzystywane w celu zakupu nieruchomości w niektórych państwach członkowskich, **w tym kredytów, które nie wymagają spłaty kapitału lub – o ile państwa członkowskie nie wprowadziły odpowiednich ram alternatywnych – kredytów, których celem jest zapewnienie tymczasowego finansowania między sprzedażą jednej nieruchomości, a zakupem innej oraz do zabezpieczonych kredytów na remont nieruchomości mieszkalnej ■**.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (16) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do niektórych umów o kredyt, w przypadku których kredytodawca wypłaca kwotę kredytu jednorazowo, w regularnych ratach lub w innej formie w zamian za kwotę pochodzącą ze sprzedaży nieruchomości, i których głównym celem jest ułatwienie konsumpcji, takich jak produkty finansowe służące monetyzacji nieruchomości i gwarantujące prawo dożywotniego zamieszkiwania w niej (ang. *equity release products*) lub inne równoważne produkty specjalistyczne. Takie umowy o kredyt mają specyficzne cechy charakterystyczne, które wykraczają poza zakres niniejszej dyrektywy. Na przykład ocena zdolności kredytowej konsumenta jest nieistotna, ponieważ płatności dokonywane są przez kredytodawcę na rzecz konsumenta, a nie w odwrotnym kierunku. Taka transakcja wymagałaby między innymi udzielenia zupełnie innych informacji przedumownych. Ponadto inne produkty, takie jak sprzedaż nieruchomości z prawem dożywocia (ang. *home reversion*), które pełnią funkcje podobne do odwróconego kredytu hipotecznego lub dożywotniego kredytu hipotecznego (ang. *lifetime mortgage*), nie wiążą się z udzieleniem kredytu, w związku z czym nie byłyby objęte zakresem niniejszej dyrektywy. ■
- (17) Niniejsza dyrektywa nie powinna obejmować innych wyraźnie wymienionych rodzajów niszowych umów o kredyt, które mają inny charakter i występują w nich inne ryzyka niż w standardowych kredytach hipotecznych, dlatego wymagają zindywidualizowanego podejścia, w szczególności umów o kredyt będących wynikiem ugody zawartej przed sądem lub innym organem ustawowym i niektórych rodzajów umów o kredyt, w przypadku których kredyt udzielany jest przez pracodawcę jego pracownikom na określonych warunkach, jak przewidziano już w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki⁽¹⁾. Należy umożliwić państwom członkowskim wyłączenie niektórych umów o kredyt, takich jak umowy dotyczące kredytów udzielanych ograniczonej grupie klientów na korzystnych warunkach lub udzielanych przez unie kredytowe, pod warunkiem, że obowiązują odpowiednie alternatywne porozumienia mające na celu zapewnienie osiągnięcia celów polityki związanych ze stabilnością finansową i rynkiem wewnętrznym, bez utrudniania włączenia społecznego pod względem finansowym i dostępu do kredytu. Umowy o kredyt, w ramach których nieruchomość nie ma być użytkowana jako dom, mieszkanie ani inne miejsce zamieszkania przez konsumenta lub członka jego rodziny, natomiast jest użytkowana jako dom, mieszkanie lub inne miejsce zamieszkania na podstawie umowy najmu, charakteryzują się innymi ryzykami i cechami niż standardowe umowy o kredyt, w związku z czym mogą wymagać bardziej szczegółowych ram. Państwa członkowskie powinny mieć zatem możliwość wyłączenia takich umów o kredyt z niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy obowiązują dla nich odpowiednie ramy krajowe.
- (18) Niezabezpieczone umowy o kredyt, których celem jest remont nieruchomości mieszkalnej, na łączną kwotę wyższą niż 75 000 EUR powinny podlegać dyrektywie 2008/48/WE w celu zagwarantowania równoważnego poziomu ochrony tym konsumentom i uniknięcia jakichkolwiek luk regulacyjnych pomiędzy tą dyrektywą i niniejszą dyrektywą. Dyrektywa 2008/48/WE powinna w związku z tym zostać odpowiednio zmieniona.
- (19) Ze względu na pewność prawa unijne ramy prawne w obszarze umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi powinny być zgodne z innymi aktami prawnymi Unii i uzupełniać je, w szczególności w obszarach ochrony konsumenta i nadzoru ostrożnościowego. Niektóre podstawowe definicje, w tym definicja „konsumenta” i „trwałego nośnika” oraz najważniejsze pojęcia stosowane w standardowych informacjach określających finansowe cechy charakterystyczne kredytu, w tym „całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta” i „stopa oprocentowania kredytu”, powinny być zgodne z definicjami zawartymi w dyrektywie 2008/48/WE, aby ta sama terminologia odnosiła się do tych samych faktów, niezależnie od tego, czy kredyt jest kredytem konsumenckim, czy kredytem związanym z nieruchomością mieszkalną. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić w ramach transpozycji niniejszej dyrektywy spójność w zakresie stosowania i interpretacji tych podstawowych definicji i najważniejszych pojęć.
- (20) Aby zapewnić w obszarze kredytu spójne ramy dla konsumentów oraz zminimalizować obciążenia administracyjne dla kredytodawców i pośredników kredytowych, zasadnicza struktura niniejszej dyrektywy powinna w miarę możliwości odpowiadać strukturze dyrektywy 2008/48/WE, w szczególności powinna ona odzwierciedlać następujące koncepcje: że informacje zawarte w reklamie dotyczącej umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi powinny być przedstawione konsumentowi w postaci reprezentatywnego przykładu, że szczegółowe informacje przedumowne powinny być przekazane konsumentowi w formie standardowego arkusza

(¹) Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66.

Wtorek, 10 września 2013 r.

informacyjnego, że konsument powinien **otrzymać** wystarczające wyjaśnienia przed **zawarciem** umowy o kredyt, że **powinna zostać ustanowiona wspólna podstawa obliczania rzeczywistej rocznej oprocentowania (RRSO), z wyłączeniem opłat notarialnych**, oraz że kredytodawcy **■** powinni przeprowadzić ocenę zdolności kredytowej konsumenta przed **udzieleniem** kredytu. Podobnie kredytodawcom należy zapewnić niedyskryminujący dostęp do odpowiednich baz danych o kredytach, aby zapewnić warunki działania jednakowe z tymi, jakie wynikają z przepisów dyrektywy 2008/48/WE. Podobnie jak w przypadku dyrektywy 2008/48/WE, niniejsza dyrektywa powinna zapewniać wszystkim kredytodawcom oferującym umowy o kredyt związane z **■** nieruchomościami odpowiednią **procedurę dopuszczania do działalności** oraz odpowiedni nadzór nad nimi, a także ustanawiać wymogi dotyczące ustanowienia mechanizmów pozasądowego rozstrzygania sporów i dostępu do tych mechanizmów.

- (21) Niniejsza dyrektywa powinna uzupełniać dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość ⁽¹⁾, która zawiera wymóg, by w **przypadku sprzedaży na odległość** konsument był informowany o istnieniu lub braku prawa do odstąpienia od umowy, i przewiduje prawo do odstąpienia od umowy. Jednak o ile dyrektywa 2002/65/WE przewiduje możliwość przekazania przez dostawcę informacji przedumownych już po zawarciu umowy, byłoby to niewłaściwe w przypadku umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi ze względu na wagę tego zobowiązania finansowego dla konsumenta. **Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać ogólnych krajowych przepisów prawa zobowiązań dotyczących ważności, zawierania lub skutków umowy, o ile ogólne aspekty prawa zobowiązań nie są uregulowane niniejszą dyrektywą. ■**
- (22) Równocześnie ważne jest uwzględnienie takich elementów specyficznych umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi, które uzasadniają odmienne podejście. Ze względu na charakter i możliwe dla konsumenta konsekwencje umowy o kredyt związanej z nieruchomością mieszkalną, materiały reklamowe i dostosowane do indywidualnych potrzeb konsumenta informacje przedumowne powinny obejmować **odpowiednie** ostrzeżenia przed ryzykiem szczególnie, na przykład ostrzeżenia o **potencjalnym wpływie, jaki wahania kursów wymiany walut mogą mieć na kwotę, którą konsument musi spłacić, oraz – o ile państwa członkowskie uznają to za stosowne – o** charakterze i konsekwencjach ustanowienia zabezpieczenia. Zgodnie ze stosowanym już w tym sektorze dobrowolnym podejściem w zakresie kredytów mieszkaniowych, oprócz dostosowanych do indywidualnych potrzeb konsumenta informacji przedumownych w każdym momencie powinny być dostępne ogólne informacje przedumowne. Ponadto w celu uwzględnienia doświadczeń wynikających z kryzysu finansowego, tak by zagwarantować rzetelne udzielanie kredytów, **uzasadnione** jest podejście zróżnicowane. W tym kontekście należy wzmocnić przepisy dotyczące oceny zdolności kredytowej w porównaniu z przepisami dotyczącymi kredytu konsumenckiego, pośrednicy kredytowi powinni również przekazywać bardziej dokładne informacje na temat ich statusu i powiązań z kredytodawcami, aby ujawnić potencjalne konflikty interesów, a wszystkie podmioty biorące udział w zawieraniu umów o kredyt związanych z nieruchomościami powinny być odpowiednio dopuszczone do działalności i być objęte nadzorem.
- (23) **Konieczne jest uregulowanie niektórych dodatkowych dziedzin, aby odzwierciedlić specyfikę kredytów związanych z nieruchomościami mieszkalnymi. Z uwagi na znaczenie transakcji należy zapewnić, by konsumenci mieli wystarczającą ilość czasu, a mianowicie co najmniej siedem dni, na przeanalizowanie konsekwencji. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę w kwestii określenia tego wystarczającego czasu albo jako okresu na zastanowienie przed zawarciem umowy o kredyt, okresu odstąpienia od umowy o kredyt po jej zawarciu, albo jako połączenia obu tych okresów. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nałożenia na konsumentów wymogu skorzystania z okresu na zastanowienie w wymiarze nieprzekraczającym 10 dni; właściwe jest jednak również, by w innych przypadkach konsumenci, którzy zechcą kontynuować procedurę w trakcie okresu na zastanowienie, mogli to uczynić, a także by z uwagi na pewność prawa w kontekście transakcji dotyczących nieruchomości państwa członkowskie mogły przewidzieć, że okres na zastanowienie powinien zakończyć się lub prawo do odstąpienia od umowy powinno wygasnąć, w przypadku gdy konsument podejmie jakiegokolwiek działanie, które na mocy prawa krajowego będzie skutkowało stworzeniem lub przeniesieniem prawa własności związanego ze środkami finansowymi uzyskanymi dzięki umowie o kredyt lub z wykorzystaniem takich środków, bądź – w stosownych przypadkach – przeniesieniem środków finansowych na osobę trzecią.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (24) Z uwagi na specyfikę umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi kredytodawcy powszechnie oferują konsumentom zestaw produktów lub usług, które można zakupić wraz z umową o kredyt. W związku z tym i zważywszy na znaczenie takich umów dla konsumentów, należy określić szczególne zasady dotyczące sprzedaży związanej. Połączenie umowy o kredyt w pakiet z co najmniej jedną inną usługą lub produktem o charakterze finansowym jest dla kredytodawców jednym ze sposobów zdywersyfikowania ich oferty i konkurowania między sobą, pod warunkiem że elementy wchodzące w skład pakietu można również zakupić oddzielnie. O ile połączenie umowy o kredyt w pakiet z co najmniej jedną inną usługą lub produktem o charakterze finansowym może być dla konsumentów korzystne, może to negatywnie wpłynąć na mobilność konsumentów i ich zdolność do podejmowania przemyślanych decyzji, chyba że elementy wchodzące w skład pakietu można zakupić oddzielnie. Istotne jest, by zapobiec takim praktykom, jak wiązana sprzedaż niektórych produktów, która może skłaniać konsumentów do zawierania umów o kredyt nieależących w ich najlepszym interesie, jednakże bez ograniczania sprzedaży łączonej produktów, co może być dla konsumentów korzystne. Państwa członkowskie powinny jednak w dalszym ciągu uważnie monitorować detaliczne rynki usług finansowych w celu zapewnienia, by praktyki sprzedaży łączonej nie zakłócały decyzji konsumentów ani konkurencji na rynku.
- (25) Co do zasady sprzedaż wiązana nie powinna być dozwolona, chyba że dana usługa finansowa lub produkt finansowy zaoferowane łącznie z umową o kredyt nie mogą być zaoferowane oddzielnie, ponieważ stanowią one w pełni zintegrowaną część kredytu, np. w przypadku zabezpieczonego kredytu w rachunku bieżącym. W innych przypadkach może być jednak zasadne, by kredytodawcy oferowali lub sprzedawali umowę o kredyt w pakiecie z rachunkiem płatniczym, rachunkiem oszczędnościowym, produktem inwestycyjnym lub produktem emerytalnym, np. w przypadku gdy kapitał na rachunku jest wykorzystywany do spłaty kredytu lub jest warunkiem wstępnym zgromadzenia zasobów w celu uzyskania kredytu, lub w sytuacjach, gdy przykładowo produkt inwestycyjny lub prywatny produkt emerytalny służą jako dodatkowe zabezpieczenie kredytu. O ile jest zasadne, by kredytodawcy mogli wymagać od konsumenta posiadania odpowiedniej polisy ubezpieczeniowej w celu zagwarantowania spłaty kredytu lub ubezpieczenia wartości zabezpieczenia, konsument powinien mieć możliwość wybrania własnego ubezpieczyciela, pod warunkiem, że jego polisa ubezpieczeniowa odznacza się równoważnym poziomem gwarancji co polisa ubezpieczeniowa proponowana lub oferowana przez kredytodawcę. Co więcej, państwa członkowskie mogą całkowicie lub częściowo ustandaryzować pokrycie zapewniane przez umowy ubezpieczeniowe tak, aby ułatwić porównywanie różnych ofert konsumentom, którzy pragną dokonać takiego porównania.
- (26) Ważne jest zapewnienie, by nieruchomość mieszkalna była odpowiednio wyceniona przed zawarciem umowy o kredyt oraz – w szczególności jeżeli wycena dotyczy pozostałej do spłaty części zobowiązania konsumenta – w razie zaległości w spłacie. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapewnić istnienie wiarygodnych standardów wyceny. Aby standardy wyceny można było uznać za wiarygodne, powinny one uwzględniać międzynarodowo uznane standardy wyceny, w szczególności standardy opracowane przez Komitet Międzynarodowych Standardów Wyceny, Europejską Grupę Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych lub Królewski Instytut Rzeczoznawców Majątkowych. Te międzynarodowo uznane standardy wyceny obejmują zasady wysokiej rangi, które wymagają od kredytodawców m.in. przyjęcia i przestrzegania odpowiednich wewnętrznych procesów zarządzania ryzykiem i procesów zarządzania zabezpieczeniami, obejmujące należyte procesy wyceny, przyjęcia standardów i metod wyceny prowadzących do realistycznych i uzasadnionych wycen nieruchomości, aby zapewnić, by wszystkie sprawozdania z wyceny były przygotowywane z odpowiednią biegłością zawodową i odpowiednią starannością, a także by rzeczoznawcy spełniali określone wymogi dotyczące kwalifikacji oraz by prowadzić właściwą, kompleksową i wiarygodną dokumentację wyceny zabezpieczeń. W tym względzie pożądane jest zapewnienie odpowiedniego monitorowania rynków nieruchomości mieszkalnych oraz zapewnienie, by mechanizmy objęte takimi przepisami były zgodne z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych⁽¹⁾. Transpozycji przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących zasad wyceny nieruchomości można dokonać za pomocą prawa lub samoregulacji.
- (27) Z uwagi na poważne konsekwencje egzekucji z nieruchomości dla kredytodawców, konsumentów i potencjalnie stabilności finansowej należy zachęcać kredytodawców do aktywnego podejścia do pojawiającego się ryzyka kredytowego na wczesnym etapie; właściwe jest też wprowadzenie koniecznych środków, aby zapewnić, by kredytodawcy wykazywali się w rozsądnym stopniu cierpliwością i podejmowali rozsądne próby rozwiązania

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

Wtorek, 10 września 2013 r.

sytuacji za pomocą innych środków przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. W miarę możliwości należy znaleźć rozwiązania, które uwzględniają okoliczności praktyczne i uzasadnione potrzeby związane z kosztami utrzymania ponoszonymi przez konsumenta. W przypadku gdy po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego zadłużenie wciąż pozostaje niespłacone, państwa członkowskie powinny zapewnić ochronę minimalnych warunków życia i wprowadzić środki ułatwiające spłatę, z uniknięciem nadmiernego zadłużenia w długim terminie. Przynajmniej w przypadku gdy cena uzyskiwana za nieruchomość ma wpływ na kwotę, którą konsument jest dłużny, państwa członkowskie powinny zachęcać kredytodawców do podjęcia rozsądnych kroków w celu uzyskania najkorzystniejszej ceny za nieruchomość stanowiącą przedmiot egzekucji w kontekście warunków rynkowych. Państwa członkowskie nie powinny uniemożliwiać stronom umowy o kredyt wyraźnego uzgadniania, że przeniesienie zabezpieczenia na kredytodawcę wystarczy do spłaty kredytu.

- (28) Pośrednicy często prowadzą więcej rodzajów działalności niż tylko pośrednictwo kredytowe, w szczególności usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego lub inwestycyjnego. Niniejsza dyrektywa powinna zatem zapewnić również pewien poziom spójności z dyrektywą 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego⁽¹⁾ i dyrektywą 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych⁽²⁾. **W szczególności** – aby uprościć proces rozpoczynania działalności w charakterze pośrednika kredytowego i podejmowania działalności transgranicznej – **instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE oraz inne instytucje finansowe podlegające równoważnemu systemowi udzielania zezwoleń na mocy prawa krajowego nie powinny podlegać obowiązkowi uzyskania oddzielnego dopuszczenia do działalności w charakterze pośrednika kredytowego. Pełna i bezwarunkowa odpowiedzialność powierzana kredytodawcom i pośrednikom kredytowym za działania powiązanych pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli powinna dotyczyć wyłącznie działań objętych zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy, chyba że państwa członkowskie postanowią tę odpowiedzialność rozszerzyć także na inne obszary.**
- (29) Aby zwiększyć zdolność konsumentów do samodzielnego podejmowania świadomych decyzji w zakresie odpowiedzialnego zaciągania pożyczek i zarządzania długiem, państwa członkowskie powinny promować edukację konsumentów w dziedzinie odpowiedzialnego zaciągania pożyczek i zarządzania długiem, w szczególności w odniesieniu do umów o kredyt hipoteczny. Szczególnie istotne jest udzielenie wskazówek konsumentom, którzy po raz pierwszy zaciągają kredyt hipoteczny. W tym względzie Komisja powinna wskazać przykłady najlepszych praktyk, aby ułatwić dalsze opracowywanie środków zwiększających świadomość finansową konsumentów.
- (30) Z uwagi na znaczące ryzyka wiążące się z zaciąganiem pożyczek w walucie obcej konieczne jest zapewnienie środków zapewniających, by konsumenci byli świadomi ryzyka, jakie podejmują, oraz by mieli możliwość zmniejszenia swojej ekspozycji na ryzyko kursowe w całym okresie kredytowania. Ryzyko to można ograniczyć, dając konsumentom prawo do przeliczenia waluty, w której udzielono kredytu, lub w drodze innych ustaleń takich jak: górne limity lub – w sytuacjach, gdy nie wystarczają one, by zmniejszyć ryzyko walutowe – ostrzeżenia.
- (31) Mające zastosowanie ramy prawne powinny dawać konsumentom pewność, że kredytodawcy, pośrednicy kredytowi i wyznaczeni przedstawiciele biorą pod uwagę interesy konsumenta w oparciu o informacje dostępne dla kredytodawcy, pośrednikowi kredytowemu i wyznaczonemu przedstawicielowi w danym momencie i o rozsądne założenia dotyczące sytuacji konsumenta w okresie trwania proponowanej umowy o kredyt. Mogłoby to oznaczać, że kredytodawcy nie powinni prowadzić takiego marketingu kredytów, który w istotnym stopniu zaburza lub prawdopodobnie zaburzy zdolność konsumenta do starannego rozważenia decyzji o wzięciu kredytu, lub że kredytodawca nie powinien posługiwać się udzieleniem kredytu jako jednym z głównych narzędzi marketingowych przy marketingu towarów, usług lub nieruchomości. Jednym z kluczowych aspektów dla zapewnienia takiego zaufania konsumentów jest wymóg zagwarantowania wysokiego poziomu sprawiedliwości, uczciwości i profesjonalizmu w przedmiotowym sektorze, **odpowiedniego zarządzania konfliktami interesów, w tym konfliktami wynikającymi z wynagrodzenia, oraz udzielania porad w najlepszym interesie konsumenta.**
- (32) **Należy zapewnić, by odpowiedni personel kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli posiadał należyty poziom wiedzy i kompetencji, aby osiągnąć wysoki poziom profesjonalizmu. Niniejsza dyrektywa powinna zatem wymagać wykazania odpowiedniej wiedzy i odpowiednich kompetencji na szczeblu spółki w oparciu o minimalne wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji określone w niniejszej dyrektywie.** Państwa członkowskie powinny mieć swobodę wprowadzania lub utrzymywania takich wymogów mających zastosowanie

⁽¹⁾ Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

Wtorek, 10 września 2013 r.

do poszczególnych osób fizycznych. Państwa członkowskie mogą zezwolić kredytodawcom, pośrednikom kredytowym i wyznaczonym przedstawicielom na zróżnicowanie poziomów minimalnych wymogów dotyczących wiedzy w zależności od stopnia ich zaangażowania w realizację określonych usług lub procesów. W tym kontekście do personelu zalicza się personel zewnętrzny pracujący na rzecz i w strukturach kredytodawcy, pośrednika kredytowego lub wyznaczonego przedstawiciela, a także ich pracowników. Do celów niniejszej dyrektywy personel bezpośrednio zaangażowany w działalność prowadzoną na mocy niniejszej dyrektywy powinien obejmować personel zajmujący się obsługą klienta i personel stanowiący zaplecze administracyjne, w tym kadre kierowniczą, odgrywający istotną rolę w procesie zawierania umowy o kredyt. Osoby wykonujące funkcje pomocnicze niezwiązane z procesem zawierania umowy o kredyt (np. pracownicy działu zasobów ludzkich i działu informatycznego) nie powinny być uznawane za personel na mocy niniejszej dyrektywy.

- (33) W przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy świadczą usługi na terytorium innego państwa członkowskiego w ramach swobody świadczenia usług, ustalenie minimalnych wymogów dotyczących wiedzy i kompetencji mających zastosowanie do personelu powinno leżeć w gestii państwa członkowskiego pochodzenia. Jednakże przyjmujące państwa członkowskie, które uznają to za konieczne, powinny mieć możliwość ustalenia swoich własnych wymogów dotyczących kompetencji w pewnych określonych dziedzinach mających zastosowanie do kredytodawców i pośredników kredytowych świadczących usługi na terytorium danego państwa członkowskiego w ramach swobody świadczenia usług.
- (34) Pamiętając o tym, jak ważne jest zapewnienie, by wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji były stosowane i przestrzegane w praktyce, państwa członkowskie powinny wymagać od właściwych organów nadzorowania kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli oraz upoważnić je do uzyskiwania takich dowodów, jakich potrzebują w celu wiarygodnej oceny przestrzegania wymogów.
- (35) Sposób wynagradzania personelu przez kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli powinien stanowić jeden z głównych aspektów zapewniania zaufania konsumentów do sektora finansowego. Niniejsza dyrektywa zawiera przepisy dotyczące wynagradzania personelu mające na celu ograniczenie nadużyć przy sprzedaży i sprawienie, aby sposób wynagradzania personelu nie miał niekorzystnego wpływu na stosowanie się do obowiązku uwzględniania interesu konsumenta. W szczególności kredytodawcy, pośrednicy kredytowi i wyznaczeni przedstawiciele nie powinni prowadzić polityki wynagrodzeń w sposób, który zachęcałby personel do zawierania określonej liczby umów o kredyt lub zawierania określonego rodzaju umów o kredyt lub też oferowania konsumentom konkretnych usług dodatkowych bez wyraźnego uwzględnienia interesów i potrzeb konsumenta. W tym kontekście państwa członkowskie mogą stwierdzić konieczność postanowienia, że pewne praktyki, np. pobieranie opłat przez powiązanych pośredników kredytowych, są sprzeczne z interesem konsumenta. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość zastrzeżenia, że wynagrodzenie pobierane przez personel nie zależy od liczby ani rodzaju umów o kredyt zawartych z konsumentem.
- (36) Niniejsza dyrektywa przewiduje harmonizację przepisów w odniesieniu do dziedzin wiedzy i kompetencji, które powinien posiadać personel kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli w odniesieniu do sporządzania, oferowania i przyznawania umów o kredyt oraz pośrednictwa w tym zakresie. Niniejsza dyrektywa nie przewiduje szczegółowych rozwiązań bezpośrednio związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych uzyskanych przez daną osobę w jednym państwie członkowskim, aby spełnić wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji w innym państwie członkowskim. Dlatego w odniesieniu do warunków uznawania oraz środków wyrównawczych, jakich może wymagać przyjmujące państwo członkowskie od osoby, której dokumenty kwalifikacyjne nie zostały wydane na terenie jej jurysdykcji, powinna mieć nadal zastosowanie dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾.
- (37) Kredytodawcy i pośrednicy kredytowi często posługują się reklamą, nierzadko eksponującą szczególnie korzystne warunki, aby zainteresować konsumentów określonym produktem. Konsumentów należy zatem chronić przed nieuczciwymi lub wprowadzającymi w błąd praktykami reklamowymi i zapewnić im możliwość porównywania reklam. Niezbędne są szczegółowe przepisy dotyczące reklamy umów o kredyt ■ oraz wykaz elementów, które należy uwzględnić w materiałach reklamowych i marketingowych skierowanych do konsumentów w **przypadku**,

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

Wtorek, 10 września 2013 r.

gdy taka reklama określa stopy oprocentowania lub jakiegokolwiek liczby związane z kosztem kredytu, aby umożliwić im porównanie różnych ofert. Państwa członkowskie powinny zachować swobodę w zakresie wprowadzenia lub utrzymania w swoim prawie krajowym wymogów dotyczących ujawniania informacji w odniesieniu do reklam, które nie **wskazują stopy oprocentowania lub nie zawierają żadnych danych liczbowych dotyczących kosztu kredytu.** Wszelkie takie wymogi powinny uwzględniać specyfikę umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi. W każdym razie, zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, należy zapewnić, by reklama umów o kredyt nie wprowadzała w błąd w odniesieniu do produktu.

- (38) Reklama zazwyczaj koncentruje się na jednym lub kilku konkretnych produktach, tymczasem konsumenci powinni mieć możliwość podjęcia decyzji na podstawie pełnej wiedzy o całej gamie oferowanych produktów kredytowych. W tym względzie informacje ogólne odgrywają istotną rolę w procesie uświadamiania konsumentów w kwestii szerokiej gamy oferowanych produktów i usług i ich najważniejszych cech. Konsumenci powinni zatem mieć w każdym momencie dostęp do informacji ogólnych na temat oferowanych produktów kredytowych. W przypadku gdy wymóg ten nie ma zastosowania do niepowiązanych pośredników kredytowych, powinno to pozostawać bez uszczerbku dla ciężącego na nich obowiązku dostarczenia konsumentom zindywidualizowanych informacji przedumownych.
- (39) Aby zapewnić jednakowe warunki prowadzenia działalności i aby decyzje konsumentów były oparte na szczegółowych informacjach o oferowanych produktach kredytowych, a nie były zależne od kanału dystrybucji, za pomocą którego uzyskali oni dostęp do danych produktów kredytowych, konsumenci powinni otrzymywać informacje o kredycie niezależnie od tego, czy nawiązują kontakt bezpośrednio z kredytodawcą, czy z pośrednikiem kredytowym.
- (40) **Konsumenci powinni ponadto otrzymywać zindywidualizowane informacje z odpowiednim wyprzedzeniem przed zawarciem umowy o kredyt, aby mieć możliwość porównania i przeanalizowania charakterystycznych cech poszczególnych produktów kredytowych.** Zgodnie z zaleceniem Komisji 2001/193/WE z dnia 1 marca 2001 r. w sprawie informacji przedumownych, jakie mają być udzielane konsumentom przez kredytodawców oferujących kredyty mieszkaniowe⁽²⁾, Komisja zobowiązała się do monitorowania przestrzegania dobrowolnego kodeksu postępowania w sprawie informacji przedumownych, który zawiera (ESIS), w którym przedstawia się dostosowane do potrzeb kredytobiorcy informacje na temat oferowanej umowy o kredyt. Dane zgromadzone przez Komisję wskazują na potrzebę przeprowadzenia przeglądu treści i formatu arkusza ESIS, aby uzyskać pewność, że będzie on jasny i zrozumiały oraz będzie zawierać wszystkie informacje uznane za istotne dla konsumentów. Treść i format arkusza ESIS powinny uwzględniać udoskonalenia, których wprowadzenie uznano za niezbędne w wyniku badań konsumenckich przeprowadzonych we wszystkich państwach członkowskich. Struktura arkusza, w szczególności kolejność poszczególnych pozycji zawierających informacje, powinna zostać zmieniona, język powinien być bardziej zrozumiały dla czytelnika; ponadto należy połączyć części „nominalna stopa oprocentowania” i „rzeczywista roczna stopa oprocentowania” oraz dodać nowe części, takie jak „elementy zmienne”. Jednym z elementów arkusza ESIS powinna być przykładowa tabela amortyzacji przedstawiana konsumentowi, w przypadku gdy chodzi o kredyt z odroczoną spłatą odsetek, w którym spłata kwoty głównej jest odroczone w początkowym okresie lub gdy stopa oprocentowania kredytu jest stała w całym okresie obowiązywania umowy o kredyt. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia, że przykładowa tabela amortyzacji w ramach arkusza ESIS nie jest obowiązkowa dla innych umów o kredyt.
- (41) **Badania wśród konsumentów uwiarydociły znaczenie posługiwania się prostym i zrozumiałym językiem w informacjach dostarczanych konsumentom.** Z tego powodu terminy zastosowane w arkuszu ESIS nie zawsze są takie same jak terminy prawne zdefiniowane w niniejszej dyrektywie, ale mają takie samo znaczenie.
- (42) **Wymogi dotyczące informacji na temat umów o kredyt zawarte w arkuszu ESIS powinny być bez uszczerbku dla unijnych lub krajowych wymogów dotyczących informacji w odniesieniu do innych produktów lub usług, które mogą być oferowane razem z umową o kredyt jako warunki uzyskania umowy o kredyt związanej z nieruchomością, lub oferowanych po to, by uzyskać umowę z niższą stopą oprocentowania, takich jak ubezpieczenie od pożaru lub na życie lub produkty inwestycyjne.** W przypadku gdy nie istnieją zharmonizowane przepisy, państwa członkowskie powinny mieć swobodę utrzymywania lub wprowadzania prawa krajowego, np. wymogów dotyczących przekazywania – na etapie poprzedzającym zawarcie umowy – informacji na temat poziomu lichwiarskich stóp oprocentowania lub informacji, które mogą być przydatne do celów edukacji finansowej lub pozasądowego rozstrzygnięcia sporów. Wszelkie dodatkowe informacje powinny być jednak

⁽¹⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 10.3.2001, s. 25.

Wtorek, 10 września 2013 r.

podawane w odrębnym dokumencie, który może być dołączany do arkusza ESIS. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość, w swoim języku urzędowym, stosowania w arkuszu ESIS innej terminologii, bez zmiany treści arkusza, a także kolejności podawania informacji, jeżeli jest to konieczne, by użyć języka łatwiej zrozumiałego dla konsumentów.

- (43) Aby zapewnić, by arkusz ESIS dostarczał konsumentom wszystkich właściwych informacji dla podjęcia świadomej decyzji, kredytodawca powinien, wypełniając arkusz ESIS, stosować się do instrukcji zawartych w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozbudowania lub uszczegółowienia instrukcji wypełniania arkusza ESIS na podstawie instrukcji zawartych w niniejszej dyrektywie. Na przykład państwa członkowskie powinny mieć możliwość bardziej szczegółowego określenia, jakie informacje mają być podane w opisie „rodzaju stopy oprocentowania kredytu”, aby uwzględnić specyfikę produktów i rynków krajowych. Jednakże takie dodatkowe specyfikacje nie powinny być sprzeczne z instrukcjami zawartymi w niniejszej dyrektywie, ani powodować konieczności zmian w tekście wzoru arkusza ESIS, który powinien być w istniejącej postaci reprodukowany przez kredytodawcę. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość dodatkowego uszczegółowienia ostrzeżeń dotyczących umów o kredyt, dostosowanych do charakterystyki rynków i praktyk krajowych, o ile ostrzeżenia takie nie są już wyraźnie ujęte w arkuszu ESIS. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia, że kredytodawca jest związany informacjami podanymi w arkuszu ESIS, pod warunkiem, że postanawia on udzielić przedmiotowego kredytu.
- (44) Aby konsument mógł porównać cechy charakterystyczne produktów kredytowych i zastanowić się nad nimi, a także uzyskać w razie potrzeby poradę od osoby trzeciej, powinien on otrzymać informacje za pomocą arkusza ESIS bez nieuzasadnionej zwłoki po dostarczeniu przez siebie niezbędnych informacji dotyczących jego potrzeb, sytuacji finansowej i preferencji, a także odpowiednio wcześniej, zanim zwiąże się jakąkolwiek umową o kredyt lub ofertą. W szczególności, w przypadku gdy konsumentowi składa się wiążącą ofertę, powinien jej towarzyszyć arkuszowi ESIS, chyba że arkusz ten został już dostarczony konsumentowi, a cechy charakterystyczne oferty są zgodne z wcześniej dostarczonymi informacjami. Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć obowiązkowe dostarczanie arkusza ESIS zarówno przed złożeniem jakiegokolwiek wiążącej oferty, jak i jednocześnie z wiążącą ofertą, w przypadku gdy nie przekazano wcześniej arkusza ESIS zawierającego takie same informacje. Chociaż arkusz ESIS powinien być zindywidualizowany i odzwierciedlać preferencje wyrażone przez konsumenta, dostarczenie takich zindywidualizowanych informacji nie oznacza obowiązku udzielenia porady. Umowy o kredyt powinny być zawierane wyłącznie wtedy, gdy konsument miał dość czasu na porównanie ofert, oszacowanie ich skutków, uzyskanie w razie potrzeby porady osoby trzeciej i podjął świadomą decyzję o tym, czy przyjąć ofertę.
- (45) W przypadku gdy konsument ma zabezpieczoną umowę o kredyt na zakup nieruchomości lub gruntu, a zabezpieczenie zostało ustalone na okres dłuższy niż okres trwania umowy o kredyt, przy czym konsument może podjąć decyzję o wycofaniu spłaconego już kapitału pod warunkiem podpisania nowej umowy o kredyt, należy przed podpisaniem nowej umowy o kredyt przedstawić konsumentowi nowy arkusz ESIS podający nową RRSO i oparty na specyfice nowej umowy o kredyt.
- (46) Przynajmniej w sytuacji, gdy nie istnieje prawo do odstąpienia od umowy, kredytodawca lub, w odpowiednim wypadku pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel powinien przekazać konsumentowi egzemplarz projektu umowy o kredyt w chwili przekazania oferty, która jest wiążąca dla kredytodawcy. W innych przypadkach konsument powinien przynajmniej otrzymać egzemplarz projektu umowy o kredyt w chwili złożenia wiążącej oferty.
- (47) Aby zapewnić możliwie największą przejrzystość i zapobiec nadużyciom wynikającym z ewentualnych konfliktów interesów podczas korzystania przez konsumentów z usług pośredników kredytowych, ci ostatni powinni przed rozpoczęciem świadczenia swoich usług spełnić określone wymogi dotyczące ujawniania informacji. Ujawniane informacje powinny obejmować nazwę pośrednika kredytowego i jego powiązania z kredytodawcami, na przykład informacje, czy biorą oni pod uwagę produkty oferowane przez wielu różnych kredytodawców, czy tylko od ograniczonej ich liczby. Istnienie ewentualnych prowizji lub innych zachęt wypłacanych pośrednikowi kredytowemu przez kredytodawcę lub osoby trzecie w związku z umową o kredyt należy ujawnić konsumentom przed wykonaniem jakiegokolwiek działalności pośrednictwa kredytowego, a na tym etapie konsumenci powinni otrzymać informację o kwocie takich płatności, jeśli jest ona znana, lub o fakcie, że kwota ta zostanie ujawniona w arkuszu ESIS na późniejszym etapie poprzedzającym zawarcie umowy, a także o przysługującym im prawie do

Wtorek, 10 września 2013 r.

otrzymania informacji na temat poziomu takich płatności na tym etapie. Konsumentów należy również informować o wszelkich opłatach, jakie powinni oni uiścić na rzecz pośredników kredytowych w związku ze świadczonymi przez nich usługami. Bez uszczerbku dla przepisów prawa konkurencji państwa członkowskie powinny mieć swobodę wprowadzenia lub utrzymania przepisów zabraniających pobierania od konsumentów opłat przez wszystkich pośredników kredytowych lub niektóre ich kategorie.

- (48) Konsument może jeszcze potrzebować dodatkowej pomocy, aby podjąć decyzję, która umowa o kredyt spośród gamy proponowanych produktów jest dla niego najodpowiedniejsza z punktu widzenia jego potrzeb i sytuacji finansowej. Kredytodawcy i, w odpowiednich przypadkach, pośrednicy kredytowi powinni zapewniać taką pomoc w odniesieniu do produktów kredytowych oferowanych przez nich konsumentom, **wyjaśniając** konsumentowi odnośne informacje, w **tym w szczególności** zasadnicze cechy charakterystyczne proponowanych produktów **■**, w sposób dostosowany do jego indywidualnych potrzeb, tak aby mógł on zrozumieć wpływ, jaki mogą one mieć na jego sytuację ekonomiczną. **Kredytodawcy, a w stosownych przypadkach pośrednicy kredytowi, powinni dostosować sposób ■** udzielania takich wyjaśnień do **■** okoliczności, w jakich kredyt jest oferowany, oraz potrzeby uzyskania pomocy przez konsumenta, z **uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia konsumenta w dziedzinie kredytów** oraz charakteru poszczególnych produktów kredytowych. **Wyjaśnienia te nie powinny same w sobie stanowić osobistej rekomendacji.**
- (49) Aby wspierać tworzenie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz zapewnić konsumentom w całej Unii wysoki poziom ochrony, konieczne trzeba **jednakowo** zapewnić porównywalność informacji dotyczących RRSO w całej Unii.
- (50) Całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta powinien obejmować wszystkie koszty, które musi pokryć konsument w związku z daną umową o kredyt, i **które są kredytodawcy znane**. Koszt ten powinien w związku z tym obejmować odsetki, prowizje, podatki, opłaty dla pośredników kredytowych, **koszty wyceny nieruchomości w celach hipotecznych i wszelkie inne opłaty, z wyjątkiem opłat notarialnych, wymagane**, by uzyskać kredyt, **np. ubezpieczenie na życie, lub by uzyskać kredyt** na oferowanych warunkach, **np. ubezpieczenie od pożaru**. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące produktów i usług dodatkowych (np. przepisy dotyczące kosztów otwarcia i prowadzenia rachunku bankowego) nie powinny stanowić uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/29/WE i dyrektywy Rady 93/13/WE z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾. Z całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta powinny zostać wyłączone koszty, które konsument ponosi w związku z zakupem nieruchomości lub gruntu, takie jak związane z tym podatki i opłaty notarialne lub koszty wpisu do księgi wieczystej. Należy obiektywnie ocenić faktyczną wiedzę kredytodawcy na temat tych kosztów, z uwzględnieniem wymogów staranności zawodowej. W tym względzie należy przyjąć, że kredytodawca zna koszty usług dodatkowych, które sam lub w imieniu strony trzeciej oferuje konsumentowi, chyba że ich cena zależy od konkretnych cech konsumenta lub od jego sytuacji.
- (51) W przypadku gdy korzysta się z informacji szacunkowych, konsumenta powinno się poinformować o tym, a także o tym, że informacje te mają być reprezentatywne dla rozważanego rodzaju umowy lub praktyk. Dodatkowe założenia do obliczania RRSO mają zapewnić konsekwentne obliczanie RRSO oraz porównywalność. Dodatkowe założenia są niezbędne dla określonych rodzajów umów o kredyt, np. w przypadku gdy kwota, okres trwania lub koszt kredytu są niepewne lub zmieniają się w zależności od tego, jak jest realizowana umowa. W przypadku gdy same przepisy nie wystarczają, aby obliczyć RRSO, kredytodawca powinien zastosować dodatkowe założenia określone w załączniku I. Biorąc jednak pod uwagę, że obliczenie RRSO zależy będzie od warunków indywidualnej umowy o kredyt, należy stosować jedynie te założenia, które są konieczne i istotne z punktu widzenia danego kredytu.
- (52) Aby zapewnić jeszcze większą porównywalność RRSO w ofertach różnych kredytodawców, odstępy czasowe pomiędzy poszczególnymi terminami uwzględnionymi w obliczeniu nie powinny być wyrażane w dniach, jeżeli można je wyrazić za pomocą liczby całkowitej lat, miesięcy lub tygodni. Domyślną konsekwencją powyższego jest to, że jeżeli we wzorze na obliczenie RRSO zastosowano pewne odstępy czasowe, to te same odstępy stosuje się również do ustalenia kwoty odsetek i innych opłat zastosowanych w tym wzorze. Z tego względu kredytodawcy

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29.

Wtorek, 10 września 2013 r.

powinni stosować metodę pomiaru odstępów czasowych opisaną w załączniku I, aby uzyskać liczby dotyczące płatności opłat. Powyższe ma jednakże zastosowanie wyłącznie do celów obliczania RRSO i nie ma wpływu na kwoty rzeczywiście pobierane przez kredytodawcę na mocy umowy o kredyt. W przypadku gdy te liczby są różne, konieczne może być wyjaśnienie tego konsumentowi, aby nie wprowadzać go w błąd. Oznacza to, że w przypadku gdy nie ma opłat innych niż odsetki i przy założeniu identycznej metody obliczeniowej, RRSO jest równa efektywnej stopie oprocentowania kredytu.

- (53) Ponieważ wysokość RRSO może na etapie **reklamy** być przedstawiona jedynie w formie przykładu, to przykład taki powinien być reprezentatywny. W związku z tym powinien on odpowiadać na przykład średniemu okresowi trwania i całkowitej kwocie kredytu udzielanego w przypadku rozważanego rodzaju umowy o kredyt. **Przy ustalaniu reprezentatywnego przykładu należy również uwzględnić dominację określonych rodzajów umów o kredyt na konkretnym rynku. Pożądane może być, by każdy kredytodawca opierał reprezentatywny przykład na kwocie kredytu, jaka jest reprezentatywna dla wachlarza produktów tego kredytodawcy i dla zakładanej przez niego bazy klientów, ponieważ w tym względzie mogą występować znaczne różnice pomiędzy kredytodawcami. W odniesieniu do RRSO podanej w arkuszu ESIS należy w miarę możliwości wziąć pod uwagę preferencje i informacje zadeklarowane przez konsumenta, a kredytodawca lub pośrednik kredytowy powinni jednoznacznie wskazać, czy przedstawione informacje mają charakter przykładowy, czy też odzwierciedlają zadeklarowane preferencje i przekazane informacje. Reprezentatywne przykłady nie powinny w żadnym przypadku być sprzeczne z wymogami dyrektywy 2005/29/WE. Istotne jest, by w stosownych przypadkach w arkuszu ESIS jednoznacznie wskazać konsumentowi, że RRSO opiera się na założeniach i może ulec zmianie, tak by konsumenci mogli wziąć to pod uwagę przy porównywaniu produktów. Ważne jest, by RRSO uwzględniała wszystkie wypłaty w ramach danej umowy o kredyt, niezależnie od tego, czy są one wypłacane bezpośrednio konsumentowi czy osobie trzeciej w imieniu konsumenta.**
- (54) **Aby zapewnić spójność między obliczaniem RRSO dla różnych rodzajów kredytu, założenia stosowane do celów obliczania podobnych form umowy o kredyt powinny być zasadniczo spójne. W tym względzie należy uwzględnić założenia zawarte w dyrektywie Komisji 2011/90/UE z dnia 14 listopada 2011 r. zmieniającej część II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającą dodatkowe założenia do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania ⁽¹⁾ zmieniające założenia do obliczania RRSO. Mimo że nie wszystkie założenia mają bezpośrednie zastosowanie do oferowanych aktualnie umów o kredyt, innowacje produktowe w tym sektorze następują szybko i trzeba mieć przygotowane założenia. Ponadto do celów obliczania RRSO określenie najbardziej powszechnego mechanizmu dokonywania wypłat powinno być oparte na uzasadnionych oczekiwaniach co do mechanizmu dokonywania wypłat najczęściej stosowanego przez konsumentów w odniesieniu do danego rodzaju produktu oferowanego przez danego konkretnego kredytodawcę. W przypadku istniejących produktów oczekiwania te powinny być oparte na poprzednich 12 miesiącach.**
- (55) **Istotne jest, aby przed zawarciem umowy o kredyt przeprowadzić ocenę i weryfikację zdolności i skłonności konsumenta do spłaty kredytu. Taka ocena zdolności kredytowej powinna uwzględniać wszystkie niezbędne i istotne czynniki, które mogą mieć wpływ na zdolność konsumenta do spłaty kredytu w całym okresie kredytowania. W szczególności zdolność konsumenta do obsługi i pełnej spłaty kredytu powinna obejmować uwzględnienie przyszłych płatności lub wzrostu płatności koniecznych wskutek ujemnej amortyzacji lub odroczonej płatności kapitału lub odsetek; zdolność tę należy rozpatrywać w świetle innych regularnych wydatków, długów i innych zobowiązań finansowych, a także dochodu, oszczędności i aktywów. W rozsądnej mierze należy uwzględnić przyszłe zdarzenia w trakcie obowiązywania proponowanej umowy o kredyt, takie jak spadek dochodów, w przypadku gdy kredyt ma być spłacany po przejściu na emeryturę, lub – w stosownych przypadkach – wzrost stopy oprocentowania lub negatywne zmiany kursu wymiany. O ile wartość nieruchomości jest istotnym elementem w procesie ustalania kwoty kredytu, którego można udzielić konsumentowi na mocy zabezpieczonej umowy o kredyt, ocena zdolności kredytowej powinna koncentrować się na zdolności konsumenta do wypełnienia jego zobowiązań na mocy umowy o kredyt. W związku z tym możliwość, że wartość nieruchomości mogłaby przewyższyć kwotę kredytu lub mogłaby wzrosnąć w przyszłości, zasadniczo nie powinna być warunkiem wystarczającym do udzielenia przedmiotowego kredytu. Niemniej jednak, w przypadku gdy celem umowy o kredyt jest budowa lub remont istniejącej nieruchomości, kredytodawca powinien być w stanie uwzględnić taką możliwość. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wydawania dodatkowych wytycznych**

⁽¹⁾ Dz.U. L 296 z 15.11.2011, s. 35.

Wtorek, 10 września 2013 r.

dotyczących **tych lub dodatkowych** kryteriów i **metod** oceny zdolności kredytowej konsumenta, na przykład ustalając maksymalną dopuszczalną wysokość wskaźnika wartości kredytu do wartości nieruchomości lub wskaźnika wartości kredytu do dochodu; **należy je również zachęcać do wdrażania opracowanych przez Radę Stabilności Finansowej zasad poprawnych praktyk w zakresie hipotek mieszkaniowych.**

- (56) **Konieczne mogą być szczegółowe przepisy w odniesieniu do poszczególnych elementów, które mogą zostać uwzględnione w ocenie zdolności kredytowej w przypadku niektórych rodzajów umów o kredyt. Na przykład w odniesieniu do umów o kredyt dotyczących nieruchomości, w których wyraźnie stwierdza się, że nieruchomość ta nie ma być użytkowana jako dom, mieszkanie lub inne miejsce zamieszkania przez konsumenta lub członka jego rodziny (kupno na wynajem), państwa członkowskie powinny mieć możliwość postanowienia, że przy ocenie zdolności konsumenta do spłaty kredytu uwzględnia się przyszłe dochody z najmu. W tych państwach członkowskich, w których takie postanowienie nie jest przewidziane w przepisach krajowych, kredytodawcy mogą postanowić o włączeniu ostrożnej oceny przyszłych dochodów z najmu. Ocena zdolności kredytowej nie powinna oznaczać przeniesienia na kredytodawcę odpowiedzialności za ewentualne późniejsze przypadki niewywiązania się konsumenta z jego zobowiązań na mocy umowy o kredyt.**
- (57) **Decyzja kredytodawcy dotycząca udzielenia kredytu powinna być spójna z wynikiem oceny zdolności kredytowej. Na przykład możliwość przeniesienia przez kredytodawcę części ryzyka kredytowego na stronę trzecią nie powinna sprawić, że zignoruje on wyniki oceny zdolności kredytowej i zaoferuje umowę o kredyt konsumentowi, który z pewnym prawdopodobieństwem nie będzie w stanie tego kredytu spłacić. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość transponowania tej zasady poprzez nałożenie na właściwe organy wymogu podjęcia stosownych działań w ramach działań nadzorczych i monitorowania przestrzegania przez kredytodawców procedur oceny zdolności kredytowej. Jednakże pozytywna ocena zdolności kredytowej nie powinna stanowić dla kredytodawcy zobowiązania do udzielenia kredytu.**
- (58) **Zgodnie z zaleceniami Rady Stabilności Finansowej ocena zdolności kredytowej powinna opierać się na informacjach na temat sytuacji finansowej i ekonomicznej konsumenta, w tym jego dochodów i wydatków. Informacje te można uzyskać z różnych źródeł, w tym od konsumenta, a kredytodawca powinien odpowiednio zweryfikować te informacje przed przyznaniem kredytu. W tym kontekście konsumenci powinni przedstawiać informacje, aby ułatwić ocenę zdolności kredytowej, ponieważ nieprzekazanie takich informacji może skutkować odmową przyznania kredytu, o który się ubiegają, chyba że dane informacje można uzyskać z innego źródła. Bez uszczerbku dla prywatnego prawa zobowiązań państwa członkowskie powinny zapewnić, by kredytodawcy nie mogli rozwiązać umowy o kredyt z tego powodu, że – po podpisaniu umowy o kredyt – zdali sobie sprawę z tego, że ocena zdolności kredytowej została przeprowadzona nieprawidłowo z uwagi na brak kompletnych informacji w chwili dokonywania oceny zdolności kredytowej. Niemniej jednak powinno to pozostać bez uszczerbku dla możliwości, jaką mają państwa członkowskie, by zezwolić kredytodawcom na rozwiązanie umowy o kredyt, w przypadku gdy można ustalić, że konsument umyślnie przedstawił niedokładne lub sfalszowane informacje w chwili przeprowadzania oceny zdolności kredytowej lub celowo nie przekazał informacji, które skutkowałyby negatywną oceną zdolności kredytowej, lub w przypadku gdy istnieją inne uzasadnione powody zgodne z prawem unijnym. Nakładanie sankcji na konsumentów za to, że nie są oni w stanie przedstawić określonych informacji lub ocen lub za to, że postanowili przerwać procedurę ubiegania się o przyznanie kredytu, nie byłoby odpowiednie, jednak państwa członkowskie powinny mieć możliwość przewidzenia sankcji, w przypadku gdy konsumenci świadomie przekazują niepełne lub nieprawidłowe informacje w celu uzyskania pozytywnej oceny zdolności kredytowej, w szczególności w przypadku gdy kompletne i prawidłowe informacje skutkowałyby negatywną oceną zdolności kredytowej, wskutek czego dany konsument nie jest później w stanie wypełnić warunków umowy.**
- (59) **Kwerenda w bazie danych o kredytach jest użytecznym elementem oceny zdolności kredytowej. Niektóre państwa członkowskie wymagają od kredytodawców przeprowadzania oceny zdolności kredytowej konsumenta na podstawie informacji uzyskanych za pomocą kwerendy w odpowiedniej bazie danych. Kredytodawcy powinni mieć możliwość przeprowadzania kwerendy w takiej bazie danych przez cały okres kredytowania wyłącznie po to, aby móc ustalić i ocenić potencjalne ryzyko zaległości w spłacie. Taka kwerenda w bazie danych powinna podlegać odpowiednim środkom zabezpieczającym, by zapewnić jego wykorzystywanie do celów wczesnego wykrycia i wyeliminowania ryzyka kredytowego w interesie konsumenta; dostęp taki nie może natomiast służyć do zdobywania informacji wykorzystywanych następnie w negocjacjach handlowych. Zgodnie z dyrektywą 95/46/WE**

Wtorek, 10 września 2013 r.

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾, przed przeprowadzeniem kwerendy w bazie danych o kredytach kredytodawca powinien poinformować konsumenta o tym fakcie, a konsument powinien mieć prawo dostępu do dotyczących go informacji przechowywanych w takiej bazie danych, aby w razie konieczności móc zażądać sprostowania, usunięcia lub zablokowania dotyczących go danych osobowych przetwarzanych w tej bazie danych, jeśli są one niedokładne lub były przetwarzane niezgodnie z prawem.

- (60) Aby zapobiec zakłóceniom konkurencji między kredytodawcami, należy zapewnić, by wszyscy kredytodawcy, w tym instytucje kredytowe lub instytucje niekredytowe oferujące umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi, mieli dostęp na niedyskryminujących warunkach do wszystkich publicznych i prywatnych baz danych o kredytach dotyczących konsumentów. Takie warunki nie powinny zatem obejmować wymogu, **aby kredytodawcy** prowadzili działalność w charakterze instytucji kredytowej. Warunki dostępu, takie jak koszty **dostępu do bazy danych** lub wymogi **wprowadzania do bazy danych** informacji **na zasadzie wzajemności**, **powinny** mieć nadal zastosowanie. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę określenia, czy w ich systemach prawnych pośrednicy kredytowi mogą mieć dostęp do takich baz danych.
- (61) W przypadku gdy decyzję w sprawie odmowy udzielenia kredytu podjęto na podstawie informacji uzyskanych za pomocą kwerendy w bazie danych lub w związku z brakiem takich informacji w bazie danych, kredytodawca powinien poinformować o tym konsumenta, **podać** mu nazwę tej bazy danych oraz wszelkie inne informacje wymagane dyrektywą 95/46/WE, aby umożliwić konsumentowi skorzystanie z prawa dostępu do dotyczących go danych osobowych przetwarzanych w tej bazie, a w **uzasadnionych przypadkach** z prawa do ich sprostowania, usunięcia lub zablokowania. W przypadku gdy odmowna decyzja kredytowa **wynika z negatywnej oceny zdolności kredytowej**, kredytodawca powinien **bez nieuzasadnionej zwłoki** poinformować konsumenta o **odmowie**. **Państwa członkowskie powinny mieć swobodę stanowienia, czy wymagają, by kredytodawcy podawali bardziej szczegółowe wyjaśnienia powodów odmowy**. Kredytodawca nie powinien jednak mieć obowiązku udzielania takich informacji, w przypadku gdyby było to zabronione na mocy innych przepisów prawa unijnego, na przykład przepisów dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. **Nie powinno** się udzielać **takich** informacji, jeżeli byłoby to sprzeczne z celami porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, takimi jak zapobieganie przestępstwom, prowadzenie dochodzeń w ich sprawie, wykrywanie ich lub ściganie.
- (62) Niniejsza dyrektywa odnosi się do kwestii wykorzystywania danych osobowych w kontekście oceny zdolności kredytowej konsumenta. Aby zapewnić ochronę danych osobowych, do operacji przetwarzania danych wykonywanych w ramach tych ocen powinna mieć zastosowanie dyrektywa 95/46/WE. █
- (63) **Udzielanie porad w postaci zindywidualizowanej rekomendacji stanowi osobną działalność, która może, ale nie musi być połączona z innymi aspektami udzielania kredytu lub pośredniczenia w jego udzieleniu. Dlatego, aby być w stanie zrozumieć charakter usług świadczonych na rzecz konsumentów, należy im uświadomić, czy są lub mogą być świadczone usługi doradcze, a kiedy nie ma to miejsca, i co stanowi usługi doradcze. Mając na uwadze znaczenie, jakie konsumenci przywiązują do wykorzystania pojęć „porada” i „doradcy”, właściwe jest, by państwa członkowskie miały możliwość zakazania wykorzystywania tych pojęć lub pojęć podobnych, w przypadku gdy świadczone są usługi doradcze na rzecz konsumentów. Należy zapewnić, by państwa członkowskie wprowadziły środki zabezpieczające, gdy porada jest opisywana jako czynność odrębna, w celu zapewnienia, by gama rozpatrywanych produktów i ustalenia dotyczące wynagrodzenia były współmierne do oczekiwań konsumenta co do takiej porady.**
- (64) Podmioty świadczące **usługi doradcze** powinny spełniać **określone** standardy, aby zapewnić przedstawianie konsumentowi █ produktów odpowiednich do jego potrzeb i sytuacji. **Usługi doradcze** powinny być oparte na uczciwej i szerokiej analizie **oferowanych** produktów, w **przypadku gdy usługi doradcze są świadczone przez kredytodawców i powiązanych pośredników kredytowych, lub produktów dostępnych na rynku, w przypadku gdy usługi doradcze są świadczone przez pośredników kredytowych nie działających na zasadzie wyłączności. Osoby**

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Wtorek, 10 września 2013 r.

świadczące usługi doradcze powinny móc specjalizować się w pewnych produktach „niszowych”, takich jak finansowanie pomostowe, pod warunkiem że rozpatrują gamę produktów w ramach tej określonej niszy, a konsumenci zostali poinformowani o ich specjalizacji w zakresie takich produktów niszowych. W każdym przypadku kredytodawcy i pośrednicy kredytowi powinni poinformować konsumenta o tym, czy udzielają porad tylko w odniesieniu do swojej własnej gamy produktów, czy też w odniesieniu do szerszej gamy dostępnej na całym rynku, by zapewnić, że konsument rozumie, co jest podstawą rekomendacji.

- (65) *Usługi doradcze powinny opierać się na właściwym zrozumieniu sytuacji finansowej konsumenta, jego preferencji i celów w oparciu o niezbędne aktualne informacje i rozsądne założenia odnoszące się do ryzyk dotyczących sytuacji osobistej konsumenta w całym okresie obowiązywania umowy o kredyt. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość doprecyzowania, w jaki sposób ma być oceniana adekwatność danego produktu w kontekście świadczenia usług doradczych.*
- (66) *Możliwość spłaty przez konsumenta kredytu przed wygaśnięciem umowy o kredyt może odgrywać istotną rolę przy wspieraniu konkurencji na rynku wewnętrznym i swobodnego przepływu obywateli Unii; może się ona również przyczyniać do zapewnienia przez cały okres kredytowania elastyczności potrzebnej do wspierania stabilności finansowej zgodnie z zaleceniami Rady Stabilności Finansowej. Istnieją jednak zasadnicze różnice między poszczególnymi krajami w odniesieniu do zasad i warunków, jakie muszą spełnić konsumenci, aby mieć możliwość spłaty kredytu, i warunków, na jakich może odbywać się taka przedterminowa spłata. O ile uznaje się różnorodność mechanizmów finansowania hipotecznego i gamy oferowanych produktów, to niezbędne są jednak określone standardy na poziomie Unii dotyczące przedterminowej spłaty kredytu, aby zapewnić konsumentom możliwość wywiązania się z ich zobowiązań umownych przed terminem uzgodnionym w umowie o kredyt oraz pewność, że będą mogli porównywać wiele różnych ofert na rynku celem wybrania najlepszego produktu odpowiadającego ich potrzebom. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić konsumentom – poprzez prawo lub inne środki, takie jak klauzule umowne – prawo do przedterminowej spłaty kredytu. Państwa członkowskie powinny być jednak w stanie określić warunki korzystania z tego prawa. Warunki te mogą obejmować ograniczenia czasowe wykonania tego prawa, zróżnicowane traktowanie w zależności od rodzaju stopy oprocentowania kredytu lub ograniczenia co do okoliczności, w jakich prawo to może zostać wykonane. W przypadku gdy przedterminowa spłata przypada w okresie, w którym obowiązuje stała stopa oprocentowania kredytu, skorzystanie z tego prawa może być uzależnione od istnienia uzasadnionego interesu po stronie konsumenta, sprecyzowanego przez dane państwo członkowskie. Taki uzasadniony interes może na przykład wystąpić w przypadku rozwodu lub utraty pracy. Warunki określone przez państwa członkowskie mogą określać, że kredytodawca ma prawo do otrzymania sprawiedliwej i obiektywnie uzasadnionej rekompensaty z tytułu potencjalnych kosztów bezpośrednio związanych z przedterminową spłatą kredytu. W przypadku gdy państwa członkowskie stanowią, że kredytodawca ma prawo do rekompensaty, taka rekompensata powinna być sprawiedliwą i obiektywnie uzasadnioną rekompensatą z tytułu potencjalnych kosztów bezpośrednio związanych z przedterminową spłatą kredytu, zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi rekompensaty. Kwota rekompensaty nie powinna być wyższa w niż strata finansowa kredytodawcy.*
- (67) *Istotne jest zapewnienie wystarczającej przejrzystości w celu klarownego przedstawienia konsumentowi charakteru podejmowanych zobowiązań w interesie zachowania stabilności finansowej, a także klarownego przedstawienia informacji na temat ewentualnej elastyczności w okresie obowiązywania umowy o kredyt. Konsumenci powinni otrzymywać informacje dotyczące stopy oprocentowania kredytu w czasie trwania stosunku umownego oraz na etapie poprzedzającym zawarcie umowy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia ograniczeń lub zakazów dokonywania przez kredytodawcę jednostronnych zmian stopy oprocentowania kredytu. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przewidzenia, że w przypadku gdy stopa oprocentowania kredytu ulega zmianie, konsument ma prawo otrzymać zaktualizowaną tabelę amortyzacji.*
- (68) *Chociaż pośrednicy kredytowi odgrywają bardzo istotną rolę w dystrybucji umów o kredyt związanych z nieruchomością mieszkalną w Unii, występują znaczące różnice między krajowymi przepisami dotyczącymi prowadzenia działalności przez pośredników kredytowych i nadzoru nad nimi, co stwarza przeszkody utrudniające podejmowanie i prowadzenie działalności przez pośredników kredytowych na rynku wewnętrznym. Brak możliwości swobodnego prowadzenia działalności przez pośredników kredytowych w całej Unii utrudnia sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego umów o kredyt związanych z nieruchomością mieszkalną. Mimo uznania różnorodności podmiotów prowadzących pośrednictwo kredytowe, niezbędne jest wprowadzenie określonych standardów na poziomie Unii, aby zapewnić wysoki poziom profesjonalizmu i wysoki standard usług.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (69) **Zanim** pośrednicy kredytowi będą mogli prowadzić swoją działalność, powinni oni **podlegać procedurze dopuszczenia przez właściwy organ swojego państwa członkowskiego pochodzenia lub** zostaliby przez niego zarejestrowani i **na mocy którego podlegaliby ciągłemu nadzorowi, aby zapewnić spełnianie przez pośredników kredytowych** surowych wymogów zawodowych **co najmniej** w odniesieniu do ich kompetencji, reputacji i ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywanego zawodu. Takie wymogi powinny mieć zastosowanie co najmniej na poziomie instytucji. Państwa członkowskie mogą jednak doprecyzować, czy odnośne wymogi dotyczące **dopuszczenia do działalności** mają zastosowanie do poszczególnych pracowników zatrudnionych u danego pośrednika kredytowego. **Państwo członkowskie pochodzenia może przewidzieć dodatkowe wymogi, np. wymóg, zgodnie z którym udziałowcy pośrednika kredytowego muszą mieć dobrą reputację, lub wymóg zakładający, że powiązany pośrednik kredytowy może działać jako taki powiązany pośrednik tylko na rzecz jednego kredytodawcy, pod warunkiem że takie wymogi są proporcjonalne i zgodne z innymi przepisami unijnego prawa. Stosowne informacje na temat dopuszczonych pośredników kredytowych powinny zostać umieszczone w rejestrze publicznym. Powiązani pośrednicy kredytowi, którzy współpracują wyłącznie z jednym kredytodawcą na jego pełną i bezwarunkową odpowiedzialność, powinni mieć możliwość bycia dopuszczonym do działalności przez właściwy organ w ramach działalności kredytodawcy, w imieniu którego ci pośrednicy działają. Państwa członkowskie powinny mieć prawo do utrzymania lub nałożenia ograniczeń odnośnie do formy prawnej niektórych pośredników kredytowych, precyzując, czy zezwala im się występować wyłącznie w charakterze osób prawnych lub fizycznych. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę decydowania, czy wszyscy pośrednicy kredytowi mają być wprowadzani do jednego rejestru, czy też wymagane są różne rejestry w zależności od tego, czy dany pośrednik kredytowy jest powiązany z pośrednikiem kredytowym czy też działa jako niezależny pośrednik kredytowy. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć swobodę utrzymania lub nałożenia ograniczeń co do możliwości pobierania opłat od konsumentów przez pośredników kredytowych działających na zasadzie wyłączności na rzecz jednego kredytodawcy lub większej ich liczby.**
- (70) **W niektórych państwach członkowskich pośrednicy kredytowi mogą zdecydować się na korzystanie z usług wyznaczonych przedstawicieli, którzy prowadzą działalność w ich imieniu. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania szczególnej procedury przewidzianej w niniejszej dyrektywie dla wyznaczonych przedstawicieli. Jednakże państwa członkowskie powinny mieć możliwość niewprowadzania takiej procedury lub zezwolenia innym podmiotom na odgrywanie roli porównywalnej do roli wyznaczonych przedstawicieli, z zastrzeżeniem, że podmioty te podlegają takiej samej procedurze jak pośrednicy kredytowi. Przepisy dotyczące wyznaczonych przedstawicieli zawarte w niniejszej dyrektywie nie zobowiązują państw członkowskich do zezwalania wyznaczonym przedstawicielom na prowadzenie działalności na terenie ich jurysdykcji, chyba że wyznaczeni przedstawiciele są uznawani za pośredników kredytowych na mocy niniejszej dyrektywy.**
- (71) **Aby zapewnić skuteczne nadzorowanie pośredników kredytowych przez właściwe organy, pośrednik kredytowy będący osobą prawną powinien zostać dopuszczony do działalności w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę statutową. Pośrednik kredytowy niebędący osobą prawną powinien być dopuszczony w państwie członkowskim, w którym ma on siedzibę zarządu. Ponadto państwa członkowskie powinny wymagać, aby siedziba zarządu pośrednika kredytowego zawsze znajdowała się w jego państwie członkowskim pochodzenia i faktycznie tam działała.**
- (72) Wymogi dotyczące **dopuszczenia do działalności** powinny umożliwiać pośrednikom kredytowym prowadzenie działalności w innych państwach członkowskich, zgodnie z zasadami swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, pod warunkiem że właściwe organy przeprowadziły odpowiednią procedurę powiadomienia. Nawet w przypadkach gdy państwa członkowskie postanowią **dopuszczyć do działalności** cały indywidualny personel pośrednika kredytowego, powiadomienie o zamiarze świadczenia usług powinno być oparte na informacjach o pośredniku kredytowym, a nie na informacjach o jego poszczególnych pracownikach. **Jednakże, mimo że niniejsza dyrektywa stanowi ramy działalności w całej Unii dla wszystkich dopuszczonych pośredników kredytowych, w tym pośredników kredytowych działających na rzecz wyłącznie jednego kredytodawcy, to niniejsza dyrektywa nie stanowi takich ram dla wyznaczonych przedstawicieli. W takich przypadkach wyznaczeni przedstawiciele pragnący działać w innym państwie członkowskim musieliby spełnić wymogi dotyczące dopuszczenia pośredników kredytowych zawarte w niniejszej dyrektywie.**
- (73) **W niektórych państwach członkowskich pośrednicy kredytowi mogą prowadzić działalność w odniesieniu do umów o kredyt oferowanych przez instytucje niekredytowe oraz przez instytucje kredytowe. Z zasady dopuszczenia pośrednikom kredytowym należy umożliwić działanie na całym terytorium Unii. Jednakże dopuszczenie do działalności przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia nie powinno stwarzać pośrednikom kredytowym możliwości świadczenia usług w odniesieniu do umów o kredyt oferowanych przez instytucje niekredytowe na rzecz konsumentów w państwie członkowskim, w którym działalność takich instytucji niekredytowych nie jest dozwolona.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (74) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia, że osoby wykonujące czynności w zakresie pośrednictwa kredytowego jedynie sporadycznie w ramach swojej działalności zawodowej, na przykład prawnicy lub notariusze, nie podlegają procedurze dopuszczenia do działalności określonej w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że taka działalność zawodowa jest uregulowana i że odnośne przepisy nie zabraniają sporadycznego prowadzenia działalności pośrednictwa kredytowego. Wspomniane zwolnienie z procedury dopuszczenia, określonej w niniejszej dyrektywie powinno jednak oznaczać, że osoby takie nie mogą korzystać z systemu unijnego „paszportu” przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Osoby, które w ramach swojej działalności zawodowej w sporadycznych przypadkach jedynie przedstawiają konsumenta kredytodawcy lub odsyłają go do kredytodawcy, na przykład poprzez poinformowanie konsumenta o istnieniu konkretnego kredytodawcy lub pośrednika kredytowego lub pewnego rodzaju produktu oferowanego przez danego kredytodawcę lub pośrednika kredytowego bez dalszej reklamy ani angażowania się w przedstawianie, oferowanie, prowadzenie prac przygotowawczych lub zawieranie umowy o kredyt, nie powinny być uznawane za pośredników kredytowych do celów niniejszej dyrektywy. Podobnie kredytobiorców, którzy jedynie przekazują umowę o kredyt konsumentowi w drodze subrogacji¹, bez prowadzenia żadnych innych działań w zakresie pośrednictwa kredytowego, nie należy uznawać za pośredników kredytowych do celów niniejszej dyrektywy.
- (75) Aby zapewnić jednakowe warunki dla wszystkich kredytodawców i wspierać stabilność finansową, do czasu dokonania dalszej harmonizacji państwa członkowskie powinny zapewnić wprowadzenie odpowiednich środków w zakresie **dopuszczania do działalności** i nadzorowania instytucji niekredytowych oferujących umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi. **Zgodnie z zasadą proporcjonalności w niniejszej dyrektywie nie należy określać szczegółowych warunków dopuszczania do działalności** lub nadzorowania kredytodawców oferujących takie umowy o kredyt, a niebędących instytucjami kredytowymi, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych⁽¹⁾. Obecnie liczba takich instytucji działających w Unii jest niewielka, podobnie jak ich udział w rynku i liczba państw członkowskich, w których działają, zwłaszcza od czasu kryzysu finansowego. Z tej samej przyczyny w niniejszej dyrektywie nie należy wprowadzać przepisów dotyczących unijnego „paszportu” dla takich instytucji.
- (76) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące **sankcji** mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz zapewnić ich stosowanie. Wybór **sankcji** pozostaje w gestii państw członkowskich, lecz przewidziane **sankcje** powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (77) Konsumentom powinni mieć dostęp do pozasądowych procedur skarg i dochodzenia roszczeń, aby rozstrzygać spory wynikające z praw i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie między kredytodawcami a konsumentami oraz między pośrednikami kredytowymi a konsumentami. **Państwa członkowskie powinny zapewnić, by udział w takich alternatywnych metodach rozstrzygania sporów nie był dla kredytodawców i pośredników kredytowych fakultatywny. Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie alternatywnych metod rozwiązywania sporów w przypadkach działalności transgranicznej, państwa członkowskie powinny wymagać, by podmioty odpowiedzialne za rozstrzygnięcie pozasądowych skarg i dochodzenie roszczeń współpracowały ze sobą; powinny je również do takiej współpracy zachęcać. W związku z tym należy zachęcać podmioty odpowiedzialne za pozasądowe skargi i dochodzenie roszczeń w państwach członkowskich do uczestnictwa w FIN-NET, sieci rozstrzygania sporów finansowych obejmującej krajowe systemy pozasądowego rozstrzygania sporów odpowiedzialne za rozwiązywanie sporów między konsumentami a podmiotami świadczącymi usługi finansowe.**
- (78) Aby **zapewnić spójną harmonizację i** uwzględnić rozwój sytuacji na rynkach **umów** o kredyt lub w odniesieniu do ewolucji produktów kredytowych **lub** zmiany **warunków** gospodarczych oraz aby **dotatkowo doprecyzować określone wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie, Komisji należy przekazać, zgodnie z art. 290 TFUE, uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do zmiany standardowego sformułowania wskazówek dotyczących wypełniania arkusza ESIS oraz zmiany uwag lub aktualizacji założeń użytych do obliczania RRSO. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów. Podczas przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić równoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (79) Aby ułatwić pośrednikom kredytowym możliwość transgranicznego świadczenia usług, mając na uwadze współpracę, wymianę informacji i rozstrzygnięcie sporów między właściwymi organami, właściwymi organami odpowiedzialnymi za **dopuszczanie** pośredników kredytowych **do działalności** i nadzór nad nimi powinny być właściwe organy działające pod auspicjami **Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego – EUNB)**, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) ⁽¹⁾, **lub innych organów krajowych, pod warunkiem że współpracują one z organami działającymi pod auspicjami EUNB w celu wykonania swoich zadań przewidzianych w niniejszej dyrektywie.**
- (80) **Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy upoważnione do zapewnienia egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy oraz zapewnić, aby organom tym przyznano uprawnienia w zakresie dochodzeń i egzekwowania oraz odpowiednie zasoby niezbędne do wykonywania ich obowiązków. Właściwe organy mogą w odniesieniu do niektórych aspektów niniejszej dyrektywy działać poprzez zwracanie się do sądów właściwych do wydania decyzji, w tym w drodze odwołania. Pozwoliłoby to państwom członkowskim, w szczególności w przypadkach gdyby przepisy niniejszej dyrektywy zostały przetransponowane do prawa cywilnego, na pozostawienie egzekwowania tych przepisów we właściwości wyżej wymienionych organów i sądów. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczenia różnych właściwych organów do wykonywania szerokiej gamy obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Na przykład w odniesieniu do niektórych przepisów państwa członkowskie mogłyby wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za egzekwowanie ochrony konsumenta, natomiast w odniesieniu do innych mogłyby postanowić o wyznaczeniu podmiotów sprawujących nadzór ostrożnościowy. Możliwość wyznaczenia różnych właściwych organów nie powinna mieć wpływu na obowiązki dotyczące stałego nadzoru i współpracy między właściwymi organami określone w niniejszej dyrektywie.**
- (81) Skuteczne funkcjonowanie niniejszej dyrektywy będzie musiało podlegać przeglądowi, podobnie jak postępy w tworzeniu wewnętrznego rynku umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi zapewniającego wysoki poziom ochrony konsumenta. Przegląd ten powinien obejmować, między innymi, **ocenę zgodności z niniejszą dyrektywą oraz jej skutków, ocenę tego, czy zakres stosowania niniejszej dyrektywy pozostaje odpowiedni, analizę oferowania umów o kredyt przez instytucje niekredytowe, ocenę potrzeby wprowadzenia dalszych środków, w tym „paszportu” dla instytucji niekredytowych oraz badanie konieczności wprowadzenia dalszych praw i obowiązków w odniesieniu do etapu po zawarciu umowy o kredyt** ■ .
- (82) Działania podejmowane wyłącznie przez państwa członkowskie mogą spowodować powstanie różnych zbiorów przepisów, co mogłoby utrudnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego lub stworzyć nowe przeszkody w jego funkcjonowaniu. Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie stworzenie skutecznego i konkurencyjnego wewnętrznego rynku umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi, zapewniającego wysoki poziom ochrony konsumenta, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez same państwa członkowskie, natomiast ze względów skuteczności działania może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o **Unii Europejskiej**. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (83) **Państwa członkowskie mogą postanowić, że niektóre aspekty objęte niniejszą dyrektywą zostaną transponowane do prawa krajowego za pomocą przepisów dotyczących ostrożności, np. ocena zdolności kredytowej konsumenta, zaś inne zostaną transponowane za pomocą prawa cywilnego lub karnego, np. obowiązki odpowiedzialnych kredytobiorców.**
- (84) **Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji w sprawie dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r. ⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się dołączyć, w uzasadnionych przypadkach, do zgłoszenia środków transpozycji co najmniej jeden dokument wyjaśniający powiązanie między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (85) *Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię w dniu 25 lipca 2011 r.⁽¹⁾ w oparciu o art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾,*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział 1

Przedmiot, zakres, definicje i właściwe organy

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa wspólne ramy dla niektórych aspektów przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących umów obejmujących kredyt konsumencki zabezpieczony hipoteką lub w inny sposób, a związanych z nieruchomościami mieszkalnymi, w tym obowiązku przeprowadzenia oceny zdolności kredytowej przed przyznaniem kredytu, jako podstawy opracowania skutecznych standardów zawierania umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi w państwach członkowskich, a także dla określonych wymogów ostrożnościowych i nadzorczych, w tym w zakresie ustanawiania i nadzorowania pośredników kredytowych, wyznaczonych przedstawicieli i instytucji niekredytowych.

Artykuł 2

Poziom harmonizacji

1. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia bardziej rygorystycznych przepisów mających chronić konsumentów, pod warunkiem że przepisy takie są spójne z obowiązkami państw członkowskich na mocy prawa unijnego.

2. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie nie utrzymują ani nie wprowadzają w swoim prawie krajowym przepisów odbiegających od przepisów określonych w art. 14 ust. 2 i w załączniku II część A w odniesieniu do przekazywania standardowych informacji przedumownych za pomocą europejskiego znormalizowanego arkusza informacyjnego (ESIS), oraz w art. 17 ust. 1–5, art. 17 ust. 7 i 8 oraz w załączniku I w odniesieniu do wspólnego, spójnego unijnego standardu obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO).

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. Niniejsza **dyrektywa** ma zastosowanie do **■**:
- a) umów o kredyt, który zabezpieczony jest hipoteką albo innym porównywalnym zabezpieczeniem na nieruchomości mieszkalnej powszechnie stosowanym w państwie członkowskim lub który zabezpieczony jest prawem związanym z nieruchomością mieszkalną; oraz
 - b) umów o kredyt przeznaczony na sfinansowanie nabycia lub utrzymania prawa własności nieruchomości gruntowej lub istniejącego lub planowanego **■** budynku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 z 23.12.2011, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Wtorek, 10 września 2013 r.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) umów o kredyt *obejmujących monetyzację nieruchomości przy jednoczesnym zagwarantowaniu prawa dożywotniego zamieszkiwania w niej, w ramach których kredytodawca:*
 - (i) *wypłaca jednorazową kwotę lub dokonuje płatności okresowych lub w inny sposób wypłaca kwotę kredytu w zamian za kwotę pochodzącą z przyszłej sprzedaży nieruchomości mieszkalnej lub za prawo związane z nieruchomością mieszkalną; oraz*
 - (ii) *nie będzie żądał spłaty kredytu do momentu zajścia u konsumenta jednej lub większej liczby określonych sytuacji życiowych, definiowanych przez poszczególne państwa członkowskie, chyba że konsument naruszy swoje zobowiązania umowne, co umożliwi kredytodawcy rozwiązanie umowy o kredyt;*
- b) umów o **kredyt** udzielany przez pracodawcę pracownikom w ramach jego działalności dodatkowej, przy czym kredyt ten jest nieoprocentowany lub oprocentowany według RRSO niższej od powszechnie stosowanych na rynku i nie jest oferowany ogółowi społeczeństwa;
- c) *umów o kredyt, w przypadku których kredyt udzielany jest bez oprocentowania i żadnych innych opłat, z wyjątkiem opłat przeznaczonych na pokrycie kosztów bezpośrednio związanych z zabezpieczeniem kredytu;*
- d) *umów o kredyt w rachunku bieżącym, który to kredyt musi być spłacony w ciągu jednego miesiąca;*
- e) *umów o kredyt, które są wynikiem ugody osiągniętej w sądzie lub przed innym organem ustawowym;*
- f) *umów o kredyt, które dotyczą odroczonej spłaty – bez żadnych opłat – istniejącego zadłużenia i które nie są objęte zakresem stosowania ust. 1 lit. a).*

3. Państwa członkowskie mogą postanowić o niestosowaniu:

- a) *art. 11 i 14 oraz załącznika II w odniesieniu do umów o kredyt konsumencki zabezpieczony hipoteką lub innym porównywalnym zabezpieczeniem na nieruchomości mieszkalnej powszechnie stosowanym w danym państwie członkowskim lub zabezpieczony prawem związanym z nieruchomością mieszkalną, których celem nie jest nabycie lub utrzymanie prawa do nieruchomości mieszkalnej, pod warunkiem że państwa członkowskie stosują do takich umów o kredyt przepisy art. 4 i 5 dyrektywy 2008/48/WE oraz załączników II i III do tej dyrektywy;*
- b) *niniejszej dyrektywy w odniesieniu do umów o kredyt dotyczący nieruchomości, w przypadku gdy umowa o kredyt przewiduje, że nieruchomość nie może w żadnym czasie być użytkowana jako dom, mieszkanie ani inne miejsce zamieszkania przez konsumenta lub członka jego rodziny, natomiast ma być użytkowana jako dom, mieszkanie lub inne miejsce zamieszkania na podstawie umowy najmu;*
- c) *niniejszej dyrektywy w odniesieniu do umów o kredyt dotyczących kredytów udzielanych ograniczonej grupie osób na mocy przepisu ustawowego służącego interesowi ogólnemu, nieoprocentowanych lub z zastosowaniem niższych stóp oprocentowania niż powszechnie stosowane na rynku lub z zastosowaniem innych warunków, które są korzystniejsze dla konsumenta niż powszechnie stosowane na rynku, oraz stóp oprocentowania nie wyższych niż powszechnie stosowane na rynku;*
- d) *niniejszej dyrektywy w odniesieniu do kredytów pomostowych;*
- e) *niniejszej dyrektywy w odniesieniu do umów o kredyt, w przypadku których kredytodawca jest organizacją objętą zakresem art. 2 ust. 5 dyrektywy 2008/48/WE.*

4. Państwa członkowskie, które korzystają z możliwości, o której mowa w ust. 3 lit. b), zapewniają stosowanie na szczeblu krajowym odpowiednich ram dla tego rodzaju kredytów.

5. Państwa członkowskie, które korzystają z możliwości, o której mowa w ust. 3 lit. c) lub e), zapewniają stosowanie odpowiednich rozwiązań alternatywnych, by zapewnić konsumentom terminowe otrzymywanie informacji o najważniejszych cechach, ryzykach i kosztach takich umów o kredyt na etapie przed zawarciem umowy, a także, by zapewnić, by reklamy dotyczące takich umów o kredyt były uczciwe, klarowne i nie wprowadzały w błąd.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „konsument” oznacza konsumenta zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. a) dyrektywy 2008/48/WE;
- (2) „kredytodawca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która udziela kredytu lub daje przyrzeczenie udzielenia kredytu **objętego zakresem** stosowania art. 3 w ramach wykonywanej przez siebie działalności handlowej, gospodarczej lub zawodowej;
- (3) „umowa o kredyt” oznacza umowę, w ramach której kredytodawca ■ udziela konsumentowi kredytu lub daje mu przyrzeczenie udzielenia kredytu **objętego zakresem** stosowania art. 3, w formie płatności odroczonej, pożyczki lub innej podobnej usługi finansowej;
- (4) „usługa dodatkowa” oznacza ■ usługę oferowaną konsumentowi ■ w połączeniu z umową o kredyt;
- (5) „pośrednik kredytowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która nie działa w charakterze kredytodawcy **ani notariusza i nie doprowadza jedynie do skojarzenia – bezpośrednio albo pośrednio – konsumenta z kredytodawcą lub pośrednikiem kredytowym** oraz która w ramach wykonywanej przez siebie działalności handlowej, gospodarczej lub zawodowej, za **wynagrodzeniem** w formie pieniężnej lub dowolnej innej uzgodnionej formie korzyści finansowej:
 - (a) **przedstawia lub** oferuje ■ konsumentom umowy o kredyt;
 - (b) udziela konsumentom pomocy, podejmując prace przygotowawcze **lub inne przedumowne działania administracyjne** inne niż te, o których mowa w ppkt (a), w związku z umowami o kredyt; **lub**
 - (c) zawiera ■ z konsumentami umowy o kredyt w imieniu kredytodawcy;
- (6) „grupa” oznacza **grupę** kredytodawców, którzy **podlegają konsolidacji** do celów sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek ⁽¹⁾;
- (7) „powiązany pośrednik kredytowy” oznacza każdego pośrednika kredytowego, który działa w imieniu oraz na pełną i **bezwarunkową** odpowiedzialność:
 - (a) wyłącznie jednego kredytodawcy;
 - (b) **wyłącznie** jednej grupy; **lub**
 - (c) **określonej liczby kredytodawców lub grup, która nie stanowi większości na rynku;**
- (8) „wyznaczony przedstawiciel” oznacza osobę fizyczną lub prawną wykonującą działania, o których mowa w pkt 5, występującą w imieniu oraz na pełną i **bezwarunkową odpowiedzialność wyłącznie jednego pośrednika kredytowego**;
- (9) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust.1pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- (10) „instytucja niekredytowa” oznacza dowolnego **kredytodawcę, który** nie jest instytucją kredytową;
- (11) „personel” oznacza ■ :
 - (a) **dowolną osobę fizyczną pracującą na rzecz** kredytodawcy lub pośrednika kredytowego, **bezpośrednio** zaangażowaną w czynności objęte niniejszą dyrektywą **lub mającą kontakty z konsumentami w trakcie czynności objętych niniejszą dyrektywą;**
 - (b) **dowolną osobę fizyczną pracującą na rzecz wyznaczonego przedstawiciela, która ma kontakty z konsumentami w trakcie czynności objętych niniejszą dyrektywą;**

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (c) *dowolną osobę fizyczną, która bezpośrednio zarządza osobami fizycznymi, o których mowa w lit. a) oraz b), lub sprawuje nad nimi nadzór;*
- (12) *„całkowita kwota kredytu” oznacza całkowitą kwotę kredytu zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. l) dyrektywy 2008/48/WE;*
- (13) *„całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta” oznacza całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE, w tym koszty wyceny nieruchomości, gdy taka wycena jest niezbędna do otrzymania kredytu, lecz z wyłączeniem opłat związanych z przeniesieniem własności nieruchomości. Z kosztu tego wyłączone są wszelkie opłaty obciążające konsumenta w konsekwencji niewypelnienia zobowiązań określonych w umowie o kredyt;*
- (14) *„całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta” oznacza całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. h) dyrektywy 2008/48/WE;*
- (15) *„rzeczywista roczna stopa oprocentowania” (RRSO) oznacza całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, w stosownych przypadkach, wraz z kosztami, o których mowa w art. 17 ust. 2, i który równa się, w skali rocznej, wartości bieżącej wszystkich przyszłych lub istniejących zobowiązań (wypłat, spłat i opłat) uzgodnionych przez kredytodawcę i konsumenta;*
- (16) *„stopa oprocentowania kredytu” oznacza stopę oprocentowania kredytu zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. j) dyrektywy 2008/48/WE;*
- (17) *„ocena zdolności kredytowej” oznacza oszacowanie możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań wynikających z umowy o kredyt;*
- (18) *„trwały nośnik” oznacza trwały nośnik zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. m) dyrektywy 2008/48/WE;*
- (19) *„państwo członkowskie pochodzenia” oznacza:*
- (a) *w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy są osobą fizyczną – państwo członkowskie, w którym mieści się ich siedziba zarządu ;*
 - (b) *w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy są osobą prawną – państwo członkowskie, w którym znajduje się ich siedziba statutowa lub, jeżeli zgodnie z właściwym prawem krajowym nie posiadają oni siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym mieści się ich siedziba zarządu;*
- (20) *„przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, inne niż państwo członkowskie pochodzenia, w którym kredytodawca lub pośrednik kredytowy mają oddział lub świadczą usługi;*
- (21) *„usługi doradcze” oznaczają osobiste rekomendacje przedstawiane konsumentowi w odniesieniu do co najmniej jednej transakcji odnoszącej się do umowy o kredyt, stanowiące usługę odrębną od udzielenia kredytu i od czynności w zakresie pośrednictwa kredytowego określonych w pkt 5;*
- (22) *„właściwy organ” oznacza organ wyznaczony jako właściwy przez państwo członkowskie zgodnie z art. 5;*
- (23) *„kredyt pomostowy” oznacza umowę o kredyt zawartą na czas nieokreślony albo z terminem spłaty w ciągu 12 miesięcy, z której konsument korzysta jako z tymczasowego rozwiązania finansującego, przechodząc na inne rozwiązanie finansujące w odniesieniu do danej nieruchomości;*
- (24) *„zobowiązanie warunkowe lub gwarancja” oznaczają umowę o kredyt funkcjonującą jako gwarancja dla innej, odrębnej, ale dodatkowej transakcji, i w ramach której kapitał zabezpieczony na nieruchomości jest wypłacany jedynie w przypadku zajścia zdarzenia lub zdarzeń określonych w umowie;*
- (25) *„umowa o kredyt z udziałem w kapitale” oznacza umowę o kredyt, w której kapitał do spłacenia jest oparty na określonej w umowie procentowej wartości danej nieruchomości w momencie spłaty lub spłat kapitału;*
- (26) *„sprzedaż wiązana” oznacza oferowanie lub sprzedaż umowy o kredyt w pakiecie wraz z innymi odrębnymi produktami lub usługami finansowymi, gdy dana umowa o kredyt nie jest dla konsumenta dostępna oddzielnie;*

Wtorek, 10 września 2013 r.

(27) „praktyka sprzedaży łączonej” oznacza oferowanie lub sprzedaż umowę o kredyt w pakiecie wraz z innymi odrębnymi produktami lub usługami finansowymi, gdy dana umowa o kredyt jest dla konsumenta dostępna również oddzielnie, lecz niekoniecznie na tych samych warunkach, na jakich oferowana jest w połączeniu z usługami dodatkowymi;

(28) „kredyt w walucie obcej” oznacza umowę o kredyt, w której kredyt jest:

(a) denominowany w walucie innej niż ta, w której konsument otrzymuje dochód lub posiada aktywa, z których dany kredyt ma zostać spłacony; lub

(b) denominowany w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym dany konsument jest rezydentem.

Artykuł 5

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają **krajowe** właściwe organy upoważnione do zapewnienia **stosowania i wykonywania** niniejszej dyrektywy oraz zapewniają, aby organom tym przyznano uprawnienia w zakresie **dochodzeń i egzekwowania oraz odpowiednie zasoby** niezbędne do **sprawnego i skutecznego** wykonywania ich obowiązków.

Organ, o którym mowa w akapicie pierwszym, są **organami publicznymi lub podmiotami uznanymi przez prawo krajowe lub organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu na mocy prawa krajowego**. Nie są to kredytodawcy, pośrednicy kredytowi ani wyznaczeni przedstawiciele.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy, wszystkie osoby, które pracują lub pracowały we właściwych organach, oraz audytorzy i eksperci przeszkoleni przez właściwe organy byli zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej. Żadne informacje poufne, w których posiadanie mogą oni wejść w trakcie pełnienia obowiązków służbowych, nie mogą być ujawniane jakiegokolwiek osobie ani jakiegokolwiek organowi, chyba że w postaci skróconej lub zbiorczej, bez uszczerbku dla przypadków uregulowanych w prawie karnym lub niniejszej dyrektywie. Nie uniemożliwia to jednak właściwym organom wymiany ani przekazywania informacji poufnych zgodnie z prawem krajowym i unijnym.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by organami wyznaczonymi jako właściwe do zapewnienia **stosowania i wykonywania** art. 9, 29, 32, 33, 34 i 35 niniejszej dyrektywy były łącznie lub oddzielnie:

(a) właściwe organy w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010,

(b) organy inne niż właściwe organy, o których mowa w lit. (a), pod warunkiem że przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne wymagają, by organy te w niezbędnych przypadkach współpracowały z właściwymi organami, o których mowa w lit. (a), w celu wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy, w tym do celów współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) (EUNB), zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.

4. Państwa członkowskie informują Komisję i EUNB o wyznaczeniu właściwych organów i o **wszelkich możliwych zmianach w tym zakresie**, wskazując ewentualny podział między różne właściwe organy przypisanych im obowiązków. **Pierwsze tego typu powiadomienie musi mieć miejsce jak najszybciej i nie później niż ... (*)**.

5. **Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia zgodnie z prawem krajowym:**

a) bezpośrednio na mocy własnych uprawnień lub pod nadzorem organów wymiaru sprawiedliwości; albo

(*) Dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

b) przez wniesienie powództwa do sądów, które są uprawnione do wydawania niezbędnych decyzji, w tym, w odpowiednim przypadku, w drodze odwołania/, gdy wniosek o wydanie niezbędnej decyzji został odrzucony lub oddalony, z wyłączeniem okoliczności uregulowanych w art. 9, 29, 32, 33, 34 i 35.

6. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego istnieje więcej niż jeden właściwy organ, państwo członkowskie zapewnia, aby **ich zakresy obowiązków były ściśle określone i by** organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający skuteczne wykonywanie przypisanych im obowiązków.

7. **Komisja podaje do publicznej wiadomości wykaz właściwych organów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przynajmniej raz w roku i uaktualnia go na bieżąco za pośrednictwem swojej strony internetowej.**

Rozdział 2

Edukacja finansowa

Artykuł 6

Edukacja finansowa konsumentów

1. Państwa członkowskie promują środki wspierające edukację konsumentów w dziedzinie odpowiedzialnego zaciągania pożyczek i zarządzania długiem, w szczególności w odniesieniu do umów o kredyt hipoteczny. Jasne i ogólne informacje na temat procedury udzielania kredytu są konieczne, by pouczyć konsumentów, a zwłaszcza tych, którzy zaciągają kredyt hipoteczny po raz pierwszy. Informacje na temat wskazówek, jakich konsumentom mogą udzielić organizacje konsumenckie i organy krajowe, są również konieczne.

2. Komisja publikuje ocenę edukacji finansowej dostępnej konsumentom w państwach członkowskich i wskazuje przykłady najlepszych praktyk, które mogą zostać jeszcze dopracowane celem zwiększenia wiedzy finansowej konsumentów.

Rozdział 3

Warunki mające zastosowanie do kredytodawców, pośredników kredytowych i **wyznaczonych przedstawicieli**

Artykuł 7

Obowiązki dotyczące sposobu prowadzenia działalności przy udzielaniu kredytów konsumentom

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, by **■** przy **opracowywaniu produktów kredytowych lub** udzielaniu kredytu, pośredniczeniu w udzielaniu kredytu lub przy **świadczeniu usług doradczych** w zakresie kredytów, a także, w stosownych przypadkach, przy świadczeniu usług dodatkowych na rzecz konsumentów **lub przy realizacji umowy o kredyt**, kredytodawca, pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel postępowali uczciwie, sprawiedliwie, **przejrzystość** i profesjonalnie, z **uwzględnieniem praw i interesów konsumentów**. W odniesieniu do udzielania, pośredniczenia lub świadczenia usług doradczych w zakresie kredytów **działania będą się opierały na informacjach na temat sytuacji konsumenta i wszelkich szczególnych wymaganiach zgłoszonych przez niego, a także na rozsądnych założeniach dotyczących ryzyka dla sytuacji konsumenta w okresie trwania umowy o kredyt**. W odniesieniu do takiego świadczenia usługi doradczych podstawą działań dodatkowo będą informacje wymagane na podstawie art. 22 ust. 3 lit. a).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stosowany przez kredytodawców sposób wynagradzania ich personelu i **■** pośredników kredytowych oraz stosowany przez pośredników kredytowych sposób wynagradzania ich personelu i **wyznaczonych przedstawicieli** nie utrudniał stosowania się do obowiązku **■**, **określonego w ust. 1**.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by przy ustalaniu i stosowaniu polityki wynagrodzeń wobec personelu odpowiedzialnego za ocenę zdolności kredytowej, kredytodawcy przestrzegali następujących zasad w sposób i w zakresie stosownym do ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakteru, skali i stopnia złożoności ich działalności:

a) polityka wynagrodzeń jest zgodna z należyтым i skutecznym zarządzaniem ryzykiem, sprzyja takiemu zarządzaniu ryzykiem i nie zachęca do podejmowania ryzyka wykraczającego poza poziom ryzyka tolerowany przez danego kredytodawcę;

Wtorek, 10 września 2013 r.

b) polityka wynagrodzeń jest zgodna ze strategią biznesową, celami, wartościami i długoterminowymi interesami kredytodawcy oraz uwzględnia środki służące unikaniu konfliktów interesów, w szczególności przewidując, że wynagrodzenie nie jest zależne od liczby lub odsetka zaakceptowanych wniosków.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy kredytodawcy, pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele świadczą usługi doradcze, struktura wynagrodzeń zaangażowanego personelu pozostawała bez uszczerbku dla ich zdolności do działania w najlepszym interesie konsumenta, a w szczególności nie była zależna od celów w zakresie sprzedaży. Aby zrealizować ten cel, państwa członkowskie mogą dodatkowo zakazać prowizji wypłacanych przez kredytodawcę pośrednikowi kredytowemu.

5. Państwa członkowskie mogą zabronić dokonywania płatności przez konsumenta wobec kredytodawcy lub pośrednika kredytowego przed zawarciem umowy o kredyt lub nałożyć ograniczenia na takie płatności.

Artykuł 8

Obowiązek bezpłatnego udzielania informacji konsumentom

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku udzielania konsumentom informacji zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie informacje te były im udostępniane bezpłatnie.

Artykuł 9

Wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji personelu

1. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawcy, pośrednicy kredytowi i wyznaczeni przedstawiciele wymagali od swojego personelu posiadania i aktualizowania odpowiedniego poziomu wiedzy i kompetencji w zakresie opracowywania, oferowania lub zawierania umów o kredyt, a także świadczenia usług pośrednictwa kredytowego określonych w art. 4 pkt 5 lub świadczenia usług doradczych. W przypadku gdy zawarcie umowy o kredyt obejmuje związaną z nią usługę dodatkową, wymagane są odpowiednia wiedza i odpowiednie kompetencje w odniesieniu do takich usług dodatkowych.

2. Z wyjątkiem okoliczności, o których mowa w ust. 3, państwa członkowskie pochodzenia ustanawiają minimalne wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji odnoszące się do personelu kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli zgodnie z zasadami zawartymi w załączniku III.

3. W przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy świadczą usługi na terytorium co najmniej jednego innego państwa członkowskiego:

(i) za pośrednictwem oddziału – przyjmujące państwo członkowskie odpowiedzialne jest za ustanowienie minimalnych wymogów dotyczących wiedzy i kompetencji mających zastosowanie do personelu danego oddziału;

(ii) w ramach swobody świadczenia usług – państwo członkowskie pochodzenia odpowiedzialne jest za ustanowienie minimalnych wymogów dotyczących wiedzy i kompetencji mających zastosowanie do personelu zgodnie z załącznikiem III, jednak przyjmujące państwa członkowskie mogą ustanowić minimalne wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji odnoszące się do wymogów, o których mowa w załączniku III ust. 1 lit. b), c), e) i f).

4. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy nadzorowały przestrzeganie wymogów określonych w ust. 1 i by właściwe organy miały uprawnienia do wymagania od kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli przedstawienia takich dowodów, jakie dane właściwe organy uznają za konieczne do celów umożliwienia takiego nadzoru.

5. Aby umożliwić skuteczny nadzór nad kredytodawcami i pośrednikami kredytowymi świadczącymi usługi na terytorium innych państw członkowskich w ramach swobody świadczenia usług, właściwe organy państw członkowskich pochodzenia i przyjmujących państw członkowskich ściśle współpracują na rzecz skutecznego nadzoru i egzekwowania minimalnych wymogów dotyczących wiedzy i kompetencji obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim. Do tego celu państwa członkowskie mogą sobie wzajemnie przekazywać zadania i obowiązki.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Rozdział 4

Informacje i praktyki ■ poprzedzające zawarcie umowy o kredyt

Artykuł 10

Ogólne przepisy mające zastosowanie do reklamy i marketingu

Bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/29/WE, państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby wszelkie informacje o charakterze reklamowym i marketingowym dotyczące umów o kredyt ■ były uczciwe i klarowne oraz by nie wprowadzały w błąd ■. W szczególności zakazane są sformułowania, które mogą stwarzać u konsumenta fałszywe oczekiwania, jeśli chodzi o dostępność lub koszt kredytu.

Artykuł 11

Standardowe informacje podawane w reklamie

1. Państwa członkowskie zapewniają, by wszelkie reklamy umów o kredyt ■ podające stopę oprocentowania lub wszelkie dane liczbowe odnoszące się do kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta zawierały standardowe informacje określone w niniejszym artykule.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że akapit pierwszy nie będzie miał zastosowania, w przypadku gdy prawo krajowe wymaga podawania RRSO w reklamach dotyczących umów o kredyt, w których nie podaje się stopy oprocentowania ani żadnych danych liczbowych dotyczących wszelkich kosztów kredytu ponoszonych przez konsumenta w rozumieniu akapitu pierwszego.

2. Standardowe informacje ■ w jasny, zwięzły i widoczny sposób wskazują ■ :

- a) nazwę kredytodawcy lub, w stosownych przypadkach, pośrednika kredytowego **lub wyznaczonego przedstawiciela;**
- b) **w stosownych przypadkach**, że ■ dana umowa o kredyt **będzie** zabezpieczona hipoteką lub innym porównywalnym zabezpieczeniem na nieruchomości mieszkalnej powszechnie stosowanym w państwie członkowskim, albo prawem związanym z nieruchomością mieszkalną;
- c) stopę oprocentowania kredytu, ze wskazaniem, czy jest to stopa stała, zmienna, czy też stanowiąca połączenie obu rodzajów stopy oprocentowania, wraz ze szczegółami dotyczącymi wszelkich opłat uwzględnionych w całkowitym koszcie kredytu ponoszonym przez konsumenta;
- d) całkowitą kwotę kredytu;
- e) RRSO, **którą umieszcza się w materiałach reklamowych w miejscu co najmniej tak widocznym, jak wszelkie dane dotyczące stopy oprocentowania;**
- f) **w stosownych przypadkach**, okres obowiązywania umowy o kredyt;
- g) **w stosownych przypadkach**, wysokość rat;
- h) **w stosownych przypadkach**, całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta;
- i) **w stosownych przypadkach**, liczbę rat;
- j) **w stosownych przypadkach**, ostrzeżenie dotyczące faktu, że ewentualne wahania kursu wymiany walut mogą mieć wpływ na kwotę do zapłaty przez konsumenta.

3. **Informacje wymienione w ust. 2, inne niż informacje wymienione w jego lit. a), b) lub j), określa się za pomocą reprezentatywnego przykładu i do tego przykładu odnoszą się one przez cały czas. Państwa członkowskie przyjmują kryteria dla określenia takiego reprezentatywnego przykładu.**

4. Jeśli do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na reklamowanych warunkach niezbędne jest zawarcie umowy dotyczącej usługi dodatkowej ■, w szczególności umowy ubezpieczenia, a kosztu takiej usługi nie można z góry określić, informację o obowiązku zawarcia takiej umowy również podaje się w sposób jasny, zwięzły i widoczny wraz z RRSO.

5. **Informacje, o których mowa w ust. 2 i 4, muszą być – stosownie do przypadku – wyraźnie czytelne lub wyraźnie słyszalne, w zależności od nośnika wykorzystanego do reklamy.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

6. Państwa członkowskie mogą wymagać włączenia związłego i proporcjonalnego ostrzeżenia dotyczącego szczególnych ryzyk związanych z umowami o kredyt. Niezwłocznie powiadamiają one o tych wymogach Komisję.

7. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/29/WE.

Artykuł 12

Praktyka sprzedaży łączonej i wiązanej

1. Państwa członkowskie dopuszczają praktyki sprzedaży łączonej, lecz zakazują sprzedaży wiązanej.
2. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kredytodawcy mogą zwrócić się do konsumenta lub członka jego rodziny lub bliskiego krewnego o:
 - a) otwarcie lub zachowanie rachunku płatniczego lub oszczędnościowego, w przypadku gdy jedynym celem takiego jest gromadzenie środków finansowych przeznaczonych na spłatę kredytu, obsługę kredytu, łączenie zasobów w celu uzyskania kredytu lub zapewnienie kredytodawcy dodatkowego zabezpieczenia w przypadku zaległości w spłacie;
 - b) nabycie lub zachowanie produktu inwestycyjnego lub prywatnego produktu emerytalnego, w przypadku gdy taki produkt, który przede wszystkim oferuje inwestorowi dochód na emeryturze, ma również za zadanie zapewnić kredytodawcy dodatkowe zabezpieczenie w przypadku zaległości w spłacie lub zgromadzić kapitał przeznaczony na spłatę kredytu, obsługę kredytu lub łączenie zasobów w celu uzyskania kredytu;
 - c) zawarcie odrębnej umowy o kredyt w połączeniu z umową o kredyt ze współwłasnością (ang. shared-equity).
3. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić na sprzedaż wiązaną, gdy kredytodawca może wykazać swoim właściwym organom, że produkty wiązane lub oferowane kategorii produktów – na wzajemnie podobnych warunkach – które nie są oferowane oddzielnie, przynoszą konsumentom wyraźne korzyści, z należyтым uwzględnieniem dostępności i cen odnośnych produktów oferowanych na rynku. Niniejszy ustęp ma zastosowanie wyłącznie do produktów wprowadzanych na rynek pierwszy raz po ... (*).
4. Państwa członkowskie mogą zezwolić kredytodawcom, by wymagali od konsumentów posiadania stosownej polisy ubezpieczeniowej dotyczącej umowy o kredyt. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawca akceptował polisy ubezpieczeniowe wystawione przez ubezpieczyciela innego niż jego preferowany ubezpieczyciel, w przypadku gdy taka polisa charakteryzuje się poziomem gwarancji równoważnym z poziomem zaproponowanym przez kredytodawcę.

Artykuł 13

Informacje ogólne

1. Państwa członkowskie zapewniają, by **klarowne i zrozumiałe** informacje ogólne o umowach o kredyt były udostępniane przez kredytodawców lub, w stosownych przypadkach, **przez powiązanych** pośredników kredytowych **lub ich wyznaczonych przedstawicieli** w każdym momencie w **postaci papierowej lub na innym** trwałym nośniku lub w postaci elektronicznej. **Dodatkowo, państwa członkowskie mogą przewidzieć, by informacje ogólne były udostępniane przez niepowiązanych pośredników kredytowych.**

Takie informacje ogólne obejmują co najmniej następujące elementy:

- a) nazwę i adres **podmiotu publikującego informację;**
- b) cele, na które kredyt może zostać wykorzystany;
- c) **formy zabezpieczenia, w tym, w odpowiednim przypadku, możliwość zakładająca, że zabezpieczenie znajduje się w innym państwie członkowskim;**

(*) Dzień wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- d) **możliwy** okres obowiązywania umowy o kredyt;
- e) **rodzaje** dostępnej **stopy oprocentowania kredytu, ze wskazaniem, czy jest to stopa stała, zmienna, czy też stanowiąca połączenie obu rodzajów stopy oprocentowania**, wraz z krótką charakterystyką stopy stałej i zmiennej, w tym informacją o związanych z tym konsekwencjach dla konsumenta;
- f) **w przypadku, gdy kredyty są dostępne w walucie obcej, wskazanie danej waluty**, wraz z informacją o konsekwencjach denominowania kredytu w walucie obcej dla konsumenta;
- g) **reprezentatywny przykład całkowitej kwoty kredytu, całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta, całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta oraz RRSO**;
- h) **wskazanie możliwych dalszych kosztów, nieuwjętych w całkowitym koszcie kredytu ponoszonym przez konsumenta, które trzeba zapłacić w związku z umową o kredyt**;
- i) **wachlarz** poszczególnych dostępnych wariantów spłaty kredytu kredytodawcy (łącznie z liczbą, częstotliwością i wysokością regularnie spłacanych rat);
- j) **w stosownych przypadkach, jasne i zwięzłe oświadczenie, że przestrzeganie postanowień umowy o kredyt nie gwarantuje spłaty całkowitej kwoty kredytu na mocy umowy o kredyt**;
- k) **opis warunków bezpośrednio związanych z przedterminową spłatą**;
- l) wskazanie, czy konieczna jest wycena nieruchomości, a jeśli tak, **kto odpowiada za zapewnienie dokonania wyceny, i wskazanie, czy wiąże się to z ewentualnymi kosztami dla konsumenta**;
- m) **wskazanie usług dodatkowych, które konsument jest zobowiązany nabyć, aby uzyskać kredyt lub uzyskać go na reklamowanych warunkach oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienie, że usługi dodatkowe mogą być kupowane u usługodawcy innego niż kredytodawca; oraz**
- n) **ogólne ostrzeżenie dotyczące możliwych konsekwencji niewypełnienia zobowiązań związanych z umową o kredyt**.
2. **Państwa członkowskie mogą nałożyć na kredytodawców obowiązek umieszczenia innych rodzajów ostrzeżeń, które mają znaczenie w danym państwie członkowskim. Niezwłocznie powiadamiają one o tych wymogach Komisję.**

Artykuł 14

Informacje przedumowne

1. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawca i w stosownych przypadkach pośrednik kredytowy **lub wyznaczony przedstawiciel** udzielali konsumentowi zindywidualizowanych informacji, niezbędnych do porównania kredytów dostępnych na rynku, oceny ich konsekwencji i podjęcia świadomej decyzji, czy zawrzeć umowę o kredyt:
- a) **bez nieuzasadnionej zwłoki po przekazaniu przez konsumenta wymaganych informacji o jego potrzebach, sytuacji finansowej i preferencjach zgodnie z art. 20, oraz**
- b) **odpowiednio wcześniej, zanim konsument wiąże się jakąkolwiek umową o kredyt lub ofertą.**
2. Zindywidualizowane informacje, o których mowa w ust. 1 przekazuje się, w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku, przy użyciu arkusza ESIS określonego w załączniku II.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by wiążąca dla kredytodawcy oferta była **przedstawiana** konsumentowi w **formie papierowej lub na innym trwałym nośniku i by** dołączany był do niej arkusz ESIS, w przypadku gdy:
- a) **arkusz ESIS nie został uprzednio przekazany konsumentowi, lub**
- b) **cechy charakterystyczne oferty różnią się od informacji zawartych w uprzednio przekazanym arkuszu ESIS.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć obowiązkowe przekazywanie arkusza ESIS przed przekazaniem oferty wiążącej dla kredytodawcy. W przypadku gdy dane państwo członkowskie tak postanowi, nakłada ono wymóg, zgodnie z którym ponowne przekazanie arkusza ESIS będzie wymagane tylko wtedy, gdy spełniony zostanie ust. 3 lit. b).

5. Państwa członkowskie, które do dnia ... (*) wdrożyły arkusz informacyjny spełniający równoważne wymogi informacyjne jak te określone w załączniku II, mogą nadal stosować go do celów niniejszego artykułu do dnia ... (**).

6. Państwa członkowskie określają co najmniej siedmiodniowy termin, w trakcie którego konsument będzie miał dość czasu na porównanie ofert, oszacowanie ich skutków oraz podjęcie świadomej decyzji .

Państwa członkowskie określają, że termin, o którym mowa w akapicie pierwszym, służy jako czas na zastanowienie przed zawarciem umowy o kredyt lub jako okres do wykonania prawa do odstąpienia od umowy po zawarciu umowy o kredyt, bądź też jako połączenie obu tych elementów.

W przypadku gdy dane państwo członkowskie określa czas na zastanowienie przed zawarciem umowy o kredyt:

a) oferta jest wiążąca dla kredytodawcy przez cały okres przeznaczony na zastanowienie; oraz

b) konsument może przyjąć ofertę w dowolnym momencie w okresie przeznaczonym na zastanowienie.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że konsumenci nie mogą przyjąć oferty przez okres nieprzekraczający pierwszych 10 dni okresu przeznaczonego na zastanowienie.

W przypadku gdy stopa oprocentowania lub inne koszty mające zastosowanie do oferty są określone na podstawie sprzedaży związanych z tą transakcją obligacji lub innych długoterminowych instrumentów finansujących, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że stopa oprocentowania lub inne koszty mogą odbiegać od informacji podanych w ofercie, zgodnie z wartością związaną z tą transakcją obligacji lub innego długoterminowego instrumentu finansującego.

W przypadku gdy konsument ma prawo do odstąpienia od umowy zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu, art. 6 dyrektywy 2002/65/WE nie ma zastosowania.

7. Uznaje się, że kredytodawca oraz, w stosownych przypadkach, pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel, którzy dostarczyli konsumentowi arkusz ESIS, spełnili wymogi dotyczące dostarczania informacji konsumentowi przed zawarciem umowy na odległość określone w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2002/65/WE oraz wymogi art. 5 ust. 1 tej dyrektywy wyłącznie wtedy, gdy co najmniej przekazali arkusz ESIS przed zawarciem umowy.

8. Państwa członkowskie nie zmieniają wzoru arkusza ESIS w sposób inny niż przewidziano w załączniku II. Wszelkie dodatkowe informacje, których kredytodawca lub, w stosownych przypadkach, pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel mogą udzielić konsumentowi lub mają obowiązek udzielić konsumentowi na mocy prawa krajowego, podane są w osobnym dokumencie, który może być załączony do arkusza ESIS.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 40 w celu zmiany standardowego brzmienia w części A załącznika II lub w instrukcjach w jego części B, aby zaspokoić potrzeby w zakresie informacji lub ostrzeżeń dotyczących nowych produktów, które nie były oferowane przed... (***).. Takie akty delegowane nie mogą jednak zmieniać struktury ani formatu arkusza ESIS.

10. W przypadku głosowych komunikatów telefonicznych, o których mowa w art. 3 ust. 3 dyrektywy 2002/65/WE, opis głównych cech usługi finansowej świadczonej zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. b) tiret drugiej tej dyrektywy obejmuje co najmniej pozycje, o których mowa w części A, punkty 2–5 załącznika II do niniejszej dyrektywy.

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy

Wtorek, 10 września 2013 r.

11. Państwa członkowskie zapewniają, by **przynajmniej w sytuacji, gdy nie istnieje prawo do odstąpienia od umowy**, kredytodawca lub, w **stosownych przypadkach**, pośrednik kredytowy lub **wyznaczony przedstawiciel** przekazali konsumentowi kopię projektu umowy o kredyt w **chwili przekazania oferty, która jest wiążąca dla kredytodawcy**. W **przypadku gdy prawo do odstąpienia od umowy istnieje**, państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawca lub, w **stosownych przypadkach**, pośrednik kredytowy lub **wyznaczony przedstawiciel** proponowali konsumentowi **dostarczenie kopii projektu umowy o kredyt w chwili przekazania oferty, która jest wiążąca dla kredytodawcy**.

Artykuł 15

Wymogi informacyjne dotyczące pośredników kredytowych i **wyznaczonych przedstawicieli**

1. **Państwa członkowskie zapewniają, by odpowiednio wcześniej przed/podjęciem jakiejkolwiek czynności z zakresu działalności pośrednictwa kredytowego** określonej w art. 4 **pkt 5** pośrednik kredytowy lub **wyznaczony przedstawiciel** dostarczyli konsumentowi co najmniej następujące informacje, w **formie papierowej lub na innym trwałym nośniku**:

- a) nazwę i adres pośrednika kredytowego;
- b) rejestr, do którego jest on wpisany, **numer wpisu w rejestrze, w stosownych przypadkach**, oraz środki umożliwiające sprawdzenie **takiego wpisu**;
- c) **wskazanie, czy pośrednik kredytowy jest pośrednikiem powiązanim, czy współpracuje wyłącznie z jednym kredytodawcą lub większą ich liczbą**. W **przypadku gdy pośrednik kredytowy jest pośrednikiem powiązanim lub współpracuje wyłącznie z jednym kredytodawcą lub większą ich liczbą**, podaje **on** nazwy kredytodawców, na rzecz których **działa**. **Pośrednik kredytowy może ujawnić, że jest niezależny, gdy spełnia warunki określone zgodnie z art. 22 ust. 4**;
- d) **wskazanie, czy pośrednik kredytowy oferuje usługi doradcze**;
- e) w **stosownych przypadkach**, opłatę ponoszoną przez konsumenta na rzecz pośrednika kredytowego za jego usługi **lub gdy nie jest to możliwe – metodę obliczania takiej opłaty**;
- f) procedury umożliwiające konsumentom **lub** innym zainteresowanym stronom składanie w **trybie wewnętrznym** skarg na pośredników kredytowych i, w **stosownych przypadkach**, sposoby korzystania z pozasądowych procedur wnoszenia skarg i odwołań;
- g) w **stosownych przypadkach**, istnienie prowizji i – **o ile jest ona znana – kwotę prowizji lub innych zachęt**, wypłacanych przez kredytodawcę **lub strony trzecie** pośrednikowi kredytowemu za **jego usługi związane z umową o kredyt**. W **przypadku gdy ta kwota nie jest znana w chwili podawania informacji, pośrednik kredytowy informuje konsumenta o tym, że faktyczna kwota zostanie podana na późniejszym etapie w arkuszu ESIS**.

2. Na wniosek konsumenta pośrednicy kredytowi, którzy nie są powiązani, **ale otrzymują prowizję od co najmniej jednego kredytodawcy**, udzielają informacji o różnicach w wysokości prowizji płaconej przez poszczególnych kredytodawców udzielających kredytów oferowanych konsumentowi. Konsument jest informowany o tym, że ma prawo zwrócić się o takie informacje.

3. W **przypadku gdy pośrednik kredytowy pobiera opłatę od konsumenta, a dodatkowo otrzymuje prowizję od kredytodawcy lub strony trzeciej, pośrednik kredytowy wyjaśnia konsumentowi, czy prowizja ta pomniejszy wspomnianą opłatę, w całości lub w części**.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby kredytodawca był informowany przez pośrednika kredytowego o ewentualnych opłatach należnych od konsumenta na rzecz pośrednika kredytowego za jego usługi do celów obliczania RRSO.

5. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, by pośrednicy kredytowi zapewniali, by – oprócz informacji wymaganych niniejszym artykułem – **wyznaczony przedstawiciel, podczas kontaktów z konsumentem lub przed nimi, informował konsumenta o tym, w jakiej występuje funkcji i którego pośrednika kredytowego reprezentuje**.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Artykuł 16

Wystarczające wyjaśnienia

1. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawcy i, w stosownych przypadkach, pośrednicy kredytowi **lub wyznaczeni przedstawiciele** udzielali konsumentom wystarczających wyjaśnień dotyczących proponowanych umów o kredyt i wszelkich usług dodatkowych, aby umożliwić konsumentowi ocenę, czy proponowane umowy o kredyt i **usługi dodatkowe** są dostosowane do jego potrzeb i sytuacji finansowej. ■

Wyjaśnienia **obejmują**, w **stosownych przypadkach**, w szczególności:

a) informacje przedumowne udzielane zgodnie z:

(i) **art. 14 w przypadku kredytodawców;**

(ii) **art. 14 i 15 w przypadku pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli;**

b) **zasadnicze cechy charakterystyczne proponowanych produktów;**

c) **szczególne skutki, jakie proponowane produkty mogą mieć dla konsumenta**, w tym ■ **konsekwencje zalegania przez konsumenta ze spłatą; oraz**

d) **w przypadku gdy usługi dodatkowe są łączone z umową o kredyt, wskazanie, czy każdy element takiego pakietu może zostać rozwiązany oddzielnie, i skutków, jakie wiążą się z tym dla konsumenta.**

2. Państwa członkowskie mogą dostosować tryb i zakres udzielania wyjaśnień, o których mowa w ust. 1, a także określić podmiot, który ma ich udzielać, do konkretnych okoliczności, w jakich umowa o kredyt jest oferowana, do osoby, której jest ona oferowana, a także do charakteru oferowanego kredytu.

Rozdział 5

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania

Artykuł 17

Obliczanie RRSO

1. RRSO ■ oblicza się zgodnie ze wzorem matematycznym podanym w załączniku I.

2. **W przypadku gdy otwarcie lub prowadzenie rachunku są niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na reklamowanych warunkach, koszt otwarcia i prowadzenia takiego rachunku**, koszty korzystania ze środków płatniczych zarówno dla ■ transakcji, jak i wypłat z tego rachunku ■ oraz inne koszty związane z transakcjami płatniczymi uwzględnia się w całkowitym koszcie kredytu ponoszonym przez konsumenta.

3. Obliczenia RRSO dokonuje się przy założeniu, że umowa o kredyt będzie obowiązywać przez uzgodniony okres oraz że kredytodawca i konsument wywiążą się ze swoich zobowiązań na warunkach i w terminach określonych w umowie o kredyt.

4. W przypadku umów o kredyt zawierających klauzule zezwalające na zmiany stopy oprocentowania kredytu i, w odpowiednich przypadkach, zmiany opłat zawartych w RRSO, lecz niedających się określić w chwili dokonywania obliczeń, RRSO wylicza się w oparciu o założenie, że stopa oprocentowania kredytu i inne opłaty **pozostaną na stałym poziomie ustalonym** w momencie **zawarcia** umowy.

■
5. **W przypadku umów o kredyt, w których uzgodniono stałą stopę oprocentowania kredytu w odniesieniu do co najmniej 5-letniego początkowego okresu, z którego upływem odbywają się negocjacje dotyczące stopy oprocentowania kredytu w celu uzgodnienia nowej stałej stopy na dalszy istotny okres, obliczenie dodatkowej, przykładowej RRSO ujawnionej w arkuszu ESIS obejmuje wyłącznie początkowy okres, w którym stosuje się stopę stałą, i opiera się na założeniu, że po zakończeniu okresu, w którym obowiązuje stała stopa oprocentowania kredytu, pozostający do spłaty kapitał zostanie spłacony.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

6. W przypadku gdy dana umowa o kredyt dopuszcza zmiany stopy oprocentowania kredytu, państwa członkowskie zapewniają, by konsument był informowany – przynajmniej za pomocą arkusza ESIS – na temat ewentualnych skutków, jakie odnośne zmiany mogą mieć dla należnych kwot i dla RRSO. Dokonuje się tego poprzez przedstawienie konsumentowi dodatkowej RRSO, która obrazuje ewentualne ryzyka związane ze znaczącym wzrostem stopy oprocentowania kredytu. W przypadku gdy stopa oprocentowania kredytu nie podlega górnym limitom, informacji tej towarzyszy ostrzeżenie podkreślające, że całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wykazany w RSO, może ulec zmianie. Przepis ten nie ma zastosowania do umów o kredyt, w przypadku gdy stopa oprocentowania kredytu jest stała w co najmniej 5-letnim początkowym okresie, z którego upływem odbywają się negocjacje dotyczące stopy oprocentowania kredytu w celu uzgodnienia nowej stałej stopy na dalszy istotny okres, dla którego w arkuszu ESIS przewiduje się dodatkową, przykładową RRSO.

7. W stosownych przypadkach, do obliczania RRSO przyjmuje się dodatkowe założenia określone w załączniku I.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 40 w celu zmiany **uwag** lub **aktualizacji** założeń **stosowanych do obliczania RRSO, zgodnie** z załącznikiem I, w szczególności jeśli **uwagi** lub założenia określone w niniejszym artykule i w załączniku I są niewystarczające do jednolitego obliczania RRSO lub **przestają** być dostosowane **do** sytuacji handlowej **na** rynku.

┌

Rozdział 6

Ocena zdolności kredytowej

Artykuł 18

Obowiązek przeprowadzenia oceny zdolności kredytowej konsumenta

1. Państwa członkowskie zapewniają, by – przed **zawarciem** umowy o kredyt – **kredytodawca dokonywał** szczegółowej oceny **zdolności kredytowej** konsumenta. **W ocenie tej w odpowiedni sposób uwzględnia się czynniki właściwe dla weryfikowania szans konsumenta na wypełnienie zobowiązań na mocy umowy o kredyt.**
2. Państwa członkowskie zapewniają, by **procedury i informacje, na których opiera się ta ocena, były ustanawiane, dokumentowane i przechowywane.**
3. **Ocena zdolności kredytowej nie może się opierać w głównej mierze na założeniu, że wartość nieruchomości mieszkalnej przewyższa kwotę kredytu ani na założeniu, że wartość nieruchomości mieszkalnej wzrośnie, chyba że umowa o kredyt zawierana jest w celu budowy lub remontu nieruchomości mieszkalnej.**
4. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku zawierania umowy o kredyt z konsumentem **kredytodawca nie unieważniał następnie ani nie zmieniał umowy o kredyt ze szkodą dla konsumenta na podstawie faktu, że ocena zdolności kredytowej nie została przeprowadzona prawidłowo. Niniejszy ustęp ten nie ma zastosowania, gdy wykazano, że konsument celowo odmówił ujawnienia informacji lub je sfałszował w rozumieniu art. 20.**
5. Państwa członkowskie zapewniają, **by:**

┌

- a) **kredytodawca udostępniał konsumentowi kredyt jedynie wtedy, gdy wynik oceny zdolności kredytowej wskazuje, że prawdopodobne jest wypełnienie zobowiązań wynikających z umowy o kredyt w sposób wymagany w tej umowie;**
- b) zgodnie z art. 10 dyrektywy 95/46/WE kredytodawca informował konsumenta z wyprzedzeniem, że przeprowadzona zostanie kwerenda w bazie danych;

Wtorek, 10 września 2013 r.

- c) w przypadku odrzucenia wniosku o kredyt kredytodawca **bezwzględnie** poinformował konsumenta o **odrzuconiu wniosku i, w stosownych przypadkach, o tym, że decyzja jest oparta na automatycznym przetwarzaniu danych. Jeżeli odrzucenie wniosku jest oparte na wynikach kwerendy w bazie danych, kredytodawca informuje konsumenta o wynikach takiej kwerendy i podaje mu informacje na temat tej bazy danych.**

6. Państwa członkowskie zapewniają, by zdolność kredytowa konsumenta **była** ponownie oceniana **na podstawie uaktualnionych informacji** przed każdym znacznym zwiększeniem całkowitej kwoty udzielonego kredytu **po zawarciu umowy o kredyt, chyba że taki dodatkowy kredyt przewidziano i zawarto w początkowej ocenie zdolności kredytowej.**

7. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 95/46/WE.

Artykuł 19

Wycena nieruchomości

1. Państwa członkowskie zapewniają, by na ich terytoriach opracowywano wiarygodne standardy wyceny nieruchomości mieszkalnych dla celów udzielania kredytów. Państwa członkowskie nakładają na kredytodawców wymóg zapewniania, by takie standardy były stosowane podczas przeprowadzania wyceny nieruchomości lub by podejmowały rozsądne działania zmierzające do zapewnienia, by takich standardów przestrzegano, gdy wycenę przeprowadza strona trzecia. Gdy organy krajowe są odpowiedzialne za regulowanie działalności niezależnych rzeczoznawców przeprowadzających wyceny nieruchomości, zapewniają, by działali oni zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by wewnętrzni i zewnętrzni rzeczoznawcy przeprowadzający wyceny byli odpowiednio wykwalifikowani i wystarczająco niezależni w procesie zawierania umów o kredyt, aby przedstawić bezstronną i obiektywną wycenę, która zostanie udokumentowana na trwałym nośniku, a także by kredytodawcy posiadali kopię tej dokumentacji.

Artykuł 20

Ujawnianie i weryfikacja informacji o konsumentach

1. Ocena zdolności kredytowej, o której mowa w art. 18, jest przeprowadzana na podstawie informacji o dochodach i wydatkach konsumenta oraz o innych warunkach finansowych i ekonomicznych, przy czym informacje te są konieczne, wystarczające i proporcjonalne. Kredytodawca otrzymuje te informacje z właściwych źródeł wewnętrznych i zewnętrznych, w tym od konsumenta; informacje te obejmują informacje przekazywane pośrednikowi kredytowemu lub wyznaczonemu przedstawicielowi w trakcie rozpatrywania wniosku kredytowego. Takie informacje są odpowiednio weryfikowane, w tym poprzez odniesienie w stosownych przypadkach do niezależnej, możliwej do zweryfikowania dokumentacji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele starannie dostarczali właściwemu kredytodawcy informacje uzyskane od konsumenta, aby umożliwić przeprowadzenie oceny zdolności kredytowej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawcy w jasny i bezpośredni sposób określali na etapie poprzedzającym zawarcie umowy konieczne informacje i niezależne, możliwe do zweryfikowania dokumenty, które konsument powinien przedstawić oraz termin, w którym konsument powinien przedstawić takie informacje. Takie prośby o dostarczenie informacji są proporcjonalne i ograniczają się do tego, co niezbędne do przeprowadzenia właściwej oceny zdolności kredytowej. Państwa członkowskie umożliwiają kredytodawcom domaganie się wyjaśnień dotyczących informacji otrzymanych w odpowiedzi na taki wniosek, jeżeli jest to konieczne do przeprowadzenia oceny zdolności kredytowej.

Państwa członkowskie nie dopuszczają rozwiązywania umów o kredyt przez kredytodawców na podstawie faktu, że informacje przedstawione przez konsumenta przed zawarciem umowy o kredyt były niekompletne.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Akapit drugi nie uniemożliwia państwom członkowskim zezwalania na rozwiązywanie przez kredytodawcę umów o kredyt, jeżeli wykaże się, że konsument celowo odmówił ujawnienia informacji lub je sfalszował.

4. Państwa członkowskie wprowadzają środki umożliwiające zapewnienie, by konsumenci byli świadomi konieczności przekazywania prawidłowych informacji w odpowiedzi na wniosek, o którym mowa w ust. 3 akapit pierwszy oraz by takie informacje były wyczerpujące w stopniu, jaki jest konieczny do przeprowadzenia właściwej oceny zdolności kredytowej. Kredytodawca, pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel ostrzegają konsumenta, że gdy kredytodawca nie jest w stanie przeprowadzić oceny zdolności kredytowej z uwagi na fakt, że konsument odmówi przekazania informacji niezbędnych do oceny lub weryfikacji jego zdolności kredytowej, kredyt nie może zostać udzielony. Ostrzeżenie to można przekazywać w ujednoliconym formacie.

5. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 95/46/WE, w szczególności jej art. 6.

Rozdział 7

Dostęp do bazy danych

Artykuł 21

Dostęp do bazy danych

1. Każde państwo członkowskie zapewnia wszystkim kredytodawcom ze **wszystkich państw członkowskich** dostęp do baz danych wykorzystywanych w danym państwie członkowskim na potrzeby przeprowadzania oceny zdolności kredytowej konsumentów i **jedynie** na potrzeby monitorowania przestrzegania przez konsumentów zobowiązań kredytowych w całym okresie obowiązywania umowy o kredyt. **Warunki takiego dostępu są niedyskryminujące.**

2. **Ust. 1 ma zastosowanie zarówno do baz danych, które są** prowadzone przez prywatne biura informacji kredytowej lub agencje informacji kredytowej, jak i **do** publicznych rejestrów.

█

3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 95/46/WE.

Rozdział 8

Usługi doradcze

Artykuł 22

Standardy usług doradczych

█

1. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawca, pośrednik kredytowy **lub wyznaczony przedstawiciel wyraźnie** informowali konsumenta, w kontekście danej transakcji, o **świadczeniu lub możliwości świadczenia usług doradczych na rzecz konsumenta.**

2. Państwa członkowskie zapewniają, by przed świadczeniem usług doradczych lub, w odpowiednich przypadkach, przed zawarciem umowy o świadczenie usług doradczych kredytodawca, pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel udzielili konsumentowi następujących informacji na papierze lub innym trwałym nośniku:

a) czy rekomendacja będzie oparta na rozważeniu jedynie zakresu ich własnych produktów zgodnie z ust. 3 lit. b), czy szerszego zakresu produktów z całego rynku zgodnie z ust. 3 lit. c), tak aby konsument był w stanie zrozumieć, na jakiej podstawie przygotowano rekomendację;

Wtorek, 10 września 2013 r.

- b) w stosownych przypadkach, o opłacie ponoszonej przez konsumenta za korzystanie z usług doradczych lub, gdy kwoty nie da się ustalić w momencie przekazywania tej informacji, o metodzie jej wyliczenia.

Informacje, o których mowa w lit. a) i b) akapitu pierwszego, mogą być dostarczane konsumentowi w postaci dodatkowych informacji udzielanych przed zawarciem umowy.

3. W przypadkach gdy na rzecz konsumentów świadczone są usługi doradcze, państwa członkowskie zapewniają – oprócz wymogów zawartych w art. 7 i 9 – by:

- a) kredytodawcy, pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele uzyskiwali niezbędne informacje dotyczące sytuacji osobistej i finansowej konsumenta, jego preferencji i celów, aby umożliwić rekomendację adekwatnych umów o kredyt. Taka ocena jest oparta na aktualnych w danym momencie informacjach oraz uwzględnia rozsądne założenia dotyczące ryzyka w sytuacji konsumenta w całym okresie obowiązywania proponowanej umowy o kredyt ;
- b) kredytodawcy, powiązani pośrednicy kredytowi i wyznaczeni przedstawiciele powiązanych pośredników kredytowych mieli w swoim asortymencie produktów dostatecznie wiele umów o kredyt i rekomendowali z zakresu swoich produktów taką umowę o kredyt lub takie umowy o kredyt, jakie najbardziej odpowiadają potrzebom, sytuacji finansowej i sytuacji osobistej konsumenta;
- c) niepowiązani pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele niepowiązanych pośredników kredytowych mieli w swoim asortymencie produktów dostatecznie wiele umów o kredyt dostępnych na rynku i rekomendowali taką umowę o kredyt lub takie umowy o kredyt dostępne na rynku, jakie najbardziej odpowiadają potrzebom, sytuacji finansowej i sytuacji osobistej konsumenta;
- d) kredytodawcy, pośrednicy kredytowi i wyznaczeni przedstawiciele działali w najlepszym interesie konsumenta:
- i) zdobywając informacje o potrzebach konsumenta i jego sytuacji, a także
- ii) rekomendując odpowiednie umowy o kredyt zgodnie z lit. a), b) i c); oraz
- e) kredytodawcy, pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele przekazywali konsumentowi swoją rekomendację na papierze lub innym trwałym nośniku.

4. Państwa członkowskie mogą zakazać stosowania terminu „doradztwo” i „doradca” lub podobnych terminów, w przypadkach gdy usługi doradcze są oferowane konsumentom przez kredytodawców, powiązanych pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli powiązanych pośredników kredytowych.

Jeżeli państwa członkowskie nie zabraniają stosowania terminów „doradztwo” i „doradca”, nakładają następujące wymogi dotyczące stosowania terminów „niezależne doradztwo” lub „niezależny doradca” przez kredytodawców, pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli świadczących usługi doradcze:

- a) kredytodawcy, pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele świadczący usługi doradcze analizują wystarczająco dużą liczbę umów o kredyt dostępnych na rynku; oraz
- b) kredytodawcy, pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele nie otrzymują wynagrodzenia za takie usługi doradcze od jednego kredytodawcy lub większej ich liczby.

Lit. b) akapit drugi stosuje się jedynie wówczas, gdy liczba rozważanych kredytobiorców jest mniejsza niż większość na rynku.

Państwa członkowskie mogą nałożyć surowsze wymagania dotyczące stosowania przez kredytodawców, pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli terminów „niezależne doradztwo” lub „niezależny doradca”, w tym zakaz otrzymywania wynagrodzenia od kredytodawcy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

5. Państwa członkowskie mogą nałożyć na kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli obowiązek ostrzegania konsumenta, w przypadku gdy – zważywszy na sytuację finansową konsumenta – umowa o kredyt może spowodować szczególne ryzyko dla tego konsumenta.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by usługi doradcze były świadczone jedynie przez kredytodawców, pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o niestosowaniu akapitu pierwszego do osób:

- a) prowadzących działalność pośredników kredytowych, przewidzianą w art. 4 pkt 5, lub świadczących usługi doradcze, w przypadku gdy ta działalność prowadzona jest lub usługi te świadczone są w sposób uboczny w ramach działalności zawodowej, a działalność ta jest uregulowana przepisami prawa lub wykonawczymi lub kodeksem postępowania dotyczącym tego zawodu, które nie wykluczają prowadzenia takiej działalności lub świadczenia usług;
- b) świadczących usługi doradcze w kontekście zarządzania istniejącym zadłużeniem, czyli syndyków masy upadłościowej, gdy działalność ta jest regulowana przepisami prawa lub wykonawczymi, lub publiczne lub dobrowolne usługi doradcze w zakresie zadłużenia, gdy nie działają oni na zasadzie komercyjnej; lub
- c) świadczących usługi doradcze, które nie są kredytodawcami, pośrednikami kredytowymi ani wyznaczonymi przedstawicielami, gdy takie osoby są dopuszczane i nadzorowane przez właściwe organy zgodnie z wymogami dotyczącymi pośredników kredytowych na mocy niniejszej dyrektywy.

Osoby korzystające z uchylenia stosowania drugiego akapitu nie korzystają z prawa, o którym mowa w art. 32 ust. 1, do świadczenia usług na całym terytorium Unii.

7. Niniejszy artykuł nie stanowi uszczerbku dla art. 16 i kompetencji państw członkowskich do zapewniania, by usługi udostępniano konsumentom, aby pomóc im zrozumieć ich potrzeby finansowe i to, jakie typy produktów mogą sprostać tym potrzebom.

Rozdział 9

Kredyty w walucie obcej i zmienne stopy procentowe

Artykuł 23

Kredyty w walucie obcej

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy umowa o kredyt dotyczy kredytu w walucie obcej, w momencie zawierania umowy o kredyt obowiązywały odpowiednie ramy regulacyjne, zapewniające co najmniej, co następuje:

- a) konsument ma prawo, na konkretnych warunkach, do przeliczenia waluty umowy o kredyt na inną walutę; lub
- b) istnieją inne uzgodnienia ograniczające ryzyko kursowe, na które narażony jest konsument w przypadku umowy o kredyt.

2. Inną walutą, o której mowa w ust. 1 lit. a), jest:

- a) waluta, w której konsument otrzymuje większość wynagrodzenia lub posiada większość aktywów, z których kredyt będzie spłacany, określoną w momencie przeprowadzania ostatniej oceny zdolności kredytowej w odniesieniu do tej umowy o kredyt; albo
- b) waluta państwa członkowskiego, w którym konsument był rezydentem w momencie zawierania umowy o kredyt lub w którym jest rezydentem obecnie.

Państwa członkowskie mogą określić, czy konsumentowi dostępne są obie opcje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), czy tylko jedna z nich, albo mogą zezwolić kredytodawcom na określenie, czy konsumentowi dostępne są obie opcje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), czy tylko jedna z nich.

Wtorek, 10 września 2013 r.

3. Jeżeli konsument ma prawo do przeliczenia umowy o kredyt na inną walutę zgodnie z ust. 1 lit. a), państwa członkowskie zapewniają, by kurs wymiany zastosowany do przeliczenia był kursem rynkowym mającym zastosowanie w dniu, w którym występuje się o przeliczenie, chyba że w umowie o kredyt określono inaczej.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy konsument ma kredyt w walucie obcej, kredytodawca regularnie ostrzegał konsumenta na papierze lub innym trwałym nośniku przynajmniej w sytuacji, gdy całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta pozostająca do spłacenia lub regularnie spłacane raty różnią się o więcej niż 20 % od kwot, które miałyby zastosowanie, gdyby stosowany był kurs wymiany waluty umowy o kredyt i waluty państwa członkowskiego mającej zastosowanie w momencie zawierania umowy o kredyt. Ostrzeżenie zawiera informację dla konsumenta o zwiększeniu kwoty pozostającej do spłaty przez konsumenta, w stosownych przypadkach prawo przeliczenia na inną walutę i warunki takiego przeliczenia oraz wyjaśnia inne mające zastosowanie mechanizmy ograniczania ryzyka kursowego, na które narażony jest konsument.

5. Państwa członkowskie mogą bardziej szczegółowo regulować kredyty w walucie obcej, pod warunkiem że takie przepisy nie są stosowane ze skutkiem retroaktywnym.

6. Postanowienia mające zastosowanie na mocy niniejszego artykułu są przedstawione konsumentowi w arkuszu ESIS i w umowie o kredyt. Jeżeli umowa o kredyt nie zawiera postanowienia ograniczającego ryzyko kursowe, na jakie narażony jest konsument w przypadku wahań kursu wymiany mniejszych niż o 20 %, arkusz ESIS obejmuje poglądowy przykład wpływu wahań kursu wymiany o 20 %.

Artykuł 24

Kredyty o zmiennym oprocentowaniu

W przypadku gdy umowa o kredyt dotyczy kredytu o zmiennym oprocentowaniu, państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) jakiegokolwiek wskaźniki lub stopy referencyjne wykorzystywane do obliczenia stopy oprocentowania były jasne, dostępne, obiektywne i możliwe do zweryfikowania przez strony umowy o kredyt oraz właściwe organy; oraz
- b) dane historyczne dotyczące wskaźników wyliczania stóp oprocentowania kredytu były przechowywane przez osoby, które przedstawiły takie wskaźniki, albo przez kredytodawców.

Rozdział 10

Rzetelne wykonanie umów o kredyt i praw powiązanych

Artykuł 25

Przedterminowa spłata

1. Państwa członkowskie zapewniają, by konsument miał prawo do **pełnego lub częściowego** wywiązania się ze swoich zobowiązań na mocy umowy o kredyt przed wygaśnięciem tej umowy. W takich przypadkach **konsument** jest uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wykonanie prawa, o którym mowa w ust. 1, **podlega** pewnym warunkom. Warunki te mogą obejmować ograniczenia czasowe wykonania tego prawa, zróżnicowane traktowanie w zależności od rodzaju stopy oprocentowania kredytu **lub od momentu, w którym konsument skorzysta z tego prawa**, lub ograniczenia co do okoliczności, w jakich prawo to może zostać wykonane.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, by kredytodawca **miał** prawo do otrzymania w **uzasadnionych przypadkach** sprawiedliwej i **obiektywnej** rekompensaty z tytułu **potencjalnych** kosztów bezpośrednio związanych z przedterminową spłatą kredytu, **lecz nie mogą nakładać kary na konsumenta**. W związku z tym kwota rekompensaty **nie może być wyższa niż strata finansowa kredytodawcy**. W ramach takich warunków państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kwota rekompensaty **nie może przekroczyć pewnego poziomu lub może być dopuszczalna tylko w określonym okresie**.

Wtorek, 10 września 2013 r.

4. W przypadku gdy konsument pragnie wywiązać się ze swoich zobowiązań wynikających z umowy o kredyt przed wygaśnięciem umowy, kredytodawca niezwłocznie po otrzymaniu takiego wniosku udziela konsumentowi, w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku, informacji potrzebnych do rozważenia takiej opcji. Informacje takie co najmniej wliczają konsekwencje, jakie poniesie konsument, wywiązując się ze swoich zobowiązań przed wygaśnięciem umowy o kredyt, i jasno określają wszelkie przyjęte założenia. Wszelkie przyjęte założenia są rozsądne i uzasadnione.

5. Gdy przedterminowa spłata przypada w okresie, w którym obowiązuje stała stopa oprocentowania, państwa członkowskie mogą uzależnić skorzystanie z prawa, o którym mowa w ust. 1, od istnienia uzasadnionego interesu po stronie konsumenta.

Artykuł 26

Elastyczne i wiarygodne rynki

1. Państwa członkowskie przewidują właściwe mechanizmy zapewniania, by roszczenia wobec zabezpieczenia były wykonywane przez kredytodawcę lub w jego imieniu. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawcy przechowywali właściwą dokumentację dotyczącą typów nieruchomości dopuszczanych jako zabezpieczenie, a także stosowanych powiązanych zasad w zakresie hipotek.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić właściwe monitorowanie statystyk rynku nieruchomości mieszkalnych, w tym do celów nadzoru rynku, w stosownych przypadkach zachęcając do przygotowywania i stosowania konkretnych wskaźników cenowych, które mogą być publiczne, prywatne, lub publiczne i prywatne.

Artykuł 27

Informacje dotyczące zmian stopy oprocentowania kredytu

1. Państwa członkowskie zapewniają, by kredytodawca przekazywał konsumentowi, w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku, informacje o ewentualnej zmianie stopy oprocentowania kredytu, zanim zmiana ta wejdzie w życie. Informacje te obejmują co najmniej kwotę spłat obowiązującą po wejściu w życie nowej stopy oprocentowania kredytu oraz, w przypadku gdy zmienia się liczba lub częstotliwość spłat, szczegółowe informacje na ten temat.

2. Państwa członkowskie mogą jednak umożliwić stronom wprowadzenie w umowie o kredyt postanowienia, że konsument otrzymuje informacje, o których mowa w ust. 1, okresowo, w przypadku gdy zmiana stopy oprocentowania kredytu jest bezpośrednio skorelowana ze zmianą stopy referencyjnej, a nowa stopa referencyjna jest podawana do wiadomości publicznej w odpowiedni sposób i informacje o nowej stopie referencyjnej są dostępne w lokalach kredytodawcy oraz zostają zakomunikowane osobiście konsumentowi wraz z nową wysokością rat okresowych.

3. Kredytodawcy mogą nadal informować okresowo konsumentów, gdy zmiana stopy oprocentowania kredytu nie jest skorelowana ze zmianą stopy referencyjnej, jeżeli było to dopuszczalne na mocy prawa krajowego przed ... (*).

4. Jeżeli zmiany stopy oprocentowania kredytu są determinowane aukcją na rynkach kapitałowych, w związku z czym kredytodawca nie jest w stanie poinformować konsumenta o jakiegokolwiek zmianie stopy, zanim zmiana ta nie wejdzie w życie, kredytodawca informuje konsumenta, odpowiednio wcześniej przed aukcją, na papierze lub innym trwałym nośniku o spodziewanej procedurze oraz o tym, jaki może być jej wpływ na stopę oprocentowania kredytu.

Artykuł 28

Zaległości w spłacie i egzekucja z nieruchomości

1. Państwa członkowskie przyjmują środki zachęcające kredytodawców do wykazania należytej cierpliwości przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, by w sytuacji gdy kredytodawca może określać i nakładać na konsumenta opłaty wynikające z zaległości w spłacie, takie opłaty nie są większe niż jest to konieczne do pokrycia kosztów kredytodawcy, jakie poniósł on w wyniku zaległości w spłacie.
3. Państwa członkowskie mogą pozwolić kredytodawcom na nakładanie na konsumenta dodatkowych opłat w przypadku zaległości w spłacie. W takim przypadku państwa członkowskie nakładają górny limit takich opłat.
4. Państwa członkowskie nie uniemożliwiają stronom umowy o kredyt wyraźnego uzgadniania, że zwrot lub przeniesienie zabezpieczenia lub przychodu ze sprzedaży zabezpieczenia kredytodawcy jest wystarczające do spłaty kredytu.
5. Gdy cena uzyskiwana za nieruchomość ma wpływ na kwotę, którą konsument jest dłużny, państwa członkowskie zapewniają istnienie procedur lub środków, aby umożliwić uzyskanie najkorzystniejszej ceny za nieruchomość stanowiącą przedmiot egzekucji.

W przypadku, gdy po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego zadłużenie wciąż pozostaje niespłacone, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie środków ułatwiających spłatę, by chronić konsumentów.

Rozdział 11

Wymogi dotyczące ustanawiania pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli oraz nadzoru nad nimi

Artykuł 29

Dopuszczenie do działalności pośredników kredytowych

1. Aby prowadzić w całości lub częściowo działalność pośredników kredytowych, określona w art. 4 pkt 5 lub świadczyć usługi doradcze pośrednicy kredytowi posiadają odpowiednie **dopuszczenie** wydane w ich państwie członkowskim pochodzenia przez właściwy organ. **Gdy państwo członkowskie dopuszcza kategorię wyznaczonych przedstawicieli na mocy art. 31, taki wyznaczony przedstawiciel nie musi posiadać dopuszczenia jako pośrednik kredytowy na mocy niniejszego artykułu.**

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dopuszczenie do działalności pośredników kredytowych było przyznawane pod warunkiem wypełnienia przynajmniej następujących wymogów zawodowych, oprócz wymogów określonych w art. 9:

- a) pośrednicy kredytowi są ubezpieczeni od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywanej działalności na terytoriach, na których oferują oni swoje usługi, lub są w posiadaniu innej porównywalnej gwarancji na wypadek odpowiedzialności wynikłej z niedochowania należytej staranności zawodowej. Jednak w przypadku powiązanych pośredników kredytowych państwo członkowskie pochodzenia może przewidzieć, że wspomniane ubezpieczenie lub porównywalna gwarancja mogą być udzielone przez kredytodawcę, w imieniu którego działa pośrednik kredytowy.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjęcia i, w razie konieczności, zmiany regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywanej działalności lub porównywalnej gwarancji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery. Te regulacyjne standardy techniczne są przyjmowane zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywanej działalności lub porównywalnej gwarancji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, w celu przekazania go Komisji przed ... (*). EUNB dokonuje przeglądu i w stosownych przypadkach opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu zmiany minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywanej działalności lub porównywalnej gwarancji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, w celu przekazania go Komisji po raz pierwszy przed ... (**), a następnie co dwa lata.

(*) Sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- b) osoba fizyczna prowadząca działalność jako pośrednik kredytowy, członkowie zarządu osoby prawnej prowadzącej działalność jako pośrednik kredytowy oraz osoby fizyczne wykonujące podobne zadania w strukturach pośrednika kredytowego, który jest osobą prawną, ale nie ma zarządu, cieszy się nieposzlakowaną opinią. Warunkiem minimalnym jest fakt niebycia notowanym w zapisach policyjnych lub wszelkich innych odpowiednikach krajowych w związku z poważnymi przestępstwami przeciwko mieniu lub innymi przestępstwami związanymi z działalnością finansową; nie ciąży na nich również uprzednie orzeczenia o upadłości, chyba że zostali oczyszczeni z zarzutów zgodnie z prawem krajowym.
- c) osoba fizyczna prowadząca działalność jako pośrednik kredytowy, członkowie zarządu osoby prawnej prowadzącej działalność jako pośrednik kredytowy oraz osoby fizyczne wykonujące podobne zadania w strukturach pośrednika kredytowego, który jest osobą prawną, ale nie ma zarządu, mają odpowiedni poziom wiedzy i kompetencji w odniesieniu do umów o kredyt. Państwo członkowskie pochodzenia określa odpowiedni poziom wiedzy i kompetencji zgodnie z zasadami zawartymi w załączniku III.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by opublikowano ustanowione kryteria dotyczące spełniania wymogów zawodowych przez personel pośredników kredytowych lub kredytodawców.
4. Państwa członkowskie zapewniają, by wszyscy posiadający dopuszczenie pośrednicy kredytowi, niezależnie od tego, czy działają jako osoby fizyczne czy prawne, byli wpisani do rejestru prowadzonego przez właściwy organ w ich państwie członkowskim pochodzenia. Państwa członkowskie zapewniają, by ten rejestr pośredników kredytowych był aktualny i publicznie dostępny w internecie.

Rejestr pośredników kredytowych zawiera przynajmniej następujące informacje:

- a) nazwiska osób w zarządzie, które są odpowiedzialne za działalność w zakresie pośrednictwa. Państwa członkowskie mogą określić wymóg rejestracji wszystkich osób fizycznych, które mają bezpośredni kontakt z klientem w przedsiębiorstwie prowadzącym działalność w zakresie pośrednictwa kredytowego;
- b) państwa członkowskie, w których pośrednik kredytowy prowadzi działalność zgodnie z zasadami swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług i o której pośrednik kredytowy poinformował właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 32 ust. 3;
- c) czy dany pośrednik kredytowy jest pośrednikiem powiązany czy nie.

Państwa członkowskie, które postanawiają zastosować wariant, o którym mowa w art. 30, zapewniają, by rejestr wskazywał kredytodawcę, w imieniu którego działa powiązany pośrednik kredytowy.

Państwa członkowskie, które postanawiają zastosować wariant, o którym mowa w art. 31, zapewniają, by rejestr wskazywał pośrednika kredytowego lub, w przypadku wyznaczonego przedstawiciela powiązanego pośrednika kredytowego – kredytodawcę, w imieniu którego działa wyznaczony przedstawiciel.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) każdy pośrednik kredytowy, który jest osobą prawną, posiadał siedzibę zarządu w tym samym państwie członkowskim, w którym posiada siedzibę statutową, jeżeli na mocy prawa krajowego tego państwa posiada siedzibę statutową;
- b) każdy pośrednik kredytowy, który nie jest osobą prawną, lub każdy pośrednik kredytowy, który jest osobą prawną, ale na podstawie prawa krajowego nie posiada siedziby statutowej, posiadał swoją siedzibę zarządu w państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi swoją zasadniczą działalność.

6. Każde państwo członkowskie utworzy centralny punkt informacyjny, umożliwiający szybki i łatwy publiczny dostęp do informacji zawartych w rejestrze krajowym, opracowywanych elektronicznie i na bieżąco aktualizowanych. Te punkty informacyjne udostępniają szczegółowe dane identyfikacyjne właściwych organów każdego państwa członkowskiego.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej odnośniki lub łącza do tego punktu informacyjnego.

7. Państwa członkowskie pochodzenia zapewniają, by wszyscy posiadający dopuszczenie pośrednicy kredytowi i wyznaczeni przedstawiciele stale przestrzegali wymogów określonych w ust. 2. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla art. 30 i 31.

Wtorek, 10 września 2013 r.

8. Państwa członkowskie mogą zdecydować o niestosowaniu niniejszego artykułu wobec osób prowadzących działalność pośredników kredytowych, przewidzianą w art. 4 pkt 5, w przypadku gdy działalność ta prowadzona jest w sposób uboczny w ramach działalności zawodowej, a działalność ta jest uregulowana przepisami prawa lub wykonawczymi lub kodeksem postępowania dotyczącym tego zawodu, które nie wykluczają prowadzenia takiej działalności.

9. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do instytucji kredytowych posiadających zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ani do innych instytucji finansowych, które zgodnie z prawem krajowym podlegają równoważnemu systemowi zezwoleń i nadzoru.

Artykuł 30

Powiązani pośrednicy kredytowi działający na rzecz tylko jednego kredytodawcy

1. Bez uszczerbku dla art. 31 ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by pośrednicy kredytowi wyszczególnieni w art. 4 pkt 7 lit. a) uzyskiwali dopuszczenia od właściwych organów za pośrednictwem kredytodawcy, w imieniu której wyłącznie działa dany powiązany pośrednik kredytowy.

W takich przypadkach kredytodawca pozostaje w pełni i bezwarunkowo odpowiedzialny za wszelkie działania lub zaniechania tego powiązanego pośrednika kredytowego działającego w imieniu tego kredytodawcy w obszarach regulowanych niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie wymagają, by kredytodawca zapewniał, by ci powiązani pośrednicy kredytowi spełniali co najmniej wymogi zawodowe zawarte w art. 29 ust. 2.

2. Bez uszczerbku dla art. 34 kredytodawcy monitorują działalności powiązanych pośredników kredytowych, określonych w art. 4 pkt 7 lit. a) by zapewnić, że w dalszym ciągu stosują się oni do przepisów niniejszej dyrektywy. W szczególności kredytodawca jest odpowiedzialny za monitorowanie zgodności z wymogami dotyczącymi wiedzy i kompetencji odnoszącymi się do powiązanego pośrednika kredytowego i jego personelu.

Artykuł 31

Wyznaczeni przedstawiciele

1. Państwa członkowskie mogą postanowić o zezwoleniu na to, by pośrednik kredytowy wyznaczał wyznaczonych przedstawicieli.

W przypadku, gdy wyznaczony przedstawiciel jest wyznaczony przez powiązanego pośrednika kredytowego określonego w art. 4 pkt 7 lit. a), kredytodawca ten pozostaje w pełni i bezwarunkowo odpowiedzialny za wszelkie działania lub zaniechania tego wyznaczonego przedstawiciela działającego w imieniu tego powiązanego pośrednika kredytowego w obszarach regulowanych niniejszą dyrektywą. W innych przypadkach pośrednik kredytowy pozostaje w pełni i bezwarunkowo odpowiedzialny za wszelkie działania lub zaniechania tego wyznaczonego przedstawiciela działającego w imieniu tego pośrednika kredytowego w obszarach regulowanych niniejszą dyrektywą.

2. Pośrednicy kredytowi zapewniają, by ich wyznaczeni przedstawiciele spełniali co najmniej wymogi zawarte w art. 29 ust. 2. Jednak państwo członkowskie pochodzenia może przewidzieć, by ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywanego zawodu lub porównywalną gwarancję mógł zapewniać pośrednik kredytowy, na rzecz którego wyznaczony przedstawiciel jest upoważniony do działania.

3. Bez uszczerbku dla art. 34 pośrednicy kredytowi monitorują działalność ich wyznaczonych przedstawicieli, by zapewnić pełną zgodność z niniejszą dyrektywą. W szczególności pośrednicy kredytowi są odpowiedzialni za monitorowanie zgodności z wymogami dotyczącymi wiedzy i kompetencji odnoszącymi się do wyznaczonych przedstawicieli i ich personelu.

4. Państwa członkowskie, które zdecydują się na umożliwienie pośrednikom kredytowym wyznaczania wyznaczonych przedstawicieli ustanawiają rejestr publiczny zawierający co najmniej informacje, o których mowa w art. 29 ust. 4. Wyznaczonych przedstawicieli rejestruje się w rejestrze publicznym w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę. Rejestr jest systematycznie uaktualniany. Jest on dostępny w internecie celem konsultacji.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Artykuł 32

Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług przez **pośredników kredytowych**

1. **Dopuszczenie pośrednika** kredytowego przez właściwy organ jego państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 29 ust. 1, jest skuteczne na terytorium całej Unii bez wymogu uzyskiwania kolejnego **dopuszczenia do działalności** wydawanego przez właściwe organy przyjmujących państw członkowskich dla prowadzenia działalności lub świadczenia usług objętych dopuszczeniem, **pod warunkiem że działalność, którą pośrednik kredytowy ma zamiar prowadzić na terenie przyjmujących państw członkowskich jest objęta tym dopuszczeniem do działalności. Pośrednicy kredytowi nie mogą jednak świadczyć usług w odniesieniu do umów o kredyt oferowanych przez instytucje niekredytowe konsumentom w państwie członkowskim, w którym takie instytucje niekredytowe nie są uprawnione do działania.**
2. Wyznaczeni przedstawiciele wyznaczeni w państwach członkowskich, które wykorzystują wariant przewidziany w art. 31, **nie mogą prowadzić całości lub części działalności pośrednika kredytowego, o której mowa w art. 4 pkt 5 lub świadczyć usługi doradcze w państwach członkowskich, w których tacy wyznaczeni przedstawiciele nie są uprawnieni do działania.**
3. Każdy pośrednik kredytowy posiadający **dopuszczenie do działalności**, który po raz pierwszy zamierza prowadzić działalność w jednym państwie członkowskim lub w większej liczbie państw członkowskich w ramach swobody świadczenia usług lub **powołując oddział**, informuje o tym właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia.

W terminie jednego miesiąca od poinformowania przez pośrednika kredytowego te właściwe organy powiadamiają właściwe organy danych przyjmujących państw członkowskich o zamiarze pośrednika kredytowego i jednocześnie informują danego pośrednika kredytowego o dokonaniu takiego powiadomienia. **Powiadamiają one właściwe organy danych przyjmujących państw członkowskich o kredytodawcach, na rzecz którego(-ych) dany pośrednik kredytowy wyłącznie działa i czy kredytodawcy przyjmują pełną i bezwarunkową odpowiedzialność za działania pośrednika kredytowego. Przyjmujące państwo członkowskie wykorzystuje te informacje uzyskane od państwa członkowskiego pochodzenia, aby wprowadzić niezbędne informacje do swojego rejestru.**

Pośrednik kredytowy może rozpocząć działalność po upływie jednego miesiąca od daty poinformowania go przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o powiadomieniu, o którym mowa w akapicie drugim.

4. **Zanim oddział pośrednika kredytowego rozpocznie działalność lub w ciągu dwu miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 3 akapit drugi, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego przygotowują się do sprawowania nadzoru nad pośrednikiem kredytowym zgodnie z art. 34 i, w razie konieczności, zakomunikują pośrednikowi kredytowemu warunki prowadzenia w przyjmującym państwie członkowskim działalności w tych obszarach, które nie są zharmonizowane w prawie unijnym.**

Artykuł 33

Cofnięcie pośrednikom kredytowym **dopuszczenia do działalności**

1. **Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia może cofnąć dopuszczenie do działalności udzielone pośrednikowi kredytowemu zgodnie z art. 29, w przypadku gdy ten pośrednik kredytowy:**
 - a) **wyraźnie zrzeka się dopuszczenia do działalności lub nie prowadził działalności pośrednictwa kredytowego, o której mowa w art. 4 pkt 5 ani nie świadczył usług doradczych, w ciągu poprzedzających sześciu miesięcy, chyba że dane państwo członkowskie przewidziało wygaśnięcie w takich przypadkach dopuszczenia do działalności;**
 - b) **uzyskał dopuszczenie do działalności na podstawie fałszywych lub mylących oświadczeń lub w inny sposób niezgodny z przepisami;**
 - c) **nie spełnia już wymogów, na podstawie których dopuszczenie do działalności zostało udzielone;**
 - d) **jest objęty którymkolwiek z przypadków, w których prawo krajowe, w odniesieniu do spraw wykraczających poza zakres zastosowania niniejszej dyrektywy, przewiduje cofnięcie dopuszczenia do działalności;**
 - e) **poważnie lub systematycznie narusza przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą przepisy regulujące warunki działalności pośredników kredytowych.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

2. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia cofa pośrednikowi kredytowemu dopuszczenie do działalności, państwo to powiadamia wszelkimi właściwymi środkami właściwe organy przyjmujących państw członkowskich o takim cofnięciu jak najszybciej i nie później niż w ciągu 14 dni.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by pośrednicy kredytowi, którym cofnięto dopuszczenie do działalności, byli bezzwłocznie wykreślani z rejestru.

Artykuł 34

Nadzór nad pośrednikami kredytowymi i wyznaczonymi przedstawicielami

1. Państwa członkowskie zapewniają, by pośrednicy kredytowi w swojej bieżącej działalności podlegali nadzorowi ze strony właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia.

Państwa członkowskie pochodzenia zapewniają, by powiązani pośrednicy kredytowi podlegali nadzorowi bezpośrednio lub w ramach nadzoru nad kredytodawcą, w imieniu którego działają, jeżeli kredytodawca jest instytucją kredytową upoważnioną zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub inną instytucją finansową, która w myśl prawa krajowego podlega równoważnemu systemowi zezwoleń i nadzoru. Jednak w przypadku gdy powiązany pośrednik kredytowy świadczy usługi w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, wówczas powiązany pośrednik kredytowy podlega bezpośrednio nadzorowi.

Państwa członkowskie pochodzenia, które umożliwiają pośrednikom kredytowym wyznaczanie przedstawicieli zgodnie z art. 31, zapewniają, by tacy wyznaczeni przedstawiciele podlegali nadzorowi bezpośrednio albo w ramach nadzoru nad pośrednikiem kredytowym, w imieniu którego działają.

2. Właściwe organy państw członkowskich, w których pośrednik kredytowy ma oddział, są odpowiedzialne za zapewnienie, by usługi świadczone przez tego pośrednika kredytowego na terytorium tego państwa członkowskiego były zgodne z obowiązkami przewidzianymi w art. 7 ust. 1 oraz art. 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 i 39 oraz w środkach przyjętych na ich podstawie.

W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego stwierdzą, że pośrednik kredytowy, który ma oddział na terytorium tego państwa członkowskiego, narusza przepisy przyjęte w tym państwie członkowskim na mocy art. 7 ust. 1 oraz art. 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 i 39, organy te żądają od danego pośrednika kredytowego, aby położył kres tej niezgodnej z przepisami sytuacji.

W przypadku gdy dany pośrednik kredytowy nie podejmuje niezbędnych kroków, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują wszelkie właściwe działania, by zapewnić, że dany pośrednik kredytowy położy kres tej niezgodnej z przepisami sytuacji. O charakterze takich działań powiadamia się właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

Jeżeli, pomimo podjętych przez przyjmujące państwo członkowskie działań, pośrednik kredytowy nadal narusza przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, i obowiązujące w przyjmującym państwie członkowskim, państwo to może, po powiadomieniu właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, podjąć właściwe działania mające na celu uniemożliwienie lub penalizację dalszych nieprawidłowości oraz, w miarę potrzeb, uniemożliwienie pośrednikowi kredytowemu zawierania dalszych transakcji na jego terytorium. O wszelkich takich działaniach niezwłocznie informuje się Komisję.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia nie zgadza się z podjętymi przez przyjmujące państwo członkowskie działaniami, może skierować sprawę do EUNB i zwrócić się do tego organu o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu.

3. Właściwe organy państw członkowskich, w których znajduje się oddział, mają prawo zbadać warunki działania oddziału oraz zażądać wprowadzenia takich zmian, jakie są konieczne do wypełnienia zobowiązań oddziału na mocy ust. 2, i umożliwić właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia egzekwowanie obowiązków wynikających z art. 7 ust. 2, 3 i 4 oraz środków przyjętych na ich mocy w odniesieniu do usług świadczonych przez oddział.

Wtorek, 10 września 2013 r.

4. Jeżeli właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ma jasne i wyraźne podstawy do stwierdzenia, że pośrednik kredytowy działający na terytorium tego państwa członkowskiego na podstawie swobody świadczenia usług narusza zobowiązania wynikające z przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą lub że pośrednik kredytowy posiadający oddział na terytorium tego państwa członkowskiego narusza zobowiązania wynikające z przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy innych niż wymienione w ust. 2, przekazuje wyniki ustaleń właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia, który podejmuje stosowne działania.

W przypadkach gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia nie podejmie żadnych działań w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wyników tych ustaleń lub w przypadku gdy, mimo działań podjętych przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, pośrednik kredytowy w dalszym ciągu działa w sposób, który jest wyraźnie szkodliwy dla interesów konsumentów w przyjmującym państwie członkowskim lub dla sprawnego funkcjonowania rynków, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego:

- a) po poinformowaniu właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia, podejmuje wszelkie stosowne działania niezbędne do ochrony konsumentów i zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynków, w tym poprzez uniemożliwienie pośrednikom kredytowym naruszającym przepisy dokonywania jakichkolwiek dalszych transakcji na jego terytorium. O takich działaniach niezwłocznie informuje się Komisję oraz EUNB;
- b) może przekazać sprawę do EUNB oraz zwrócić się do EUNB o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu.

5. Państwa członkowskie przewidują, że w przypadku gdy pośrednik kredytowy dopuszczony w innym państwie członkowskim założy oddział na jego terytorium, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, wykonując swoje obowiązki i po powiadomieniu właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego, mogą w tym oddziale przeprowadzać kontrole na miejscu.

6. Podział obowiązków między państwa członkowskie określone w niniejszym artykule nie narusza kompetencji państw członkowskich w odniesieniu do dziedzin nieobjętych niniejszą dyrektywą, w zgodzie z ich zobowiązaniami na mocy prawa Unii.

Rozdział 12

Dopuszczanie do działalności instytucji niekredytowych i nadzór nad nimi

Artykuł 35

Dopuszczanie do działalności instytucji niekredytowych i nadzór nad nimi

Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje niekredytowe, podlegały odpowiednim procedurom dopuszczenia do działalności, w tym wpisu instytucji niekredytowej do rejestru, a także nadzoru ze strony właściwego organu.

Rozdział 13

Współpraca właściwych organów poszczególnych państw członkowskich

Artykuł 36

Obowiązek współpracy

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą w każdym przypadku, gdy jest to niezbędne do celów wykonywania powierzonych im obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy, korzystając z uprawnień wymienionych w niniejszej dyrektywie lub prawie krajowym.

Właściwe organy udzielają pomocy właściwym organom innych państw członkowskich. W szczególności wymieniają one informacje i współpracują w zakresie prowadzonych działań dochodzeniowych lub nadzorczych.

Aby ułatwić i przyspieszyć współpracę, a w szczególności wymianę informacji, każde państwo członkowskie wyznacza jeden właściwy organ pełniący rolę punktu kontaktowego do celów niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim nazwy organów wyznaczonych do otrzymywania wniosków o wymianę informacji lub o współpracę na mocy niniejszego ustępu.

Wtorek, 10 września 2013 r.

2. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki administracyjne i organizacyjne w celu ułatwienia udzielania pomocy przewidzianej w ust. 1.

3. Właściwe organy państw członkowskich wyznaczone do celów niniejszej dyrektywy jako punkty kontaktowe zgodnie z ust. 1 bez nieuzasadnionej zwłoki dostarczają sobie nawzajem informacji niezbędnych do celów wykonania obowiązków właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 5 i określonych w przepisach przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy.

Właściwe organy wymieniające informacje z innymi właściwymi organami na mocy niniejszej dyrektywy mogą wskazać w momencie przekazywania takich informacji, że informacji tych nie można ujawniać bez ich wyraźnej zgody, w którym to przypadku informacje te można wymieniać wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.

Właściwy organ, który został wskazany jako punkt kontaktowy, może przekazywać uzyskane informacje innym właściwym organom, ale nie przekazuje tych informacji innym podmiotom lub osobom fizycznym lub prawnym bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ujawniły te informacje, i wyłącznie do celów, na jakie wspomniane organy się zgodziły, z wyjątkiem odpowiednio uzasadnionych przypadków, w którym to przypadku bezzwłocznie powiadamia on punkt kontaktowy, który przedstawił te informacje.

4. Właściwy organ może odmówić przychylenia się do wniosku o współpracę w przeprowadzeniu działań dochodzeniowych lub nadzorczych lub o wymianę informacji zgodnie z ust. 3 jedynie wtedy, gdy:

- a) takie dochodzenie, weryfikacja na miejscu, działalność nadzorcza lub wymiana informacji mogą negatywnie wpłynąć na suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny państwa członkowskiego, do którego zwrócono się z wnioskiem;
- b) zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami państwa członkowskiego, którego to dotyczy;
- c) w państwie członkowskim, do którego zwrócono się z wnioskiem, wydano już prawomocny wyrok w odniesieniu do tych samych osób i tych samych działań.

W przypadku takiej odmowy właściwy organ powiadamia właściwy organ, który zwrócił się z wnioskiem, przedstawiając możliwie najbardziej szczegółowe dane.

Artykuł 37

Rozstrzygnięcie sporów między właściwymi organami poszczególnych państw członkowskich

W przypadku gdy wniosek o podjęcie współpracy, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony lub nie podjęto żadnych działań w rozsądnym terminie, **właściwe organy mogą przekazać sprawę** do EUNB i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takich przypadkach EUNB może działać zgodnie z uprawnieniami przekazanymi mu na mocy tego artykułu, a **jakakolwiek wiążąca decyzja podjęta przez EUNB zgodnie z tym artykułem wiąże dane właściwe organy niezależnie do tego, czy te właściwe organy są członkami EUNB.**

Rozdział 14

Przepisy końcowe

Artykuł 38

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. **Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.**

2. Państwa członkowskie **zapewniają**, aby właściwy organ **miał prawo podać** do publicznej wiadomości każdą sankcję **administracyjną**, jaka zostanie nałożona za naruszenie przepisów przyjętych w celu transpozycji niniejszej dyrektywy, chyba że ujawnienie takich informacji stanowiłoby poważne zagrożenie dla rynków finansowych lub wyrządzało nieproporcjonalną szkodę zaangażowanym stronom.

Wtorek, 10 września 2013 r.

Artykuł 39

Mechanizmy rozwiązywania sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ustanowiono odpowiednie i skuteczne procedury wnoszenia skarg i odwołań w celu pozasądowego rozstrzygnięcia **sporów między konsumentami a kredytodawcami**, pośrednikami kredytowymi i **wyznaczonymi przedstawicielami odnoszącymi się do umów o kredyt**, z wykorzystaniem w odpowiednich przypadkach istniejących organów. Państwa członkowskie zapewniają, aby **takie procedury miały zastosowanie do** kredytodawców i pośredników kredytowych i **by obejmowały działania wyznaczonych przedstawicieli**.
2. Państwa członkowskie **nakładają** na organy odpowiedzialne za pozasądowe rozstrzygnięcie sporów konsumenckich **wymóg** współpracy, **tak by istniała możliwość rozstrzygnięcia** transgranicznych sporów **dotyczących umów o kredyt**.

Artykuł 40

Wykonanie przekazania uprawnień

1. **Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.**
2. **Uprawnienia** do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 14 ust. 9 i art. 17 ust. 8, przekazuje się Komisji na czas nieokreślony **od dnia** ... (*).
3. **Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 14 ust. 9 i art. 17 ust. 8, może zostać odwołane przez Parlament Europejski lub Radę w każdym czasie. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w terminie późniejszym określonym w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu nie wpływa na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.**
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.
5. **Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 14 ust. 9 i art. 17 ust. 8 wchodzi w życie wyłącznie wtedy, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyrażą sprzeciwu w ciągu trzech miesięcy od powiadomienia o tym akcie Parlamentu Europejskiego i Rady, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu. Wspomniany termin przedłuża się o 3 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.**

Artykuł 41

Bezwzględnie wiążący charakter niniejszej dyrektywy

Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) konsumenci nie mogli zrzekać się praw przyznanych im na mocy prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę;
- b) przepisy, które przyjmują w celu **transpozycji** niniejszej dyrektywy, nie mogły być obchodzone **tak, by skutkowało to utratą przez konsumentów ochrony przyznanej niniejszą dyrektywą**, poprzez sposób formułowania umów, w szczególności poprzez włączenie umów o kredyt objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy do takich umów o kredyt, jakie z uwagi na swój charakter lub cel mogłyby stwarzać możliwości uniknięcia stosowania **tych przepisów**.

Artykuł 42

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do ... (**), przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

W przypadku gdy dokumenty towarzyszące powiadomieniu o środkach transpozycji przekazane przez państwa członkowskie nie są wystarczające do pełnej oceny zgodności tych środków z niektórymi przepisami niniejszej dyrektywy, Komisja może na wniosek EUNB w ramach wykonywania jego zadań zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 lub z własnej inicjatywy wymagać od państw członkowskich przekazania bardziej szczegółowych informacji dotyczących transpozycji niniejszej dyrektywy i wykonywania tych przepisów.

2. Państwa członkowskie stosują przepisy, o których mowa w ust. 1 od dnia ... (*).

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 43

Przepisy przejściowe

1. *Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów o kredyt obowiązujących przed dniem ... (**).*

2. *Pośrednicy kredytowi prowadzący już działalność pośrednictwa kredytowego, o której mowa w art. 4 pkt 5, przed dniem ... (***) i którzy jeszcze nie zostali dopuszczeni do działalności zgodnie z warunkami określonymi w przepisach krajowych państwa członkowskiego pochodzenia służących transpozycji niniejszej dyrektywy, mogą kontynuować działalność zgodnie z przepisami krajowymi do dnia ... (****). W przypadku gdy pośrednik kredytowy korzysta z niniejszego odstępstwa, może prowadzić działalność jedynie w swoim państwie członkowskim pochodzenia, chyba że spełnia również niezbędne wymogi prawne przyjmującego państwa członkowskiego.*

3. *Kredytodawcy, pośrednicy kredytowi lub wyznaczeni przedstawiciele prowadzący działalność regulowaną niniejszą dyrektywą przed dniem ... (****) stosują się do przepisów krajowych transponujących art. 9 do dnia ... (****).*

Artykuł 44

Klauzula przeglądowa

1. Komisja przeprowadzi przegląd *niniejszej dyrektywy do dnia ... (*****)*. Przegląd dotyczy skuteczności i stosowności przepisów w odniesieniu do konsumentów i rynku wewnętrznego.

Przegląd obejmuje:

- ocenę **stosowania** arkusza ESIS, **rozumienia** tego instrumentu przez konsumentów i ich zadowolenia z niego;
- analizę** ujawniania innych informacji na etapie przed zawarciem umowy;
- analizę działalności transgranicznej pośredników kredytowych i kredytodawców;
- analizę ewolucji rynku instytucji niekredytowych oferujących umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi;
- ocenę potrzeby wprowadzenia dalszych środków, w tym „paszportu” dla instytucji niekredytowych oferujących umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi;
- zbadanie **koniczności** wprowadzenia **dotatkowych** praw i obowiązków dotyczących etapu następującego po zawarciu umowy o kredyt;

(*) Dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(***) Dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(****) Trzy lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(*****) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(*****) Pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- g) ocenę, czy zakres stosowania niniejszej dyrektywy pozostaje odpowiedni, biorąc pod uwagę jej wpływ na inne, zamienne formy kredytu;
- h) ocenę, czy konieczne są dodatkowe środki zapewniające identyfikowalność umów o kredyt zabezpieczonych nieruchomością mieszkalnymi;
- i) ocenę dostępności danych dotyczących tendencji w zakresie cen nieruchomości mieszkalnych i stopnia porównywalności tych danych;
- j) ocenę, czy nadal należy stosować dyrektywę 2008/48/WE do kredytów niezabezpieczonych przeznaczonych na remont nieruchomości mieszkalnej, których całkowita kwota jest wyższa od kwoty maksymalnej określonej w art. 2 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy;
- k) ocenę, czy uzgodnienia dotyczące podawania do publicznej wiadomości informacji o sankcjach na mocy art. 38 ust. 2 zapewniają dostateczną przejrzystość;
- l) ocenę proporcjonalności ostrzeżeń, o których mowa w art. 11 ust. 6 i w art. 13 ust. 2, oraz potencjału dalszej harmonizacji ostrzeżeń o ryzyku.

Artykuł 45

Dalsze inicjatywy w zakresie odpowiedzialnego udzielania i zaciągania kredytów

Do dnia ... (*) Komisja przedstawi kompleksowe sprawozdanie oceniające szerszy zakres wyzwań związanych z nadmiernym zadłużeniem osób prywatnych, które to nadmierne zadłużenie jest bezpośrednio związane z działalnością kredytową. Dokona ona także oceny, czy konieczny jest nadzór nad rejestrami kredytów i czy możliwy jest rozwój bardziej elastycznych i wiarygodnych rynków. Do sprawozdania należy dołączyć, w miarę potrzeb, projekty legislacyjne.

Artykuł 46

Zmiana do dyrektywy 2008/48/WE

W art. 2 dyrektywy 2008/48/WE dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Niezależnie od ust. 2 lit. c) niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do umów o kredyt niezabezpieczony przeznaczony na remont nieruchomości mieszkalnej, której całkowita kwota jest wyższa niż 75 000 EUR.”.

Artykuł 47

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 48

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 10 września 2013 r.

ZAŁĄCZNIK I

OBLICZANIE RZECZYWISTEJ ROCZNEJ STOPY OPROCENTOWANIA (RRSO)

I. Podstawowe równanie wyrażające równowagę wypłat z jednej strony oraz spłat i opłat z drugiej strony.

Rzeczywistą roczną stopę oprocentowania (RRSO) ustala się za pomocą podstawowego równania, którego strony wyrażają, w stosunku rocznym, odpowiednio całkowitą wartość bieżącą wypłat oraz całkowitą wartość bieżącą spłat i opłat, tj.:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1+X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1+X)^{-s_l}$$

gdzie:

- X oznacza RRSO
- m oznacza numer kolejny ostatniej wypłaty
- k oznacza numer kolejny wypłaty, zatem $1 \leq k \leq m$
- C_k oznacza kwotę wypłaty k
- t_k oznacza odstęp czasowy, wyrażony w latach i ułamkach roku, pomiędzy dniem pierwszej wypłaty a dniem każdej kolejnej wypłaty, zatem $t_1 = 0$
- m' oznacza numer kolejny ostatniej spłaty lub wniesienia opłat
- l oznacza numer kolejny spłaty lub wniesienia opłat
- D_l oznacza kwotę spłaty lub wnoszonych opłat
- s_l oznacza odstęp czasowy, wyrażony w latach i ułamkach roku, pomiędzy dniem pierwszej wypłaty a dniem każdej spłaty lub wniesienia opłat.

Uwagi:

- a) kwoty płacone przez obie strony w różnych momentach nie muszą być równe i nie muszą być płacone w równych odstępach czasu;
- b) datą początkową jest data dokonania pierwszej wypłaty;
- c) odstępy czasowe między datami wykorzystywanymi do obliczeń wyraża się w latach lub w ułamkach roku. Przyjmuje się, że rok liczy 365 dni (lub 366 dni w przypadku lat przestępnych), 52 tygodnie lub 12 równych miesięcy. Przyjmuje się, że równy miesiąc ma 30,41666 dni (tj. $365/12$) bez względu na to, czy przypada w roku przestępnym czy nie.

W przypadku gdy odstępy czasowe zastosowane w obliczeniach nie mogą być wyrażone jako liczba całkowita tygodni, miesięcy lub lat, odstępy te są wyrażane jako liczba całkowita jednego z tych okresów w połączeniu z liczbą dni. W przypadku stosowania dni:

- (i) liczy się każdy dzień, wraz z weekendami i świętami;
- (ii) równe okresy, a następnie dni liczy się wstecz do daty pierwszej wypłaty;
- (iii) długość okresu dni otrzymuje się, wyłączając pierwszy dzień i włączając ostatni dzień; wyraża się ją w latach, dzieląc dany okres przez liczbę dni (365 lub 366 dni) całego roku, licząc wstecz od ostatniego dnia do tego samego dnia w poprzedzającym roku;

Wtorek, 10 września 2013 r.

- d) wynik obliczeń podaje się z dokładnością do co najmniej jednego miejsca po przecinku. Jeżeli cyfra występująca na kolejnym miejscu po przecinku jest większa lub równa 5, cyfrę **poprzedzającą** zwiększa się o jeden;
- e) równanie to może być zapisane alternatywnie z wykorzystaniem jednej sumy i koncepcji przepływów (A_k), które mogą być dodatnie lub ujemne, innymi słowy zapłacone lub otrzymane w okresach 1 do n , wyrażonych w latach, tj.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-tk},$$

gdzie S jest bieżącym saldem przepływów. Jeżeli celem jest zachowanie równoważności przepływów, wartość ta będzie równa zeru.

II. Dodatkowe założenia na potrzeby obliczania RRSO:

- a) jeżeli umowa o kredyt daje konsumentowi swobodę dokonywania wypłat, przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona od razu i w całości;
- b) jeżeli umowa o kredyt przewiduje różne sposoby dokonywania wypłat z zastosowaniem różnych opłat lub różnych stóp oprocentowania kredytu, przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu jest wypłacana z zastosowaniem najwyższej możliwej opłaty i stopy oprocentowania kredytu mających zastosowanie do najbardziej rozpowszechnionych mechanizmów dokonywania wypłat w danym rodzaju umowy o kredyt;
- c) jeżeli umowa o kredyt daje konsumentowi zasadniczo swobodę dokonywania wypłat, ale w **zależności od** sposobu dokonywania tych wypłat wprowadza ograniczenia w odniesieniu do kwoty **kredytu** i czasu, przyjmuje się, że kwota kredytu jest wypłacana w najwcześniejszym przewidzianym w umowie o **kredyt** terminie i zgodnie z tymi ograniczeniami wypłat;
- d) jeżeli przez ograniczony okres lub w odniesieniu do ograniczonej kwoty oferuje się różne stopy oprocentowania i różną wielkość opłat, za stopę oprocentowania i opłaty w całym okresie obowiązywania umowy o kredyt przyjmuje się stopę najwyższą i najwyższe opłaty;
- e) w przypadku umów o kredyt, w których ustalono stałą stopę oprocentowania kredytu w odniesieniu do początkowego okresu, na koniec którego ustala się nową stopę oprocentowania kredytu, zmieniając następnie okresowo zgodnie z uzgodnionym wskaźnikiem **lub wewnętrzną stopą referencyjną**, obliczenia RRSO dokonuje się w oparciu o założenie, że po zakończeniu okresu, w którym obowiązuje stała stopa oprocentowania kredytu, stopa oprocentowania kredytu jest taka sama jak w chwili **obliczania** RRSO w oparciu o obowiązującą w tym czasie wartość uzgodnionego wskaźnika **lub wewnętrznej stopy referencyjnej, ale nie niższa niż stała stopa oprocentowania kredytu**;
- f) **jeżeli maksymalny pułap kredytu nie został jeszcze ustalony, przyjmuje się, że wynosi on 170 000 EUR. W przypadku umów o kredyt – z wyjątkiem zobowiązań warunkowych lub gwarancji – których celem nie jest nabycie lub utrzymanie prawa do nieruchomości lub gruntu, kredytów w rachunku bieżącym, kart debetowych z odroczonej płatnością lub kart kredytowych zakłada się, że pułap ten wynosi 1 500 EUR;**
- g) **w przypadku umów o kredyt, innych niż kredyty w rachunku bieżącym, kredyty pomostowe, umowy o kredyt z udziałem w kapitale, zobowiązania warunkowe lub gwarancje, i umów o kredyt odnawialny, o których mowa w założeniach przedstawionych w lit. i), j), k), l) oraz m):**
- (i) **jeżeli nie można ustalić terminu lub kwoty spłaty kapitału, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że spłata przypada w najwcześniejszym terminie przewidzianym w umowie o kredyt przy zastosowaniu najniższej kwoty przewidzianej w umowie o kredyt;**
- (ii) **jeżeli nie można ustalić odstępu czasowego między pierwszą wypłatą a datą pierwszej płatności, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że jest to odstęp najkrótszy;**

Wtorek, 10 września 2013 r.

- h) w przypadku gdy na podstawie umowy o kredyt lub założeń określonych w lit. g), i), j), k), l) oraz m) nie można ustalić terminu lub kwoty płatności, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że płatność przypada zgodnie z terminami i warunkami wymaganymi przez kredytodawcę, a jeśli te nie są znane, zakłada się, że:
- (i) odsetki podlegają zapłacie wraz ze spłatą kapitału;
 - (ii) opłaty niezwiązane z odsetkami wyrażone w pojedynczej kwocie podlegają zapłacie w dniu zawarcia umowy o kredyt;
 - (iii) opłaty niezwiązane z odsetkami wyrażone jako szereg płatności podlegają zapłacie w regularnych odstępach czasu, począwszy od dnia pierwszej spłaty kapitału, przy czym w wypadku gdy kwoty takich płatności nie są znane, zakłada się, że kwoty te są jednakowe;
 - (iv) płatność końcowa rozlicza ewentualne saldo kapitału pozostającego do spłaty, odsetek i innych opłat;
- i) w przypadku kredytu w rachunku bieżącym przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona w całości i na cały okres obowiązywania umowy o kredyt. Jeżeli okres obowiązywania umowy o kredyt w rachunku bieżącym nie jest znany, obliczenia RRSO dokonuje się przy założeniu, że czas trwania kredytu wynosi trzy miesiące;
- j) w przypadku kredytu pomostowego przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona w całości i na cały okres obowiązywania umowy o kredyt. Jeżeli okres obowiązywania umowy o kredyt nie jest znany, obliczenia RRSO dokonuje się przy założeniu, że czas trwania kredytu wynosi dwanaście miesięcy;
- k) w przypadku umowy o kredyt odnawialny innej niż kredyt w rachunku bieżącym i kredyt pomostowy zakłada się, że:
- (i) w przypadku umów o kredyt, których celem jest nabycie lub utrzymanie praw do nieruchomości, kredyt jest przyznawany na okres dwudziestu lat począwszy od daty pierwszej wypłaty, a płatność końcowa dokonywana przez konsumenta rozlicza ewentualne saldo kapitału pozostającego do spłaty, odsetek i innych opłat; w przypadku umów o kredyt, których celem nie jest nabycie lub utrzymanie praw do nieruchomości lub w których wypłaty są dokonywane za pomocą kart debetowych z odroczoną płatnością lub kart kredytowych, okres ten wynosi jeden rok;
 - (ii) kapitał spłacany jest przez konsumenta w równych płatnościach miesięcznych, przy czym pierwsza płatność dokonywana jest w miesiąc po pierwszej wypłacie. Jednakże w przypadkach gdy spłata kapitału musi nastąpić w całości, w jednej płatności, w ramach każdorazowego okresu płatności, zakłada się, że kolejne wypłaty i spłaty całego kapitału przez konsumenta następują w okresie jednego roku. Odsetki i inne opłaty stosuje się odpowiednio do tych wypłat i spłat kapitału oraz zgodnie z postanowieniami umowy o kredyt.
- Do celów niniejszej litery umowa o kredyt odnawialny oznacza umowę o kredyt na czas nieokreślony i obejmuje kredyty, które podlegają pełnej spłacie w ciągu pewnego okresu lub po jego zakończeniu, ale w ramach których po dokonaniu spłaty istnieje możliwość dokonania ponownej wypłaty;
- l) w przypadku zobowiązań warunkowych lub gwarancji:
- (i) uznaje się, że całkowita kwota kredytu zostaje wypłacona w całości jednorazowo w terminie wcześniejszym spośród dwu poniższych:
 - a) najpóźniejszy termin wypłaty dopuszczalny w ramach umowy o kredyt będącej potencjalnym źródłem zobowiązania warunkowego lub gwarancji; lub
 - b) w przypadku odnawialnej umowy o kredyt na końcu okresu początkowego poprzedzającego odnowienie umowy;
- m) w przypadku umów kredytowych z udziałem w kapitale:
- (i) uznaje się, że płatności dokonywane przez konsumentów przypadają w najpóźniejszym terminie lub najpóźniejszych terminach dopuszczalnych na mocy umowy o kredyt;

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (ii) zakłada się, że procentowe wzrosty wartości nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie umowy o kredyt z udziałem w kapitale oraz stopa ewentualnego wskaźnika inflacji, o którym mowa w umowie, stanowią wielkość procentową równą bieżącej docelowej stopie inflacji publikowanej przez bank centralny lub poziomowi inflacji w momencie zawierania umowy o kredyt notowanemu w państwie członkowskim, w którym znajduje się nieruchomość, w zależności od tego, która z tych dwu wielkości jest większa, lub 0 %, jeżeli te wielkości procentowe są ujemne.

ZAŁĄCZNIK II

Europejski znormalizowany arkusz informacyjny (ESIS)

CZĘŚĆ A

Tekst niniejszego wzoru umieszcza się w identycznym brzmieniu w arkuszu ESIS. Objasnienia w nawiasach kwadratowych zastępuje się odpowiednimi informacjami. Instrukcje **dla kredytodawcy lub, w odpowiednich przypadkach, pośrednika kredytowego** dotyczące wypełniania ESIS są zawarte w części B.

Tam gdzie **widnieje oznaczenie** „w odpowiednich przypadkach”, kredytodawca **wypełnia** odpowiednie pole, **jeśli odnośna informacja** ma znaczenie dla danej umowy o kredyt. Jeżeli informacja taka nie ma znaczenia, kredytodawca usuwa daną informację lub całą sekcję (**np. w przypadkach gdy sekcja ta nie ma zastosowania**). **W przypadku usunięcia całej sekcji** odpowiednio zmienia się numerację pozycji arkusza ESIS.

Poniższych **informacji** ■ udziela się w jednym dokumencie. Czcionka jest wyraźnie czytelna. Aby wyróżnić poszczególne informacje, stosuje się pogrubienie, przyciemnione tło lub większą czcionkę. **Wszystkie mające zastosowanie ostrzeżenia są graficznie wyróżnione.**

Wzór arkusza ESIS

(Wprowadzenie)
<p>Niniejszy dokument został przygotowany dla [nazwa konsumenta] w dniu [bieżąca data].</p> <p>Niniejszy dokument został przygotowany w oparciu o dostarczone dotychczas przez Państwa informacje, z uwzględnieniem aktualnej sytuacji na rynku finansowym.</p> <p>Podane poniżej informacje, (w odpowiednich przypadkach) z wyjątkiem stopy oprocentowania i innych kosztów, obowiązują do dnia [termin ważności]. Po tym terminie mogą się one zmienić odpowiednio do sytuacji na rynku.</p> <p>(W odpowiednich przypadkach) Niniejszy dokument nie zobowiązuje [nazwa kredytodawcy] do udzielenia Państwu kredytu.</p>
1. Kredytodawca
<p>[Nazwa]</p> <p>[Numer telefonu]</p> <p>[Adres]</p> <p>(Ewentualnie) [Adres e-mail]</p> <p>(Ewentualnie) [Numer faksu]</p> <p>(Ewentualnie) [Strona internetowa]</p> <p>(Ewentualnie) [Osoba wyznaczona do kontaktów/punkt kontaktowy]</p> <p>(W odpowiednich przypadkach informacja, czy świadczone są usługi doradcze:) [(Po przeprowadzeniu oceny Państwa potrzeb oraz okoliczności możemy zalecić zaciągnięcie tego kredytu hipotecznego/Nie zalecamy Państwu tego konkretnego rodzaju kredytu hipotecznego. Jednak w oparciu o Państwa odpowiedzi na niektóre pytania podajemy informacje na temat tego kredytu hipotecznego, tak by mogli Państwo sami podjąć decyzję.]</p>

Wtorek, 10 września 2013 r.

2. (W odpowiednich przypadkach) Pośrednik kredytowy

[Nazwa]

[Numer telefonu]

[Adres]

(Ewentualnie) [Adres e-mail]

(Ewentualnie) [Numer faksu]

(Ewentualnie) [Strona internetowa]

(Ewentualnie) [Osoba wyznaczona do kontaktów/punkt kontaktowy]

(W odpowiednich przypadkach [informacje, czy zapewniane są usługi doradcze])[(Po przeprowadzeniu oceny Państwa potrzeb oraz okoliczności możemy zalecić zaciągnięcie tego kredytu hipotecznego/Nie zalecamy Państwu tego konkretnego rodzaju kredytu hipotecznego. Jednak w oparciu o Państwa odpowiedzi na niektóre pytania podajemy informacje na temat tego kredytu hipotecznego, tak by mogli Państwo sami podjąć decyzję.]

[Wynagrodzenie]

3. Główne cechy kredytu

Kwota i waluta udzielanego kredytu: [kwota][waluta]

(W odpowiednich przypadkach) Ten kredyt nie jest denominowany w [waluta krajowa kredytobiorcy].

(W odpowiednich przypadkach) Wartość Państwa kredytu w [waluta krajowa kredytobiorcy] może ulec zmianie.

(W odpowiednich przypadkach) Na przykład, jeśli wartość [waluta krajowa kredytobiorcy] obniżyła się o 20 % względem [waluta kredytu], wartość Państwa kredytu wzrosłaby do [podać kwotę w walucie krajowej kredytobiorcy]. Kwota ta może być jednak przewyższyć podaną kwotę, jeśli wartość [waluta krajowa kredytobiorcy] spadnie o więcej niż 20 %.

(W odpowiednich przypadkach) Wartość Państwa kredytu wyniesie maksymalnie [podać kwotę w walucie krajowej kredytobiorcy].] (W odpowiednich przypadkach) Jeśli kwota kredytu wzrośnie do [podać kwotę w walucie krajowej kredytobiorcy], otrzymają Państwo ostrzeżenie. (W odpowiednich przypadkach) Będą Państwo wówczas mogli [podać informacje o prawie do renegocjowania kredytu denominowanego w walucie obcej lub o prawie do przeliczenia kredytu na [stosowna waluta] oraz informacje o warunkach]

Okres kredytowania: [okres]

[Rodzaj kredytu]

[Rodzaj mającej zastosowanie stopy oprocentowania]

Całkowita kwota do spłaty:

Oznacza to, że spłaca Państwo [kwota] za każdy/-e/-q [jednostka waluty] pożyczony/-e/-q.

(W odpowiednich przypadkach) Całość lub część kredytu stanowi kredyt, którego raty obejmują wyłącznie odsetki. Na koniec okresu kredytowania kredytu hipotecznego wciąż będą mieć Państwo do spłacenia [podać kwotę kredytu, którego raty obejmują wyłącznie odsetki].

(W odpowiednich przypadkach) Wartość nieruchomości przyjęta w celu przygotowania niniejszego arkusza informacyjnego: [podać kwotę]

(W odpowiednich przypadkach) Maksymalna dostępna kwota kredytu w stosunku do wartości nieruchomości [podać wskaźnik] lub Minimalna wartość nieruchomości wymagana do uzyskania kredytu w podanej wysokości [podać kwotę]

(W odpowiednich przypadkach) [Zabezpieczenie]

Wtorek, 10 września 2013 r.

4. Stopa oprocentowania i inne koszty

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) to całkowity koszt kredytu wyrażony jako wartość procentowa w stosunku rocznym. RRSO ma Państwu ułatwić porównanie różnych ofert.

Stopa RRSO w przypadku Państwa kredytu wynosi [wartość RRSO].

Na RRSO składa się:

Stopa oprocentowania [wartość procentowa lub, w odpowiednich przypadkach, wskazanie stopy referencyjnej i wartość procentowa marży kredytodawcy]

[Inne składniki stopy RRSO]

Koszty ponoszone jednorazowo

(W odpowiednich przypadkach) Będą Państwo musieli wnieść opłatę za zarejestrowanie hipoteki. [Podać kwotę opłaty, jeśli jest znana, lub podstawę jej naliczania.]

Koszty ponoszone okresowo

(W odpowiednich przypadkach) Niniejsza stopa RRSO jest obliczana na podstawie założeń odnoszących się do stóp oprocentowania.

(W odpowiednich przypadkach) [Część Państwa kredytu/Państwa kredyt] jest kredytem o zmiennej stopie oprocentowania. Dlatego też, jeśli zmieni się stopa oprocentowania Państwa kredytu, faktyczna stopa RRSO może różnić się od podanej tu stopy RRSO. Na przykład, gdyby stopa oprocentowania wzrosła do [sytuacja opisana w części B], stopa RRSO mogłaby wzrosnąć do [podać przykładową stopę RRSO odpowiadającą tej sytuacji].

(W odpowiednich przypadkach) Uwaga: niniejsza stopa RRSO jest obliczana przy założeniu, że stopa oprocentowania kredytu pozostanie na poziomie ustalonym dla okresu początkowego przez cały okres obowiązywania umowy o kredyt.

(W odpowiednich przypadkach) Następujące koszty nie są znane kredytodawcy i dlatego nie są ujęte w RRSO: [koszty]

(W odpowiednich przypadkach) Będą Państwo musieli wnieść opłatę za zarejestrowanie hipoteki.

Proszę się upewnić, że mają Państwo świadomość wszystkich innych opłat i kosztów związanych z Państwa kredytem.

5. Częstotliwość i liczba spłat

Częstotliwość spłaty: [częstotliwość]

Liczba spłat: [liczba]

Wtorek, 10 września 2013 r.

6. Wysokość każdej raty

[kwota][waluta]

Państwa dochody mogą się zmienić. Prosimy upewnić się, że w sytuacji gdy Państwa dochody zmniejszą się, będą Państwo nadal w stanie spłacać raty kredytu co [częstotliwość].

(W odpowiednich przypadkach) [Całość/część] kredytu stanowi kredyt, którego raty obejmują wyłącznie odsetki. Dlatego też będą Państwo musieli dokonać odrębnych ustaleń w odniesieniu do spłaty [podać kwotę kredytu, którego raty obejmują wyłącznie odsetki], którą wciąż będą mieć Państwo do spłacenia na koniec okresu kredytowania kredytu hipotecznego. Należy pamiętać o dodaniu do podanej tu kwoty wszelkich dodatkowych spłat, których będą musieli Państwo dokonać.

(W odpowiednich przypadkach) Stopa oprocentowania [części] kredytu może się zmienić. Oznacza to, że wysokość rat może się zwiększyć lub zmniejszyć. Na przykład, gdyby stopa oprocentowania wzrosła do [sytuacja opisana w części B], wysokość raty mogłaby wzrosnąć do [podać kwotę raty odpowiadającą tej sytuacji].

(W odpowiednich przypadkach) Wysokość kwoty w [waluta krajowa kredytobiorcy], którą będą Państwo musieli spłacać z każdą ratą co [częstotliwość] może ulec zmianie. (W odpowiednich przypadkach) Wysokość kwot do zapłaty może rosnąć do [podać maksymalną kwotę w walucie krajowej pożyczkobiorcy] co [podać okres] (W odpowiednich przypadkach) Na przykład, gdyby wartość [waluta krajowa pożyczkobiorcy] obniżyła się o 20 % względem [waluta kredytu], musieliby Państwo płacić dodatkowo [podać kwotę w walucie krajowej pożyczkobiorcy] co [podać okres]. Kwoty do zapłaty mogą wzrosnąć o większą wartość.

(W odpowiednich przypadkach) Kursem wymiany stosowanym do przeliczania Państwa spłat w [waluta kredytu] na [waluta krajowa kredytobiorcy] będzie kurs publikowany przez [nazwa instytucji publikującej kurs wymiany] w dniu [data] lub kurs obliczony w dniu [data] z wykorzystaniem [podać nazwę stopy referencyjnej lub metody obliczania].

(W odpowiednich przypadkach) [Szczegółowe informacje na temat powiązanych produktów oszczędnościowych, kredytów z odroczonym terminem spłaty odsetek]

7. (W odpowiednich przypadkach) Poglądowa tabela spłat

Poniższa tabela pokazuje kwotę, która ma być spłacana co [częstotliwość].

Raty (kolumna nr [odpowiedni numer]) stanowią, w odpowiednich przypadkach, sumę należnych odsetek (kolumna nr [odpowiedni numer]), spłacanego kapitału (kolumna nr [odpowiedni numer]) i w odpowiednich przypadkach innych kosztów (kolumna nr [odpowiedni numer]). (W odpowiednich przypadkach) Koszty w kolumnie określającej inne koszty dotyczą [wymienić koszty]. Kapitał pozostały do spłaty (kolumna nr [odpowiedni numer]) to kwota kredytu, jaka pozostaje do spłacenia po odliczeniu każdej raty.

[Tabela]

8. Dodatkowe obowiązki

Kredytobiorca musi wypełnić następujące obowiązki, aby skorzystać z warunków udzielenia kredytu opisanych w niniejszym dokumencie.

[Obowiązki]

(W odpowiednich przypadkach) Proszę zwrócić uwagę na fakt, że opisane w niniejszym dokumencie warunki udzielenia kredytu (w tym stopa oprocentowania) mogą ulec zmianie, jeśli nie są spełnione wymienione obowiązki.

(W odpowiednich przypadkach) Proszę zwrócić uwagę na ewentualne skutki rezygnacji w późniejszym terminie z którejkolwiek z usług dodatkowych związanych z kredytem:

[Skutki]

Wtorek, 10 września 2013 r.

9. Przedterminowa spłata

Mają Państwo możliwość przedterminowej spłaty tego kredytu w całości lub w części.

(W odpowiednich przypadkach) [Warunki]

(W odpowiednich przypadkach) Oplata za wcześniejsze rozwiązanie umowy: [podać kwotę lub jeśli nie jest to możliwe – metodę jej obliczania]

(W odpowiednich przypadkach) Jeśli zdecydują się Państwo na przedterminową spłatę kredytu, proszę skontaktować się z nami w celu określenia dokładnej wysokości opłaty za wcześniejsze rozwiązanie umowy w danym momencie.

10. Ustalenia opcjonalne

(W odpowiednich przypadkach) [Informacje o przeniesieniu/subrogacji] Mają Państwo możliwość przeniesienia tego kredytu do innego [kredytodawca][lub] na inną [nieruchomość]. [Podać warunki]

(W odpowiednich przypadkach) Nie mają Państwo możliwości przeniesienia tego kredytu do innego [kredytodawca] [lub] na inną [nieruchomość].

(W odpowiednich przypadkach) Opcje dodatkowe: [Podać wyjaśnienie opcji dodatkowych wymienionych w części B i, ewentualnie, wszelkich innych opcji oferowanych przez kredytodawcę w ramach umowy o kredyt, a niewspomnianych w poprzednich sekcjach].

11. Inne prawa kredytobiorcy

(W odpowiednich przypadkach) Przysługuje Państwu [długość okresu na zastanowienie] od dnia [punkt w czasie, od którego zaczyna się bieg okresu na zastanowienie] na zastanowienie się, zanim ostatecznie zobowiążą się Państwo do zaciągnięcia tego kredytu. (W odpowiednich przypadkach) W przypadku gdy otrzymali Państwo umowę o kredyt od kredytodawcy, nie mogą Państwo jej zaakceptować przed upływem [długość okresu na zastanowienie].

(W odpowiednich przypadkach) W okresie [długość terminu prawa do odstąpienia od umowy] po [punkt w czasie, od którego zaczyna się bieg terminu prawa do odstąpienia od umowy] mogą Państwo skorzystać z prawa do odstąpienia od umowy. [Warunki] [Opisać procedurę]

(W odpowiednich przypadkach) Mogą Państwo stracić prawo do odstąpienia od umowy, jeżeli w tym terminie dokonają Państwo kupna lub sprzedaży nieruchomości powiązanej z niniejszą umową o kredyt.

(W odpowiednich przypadkach) W przypadku gdy zdecydują się Państwo skorzystać z prawa do odstąpienia [od umowy o kredyt], proszę sprawdzić, czy nie pozostają Państwo związani innymi zobowiązaniami odnoszącymi się do tego kredytu [w tym do usług dodatkowych dotyczących kredytu [, o których mowa w sekcji 8].

12. Skargi

Jeżeli chcą Państwo złożyć skargę, prosimy skontaktować się z [podać dane wewnętrznego punktu kontaktowego i źródło informacji o procedurze]

(W odpowiednich przypadkach) Maksymalny termin na ustosunkowanie się do skargi [okres]

(W odpowiednich przypadkach) [Jeżeli nie są Państwo zadowoleni z rozpatrzenia skargi w ramach naszych wewnętrznych procedur,] mogą Państwo skontaktować się również z: [podać nazwę organu zewnętrznego zajmującego się pozasądowymi skargami i odwołaniami] (W odpowiednich przypadkach) lub mogą Państwo skontaktować się z siecią FIN-NET, by uzyskać dane organu pełniącego takie same funkcje w Państwa kraju.

Wtorek, 10 września 2013 r.

13. Niewywiązywanie się z obowiązków wynikających z umowy o kredyt: konsekwencje dla kredytobiorcy

[Rodzaje niewywiązywania się z obowiązków]

[Konsekwencje finansowe lub prawne]

Jeśli mieliby Państwo trudności z terminowym spłacaniem rat kredytu co [częstotliwość], prosimy o niezwłoczne skontaktowanie się z nami w celu przedyskutowania możliwych rozwiązań.

(W odpowiednich przypadkach) W przypadku gdy nie będą Państwo terminowo spłacać rat kredytu, mogą Państwo, w ostateczności, zostać pozbawieni praw do nieruchomości.

(W odpowiednich przypadkach) 14. Informacje dodatkowe ■

(W odpowiednich przypadkach) [Wskazać prawo właściwe dla umowy o kredyt].

(W przypadku gdy kredytodawca zamierza używać języka innego niż język arkusza ESIS) Informacje i warunki umowne będą podawane w języku [język]. Za Państwa zgodą w okresie obowiązywania umowy o kredyt zamierzamy się z Państwem porozumiewać w języku [język/języki].

[Wstawić oświadczenie o prawie do otrzymania projektu umowy o kredyt lub, w odpowiednich przypadkach, uzyskania propozycji otrzymania takiego projektu]

15. Nadzór

Kredytodawca podlega nadzorowi [nazwa i strona internetowa organu nadzorczego lub organów nadzorczych]

(W odpowiednich przypadkach) Niniejszy pośrednik kredytowy podlega nadzorowi [nazwa i strona internetowa organu nadzorczego]

■ CZĘŚĆ B

Wskazówki dotyczące wypełniania arkusza ESIS

Przy wypełnianiu arkusza ESIS postępuje się **co najmniej** zgodnie z poniższymi wskazówkami. **Państwa członkowskie mogą jednak rozwinąć lub uszczegółwić instrukcje dotyczące wypełniania arkusza ESIS.**

Sekcja „Wprowadzenie”

- (1) Należy odpowiednio wyróżnić graficznie datę ważności. **Do celów niniejszej sekcji „termin ważności” oznacza długość okresu, przez który informacje podane w ESIS, np. stopa oprocentowania, pozostaną bez zmian i będą miały zastosowanie, jeżeli kredytodawca postanowi w tym okresie przyznać dany kredyt. W przypadku gdy określenie mającej zastosowanie stopy oprocentowania i innych kosztów zależy od wyników sprzedaży związanych z tą transakcją obligacji, końcowa stopa oprocentowania i inne koszty mogą być inne niż podane. Jedynie w tych okolicznościach należy sprecyzować, że termin ważności nie ma zastosowania do stopy oprocentowania i innych kosztów poprzez dodanie słów: „z wyjątkiem stopy oprocentowania i innych kosztów”.**

Sekcja „1. Kredytodawca”

- (1) Nazwa, numer telefonu i adres ■ kredytodawcy są **informacjami kontaktowymi, które konsument może wykorzystywać w przyszłej korespondencji.**
- (2) Podanie **adresu e-mail, numeru faksu, strony internetowej i osoby do kontaktów/punktu kontaktowego** jest nieobowiązkowe.
- (3) Zgodnie z art. 3 dyrektywy 2002/65/WE, jeśli transakcja jest oferowana na odległość, kredytodawca podaje, w odpowiednich przypadkach, nazwę i adres swojego przedstawiciela w państwie członkowskim zamieszkania **konsumenta.** Podanie numeru telefonu, adresu e-mail i strony internetowej przedstawiciela kredytodawcy jest nieobowiązkowe.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (4) W przypadku gdy sekcja 2 nie ma zastosowania, kredytodawca informuje konsumenta, czy i na jakiej podstawie świadczone są usługi doradcze, korzystając ze sformułowania z części A.

(W odpowiednich przypadkach) Sekcja „2. Pośrednik kredytowy”

W przypadku gdy informacji o produkcie udziela konsumentowi pośrednik kredytowy, pośrednik ten przekazuje również następujące informacje:

- (1) Nazwa, numer telefonu i adres pośrednika kredytowego są informacjami kontaktowymi, które konsument może wykorzystywać w przyszłej korespondencji.
- (2) Podanie adresu e-mail, numeru faksu, strony internetowej i osoby do kontaktów/punktu kontaktowego jest nieobowiązkowe.
- (3) Pośrednik kredytowy informuje konsumenta, czy i na jakiej podstawie świadczone są usługi doradcze, korzystając ze sformułowania w części A.
- (4) Wyjaśnienie, w jaki sposób pośrednik kredytowy jest wynagradzany. W przypadku gdy otrzymuje prowizję od kredytodawcy, należy podać kwotę i nazwę kredytodawcy, jeśli jest inna niż nazwa podana w sekcji 1.

Sekcja „2. Główne cechy kredytu”

- (1) W tej sekcji zrozumiale objaśnia się podstawowe cechy kredytu, w tym wartość i walutę oraz potencjalne ryzyka związane ze stopą oprocentowania, w tym ryzyka, o których mowa w pkt 8, a także strukturę spłat.
- (2) Jeżeli waluta kredytu jest inna niż waluta krajowa konsumenta, kredytodawca informuje o tym, że konsument będzie otrzymywał regularne ostrzeżenia przynajmniej w sytuacji, gdy dadzą się zauważyć wahania kursu wymiany powyżej 20 %, o prawie do przeliczenia waluty umowy o kredyt – w odpowiednich przypadkach, lub o możliwości renegotjowania warunków i o wszelkich dostępnych konsumentowi rozwiązaniach pozwalających mu zmniejszyć ryzyko kursowe, na jakie jest narażony. Jeżeli umowa o kredyt zawiera postanowienie ograniczające ryzyko kursowe, kredytodawca wskazuje maksymalną kwotę, którą konsument może mieć do spłaty. Jeżeli umowa o kredyt nie zawiera postanowienia ograniczającego ryzyko kursowe, na jakie narażony jest konsument w przypadku wahań kursu wymiany mniejszych niż o 20 %, kredytodawca podaje na przykładzie wpływ, jaki 20 % spadek wartości waluty krajowej konsumenta względem waluty kredytu wywrze na wartość kredytu.
- (3) Okres kredytowania **podaje się** w latach lub miesiącach, zależnie od tego, który sposób jest najbardziej odpowiedni. Jeśli okres kredytowania może ulegać zmianie w **okresie obowiązywania** umowy, kredytodawca wyjaśnia, kiedy i na jakich warunkach może to nastąpić. W **przypadku gdy kredyt jest odnawialny, np. w przypadku zabezpieczonej karty kredytowej, kredytodawca wyraźnie stwierdza ten fakt.**
- (4) **Wyraźnie wskazuje się rodzaj kredytu (np. kredyt hipoteczny, kredyt na zakup nieruchomości mieszkalnej, zabezpieczona karta kredytowa).** W opisie rodzaju kredytu wyraźnie wskazuje się, jak muszą być spłacane kapitał i odsetki w całym okresie kredytowania (tj. **struktura spłat**), i precyzuje, czy umowa o kredyt dotyczy spłaty kapitału, spłaty samych odsetek, czy też spłaty obu tych elementów.
- (5) W przypadku gdy całość lub część kredytu jest kredytem, którego raty obejmują wyłącznie odsetki, na końcu tej sekcji zamieszcza się w odznaczający się sposób oświadczenie na ten temat, korzystając ze sformułowania z części A.
- (6) Sekcja ta wyjaśnia, czy stopa **oprocentowania** kredytu jest stała czy zmienna oraz w odpowiednich przypadkach informuje, w jakich okresach będzie ona stała; precyzuje też częstotliwość przyszłych zmian i czy określone są granice zmian stopy oprocentowania, np. w postaci górnych lub dolnych limitów.

Wyjaśnia się wzór stosowany przy zmianie **stopy oprocentowania kredytu i jego poszczególne składniki (np. stopa referencyjna, spread** oprocentowania). Kredytodawca wskazuje, **np. poprzez podanie strony internetowej**, gdzie można znaleźć dodatkowe informacje na temat wskaźników lub stóp użytych w tym wzorze, np. **Euribor lub stopa referencyjna banku centralnego.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (7) Jeżeli w różnych okolicznościach stosuje się różne stopy oprocentowania kredytu, podaje się informacje o wszystkich mających zastosowanie stopach.
- (8) „Całkowita kwota do spłaty” odpowiada całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta. Wykazuje się ją jako sumę kwoty kredytu oraz całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta. W przypadku gdy stopa oprocentowania kredytu nie jest stała w całym okresie trwania umowy, podkreśla się, że podana kwota jest przykładowa i że może się zmienić w szczególności w zależności od zmiany stopy oprocentowania kredytu.
- (9) Jeśli kredyt będzie zabezpieczony hipoteką na nieruchomości lub innym powszechnie stosowanym zabezpieczeniem lub prawem związanym z nieruchomością, kredytodawca zwraca uwagę konsumenta na ten fakt. W odpowiednich przypadkach kredytodawca podaje wartość nieruchomości lub innego zabezpieczenia przyjętą dla celów przygotowania niniejszego arkusza informacyjnego.
- (10) W odpowiednich przypadkach kredytodawca wskazuje:
- a) „maksymalną dostępną kwotę kredytu w stosunku do wartości nieruchomości” oznaczającą wskaźnik wartości kredytu do wartości nieruchomości. Przy tym wskaźniku należy podać w wartościach bezwzględnych przykładową maksymalną kwotę, jaka może zostać pożyczona przy danej wartości nieruchomości; **lub**
- b) „minimalną wartość nieruchomości wymaganą do uzyskania kredytu w podanej wysokości”.
- (11) Jeżeli kredyt jest wieloczęściowy (np. równocześnie część podlega stałemu, a część zmiennemu oprocentowaniu), informację na ten temat ujmuje się, określając rodzaj kredytu, i dla każdej części kredytu podaje wymagane informacje.

Sekcja „4. Stopa oprocentowania i inne koszty”

- (1) „Stopa oprocentowania” odpowiada stopie lub stopom oprocentowania kredytu.
- (2) Stopę oprocentowania podaje się w procentach. W przypadku gdy stopa oprocentowania jest zmienna i oparta na stopie referencyjnej, kredytodawca może wskazać stopę oprocentowania, podając stopę referencyjną i procentową wartość marży kredytodawcy. Kredytodawca podaje jednak wartość stopy referencyjnej na dzień wydania arkusza ESIS.

W przypadku gdy stopa oprocentowania jest zmienna, podaje się następujące informacje: a) założenia przyjęte do obliczenia RRSO; b) w odpowiednich przypadkach – mające zastosowanie górne i dolne limity oraz c) ostrzeżenie, że zmienność może wpłynąć na faktyczny poziom RRSO. Aby zwrócić na ten fakt uwagę konsumenta, ostrzeżenie to musi być naniesione większą czcionką i odznaczać się od podstawowego tekstu ESIS. Ostrzeżeniu towarzyszy poglądowy przykład dotyczący RRSO. W przypadku istnienia górnego limitu w odniesieniu do stopy oprocentowania kredytu, w przykładzie tym przyjmuje się, że stopa oprocentowania kredytu przy najbliższej sprzyjającej okazji wzrośnie do najwyższego poziomu przewidzianego w umowie o kredyt. Jeżeli górny limit nie istnieje, w przykładzie podaje się RRSO przy najwyższej stopie oprocentowania kredytu na co najmniej 20 lat, a w przypadku gdy dostępne są dane potrzebne do obliczenia stopy oprocentowania kredytu na okres krótszy niż 20 lat – w najdłuższym okresie, dla którego dane takie są dostępne, w oparciu o, w odpowiednich przypadkach, najwyższą wartość dowolnej zewnętrznej stopy referencyjnej wykorzystanej do obliczenia stopy oprocentowania kredytu lub najwyższą wartość stopy odniesienia określonej przez właściwy organ lub EUNB, w przypadku gdy kredytodawca nie korzysta z zewnętrznej stopy referencyjnej. Wymóg ten nie ma zastosowania do umów o kredyt, dla którego stopa oprocentowania kredytu jest stała w istotnym początkowym okresie wynoszącym kilka lat i może być następnie ustalana na dalszy okres w wyniku negocjacji między kredytodawcą a konsumentem. W przypadku umów o kredyt, dla którego stopa oprocentowania kredytu jest stała w istotnym początkowym okresie wynoszącym kilka lat i może być następnie ustalana na dalszy okres w wyniku negocjacji między kredytodawcą a konsumentem, informacje obejmują ostrzeżenie, że RRSO jest obliczana na podstawie stopy oprocentowania kredytu obowiązującej w tym początkowym okresie. Ostrzeżeniu towarzyszy dodatkowe przykładowe wyliczenie RRSO zgodnie z art. 17 ust. 4. Jeżeli kredyt jest wieloczęściowy (np. równocześnie jego część podlega stałemu, a część zmiennemu oprocentowaniu), podaje się informacje dla każdej części kredytu.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (3) W sekcji „Inne składniki stopy RRSO” wymienia się wszystkie pozostałe koszty zawarte w RRSO, w tym koszty jednorazowe, jak opłaty administracyjne, oraz koszty ponoszone okresowo, jak coroczne opłaty administracyjne. Kredytodawca wyszczególnia wszystkie koszty w rozbiciu na kategorie (koszty płatne jednorazowo, koszty płatne okresowo i ujęte w ratach, koszty płatne okresowo i nieujęte w ratach), podając ich kwotę, odbiorcę i termin płatności. Nie musi to obejmować kosztów poniesionych w związku z naruszeniem zobowiązań umownych. W przypadku gdy kwota nie jest znana, kredytodawca w miarę możliwości podaje kwotę orientacyjną, a jeżeli nie jest to możliwe – sposób obliczenia tej kwoty, zaznaczając, że podana kwota jest jedynie orientacyjna. W przypadku gdy pewne koszty nie są ujęte w RRSO, ponieważ kredytodawca ich nie zna, jest to zaznaczane.

W przypadku gdy konsument poinformował kredytodawcę o co najmniej jednym ze składników preferowanego przez siebie kredytu, np. o okresie obowiązywania umowy o kredyt i całkowitej kwocie kredytu, kredytodawca w miarę możliwości wykorzystuje te składniki; jeżeli umowa o kredyt przewiduje różne sposoby dokonywania wypłat, w odniesieniu do których obowiązują różne opłaty i stopy oprocentowania kredytu, a kredytodawca stosuje założenia, o których mowa w załączniku I część II, w tej umowie zaznacza się, że inne mechanizmy dokonywania wypłat w przypadku tego rodzaju umowy o kredyt mogą spowodować zastosowanie wyższej RRSO. W przypadku gdy do obliczenia RRSO stosuje się warunki dokonywania wypłaty, kredytodawca zaznacza opłaty związane z innymi mechanizmami wypłaty, które mogą być inne niż opłaty zastosowane do obliczenia RRSO.

- (4) W przypadku gdy zarejestrowanie hipoteki wymaga opłaty lub porównywalnego zabezpieczenia, informacje o nich podaje się w tej pozycji wraz z kwotą, jeśli jest znana, lub jeśli nie jest to możliwe – podaje się podstawę określenia tej kwoty. W przypadku gdy opłaty te są znane i uwzględnione w RRSO, informacja o istnieniu i kwocie danej opłaty jest podawana w rubryce „Koszty jednorazowe”. W przypadku gdy kredytodawca nie zna opłat, a zatem nie są one uwzględnione w RRSO, informację o istnieniu opłaty wyraźnie zaznacza się w wykazie kosztów, które nie są znane kredytodawcy. W każdym z przypadków należy w odpowiedniej rubryce skorzystać ze standardowego sformułowania z części A.

Sekcja „5. Częstotliwość i liczba spłat”

- (1) Jeśli spłaty mają być **dokonywane** regularnie, podaje się ich częstotliwość (np. co miesiąc). Jeśli częstotliwość spłat będzie nieregularna, wyraźnie objaśnia się to konsumentowi.
- (2) Podana liczba spłat obejmuje cały okres kredytowania.

Sekcja „5. Wysokość każdej raty”

- (1) Wyraźnie wskazuje się walutę kredytu i **walutę rat**.
- (2) Jeśli w okresie kredytowania wysokość rat może ulegać zmianie, kredytodawca określa, przez jaki okres początkowa wysokość raty pozostanie **niezmieniona**, oraz kiedy i jak często będzie ona następnie zmieniana.
- (3) W przypadku gdy **całość lub część kredytu jest kredytem, którego raty obejmują wyłącznie odsetki, na końcu tej pozycji zamieszcza się w odznaczający się sposób oświadczenie na ten temat, korzystając ze sformułowania z części A.**

Jeśli warunkiem udzielenia konsumentowi kredytu, którego raty obejmują wyłącznie odsetki i którego zabezpieczeniem jest hipoteka lub inne porównywalne zabezpieczenie, jest zawarcie umowy w sprawie powiązanego produktu oszczędnościowego, podaje się kwotę i częstotliwość wszelkich spłat dla tego produktu.

- (4) W przypadku zmiennej stopy oprocentowania podawane informacje obejmują oświadczenie na ten temat, z wykorzystaniem sformułowania z części A, wraz z orientacyjną maksymalną kwotą raty. W przypadku istnienia górnego limitu w poglądowym przykładzie pokazuje się wysokość rat, jeżeli stopa oprocentowania wzrosnie do poziomu tego limitu. W przypadku braku takiego limitu, scenariusz przedstawiający najmniej korzystne założenia pokazuje poziom rat przy najwyższej stopie oprocentowania kredytu w ciągu ostatnich 20 lat, a w przypadku gdy dostępne są dane potrzebne do obliczenia stopy oprocentowania kredytu na okres krótszy niż 20 lat – w najdłuższym okresie, dla którego dane takie są dostępne, w oparciu o, w odpowiednich przypadkach, najwyższą wartość dowolnej zewnętrznej stopy referencyjnej wykorzystanej do obliczenia stopy oprocentowania kredytu lub najwyższą wartość stopy odniesienia określonej przez właściwy organ lub EUNB, w przypadku gdy kredytodawca nie korzysta z zewnętrznej stopy referencyjnej. Wymóg podania poglądowego przykładu nie ma zastosowania do umów o kredyt, dla którego stopa oprocentowania kredytu jest stała przez istotny początkowy okres wynoszący wiele lat i może być następnie ustalana na dalszy okres w wyniku negocjacji między kredytodawcą a konsumentem. Jeżeli kredyt jest wieloczęściowy (np. równocześnie jego część podlega stałemu, a część zmiennemu oprocentowaniu), przekazuje się informacje dotyczące każdej części kredytu oraz dotyczące całości kredytu.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (5) (W odpowiednich przypadkach) W przypadku gdy waluta kredytu nie jest walutą krajową konsumenta lub w przypadku gdy kredyt jest indeksowany w stosunku do waluty innej niż waluta krajowa konsumenta, kredytodawca podaje liczbowe przykłady wyraźnie pokazujące, jak zmiany odnośnego kursu walutowego mogą wpływać na wysokość rat, z wykorzystaniem sformułowania z części A. Przykład ten podawany jest przy założeniu 20 % obniżki wartości waluty krajowej konsumenta; podaje się nanięsoną w odznaczający się sposób informację, że raty mogą wzrosnąć o kwotę wyższą niż przyjęta w tym przykładzie. W przypadku gdy istnieje górny limit, który ogranicza ten wzrost do poniżej 20 %, podawana jest maksymalna wartość spłat w walucie konsumenta i nie jest zamieszczana informacja o możliwości dalszego zwiększania się spłat.
- (6) W przypadku gdy kredyt jest w całości lub w części kredytem o zmiennym oprocentowaniu i ma także zastosowanie pkt 5, przykład w pkt 3 podaje się w oparciu o kwotę raty, o której mowa w pkt 1.
- (7) W przypadku gdy waluta wykorzystywana do spłaty rat jest inna niż waluta kredytu lub gdy kwota każdej raty wyrażona w walucie krajowej konsumenta zależy od odpowiadającej jej kwoty w innej walucie, w sekcji tej podaje się datę, w której obliczany jest stosowny kurs wymiany, oraz kurs wymiany lub podstawę jego obliczania, a także częstotliwość ich dostosowywania. W odpowiednich przypadkach wskaźnik ten obejmuje nazwę instytucji publikującej kurs wymiany.
- (8) W przypadku gdy kredyt jest kredytem z odroczonym terminem spłaty odsetek, w ramach którego należne odsetki nie są w pełni spłacane przez raty i są dodawane do całkowitej kwoty kredytu do zapłaty przez konsumenta pozostającej do spłacenia, podaje się wyjaśnienie następujących kwestii: w jaki sposób i kiedy odroczone odsetki dodaje się do sumy kredytu w postaci kwoty w gotówce oraz jakie są skutki dla konsumenta w kontekście zadłużenia pozostałego do spłaty.

Sekcja „6. Przykładowa tabela spłat”

- (1) Sekcja ta jest uwzględniana, w przypadku gdy kredyt jest kredytem z odroczonym terminem spłaty odsetek, w ramach którego odsetki nie są w pełni spłacane przez raty i są dodawane do całkowitej kwoty kredytu pozostającej do spłacenia, jeżeli stopa oprocentowania kredytu jest stała przez cały okres obowiązywania umowy o kredyt. Państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązek sporządzania przykładowej tabeli amortyzacji w innych przypadkach.

W przypadku gdy konsument ma prawo otrzymać zaktualizowaną tabelę amortyzacji, podaje się informację o tym fakcie oraz warunki, po spełnieniu których konsumentowi przysługuje to prawo.

- (2) Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, że jeśli w okresie kredytowania stopa oprocentowania może ulegać zmianie, kredytodawca wskazuje okres, w jakim taka początkowa stopa oprocentowania pozostanie **niezmieniona**.
- (3) Tabela, którą należy umieścić w tej sekcji, zawiera następujące kolumny: „**harmonogram spłat**” (np. **miesiąc 1., miesiąc 2., miesiąc 3. itd.**), „wysokość raty”, „należne odsetki przypadające na ratę”, „inne koszty zawarte w racie” (w stosownych przypadkach), „spłacany kapitał przypadający na ratę” i „saldo kapitału pozostałego do spłaty po zapłacie raty”.
- (4) W odniesieniu do pierwszego roku spłaty podaje się informacje dotyczące każdej raty oraz sumy pośrednie w każdej kolumnie na koniec tego pierwszego roku. W odniesieniu do kolejnych lat informacje mogą być podawane w ujęciu rocznym. Na końcu tabeli umieszcza się wiersz przedstawiający sumę całkowitą dla poszczególnych kolumn. Całkowity **koszt kredytu** płacony przez konsumenta (tj. suma całkowita w kolumnie „wysokość raty”) jest wyraźnie zaznaczona i opatrzona taką nazwą.
- (5) Jeśli stopa oprocentowania podlega zmianom i nieznana jest wysokość raty po każdej zmianie, kredytodawca może podać w tabeli amortyzacji tę samą wysokość raty dla całego okresu kredytowania. W takim przypadku kredytodawca zwraca uwagę konsumentowi na ten fakt poprzez graficzne odróżnienie kwot znanych od kwot hipotetycznych (np. poprzez zastosowanie odmienniej czcionki, obramowań lub przyciemnionego tła). Ponadto wyraźnie czytelny tekst wyjaśnia, w jakich okresach podane w tabeli kwoty mogą ulegać zmianie i dlaczego.

Sekcja „7. Dodatkowe obowiązki”

- (1) W tej pozycji kredytodawca odnosi się do takich obowiązków jak **obowiązek** ubezpieczenia nieruchomości, nabycia ubezpieczenia na życie, **przelewania wynagrodzenia na rachunek** u kredytodawcy lub zakupu wszelkich innych produktów lub usług. Dla każdego z tych obowiązków kredytodawca określa, wobec kogo i do kiedy dany obowiązek musi zostać wypełniony.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (2) Kredytodawca precyzuje okres trwania danego obowiązku, np. do końca okresu obowiązywania umowy o kredyt. W odniesieniu do każdego obowiązku kredytodawca precyzuje wszelkie koszty do opłacenia przez konsumenta, które nie są ujęte w RRSO.
- (3) W tym miejscu kredytodawca określa, czy konsument ma obowiązek nabycia jakichkolwiek usług dodatkowych w celu uzyskania kredytu na danych warunkach, a jeżeli tak, to czy konsument ma obowiązek nabycia ich od usługodawcy preferowanego przez kredytodawcę czy też mogą być one zakupione u usługodawcy wybranego przez konsumenta. W przypadku gdy taka możliwość jest uzależniona od tego, czy dane usługi dodatkowe spełniają pewne minimalne warunki, warunki te są opisane w tej sekcji.

W przypadku gdy umowa o kredyt jest łączona z innymi produktami, kredytodawca podaje najważniejsze elementy tych innych produktów i wyraźnie stwierdza, czy konsument ma prawo do rozwiązania umowy o kredyt lub rezygnacji z dołączonych produktów oddzielnie, podaje warunki i skutki takiego działania, a w odpowiednich przypadkach – ewentualne konsekwencje rezygnacji z usług dodatkowych wymaganych w związku z umową o kredyt.

Sekcja „9. Przedterminowa spłata”

- (1) Kredytodawca wskazuje, na jakich warunkach konsument może w całości lub w części spłacić kredyt przedterminowo.
- (2) W sekcji dotyczącej opłaty za wcześniejsze rozwiązanie umowy kredytodawca zwraca konsumentowi uwagę na tę opłatę lub inne koszty obciążające konsumenta w przypadku spłaty przedterminowej w ramach rekompensaty dla kredytodawcy oraz w miarę możliwości wskazuje ich wysokość. Jeśli wysokość rekompensaty zależy od różnych czynników, takich jak spłacona już kwota kredytu lub stopa oprocentowania obowiązująca w momencie przedterminowej spłaty, kredytodawca wskazuje, w jaki sposób rekompensata zostanie obliczona i podaje maksymalną wysokość takiej opłaty, a jeśli nie jest to możliwe, poglądowy przykład w celu zilustrowania konsumentowi wysokości rekompensaty w różnych możliwych przypadkach.

Sekcja „10 Ustalenia opcjonalne”

- (1) W odpowiednich przypadkach kredytodawca wyjaśnia możliwość i warunki przeniesienia kredytu do innego kredytodawcy lub na inną nieruchomość.
- (2) (W odpowiednich przypadkach) Opcje dodatkowe: Jeżeli produkt obejmuje którąkolwiek z opcji wymienionych poniżej w pkt (5), w tej pozycji należy wymienić te opcje i przedstawić krótkie wyjaśnienie na temat: okoliczności, w których konsument może skorzystać z danej opcji; wszelkich warunków związanych z tą opcją; tego, czy dana opcja będąca częścią kredytu zabezpieczonego hipoteką lub porównywalnym zabezpieczeniem oznacza, że konsument traci ochronę ustawową lub jakąkolwiek inną ochronę zazwyczaj związaną z taką opcją; oraz nazwy firmy udostępniającej taką opcję (jeżeli nie robi tego kredytodawca).
- (3) Jeżeli opcja ta wiąże się z zaciągnięciem dodatkowego kredytu, w pozycji tej należy przedstawić konsumentowi: informację o całkowitej kwocie kredytu (w tym kredytu zabezpieczonego hipoteką lub porównywalnym zabezpieczeniem); wyjaśnienia, czy dodatkowy kredyt jest zabezpieczony czy nie; właściwe stopy oprocentowania; oraz wyjaśnienie, czy jest on regulowany. Taka kwota dodatkowego kredytu jest uwzględniana w pierwotnej ocenie zdolności kredytowej a, jeśli tak nie jest, w tym miejscu wyjaśnia się, że dostępność dodatkowej kwoty zależy od dodatkowej oceny możliwości spłaty przez konsumenta.
- (4) Jeżeli dana opcja obejmuje plan oszczędnościowy, należy przedstawić odnośną stopę procentową. .
- (5) Możliwe opcje dodatkowe to: „Nadpłaty/Niedopłaty” [płacenie więcej lub mniej niż rata zwykle wymagana w strukturze spłat]; „Przerwy w spłacie” [okresy, w których konsument nie musi dokonywać spłat]; „Opcja ponownego zaciągnięcia zadłużenia” [możliwość ponownego zaciągnięcia przez konsumenta kredytu ze środków już pobranych i spłaconych]; „Możliwość zaciągnięcia dodatkowego kredytu bez konieczności uzyskiwania kolejnej zgody”; „Dodatkowy zabezpieczony lub niezabezpieczony kredyt” [zgodnie z powyższym pkt 3]; „Karta kredytowa”; „Powiązany rachunek bieżący”; oraz „Powiązany rachunek oszczędnościowy”.

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (6) *Kredytodawca może zawrzeć w umowie o kredyt wszelkie inne opcje oferowane przez kredytodawcę niewspomniane w poprzednich pozycjach.*

Sekcja „11. Inne prawa kredytobiorcy”

- (1) *Kredytodawca wyjaśnia, na czym polega prawo lub polegają prawa np. do odstąpienia lub zastanowienia, a w odpowiednich przypadkach inne przysługujące prawa np. do przeniesienia (w tym subrogacji), wyszczególnia warunki, którym to prawo podlega lub te prawa podlegają, procedurę, jaką musiałby zastosować konsument, by skorzystać z tego prawa (tych praw), m.in. adres, na jaki przesyłane jest powiadomienie o odstąpieniu, oraz odnośne opłaty (w odpowiednich przypadkach).*
- (2) *W przypadku gdy konsumentowi przysługuje okres na zastanowienie lub okres na odstąpienie, jest to wyraźnie określone.*
- (3) *Zgodnie z art. 3 dyrektywy 2002/65/WE, w przypadku gdy transakcja jest oferowana na odległość, konsumenta informuje się o istnieniu lub braku prawa do odstąpienia.*

Sekcja „12. Skargi”

- (1) *W sekcji tej wskazuje się wewnętrzny punkt kontaktowy [nazwę właściwego działu] oraz sposób, w jaki można się z nim kontaktować [adres] lub [numer telefonu] lub osobę wyznaczoną do kontaktów: [dane kontaktowe] oraz link do procedury składania skargi na właściwej stronie internetowej lub podobne źródło informacji.*
- (2) *Wskazuje się nazwę właściwego organu zewnętrznego do celów wnoszenia pozasądowych skarg i odwołań, a w przypadku gdy skorzystanie z wewnętrznej procedury wnoszenia skarg jest warunkiem wstępnym dostępu do takiego organu – wskazuje się ten fakt, z wykorzystaniem sformułowania z części A.*
- (3) *W przypadku umów o kredyt zawieranych z konsumentem zamieszkałym w innym państwie członkowskim kredytodawca zawiera informację o istnieniu sieci FIN-NET (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).*

Sekcja „13.

Niewywiązywanie się z obowiązków wynikających z umowy o kredyt:

konsekwencje dla kredytobiorcy”

- (1) *Jeśli niewywiązanie się przez konsumenta z któregośkolwiek z obowiązków wynikających z umowy o kredyt może mieć dla niego konsekwencje finansowe lub prawne, kredytodawca opisuje w tym miejscu różne najpowszechniejsze przypadki (np. opóźnienia w spłacie lub zaległości w spłacie, nieprzestrzeganie obowiązków określonych w sekcji 8 „Obowiązki dodatkowe”) i wskazuje, gdzie można uzyskać bardziej szczegółowe informacje.*
- (2) *Dla każdego z tych przypadków kredytodawca określa, w wyraźnej i łatwo zrozumiałej formie, sankcje lub konsekwencje, do których mogą one prowadzić. Informacje o poważnych konsekwencjach są wyróżniane graficznie.*
- (3) *W przypadku gdy nieruchomości będąca zabezpieczeniem kredytu może zostać zwrócona lub przeniesiona na kredytodawcę, jeżeli konsument nie wywiązuje się z obowiązków, w sekcji tej zawiera się oświadczenie stwierdzające ten fakt, z wykorzystaniem sformułowania z części A.*

Sekcja „14. Informacje dodatkowe”

- (1) *W przypadku sprzedaży na odległość ta sekcja będzie zawierać dowolną klauzulę określającą prawo właściwe w odniesieniu do umowy o kredyt lub właściwy sąd.*
- (2) *Jeżeli kredytodawca zamierza kontaktować się z konsumentem w czasie obowiązywania umowy w języku innym niż język arkusza ESIS, zawiera się stosowną informację i określa język komunikacji. Niniejszy punkt pozostaje bez uszczerbku dla art. 3 ust. 1 pkt 3 lit. g) dyrektywy 2002/65/WE.*

Wtorek, 10 września 2013 r.

- (3) Kredytodawca lub pośrednik kredytowy podają informację o prawie konsumenta do otrzymania kopii lub, w odpowiednich przypadkach, oferty projektu umowy o kredyt przynajmniej po złożeniu oferty wiążącej dla kredytodawcy.

Sekcja „15 Nadzór”

- (1) Wskazuje się odnośny organ lub organy odpowiedzialne za nadzór na etapie poprzedzającym zawarcie umowy w ramach procesu kredytowego.

ZAŁĄCZNIK III

Minimalne wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji

1. Minimalne wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji dla personelu kredytodawców, pośredników kredytowych i wyznaczonych przedstawicieli, o którym mowa w art. 9, oraz dla osób uczestniczących w zarządzaniu pośrednikami kredytowymi lub wyznaczonymi przedstawicielami, o których mowa w art. 29 ust. 2 lit. c) i w art. 31 ust. 2, muszą obejmować co najmniej:

- a) odpowiednią wiedzę o produktach kredytowych objętych zakresem art. 3 oraz usługach dodatkowych oferowanych zwykle wraz z produktami kredytowymi;
- b) odpowiednią wiedzę w zakresie przepisów związanych z umowami o kredyt dla konsumentów, w szczególności przepisów związanych z ochroną konsumentów;
- c) odpowiednią wiedzę i orientację w zakresie procesu zakupu nieruchomości;
- d) odpowiednią wiedzę w zakresie wyceny zabezpieczenia;
- e) odpowiednią wiedzę w zakresie organizacji i funkcjonowania ksiąg wieczystych;
- f) odpowiednią znajomość rynku w danym państwie członkowskim;
- g) odpowiednią wiedzę w zakresie standardów etyki biznesu;
- h) odpowiednią wiedzę w zakresie procesu oceny zdolności kredytowej konsumenta lub, w odpowiednich przypadkach, umiejętność oceny zdolności kredytowej konsumenta;
- i) odpowiedni poziom kwalifikacji finansowych i ekonomicznych.

2. Ustalając minimalne wymogi dotyczące wiedzy i kompetencji, państwa członkowskie mogą zróżnicować poziomy i rodzaje wymogów mających zastosowanie do personelu kredytodawców, personelu pośredników kredytowych lub wyznaczonych przedstawicieli oraz osób zarządzających pośrednikami kredytowymi lub wyznaczonymi przedstawicielami.

3. Państwa członkowskie określają odpowiedni poziom wiedzy i kompetencji na podstawie:

- a) kwalifikacji zawodowych, np. dyplomów, stopni naukowych, szkoleń, testów kompetencji; lub

Wtorek, 10 września 2013 r.

b) kwalifikacji zawodowych, które można określić jako minimalny pięcioletni okres przepracowany w dziedzinach związanych z zawieraniem umów o nabycie produktów kredytowych, ich dystrybucją lub pośrednictwem.

po ... (*), ustalenie odpowiedniego poziomu wiedzy i kompetencji nie może być oparte wyłącznie na podstawie metod, wymienionych w lit. b) akapit pierwszy.

P7_TA(2013)0342

Wykorzystywanie informacji poufnych i manipulacji na rynku ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (COM(2011)0651 – C7-0360/2011 – 2011/0295(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2011)0651) oraz zmieniony wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2012)0421),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0360/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 22 marca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 marca 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 26 czerwca 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, a także opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Prawnej (A7-0347/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

(*) Pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.6.2012, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 64.

Wtorek, 10 września 2013 r.

P7_TC1-COD(2011)0295

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 596/2014.)

P7_TA(2013)0343

Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych (COM(2012)0591 – C7-0332/2012 – 2012/0285(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0591),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0332/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2012 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0259/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 157.

Wtorek, 10 września 2013 r.

P7_TC1-COD(2012)0285

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 ⁽³⁾ powierza Komisji uprawnienia w celu wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia.
- (2) Na skutek wejścia w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia przekazane Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 2187/2005 muszą zostać dostosowane do postanowień art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (3) Należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze w celu zagwarantowanie jednolitych warunków wykonania rozporządzenia (WE) nr 2187/2005 w odniesieniu do środków podejmowanych przez państwa członkowskie, które mają zastosowanie do statków rybackich pływających pod ich banderą.
- (4) Uprawnienia do przyjmowania szczegółowych przepisów dotyczących wykonania rozporządzenia (WE) nr 2187/2005 nie są już konieczne. Przepisy, w których przekazuje się takie uprawnienia, należy zatem skreślić.
- (5) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu zmiany przepisów dotyczących konstrukcji niektórych narzędzi połowowych. Takie zmiany powinny odzwierciedlać zmiany w zakresie selektywności w przedmiotowym rodzaju połowów, nową wiedzę techniczną dotyczącą materiałów do konstrukcji lub zmian w uzbrojeniu narzędzi połowowych, które mogą zwiększyć selektywność narzędzi połowowych.
- (6) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych do przyjęcia aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2187/2005,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 157.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych, **zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1434/98 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 88/98** (Dz.U. L 349 z 31.12.2005, s. 1).

Wtorek, 10 września 2013 r.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2187/2005 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 26 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli Komisja stwierdzi, że środki nie są zgodne z warunkami określonymi w ust. 1, przyjmuje ~~decyzję wykonawczą polecającą~~ **akt wykonawczy polecający** państwu członkowskiemu wycofanie lub zmianę środków.”;
[Popr. 1]

- 2) skreśla się art. 28;

- 3) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Zmiany dodatków 1 i 2 do załącznika II

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 29a w celu zmiany lub uzupełnienia dodatków 1 i 2 do załącznika II poprzez dostosowanie specyfikacji narzędzi połowowych do:

- a) zmian w selektywności;
- b) nowych osiągnięć w dziedzinie wiedzy technicznej dotyczącej materiałów do konstrukcji narzędzi połowowych;
- c) zmian w uzbrojeniu, które zwiększają selektywność narzędzi połowowych.”;
- 4) dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia **do przyjęcia aktów delegowanych**, o których mowa w art. 29, powierza się Komisji na ~~czas nieokreślony~~ **okres trzech lat od dnia ... (*)**. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.** [Popr. 2]

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 29, może w dowolnym momencie zostać odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 29 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Wtorek, 10 września 2013 r.

(4a) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Ogólna ocena i przegląd

Do dnia ... (*) Komisja dokona przeglądu skuteczności środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu i w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia w celu zapewnienia jego zgodności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ⁽¹⁾.

[Popr. 3]

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (Dz. U. L ...) (**)

(*) Rok po wejściu w życie rozporządzenia (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa] (patrz dokument 2011/0195(COD)).

(**) Odniesienie do dokumentu 2011/0195(COD).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

P7_TA(2013)0349

Powołanie Luigiego Berlinguera na członka komitetu ustanowionego na mocy art. 255 TFUE

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. w sprawie propozycji powołania Luigiego Berlinguera do komitetu ustanowionego na mocy art. 255 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (2013/2161(INS))

(2016/C 093/38)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 255 akapit drugi traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),

— uwzględniając art. 107a Regulaminu,

A. mając na uwadze, że Luigi Berlinguer spełnia warunki określone w art. 255 akapit drugi TFUE;

1. proponuje powołanie Luigiego Berlinguera do komitetu;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Prezesowi Trybunałowi Sprawiedliwości.

Środa, 11 września 2013 r.

P7_TA(2013)0352

Projekt budżetu korygującego nr 2/2013 – Zwiększenie prognozowanych innych dochodów z tytułu grzywien i kar – Zwiększenie środków na płatności**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 2/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja (11693/2013 – C7-0245/2013 – 2013/2056(BUD))**

(2016/C 093/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 12 grudnia 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając wspólne oświadczenia w sprawie płatności za rok 2012 i 2013 podpisane przez Parlament, Radę i Komisję w grudniu 2012 r.,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady nr 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 2/2013 przedłożony przez Komisję dnia 27 marca 2013 r. (COM(2013)0183),
 - uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu korygującego nr 2/2013 przyjęte przez Radę dnia 9 lipca 2013 r. (11693/2013 – C7-0245/2013),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie konkluzji ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 7–8 lutego br. dotyczących wieloletnich ram finansowych ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2013 r. dotyczącą porozumienia politycznego w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0287/2013),
- A. mając na uwadze, że w projekcie budżetu korygującego nr 2/2013 do budżetu ogólnego na rok 2013 proponuje się wzrost przewidywanych dochodów pochodzących z grzywien i kar o 290 mln EUR oraz wzrost przewidywanych środków na płatności o 11 200 mln EUR w działach 1a, 1b, 2, 3a, 3b i 4 wieloletnich ram finansowych (WRF) w celu zaspokojenia potrzeb płatniczych do końca roku przez zabezpieczenie płatności wynikających z przeszłych i bieżących zobowiązań;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 66 z 8.3.2013.⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0078.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0304.

Środa, 11 września 2013 r.

- B. mając na uwadze, że ogólna kwota wniosków o płatność z tytułu polityki spójności (2007–2013) na koniec 2012 r. wynosząca 16 200 mln EUR musiała zostać przeniesiona na rok 2013, co w efekcie doprowadziło do obniżenia poziomu środków na płatności dostępnych w budżecie na rok 2013 na pokrycie potrzeb płatniczych w tym roku;
- C. mając na uwadze, że Parlament, Rada i Komisja na mocy wspólnego oświadczenia zobowiązały się w grudniu 2012 r. do pokrycia wszystkich nieuregulowanych wniosków o płatność za 2012 r. w drodze korekty budżetu na wczesnym etapie w 2013 r.;
- D. mając na uwadze, że osiągnięcie dnia 27 czerwca 2013 r. na najwyższym szczeblu politycznym porozumienie polityczne między Parlamentem, prezydencją Rady a Komisją w sprawie WRF na lata 2014–2020 zawierało zobowiązanie polityczne ze strony Rady do podjęcia wszystkich koniecznych środków zapewniających pełne wywiązanie się Unii ze zobowiązań za rok 2013, do formalnego przyjęcia projektu budżetu korygującego nr 2/2013 na kwotę 7 300 mln EUR oraz do bezzwłocznego przyjęcia kolejnego projektu budżetu korygującego, który ma zostać zaproponowany przez Komisję wczesną jesienią, w celu uniknięcia jakichkolwiek braków uzasadnionych środkami na płatności;
- E. mając na uwadze, że w dniu 9 lipca 2013 r. Rada formalnie przyjęła stanowisko w sprawie projektu budżetu korygującego nr 2/2013 na kwotę 7 300 mln EUR, która pokryje potrzeby związane z nieuregulowanymi płatnościami w działach 1a, 1b, 2, 3a, 3b i 4;
- F. mając na uwadze, że Parlament w swojej rezolucji z dnia 3 lipca 2013 r. łączy przyjęcie przez Radę kolejnego projektu budżetu korygującego wczesną jesienią z przyjęciem rozporządzenia w sprawie WRF lub budżetu na rok 2014;
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 2/2013 zaproponowany przez Komisję i stanowisko Rady w sprawie tego projektu, które jest spójne z porozumieniem politycznym osiągniętym podczas negocjacji dotyczących WRF na lata 2014–2020;
 2. rozumie, że Komisja zaproponowała pierwotnie ogólny wzrost w wysokości 11 200 mln EUR, aby nie podważać pułapu płatności na rok 2013 przewidzianego w WRF, a tym samym aby uniknąć zmiany bieżących WRF; obawia się jednak, że kwota ta może nie wystarczyć na pokrycie wszystkich wniosków o płatność złożonych do końca 2013 r.; przypomina w szczególności, że państwa członkowskie zazwyczaj przedkładają większość faktur w ramach działu 1b pod koniec każdego roku budżetowego, aby uniknąć ewentualnego umorzenia w wyniku zastosowania zasad N+2 i N+3;
 3. podkreśla, że wspólne oświadczenia z grudnia 2012 r. stanowiły integralną część porozumienia w sprawie budżetu na rok 2013 i oznaczają formalne zobowiązanie ze strony trzech instytucji, które musi być w pełni przestrzegane jako znak wzajemnego zaufania i lojalnej współpracy; rozumie jednak ograniczenia finansowe, jakim podlegają państwa członkowskie i dlatego zgadza się, aby potrzeby związane z nieuregulowanymi płatnościami do końca 2013 r. (według szacunków Komisji wynoszące 11 200 mln EUR) zostały pokryte w dwóch kolejnych etapach;
 4. przypomina Radzie o formalnym zobowiązaniu – które przyjęła na wyraźny wniosek Parlamentu w ramach porozumienia politycznego w sprawie WRF na lata 2014–2020 – do zapewnienia pokrycia również drugiej transzy zaległych płatności, co zagwarantuje uregulowanie kwestii płatności, zanim rozpocznie się kolejny okres WRF; wzywa Komisję do przedstawienia wczesną jesienią kolejnego budżetu korygującego dotyczącego tylko tej kwestii;
 5. przypomina swoje stanowisko przedstawione w rezolucji z dnia 3 lipca 2013 r. dotyczącej porozumienia politycznego w sprawie WRF na lata 2014–2020, w którym stwierdza się, że Parlament nie wyda zgody na przyjęcie rozporządzenia w sprawie WRF ani nie przyjmie budżetu na rok 2014 rok, dopóki Rada nie przyjmie w pełni tego nowego budżetu korygującego, pokrywającego pozostały deficyt płatności za rok 2013 określony przez Komisję;
 6. uważa kwotę 11 200 mln EUR za absolutne minimum na pokrycie rzeczywistych potrzeb do końca 2013 r.; wzywa trzy instytucje do przedstawienia konkretnego, wiążącego rozwiązania, w razie gdyby zasilenie zaproponowane w dwóch transzach przewidzianych w projekcie budżetu korygującego nr 2/2013 okazało się niewystarczające i nie zapobiegło w pełni przeniesieniu pewnych płatności na kolejne WRF;

Środa, 11 września 2013 r.

7. uważa, że Komisja jest jedyną instytucją, która może dostarczyć władzy budżetowej dokładnych danych dotyczących przewidywanych potrzeb płatniczych w oparciu o wnioski państw członkowskich z roku N i ich prognoz na rok N+1; wskazuje, że Rada nie ma żadnej obiektywnej podstawy, aby kwestionować liczby przedstawiane przez Komisję, które opierają się na zagregowanych danych z 27 państw członkowskich; przypomina, że każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne wyłącznie za własne dane i w związku z tym są to jedyne liczby, które może podważyć;
8. przypomina, że przyjęcie projektu budżetu korygującego nr 3/2013 zmniejszyłoby udział składek opartych na DNB wnoszonych przez państwa członkowskie do budżetu Unii, a tym samym częściowo skompensowałoby ich wkład do budżetu korygującego nr 2/2013; podkreśla w związku z tym, że oba akty mają wspólny harmonogram przyjęcia, gdyż są ściśle powiązane z politycznego punktu widzenia;
9. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 2/2013;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 2/2013 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P7_TA(2013)0353

Projekt budżetu korygującego nr 3/2013 – Nadwyżka wynikająca z wykonania budżetu na rok 2012

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 3/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja (11694/2013 – C7-0246/2013 – 2013/2070(BUD))

(2016/C 093/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 18,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 12 grudnia 2012 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 3/2013 przedłożony przez Komisję dnia 15 kwietnia 2013 r. (COM (2013)0224),

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 66 z 8.3.2013.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu korygującego nr 3/2013, przyjęte przez Radę dnia 9 lipca 2013 r. (11694/2013 – C7-0246/2013),
 - uwzględniając art. 75b i art. 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0284/2013),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 3/2013 ma na celu wprowadzenie do budżetu na rok 2013 nadwyżki środków finansowych z roku budżetowego 2012 wynoszącej 1 023,3 mln EUR;
- B. mając na uwadze, że główne składniki tej nadwyżki to niewykorzystane środki po stronie wydatków w wysokości 244,3 mln EUR, dodatni wynik po stronie dochodów wynoszący ponad 719,1 mln EUR oraz dodatnie różnice kursowe w wysokości 59,9 mln EUR;
- C. mając na uwadze, że po stronie dochodów podwyżka pochodzi głównie ze zwrotów i składek powiązanych z porozumieniami i programami Unii (350 mln EUR), ze zwiększenia zasobów własnych rzeczywiście zebranych w porównaniu z wysokością uwzględnioną w budżecie (231 mln EUR) oraz z kar i odsetek z tytułu spóźnionych płatności (159 mln EUR);
- D. mając na uwadze, że niewykorzystane środki po stronie wydatków wynoszą 244 mln EUR, z czego 168 mln EUR pochodzi ze środków budżetowych z 2012 r., a 76 mln EUR – z przeniesień z 2011 r.;
1. odnotowuje projekt budżetu korygującego nr 3/2013 poświęconego wyłącznie rozdysponowaniu nadwyżki środków budżetowych z 2012 r. wynoszącej 1 023,3 mln EUR zgodnie z art. 18 rozporządzenia finansowego i stanowiskiem Rady w tej sprawie;
 2. przypomina, że przyjęcie budżetu korygującego nr 3 obniży udział składek z DNB państw członkowskich w budżecie Unii, a tym samym częściowo zrównoważy ich wkład w finansowanie budżetu korygującego nr 2/2013; podkreśla w związku z tym, że oba akty mają wspólny harmonogram przyjmowania, gdyż są ściśle powiązane z politycznego punktu widzenia;
 3. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 3/2013;
 4. zobowiązuje swego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 3/2013 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TA(2013)0355

Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej: powódzie w Słowenii, Chorwacji i Austrii na jesieni 2012 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2013)0259 – C7-0116/2013 – 2013/2085(BUD))

(2016/C 093/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0259 – C7-0116/2013),

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 26,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą podczas posiedzenia pojednawczego w dniu 17 lipca 2008 r., dotyczącą Funduszu Solidarności,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0283/2013),
1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/714/UE.)

P7_TA(2013)0356

Projekt budżetu korygującego nr 5/2013 – Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w związku z powodziami w Słowenii, Chorwacji i Austrii na jesieni 2012 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 5/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja (11697/2013 – C7-0248/2013 – 2013/2086(BUD))

(2016/C 093/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 12 grudnia 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 26,
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2013 r. zmieniającą porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w odniesieniu do wieloletnich ram finansowych w celu uwzględnienia potrzeb w zakresie wydatków wynikających z przystąpienia Chorwacji do Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 5/2013 na rok budżetowy 2013, przyjęty przez Komisję dnia 2 maja 2013 r. (COM(2013)0258),
 - uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu korygującego nr 5/2013, przyjęte przez Radę dnia 15 lipca 2013 r. (11697/2013 – C7-0248/2013),
 - uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0286/2013),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 5/2013 odnosi się do uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (FSUE) na kwotę 14 607 942 EUR środków na zobowiązania i środków na płatności w związku z intensywnymi opadami deszczu, które spowodowały katastrofę powodziową w Słowenii, Chorwacji i Austrii jesienią 2012 r.;
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 5/2013 służy formalnemu wprowadzeniu tej korekty do budżetu na rok 2013;
1. przyjmuje do wiadomości przedłożony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 5/2013 oraz stanowisko Rady dotyczące tego projektu;
 2. podkreśla konieczność uruchomienia za pośrednictwem FSUE pomocy finansowej dla państw dotkniętych tą klęską żywiołową: ubolewa nad tym, że Rada – przed przyjęciem stanowiska w sprawie przedmiotowego budżetu korygującego – ponownie postanowiła nie skracać ośmiotygodniowego okresu przewidzianego na przekazanie odnośnych informacji parlamentom narodowym, mimo że art 4. protokołu nr 1 załączonego do Traktatu wyraźnie umożliwia skrócenie tego okresu w pilnych przypadkach;
 3. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko Rady, które stanowi zatwierdzenie wniosku Komisji bez zmian i zapewnia pokrycie budżetu korygującego nr 5/2013 z nowych środków; podkreśla, że niedobór środków na płatności na 2013 r., który spowodował przedstawienie projektu budżetu korygującego nr 2/2013, z góry wykluczał znalezienie środków na budżet korygujący nr 5/2013 w drodze przesunięcia;
 4. zatwierdza zatem stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 5/2013;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 66 z 8.3.2013.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 14.

Środa, 11 września 2013 r.

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 5/2013 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P7_TA(2013)0357

Dyrektywa w sprawie jakości paliw i dyrektywa w sprawie energii ze źródeł odnawialnych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (COM(2012)0595 – C7-0337/2012 – 2012/0288(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0595),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 192 ust. 1 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0337/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 kwietnia 2013 r.⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0279/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 56.

Środa, 11 września 2013 r.

P7_TC1-COD(2012)0288

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1, w związku z jego art. 114 w odniesieniu do art. 1 ust. 2–9 i art. 2 ust. 5–7 niniejszej dyrektywy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽³⁾ wymaga się od państw członkowskich dopilnowania, aby udział energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu wynosił w 2020 r. co najmniej 10 % końcowego zużycia energii w tych państwach. Jedną z metod osiągnięcia tego celu, którą mogą stosować państwa członkowskie, jest stosowanie biopaliw jako domieszki (mieszanie paliw) i przewiduje się, że metoda ta będzie stanowiła główny wkład w jego realizację. **Inne dostępne metody stosowane, aby osiągnąć cel, to ograniczenie zużycia energii, co jest niezbędne, gdyż wiążący cel dotyczący procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych będzie prawdopodobnie coraz trudniej osiągnąć w sposób zrównoważony, jeśli całkowity popyt na energię w transporcie wciąż będzie rosł, oraz wykorzystanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii.** [Popr. 123]
- (2) Mając na uwadze dążenie Unii do dalszego ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz znaczący udział paliw stosowanych w transporcie drogowym w tych emisjach, art. 7a ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE ⁽⁴⁾ zobowiązuje dostawców paliw do ograniczenia do dnia 31 grudnia 2020 r. o co najmniej 6 % emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw w przeliczeniu na jednostkę energii („natężenie emisji gazów cieplarnianych”) uzyskanej z paliw stosowanych w Unii w pojazdach transportu drogowego, maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach, ciągnikach rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostkach pływających, gdy nie znajdują się na morzu. **Jedną z Do metod ograniczenia natężenia emisji gazów cieplarnianych z paliw kopalnych, która może które mogą być stosowane przez ich dostawców, jest ich mieszanie z biopaliwami biopaliw powodujących niewielką emisję gazów cieplarnianych lub niepowodujących jej wcale z innymi paliwami pochodzącymi z nieuniknionych gazów odlotowych otrzymanymi z wychwytywania i wykorzystania dwutlenku węgla na potrzeby transportu.** [Popr. 2]
- (3) W art. 17 dyrektywy 2009/28/WE ustanowione zostały kryteria zrównoważonego rozwoju, które muszą być spełnione, aby biopaliwa i biopłyny mogły być zaliczane na poczet realizacji celów określonych w dyrektywie oraz kwalifikowały się do objęcia programami wsparcia publicznego. Kryteria te obejmują wymagane minimalne ograniczenie emisji gazów cieplarnianych uzyskane dzięki zastosowaniu biopaliw i biopłynów w stosunku do emisji, których źródłem byłyby paliwa kopalne. Identyczne kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowiono w odniesieniu do biopaliw w art. 7b dyrektywy 98/70/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 56.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE z dnia 13 października 1998 r. podnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

Środa, 11 września 2013 r.

- (3a) *Chociaż w dyrektywach 98/70/WE i 2009/28/WE zamieszczono terminy „biopaliwa i biopłyny”, przepisy tych dyrektyw, w tym odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju, stosują się do wszystkich paliw odnawialnych zdefiniowanych w tych dyrektywach. [Popr. 4]*
- (4) W sytuacji gdy użytki zielone lub użytki rolne przeznaczone wcześniej do produkcji na potrzeby rynków żywnościowych, paszowych i włókien są przeznaczone pod produkcję biopaliw, zapotrzebowanie na ten pierwszy rodzaj produktów będzie musiało zostać zaspokojone albo przez intensyfikację bieżącej produkcji, albo w drodze przeznaczenia pod tę produkcję innych gruntów, niebędących użytkami rolnymi. Ten ostatni scenariusz stanowi pośrednią zmianę sposobu użytkowania gruntów i – jeżeli wiąże się z przekształceniem obszarów o dużych ilościach pierwiastka węgla – może prowadzić do znaczących emisji gazów cieplarnianych. ~~Dyrektywy 98/70/WE i 2009/28/WE powinny zatem zawierać przepisy zapobiegające pośredniej zmianie sposobu użytkowania gruntów, z uwagi na fakt że obecne biopaliwa są produkowane głównie z roślin uprawianych na istniejących użytkach rolnych. [Popr. 124]~~
- (4a) *Art. 19 ust. 7 dyrektywy 2009/28/WE i art. 7d ust. 6 dyrektywy 98/70/WE przewidują odpowiednie środki dotyczące przeciwdziałania wpływowi pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na emisję gazów cieplarnianych przy jednoczesnym uwzględnieniu konieczności ochrony poczynionych już inwestycji. [Popr. 126]*
- (5) Z prognoz dotyczących zapotrzebowania na biopaliwa przedstawionych przez państwa członkowskie i szacunków dotyczących emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów w przypadku różnych surowców do produkcji biopaliw wynika, że emisje gazów cieplarnianych związane z pośrednią zmianą sposobu użytkowania gruntów są ~~prawdopodobnie~~ **znaczące i mogą niwelować zniwelują** część lub całość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przypisywanego poszczególnym biopaliwom. Powodem tego jest fakt, że **na biopaliwa, których produkcja wymaga użytkowania gruntów, przyznano dotacje publiczne w dużej kwocie (10 000 000 000 EUR rocznie), w wyniku czego** niemal cała produkcja biopaliw w 2020 r. będzie prawdopodobnie pochodzić z roślin uprawianych na gruntach, które można by wykorzystać do zaspokajania potrzeb rynków żywnościowych i paszowych. **Ponadto produkcja biopaliw z upraw roślin spożywczych przyczynia się do wahań cen żywności oraz może mieć znaczny negatywny wpływ społeczny na środki utrzymania i zdolność do realizowania praw człowieka, w tym prawa do pożywienia lub dostępu do gruntów w lokalnych społecznościach żyjących w ubóstwie w krajach poza Unią.** W celu ograniczenia tych emisji **i złagodzenia takich negatywnych skutków społecznych oraz zmniejszenia negatywnego wpływu na bezpieczeństwo żywnościowe** właściwe jest ~~wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy grupami upraw takimi jak, odpowiednio, uprawy roślin oleistych, zbóż, roślin cukrowych i innych roślin skrobiowych skupienie się w szczególności na obniżeniu zakładanego stopnia wykorzystania biopaliw uprawianych na gruntach oraz uwzględnienie emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów podczas obliczania ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wymaganego na podstawie kryteriów zrównoważonego rozwoju ustanowionych w dyrektywie 2009/28/WE i dyrektywie 98/70/WE. Ponadto, aby znaleźć rozwiązanie w perspektywie średnio- i długookresowej, konieczne jest wspieranie badań i rozwoju w sektorze nowych zaawansowanych biopaliw, które nie konkurują z uprawami roślin spożywczych, a także dalsze badanie wpływu poszczególnych grup upraw zarówno na bezpośrednie, jak i pośrednie zmiany sposobu użytkowania gruntów. [Popr. 8]~~
- (6) Sektor transportu będzie prawdopodobnie wykazywał zapotrzebowanie na płynne paliwa ze źródeł odnawialnych, aby zmniejszyć swoje emisje gazów cieplarnianych. Zaawansowane biopaliwa takie jak paliwa produkowane z odpadów i alg umożliwiają znaczne ograniczenie emisji gazów cieplarnianych przy jednoczesnym niskim ryzyku pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów i nie konkurują bezpośrednio z rynkami żywnościowymi i paszowymi o użytki rolne. Właściwe jest zatem zachęcenie do zwiększenia produkcji tych zaawansowanych biopaliw, ponieważ nie są one obecnie dostępne w handlu w dużych ilościach, co wynika częściowo z konkurencji o dotacje publiczne z tradycyjnymi technologiami produkcji biopaliw z upraw roślin spożywczych. Należy zapewnić dodatkowe zachęty poprzez nadanie zaawansowanym biopaliwom większego – w porównaniu z konwencjonalnymi biopaliwami – znaczenia w realizacji 10 % celu wyznaczonego sektorowi transportu w dyrektywie 2009/28/WE. W związku z tym w ramach polityki w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych po 2020 r. wspierać należy jedynie zaawansowane biopaliwa, których szacowane skutki w postaci pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów są ograniczone i które zapewniają znaczne całkowite ograniczenie emisji gazów cieplarnianych.
- (6a) *W celu zapewnienia skuteczności środków zachęcających, szczególnie środków promujących korzystanie z zaawansowanych biopaliw, konieczne jest, aby w polityce i mechanizmach wsparcia ustanowionych przez państwa członkowskie przewidziano identyfikację, uwierzytelnianie i kontrolę jakości ilości biopaliw, aby zapobiec nieuzasadnionym lub wprowadzającym w błąd roszczeniom dotyczącym pochodzenia danego produktu z biopaliw i powstrzymać składanie powielanych deklaracji dotyczących ilości biopaliw jednocześnie w dwóch lub więcej systemach krajowych lub międzynarodowych systemach akredytacji. [Popr. 11]*

Środa, 11 września 2013 r.

- (6b) *Chociaż biopaliwa i biopłyny produkowane z odpadów i pozostałości wykazują potencjał umożliwiający znaczne ograniczenie emisji gazów cieplarnianych przy jednoczesnym niewielkim negatywnym wpływie na środowisko naturalne oraz oddziaływaniu ekonomiczno-społecznym, należy prowadzić dalsze badania nad ich dostępnością oraz powiązaniem korzyściami i zagrożeniami m.in. na potrzeby polityki po 2020 r. Niezbędne jest też pozyskanie dalszych informacji na temat korzyści w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego płynących ze stosowania biopaliw konwencjonalnych i zaawansowanych, szczególnie w kontekście bezpośredniego lub pośredniego wykorzystywania w procesie ich produkcji paliw kopalnych. Komisja powinna otrzymać mandat do przedstawienia sprawozdania oraz – w odpowiednich przypadkach – przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosków dotyczących tej kwestii. Sprawozdanie powinno obejmować środowiskowe i społeczno-ekonomiczne alternatywne koszty stosowania surowców do celów innych niż produkcja biopaliw i biopłynów, dzięki czemu w sprawozdaniu zawarte zostaną informacje o całości pozytywnych i negatywnych aspektów oddziaływania. [Popr. 12]*
- (6c) *Konwencjonalne i zaawansowane biopaliwa o stałej i wysokiej jakości powinny być dostępne we wszystkich państwach członkowskich. Aby osiągnąć ten cel, Komisja powinna w trybie pilnym przyznać Europejskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu (CEN) wyraźny mandat do przygotowania technicznych norm emisji dla zaawansowanych biopaliw oraz końcowych mieszanek paliw i, w razie konieczności, do dokonania przeglądu norm biopaliw konwencjonalnych, aby zagwarantować, że jakość końcowych produktów paliwowych nie pogorszy parametrów emisji dwutlenku węgla ani ogólnych osiągnięć operacyjnych pojazdów. [Popr. 13]*
- (7) *W celu zapewnienia długookresowej konkurencyjności sektorów przemysłowych opartych na biotechnologii oraz zgodnie z komunikatem z 2012 r. pt. „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” i Planem działania na rzecz zasobooszczędnej Europy, wspierającymi w całej Europie zintegrowane i zdywersyfikowane biorafinerie, na mocy przepisów dyrektywy 2009/28/WE należy ustanowić większe zachęty, które prowadziłyby do preferowania stosowania surowców z biomasy, które nie mają wysokiej wartości gospodarczej w przypadku innych zastosowań niż biopaliwa lub które nie wywierają takiego wpływu na środowisko, który miałby negatywne skutki dla lokalnych ekosystemów w związku z uszczuplaniem zasobów gruntów i wody przeznaczonych na uprawę roślin spożywczych. [Popr. 129]*
- (7a) *Aby wykorzystać synergię i zwiększyć pewność prawa, należy poprawić spójność dyrektyw 98/70/WE i 2009/28/WE z przepisami w innych obszarach polityki Unii. Do celów dyrektywy 98/70/WE i dyrektywy 2009/28/WE należy zharmonizować definicje odpadów i pozostałości z definicjami ustanowionymi dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE⁽¹⁾. Strumienie odpadów i pozostałości wymienione w dyrektywie 98/70/WE i dyrektywie 2009/28/WE powinny być lepiej identyfikowane przy pomocy kodów odpadów z europejskiego katalogu odpadów ustanowionego decyzją Komisji 2000/532/WE⁽²⁾ w celu ułatwienia stosowania tych dyrektyw przez właściwe władze w państwach członkowskich. Propagowanie biopaliw i biopłynów zgodnie z dyrektywą 98/70/WE i dyrektywą 2009/28/WE powinno być spójne z założeniami i celami zawartymi w dyrektywie 2008/98/WE. Aby osiągnąć unijny cel przejścia na społeczeństwo recyklingu, należy w pełni wdrożyć hierarchię postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE. Aby to ułatwić, wykorzystanie odpadów i pozostałości do produkcji biopaliw i biopłynów powinno być częścią planów gospodarowania odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z rozdziałem V dyrektywy 2008/98/WE. Pełne wdrożenie dyrektywy 2008/98/WE nie powinno być zagrożone przez zastosowanie dyrektywy 98/70/WE i dyrektywy 2009/28/WE. [Popr. 16]*
- (8) *Należy zwiększyć ze skutkiem od dnia 1 lipca 2014 r. minimalny próg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw i biopłynów produkowanych w nowych instalacjach w celu poprawy ich całkowitego bilansu gazów cieplarnianych, jak również w celu zniechęcenia do dalszych inwestycji w instalacje o słabych parametrach ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Zwiększenie tego progu zapewnia ochronę inwestycji w zdolności produkcyjne w zakresie produkcji biopaliw i biopłynów, zgodnie z art. 19 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2009/28/WE.*

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępująca decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 226 z 6.9.2000, s. 3).

Środa, 11 września 2013 r.

- (8a) **Wspierając rozwój rynku odnawialnych nośników energii i paliw, należy wziąć pod uwagę ich wpływ nie tylko na klimat, ale także na regionalne i lokalne możliwości rozwoju i zatrudnienia. Produkcja biopaliw drugiej generacji i biopaliw zaawansowanych ma potencjał, jeżeli chodzi o tworzenie miejsc pracy i generowanie wzrostu, szczególnie na obszarach wiejskich. Samowystarczalność energetyczna i bezpieczeństwo dostaw energii regionów Unii stanowią również cele promowania rynków paliw i energii ze źródeł odnawialnych.** [Popr. 17]
- (9) Aby przygotować proces przestawienia się na zaawansowane biopaliwa i zminimalizować całkowite skutki pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów w latach do 2020 r., właściwe jest ograniczenie ilości biopaliw i biopłynów uzyskiwanych z upraw roślin spożywczych w części A załącznika VIII do dyrektywy 2009/28/WE i części A załącznika V do dyrektywy 98/70/WE, które mogą być zaliczane na poczet realizacji celów określonych w dyrektywie 2009/28/WE. Nie ograniczając całkowitego zużycia tych biopaliw, dopuszczalny udział biopaliw i biopłynów wyprodukowanych z upraw zbóż i innych upraw roślin wysokoskrobiowych, cukrów oraz upraw roślin oleistych, który może być zaliczony na poczet realizacji celów dyrektywy 2009/28/WE, należy ograniczyć do wysokości udziału tych biopaliw i biopłynów, które zostały zużyte w 2011 r.
- (10) Określony w art. 3 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2009/28/WE limit 5% 6 % nie ma wpływu na swobodę decyzyjną państw członkowskich, które mogą ustalić własną ścieżkę osiągnięcia wymaganego udziału konwencjonalnych biopaliw w ramach łącznego celu wynoszącego 10 %. W ten sposób biopaliwa wyprodukowane przez instalacje, które działały przed końcem 2013 r., mają w dalszym ciągu nieograniczony dostęp do rynku. Niniejsza dyrektywa zmieniająca nie wpływa zatem na uzasadnione oczekiwania podmiotów prowadzących takie instalacje. [Popr. 183]
- (10a) **Należy zapewnić zachęty na rzecz wykorzystania w sektorze transportu energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ponadto należy propagować efektywność energetyczną i środki służące oszczędności energii w sektorze transportu.** [Popr. 133]
- (11) Szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów należy uwzględnić w sprawozdawczości na temat emisji gazów cieplarnianych z biopaliw wymaganej na mocy dyrektyw 98/70/WE i 2009/28/WE. Biopaliwom wytwarzanym z surowców, które nie powodują dodatkowego zapotrzebowania na grunty, takim jak biopaliwa produkowane z odpadów, należy przypisać zerowy wskaźnik emisji.
- (11a) **Państwa członkowskie powinny mieć prawo do przekierowania swoich zasobów finansowych przeznaczonych aktualnie w całości lub częściowo na osiągnięcie odpowiedniego udziału energii pochodzącej z biopaliw wytwarzanych z upraw zbóż oraz innych roślin wysokoskrobiowych, cukrów, roślin oleistych oraz innych roślin energetycznych uprawianych na gruntach na zwiększanie udziału energii ze źródeł odnawialnych, w szczególności energii wiatrowej, słonecznej, energii fal i geotermalnej, których odnawialny i zrównoważony charakter już wykazano.** [Popr. 22]
- (11b) **Dobrowolne systemy uznane przez Komisję są głównymi instrumentami wykorzystywanymi przez podmioty gospodarcze w celu wykazania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 7b dyrektywy 98/70/WE i w art. 17 dyrektywy 2009/28/WE. Jednak brak jest kryteriów, które muszą spełniać te systemy, aby mogły zostać uznane. Należy zatem ustanowić jaśniejsze zasady. Tylko systemy, które dysponują skutecznymi mechanizmami gwarantującymi niezależność i wiarygodność audytów oraz zaangażowanie społeczności lokalnych i tubylczych, powinny zostać uznane za zgodne z niniejszą dyrektywą. Ponadto systemy te powinny zawierać jasne i surowe zasady dotyczące wyłączenia z systemu dostaw biopaliw i biopłynów w przypadku niezgodności z przepisami. W celu monitorowania i egzekwowania skutecznego funkcjonowania systemów Komisja powinna mieć możliwość dostępu do wszystkich odnośnych dokumentów, które dają powody do obaw co do nadużyć, i ich ujawnienia.** [Popr. 23]
- (11c) **Dyrektywa 98/70/WE i dyrektywa 2009/28/WE nie zawierają żadnych przepisów dotyczących procedury uznawania tych dobrowolnych systemów, w związku z czym nie gwarantują, że są one skuteczne w zapewnianiu zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i przejrzyste. Dlatego też wskazane jest, by Komisja określiła dla tych systemów obowiązkowe minimalne wymogi, których spełnienie będzie podstawą uznania zgodności systemów z kryteriami zrównoważonego rozwoju.** [Popr. 24]
- (11d) **Przeznaczenie gruntów pod uprawy surowców do produkcji biopaliw nie powinno prowadzić do przemieszczania społeczności lokalnych i tubylczych. Należy zatem wprowadzić specjalne środki służące ochronie gruntów społeczności tubylczych.** [Popr. 25]

Środa, 11 września 2013 r.

- (11e) **Dyrektywy 98/70/WE i 2009/28/WE wprowadzają odmiennie sposoby postępowania z surowcami w zależności od tego, czy zostały one sklasyfikowane jako odpady, pozostałości czy produkty uboczne. Jednakże obecny brak definicji tych kategorii powoduje niepewność, która może być przeszkodą w skutecznym stosowaniu i zachowaniu zgodności. Należy zatem sporządzić orientacyjny wykaz surowców wchodzących w zakres poszczególnych kategorii.** [Popr. 27]
- (12) Komisja powinna dokonywać przeglądu metodyki szacowania wskaźników emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów zawartych w załączniku VIII do dyrektywy 2009/28/WE i załączniku V do dyrektywy 98/70/WE w świetle dostosowań do postępu naukowo-technicznego. W tym celu, jeżeli będzie to uzasadnione na podstawie najnowszych dostępnych dowodów naukowych, Komisja powinna rozważyć możliwość zmiany proponowanych wskaźników odnoszących się do pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów w przypadku danej grupy upraw oraz wprowadzenie wskaźników takich jak wyższe poziomy deagregacji i włączenie dodatkowych wartości w przypadku wejścia na rynek nowych surowców do produkcji biopaliw.
- (13) Przepisy art. 19 ust. 8 dyrektywy 2009/28/WE i art. 7d ust. 8 dyrektywy 98/70/WE zachęcają do uprawy roślin wykorzystywanych do produkcji biopaliw na terenach poważnie zdegradowanych i silnie zanieczyszczonych, co stanowiło tymczasowy środek zapobiegający pośredniej zmianie sposobu użytkowania gruntów. W swojej obecnej formie przepisy te nie są już wystarczające i muszą zostać włączone w podejście przyjęte w niniejszej dyrektywie, aby zapewnić utrzymanie spójności wszystkich działań mających na celu ograniczenie do minimum emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów.
- (14) Właściwe jest dostosowanie zasad stosowania wartości standardowych w celu zapewnienia równego traktowania producentów niezależnie od miejsca produkcji. Chociaż państwa trzecie mogą stosować wartości standardowe, to producenci UE mają obowiązek stosować wartości rzeczywiste w przypadkach, gdy są one wyższe od wartości standardowych lub gdy państwo członkowskie nie złożyło sprawozdania, co zwiększa obciążenia administracyjne producentów. Obecne zasady należy zatem uprościć, tak aby stosowanie wartości standardowych nie ograniczało się do obszarów na terenie Unii objętych wykazami, o których mowa w art. 19 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE i art. 7d ust. 2 dyrektywy 98/70/WE.
- (14a) **Aby zrealizować cel dotyczący energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu, jednocześnie minimalizując negatywne skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, należy wspierać energię elektryczną z odnawialnych źródeł, zmianę transportu, większe wykorzystanie transportu publicznego oraz efektywność energetyczną. Zgodnie z białą księgą w sprawie transportu państwa członkowskie powinny zatem dążyć do zwiększenia efektywności energetycznej oraz do zmniejszenia całkowitego zużycia energii w transporcie, a równocześnie do zwiększenia udziału samochodów elektrycznych w rynku i wykorzystania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w systemach transportowych.** [Popr. 29 i 139]
- (15) ~~Ponieważ Cele niniejszej dyrektywy, to jest zapewnienie jednolitego rynku~~ **powinny zapewniać jednolity rynek** paliw stosowanych w transporcie drogowym **sektorze transportu** oraz w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach i zagwarantowanie przestrzegania **gwarantować przestrzeganie** minimalnych norm ochrony środowiska dotyczących stosowania tych paliw, **a także uniknięcie szkodliwego wpływu na bezpieczeństwo żywnościowe i prawa korzystania z gruntów w związku z produkcją i stosowaniem biopaliw.** ~~Ponieważ cele te nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.~~ [Popr. 30]
- (16) W związku z wejściem w życie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uprawnienia powierzone Komisji na mocy dyrektyw 2009/28/WE i 98/70/WE należy dostosować do postanowień art. 290 tego Traktatu.
- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Środa, 11 września 2013 r.

- (18) W celu umożliwienia dostosowania dyrektywy 98/70/WE do postępu naukowo-technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, metodycznych zasad i wartości niezbędnych do oceny spełnienia przez biopaliwa kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanawiania kryteriów i zasięgu geograficznego obszarów trawiastych o dużej różnorodności, metodyki obliczania i zgłaszania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw, metodyki obliczania emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, dozwolonego poziomu zawartości dodatków metalicznych w paliwach, dopuszczalnych metod analitycznych związanych ze specyfikacją paliwa oraz dozwolonym przekroczeniem poziomu ciśnienia pary w benzynie zawierającej bioetanol.
- (19) W celu umożliwienia dostosowania dyrektywy 2009/28/WE do postępu naukowo-technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wykazu surowców do produkcji biopaliw, wobec których stosuje się mnożnik na potrzeby obliczeń dotyczących celu określonego w art. 3 ust. 4, wartości energetycznej paliw transportowych, ustanawiania kryteriów i zasięgu geograficznego obszarów trawiastych o dużej bioróżnorodności, metodyki obliczania emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, oraz metodycznych zasad i wartości niezbędnych do oceny biopaliw i biopłynów pod kątem spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (20) Komisja powinna dokonać przeglądu skuteczności środków wprowadzonych niniejszą dyrektywą, w oparciu o najlepsze i najnowsze dostępne dowody naukowe, w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, jak również zbadać sposoby dalszego zmniejszenia tego wpływu, które mogą obejmować włączenie od dnia 1 stycznia 2021 r. szacowanych wskaźników emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów do systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (21) Szczególnie ważne jest, aby stosując niniejszą dyrektywę, w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (22) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (23) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 98/70/WE i 2009/28/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 98/70/WE

W dyrektywie 98/70/WE wprowadza się następujące zmiany:

-1. w art. 2 dodaje się punkty w brzmieniu:

„9a. »niespożywczy materiał celulozowy« oznacza uprawy energetycznych roślin niespożywczych uprawianych na gruntach w celu produkcji bioenergii, w tym miskantu, innych traw energetycznych, niektórych odmian sorgo i konopi przemysłowych, z wyłączeniem upraw o wysokiej zawartości ligniny, takich jak drzewa; [Popr. 34]

9b. »niespożywczy materiał lignocelulozowy« oznacza uprawy drzewiastych roślin energetycznych uprawianych na gruntach, takie jak zagajniki o krótkiej rotacji lub uprawy leśne o krótkiej rotacji; [Popr. 35]

Środa, 11 września 2013 r.

9c. »bezpośrednia zmiana sposobu użytkowania gruntów« oznacza każdą zmianę sposobu użytkowania działki gruntu w odniesieniu do sześciu klas pokrycia terenu stosowanych przez IPCC (grunty leśne, grunty uprawne, pastwiska, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty) oraz dodatkowej, siódmej klasy upraw trwałych, obejmującej w szczególności uprawy roślin wieloletnich, których łodygi zazwyczaj nie są zbierane co roku, takie jak zagajniki o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej; [Popr. 36]

9d. »odnawialne paliwa ciekłe lub gazowe pochodzenia niebiologicznego« oznaczają paliwa ciekłe lub gazowe inne niż biopaliwa, których wartość energetyczna pochodzi z odnawialnych źródeł energii innych niż biomasa i które są stosowane w transporcie.»;

[Popr. 37]

-1a. art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie wymagają od dostawców zagwarantowania wprowadzenia na rynek benzyny o maksymalnej zawartości tlenu wynoszącej 2,7 % i maksymalnej zawartości etanolu wynoszącej 5 % do końca 2018 r. oraz wymagać wprowadzania na rynek takiej benzyny w dłuższym terminie, jeżeli uznają to za konieczne. Zapewniają one udostępnienie konsumentom bezpośrednio przy dystrybutorach paliwa należytych informacji dotyczących zawartości biopaliwa w benzynie oraz zwłaszcza dotyczących właściwego stosowania różnych mieszanek paliw. W tym zakresie na wszystkich stacjach benzynowych w całej Unii przestrzega się zaleceń normy EN228:2012 dotyczących oznakowania.»;

[Popr. 38]

-1b. w art. 4 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, gdy zawartość procentowa FAME w oleju napędowym przekracza 7 % objętości państwa członkowskie zapewniają udostępnienie konsumentom bezpośrednio przy dystrybutorach paliwa należytych informacji dotyczących zawartości FAME.»;

[Popr. 39]

1) w art. 7a wprowadza się następujące zmiany:

-a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku dostawców biopaliw przeznaczonych do użytku w lotnictwie państwa członkowskie zezwalają takim dostawcom na podjęcie decyzji o ich udziale w realizacji obowiązku określonego w ust. 2 w zakresie, w jakim dostarczane biopaliwa będą zgodne z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 7b.»;

[Popr. 40]

-aa) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie dopilnowują, aby maksymalny udział biopaliw wyprodukowanych z upraw zbóż i innych upraw roślin wysokoskrobiowych, cukrów oraz upraw roślin oleistych lub upraw roślin z przeznaczeniem na energię, służący realizacji celu określonego w akapicie pierwszym, nie przekraczał maksymalnego udziału ustanowionego w art. 3 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2009/28/WE.»;

[Popr. 184/REV]

a) w ust. 5 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 10a, w szczególności jeżeli chodzi o»;

b) dodaje się ust. w brzmieniu:

„6. Do dnia 31 marca każdego roku dostawcy paliw przekazują organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie sprawozdania na temat ścieżek produkcji biopaliw, ilości oraz emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw w przeliczeniu na jednostkę energii, w tym określonych w załączniku V szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów. Państwa członkowskie zgłaszają te dane Komisji.»;

Środa, 11 września 2013 r.

2) w art. 7b wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw uwzględnianych do celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 60 % w przypadku biopaliw wyprodukowanych w instalacjach, które rozpoczęły działalność po dniu 1 lipca 2014 r. Instalacja” działa,, jeżeli prowadzona jest fizyczna produkcja biopaliw.

W przypadku instalacji, które działały w dniu 1 lipca 2014 r. lub przed tą datą, do celów określonych w ust. 1 biopaliwa muszą przynieść ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 35 % do dnia 31 grudnia 2017 r. i o co najmniej 50 % od dnia 1 stycznia 2018 r.

Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystania biopaliw oblicza się zgodnie z art. 7d ust. 1.”;

b) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących kryteriów i zakresów geograficznych służących określeniu, jakie obszary trawiaste są objęte przepisami akapitu pierwszego lit. c), zgodnie z art. 10a.”;

ba) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Biopaliwa i biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z gruntów, chyba że prawa osób trzecich do użytkowania i prawa własności gruntów są przestrzegane, w tym przez uzyskanie uprzedniej, dobrowolnej i świadomej zgody stron trzecich, z udziałem ich instytucji przedstawicielskich.”;

[Popr. 49]

bb) w ust. 7 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na zrównoważony rozwój społeczny w Unii i w państwach trzecich, wpływu produkcji biopaliw na zmniejszenie dostępności białek pochodzenia roślinnego w Unii, a także wpływu polityki Unii w zakresie biopaliw na dostępność żywności w przystępnych cenach, zwłaszcza dla ludzi [...] w krajach rozwijających się, oraz ogólniejszych kwestii rozwojowych.”;

[Popr. 50]

2a) w art. 7c wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3, wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach. Dąży do zapewnienia maksymalnej zgodności z istotnymi zobowiązaniami określonymi w niniejszym ustępie, a jednocześnie stara się zminimalizować nadmierne obciążenia administracyjne podmiotów, zwłaszcza mniejszych podmiotów.”;

[Popr. 53]

b) ust. 3 akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie przekazują Komisji w zagregowanej formie informacje, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, w tym sprawozdania sporządzone przez niezależnych audytorów. Komisja publikuje te informacje [...] na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24 dyrektywy 2009/28/WE.”;

[Popr. 54]

Środa, 11 września 2013 r.

c) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Unia podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi, zawierające obligatoryjne zobowiązania odnoszące się do postanowień dotyczących kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy. Takie umowy powinny również określać zasady gwarantujące, że procedury celne państw trzecich nie prowadzą do nadużyć związanych z przywozem i wywozem biopaliw i biopłynów, a także przepisy dotyczące ułatwień w handlu. Unia dąży również do zawarcia z państwami trzecimi umów zawierających zobowiązania do ratyfikacji i wdrożenia konwencji MOP i wielostronnych porozumień dotyczących środowiska (MEA), o których mowa w art. 7b ust. 7. W przypadku gdy Unia zawrze umowy zawierające obligatoryjne zobowiązania odnoszące się do postanowień dotyczących kwestii objętych kryteriami zrównoważonego rozwoju zawartymi w art. 7b ust. 2–5, Komisja może zdecydować, że umowy te wykazują, że biopaliwa i biopłyny wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają odnośne kryteria zrównoważonego rozwoju. Podczas zawierania tych umów zwraca się szczególną uwagę na środki podjęte w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, na pośrednie skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, rekultywację terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także na elementy wymienione w art. 7b ust. 7 akapit drugi.”;

[Popr. 55]

d) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„9a. Do [rok od wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia funkcjonowanie umów i dobrowolnych systemów, w odniesieniu do których przyjęto decyzję na podstawie ust. 4, oraz określa najlepsze praktyki. Sprawozdanie oparte jest na najlepszych dostępnych informacjach, w tym uzyskanych w wyniku konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, oraz na praktycznych doświadczeniach zdobytych w trakcie stosowania umów lub systemów. Sprawozdanie uwzględnia odpowiednie, uznane w skali międzynarodowej normy i wytyczne, w tym opracowane przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO) i sojusz ISEAL. W sprawozdaniu analizuje się w odniesieniu do każdej umowy i systemu między innymi:

- niezależność, warunki i częstotliwość audytów;
- dostępność i doświadczenie w stosowaniu metod wykrywania braku zgodności i postępowania w takim przypadku;
- przejrzystość, zwłaszcza w odniesieniu do dostępności systemu, dostępność tłumaczeń na języki urzędowe krajów i regionów, z których pochodzą surowce, dostępność wykazów certyfikowanych podmiotów i odpowiednich certyfikatów, dostępność sprawozdań z audytu;
- udział zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza, jeśli chodzi o konsultacje ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi podczas sporządzania i prowadzenia przeglądu systemu, a także podczas audytów;
- ogólną solidność systemu, zwłaszcza w świetle zasad dotyczących akredytacji, kwalifikacji i niezależności audytorów i odpowiednich jednostek systemu;
- rynkową aktualizację systemu.

Jeśli jest to właściwe w świetle sprawozdania, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w sprawie zmiany postanowień niniejszej dyrektywy dotyczących dobrowolnych systemów w celu promowania najlepszych praktyk.

[Popr. 58]

Środa, 11 września 2013 r.

9b. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących szczegółowych przepisów w zakresie niezależnej kontroli i certyfikacji przestrzegania zasady zgodności z hierarchią postępowania z odpadami ustanowionej w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*), zgodnie z art. 10a. Te akty delegowane zostaną przyjęte do dnia 30 czerwca 2016 r.

[Popr. 59]

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).”;

3) w art. 7d wprowadza się następujące zmiany:

-a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów art. 7a począwszy od 2020 r. emisje gazów cieplarnianych z biopaliw w całym cyklu życia oblicza się, dodając odpowiednią wartość ujętą w załączniku V do wyniku otrzymanego zgodnie z akapitem pierwszym.”;

[Popr. 60]

-aa) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących włączenia do załącznika IV procedury obliczania emisji gazów cieplarnianych z odnawialnych paliw ciekłych i gazowych pochodzenia niebiologicznego w celu sprawdzenia ich zgodności z art. 7b, zgodnie z art. 10a. Te akty delegowane zostaną przyjęte do dnia 31 grudnia 2015 r.”;

[Popr. 61]

a) ust. 3–6 otrzymują brzmienie:

„3. Typowy poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być zgłaszany Komisji w sprawozdaniach, o których mowa w art. 7d ust. 2, w przypadku państw członkowskich, oraz w równoważnych sprawozdaniach w przypadku terytoriów poza Unią.

4. Komisja może zdecydować, w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3, że sprawozdania określone w ust. 3 zawierają dokładne dane do celów pomiaru emisji gazów cieplarnianych związanych z uprawą surowców do biopaliw, które są najczęściej produkowane na tych obszarach, do celów art. 7b ust. 2.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja przygotowuje i publikuje sprawozdanie dotyczące szacunkowych wartości typowych i standardowych określonych w załączniku IV części B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji gazów cieplarnianych spowodowanych transportem i procesami technologicznymi. [Popr. 62]

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących korygowania szacowanych wartości typowych i standardowych w załączniku IV części B i E, zgodnie z art. 10a.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika V do postępu naukowo-technicznego, w tym poprzez zmianę proponowanych wartości pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów przypisanych do danej grupy upraw; wprowadzenie nowych, zgodnie z art. 10a. Do celów oceny modeli gospodarczych stosowanych do oszacowania wartości wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów Komisja uwzględni w przeglądzie najnowsze dostępne informacje dotyczące podstawowych założeń wpływających na wyniki modelowania, w tym zmierzonych trendów w wydajności i produktywności rolnictwa, przydziału produktów ubocznych i zaobserwowanych globalnych zmian w sposobie użytkowania gruntów oraz wskaźników wylesiania. Komisja zapewnia udział zainteresowanych stron w procesie przeglądu. Pierwszy taki przegląd zostanie zakończony nie później niż dnia 30 czerwca 2016 r.

Środa, 11 września 2013 r.

W stosowanych przypadkach Komisja proponuje nowe wartości wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na wyższych poziomach dezagregacji; włączenie dodatkowych wartości, w stosownych przypadkach, gdy na rynek wejdą nowe surowce do produkcji biopaliw; przegląd kategorii, w których do biopaliw są przypisane zerowe emisje wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów; oraz opracowanie wskaźników dotyczących surowców uzyskiwanych z niespożywczego materiału celulozowego i z materiału lignocelulozowego, ~~zgodnie z art. 10a.~~;

[Popr. 189]

- b) ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika IV do postępu naukowo-technicznego, w tym poprzez dodanie wartości dotyczących innych ścieżek produkcji biopaliw w odniesieniu do tych samych lub innych surowców oraz przez zmianę metodyki określonej w części C, zgodnie z art. 10a.”;

- c) uchyla się ust. 8;

ca) **dodaje się ustęp w brzmieniu:**

„8a. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących ustalania szczegółowych definicji, w tym specyfikacji technicznych, wymaganych dla kategorii określonych w załączniku IV część C pkt 9, zgodnie z art. 10a.”;

[Popr. 65]

- 4) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie monitorują zgodność z wymogami określonymi w art. 3 i 4, w odniesieniu do benzyny i olejów napędowych, na podstawie metod analitycznych określonych w obowiązującej wersji norm europejskich, odpowiednio, EN 228 i EN 590.”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każdego roku do dnia 30 czerwca państwa członkowskie składają sprawozdanie zawierające krajowe dane o jakości paliw za poprzedni rok kalendarzowy. Komisja ustanawia wspólny wzór podsumowania danych krajowych dotyczących jakości paliw w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3. Pierwsze sprawozdanie jest przekazywane do dnia 30 czerwca 2002 r. Począwszy od dnia 1 stycznia 2004 r., wzór tego sprawozdania musi być zgodny z wzorem opisanym w odpowiedniej normie europejskiej. Dodatkowo państwa członkowskie podają w sprawozdaniu łączne ilości benzyny i olejów napędowych wprowadzonych do obrotu na ich terytorium oraz wprowadzone do obrotu ilości benzyny bezołowiowej i olejów napędowych o maksymalnej zawartości siarki 10 mg/kg. Poza tym państwa członkowskie podają corocznie dane na temat dostępności, z uwzględnieniem odpowiednich kryteriów geograficznych, benzyny i olejów napędowych o maksymalnej zawartości siarki 10 mg/kg wprowadzonych do obrotu na ich terytorium.”;

- 5) art. 8a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmiany limitu zawartości MMT w paliwie, określonego w ust. 2, zgodnie z art. 10a. Zmiana ta jest dokonywana na podstawie wyników oceny przeprowadzonej za pomocą metodologii testowania, o której mowa w ust. 1. Limit ten może zostać zmniejszony do zera w przypadkach, w których jest to uzasadnione oceną zagrożenia. Limit ten nie może zostać zwiększony, chyba że jest to uzasadnione oceną zagrożenia.”;

5a. **w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:**

„2a. Komisja powinna dokonywać przeglądu wydajności biopaliw we wszystkich sezonowych warunkach występujących w całej Unii w celu dopilnowania, aby jakość biopaliw używanych w pojazdach nie przyczyniała się do zwiększenia emisji substancji zanieczyszczających, CO₂ lub pogorszenia ogólnych osiągnięć pojazdu.

Środa, 11 września 2013 r.

W razie konieczności Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załączników I i II do niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego celem wprowadzenia szczególnych parametrów, limitów i metod badań, zgodnie z art. 10a.”;

[Popr. 66]

6) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania do postępu naukowo-technicznego dopuszczalnych metod analitycznych, o których mowa w załącznikach I, II i III, zgodnie z art. 10a.”;

7) dodaje się w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Przekazania uprawnień, o którym mowa w art. 7a ust. 5, art. 7b ust. 3 akapit drugi, art. 7d ust. 5, art. 7d ust. 6 7, art. 7d ust. 7 **8a**, art. 8a ust. 3 i art. 10 ust. 1, dokonuje się na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7a ust. 5, art. 7b ust. 3 akapit drugi, art. 7d ust. 5, art. 7d ust. 6 7, art. 7d ust. 7 **8a**, art. 8a ust. 3 i art. 10 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7a ust. 5, art. 7b ust. 3 akapit drugi, art. 7d ust. 5, art. 7d ust. 6 7, art. 7d ust. 7 **8a**, art. 8a ust. 3 i art. 10 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

[Popr. 149]

8) w art. 11 uchyla się ust. 4;

9) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany dyrektywy 2009/28/WE

W dyrektywie 2009/28/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się litery w brzmieniu:

„p) ”odpady„są zdefiniowane jak w art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (*). Substancje, które zostały w sposób zamierzony zmodyfikowane lub zanieczyszczone, aby spełniały tę definicję, nie są objęte tą kategorią;

Środa, 11 września 2013 r.

- q) „nieszpożywczy materiał celulozowy” oznacza uprawy energetycznych roślin nieszpożywczych uprawianych na gruntach w celu produkcji bioenergii, w tym miskantu, innych traw energetycznych, niektórych odmian sorgo i konopi przemysłowych, z wyłączeniem upraw o wysokiej zawartości ligniny, takich jak drzewa; [Popr. 69]
- r) „nieszpożywczy materiał lignocelulozowy” oznacza uprawy drzewiastych roślin energetycznych uprawianych na gruntach, takie jak zagajniki o krótkiej rotacji lub uprawy leśne o krótkiej rotacji; [Popr. 70]
- s) „produkty uboczne” oznaczają surowce posiadające wartość rynkową lub alternatywne zastosowania oraz materiały stanowiące znaczący efekt danego procesu pod względem wartości ekonomicznej albo w przypadku, gdy główny proces został celowo zmieniony w celu zwiększenia produkcji lub uzyskania innej jakości materiału kosztem głównego produktu; [Popr. 71]
- t) „odnawialne paliwa ciekłe lub gazowe pochodzenia niebiologicznego” oznaczają inne niż biopaliwa paliwa ciekłe lub gazowe, które są otrzymywane z odnawialnych źródeł energii i które są stosowane w transporcie; [Popr. 72]
- u) „bezpośrednia zmiana sposobu użytkowania gruntów” oznacza każdą zmianę sposobu użytkowania działki gruntu w odniesieniu do sześciu klas pokrycia terenu stosowanych przez IPCC (grunty leśne, grunty uprawne, pastwiska, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty) oraz dodatkowej, siódmej klasy upraw trwałych, obejmującej w szczególności uprawy roślin wieloletnich, których łodygi zazwyczaj nie są zbierane co roku, takie jak zagajniki o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej; [Popr. 74]
- v) „wychwytywanie i wykorzystanie dwutlenku węgla (CCU) na potrzeby transportu” oznacza proces polegający na wychwytywaniu odpadów zawierających duże ilości związków węgla (CO/CO₂) i gazowych strumieni pozostałości z nieodnawialnych źródeł energii oraz przekształcaniu ich w paliwa wykorzystywane w sektorze transportu; [Popr. 75]
- w) „pozostałości z przetwarzania” to substancje, które nie są produktami końcowymi, stanowiącymi właściwy, bezpośredni cel procesu produkcji. Nie stanowią one podstawowego celu procesu produkcji, a proces produkcji nie został celowo dostosowany do ich wytwarzania.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).”; [Popr. 76]

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Wiążące krajowe cele i środki w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych”;

b) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na potrzeby osiągnięcia celu, o którym mowa w akapicie pierwszym, maksymalny łączny wkład biopaliw i biopłynów produkowanych z upraw zbóż i innych upraw roślin wysokoskrobiowych, cukrów oraz upraw roślin oleistych nie może przekraczać ilości energii odpowiadającej maksymalnemu wkładowi określonemu w art. 3 ust. 4 lit. d).”;

c) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(-i) w akapicie pierwszym dodaje się następujące zdanie:

„Każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych w benzynie w 2020 r. wynosił co najmniej 7,5 % ostatecznego zużycia energii wykorzystującej benzynę w tym państwie członkowskim.”

(-ii) po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„W 2016 r. co najmniej 0,5 % końcowego zużycia energii w sektorze transportu stanowi energia pochodząca z zaawansowanych biopaliw.

W 2020 r. co najmniej 2,5 % końcowego zużycia energii w sektorze transportu stanowi energia pochodząca z zaawansowanych biopaliw”.

[Popr. 152/REV]

Środa, 11 września 2013 r.

- (i) w akapicie drugim lit. b) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Przepisy niniejszej litery stosuje się, nie naruszając przepisów art. 17 ust. 1 lit. a) oraz lit. d) niniejszego ustępu;”;

- (ii) w akapicie drugim dodaje się litery w brzmieniu:

„d) do celów obliczeń biopaliw w liczniku, udział energii z biopaliw wyprodukowanych z upraw zbóż i innych upraw roślin wysokoskrobiowych, cukrów ~~oraz~~, upraw roślin oleistych **i innych roślin energetycznych uprawianych na gruntach** nie może przekraczać ~~5%~~ **6%** —~~która to wartość stanowi szacowany udział na koniec 2011 r.~~ końcowego zużycia energii w sektorze transportu w 2020 r.

Udział energii z zaawansowanych biopaliw wymienionych w załączniku IX część A i C wynosi co najmniej 2,5 % końcowego zużycia energii w sektorze transportu w 2020 r.

[Popr. 181]

- e) wkład:

- (i) biopaliw wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A jest uznawany za ~~czterokrotność~~ **równowartość** ich wartości energetycznej;
- (ii) biopaliw wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część B jest uznawany za dwukrotność ich wartości energetycznej;
- (iii) ~~odnawialnych paliw gazowych i ciekłych pochodzenia niebiologicznego~~ **biopaliw wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część C** jest uznawany za czterokrotność ich wartości energetycznej.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby surowce nie były w sposób zamierzony modyfikowane, tak aby obejmowały je kategorie określone w ppkt (i)–(iii).

W celu zminimalizowania ryzyka, że wobec pojedynczych przesyłek będą wysuwane w Unii wielokrotne roszczenia, państwa członkowskie i Komisja dążą do zacieśnienia współpracy pomiędzy krajowymi systemami oraz między krajowymi systemami i dobrowolnymi systemami utworzonymi na podstawie art. 18, w tym w stosownych przypadkach do wymiany danych. W celu zapobiegania zamierzonej modyfikacji materiałów, aby można było je objąć załącznikiem IX, państwa członkowskie zachęcają do opracowania i stosowania systemów śledzenia ruchu i pochodzenia surowców oraz pochodzących z nich biopaliw w całym łańcuchu wartości. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadku wykrycia nadużycia podjęte zostały odpowiednie działania.

Wykaz surowców określony w załączniku IX może zostać dostosowany do postępu naukowo-technicznego, aby zapewnić prawidłowe wdrażanie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących obliczeń. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących wykazu surowców określonego w załączniku IX, zgodnie z art. 25b”;

[Popr. 185]

- ca) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Najpóźniej dnia [rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja wydaje zalecenia dla państw członkowskich dotyczące dodatkowych środków, jakie mogą one przyjąć w celu propagowania efektywności energetycznej i oszczędności energii w sektorze transportu oraz sprzyjania im. Zalecenia te obejmują oszacowanie potencjału w zakresie oszczędności energii w związku z wdrożeniem poszczególnych środków. Ilość zaoszczędzonej energii odpowiadająca środkiem wdrożonym przez państwo członkowskie uwzględnia się w celu dokonania obliczeń, o których mowa w lit. b).”;

[Popr. 153]

Środa, 11 września 2013 r.

2a) w art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Najpóźniej dnia [rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] każde państwo członkowskie publikuje i przekazuje Komisji prognozę wskazującą środki dodatkowe, jakie zamierza przyjąć zgodnie z art. 3 ust. 4a.”;

[Popr. 154]

3) w art. 5 ust. 5 zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania do postępu naukowo-technicznego wartości energetycznej paliw transportowych określonych w załączniku III, zgodnie z art. 25b.”;

4) uchyla się art. 6 ust. 1 akapit drugi;

4a) art. 15 ust. 2 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Gwarancja pochodzenia nie ma żadnej funkcji w rozumieniu spełniania przez państwa członkowskie wymogów art. 3 ust. 1. Przenoszenie gwarancji pochodzenia, oddzielnie lub razem z fizycznym przekazaniem energii, nie ma wpływu na decyzję państw członkowskich w sprawie stosowania transferów statystycznych, wspólnych projektów lub wspólnych systemów wsparcia, pozwalających osiągnąć wyznaczone cele, nie ma też wpływu na obliczanie końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z art. 5.”;

[Popr. 88]

5) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

-a) ust. 1 akapit pierwszy część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Niezależnie od tego, czy surowce były uprawiane na terenie Wspólnoty, czy poza jej terytorium, energię z biopaliw i biopłynów uwzględnia się do celów, o których mowa w lit. a), b) i c) tylko wtedy, gdy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2–7 i nie przekraczają wartości wkładu podanego w art. 3 ust. 4 lit. d):”;

[Popr. 89]

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i biopłynów uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 60 % w przypadku biopaliw i biopłynów wyprodukowanych w instalacjach, które rozpoczęły działalność po dniu 1 lipca 2014 r. Instalacja”działa,, jeżeli prowadzona jest fizyczna produkcja biopaliw lub biopłynów.

W przypadku instalacji, które działały w dniu 1 lipca 2014 r. lub przed tą datą, do celów określonych w ust. 1 biopaliwa i biopłyny muszą przynieść ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 35 % do dnia 31 grudnia 2017 r. i o co najmniej 50 % od dnia 1 stycznia 2018 r.

Ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystania biopaliw i biopłynów oblicza się zgodnie z art. 19 ust. 1.”;

b) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu ustanowienia kryteriów i zakresów geograficznych służących określeniu, jakie obszary trawiaste są objęte przepisami akapitu pierwszego lit. c), zgodnie z art. 25b.”;

ba) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Biopaliwa i biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z gruntów, chyba że prawa osób trzecich do użytkowania i prawa własności są przestrzegane, w tym poprzez uzyskanie uprzedniej, dobrowolnej i świadomej zgody stron trzecich, z udziałem ich instytucji przedstawicielskich.”;

[Popr. 96]

Środa, 11 września 2013 r.

bb) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Surowce wykorzystywane do produkcji biopaliw i biopłynów dla celów, o których mowa w ust. 1, produkowane są zgodnie z zasadami zrównoważonego gospodarowania gruntami;”;

[Popr. 97]

6. w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Eurostat gromadzi i publikuje szczegółowe informacje związane z handlem dotyczące biopaliw produkowanych z upraw roślin spożywczych, takich jak uprawy zbóż i innych roślin wysokoskrobiowych, cukrów i upraw roślin oleistych. Dostępne informacje obejmują zdezagregowane dane handlowe dotyczące zarówno etanolu, jak i biodiesla, gdyż obecnie dane są publikowane w postaci zagregowanej, gdzie przywóz i wywóz etanolu i biodiesla są przedstawiane w formie łącznych danych pod nagłówkiem »biopaliwa«. Dane dotyczące przywozu i wywozu muszą określać rodzaj i ilość biopaliw importowanych i zużywanych przez państwa członkowskie. Dane zawierają również kraj pochodzenia lub kraj eksportujący te produkty do Unii. Dane dotyczące przywozu i wywozu biosurowców lub półproduktów będą dokładniejsze, gdy Eurostat będzie gromadził i publikował informacje o przywozie i wywozie surowców, rodzaju i kraju pochodzenia, w tym o surowcach lub półproduktach będących przedmiotem obrotu wewnętrznego. [Popr. 98]

2b. Eurostat gromadzi i publikuje szczegółowe informacje na temat zatrudnienia uwzględniające liczby, okresy oraz wynagrodzenia związane z bezpośrednim, pośrednim oraz indukowanym zatrudnieniem generowanym w przemyśle biopaliw Unii. Komisja Europejska powinna opracować ustaloną metodykę służącą ocenie stanowisk, która zapewniłaby systematyczną analizę oraz monitoring poziomu zatrudnienia w państwach członkowskich oraz na szczeblu Unii. Dane dotyczące zatrudnienia powinny być zdezagregowane w rozbiciu na dane dotyczące sektora etanolu i biodiesla wraz z wyjaśnieniami obejmującymi określenie lokalizacji danego stanowiska w obrębie łańcucha dostaw biopaliw. Aktualnie dane dotyczące zatrudnienia w sektorze biopaliw nie są uwzględniane w oficjalnych statystykach, przy czym szacunkowe dane dostępne dla decydentów odpowiedzialnych za przyjęcie odpowiedniej polityki są zróżnicowane w zależności od odnośnej definicji lub metodologii przyjętej w danym studium, podejścia zastosowanego do liczenia stanowisk oraz stopnia, w jakim studia te uwzględniają powiązania działalności rolniczej z sektorem biopaliw. Formalna procedura, na podstawie której wymagane byłoby potwierdzenie danych liczbowych dotyczących zatrudnienia na podstawie odnośnych danych oraz przejrzystych założeń, wpłynęłaby na poprawę dostępu do informacji.”;

[Popr. 99]

b) art. 18 ust. 4 akapit pierwszy i akapit drugi otrzymują brzmienie:

„4. Unia podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi, zawierające obligatoryjne zobowiązania odnoszące się do postanowień dotyczących kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy. Takie umowy powinny również określać zasady gwarantujące, że procedury celne państw trzecich nie prowadzą do nadużyć związanych z przywozem i wywozem biopaliw i biopłynów, a także przepisy dotyczące ułatwień w handlu. Unia dąży również do zawarcia z państwami trzecimi umów zawierających zobowiązania do ratyfikacji i wdrożenia konwencji MOP i wielostronnych porozumień dotyczących środowiska (MEA), o których mowa w art. 17 ust. 7. W przypadku gdy Unia zawrze umowy zawierające obligatoryjne zobowiązania odnoszące się do postanowień, które obejmują kwestie objęte kryteriami zrównoważonego rozwoju zawartymi w art. 17 ust. 2–7, Komisja może zdecydować, że umowy te wykazują, że biopaliwa i biopłyny wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają odnośne kryteria zrównoważonego rozwoju. Podczas zawierania tych umów zwraca się szczególną uwagę na środki podjęte w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, na pośrednie skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, rekultywację terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także na elementy wymienione w art. 17 ust. 7 akapit drugi. [Popr. 100]

Środa, 11 września 2013 r.

Komisja ~~może zdecydować~~**decyduje**, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe systemy określające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane do celów art. 17 ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliwa lub biopłynów spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 ~~ust. 3–5~~**ust. 3–5a** **oraz że surowce nie były w sposób zamierzony modyfikowane, tak aby mogły być objęte art. 3 ust. 4 lit. e) ppkt (i)–(iii)**. Komisja może zdecydować, że systemy te zawierają dokładne dane do celów informacji o środkach podjętych w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), ochrony gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także do celów informacji o elementach, o których mowa w art. 17 ust. 7 akapit drugi.

Komisja może również uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 17 ust. 3 lit. b) ppkt (ii). [Popr. 101]

Komisja i państwa członkowskie zapewniają wzajemne uznawanie systemów weryfikacji gwarantujących zgodność z kryteriami zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów, jeżeli te systemy zostały ustanowione zgodnie z niniejszą dyrektywą.”;

[Popr. 102]

c) *dodaje się ustęp w brzmieniu:*

„9a. Po[trzech latach od wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym oceni funkcjonowanie dobrowolnych systemów, w odniesieniu do których przyjęto decyzję na podstawie ust. 4, oraz określi najlepsze praktyki. Sprawozdanie oparte jest na najlepszych dostępnych informacjach, w tym uzyskanych w wyniku konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, oraz na praktycznych doświadczeniach zdobytych w trakcie stosowania systemu. Sprawozdanie uwzględnia zmiany odpowiednich, uznanych w skali międzynarodowej norm i wytycznych, w tym opracowanych przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną i sojusz ISEAL. W sprawozdaniu analizuje się w odniesieniu do każdego systemu między innymi:

- niezależność, warunki i częstotliwość audytów;*
- dostępność i doświadczenie w stosowaniu metod wykrywania braku zgodności i postępowania w takim przypadku;*
- przejrzystość, zwłaszcza w odniesieniu do dostępności systemu, dostępność tłumaczeń na języki urzędowe krajów i regionów, z których pochodzą surowce, dostępność wykazów certyfikowanych podmiotów i odpowiednich certyfikatów, dostępność sprawozdań z audytu;*
- udział zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza, jeśli chodzi o konsultacje ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi podczas sporządzania i prowadzenia przeglądu systemu, a także podczas audytów;*
- ogólną solidność systemu, zwłaszcza w świetle zasad dotyczących akredytacji, kwalifikacji i niezależności audytorów i odpowiednich jednostek systemu;*
- rynkową aktualizację systemu.*

Komisja, jeśli jest to właściwe w świetle sprawozdania, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w sprawie modyfikacji kryteriów wymienionych w art. 18 ust. 5.”;

[Popr. 103]

Środa, 11 września 2013 r.

7) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

-a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących włączenia do załącznika V procedury obliczania emisji gazów cieplarnianych z odnawialnych paliw ciekłych i gazowych pochodzenia niebiologicznego w celu sprawdzenia ich zgodności z art. 17, zgodnie z art. 25b. Te akty delegowane zostaną przyjęte do dnia 31 grudnia 2015 r.”;

[Popr. 106]

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Typowy poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być zgłaszany Komisji w sprawozdaniach, o których mowa w art. 19 ust. 2, w przypadku państw członkowskich, oraz w równoważnych sprawozdaniach w przypadku terytoriów poza Unią.

4. Komisja może zdecydować, w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 3, że sprawozdania określone w ust. 3 zawierają dokładne dane do celów pomiaru emisji gazów cieplarnianych związanych z uprawą surowców do biopaliw i biopłynów, które są najczęściej produkowane na tych obszarach, do celów art. 17 ust. 2.”;

b) w ust. 5 zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„W tym celu Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 25b.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika VIII do postępu naukowo-technicznego, w tym: zmiany proponowanych wartości pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów przypisanych do danej grupy upraw; ~~wprowadzenia nowych, zgodnie z art. 25b. Do celów oceny modeli gospodarczych stosowanych do oszacowania wartości wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów Komisja uwzględni w przeglądzie najnowsze dostępne informacje dotyczące podstawowych założeń wpływających na wyniki modelowania, w tym zmierzonych trendów w wydajności i produktywności rolnictwa, przydziału produktów ubocznych i zaobserwowanych globalnych zmian w sposobie użytkowania gruntów oraz wskaźników wylesiania. Komisja zapewnia udział zainteresowanych stron w procesie przeglądu. Pierwszy taki przegląd zostanie zakończony nie później niż dnia 30 czerwca 2016 r.~~

W stosowanych przypadkach Komisja proponuje nowe wartości wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na wyższych poziomach dezagregacji (np. na poziomie surowca); włączenia uwzględnienie emisji gazów cieplarnianych związanej z transportem surowców; włączenie dodatkowych wartości, w stosownych przypadkach, gdy na rynek wejdą nowe surowce do produkcji biopaliw; oraz opracowania opracowanie wskaźników dotyczących surowców uzyskiwanych z niespożywczego materiału celulozowego i z materiału lignocelulozowego, zgodnie z art. 25b.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących ustalenia w załączniku VIII wartości emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów dla surowców uzyskiwanych z niespożywczego materiału celulozowego i lignocelulozowego, zgodnie z art. 25b, oraz włączy te wartości do metody obliczania wpływu biopaliw i biopłynów na gazy cieplarniane przewidzianej w niniejszym artykule. Te akty delegowane zostaną przyjęte do dnia 30 czerwca 2016 r.”;

[Popr. 107 i 190]

Środa, 11 września 2013 r.

d) ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika V do postępu naukowo-technicznego, w tym poprzez dodanie wartości dotyczących innych ścieżek produkcji biopaliw w odniesieniu do tych samych lub innych surowców oraz przez zmianę metodyki określonej w części C, zgodnie z art. 25b.”;

e) uchyla się ust. 8;

8) uchyla się art. 21;

9) art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przy szacowaniu wartości netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw państwa członkowskie mogą, do celów sprawozdań, o których mowa w ust. 1, zastosować wartości typowe określone w załączniku V części A i B i dodają szacunkowe wartości wszelkich emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, które mają być określone w załączniku VIII.”;

9a. w art. 23 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8a. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przedstawi sprawozdanie na temat pozytywnego i negatywnego wpływu na środowisko i gospodarkę biopaliw produkowanych z odpadów, pozostałości, produktów ubocznych i surowców, których produkcja nie wymaga użytkowania gruntów. Analiza wpływu na środowisko obejmuje emisje gazów cieplarnianych, różnorodność biologiczną, wodę i żyzność gleby. Należy uwzględnić potencjalne lub utracone korzyści wynikające ze stosowania tych surowców do innych celów, w szczególności do produkcji. Analizowany wpływ na gospodarkę obejmuje koszty produkcji, koszty alternatywne związane z wykorzystaniem tych surowców do innych celów, jak również zwrot energii z inwestycji, jaki można uzyskać dzięki zastosowaniu tych surowców do produkcji zaawansowanych biopaliw i biopłynów w całym cyklu życia.”;

[Popr. 109]

10) uchyla się art. 25 ust. 4;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 25b

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 4 lit. d), art. 5 ust. 5, art. 17 ust. 3 lit. c) akapit trzeci, art. 19 ust. 5, art. 19 ust. 6 i art. 19 ust. 7, powierza się Komisji na czas nieokreślony od [dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 4 lit. d), art. 5 ust. 5, art. 17 ust. 3 lit. c) akapit trzeci, art. 19 ust. 5, art. 19 ust. 6 i art. 19 ust. 7, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 4 lit. d), art. 5 ust. 5, art. 17 ust. 3 lit. c) akapit trzeci, art. 19 ust. 5, art. 19 ust. 6 i art. 19 ust. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

Środa, 11 września 2013 r.

12) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w oparciu o najlepsze i najnowsze dostępne dowody naukowe, skuteczność środków wprowadzonych niniejszą dyrektywą pod względem ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, które są związane z produkcją biopaliw i biopłynów. Sprawozdaniu temu towarzyszy, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy, opierający się na najlepszych dostępnych dowodach naukowych, mający na celu włączenie szacowanych wskaźników emisji wynikających z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów do odpowiednich kryteriów zrównoważonego rozwoju, które mają być stosowane od dnia 1 stycznia 2021 r., ~~oraz~~

Sprawozdanie obejmuje również przegląd skuteczności zachęt na rzecz biopaliw z surowców, których produkcja nie wymaga użytkowania gruntów, oraz upraw niespożywczych, zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2009/28/WE. **Sprawozdanie zawiera ocenę dostępności takich biopaliw oraz ich wpływu na środowisko i oddziaływania ekonomiczno-społecznego. Analizuje między innymi wpływ produkcji biopaliw na dostępność zasobów drzewnych oraz na sektory wykorzystujące biomasę.**

Sprawozdanie zawiera ocenę dostępności takich biopaliw oraz ich wpływu na środowisko i oddziaływania ekonomiczno-społecznego. Analizuje między innymi wpływ produkcji biopaliw na dostępność zasobów drzewnych oraz na sektory wykorzystujące biomasę.

Investorzy biorą pod uwagę fakt, iż technologie produkcji biopaliw są wciąż w fazie rozwoju oraz że na dalszym etapie mogą zostać przyjęte dalsze środki mające na celu złagodzenie negatywnych skutków. [Popr. 111]

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [dwanaście miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Środa, 11 września 2013 r.

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach do dyrektywy 98/70/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku IV część C wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami ilości pierwiastka węgla wynikającymi ze zmiany sposobu użytkowania gruntów, e_1 , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_1 = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P,$$

gdzie

e_1 = emisje gazów cieplarnianych w ujęciu rocznym spowodowane zmianami ilości pierwiastka węgla wynikającymi ze zmiany sposobu użytkowania gruntów (mierzone jako masa (w gramach) równoważnika CO₂ w przeliczeniu na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa (w megadžulach));

CS_R = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związana z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzona jako masa (w tonach) pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). Referencyjne użytkowanie gruntów oznacza użytkowanie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, w zależności od tego, która data jest późniejsza;

CS_A = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związana z rzeczywistym użytkowaniem gruntów (mierzona jako masa (w tonach) pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach gdy ilości pierwiastka węgla gromadzą się przez okres przekraczający jeden rok, wartość CS_A jest obliczana jako szacowana ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni po 20 latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej; oraz

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo na jednostkę powierzchni w jednym roku).”;

b) skreśla się pkt 8 i 9;

2) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„Załącznik V

Część A. Szacowane emisje spowodowane biopaliwami, wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów

Grupa surowców	Szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów (gCO _{2eq} /MJ)
Uprawy zbóż i inne uprawy roślin wysokoskrobiowych	12
Cukry	13
Rośliny oleiste	55

Część B. Biopaliwa, w przypadku których szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów są uznawane za zerowe

W przypadku biopaliw produkowanych z następujących kategorii surowców uznaje się, że ich szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów wynoszą zero:

a) surowce niewymienione w części A niniejszego załącznika;

Środa, 11 września 2013 r.

- b) surowce, których produkcja prowadzi do bezpośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, np. zmiany jednej z następujących klas pokrycia terenu stosowanych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC): grunty leśne, użytki zielone, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, na klasę gruntów uprawnych lub upraw trwałych⁽¹⁾. W takim przypadku „wartość emisji wynikającej z bezpośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów„(el) należy obliczać zgodnie z załącznikiem IV część C pkt 7.”.

⁽¹⁾ Uprawy trwałe są określane jako uprawy wieloletnie z lodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej, zgodnie z definicją w komunikacie Komisji 2010/C 160/02.

ZAŁĄCZNIK II

W załącznikach do dyrektywy 2009/28/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku V część C wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami ilości pierwiastka węgla wynikającymi ze zmiany sposobu użytkowania gruntów, e_1 , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_1 = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P,$$

gdzie

e_1 = emisje gazów cieplarnianych w ujęciu rocznym spowodowane zmianami ilości pierwiastka węgla wynikającymi ze zmiany sposobu użytkowania gruntów (mierzone jako masa (w gramach) równoważnika CO₂ w przeliczeniu na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa (w megadżulach));

CS_R = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związana z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzona jako masa (w tonach) pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). Referencyjne użytkowanie gruntów oznacza użytkowanie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, w zależności od tego, która data jest późniejsza;

CS_A = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związana z rzeczywistym użytkowaniem gruntów (mierzona jako masa (w tonach) pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach gdy ilości pierwiastka węgla gromadzą się przez okres przekraczający jeden rok, wartość CS_A jest obliczana jako szacowana ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni po 20 latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej; oraz

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo lub biopłyn na jednostkę powierzchni w jednym roku).”;

b) skreśla się pkt 8 i 9;

2) dodaje się załącznik VIII w brzmieniu:

„Załącznik VIII

Część A. Szacowane emisje spowodowane surowcami do produkcji biopaliw i biopłynów, wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów

Grupa surowców	Szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów (gCO _{2eq} /Mj)
Uprawy zbóż i inne uprawy roślin wysokoskrobiowych	12
Cukry	13
Rośliny oleiste	55

Środa, 11 września 2013 r.

Część B. Biopaliwa i biopłyny, w przypadku których szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów są uznawane za zerowe

W przypadku biopaliw i biopłynów produkowanych z następujących kategorii surowców uznaje się, że ich szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów wynoszą zero:

- a) surowce niewymienione w części A niniejszego załącznika;
- b) surowce, których produkcja prowadzi do bezpośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów, np. zmiany jednej z następujących klas pokrycia terenu stosowanych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC): grunty leśne, użytki zielone, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, na klasę gruntów uprawnych lub upraw trwałych⁽¹⁾. W takim przypadku „wartość emisji wynikającej z bezpośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów„(e) należy obliczać zgodnie z załącznikiem V część C pkt 7.”;

⁽¹⁾ Uprawy trwałe są określane jako uprawy wieloletnie z lodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej, zgodnie z definicją w komunikacie Komisji 2010/C 160/02.

[Popr. 164]

3) dodaje się załącznik IX w brzmieniu:

„Załącznik IX

Część A. Surowce **pochodzące z odpadów i pozostałości**, których wkład w realizację celu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, jest uznawany za **czterokrotność równy** ich wartości energetycznej **i które przyczyniają się do realizacji celu 2,5 %, o którym mowa w art. 3 lit. d) ppkt (i)**

- (a) ~~Algi~~
- b) Frakcja biomasy zmieszanych odpadów komunalnych, ale nie segregowanych odpadów z gospodarstw domowych, z zastrzeżeniem celów recyklingu **lub selektywnego zbierania** na mocy **art. 11 ust. 1** i art. 11 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE; **państwa członkowskie mogą przyznać odstępstwa od przepisów w odniesieniu do selektywnie zebranych bioodpadów, jeśli procesy umożliwiają produkcję zarówno kompostu, jak i biopaliw.**
- c) **Ulegająca biodegradacji** frakcja biomasy odpadów przemysłowych **oraz odpadów pochodzących z handlu detalicznego i hurtowego, ale nie odpady podlegające selektywnemu zbieraniu na mocy art. 11 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE, i pod warunkiem że przestrzegana jest hierarchia postępowania z odpadami i zasada użytkowania kaskadowego**
- d) Słoma
- e) Obornik i osad ściekowy
- f) Ścieki z zakładów wytłaczania oleju palmowego i puste wiązki owoców palmy
- g) Smoła oleju talowego
- h) Gliceryna surowa
- i) Wytłoczyny z trzciny cukrowej
- j) Wytłoki z winogron i osady winne z drożdży
- k) Łupiny orzechów
- l) Łuski nasion
- m) Kolby
- n) Kora, gałęzie, liście, trociny i strużyny

(na) Materiał lignocelulozowy z wyjątkiem kłód tartacznych i kłód skrawanych.

Środa, 11 września 2013 r.

Część B. Surowce **pochodzące z odpadów i pozostałości**, których wkład w realizację celu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, jest uznawany za dwukrotność ich wartości energetycznej

- a) Zużyty olej kuchenny
- b) Tłuszcze zwierzęce sklasyfikowane jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 (*)
- e) ~~Niespożywczy materiał celulozowy~~
- d) ~~Materiał lignocelulozowy z wyjątkiem kłód tartacznych i kłód skrawanych~~.

Część C. Surowce, których wkład w realizację celu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, jest uznawany za czterokrotność ich wartości energetycznej i które przyczyniają się do realizacji celu 2,5 %, o którym mowa w art. 3 lit. d) ppkt (i)

- a) **Algi (autotroficzne)**
- b) **Odnawialne paliwa ciekłe i gazowe pochodzenia niebiologicznego**
- c) **Wychwytywanie i wykorzystanie dwutlenku węgla na potrzeby transportu**
- d) **Bakterie**

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1)."

[Popr. 186]

P7_TA(2013)0358

Środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego (COM(2012)0413 – C7-0202/2012 – 2012/0201(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0413),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0202/2012),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0242/2013),

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 86.

Środa, 11 września 2013 r.

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0201

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(-1) Na podstawie informacji, które będą przekazywane przez państwa członkowskie, Komisja powinna przedstawić sprawozdanie na temat efektów, które przyniosło wdrożenie planów gospodarowania zasobami węgorka, i w razie konieczności zaproponować w trybie pilnym stosowne środki, które z dużym prawdopodobieństwem zapewnią odbudowę zasobów węgorka europejskiego. [Popr. 1]

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ⁽³⁾ nadaje Komisji uprawnienia w zakresie wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia.

(2) Na skutek wejścia w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia powierzone Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1100/2007 muszą zostać dostosowane do postanowień art. ~~290~~ i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. [Popr. 2]

(3) W celu stosowania niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1100/2007 należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do podjęcia środków w związku ze znacznym spadkiem średnich cen rynkowych węgorka wykorzystywanych do celów zarybieniowych w porównaniu z cenami węgorka wykorzystywanych do innych celów. **Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, opierając się na najnowszych opiniach naukowych i zaleceniach naukowców, w szczególności na poziomie ekspertów, tak aby zagwarantować, że posiadane przez nią informacje są obiektywne, szczegółowe, wyczerpujące i aktualne. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne i terminowe przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. [Popr. 3]**

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 86.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 z dnia 18 września 2007 r. ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorka europejskiego (Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 17).

Środa, 11 września 2013 r.

- (4) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych do przyjęcia aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. [Popr. 3]
- (5) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. [Popr. 4]
- (6) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1100/2007 odnośnie do zatwierdzania przez Komisję planów gospodarowania zasobami węgorka na podstawie ~~danych~~ **najlepszych i najnowszych dostępnych informacji** technicznych i naukowych należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾. [Popr. 5]
- (6a) **W 2013 r. ICES powinna sformułować nowe i bardziej wszechstronne opinie dotyczące stanu zasobów węgorka. Przy przygotowywaniu takich opinii ICES powinna uwzględniać wszystkie przyczyny zmniejszania się zasobów węgorka, w tym w związku z tarliskami. Jeżeli ICES potwierdzi, że stan zasobów węgorka pozostaje krytyczny, Komisja powinna jak najszybciej przedstawić wniosek w sprawie nowego rozporządzenia dotyczącego odbudowy zasobów węgorka europejskiego. Rozporządzenie powinno również obejmować rozwiązania długoterminowe, takie jak sposoby na odblokowanie szlaków migracyjnych.** [Popr. 6]
- (7) Komisja nie mogła przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania ze środków podjętych w celu odnowy zasobów, w tym zmian cen rynkowych, w terminie do dnia 1 lipca 2011 r. z uwagi na późne przekazanie przez niektóre państwa członkowskie odnośnych informacji. Dlatego termin złożenia tego sprawozdania należy przedłużyć do dnia 31 grudnia 2012 r.
- (7a) **Istotne jest, aby Komisja nakładała kary na państwa członkowskie, które nie przekazały lub nie przeanalizowały wszystkich dostępnych im danych, aby umożliwić sporządzenie wyczerpującego i popartego naukowo bilansu sytuacji dotyczącej węgorka europejskiego.** [Popr. 7]
- (8) Przepis rozporządzenia (WE) Nr 1100/2007 dotyczący uprawnień do przyjmowania alternatywnych środków zmierzających do osiągnięcia docelowego współczynnika sphywania węgorka powierza uprawnienia do zmiany tego, innego niż istotny, elementu tego rozporządzenia Radzie. Zgodnie z TFUE taka procedura podejmowania decyzji nie jest już możliwa i przepis ten należy skreślić.
- (9) Decyzją Komisji 2008/292/WE⁽²⁾ ustanowiono, że do celów rozporządzenia (WE) Nr 1100/2007 Morze Czarne i systemy rzeczne z nim połączone nie są wodami, w których węgork europejski występuje naturalnie. Dlatego art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia zdezaktualizował się i należy go skreślić.
- (10) Decyzją Komisji 2009/310/WE⁽³⁾ zatwierdzono wnioski Cypru, Malty, Austrii, Rumunii i Słowacji o zwolnienie z obowiązku przygotowania planu gospodarowania zasobami węgorka. Aktualnie żadne wnioski o zwolnienie z tego obowiązku nie oczekują na rozpatrzenie. Dlatego art. 3 rozporządzenia (WE) Nr 1100/2007 zdezaktualizował się i należy go skreślić.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1100/2007,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).
- (²) Decyzja Komisji 2008/292/WE z dnia 4 kwietnia 2008 r. stanowiąca, że Morze Czarne i systemy rzeczne z nim połączone nie są wodami, w których węgork europejski występuje naturalnie do celów rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2007 (Dz.U. L 98 z 10.4.2008, s. 14).
- (³) Decyzja Komisji 2009/310/WE z dnia 2 kwietnia 2009 r. zatwierdzająca wnioski Cypru, Malty, Austrii, Rumunii i Słowacji o zwolnienie z obowiązku przygotowania planu gospodarowania zasobami węgorka zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1100/2007 (Dz.U. L 91 z 3.4.2009, s. 23).

Środa, 11 września 2013 r.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1100/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 skreśla się ust. 2;

1a) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie stwierdzają, w których dorzeczach na ich terytorium krajowym węgorz europejski występuje naturalnie (zwanymi dalej »dorzeczami, w których występuje węgorz«), i określają te dorzecza; mogą do nich zostać także zaliczone wody morskie.”;

[Popr. 9]

1b) art. 2 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. W ramach planu gospodarowania zasobami węgorza każde państwo członkowskie jak najszybciej wdraża odpowiednie środki w celu ograniczenia śmiertelności węgorza spowodowanej czynnikami spoza dziedziny rybołówstwa, w tym turbinami elektrowni wodnych i pompami. Podejmuje się dalsze środki w celu ograniczenia śmiertelności wynikającej z innych czynników, jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia celu planu.”;

[Popr. 10]

2) skreśla się art. 3;

3) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Plany gospodarowania zasobami węgorza są zatwierdzane przez Komisję w drodze aktu wykonawczego przyjmowanego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 12b ust. 2.”;

3a) art. 5 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli do dnia 31 grudnia 2008 r. państwo członkowskie przedstawi Komisji do zatwierdzenia plan gospodarowania zasobami węgorza, który nie może zostać zatwierdzony przez Komisję zgodnie z ust. 1 lub który nie spełnia warunków w zakresie składania sprawozdań i oceny określonych w art. 9, państwo to redukuje nakład połowowy co najmniej o 50 % w stosunku do średniego nakładu z lat 2004–2006 albo redukuje go tak, by połowy węgorza zmniejszyły się co najmniej o 50 % w stosunku do średnich połowów z lat 2004–2006, i w tym celu skraca okres połowów węgorza albo stosuje inne środki. Redukcji nakładu połowowego dokonuje się w terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia decyzji o niezatwierdzeniu planu lub w ciągu trzech miesięcy od niedotrzymania terminu przekazania danych.”;

[Popr. 11]

3b) w art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Od dnia 1 stycznia 2014 r. wszystkie plany gospodarowania zasobami węgorza są poddawane przeglądowi i aktualizowane co dwa lata, przy uwzględnieniu najnowszych opinii naukowych.”;

[Popr. 12]

4) art. 7 ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

*„6. W przypadku znacznego spadku średnich rynkowych cen węgorzy wykorzystywanych do celów zarybieniowych, w porównaniu z cenami węgorzy wykorzystywanych do innych celów, dane państwo członkowskie informuje o tym Komisję. Komisja – w drodze aktów delegowanych przyjmowanych zgodnie z art. 12a oraz w celu zaradzenia sytuacji – może tymczasowo zmniejszyć określoną procentowo ilość ryb przeznaczanych na zarybianie, o której mowa w ust. 2 **w przypadku, gdy plan gospodarowania zasobami węgorza jest zgodny z art. 2 ust. 4.***

*7. Najpóźniej do dnia 31 grudnia ~~2012~~2013 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie i oceni środki służące zarybianiu, uwzględniając ~~rozwoj~~ **najnowsze opinie naukowe w sprawie warunków, w których zarybianie może przyczyniać się do zwiększenia biomasy stada tarłowego. W sprawozdaniu tym Komisja dokonuje przeglądu rozwoju** cen rynkowych.”;*

[Popr. 13]

Środa, 11 września 2013 r.

4a) art. 7 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Zarybianie jest traktowane jako środek służący ochronie do celów art. 38 ust. 2 rozporządzenia (UE) Nr ... [EFMR], pod warunkiem że:

- jest przewidziane w planie gospodarowania zasobami węgorza sporządzonym zgodnie z art. 2,
- dotyczy węgorzy odławianych i obrabianych za pomocą metod i narzędzi gwarantujących najniższą możliwą śmiertelność przy połowie, przechowywaniu, transporcie i hodowli,
- odbywa się na obszarze gwarantującym wysokie szanse przeżycia i migracji,
- przyczynia się do osiągnięcia docelowego 40-procentowego współczynnika sphywania węgorzy, o którym mowa w art. 2 ust. 4, oraz
- podlega kwarantannie w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się ewentualnych chorób i pasożytów.”;

[Popr. 14]

5) ~~w art. 9 skreśla się ust. 3;~~ otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Sprawozdawczość i ocena

1. Państwa członkowskie gromadzą dane naukowe w celu ilościowego ujęcia oddziaływania środków podejmowanych względem zasobów węgorza, znalezienia rozwiązań minimalizujących szkody i zalecania celów gospodarowania zasobami. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie początkowo co trzy lata, przy czym pierwsze sprawozdanie należy przedstawić do dnia 30 czerwca 2012 r., oraz udostępniają informacje wyznaczonym organom naukowym. Następnie, po pierwszym sprawozdaniu za okres trzech lat, częstotliwość ich składania zwiększa się do jednego sprawozdania co dwa lata. W sprawozdaniach przedstawia się w zarysie system monitorowania, wdrażanie, skuteczność działań i ich efekty, a w szczególności zawiera się możliwie najbardziej dokładne osiągalne dane szacunkowe pokazujące:

- a) jaka w danym państwie członkowskim część stada węgorzy srebrzystych powraca do morza na tarło lub jaka część stada węgorzy srebrzystych opuszcza terytorium tego państwa członkowskiego w swojej wędrówce do morza na tarło – w stosunku do docelowego współczynnika ich sphywania określonego w art. 2 ust. 4;
- b) jaki nakład jest związany z połowami węgorza każdego roku i o ile zmniejszono ten nakład zgodnie z art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 4;
- c) jakie jest natężenie czynników spoza dziedziny rybołówstwa powodujących śmiertelność węgorzy i o ile ograniczono wpływ tych czynników zgodnie z art. 2 ust. 10;
- d) ile węgorzy o długości poniżej 12 cm jest odławianych oraz jaka ich część jest wykorzystywana do jakich celów;
- e) jaki jest wskaźnik przeżycia wśród węgorzy wykorzystywanych do zarybiania, w czasie połowów, transportu, zarybiania bądź sphywania do Morza Sargassowego na tarło.
- f) dobrowolne wyszczególnienie tarlisk odławianych węgorzy.

2. Do dnia 31 października 2013 r. Komisja przedstawia Parlamentowi i Radzie sprawozdanie przedstawiające statystyczną i naukową ocenę wyników osiągniętych dzięki wdrożeniu planów gospodarowania zasobami węgorza wraz z opinią STECF. Na podstawie stwierdzeń zawartych w tym sprawozdaniu Komisja może przedstawić propozycje dotyczące rozszerzenia zakresu stosowania rozporządzenia w celu uwzględnienia czynników innych niż rybołówstwo powodujących śmiertelność węgorzy.

Środa, 11 września 2013 r.

3. *Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja przedstawia ocenę unijnego i międzynarodowego handlu węgorzem europejskim, koncentrując się w szczególności na kwestii przestrzegania przez Unię zobowiązań wynikających z konwencji CITES oraz na oszacowaniu skali nielegalnego handlu węgorzem europejskim w państwach członkowskich. W takim sprawozdaniu należy określić niezgodności między różnymi dostępnymi zestawami danych i zasugerować środki mające na celu usprawnienie procesu monitorowania handlu, w tym zmianę obowiązujących kodeksów celnych, tak aby umożliwić bardziej skuteczne monitorowanie.”;*

[Popr. 15]

5a) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Środki następcze

Uwzględniając stwierdzenia zawarte w sprawozdaniach, o których mowa w art. 7 ust. 7 i art. 9 ust. 2 i 3, jak również wszelkie nowe i szerzej zakrojone opinie sformułowane przez ICES w kwestii stanu zasobów węgorza europejskiego w 2013 r., Komisja, najpóźniej do dnia 31 marca 2014 r., przedstawia Parlamentowi i Radzie nowy wniosek ustawodawczy, którego celem jest doprowadzenie, z dużym prawdopodobieństwem, do odbudowy zasobów węgorza europejskiego. Czyniąc to Komisja może rozważyć sposoby rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia w celu uwzględnienia czynników innych niż rybołówstwo powodujących śmiertelność węgorzy.”;

[Popr. 16]

6) dodaje się art. 12a i 12b w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia **do przyjęcia aktów delegowanych**, o których mowa w art. 7 ust. 6, powierza się Komisji na ~~czas~~ ~~nieokreślony~~ ~~okres~~ ~~trzech lat od dnia ... (*)~~. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem danego okresu.**

[Popr. 17]

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 6, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 6 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada, poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 12b

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury powołany na mocy art. 30 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2371/2002. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011 (**).

Środa, 11 września 2013 r.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz. U. L 55 z 28.2.2011, s. 13)."

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

P7_TA(2013)0359

Unijny kodeks celny ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny kodeks celny (przekształcenie) (COM(2012)0064 – C7-0045/2012 – 2012/0027(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

(2016/C 093/45)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0064),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 33, 114 oraz 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0045/2012),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom państw członkowskich,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 23 maja 2012 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
- uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 12 lipca 2012 r. skierowane do Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 68.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 22 maja 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0006/2013),
1. uchwala poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0027

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ustanawiającego unijny kodeks celny

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 952/2013.)

P7_TA(2013)0360

Zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1217/2009 ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych we Wspólnocie Europejskiej (COM(2011)0855 – C7-0468/2011 – 2011/0416(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/46)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0855),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0468/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 lutego 2012 r. ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 149.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając zobowiązanie przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 27 maja 2013 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0179/2012),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0416

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1217/2009 ustanawiającego sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych we Wspólnocie Europejskiej

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1318/2013.)

P7_TA(2013)0361

Zmiana dyrektyw w sprawie bezpieczeństwa żywności w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego dyrektywy 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE oraz 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji (COM(2012)0150 – C7-0089/2012 – 2012/0075(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/47)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0150),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 i art. 114 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0089/2012),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez austriacki Bundesrat, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 23 maja 2012 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 28 maja 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0045/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0075

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego dyrektywy 1999/4/WE i 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy Rady 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1021/2013.)

P7_TA(2013)0362

Umowa UE – Republika Zielonego Przylądka w sprawie ułatwień w wydawaniu wiz krótkoterminowych obywatelom Republiki Zielonego Przylądka i Unii Europejskiej ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka w sprawie ułatwień w wydawaniu wiz krótkoterminowych obywatelom Republiki Zielonego Przylądka i Unii Europejskiej (05674/2013 – C7-0110/2013 – 2012/0271(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 093/48)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05674/2013),
- uwzględniając projekt umowy między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka w sprawie ułatwień w wydawaniu wiz krótkoterminowych obywatelom Republiki Zielonego Przylądka i Unii Europejskiej (14203/2012),

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 143.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0110/2013),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0266/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Republiki Zielonego Przylądka.

P7_TA(2013)0363

**Umowa UE – Republika Zielonego Przylądka o readmisji osób przebywających nielegalnie
*******Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka o readmisji osób przebywających nielegalnie (14546/2012 – C7-0109/2013 – 2012/0268(NLE))**

(Zgoda)

(2016/C 093/49)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14546/2012),
 - uwzględniając projekt umowy pomiędzy Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie (14759/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 79 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0109/2013),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0267/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Republiki Zielonego Przylądka.

Środa, 11 września 2013 r.

P7_TA(2013)0354

Projekt budżetu korygującego nr 4/2013 – Personel Agencji Europejskiego GNSS – Personel Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) – Personel Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 4/2013 na rok budżetowy 2013, sekcja 3 – Komisja, sekcja 4 – Trybunał Sprawiedliwości (11696/2013 – C7-0247/2013 – 2013/2084(BUD))

(2016/C 093/50)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002⁽¹⁾, w szczególności jego art. 18,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 12 grudnia 2012 r.⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich⁽⁴⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 4/2013 przedłożony przez Komisję dnia 29 kwietnia 2013 r. (COM (2013)0254),
- uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu korygującego nr 4/2013, przyjęte przez Radę dnia 15 lipca 2013 r. (11696/2013 – C7-0247/2013),
- uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
- uwzględniając pismo Komisji Kultury,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0285/2013),

A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 4/2013 ma na celu wprowadzenie zmian do planu zatrudnienia Agencji Europejskiego GNSS poprzez dodanie 20 stanowisk w związku z dodatkowymi zadaniami powierzonymi Agencji, do planu zatrudnienia Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) poprzez dodanie 2 pracowników zatrudnionych na czas określony i 13 pracowników kontraktowych w związku z rozszerzeniem mandatu Agencji oraz zmian do planu zatrudnienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej poprzez dodanie 7 stanowisk potrzebnych dla dodatkowych rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 66 z 8.3.2013.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

Środa, 11 września 2013 r.

- B. mając na uwadze, że zaproponowane zwiększenie liczby stanowisk przedstawiono jako niemające wpływu na budżet, ponieważ planuje się, że zostanie w pełni zrównoważone przez odpowiadające mu ograniczenia w sekcji budżetu dotyczącej Komisji, a w przypadku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dzięki środkom dostępnym w jego sekcji;
- C. mając na uwadze, że obsadzenie 20 dodatkowych stanowisk w Agencji Europejskiego GNSS powinno się odbyć w trybie pilnym, aby umożliwić Agencji przygotowanie się do nowych zadań począwszy od stycznia 2014 r.;
- D. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego zawiera jedynie część pierwotnego wniosku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej opartego na Deklaracji nr 38 załączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony i nie uwzględnia 9 prawników, o których wnioskował Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- E. mając na uwadze, że dodatkowi prawnicy mogliby zmniejszyć dodatkowe obciążenie Trybunału wynikające z tego, że jak dotychczas Radzie nie udało się uzgodnić systemu umożliwiającego zwiększanie liczby sędziów w Sądzie (pomimo tego, że konieczność takiej reformy nie jest kwestionowana); mając na uwadze, że te stanowiska zostały rzeczywiście uwzględnione w przedstawionym przez Komisję projekcie budżetu na 2014 r.;
1. przyjmuje do wiadomości przedstawiony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 4/2013 oraz stanowisko Rady dotyczące projektu;
 2. w odniesieniu do zwiększenia liczby stanowisk w Agencji Europejskiego GNSS zauważa, że zrównoważenie przez ograniczenia w personalu Komisji nie rozpocznie się natychmiast w 2013 r., ale zostanie całkowicie zrealizowane dopiero podczas kolejnych wieloletnich ram finansowych;
 3. wyraża zaniepokojenie w związku z wprowadzającą w błąd prezentacją oszczędności w zakresie personalu w odniesieniu do planu zatrudnienia Komisji; odnotowuje, że w bezpośrednich służbach Komisji uwolniono 13 pracowników kontraktowych i 2 stanowiska, ale dodano je do planu zatrudnienia EACEA; zauważa, że ponieważ wszystkie agencje wykonawcze są częścią administracji Komisji, wbrew temu co jest sugerowane nie można mówić o zmniejszeniu budżetu Komisji; jest świadomy, że personel zatrudniony w agencjach wykonawczych opłacany jest całkowicie ze środków operacyjnych;
 4. zamierza poprzeć dodatkowe stanowiska dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które Komisja pominęła w swoim projekcie, w kontekście rocznej procedury budżetowej na 2014 r.;
 5. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 4/2013;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 4/2013 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Czwartek, 12 września 2013 r.

P7_TA(2013)0369

Działalność Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie sprawozdania rocznego z działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r. (2013/2051(INI))

(2016/C 093/51)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne dotyczące działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r.,
 - uwzględniając art. 24 akapit trzeci, art. 228 i art. 298 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 41 oraz art. 43 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 czerwca 2008 r.⁽¹⁾ w sprawie przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego zmieniającej decyzję 94/262/EWWiS, WE, Euratom z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich⁽²⁾,
 - uwzględniając umowę ramową w sprawie współpracy, zawartą pomiędzy Parlamentem Europejskim a Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich w dniu 15 marca 2006 r., która weszła w życie w dniu 1 kwietnia 2006 r.,
 - uwzględniając przepisy wykonawcze do statutu Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 1 stycznia 2009 r.⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich,
 - uwzględniając art. 205 ust. 2 zdanie drugie i trzecie Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji (A7-0257/2013),
- A. mając na uwadze, że sprawozdanie roczne dotyczące działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r. zostało oficjalnie przedstawione Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego w dniu 21 maja 2013 r., zaś w dniu 28 maja 2013 r. w Brukseli Rzecznik Praw Obywatelskich Nikiforos Diamandouros przedstawił swoje sprawozdanie Komisji Petycji;
- B. mając na uwadze, że sprawozdanie roczne z 2012 r. jest ostatnim sprawozdaniem rocznym przygotowanym przez Nikiforosa Diamandourosa w ramach pełnionej przez niego funkcji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, gdyż dnia 14 marca 2013 r. poinformował on Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego o swoim zamiarze ustąpienia ze stanowiska w dniu 1 października 2013 r.; mając na uwadze, że Nikiforos Diamandouros został wybrany Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich po raz pierwszy w 2003 r., wygrywając kolejne wybory w roku 2005 i 2010;
- C. mając na uwadze, że Nikiforos Diamandouros pełnił funkcję Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przez 10 lat; mając na uwadze, że kadencja jego następcy będzie trwać od dnia 1 października 2013 r. do wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r., po czym rozpoczęta zostanie nowa procedura wyboru rzecznika przez nowy Parlament;
- D. mając na uwadze, że art. 24 TFUE stanowi, iż „każdy obywatel Unii może zwracać się do Rzecznika Praw Obywatelskich, ustanowionego zgodnie z postanowieniami artykułu 228”;
- E. mając na uwadze, że na mocy art. 228 TFUE Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich uprawniony jest do przyjmowania skarg dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii, z wyłączeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wykonującego swoje funkcje sądowe;

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 E z 27.11.2009, s. 172.

⁽²⁾ Dz.U. L 113 z 4.5.1994, s. 15.

⁽³⁾ Przyjęta dnia 8 lipca 2002 r. i zmieniona decyzjami Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 5 kwietnia 2004 r. i 3 grudnia 2008 r.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- F. mając na uwadze, że zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii „korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej” oraz że ten sam artykuł przewiduje przyjęcie w tym celu specjalnych aktów prawa wtórnego takich jak rozporządzenia, mających zastosowanie do wszystkich obszarów administracji UE;
- G. mając na uwadze, że art. 41 Karty praw podstawowych stanowi, iż „każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii”;
- H. mając na uwadze, że Unia Europejska zaproponowała, by rok 2013 ogłosić Europejskim Rokiem Obywateli dla uczczenia 20. rocznicy ustanowienia obywatelstwa UE;
- I. mając na uwadze, że art. 43 Karty praw podstawowych stanowi, że „każdy obywatel Unii i każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę w Państwie Członkowskim ma prawo zwracać się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w przypadkach niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, z wyłączeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wykonującego swoje funkcje sądowe”;
- J. mając na uwadze rezolucję z dnia 6 września 2001 r., w której Parlament przyjął kodeks dobrego postępowania administracyjnego Rzecznika Praw Obywatelskich;
- K. mając na uwadze, że do niewłaściwego administrowania dochodzi wówczas, gdy organ publiczny nie postępuje zgodnie z przepisami lub zasadami dla niego wiążącymi;
- L. mając na uwadze, że definicja ta nie ogranicza niewłaściwego administrowania do przypadków, w których naruszane prawo lub zasada są prawnie wiążące; mając na uwadze, że zasady dobrego administrowania stanowią wyższy poziom zobowiązania niż przepisy prawne, wymagając od instytucji UE nie tylko poszanowania ich obowiązków prawnych, lecz także stawiania sobie za cel ducha służby obywatelom i dbania o to, by wszyscy obywatele byli traktowani uczciwie, bezstronnie i z godnością oraz by mogli w pełni korzystać ze swoich praw;
- M. mając na uwadze, że w 2012 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zarejestrował 2 442 skargi (2 510 w 2011 r.) z rozpatrzonych ogółem 2 460 skarg (2 544 w 2011 r.); mając na uwadze, że 740 skarg (30 %) wchodziło w zakres jego kompetencji;
- N. mając na uwadze, że dużą część skarg (56 %) otrzymano za pośrednictwem elektronicznego formularza rejestracji skarg ze strony internetowej Rzecznika Praw Obywatelskich Unii, dostępnej we wszystkich 23 językach urzędowych;
- O. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich otworzył 450 dochodzeń (382 w 2011 r.) na podstawie skarg; mając na uwadze, że stanowi to wzrost o 18 % w stosunku do 2011 r.; mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich otworzył 15 dochodzeń z własnej inicjatywy (14 w 2011 r.) i przedstawił Parlamentowi jedno sprawozdanie specjalne;
- P. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich zamknął 390 dochodzeń (w tym 10 dochodzeń wszczętych z własnej inicjatywy), w tym 206 z 2012 r., 113 z 2011 r. i 71 z lat wcześniejszych; mając na uwadze, że 85,3 % (324) zamkniętych dochodzeń dotyczyło skarg wniesionych przez indywidualnych obywateli, natomiast 14,7 % (56) przez przedsiębiorstwa, stowarzyszenia lub inne podmioty prawne;
- Q. mając na uwadze, że 1 467 otrzymanych skarg mieściło się w zakresie kompetencji członka europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich; mając na uwadze, że sieć ta składa się z krajowych i regionalnych rzeczników praw obywatelskich oraz podobnych organów w UE, EOG, Szwajcarii oraz krajach kandydujących; mając na uwadze, że Komisja Petycji Parlamentu Europejskiego jest pełnoprawnym członkiem tej sieci; mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich przekazał komisji 63 skargi;
- R. mając na uwadze, że 52,7 % dochodzeń otwartych w 2012 r. dotyczyło Komisji Europejskiej, 5,2 % – Parlamentu Europejskiego, 3,0 % – Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, 1,5 % – Europejskiego Banku Inwestycyjnego, a 20,9 % – innych instytucji, agencji lub organów UE;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- S. mając na uwadze, że najczęstsze zarzuty dotyczące niewłaściwego administrowania, którymi w 2012 r. zajmował się Rzecznik Praw Obywatelskich, dotyczyły praworządności (27,7%), udzielania informacji (12,5%), uczciwości (10,3%), racjonalnych terminów podejmowania decyzji (8%) oraz wniosków o publiczne udostępnienie dokumentów (6,7%);
- T. mając na uwadze, że w 76 zamkniętych sprawach (19%) nie stwierdzono niewłaściwego administrowania, natomiast w 56 sprawach (14%) niewłaściwe administrowanie zostało stwierdzone;
- U. mając na uwadze, że brak stwierdzenia niewłaściwego administrowania nie stanowi negatywnego wyniku, ponieważ skarżący może skorzystać z pełnego wyjaśnienia przedstawionego przez daną instytucję oraz niezależnej analizy Rzecznika Praw Obywatelskich w związku z jego sprawą, a wynik służy za dowód, że dana instytucja działała zgodnie z zasadami dobrej administracji;
- V. mając na uwadze, że w 2012 r. w 80 przypadkach instytucja przyjęła rozwiązanie polubowne lub rozwiązała sprawę samodzielnie; mając na uwadze, że w przypadku gdy Rzecznik Praw Obywatelskich nie stwierdzi niewłaściwego administrowania lub uzna, że nie ma podstaw do kontynuowania dochodzenia, może zgłosić dodatkową uwagę; mając na uwadze, że celem uwagi dodatkowej jest udzielenie instytucji porady dotyczącej sposobu poprawy jakości służby ze strony instytucji na rzecz obywateli;
- W. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich zamknął 47 spraw, w których stwierdził niewłaściwe administrowanie, kierując uwagę krytyczną do instytucji, której dotyczyła skarga; mając na uwadze, że w 9 przypadkach zainteresowana instytucja przyjęła projekt zalecenia;
- X. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich zgłasza uwagę krytyczną, gdy:
- (i) instytucja, której dotyczy skarga, nie jest już w stanie wyeliminować zaistniałego przypadku niewłaściwego administrowania,
 - (ii) przypadek niewłaściwego administrowania nie ma skutków o charakterze ogólnym, oraz
 - (iii) żadne działanie następcze nie wydaje się konieczne; mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich zgłasza również uwagę krytyczną, gdy uważa, że projekt zalecenia nie posłuży użytecznemu celowi, przy czym procedura jest taka sama, w przypadku gdy instytucja nie przyjmie projektu zalecenia lub gdy Rzecznik Praw Obywatelskich nie uzna za stosowne przedstawienia specjalnego sprawozdania Parlamentowi;
- Y. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich zgłasza projekt zalecenia, gdy zainteresowana instytucja ma możliwość wyeliminowania niewłaściwego administrowania lub gdy przypadek niewłaściwego administrowania jest szczególnie poważny lub rodzi konsekwencje o charakterze ogólnym; mając na uwadze, że w 2012 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wydał 17 projektów zaleceń;
- Z. mając na uwadze, że w 2012 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił Parlamentowi Europejskiemu jedno sprawozdanie specjalne; mając na uwadze, że to sprawozdanie specjalne dotyczyło sposobu rozpatrywania przez Komisję skargi wniesionej do niej przez obywateli zrzeszonych w ramach inicjatyw sprzeciwiających się negatywnym – ich zdaniem – konsekwencjom rozbudowy lotniska w Wiedniu; mając na uwadze, że sprawozdanie specjalne do Parlamentu Europejskiego to narzędzie, które oferuje Rzecznikowi Praw Obywatelskich największe możliwości działania i stanowi ostatni formalny krok, jaki może on podjąć w postępowaniu w danej sprawie;
- AA. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem Parlamentu dotyczącym sprawozdania specjalnego obawy Rzecznika Praw Obywatelskich związane z niewłaściwym administrowaniem były uzasadnione;
- AB. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich co roku publikuje ekspertyzę na temat działań podejmowanych przez instytucje w następstwie jego uwag krytycznych i uwag dodatkowych; mając na uwadze, że z ekspertyzy z 2011 r. wynika, że w 84% przypadków odnotowano pozytywny skutek działań podejmowanych w następstwie uwag krytycznych i uwag dodatkowych skierowanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich;
- AC. mając na uwadze, że w 2012 r. działalność Rzecznika Praw Obywatelskich koncentrowała się głównie na kwestii integracji osób z różnym stopniem niepełnosprawności; mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich, wraz z Komisją Petycji Parlamentu Europejskiego, Komisją Europejską, Agencją Praw Podstawowych oraz Europejskim Forum Osób Niepełnosprawnych, prowadzi działania na rzecz ochrony, propagowania i monitorowania wdrożenia unijnych ram zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych; mając na uwadze, że konwencja jest pierwszym traktatem poświęconym prawom człowieka, jaki kiedykolwiek ratyfikowała Unia Europejska;

Czwartek, 12 września 2013 r.

- AD. mając na uwadze, że Rada poparła propozycję stworzenia unijnych ram – w tym propozycję Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Komisji Petycji – mających na celu monitorowanie wdrożenia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych;
- AE. mając na uwadze, że w 2012 r. Europejska Fundacja Zarządzania Jakością przyznała Rzecznikowi Praw Obywatelskich oficjalny tytuł „dążącego do doskonałości” („Committed to Excellence”);
1. zatwierdza sprawozdanie roczne za 2012 r. przedłożone przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; bierze pod uwagę fakt, iż dnia 1 października 2013 r. Nikiforos Diamandouros ustąpi ze stanowiska;
 2. wyraża wdzięczność Nikiforosowi Diamandourosowi za wzorcowe pełnienie przez niego funkcji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przez ostatnie dziesięć lat oraz za wyniki, jakie udało mu się osiągnąć, aby w ramach UE działania prowadzone były w sposób bardziej uczciwy i przejrzysty; wyraża nadzieję, że Rzecznik na emeryturze cieszyć się będzie dobrym zdrowiem i życzy mu powodzenia w realizacji dalszych planów;
 3. wyraża uznanie dla doskonałej pracy Rzecznika Praw Obywatelskich na rzecz wzmocnienia i pogłębienia dialogu z obywatelami, społeczeństwem obywatelskim, instytucjami oraz innymi zainteresowanymi stronami na wszystkich szczeblach;
 4. biorąc pod uwagę fakt, że połowa obywateli Unii Europejskiej podziela pogląd, zgodnie z którym drugim w kolejności prawem obywatelskim jest prawo do dobrej administracji, uważa, że nieustanne starania Rzecznika podejmowane w celu wzmocnienia i zwiększenia otwartości, przejrzystości i odpowiedzialności w procesach decyzyjnych oraz administracji w Unii Europejskiej miały ogromny wpływ na tworzenie Unii Europejskiej, w której decyzje podejmowane są i wdrażane „z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości i jak najbliżej obywateli”, zgodnie z art. 1 Traktatu o Unii Europejskiej; wzywa kolejnego Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do kontynuowania wysiłków swojego poprzednika zmierzających do osiągnięcia tych ważnych celów;
 5. wyraża szacunek dla niestrudzonego zaangażowania Rzecznika w działania mające na celu wyjście naprzeciw obywatelom i uświadamianie ich na temat praw przysługujących im na mocy traktatów, a także zachęcanie administracji instytucji i organów UE, aby stawiały sobie za cel zwiększenie przejrzystości i służbę obywatelom;
 6. uważa, że Rzecznik Praw Obywatelskich zawsze wykonywał swoje obowiązki w sposób aktywny i zrównoważony, i wyraża podziękowanie za doskonałe relacje służbowe i współpracę z Parlamentem, w szczególności z Komisją Petycji;
 7. zwraca uwagę, że 52 % obywateli europejskich uważa, że najważniejszą funkcją Rzecznika Praw Obywatelskich jest czuwanie nad tym, by obywatele UE znali swoje prawa i potrafili z nich korzystać, w związku z czym zachodzi potrzeba, by Rzecznik Praw Obywatelskich usprawnił komunikację z obywatelami UE i zacieśnił współpracę z europejską siecią rzeczników praw obywatelskich;
 8. wzywa do podjęcia odpowiednich działań w celu przyspieszenia procedury rozpatrywania skarg, przeprowadzania kontroli i podejmowania decyzji;
 9. przypomina, że 42 % obywateli UE jest niezadowolonych z poziomu przejrzystości administracji UE, i podkreśla konieczność kontynuowania wysiłków Rzecznika Praw Obywatelskich mających na celu wspieranie instytucji UE w osiągnięciu wyższego stopnia otwartości, skuteczności i przyjaznego nastawienia do obywateli, jak również zacieśniania więzi między instytucjami i obywatelami;
 10. odnotowuje, że skargi dotyczące przejrzystości zawsze były traktowane przez Rzecznika Praw Obywatelskich priorytetowo; zauważa także, że liczba tego rodzaju skarg zmniejszyła się od 2008 r., kiedy to w szczytowym momencie 36 % skarżących wskazywało na domniemany brak przejrzystości, do 21,5 % w 2012 r.; uważa, że świadczy to o tym, że instytucje UE dołożyły znacznych starań w celu zwiększenia przejrzystości w swoich działaniach; wzywa instytucje, agencje i organy UE do działania na rzecz dalszego obniżenia tej liczby poprzez współpracę z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich oraz wdrażanie jego zaleceń; wyraża jednak zaniepokojenie wciąż dużą liczbą zgłaszanych skarg dotyczących otwartości, publicznego dostępu i danych osobowych, ponieważ problemy te stanowią zagrożenie dla międzyinstytucjonalnego dialogu, wizerunku UE oraz nastawienia obywateli do UE;

Czwartek, 12 września 2013 r.

11. przypomina, że przejrzystość, otwartość, dostęp do informacji i poszanowanie praw obywateli oraz wysokie standardy etyczne są niezbędne w celu utrzymania zaufania między obywatelami a instytucjami, które szczególnie w obecnej, trudnej sytuacji gospodarczej ma wielkie znaczenie dla przyszłości projektu integracji europejskiej;

12. wzywa instytucje UE, by w związku ze wzrostem poziomu cyfryzacji w obszarze administracji publicznej wychodziły naprzeciw szczególnym potrzebom osób starszych, które często nie potrafią obsługiwać nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych, oraz by stworzyły równoważne rozwiązania w postaci przyjaznych dla użytkownika aplikacji, praktycznych internetowych programów pomocniczych i umożliwiły kontakt w formie nieelektronicznej;

13. odnotowuje, że w 2012 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zarejestrował 2 442 skargi i że był to rekordowy rok zarówno pod względem otwartych dochodzeń (465 = + 18 % w stosunku do 2011 r.), jak również dochodzeń zamkniętych (390 = + 23 %);

14. odnotowuje z zadowoleniem przedstawione przez Rzecznika Praw Obywatelskich dziesięć „spraw modelowych”, ilustrujących najlepsze praktyki administracyjne instytucji europejskich działających w różnych obszarach;

15. uważa, że obniżenie całkowitej liczby skarg skierowanych do Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r. to kolejny dowód na to, że interaktywny przewodnik dostępny na jego stronie internetowej okazał się sukcesem i jest narzędziem oferującym największe możliwości działania, zaprojektowanym w celu zapewnienia mniejszej liczby skarg kierowanych przez obywateli do Rzecznika Praw Obywatelskich, które nie należą do obszaru jego kompetencji, oraz zaoferowania większych możliwości w zakresie doradztwa dla skarżących i skierowania ich do właściwych podmiotów; zauważa, że obserwowana tendencja stanowi potwierdzenie, że coraz większa liczba obywateli zwraca się do Rzecznika Praw Obywatelskich z właściwych powodów; sugeruje, aby posłowie do Parlamentu Europejskiego, pracownicy instytucji, organów i agencji UE, a także członkowie europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich zamieścili na swoich stronach internetowych oraz w mediach społecznościowych bezpośrednie łącze do interaktywnego przewodnika;

16. podkreśla, że liczba skarg niemieszczących się w zakresie kompetencji Rzecznika Praw Obywatelskich (1 720) była najniższą odnotowaną liczbą od dziesięciu lat; wzywa Rzecznika Praw Obywatelskich do kontynuowania działań mających na celu dalsze zmniejszenie tej liczby;

17. uznaje istotny wkład europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich i podkreśla zasadność skutecznej współpracy na rzecz obywateli UE; odnotowuje, że 60 % skarg rozpatrywanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich w 2012 r. mieściło się w zakresie kompetencji członka sieci; przypomina, że Komisja Petycji jest pełnoprawnym członkiem tej sieci; odnotowuje, że w 2012 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przekazał komisji 63 skargi; gratuluje Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich sukcesów w koordynowaniu sieci; uważa, że jest to istotny aspekt działalności Rzecznika Praw Obywatelskich, a współpracę w ramach sieci powinno się pogłębiać w celu poprawy stosowania prawa UE na szczeblu krajowym; zaleca rozszerzenie sieci na inne właściwe organy krajowe; uważa, że należy utrzymywać i wzmacniać uczestnictwo Rzecznika Praw Obywatelskich w europejskich i międzynarodowych stowarzyszeniach rzeczników praw obywatelskich;

18. odnotowuje, że w poprzednich latach większość dochodzeń otwartych przez Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczyło Komisji (52,7 %); zauważa, że liczba dochodzeń otwartych w 2012 r., które dotyczyły Parlamentu Europejskiego, prawie podwoiła się w stosunku do roku 2011; wzywa swój Sekretariat do pełnej współpracy z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, aby zapewnić zgodność i spójność z jego zaleceniami i uwagami dotyczącymi praktyk administracyjnych;

19. podkreśla, że każde zakończone dochodzenie stanowi krok we właściwym kierunku oraz dobrą okazję do wprowadzenia zmian zidentyfikowanych i wnioskowanych przez obywateli jako sposób urzeczywistnienia koncepcji europejskiego obywatelstwa opartego na uczestnictwie w najszerszym możliwym zakresie w odniesieniu do europejskiego procesu ustawodawczego;

20. pochwala inicjatywę Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącą publikowania zbioru zasad służby cywilnej, który powinien stanowić przewodnik dla urzędników UE w zakresie stosowania dobrych praktyk; przypomina, że pięć zasad służby cywilnej to: oddanie Unii Europejskiej i jej obywatelom, rzetelność, obiektywność, szacunek dla innych i przejrzystość; wzywa instytucje, agencje i organy UE do kierowania się tymi zasadami we wszystkich swoich działaniach;

Czwartek, 12 września 2013 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w czerwcu 2013 r. Rzecznik Praw Obywatelskich opublikował nowe wydanie Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, uwzględniającego przepisy europejskiego prawa administracyjnego zawarte w orzecznictwie sądów europejskich;
22. wyraża zadowolenie z zaangażowania Rzecznika Praw Obywatelskich w wiele rozmaitych konferencji skupiających się na lepszej administracji publicznej, w tym w organizację jednej z konferencji wspólnie z siecią badawczą w zakresie europejskiego prawa administracyjnego (ReNEUAL);
23. przypomina zawarte w rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾ wezwanie Komisji do przyjęcia obowiązujących zasad postępowania administracyjnego dla struktur administracji UE i przedstawienia projektu rozporządzenia w tym zakresie zgodnie z art. 298 TFUE; uważa, że dotychczasowe doświadczenia Rzecznika Praw Obywatelskich oraz jego publikacje na ten temat stanowią odpowiednią podstawę dla stworzenia projektu aktu prawnego; uważa, że byłby to najlepszy sposób zapewnienia trwałej zmiany kultury świadczenia usług administracyjnych przez instytucje UE;
24. z zadowoleniem odnotowuje, że z pozytywną reakcją ze strony przedstawicieli instytucji spotkało się 98 spośród 120 uwag i zaleceń Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących dochodzeń prowadzonych w 2012 r., co oznacza, że w 82 % przypadków instytucje UE zgadzają się z sugestiami Rzecznika Praw Obywatelskich; wzywa wszystkie instytucje, agencje i organy UE do dołożenia wszelkich starań w celu zapewnienia pełnej zgodności z uwagami i zaleceniami Rzecznika Praw Obywatelskich oraz udzielenia pomocy Rzecznikowi Praw Obywatelskich w szybkim przeprowadzaniu dochodzeń poprzez między innymi współpracę z Rzecznikiem Praw Obywatelskich w działaniach na rzecz skrócenia terminów zakończenia dochodzenia;
25. przypomina, że w 2012 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił Parlamentowi jedno sprawozdanie specjalne w sprawie braku rozpatrzenia przez Komisję kwestii konfliktu interesów w związku z rozbudową lotniska w Wiedniu, braku oceny oddziaływania na środowisko w związku z tą rozbudową, brakiem procedur kontrolnych dostępnych dla osób wnoszących skargę dotyczącą projektu rozbudowy oraz braku oceny oddziaływania na środowisko; uznaje stosowność tego sprawozdania z uwagi na powyższe kwestie; przypomina, że niniejsze sprawozdanie specjalne było przyczyną sformułowania przez Komisję Petycji przyszłościowych wniosków odnoszących się do aktualnej zmiany dyrektywy w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia prywatne lub publiczne na środowisko naturalne oraz do prawa administracyjnego Unii;
26. uważa, że w szczególności po otrzymaniu projektu zalecenia, świadomość, że kolejnym krokiem może być specjalne sprawozdanie do Parlamentu, często pomaga przekonać zainteresowaną instytucję lub zainteresowany organ do zmiany stanowiska;
27. odnotowuje, że poprzedni i obecny Rzecznik Praw Obywatelskich przez okres 17 i pół roku przedstawili jedynie 18 sprawozdań specjalnych; uważa, że jest to dowód na to, że w większości przypadków instytucje UE przyjmują podejście oparte na współpracy; uznaje znaczenie tych sprawozdań specjalnych i zachęca Rzecznika Praw Obywatelskich do kontynuowania działań, jeśli zaistnieją istotne przypadki niewłaściwego administrowania dotyczące instytucji, organów i jednostek organizacyjnych UE;
28. podkreśla, że inicjatywa „Międzynarodowy Dzień Prawa do Wiedzy” – 28 września – przybliży obywatelom europejskim działalność Rzecznika Praw Obywatelskich i stanowi przykład dobrej praktyki;
29. z zadowoleniem przyjmuje uczestnictwo Rzecznika Praw Obywatelskich w działaniach Komisji Petycji, a także Europejskiego Forum Osób Niepełnosprawnych, Komisji oraz Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej związanych z unijnymi ramami, o których mowa w art. 33 ust. 2, w zakresie ochrony, propagowania i monitorowania wdrożenia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych; wzywa Rzecznika Praw Obywatelskich do położenia szczególnego nacisku w podejmowanych przez niego działaniach na potrzeby szczególnie wrażliwych grup społecznych, w tym osób niepełnosprawnych;
30. z zadowoleniem przyjmuje działania Rzecznika Praw Obywatelskich mające na celu zapewnienie wdrożenia Karty praw podstawowych przez instytucje UE również poprzez wszczynanie dochodzeń z własnej inicjatywy; przewiduje nałożenie innego, podobnego obowiązku na Rzecznika Praw Obywatelskich wraz z przystąpieniem Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, o którym mowa w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0004.

Czwartek, 12 września 2013 r.

31. podkreśla znaczenie dochodzeń z własnej inicjatywy podejmowanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich, które umożliwiają mu rozwiązywanie problemów, o których normalnie nie byłby informowany, ze względu na fakt, iż obywatele nie posiadają wymaganych informacji bądź zasobów umożliwiających im zwrócenie się do Rzecznika; uważa, że należy zwiększyć przejrzystość instytucji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich;

32. z zadowoleniem przyjmuje fakt przyjęcia w 2012 r. przepisów ustanawiających instytucję rzecznika praw obywatelskich w Turcji; uznaje znaczenie wsparcia i rad Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w tym zakresie; wyraża zadowolenie z faktu, że instytucja rzecznika praw obywatelskich na poziomie krajowym funkcjonuje już we wszystkich krajach kandydujących; uważa, że doświadczenie pokazuje, iż instytucja Rzecznika Praw Obywatelskich jest bardzo pożyteczna, jeżeli chodzi o propagowanie dobrej administracji, praworządności i ochrony praw człowieka, a zatem państwa członkowskie, w których instytucja ta jeszcze nie istnieje, powinny prowadzić aktywne działania na rzecz jej ustanowienia; wzywa Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do dalszego wspierania przyszłych krajów kandydujących w prowadzeniu tych działań;

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i sprawozdania Komisji Petycji Radzie, Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz ich rzecznikom praw obywatelskich lub podobnym właściwym organom.

P7_TA(2013)0370

Państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych UE *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (COM(2011)0290 – C7-0135/2011 – 2011/0138(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/52)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0290),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0135/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 18 lipca 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0139/2013),

Czwartek, 12 września 2013 r.

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0138

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1289/2013.)

P7_TA(2013)0371

Europejski Urząd Nadzoru i nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do jego powiązania z rozporządzeniem Rady (UE) nr .../... powierzającym Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (COM(2012)0512 – C7-0289/2012 – 2012/0244(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/53)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0512),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję Parlamentowi (C7-0289/2012),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 27 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 listopada 2012 r. ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 1.2.2013, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 34.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 18 kwietnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0393/2012),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
 2. odnotowuje wspólne oświadczenie Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i Przewodniczącego Europejskiego Banku Centralnego załączone do niniejszej rezolucji;
 3. podkreśla, że pkt 47 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. powinien stosować się do rozszerzenia mandatu Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego; podkreśla, że jakkolwiek decyzja organu prawodawczego popierająca rozszerzenie mandatu pozostaje bez uszczerbku dla decyzji podjętych przez władzę budżetową w ramach rocznej procedury budżetowej;
 4. wzywa Komisję do przedstawienia kosztorysu w pełni uwzględniającego wyniki porozumienia ustawodawczego zawartego między Parlamentem Europejskim a Radą, aby sprostać wymogom Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, służb Komisji i ewentualnie Europejskiego Banku Centralnego w zakresie budżetu i kadr;
 5. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0244

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1022/2013.)

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte dnia 22 maja 2013 r. (Teksty przyjęte P7_TA(2013)0212).

Czwartek, 12 września 2013 r.

Załącznik do rezolucji ustawodawczej

Oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i prezesa Europejskiego Banku Centralnego przy okazji głosowania PE w sprawie przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi

Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013, a zwłaszcza jego art. 20, przewodniczący Parlamentu Europejskiego i prezes Europejskiego Banku Centralnego niniejszym deklarują swe pełne poparcie dla projektu tekstu porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim i Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie współpracy dotyczącej procedur związanych z jednolitym mechanizmem nadzorczym uzgodnionego przez nasze zespoły negocjacyjne. Wzywamy w związku z tym obie instytucje do jak najszybszego formalnego przyjęcia porozumienia międzyinstytucjonalnego.

Porozumienie przewiduje większy stopień rozliczalności EBC przed Parlamentem Europejskim w odniesieniu do zadań wykonywanych w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, a także przewiduje odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony informacji poufnych. Projekt porozumienia międzyinstytucjonalnego przewiduje dokładną parlamentarną kontrolę zadań nadzorczych powierzonych EBC dzięki regularnej wymianie poglądów z przedmiotowo właściwą komisją Parlamentu, poufnym rozmowom z prezydium wspomnianej komisji oraz większemu dostępowi do informacji, w tym do zapisu obrad Rady ds. Nadzoru. Zagwarantowano również współpracę EBC z Parlamentem Europejskim w ramach prowadzonych dochodzeń.

Ponadto w projekcie porozumienia międzyinstytucjonalnego doprecyzowano udział Parlamentu w procedurze powoływania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru. Z myślą o wspólnym celu, jakim jest przyspieszenie ustanowienia jednolitego mechanizmu nadzorczego jako ważnego kroku w kierunku pełnej unii bankowej obie nasze instytucje pragną szybko przystąpić do pierwszej procedury selekcyjnej w celu mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru.

Strasburg/Frankfurt dnia 12 września 2013 r.

Martin Schulz

Mario Draghi

P7_TA(2013)0372

Szczególne zadania EBC w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (COM(2012)0511 – C7-0314/2012 – 2012/0242(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 093/54)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2012)0511),
- uwzględniając art. 127 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0314/2012),
- uwzględniając protokół nr 4 dotyczący Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego,

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając pismo Komisji Prawnej,
 - uwzględniając pismo Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną, w ramach protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, przez parlament Szwecji, stwierdzającą, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0392/2012),
1. zatwierdza po poprawkach wnioski Komisji ⁽¹⁾;
 2. przyjmuje do wiadomości wspólne oświadczenia przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i prezesa Europejskiego Banku Centralnego załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 5. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-CNS(2012)0242

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 12 września 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.)

Załącznik do rezolucji ustawodawczej

Oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i prezesa Europejskiego Banku Centralnego przy okazji głosowania PE w sprawie przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi

Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013, a zwłaszcza jego art. 20, przewodniczący Parlamentu Europejskiego i prezes Europejskiego Banku Centralnego niniejszym deklarują swe pełne poparcie dla projektu tekstu porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim i Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie współpracy dotyczącej procedur związanych z jednolitym mechanizmem nadzorczym uzgodnionego przez nasze zespoły negocjacyjne. Wzywamy w związku z tym obie instytucje do jak najszybszego formalnego przyjęcia porozumienia międzyinstytucjonalnego.

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 22 maja 2013 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0213).

Czwartek, 12 września 2013 r.

Porozumienie przewiduje większy stopień rozliczalności EBC przed Parlamentem Europejskim w odniesieniu do zadań wykonywanych w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, a także przewiduje odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony informacji poufnych. Projekt porozumienia międzyinstytucjonalnego przewiduje dokładną parlamentarną kontrolę zadań nadzorczych powierzonych EBC dzięki regularnej wymianie poglądów z przedmiotowo właściwą komisją Parlamentu, poufnym rozmowom z prezydium wspomnianej komisji oraz większemu dostępowi do informacji, w tym do zapisu obrad Rady ds. Nadzoru. Zagwarantowano również współpracę EBC z Parlamentem Europejskim w ramach prowadzonych dochodzeń.

Ponadto w projekcie porozumienia międzyinstytucjonalnego doprecyzowano udział Parlamentu w procedurze powoływania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru. Z myślą o wspólnym celu, jakim jest przyspieszenie ustanowienia jednolitego mechanizmu nadzorczego jako ważnego kroku w kierunku pełnej unii bankowej obie nasze instytucje pragną szybko przystąpić do pierwszej procedury selekcyjnej w celu mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru.

Strasburg/Frankfurt dnia 12 września 2013 r.

Martin Schulz

Mario Draghi

P7_TA(2013)0373

Dostęp do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwy i równy podział korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów w Unii *I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski dnia 12 września 2013 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów w Unii (COM(2012)0576 – C7-0322/2012 – 2012/0278(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 093/55)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Umocowanie - 1 (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej i Protokół o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (protokół z Nagoi),

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej Komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art.57 akapit drugi (A7-0263/2013).

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw - 1 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (-1) *Unia ustanowiła „Unijną strategię ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.”, która zobowiązuje ją do zwiększenia wkładu w zapobieganie utracie różnorodności biologicznej na świecie do 2020 r.*

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1) Zróżnicowana grupa **podmiotów** w Unii, w tym pracownicy naukowcy i przedsiębiorstwa różnych sektorów przemysłu, stosuje zasoby genetyczne do celów naukowo-badawczych, rozwojowych i komercyjnych; niekiedy wykorzystuje się również wiedzę tradycyjną związaną z zasobami genetycznymi.

- (1) Zróżnicowana grupa **użytkowników i dostawców** w Unii, w tym pracownicy naukowcy i przedsiębiorstwa różnych sektorów przemysłu, stosuje zasoby genetyczne do celów naukowo-badawczych, rozwojowych i komercyjnych; niekiedy wykorzystuje się również wiedzę tradycyjną związaną z zasobami genetycznymi. *Działalność badawczo-rozwojowa to taka działalność, w ramach której dokonuje się analizy i badania genetycznego lub biochemicznego składu zasobów genetycznych, a także tworzy innowacje i praktyczne zastosowania. Pomyślne wdrożenie protokołu z Nagoi zależy również od sposobu, w jaki użytkownicy i dostawcy zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi negocjują wspólnie uzgodnione warunki, których wynikiem ma być dążenie do zachowania różnorodności biologicznej w myśl unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.*

Poprawka 4

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (2) Zasoby genetyczne stanowią zbiór genów organizmów zarówno występujących w naturze, jak i uprawianych oraz odgrywają znaczącą i coraz większą rolę w wielu gałęziach gospodarki, w tym w produkcji żywności, leśnictwie, opracowywaniu leków i rozwoju biologicznych źródeł energii **odnawialnej**.

- (2) Zasoby genetyczne stanowią zbiór genów organizmów zarówno występujących w naturze, jak i uprawianych oraz odgrywają znaczącą i coraz większą rolę w wielu gałęziach gospodarki, w tym w produkcji żywności, leśnictwie, **biotechnologii**, opracowywaniu i wytwarzaniu leków, **kosmetyków oraz** rozwoju biologicznych źródeł energii. *Zasoby genetyczne odgrywają ważną rolę przy wdrażaniu odpowiednich strategii służących odbudowie zdegradowanych systemów oraz odtworzeniu gatunków zagrożonych wyginięciem.*

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 2 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (2a) Unia stwierdza współzależność wszystkich państw w odniesieniu do zasobów genetycznych dla wyżywienia i rolnictwa, jak również wyjątkowy charakter i znaczenie tych zasobów dla osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego na całym świecie oraz dla zrównoważonego rozwoju rolnictwa w kontekście ograniczenia ubóstwa i zmiany klimatu, uznając w tym względzie podstawową rolę Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa oraz Komisji FAO ds. Zasobów Genetycznych dla Wyżywienia i Rolnictwa.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 2 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (2b) Badania nad zasobami genetycznymi są stopniowo rozszerzane o nowe dziedziny, szczególnie oceany, które nadal stanowią najslabiej zbadane i najmniej znane ekosystemy na Ziemi. Szczególnie głębiny oceanów stanowią ostatnią granicę Ziemi, co uzasadnia rosnące zainteresowanie nimi na poziomie badań naukowych, planowania i wykorzystania zasobów. W tym kontekście badanie ogromnej różnorodności biologicznej występującej w głębinowych ekosystemach morskich stanowi nowo powstającą i bardzo obiecującą sferę badań z uwagi na odkrywanie zasobów genetycznych o potencjalnym zastosowaniu do różnych celów.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 2 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (2c) Uznana praktyką jest wymienianie się wszelkimi zasobami genetycznymi roślin dla wyżywienia i rolnictwa dla celów badawczych, hodowlanych i szkoleniowych zgodnie z warunkami standardowej umowy o przeniesienie materiału badawczego ustanowionej na mocy Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa zgodnie z protokołem ustaleń w sprawie utworzenia Europejskiego Zintegrowanego Systemu Banków Genów (AEGIS); zgodnie z art. 4 ust. 3 protokołu z Nagoi uznaje się, że taka praktyka służy wsparciu celów konwencji i protokołu oraz nie jest z nimi sprzeczna.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Wiedza tradycyjna, którą posiadają społeczności tubylcze i lokalne, może być źródłem istotnych informacji przyczyniających się do odkrycia **interesujących** cech genetycznych lub biochemicznych zasobów genetycznych.

Poprawka

- (3) Wiedza tradycyjna, którą posiadają społeczności tubylcze i lokalne, może być źródłem istotnych informacji przyczyniających się do odkrycia **potencjalnie cennych** cech genetycznych lub biochemicznych zasobów genetycznych, **w tym wiedza, innowacje oraz praktyki stosowane przez społeczności rdzenne i lokalne prowadzące tradycyjny tryb życia istotny dla ochrony i zrównoważonego rozwoju różnorodności biologicznej. Należy przestrzegać praw tych społeczności określonych w Konwencji nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy o ludach tubylczych i plemiennych oraz w Deklaracji praw ludów tubylczych Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne, zaś unijne środki wykonawcze powinny ułatwić osiągnięcie tego celu.**

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3a) **Należy przypomnieć, że zgodnie z Konwencją o udzieleniu patentów europejskich nie ma możliwości udzielania patentu na odmiany roślin i rasy zwierząt, jak również biologiczne sposoby wytwarzania roślin i zwierząt. W przypadku wynalazków opartych na zasobach genetycznych lub ich elementach zasoby te należy wskazać we wnioskach o udzielenie ochrony patentowej obejmującej m.in. zasoby, produkty, w tym derywaty, oraz procesy uzyskane przy użyciu biotechnologii lub wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, zaś ich źródło należy przekazać właściwym organom. Powyższy obowiązek dotyczy również praw do nowych odmian roślin.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3b) *Państwa członkowskie i ich sądy są właściwe i odpowiedzialne za praktyczne wdrażanie środków mających zabezpieczać społeczności tubylcze i lokalne w Unii w zakresie ustaleń dotyczących dostępu do korzyści i ich podziału.*

Poprawka 11
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4a) *Zasoby genetyczne należy zachować in situ oraz wykorzystywać w sposób zrównoważony, zaś korzyści wynikające z ich wykorzystania należy podzielić w sposób sprawiedliwy i równy. Powyższe działanie przyczyniłoby się do eliminacji ubóstwa, a tym samym do realizacji milenijnych celów rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak określono to w preambule protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (protokół z Nagoi), przyjętym w dniu 29 października 2010 r. przez strony konwencji. Jako strony konwencji Unia i większość państw członkowskich podpisały protokół z Nagoi. Należy wspierać możliwości skutecznego wdrażania tego protokołu.*

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 12
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 4 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4b) *Podział korzyści powinien być postrzegany w kontekście, w którym charakteryzujące się bogactwem różnorodności biologicznej kraje rozwijające się przeważają wśród dostarczcycieli zasobów genetycznych, podczas gdy użytkownicy tych zasobów pochodzą głównie z krajów rozwiniętych. Oprócz możliwości przyczynienia się do ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej, dostęp i podział korzyści mogą przyczynić się do eliminacji ubóstwa i utrzymania równowagi środowiskowej, a tym samym do postępu w kierunku osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, jak zostało to odnotowane w preambule protokołu z Nagoi. Wdrożenie protokołu z Nagoi powinno mieć także na celu wykorzystanie powyższych możliwości.*

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 4 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4c) *Prawo do pożywienia, zgodnie z art. 25 Powszechnej deklaracji praw człowieka i art. 11 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, jak również prawo do korzystania z najwyższego osiągalnego poziomu ochrony zdrowia, ujęte w art. 12 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, są najwyższej wagi i należy je zawsze chronić.*

Poprawka 14
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 4 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4d) *Podobnie jak w przypadku zasobów genetycznych wiedza tradycyjna dotycząca tych zasobów w dużej mierze koncentruje się w krajach rozwijających się, w szczególności w społecznościach tubylczych i lokalnych. Należy szanować prawa takich społeczności, określone w konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 169 o ludności tubylczej i plemiennej oraz w Deklaracji praw ludów tubylczych ONZ przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 2007 roku. Poszanowanie tych praw powinny ułatwiać środki wykonawcze Unii.*

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Konwencja stanowi, że państwa posiadają suwerenne prawa do zasobów genetycznych podlegających ich jurysdykcji oraz uprawnienie do określenia warunków dostępu do swoich zasobów genetycznych. Konwencja zobowiązuje wszystkie strony do umożliwiania dostępu do zasobów genetycznych, którymi dysponują w ramach suwerennych praw. Ponadto na mocy konwencji wszystkie strony są zobowiązane do podejmowania środków na rzecz sprawiedliwego i równego udostępniania wyników badań naukowych i rozwoju stronie zapewniającej zasoby genetyczne oraz do dzielenia się z nią korzyściami wynikającymi z komercyjnego lub innego wykorzystania tych zasobów. Taki podział korzyści odbywa się w oparciu o wzajemnie **uzgodnione warunki**. Ponadto konwencja dotyczy dostępu i podziału korzyści w odniesieniu do wiedzy, innowacji i praktyk społeczności tubylczych i lokalnych o istotnym znaczeniu dla ochrony i zrównoważonego wykorzystywania różnorodności biologicznej.

Poprawka

- (5) Konwencja stanowi, że państwa posiadają suwerenne prawa do zasobów genetycznych podlegających ich jurysdykcji oraz uprawnienie do określenia warunków dostępu do swoich zasobów genetycznych. Konwencja zobowiązuje wszystkie strony do umożliwiania dostępu do zasobów genetycznych – **w celu użytkowania ich przez inne strony w sposób racjonalny z punktu widzenia środowiska**, którymi dysponują w ramach suwerennych praw. Ponadto na mocy konwencji wszystkie strony są zobowiązane do podejmowania środków na rzecz sprawiedliwego i równego udostępniania wyników badań naukowych i rozwoju stronie zapewniającej zasoby genetyczne oraz do dzielenia się z nią korzyściami wynikającymi z komercyjnego lub innego wykorzystania tych zasobów. Taki podział korzyści odbywa się w oparciu o **wymóg zgody po uprzednim poinformowaniu kraju pochodzenia danego zasobu, przy czym korzyści te powinny opierać się na wzajemnie uzgodnionych warunkach**. Ponadto konwencja dotyczy dostępu i podziału korzyści w odniesieniu do wiedzy, innowacji i praktyk społeczności tubylczych i lokalnych o istotnym znaczeniu dla ochrony i zrównoważonego wykorzystywania różnorodności biologicznej. **Jedynie dzięki zrównoważonemu i trwałemu wykorzystaniu zasobów genetycznych oraz zgodnemu z prawem udziałowi wspólnot lokalnych będzie można zagwarantować równy i sprawiedliwy podział szans, rozwoju i korzyści, jakie wynikają z wykorzystania tych zasobów.**

Poprawka 16

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Protokół z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów („protokół z Nagoi”) jest traktatem międzynarodowym przyjętym dnia 29 października 2010 r. przez strony konwencji. Protokół z Nagoi **znacząco rozszerza** ogólne zasady konwencji w zakresie dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi oraz w zakresie podziału korzyści z **ich wykorzystywania**.

Poprawka

- (6) Protokół z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów („protokół z Nagoi”) jest traktatem międzynarodowym przyjętym dnia 29 października 2010 r. przez strony konwencji. Protokół z Nagoi **dodatkowo uściśla** ogólne zasady konwencji w zakresie dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi oraz w zakresie podziału korzyści **pieniężnych i niepieniężnych z ich wykorzystania i ewentualnego późniejszego dopuszczenia do obrotu**.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 17
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7a) *Protokół z Nagoi ma zastosowanie do zasobów genetycznych objętych zakresem art. 15 konwencji w przeciwieństwie do szerszego zakresu zastosowania art. 4 konwencji. Oznacza to, że protokół ten nie obejmuje pełnego zakresu jurysdykcji, o którym mowa w art. 4, jak na przykład w przypadku działań prowadzonych na obszarach morskich położonych poza granicami krajowej jurysdykcji. Niemniej jednak żaden przepis protokołu z Nagoi nie uniemożliwia stronom stosowania zasad protokołu również do działań prowadzonych na tych obszarach morskich.*

Poprawka 18
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (8) *Należy określić jasne i solidne ramy wdrażania protokołu z Nagoi, które powinny zwiększyć możliwości w zakresie badań naukowych wykorzystujących zasoby przyrodnicze i rozwoju w tej dziedzinie w Unii. Zasadnicze znaczenie ma również zapobieganie użytkowaniu w Unii nielegalnie nabytych zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, jak również wspieranie skutecznego wdrażania zobowiązań dotyczących podziału korzyści określonych we wzajemnie uzgodnionych warunkach między dostawcami a użytkownikami zasobów genetycznych.*
- (8) *Należy określić jasne i solidne ramy wdrażania protokołu z Nagoi oraz właściwe postanowienia niniejszej konwencji, które powinny wspierać dążenie do osiągnięcia jego głównego celu, w szczególności ochronę różnorodności biologicznej, zrównoważonego użytkowania jej elementów oraz sprawiedliwy i równy podział korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych. Powyższe obejmuje zapobieganie użytkowaniu w Unii nielegalnie nabytych zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z takimi zasobami. Należy także zwiększyć możliwości w zakresie badań naukowych wykorzystujących zasoby przyrodnicze i rozwoju w tej dziedzinie w Unii, w szczególności poprzez poprawę warunków powodujących pewność prawa w związku z użytkowaniem zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej.*

Poprawka 19
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 8 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (8a) *Wykorzystanie nielegalnie nabytych zasobów genetycznych lub późniejsze dopuszczenie do obrotu produktów wytworzonych w oparciu o te zasoby lub wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi powinny być zakazane.*

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 20
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 8 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (8b) *Ramy stworzone przez niniejsze rozporządzenie są konieczne również w celu utrzymania i zwiększenia zaufania między stronami, społecznościami tubylczymi i lokalnymi, jak również grupami zainteresowanych podmiotów mających dostęp do zasobów genetycznych i uczestniczących w podziale korzyści wynikających z ich wykorzystania.*

Poprawka 21
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 9

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9) Aby zagwarantować pewność prawa, przepisy wdrażające protokół z Nagoi powinny mieć zastosowanie wyłącznie do zasobów genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej, **do których dostęp uzyskano** po wejściu w życie protokołu z Nagoi w odniesieniu do Unii.
- (9) Aby zagwarantować pewność prawa, przepisy wdrażające protokół z Nagoi powinny mieć zastosowanie wyłącznie do **nowego nabycia lub nowego wykorzystania** zasobów genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej, **które ma miejsce lub rozpoczęło się** po wejściu w życie protokołu z Nagoi w odniesieniu do Unii.

Poprawka 22
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (11) Należy określić – zgodnie z protokołem z Nagoi – że **wykorzystywanie** zasobów genetycznych odnosi się do badań naukowych i rozwoju w zakresie genetycznego lub biochemicznego składu **próbek materiału** genetycznego, w tym **do badań naukowych i rozwoju w dziedzinie wyizolowanych związków uzyskanych z materiału genetycznego, do którego uzyskano dostęp na terytorium jednej ze stron protokołu z Nagoi.**
- (11) Należy określić – zgodnie z protokołem z Nagoi – że **wykorzystanie** zasobów genetycznych odnosi się do badań naukowych i rozwoju w zakresie genetycznego lub biochemicznego składu **zasobów genetycznych. Badania i rozwój należy rozumieć jako badanie genetycznego i biochemicznego składu zasobów genetycznych w celu ustalenia faktów i sformułowania wniosków, w tym tworzenie innowacji i zastosowań praktycznych.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

- (14) Aby zapewnić skuteczne wdrożenie protokołu z Nagoi, na wszystkich użytkownikach zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami powinien spoczywać obowiązek należytej staranności, zgodnie z którym muszą upewniać się, że dostęp do zasobów genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej uzyskano zgodnie z obowiązującymi wymogami prawnymi oraz że – **w odpowiednich przypadkach** – wynikające z nich korzyści są dzielone. Jednak biorąc pod uwagę różnorodność użytkowników w Unii, zobowiązanie wszystkich użytkowników do podejmowania takich samych środków w celu zapewnienia należytej staranności nie byłoby właściwe. **Z tego względu należy określić jedynie podstawowy charakter środków dotyczących należytej staranności.** Konkretnie wybory dokonywane przez użytkowników w kwestii narzędzi i środków stosowanych w celu dopełnienia obowiązku należytej staranności należy wspierać za pomocą uznawania najlepszych praktyk oraz **środków uzupełniających wspierających sektorowe kodeksy** postępowania, wzorcowe klauzule umowne i wytyczne zmierzające do zwiększenia pewności prawa i obniżania kosztów. Obowiązek przechowywania przez użytkowników informacji związanych z dostępem i podziałem korzyści powinien być ograniczony czasowo do okresu, w którym może nastąpić ewentualna innowacja.

Poprawka

- (14) Aby zapewnić skuteczne wdrożenie protokołu z Nagoi, na wszystkich użytkownikach zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami powinien spoczywać obowiązek należytej staranności, zgodnie z którym muszą upewniać się, że dostęp do zasobów genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej uzyskano zgodnie z obowiązującymi wymogami prawnymi oraz że wynikające z nich korzyści są dzielone. Jednak biorąc pod uwagę różnorodność użytkowników w Unii, zobowiązanie wszystkich użytkowników do podejmowania takich samych środków w celu zapewnienia należytej staranności nie byłoby właściwe. Konkretnie wybory dokonywane przez użytkowników w kwestii narzędzi i środków stosowanych w celu dopełnienia obowiązku należytej staranności należy wspierać za pomocą uznawania najlepszych praktyk oraz **sektorowych kodeksów** postępowania, wzorcowe klauzule umowne i wytyczne zmierzające do zwiększenia pewności prawa i obniżania kosztów. Obowiązek przechowywania przez użytkowników informacji związanych z dostępem i podziałem korzyści powinien być ograniczony czasowo do okresu, w którym może nastąpić ewentualna innowacja.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 14 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14a) **Pomyślne wdrożenie protokołu z Nagoi zależy od użytkowników i dostawców zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, którzy negocjują i wzajemnie uzgadniają warunki, co prowadzi nie tylko do sprawiedliwego podziału korzyści, ale także przyczynia się do szerszego celu przewidzianego w protokole polegającego na przyczynieniu się do zachowania różnorodności biologicznej.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 25

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) *Najlepsze praktyki opracowane przez użytkowników powinny odgrywać ważną rolę w określaniu środków dotyczących należytej staranności, które są szczególnie odpowiednie z punktu widzenia zgodności z systemem wdrażania protokołu z Nagoi przy wysokiej pewności prawa i niskich kosztach. Użytkownicy powinni móc korzystać z kodeksów postępowania w zakresie dostępu i podziału korzyści, które obowiązują w środowisku akademickim i różnych sektorach. Stowarzyszenia użytkowników powinny mieć możliwość zwracania się do Komisji o rozstrzygnięcie, czy określoną kombinację procedur, narzędzi lub mechanizmów nadzorowaną przez dane stowarzyszenie można uznać za najlepszą praktykę. Właściwe organy państw członkowskich powinny brać pod uwagę fakt, że wdrożenie uznanej najlepszej praktyki przez danego użytkownika obniża ryzyko nieprzestrzegania przepisów przez tego użytkownika i uzasadnia ograniczenie kontroli dotyczących przestrzegania przepisów. Takie samo podejście należy stosować do najlepszych praktyk przyjmowanych przez grupę stron protokołu z Nagoi.*

Poprawka

skreślony

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

- (17) Na określonych etapach łańcucha działań **obejmujących wykorzystywanie zasobów** użytkownicy powinni oświadczać, że dopełnili obowiązku należytej staranności. Odpowiednie etapy, na których powinno to nastąpić, to: otrzymanie **publicznych** środków na badania naukowe, składanie wniosku o dopuszczenie do obrotu produktu opracowanego na podstawie zasobów genetycznych lub wprowadzenie na rynek w przypadku, gdy nie jest wymagane dopuszczenie do obrotu. Należy dodać, że oświadczenie składane przy występowaniu o dopuszczenie do obrotu nie stanowiłoby części samej procedury dopuszczania do obrotu i byłoby kierowane do właściwych organów powołanych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

- (17) Na określonych etapach łańcucha działań użytkownicy powinni oświadczać, że dopełnili obowiązku należytej staranności **i przedstawić dowody na potwierdzenie tego faktu**. Odpowiednie etapy, na których powinno to nastąpić, to: **uzyskanie uprzedniej świadomej zgody oraz ustanowienie wzajemnie uzgodnionych warunków**, otrzymanie środków na badania naukowe **w przypadku składania wniosku o ochronę praw własności intelektualnej do właściwych instytucji krajowych, regionalnych lub międzynarodowych**, składanie wniosku o dopuszczenie do obrotu produktu opracowanego na podstawie zasobów genetycznych lub wprowadzenie na rynek w przypadku, gdy nie jest wymagane dopuszczenie do obrotu. Należy dodać, że oświadczenie składane przy występowaniu o **ochronę praw własności intelektualnej** lub o dopuszczenie do obrotu nie stanowiłoby części samej procedury dopuszczania do obrotu i byłoby kierowane do właściwych organów powołanych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 27
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18

Tekst proponowany przez Komisję

- (18) Pozyskiwanie zasobów genetycznych z natury jest **najczęściej** podejmowane w celach **niekomercyjnych** przez pracowników naukowych lub **kolekcjonerów**. W ogromnej większości przypadków i w prawie wszystkich sektorach dostęp do nowo zebranych zasobów genetycznych uzyskuje się za pomocą pośredników, zbiorów lub przedstawicieli, którzy nabywają zasoby genetyczne w państwach trzecich.

Poprawka

- (18) Pozyskiwanie zasobów genetycznych z natury jest **przede wszystkim** podejmowane **przez prywatnych kolekcjonerów i przedsiębiorstwa, często** w celach **komercyjnych, a także** przez pracowników naukowych lub **instytucje naukowe w celach niekomercyjnych**. W ogromnej większości przypadków i w prawie wszystkich sektorach dostęp do nowo zebranych zasobów genetycznych uzyskuje się za pomocą pośredników, zbiorów lub przedstawicieli, którzy nabywają zasoby genetyczne w państwach trzecich, **zarówno w celach komercyjnych, jak i niekomercyjnych**. **Niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać przestrzeganie przez wszystkie zainteresowane strony postanowień wzajemnie uzgodnionych warunków dotyczących początkowego dostępu mającego zastosowanie do przeniesienia dokonanego na rzecz osoby trzeciej. W wielu przypadkach późniejsze wykorzystanie lub dopuszczenie do obrotu mogą wymagać ustanowienia wzajemnie uzgodnionych warunków.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 28

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 19

Tekst proponowany przez Komisję

- (19) **Zbiory są głównymi dostawcami wykorzystywanych** w Unii zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi. Należy ustanowić system **wiarygodnych** zbiorów unijnych. **Dzięki temu uzyskano by pewność**, że zbiory **włączone do rejestru wiarygodnych zbiorów unijnych** stosują środki polegające na dostarczaniu osobom trzecim próbek zasobów genetycznych wyłącznie z dokumentacją świadcząca o ich legalnym nabyciu oraz ustanowieniu wzajemnie uzgodnionych warunków, jeżeli mają one zastosowanie. System **wiarygodnych** zbiorów unijnych znacznie obniżyłby ryzyko stosowania w Unii nielegalnie nabytych zasobów genetycznych. Właściwe organy państw członkowskich sprawdzałyby, czy dany zbiór spełnia wymogi i może zostać uznany za **wiarygodny** zbiór unijny. Uznawano by, że użytkownicy nabywający zasoby genetyczne ze zbioru włączonego do rejestru unijnego dopełnili obowiązku należytej staranności, jeśli chodzi o uzyskanie wszystkich niezbędnych informacji. Takie rozwiązanie powinno być szczególnie korzystne dla pracowników naukowych oraz małych i średnich przedsiębiorstw.

Poprawka

- (19) **Większość zbiorów stanowią najbardziej dostępni dostawcy użytkowanych** w Unii zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi. **Jako dostawcy zbiory te mogą odgrywać istotną rolę przy udzielaniu pomocy innym użytkownikom w ramach łańcucha dowodowego w celu przestrzegania przez nich zobowiązań.** **W tym celu należy ustanowić system zarejestrowanych** zbiorów unijnych **Gwarantuje to**, że **zarejestrowane na szczeblu Unii** zbiory stosują środki polegające na dostarczaniu osobom trzecim próbek zasobów genetycznych wyłącznie z dokumentacją świadcząca o ich legalnym nabyciu oraz ustanowieniu wzajemnie uzgodnionych warunków, jeżeli mają one zastosowanie. System **zarejestrowanych** zbiorów unijnych znacznie obniżyłby ryzyko stosowania w Unii nielegalnie nabytych zasobów genetycznych. Właściwe organy państw członkowskich sprawdzałyby, czy dany zbiór spełnia wymogi i może zostać uznany za **zarejestrowany** zbiór unijny, **m.in. wykazujący zdolność do przestrzegania szerokich celów protokołu z Nagoi w zakresie osiągnięcia sprawiedliwego i zrównoważonego podziału korzyści z zastosowania zasobów genetycznych oraz przyczyniający się do zachowania różnorodności biologicznej.** Uznawano by, że użytkownicy nabywający zasoby genetyczne ze zbioru włączonego do rejestru unijnego dopełnili obowiązku należytej staranności, jeśli chodzi o uzyskanie wszystkich niezbędnych informacji. Takie rozwiązanie powinno być szczególnie korzystne dla pracowników naukowych oraz małych i średnich przedsiębiorstw.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 29
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 19 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (19a) *Zarejestrowane zbiory unijne powinny być zgodne z celem protokołu z Nagoi. Powinny one przyczyniać się do zwiększania świadomości i budowania zdolności, zgodnie z art. 21 i 22 tego protokołu, w zakresie, w jakim pozwalają na to dostępne zasoby. Właściwe organy mogą rozważyć przyznanie zbiorom środków na podejmowanie takich działań. Celem każdego zarejestrowanego zbioru unijnego powinno być wspieranie wysiłków na rzecz dokumentowania wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, we współpracy ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi, organami, antropologami i innymi podmiotami, w zależności od przypadku. Z taką wiedzą należy obchodzić się w sposób zapewniający pełne poszanowanie właściwych praw. Informacje na temat takiej wiedzy powinny być podawane do wiadomości publicznej w uzasadnionych przypadkach i gdy w żaden sposób nie narusza to ani nie utrudnia ochrony właściwych praw.*

Poprawka 30
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 20

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (20) Właściwe organy państw członkowskich powinny sprawdzać, czy użytkownicy przestrzegają obowiązków. W związku z tym właściwe organy powinny przyjmować międzynarodowe świadectwa zgodności jako dowód na to, że objęte nimi zasoby genetyczne zostały nabyte legalnie i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki. Właściwe organy powinny ponadto sporządzać protokoły kontroli i udostępniać stosowne informacje zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska.

- (20) Właściwe organy państw członkowskich powinny sprawdzać, czy użytkownicy przestrzegają obowiązków. W związku z tym właściwe organy powinny przyjmować międzynarodowe świadectwa zgodności jako dowód na to, że objęte nimi zasoby genetyczne zostały nabyte legalnie i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki. **Jeżeli świadectwo międzynarodowe jest niedostępne, inne prawnie dopuszczalne formy zgodności powinny być uznawane za dowód na to, że objęte nimi zasoby genetyczne zostały nabyte legalnie i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki.** Właściwe organy powinny ponadto sporządzać protokoły kontroli i udostępniać stosowne informacje zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 31
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 22 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (22a) *Unia powinna działać w sposób proaktywny, aby zapewnić osiągnięcie celów założonych w protokole z Nagoi dotyczących globalnego wielostronnego mechanizmu podziału korzyści oraz zwiększyć zasoby ukie-
 runkowane na wsparcie ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego wykorzystania jej ele-
 mentów na skalę globalną.*

Poprawka 33
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23) Unijne forum do spraw dostępu powinno umożliwiać debatę i prace nad następującymi kwestiami: uspołnienie warunków dostępu w państwach członkowskich, model i funkcjonowanie systemów dostępu, uproszczony dostęp na potrzeby badań naukowych o celu niekomercyjnym, praktyki zbiorów w Unii związane z dostępem, dostęp zainteresowanych podmiotów z Unii w państwach trzecich oraz wymiana najlepszych praktyk.

- (23) Unijne forum do spraw dostępu **oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści** powinno umożliwiać debatę i prace nad następującymi kwestiami: uspołnienie warunków dostępu w państwach członkowskich, model i funkcjonowanie systemów dostępu **i podziału korzyści**, uproszczony dostęp **i podział korzyści** na potrzeby badań naukowych o celu niekomercyjnym, praktyki zbiorów w Unii związane z dostępem **i podziałem korzyści**, dostęp **i podział korzyści** zainteresowanych podmiotów z Unii w państwach trzecich oraz wymiana najlepszych praktyk. **Unijne forum powinno w pełni uznawać uprawnienia państw członkowskich oraz zmierzać do zapewnienia, w stosownym przypadku, zaangażowania społeczności tubylczych i lokalnych zgodnie z przepisami protokołu z Nagoi.**

Poprawka 34
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady regulujące **dostęp** do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi oraz **podział** korzyści z ich wykorzystywania, zgodnie z postanowieniami protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów („protokołu z Nagoi”).

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady regulujące **przestrzeganie przepisów w zakresie dostępu** do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi oraz **podziału** korzyści z ich wykorzystywania, zgodnie z postanowieniami protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów („protokołu z Nagoi”).

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 35

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Celem niniejszego rozporządzenia jest sprawiedliwy i równy podział korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych, a tym samym wniesienie wkładu w ochronę różnorodności biologicznej i zrównoważone wykorzystanie jej elementów zgodnie z celami Konwencji o różnorodności biologicznej („konwencji”).

Poprawka 36

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 1 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie określa obowiązki użytkowników zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami. Ustanowiony na mocy niniejszego rozporządzenia system wdrażania protokołu z Nagoi uwzględnia także uzgodnienia mające na celu ułatwienie użytkownikom przestrzegania ich zobowiązań oraz ramy uzgodnień dotyczących monitoringu i kontroli, które mają zostać opracowane i wdrożone przez państwa członkowskie Unii. Niniejsze rozporządzenie zawiera także przepisy zachęcające do podejmowania przez właściwe podmioty działań w celu zwiększenia świadomości na temat znaczenia zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami oraz powiązanych z nimi kwestii dostępu i podziału korzyści, jak również działań przyczyniających się do budowania zdolności w krajach rozwijających się, zgodnie z postanowieniami protokołu z Nagoi.

Poprawka 37

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zasobów genetycznych, do których państwa mają suwerenne prawa, oraz do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, do których uzyskano dostęp po wejściu w życie protokołu z Nagoi w Unii. Ponadto ma ono zastosowanie do korzyści wynikających z **wykorzystywania** takich zasobów genetycznych oraz wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi.

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zasobów genetycznych, do których państwa mają suwerenne prawa, oraz do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, do których uzyskano dostęp po wejściu w życie protokołu z Nagoi w Unii. Ponadto ma ono zastosowanie do korzyści wynikających z **wykorzystania** takich zasobów genetycznych oraz wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do zasobów genetycznych, w przypadku których dostęp i podział korzyści reguluje specjalistyczny międzynarodowy instrument, którego Unia jest stroną.

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do zasobów genetycznych, w przypadku których dostęp i podział korzyści reguluje specjalistyczny międzynarodowy instrument, którego Unia jest stroną.

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do zasobów genetycznych z kraju pochodzenia, który postanowił nie przyjmować przepisów dotyczących dostępu zgodnie z wymogami obowiązującego protokołu z Nagoi, ani ogólnie do handlu towarami. Należy zwrócić szczególną uwagę na użyteczne i właściwe trwające prace lub praktyki w ramach innych organizacji międzynarodowych.

Poprawka 38

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 3

Tekst proponowany przez Komisję

3) „zasoby genetyczne” oznaczają materiał genetyczny posiadający faktyczną lub potencjalną wartość;

Poprawka

3) „zasoby genetyczne” oznaczają materiał genetyczny posiadający faktyczną lub potencjalną wartość **bądź jego pochodne**;

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a) „pochodna” oznacza naturalnie występujący związek chemiczny otrzymany na skutek ekspresji genów lub metabolizmu zasobów biologicznych lub genetycznych, nawet jeżeli nie zawiera ona funkcjonalnych jednostek dziedziczenia;

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 5

Tekst proponowany przez Komisję

5) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub prawną wykorzystującą zasoby genetyczne lub wiedzę tradycyjną związaną z zasobami genetycznymi;

Poprawka

5) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub prawną wykorzystującą zasoby genetyczne lub wiedzę tradycyjną związaną z zasobami genetycznymi **lub osobę, która następnie dopuszcza do obrotu zasoby genetyczne lub produkty oparte na zasobach genetycznych bądź związaną z nimi wiedzę tradycyjną**;

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 41

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 6

Tekst proponowany przez Komisję

6) „wykorzystywanie zasobów genetycznych” oznacza prowadzenie prac badawczo-rozwojowych nad genetycznym lub biochemicznym składem zasobów genetycznych;

Poprawka

6) „wykorzystanie zasobów genetycznych” oznacza prowadzenie prac badawczo-rozwojowych nad genetycznym lub biochemicznym składem zasobów genetycznych, **w tym poprzez zastosowanie biotechnologii;**

Poprawka 42

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 6 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

6a) „dopuszczenie do obrotu” oznacza do celów niniejszego rozporządzenia udostępnienie produktu na rynku Unii po raz pierwszy.

Poprawka

Poprawka 43

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 6 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

6b) „biotechnologia” oznacza każde rozwiązanie technologiczne, które wykorzystuje systemy biologiczne, organizmy żywe lub ich pochodne do wytwarzania lub modyfikowania produktów lub procesów w konkretnym celu;

Poprawka

Poprawka 44

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 8 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

8 a) „nielegalnie nabyte zasoby genetyczne” oznaczają zasoby genetyczne i związaną z nimi wiedzę tradycyjną nabyte niezgodnie z obowiązującym prawem międzynarodowym i ustawodawstwem krajowym w zakresie dostępu i podziału korzyści przyjętymi w kraju pochodzenia;

Poprawka

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 45
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – punkt 11

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 11) „międzynarodowe świadectwo zgodności” oznacza zezwolenie na dostęp lub jego odpowiednik, wydane przez właściwy organ krajowy zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. e) protokołu z Nagoi, które udostępnia się systemowi wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści;

Nie dotyczy wersji polskiej.

Poprawka 46
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – punkt 12

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 12) „system wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści” oznacza światowy portal wymiany informacji ustanowiony na mocy art. 14 ust. 1 protokołu z Nagoi.

Nie dotyczy wersji polskiej.

Poprawka 47
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp - 1 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

-1. Wykorzystanie nielegalnie nabytych zasobów genetycznych jest zakazane w Unii.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Użytkownicy z należytą starannością upewniają się, że dostęp do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi uzyskano zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi w zakresie dostępu i podziału korzyści oraz że – **w odpowiednich przypadkach** – korzyści są dzielone w sposób sprawiedliwy i równy, w oparciu o **wzajemnie** uzgodnione warunki. Użytkownicy **uzyskują, przechowują i przekazują** kolejnym użytkownikom informacje związane z dostępem i podziałem korzyści.

Poprawka

1. Użytkownicy z należytą starannością upewniają się, że dostęp do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi uzyskano **za uprzednią świadomą zgodą oraz w oparciu o wzajemnie uzgodnione warunki określone** zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi w zakresie dostępu i podziału korzyści oraz że korzyści są dzielone w sposób sprawiedliwy i równy, w oparciu o **te** uzgodnione warunki. Użytkownicy **mają obowiązek uzyskać, przechowywać i przekazywać** kolejnym użytkownikom **wszystkie** informacje **i dokumenty** związane z dostępem, podziałem korzyści **i przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia**.

Poprawka 49

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. **Zasoby genetyczne i związaną z nimi wiedzę tradycyjną przekazuje się innym użytkownikom wyłącznie zgodnie z międzynarodowym certyfikatem zgodności i na wzajemnie uzgodnionych warunkach lub za uprzednią świadomą zgodą oraz w oparciu o wzajemnie uzgodnione warunki. W przypadku braku wzajemnie uzgodnionych warunków lub w przypadku gdy kolejny użytkownicy przewidują wykorzystanie zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej na warunkach nieuwzględnionych w ustanowionych pierwotnie warunkach, użytkownicy ci mają obowiązek uzyskać wzajemnie uzgodnione warunki w kraju pochodzenia.**

Poprawka 51

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Użytkownicy:

2. Użytkownicy:

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) uzyskują, przechowują i przekazują kolejnym użytkownikom informacje dotyczące:

- 1) daty i miejsca dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z takimi zasobami;
- 2) opisu wykorzystanych zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami, w tym dostępne kody identyfikacyjne;
- 3) źródło, z którego bezpośrednio uzyskano przedmiotowe zasoby lub wiedzę, a także kolejnych użytkowników zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami;
- 4) występowania lub braku praw i obowiązków związanych z dostępem i podziałem korzyści;
- 5) **decyzji w sprawie dostępu** oraz wzajemnie uzgodnionych warunków, jeżeli mają one zastosowanie;

b) uzyskują dodatkowe informacje lub dowody, jeżeli brakuje pewności co do legalności dostępu i wykorzystywania; oraz

c) uzyskują odpowiednie zezwolenie na dostęp, ustanawiają wzajemnie uzgodnione warunki lub wstrzymują wykorzystywanie, jeżeli okaże się, że dostęp nie był zgodny z obowiązującymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi w zakresie dostępu i podziału korzyści.

a) uzyskują, przechowują i przekazują kolejnym użytkownikom informacje dotyczące **uznanego międzynarodowego świadectwa zgodności – w przypadku zasobów genetycznych nabytych od stron protokołu z Nagoi, które uregulowały dostęp do swoich zasobów genetycznych zgodnie z art. 6 protokołu z Nagoi, oraz informacje dotyczące treści wzajemnie ustalonych warunków i informacje dotyczące:**

- 1) daty i miejsca dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z takimi zasobami;
- 2) opisu wykorzystanych zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami, w tym dostępne kody identyfikacyjne;
- 3) **źródła**, z którego bezpośrednio uzyskano przedmiotowe zasoby lub wiedzę, a także kolejnych użytkowników zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami;
- 4) występowania lub braku praw i obowiązków związanych z dostępem i podziałem korzyści;
- 5) **zezwoleń na dostęp** oraz wzajemnie uzgodnionych warunków, **w tym uzgodnień dotyczących podziału korzyści**, jeżeli mają one zastosowanie;

6) stosowania wymogów dotyczących dostępu i specjalistycznych międzynarodowych instrumentów i podziału korzyści z nich płynących w rozumieniu art. 2, które może ograniczyć lub zmniejszyć wymogi nałożone na użytkownika zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W takim przypadku zawiera się również informację, że wykorzystanie jest regulowane specjalistycznymi instrumentami.

b) uzyskują dodatkowe informacje lub dowody, jeżeli brakuje pewności co do legalności dostępu i wykorzystywania; oraz

c) uzyskują odpowiednie zezwolenie na dostęp, ustanawiają wzajemnie uzgodnione warunki lub wstrzymują wykorzystywanie, jeżeli okaże się, że dostęp nie był zgodny z obowiązującymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi w zakresie dostępu i podziału korzyści.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Użytkownicy przechowują informacje związane z dostępem i podziałem korzyści przez dwadzieścia lat po upływie okresu **wykorzystywania**.

Poprawka

3. Użytkownicy przechowują informacje związane z dostępem i podziałem korzyści przez dwadzieścia lat po upływie okresu **wykorzystania lub późniejszego dopuszczenia do obrotu**.

Poprawka 53

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

4a. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych na mocy art. 14a w celu ustanowienia zasad dotyczących podziału korzyści zgodnie z ust. 4a do ...⁽¹⁾. Powyższe zasady wymagają podziału korzyści co najmniej na poziomie najlepszej praktyki w danym sektorze oraz ustanowienia warunków podziału korzyści niepieniężnych.

⁽¹⁾ Sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 4 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

4b. Przy negocjowaniu wzajemnie uzgodnionych warunków z dostawcami zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi użytkownicy starają się zapewnić, by takie warunki przyczyniały się do zachowania różnorodności biologicznej i do zrównoważonego korzystania z jej składników oraz transferu technologii do krajów rozwijających się.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 55
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 5

skreślony

Wiarygodne zbiory unijne

1. Komisja ustanawia i prowadzi unijny rejestr wiarygodnych zbiorów. Jest to rejestr internetowy, łatwo dostępny dla użytkowników i obejmujący zbiory zasobów genetycznych, które uznano za spełniające kryteria wiarygodnych zbiorów unijnych.

2. Na wniosek zbioru podlegającego jego jurysdykcji każde państwo członkowskie rozważa włączenie tego zbioru do unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów. Po sprawdzeniu, że zbiór spełnia kryteria określone w ust. 3, państwo członkowskie bezzwłocznie zgłasza Komisji nazwę, dane teleadresowe oraz rodzaj zbioru. Komisja niezwłocznie włącza otrzymane w ten sposób informacje do unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów.

3. Aby zbiór włączono do unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów, właściciel zbioru musi wykazać zdolność do:

- a) stosowania znormalizowanych procedur wymiany próbek zasobów genetycznych i wymiany związanych z nimi informacji dokonywanej z innymi zbiorami oraz dostarczania próbek zasobów genetycznych i związanych z nimi informacji osobom trzecim na ich użytek;
- b) dostarczania osobom trzecim na ich użytek próbek zasobów genetycznych i związanych z nimi informacji wyłącznie z dokumentacją świadczącą o tym, że dostęp do zasobów i informacji uzyskano zgodnie z obowiązującymi wymogami prawnymi oraz – w odpowiednich przypadkach – ze wzajemnie uzgodnionymi warunkami sprawiedliwego i równego podziału korzyści;
- c) prowadzenia ewidencji wszystkich próbek zasobów genetycznych i związanych z nimi informacji dostarczanych osobom trzecim na ich użytek;
- d) ustanawiania lub stosowania kodów identyfikacyjnych w przypadku próbek zasobów genetycznych dostarczanych osobom trzecim;
- e) stosowania odpowiednich narzędzi technicznych służących do monitorowania i obserwacji wymiany próbek zasobów genetycznych i wymiany związanych z nimi informacji dokonywanej z innymi zbiorami.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4. Państwa członkowskie regularnie sprawdzają, czy każdy podlegający ich jurysdykcji zbiór włączony do unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów faktycznie stosuje środki określone w ust. 3.

Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję, jeżeli dany, podlegający ich jurysdykcji zbiór włączony do unijnego rejestru nie jest już zgodny z przepisami ust. 3.

5. Jeżeli istnieją dowody, że dany zbiór włączony do unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów nie stosuje środków określonych w ust. 3, odnośne państwo członkowskie bezzwłocznie określa działania naprawcze w porozumieniu z właścicielem zbioru.

Jeżeli Komisja ustali – zwłaszcza na podstawie informacji przedstawionych zgodnie z ust. 4 – że w przypadku danego zbioru włączonego do unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów występują znaczące lub ustawiczne trudności z zapewnieniem zgodności z przepisami ust. 3, usuwa ten zbiór z unijnego rejestru wiarygodnych zbiorów.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu ustanowienia procedur dotyczących wykonywania przepisów ust. 1-5 niniejszego artykułu. Wspomniane środki wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Poprawka 56

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej, w tym także w internecie, wykaz właściwych organów. Komisja aktualizuje ten wykaz.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej, w tym także w internecie, wykaz właściwych organów. Komisja aktualizuje ten wykaz; **szczególną uwagę należy zwrócić na regiony najbardziej oddalone ze względu na znaczenie i wrażliwość zasobów genetycznych występujących na ich terytorium, aby uniknąć wszelkich nadużyć przy eksploatacji.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 57

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Centralna kwestia określona przez Komisję zgodnie z ust. 3 służy zapewnieniu konsultacji z właściwymi organami Unii ustanowionymi na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97⁽¹⁾ oraz organami krajowymi wdrażającymi to rozporządzenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

Poprawka 58

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3b. Właściwe organy i punkty kontaktowe do spraw dostępu i podziału korzyści udzielają informacji dotyczących wdrażania niniejszego rozporządzenia, stosownych przepisów konwencji oraz protokołu z Nagoi w Unii społeczeństwu oraz potencjalnym użytkownikom, którzy występują z wnioskiem o udzielenie takich informacji.

Poprawka 59

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Państwa członkowskie i Komisja zwracają się do wszystkich beneficjentów publicznych środków na badania naukowe obejmujące wykorzystywanie zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi o złożenie oświadczenia, że dopełnią obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4.

skreślony

Poprawka 60

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Użytkownicy oświadczają wobec właściwych organów ustanowionych na podstawie art. 6 ust. 1, że przy składaniu wniosku o dopuszczenie do obrotu produktu opracowanego na podstawie zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z takimi zasobami bądź przy wprowadzeniu na rynek w przypadku, gdy nie jest wymagane dopuszczenie do obrotu, dopełnili obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4.

2. Użytkownicy oświadczają wobec właściwych organów ustanowionych na podstawie art. 6 ust. 1, że **dopełnili obowiązków określonych w art. 4 i przedłożą stosowne informacje w przypadku:**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- a) wydawaniu zgody po uprzednim poinformowaniu i ustanowieniu wzajemnie uzgodnionych warunków;
- b) otrzymania publicznych środków na badania obejmujące wykorzystanie zasobów genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej;
- c) złożenia wniosku o ochronę patentową lub prawa do nowej odmiany roślin do właściwych instytucji krajowych, regionalnych lub międzynarodowych, który to wniosek obejmuje m.in. zasoby genetyczne, do których uzyskano dostęp, produkty, w tym pochodne, oraz procesy wynikające z wykorzystania biotechnologii lub wiedzę tradycyjną związaną z zasobami genetycznymi;
- d) składaniu wniosku o dopuszczenie do obrotu produktu opracowanego na podstawie zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z takimi zasobami;
- e) przy wprowadzeniu na rynek w przypadku, gdy nie jest wymagane dopuszczenie do obrotu.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

Właściwe organy **co dwa lata przekazują Komisji** informacje otrzymane na podstawie ust. 1 i 2. **Komisja podsumowuje otrzymane informacje i udostępnia je** systemowi wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści.

Poprawka

Właściwe organy **sprawdzają** informacje **dostarczone zgodnie z lit. b) do e) ust. 2 i w ciągu trzech miesięcy przekazują** systemowi wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści, **Komisji i w stosownych przypadkach właściwym organom zainteresowanego państwa informacje otrzymane zgodnie z niniejszym artykułem. W ciągu trzech miesięcy Komisja podsumowuje otrzymane informacje i podaje je do publicznej wiadomości w ogólnodostępnym formacie za pośrednictwem strony internetowej.**

Poprawka 62

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 8

Tekst proponowany przez Komisję

Najlepsze praktyki

Każde stowarzyszenie użytkowników może przedłożyć Komisji wniosek o uznanie za najlepszą praktykę kombinacji procedur, narzędzi lub mechanizmów opracowanych i monitorowanych przez to stowarzyszenie. Do wniosku należy dołączyć dowody i informacje.

Poprawka

skreślony

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Jeżeli na podstawie informacji i dowodów przedstawionych przez stowarzyszenie użytkowników Komisja stwierdzi, że określona kombinacja procedur, narzędzi lub mechanizmów umożliwia użytkownikowi, który ją skutecznie stosuje, przestrzeganie obowiązków określonych w art. 4 i 7, uznaje ją za najlepszą praktykę.

Stowarzyszenie użytkowników informuje Komisję o wszelkich zmianach lub aktualizacjach najlepszej uznanej praktyki, którą uznano zgodnie z ust. 2.

Jeżeli dowody uzyskane od właściwych organów państw członkowskich lub z innych źródeł świadczą o powtarzających się przypadkach nieprzestrzegania obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia przez użytkowników stosujących najlepszą praktykę, Komisja bada w porozumieniu z odpowiednim stowarzyszeniem użytkowników, czy powtarzające się przypadki nieprzestrzegania przepisów wskazują na możliwe luki w najlepszej praktyce.

Komisja cofa uznanie najlepszej praktyki, jeżeli stwierdzi, że zmiany najlepszej praktyki zagrażają zdolności użytkownika do spełniania warunków określonych w art. 4 i 7, lub gdy powtarzające się przypadki nieprzestrzegania przepisów przez użytkowników mają związek z lukami w najlepszej praktyce.

Komisja ustanawia i aktualizuje internetowy rejestr najlepszych uznanych praktyk. W jednej części rejestru figurują najlepsze praktyki uznane przez Komisję zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, a w drugiej – najlepsze praktyki przyjęte na podstawie art. 20 ust. 2 protokołu z Nagoi.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu ustanowienia procedur dotyczących wykonywania przepisów ust. 1-5 niniejszego artykułu. Wspomniane środki wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Właściwe organy przeprowadzają kontrole w celu sprawdzenia, czy użytkownicy spełniają wymogi określone w art. 4 i 7.

1. Właściwe organy przeprowadzają kontrole w celu sprawdzenia, czy użytkownicy spełniają wymogi określone w art. 4 i 7.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przeprowadza się zgodnie z okresowo weryfikowanym planem i podejściem opartym na analizie ryzyka. **Opracowując to podejście oparte na analizie ryzyka, państwa członkowskie przyjmują, że wdrożenie przez danego użytkownika najlepszej praktyki uznanej na podstawie art. 8 ust. 2 niniejszego rozporządzenia lub art. 20 ust. 2 protokołu z Nagoi zmniejsza ryzyko nieprzestrzegania przepisów przez tego użytkownika.**

3. Kontrole **mogą być** również przeprowadzane w przypadku gdy właściwy organ posiada ważne informacje, w tym uzasadnione zastrzeżenia przedłożone przez osoby trzecie, dotyczące nieprzestrzegania przez użytkownika przepisów niniejszego rozporządzenia.

4. Kontrole, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:

a) zbadanie środków podjętych przez użytkownika w celu dopełnienia obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4;

b) zbadanie dokumentacji i rejestrów świadczących o dopełnieniu obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4 w odniesieniu do określonego wykorzystywania;

c) kontrole na miejscu, w tym badania terenowe;

d) zbadanie przypadków, w których użytkownik był zobowiązany do złożenia oświadczeń na podstawie art. 7.

5. Właściwe organy akceptują międzynarodowy certyfikat zgodności jako dowód, że dostęp do zasobów genetycznych, których dotyczy, uzyskano zgodnie z wymogiem uzyskania uprzedniej świadomej zgody i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki, zgodnie z wymogami krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści przyjętych przez stronę protokołu z Nagoi udzielającą uprzedniej świadomej zgody.

6. Użytkownicy udzielają wszelkiej pomocy koniecznej do umożliwienia przeprowadzenia kontroli, o których mowa w ust. 1, w szczególności w zakresie dostępu do obiektów i przedstawiania dokumentacji lub rejestrów.

Poprawka

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przeprowadza się zgodnie z okresowo weryfikowanym planem i podejściem opartym na analizie ryzyka, **dla którego Komisja ustanawia podstawowe zasady zgodnie z procedurą określoną w art. 15 ust. 2.**

3. **Dodatkowe** kontrole **są** również przeprowadzane w przypadku gdy właściwy organ posiada ważne informacje, w tym uzasadnione zastrzeżenia przedłożone przez osoby trzecie, dotyczące nieprzestrzegania przez użytkownika przepisów niniejszego rozporządzenia.

4. Kontrole, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:

a) zbadanie środków podjętych przez użytkownika w celu dopełnienia obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4;

b) zbadanie dokumentacji i rejestrów świadczących o dopełnieniu obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4 w odniesieniu do określonego wykorzystywania;

c) kontrole na miejscu, w tym badania terenowe;

d) zbadanie przypadków, w których użytkownik był zobowiązany do złożenia oświadczeń na podstawie art. 7.

5. Właściwe organy akceptują międzynarodowy certyfikat zgodności jako dowód, że dostęp do zasobów genetycznych, których dotyczy, uzyskano zgodnie z wymogiem uzyskania uprzedniej świadomej zgody i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki, zgodnie z wymogami krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści przyjętych przez stronę protokołu z Nagoi udzielającą uprzedniej świadomej zgody. **W przypadku gdy uznane świadectwo międzynarodowe jest niedostępne, inne prawnie dopuszczalne formy zgodności uznaje się za wystarczający dowód na to, że objęte nimi zasoby genetyczne zostały uzyskane legalnie i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki.**

6. Użytkownicy udzielają wszelkiej pomocy koniecznej do umożliwienia przeprowadzenia kontroli, o których mowa w ust. 1, w szczególności w zakresie dostępu do obiektów i przedstawiania dokumentacji lub rejestrów.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

7. Nie naruszając przepisów art. 11, jeżeli w następstwie kontroli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stwierdzono niedociągnięcia, właściwy organ zwraca się do użytkownika o podjęcie działań naprawczych.

Ponadto w zależności od charakteru stwierdzonych niedociągnięć państwa członkowskie mogą podjąć natychmiastowe środki tymczasowe, w tym między innymi zajęcie nielegalnie nabytych zasobów genetycznych i zawieszenie określonego wykorzystywania.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów **wykonawczych** w celu ustanowienia procedur dotyczących wykonywania przepisów ust. 1-7 niniejszego artykułu. **Wspomniane środki wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.**

Poprawka

7. Nie naruszając przepisów art. 11, jeżeli w następstwie kontroli, o których mowa w ust. 1 **i 3** niniejszego artykułu, **lub jeżeli w wyniku weryfikacji przeprowadzonej na podstawie art. 7 ust. 2** stwierdzono niedociągnięcia, właściwy organ zwraca się do użytkownika o podjęcie działań naprawczych.

W przypadku braku pozytywnej lub zadowalającej reakcji ze strony użytkownika oraz w zależności od charakteru stwierdzonych niedociągnięć państwa członkowskie mogą podjąć natychmiastowe środki tymczasowe, w tym między innymi zajęcie nielegalnie nabytych zasobów genetycznych i zawieszenie określonego wykorzystywania, **w tym dopuszczenia do obrotu produktów opartych na zasobach genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej. Takie środki tymczasowe muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.**

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów **delegowanych zgodnie z art. 14a** w celu ustanowienia procedur dotyczących wykonywania przepisów ust. 1-7 niniejszego artykułu **oraz do określenia gwarancji proceduralnych, takich jak prawo do odwołania się, zgodnie z postanowieniami art. 7 i art. 9-11.**

Poprawka 64

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

Poprawka

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE **w ogólnodostępnym formacie za pośrednictwem strony internetowej.**

Poprawka 65

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 11 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Sankcje mogą obejmować:

a) grzywny;

Poprawka

2. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Sankcje mogą obejmować:

a) grzywny **proporcjonalne do wartości danego wykorzystania związanego z zasobami genetycznymi i zapewniające co najmniej skuteczne pozbawienie podmiotów odpowiedzialnych za naruszenia korzyści ekonomicznych uzyskanych w wyniku dopuszczenia się tych naruszeń;**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) natychmiastowe zawieszenie określonego wykorzystywania;

b) natychmiastowe zawieszenie określonego wykorzystywania, **w tym dopuszczania do obrotu produktów opartych na zasobach genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej;**

c) konfiskatę nielegalnie nabytych zasobów genetycznych.

c) konfiskatę nielegalnie nabytych zasobów genetycznych.

Poprawka 66

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Właściwe organy współpracują ze sobą, z organami administracyjnymi państw trzecich i z Komisją w celu zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia przez użytkowników.

1. Właściwe organy współpracują ze sobą, z organami administracyjnymi państw trzecich i z Komisją w celu **umocnienia skutecznej koordynacji i** zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia przez użytkowników. **Współpraca powinna obejmować także inne właściwe podmioty, w tym zbiory, organizacje pozarządowe i przedstawicieli społeczności tubylczych i lokalnych, w przypadku gdy ma to znaczenie dla prawidłowego wdrożenia protokołu z Nagoi i niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 67

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Właściwe organy wymieniają z **właściwymi** organami innych państw członkowskich oraz z **Komisją** informacje **o poważnych niedociągnięciach stwierdzonych w trakcie kontroli, o których** mowa w art. 9 ust. 1, oraz **o rodzajach** sankcji nałożonych zgodnie z art. 11.

2. Właściwe organy wymieniają z **właściwymi** organami innych państw członkowskich oraz z **Komisją** informacje **o organizacji ich systemów kontroli dotyczących przestrzegania przez użytkowników przepisów niniejszego rozporządzenia, o stwierdzonych w trakcie kontroli poważnych niedociągnięciach, o których** mowa w art. 9 ust. 4 oraz art. 10 ust. 1, oraz **o rodzajach** sankcji nałożonych zgodnie z art. 11.

Poprawka 68

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. **Komisja dąży do dokonania ustaleń z Europejskim Urzędem Patentowym i Światową Organizacją Własności Intelektualnej w celu zagwarantowania, że odniesienia do zasobów genetycznych i ich pochodzenia są uwzględniane przy rejestracji patentów.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 69
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Unijne forum do spraw dostępu

*Poprawka*Unijne forum do spraw dostępu *i podziału korzyści*

Poprawka 70
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Niniejszym ustanawia się unijne forum do spraw dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi.

Poprawka

1. Niniejszym ustanawia się unijne forum do spraw dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi **oraz sprawiedliwym i równym podziałem korzyści. Państwa członkowskie, które zamierzają przyjąć zasady dotyczące dostępu do swych zasobów genetycznych, najpierw przeprowadzają ocenę skutków tych zasad i przedkładają wynik tej oceny do rozważenia unijnemu forum, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 5.**

Poprawka 71
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Unijne forum wnosi wkład w uspoźnienie warunków dostępu na szczeblu Unii dzięki omawianiu związanych z tym kwestii, w tym modelu i funkcjonowania systemów dostępu ustanowionych w państwach członkowskich, uproszczonego dostępu do celów badań naukowych o celu niekomercyjnym, praktyk związanych z dostępem przyjętych przez zbiory w Unii, dostępu zainteresowanych podmiotów z Unii w państwach trzecich **oraz wymiany** najlepszych praktyk.

Poprawka

2. Unijne forum wnosi wkład w uspoźnienie warunków dostępu na szczeblu Unii dzięki omawianiu związanych z tym kwestii, w tym modelu i funkcjonowania systemów dostępu ustanowionych w państwach członkowskich, **promowania badań naukowych, które przyczyniają się do ochrony i zrównoważonego wykorzystywania różnorodności biologicznej, w szczególności w krajach rozwijających się, w tym** uproszczonego dostępu do celów badań naukowych o celu niekomercyjnym, praktyk związanych z dostępem przyjętych przez zbiory w Unii, dostępu zainteresowanych podmiotów z Unii w państwach trzecich **na wzajemnie uzgodnionych warunkach i po uzyskaniu zgody po uprzednim poinformowaniu, praktyk związanych z podziałem korzyści, wdrożenia i dalszego opracowywania** najlepszych praktyk **oraz funkcjonowania uzgodnień dotyczących rozwiązywania sporów.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 72

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Unijne forum może zapewniać niewiążące doradztwo, wytyczne lub opinie dotyczące kwestii objętych jego uprawnieniami.

Poprawka

3. Unijne forum może zapewniać niewiążące doradztwo, wytyczne lub opinie dotyczące kwestii objętych jego uprawnieniami. **Wszelkie tego rodzaju doradztwo, wytyczne lub opinie powinny należycie uwzględniać wymóg zaangażowania odpowiednich społeczności tubylczych i lokalnych.**

Poprawka 73

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 14 – litery da, db, dc, dd, de oraz df (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- da) podejmują działania, w tym wykorzystując istniejące programy badawcze, wspierające zbiory przyczyniające się do zachowania różnorodności biologicznej i kulturowej, lecz mają niedostateczne środki, aby wprowadzić swoje zbiory do rejestru Unii;
- db) zapewniają, że w przypadku nielegalnego wykorzystania zasobów genetycznych lub niespełnienia wymogu uzyskania uprzedniej świadomej zgody lub ustanowienia wzajemnie uzgodnionych warunków, dostarczyciele, którzy są uprawnieni do udzielania dostępu do zasobów genetycznych i podpisywania wzajemnie uzgodnionych warunków, posiadają również uprawnienie do wniesienia powództwa w celu zapobieżenia lub zaprzestania takiego wykorzystania, w tym na podstawie nakazów lub zakazów sądowych, oraz dochodzenia wynikłego stąd odszkodowania, jak również – w stosownych przypadkach – dokonania zajęcia danych zasobów genetycznych.
- dc) zachęcają użytkowników i dostarczycieli do przeznaczania korzyści wynikających z wykorzystania bądź późniejszego dopuszczenia do obrotu zasobów genetycznych na ochronę różnorodności biologicznej i zrównoważone wykorzystywanie jej elementów;
- dd) na wniosek, w tym przez budowę potencjału, wspierają współpracę regionalną w zakresie podziału korzyści związanych z transgranicznymi zasobami genetycznymi i związaną z nimi wiedzą tradycyjną.
- de) Zauważają konieczność sporządzenia katalogów dostępnych zasobów genetycznych pochodzących z każdego państwa członkowskiego zgodnie z art. 7 Konwencji o różnorodności biologicznej, tak aby uzyskać lepszą wiedzę o różnorodności biologicznej.

Czwartek, 12 września 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

df) Wspierają badania i rozwój katalogów genetycznych, zarówno w Unii, jak i w krajach trzecich.

Poprawka 74**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 14 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 14a**Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 4b i art. 9 ust. 8 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia ...⁽¹⁾. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 4 ust. 4a, art. 9 ust. 8 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Pozostaje ona bez wpływu na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 4 ust. 4a, art. 9 ust. 8 wchodzi w życie jedynie wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od momentu powiadomienia Parlamentu Europejskiego i Rady o tym akcie lub jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada przed upływem tego okresu poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

⁽¹⁾ Data, o której mowa w Art. 17 ust.1

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 75
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 15a

Forum konsultacyjne

W ramach wdrażania niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia zrównoważony udział przedstawicieli państw członkowskich, stosownych organizacji dostawców, stowarzyszeń użytkowników, organizacji międzyrządowych i pozarządowych, jak również przedstawicieli społeczności tubylczych i lokalnych. Strony te wnoszą swój wkład w szczególności w kontekście określania i weryfikacji aktów delegowanych na mocy art. 4 ust. 5a, art. 9 ust. 8, jak również do wdrażania art. 5, 7 oraz 8 a także wszelkich innych wytycznych dotyczących ustanawiania wzajemnie uzgodnionych warunków. Strony te spotykają się w ramach forum konsultacyjnego. Regulamin forum ustala Komisja.

Poprawka 76
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Co **dziesięć** lat po pierwszym sprawozdaniu Komisja dokonuje przeglądu funkcjonowania i skuteczności niniejszego rozporządzenia na podstawie sprawozdań i doświadczeń dotyczących stosowania niniejszego rozporządzenia. W swoich sprawozdaniach Komisja w szczególności uwzględnia skutki administracyjne dla publicznych instytucji naukowo-badawczych, małych i średnich przedsiębiorstw oraz mikroprzedsiębiorstw. Ponadto uwzględnia ona konieczność dalszych działań unijnych w zakresie dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi.

3. Co **pięć** lat po pierwszym sprawozdaniu Komisja dokonuje przeglądu funkcjonowania i skuteczności niniejszego rozporządzenia na podstawie sprawozdań i doświadczeń dotyczących stosowania niniejszego rozporządzenia. W swoich sprawozdaniach Komisja w szczególności uwzględnia skutki administracyjne dla **określonych sektorów**, publicznych instytucji naukowo-badawczych, małych i średnich przedsiębiorstw oraz mikroprzedsiębiorstw. Ponadto uwzględnia ona **potrzebę przeprowadzenia przeglądu wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi w świetle zmian zachodzących w innych właściwych organizacjach międzynarodowych oraz konieczność dalszych działań unijnych w zakresie dostępu do zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi z myślą o wdrożeniu art. 5 ust. 2, 6 ust. 2, 7 i 12 protokołu z Nagoi i poszanowaniu praw społeczności tubylczych i lokalnych.**

Czwartek, 12 września 2013 r.

Poprawka 77
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 16a

Zmiana dyrektywy 2008/99/WE

W dyrektywie 2008/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne⁽¹⁾ wprowadza się ze skutkiem od dnia ... (*) następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się literę w brzmieniu:

„j) Nielegalne nabywanie zasobów genetycznych”

2) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„— rozporządzenie (UE) nr .../2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie dostępu do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów w Unii.”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28.

(*) Jeden rok od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 78
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 17 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Art. 4, 7 i 9 stosuje się po upływie roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Art. 4 **ust. 1–4**, **art. 7** i **art. 9** stosuje się po upływie roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL